

STAR WARS™

VIZIUNI DIN VIITOR

TIMOTHY ZAHN

VIZIUNI DIN VIITOR

www.amaltea.ro/starwars

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ZAHN, TIMOTHY

Viziuni din viitor / Timothy Zahn; trad.: Bogdan

Mihăilescu. - București: Amaltea, 2006

ISBN (10) 973-7780-41-8; ISBN (13) 978-973-7780-41-6

I. Mihăilescu, Bogdan (trad.)

821.111(73)-31=135.1

VIZIUNI DIN VIITOR / TIMOTHY ZAHN

Copyright © 1998 by Lucasfilm Ltd. & TM

VIZIUNI DIN VIITOR / TIMOTHY ZAHN

ISBN (10) 973-7780-41-8; ISBN (13) 978-973-7780-41-6

© 2006 – EDITURA AMALTEA

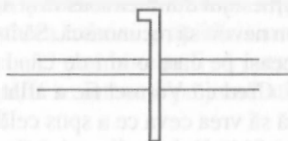

VIZIUNI DIN VIITOR

TIMOTHY ZAHN

EDITURA AMALTEA

Cercetașii petrecuseră ultimele douăzeci și patru de ore măturând sistemul; și când s-au întors, au adus raportul pe care amiralul Pellaeon îl aștepta. În afară de *Himera*, sistemul Pesitiin era aproape la fel de pustiu pe cât ar putea fi o regiune din spațiu.

– Fără jenă, domnule, așa spune că v-a refuzat oferta, zise căpitanul Ardiff, venind lângă Pellaeon pe pasarela de comandă a distrugătorului spațial.

– Poate, răspuse Pellaeon, privind prin videcran la stele. De asemenea, este posibil ca programul propus de mine să fie cam optimist. Generalul Bel Iblis ar putea avea dificultăți în a convinge conducerea Noii Republici că ar fi în beneficiul lor să discute cu mine.

– Sau are probleme să adune o forță de atac destul de mare pentru a doborî un distrugător spațial imperial, spuse Ardiff amenințător. Mă gândesc că asta ar putea fi o uriașă plasă de păianjen în mijlocul căreia noi ne așezăm mai bine.

– Calmează-te, domnule căpitan, îl liniști Pellaeon pe tânăr. Cu toată capacitatea lui militară în plină dezvoltare, Ardiff avea tendința de a vorbi gura fără el când era neliniștit.

– Bel Iblis este un bărbat onorabil. Nu mi-ar trăda invitația astfel.

– Cred că îmi amintesc și că el a fost, odată, un om foarte ambițios, replică Ardiff. Și deocamdată pare să se fi pierdut în mulțimea de ceilalți generali și amirali care infestază armata Noii Republici. Unui om ambițios i-ar putea veni ușor ideea că a vă captura i-ar crește semnificativ faima.

Pellaeon zâmbi.

– Mi-ar plăcea să cred că după toți acești ani așa mai putea fi o asemenea pradă, zise el. Dar nu prea cred să fie cazul.

– Puteți să fiți cât de modest doriți, domnule amiral, spuse Ardiff, privind neliniștit la cerul luminat de stele. Dar în această clipă sunteți ultimul lucru care mai ține Imperiul laolaltă.

Pellaeon se uită la stele.

– Sau singura șansă de supraviețuire pe care o mai avem, adăugă el încet.

– Oricât ați vrea să vă gândiți la asta, domnule, spuse Ardifff cu o notă de duritate strecurându-i-se în voce, singura problemă ar fi că domnul colonel Vermel a plecat să ducă mesajul dumneavoastră și nu s-a mai întors. De ce?

– Nu știu, fu Pellaeon nevoit să recunoască. Să înțeleg că ai o explicație?

– Da, domnule, aceeași pe care o am de când am plecat de pe Yaga Minor, răspunse Ardifff. Cred că Vermel fie a aflat ceva de la Bel Iblis în persoană, fie a auzit fără să vrea ceva ce a spus celălalt. Ceea ce a auzit l-a făcut pe Bel Iblis să îl închidă undeva de unde să nu poată comunica și cu dumneavoastră. Că, în cel mai bun caz, ne pierdem vremea aici și că, în cel mai rău, intrăm într-o capcană.

– Tot e un pariu care merită, domnule căpitan, zise Pellaeon încet. Îi dăm lui Bel Iblis câteva zile să apară. După aceea...

– Domnule amiral Pellaeon? strigă ofițerul de la senzori din fosa echipajului de la tribord. Se apropie nave, domnule. Se pare că sunt opt, vin pe vectorul unu-șase-patru pe cincizeci-trei.

Pellaeon simți cum i se uscă gâtul.

– Identificare? întrebă el, încercând să își păstreze calmul vocii.

– Patru sunt nave de susținere corelliane, strigă o altă voce. Cea mare e un crucișător Kaloth – pare că a fost modificat semnificativ. Trei sunt nave de asalt de clasă *Pacificator* de pe telgorn. Identificările... neconcludente.

– Cum adică, neconcludente? întrebă Ardifff.

– Identificările lor nu se potrivesc cu nimic din registru, răspunse ofițerul. Fac o verificare de acoperire, să văd dacă le pot scoate la iveală.

– Nave deghizate, spuse Ardifff întunecat.

– Și contrabandiștii folosesc acoperiri, îi aminti Pellaeon. La fel pirații și unele grupuri de mercenari.

– Știu asta, domnule, zise Ardifff. Mai știu și că în acest sistem sunt foarte puține lucruri pe care astfel de grupuri le-ar putea dori.

– Ai dreptate, recunosc Pellaeon. Ofițer de comunicații, transmite identificarea noastră și cere-o pe a lor.

– Identificare transmisă, răspunse celălalt. Niciun răspuns.

– Navele au schimbat cursul, anunță ofițerul de la senzori. Acum se află pe un vector de interceptare cu *Himera*.

Ardifff șuiera încordat printre dinți.

– Calm, domnule căpitan, îl sfătui Pellaeon. Locotenent, fă o scanare completă de senzori a navelor care se apropie. Capacitățile armelor și însemnele de pe carene, mai ales.

– Am înțeles, domnule...

– Domnule amiral, îl întrerupse o altă voce. Navele au trecut în formație de atac.

– Cred, domnule amiral, spuse Ardifff cu o voce dură, că am primit răspunsul lui Bel Iblis.

Pellaeon își strânse mâna stângă în pumn.

– Ceva însemne pe carene, locotenente? întrebă el.

– Acum, domnule... da, domnule, iată-le. Navele de susținere poartă emblema Forței de Apărare Coreliene. Celelalte... la fel, domnule.

– Mulțumesc, murmură Pellaeon. Putea simți ochii lui Ardifff ațintiți asupra lui și înfierbântarea mâinii și apărării amare a celui alt.

– Domnule căpitan, cel mai bine ar fi să pregătești *Himera* de luptă.

– Da, domnule. Ardifff se întoarse pe jumătate către fosa echipajului de la babord.

– Toți piloții la navele lor, ordonă el. Gata de lansare la comanda mea. Ecranele deflectoare, pornite; toate turbo-laserele alimentate și pregătite.

– Și razele tractoare, adăugă Pellaeon încet.

Ardifff îi aruncă o privire zăpăcită.

– Domnule?

– S-ar putea să vrem să luăm una sau mai multe nave, explică Pellaeon. Sau niște sfărâmături, după luptă.

Buza lui Ardifff zvâcni.

– Da, domnule. Toate razele tractoare, activate.

Pellaeon făcu câțiva pași către videcranul din față, depărtându-se de murmurul crescut al activității din fosele echipajului și de pe puntea de la pupa. Chiar se putea să fie Bel Iblis acolo, îndreptându-se către *Himera* în formație completă de luptă?

Nu. Ridicol. Nu-l întâlnise niciodată pe Bel Iblis în persoană, dar tot ce auzise despre el arăta că avea un sentiment puternic de onoare și demnitate. Un astfel de om nu ar fi putut înfăptui ceea ce era, în esență, un atac mârșav, nu ca răspuns la o cerere cinstită de negocieri.

Bătăliile lui împotriva lui Thrawn...

Pellaeon zâmbi subțire. Da, iată. Un mod, poate, de a afla dacă era sau nu chiar Bel Iblis cel care conducea forța pestriță de atac de acolo.

Simți doar o mișcare a aerului lângă el.

– Este posibil să fie doar precaut, spuse Ardifff, rostind vorbele cu o evidentă greutate. Suprapunerea scuturilor care rezultă dintr-o astfel de formație este utilă și pentru apărare. Și ar putea să nu dorească să își transmită identitatea până nu se apropie mai mult.

Pellaeon îl privi pe tânărul căpitan cu o ușoară surpriză.

– Mă impresionezi, domnule căpitan, zise el. Unul dintre cele mai importante atribute ale unui bun comandant este abilitatea de a gândi dincolo de propriile lui așteptări.

– Vreau să fiu corect, domnule, spuse Ardifff cu fermitate. Dar nu cu riscul navei dumneavoastră. Doriți să lansez navele TIE sau Păsările-de-Pradă?

– Nu încă, răspunse Pellaeon uitându-se pe videcran. Navele erau acum vizibile, puncte minuscule care creșteau. Orice s-ar întâmpla aici, vreau să fie clar că nu am provocat în niciun fel ostilitățile.

Pentru un minut stătură împreună în tăcere și așteptară. Navele deveneau tot mai mari...

Și brusc goneau pe lângă *Himera*, măturând suprafața superioară a distrugătorului spațial cu o explozie de focuri de turbo-laser. Se opriră, înaintând direct către punte – cineva din una dintre fosele echipajului din spatele lui Pellaeon țipă de frică sau de surpriză...

Și apoi dispărură, despărțindu-se de fiecare parte a suprastructurii de comandă și îndreptându-se către siguranța distanței.

Ardiff expiră șuierător.

– Cred că asta dovedește ce intenții au, domnule amiral, spuse el, nervozitatea lui de mai devreme transformându-se într-un profesionalism rece. Cer permisiunea de a ataca.

– Permisune oferită, răspunse Pellaeon. Însă doar cu turbo-lasere.

Ardiff îl privi tăios.

– Fără nave?

– Nu încă, îi zise Pellaeon, cercetând cerul după atacatori. Probabil că încă se întorceau după acel picaj nebunesc la pupa.

– Am pregătit altceva pentru Păsările-de-Pradă.

Ardiff aruncă o privire scurtă în jurul lor.

– Domnule amiral, vă rog cu respect să vă răzgândiți, spuse el cu o voce atât de tare, cât să îl audă doar Pellaeon. Crucişătorul are armament puternic. A trecut prearepede de data asta ca să provoace distrugerii majore, dar această grabă nu va dura. Dacă nu folosim navele pentru a-i ține la distanță, înseamnă că o căutăm cu lumânarea.

– Îți înțeleg îngrijorările, căpitane, îi zise Pellaeon. Atacatorii se vedeau acum, puncte din depărtare care se învâneau aproape alene, pregătindu-se pentru al doilea atac.

– Dar am motivele mele. Comandă bateriilor de turbo-lasere să fie pregătite.

Putu vedea gâtul lui Ardiff mișcându-se, dar căpitanul abia dacă îi oferi o mișcare scurtă din cap.

– Echipajele de pe turbo-lasere: fiți pregătite, anunță el cu asprime.

– Crede-mă, murmură Pellaeon, încercând din greu să nu zâmbească atunci când amintirile îl purtară brusc cu zece ani în urmă. Atunci el fusese căpitanul zelos stând pe aceeași punte, încercând în cel mai diplomatic mod să îl facă pe superiorul său să gândească rațional în mijlocul unei situații de luptă încordate. Avea atunci mai multă experiență decât Ardiff, desigur, dar asta nu făcuse decât ca frustrările lui să fie mai puternice în timp ce stătea neajutorat și privea cum *Himera* se îndrepta cu viteză spre un dezastru sigur. Și, totuși, Thrawn nu îl criticase niciodată pentru impertinența sau lipsa lui de înțelegere. El doar își continuase plin de calm planurile, lăsând rezultatele să vorbească de la sine.

Pellaeon nu putea decât să speri că rezultatele planului său aveau să fie măcar pe jumătate la fel de elocvente.

Atacatorii își terminaseră turul și se întorceau spre *Himera*.

– Uite-i că vin, anunță ofițerul de la senzori. Se pare că de data asta vor face un atac încrucișat.

– Le e teamă să nu intre în suprastructura de comandă, comentă Pellaeon. Asta trebuie să însemne că una sau două nave aproape că n-au putut să se oprească la timp data trecută.

– Sau doar că le place variația, mârâi Ardif, frustrarea clocotindu-i în spatele cuvintelor.

Iarăși amintirile sclipiră, și iar Pellaeon își împiedică cu grijă surâsul. Chiar acum, în fierbințeala luptei, un zâmbet ar fi fost cu siguranță ceva ce Ardif nu ar fi putut înțelege.

– Pregătiți turbo-laserele, zise el. Trageți de voie.

Atacatorii se aruncară asupra lor, cu armele scuipând laser. Turbo-laserele *Himerei* răspunseră și, pentru câteva secunde, totul deveni un spectacol orbitor de focuri verzi și roșii.

Apoi atacatorii plecară, depărtându-se, iar armamentul teribil al distrugătorului spațial amuți.

– Avarii? Strigă Pellaeon.

– Doar minore, veni raportul din fosa echipajului de la tribord. Trei sisteme de urmărire a turbo-laserelor din Cvadrantul Unu au fost distruse și mai sunt câteva spărturi neimportante pe carenă, în lungul părții din față. Au fost astupate.

– Încearcă să ne distrugă toate turbo-laserele din Cvadrantul Unu, mormăi Ardif. Odată ce reușesc asta, crucișătorul ăla poate să se așeze lângă prora și să sfărâme carena.

– Într-adevăr, asta pare să fie intenția lor, îl aprobă Pellaeon. Stricăciunile inamicului?

– Necunoscute, dar probabil minime, raportă ofițerul de la senzori. Configurația lor de suprapunere a scuturilor este destul de rezistentă – nu e ușor să treci prin ea.

– Dar este în principalul câmp de raze? întrebă Pellaeon.

– Da, domnule, cel puțin la crucișător, confirmă ofițerul. Navele de susținere au și o protecție minimă împotriva particulelor.

– N-o să avem prea mari șanse să îi lovim cu torpilele protonice, dacă la asta vă gândiți, îl avertiză Ardif. De aproape, viteza lor angulară este prea mare pentru ca torpilele să îi urmărească; și la o distanță mai mare, vor avea destul timp să le distrugă.

– Înțeleg tacticile implicate, spuse Pellaeon cu blândețe. Să vedem dacă putem rescrie nițel scenariul. Colonele Bas, ordonă unei escadrile de Păsări-de-Pradă să pornească la comanda mea. Vectorul lor de atac...

Se opri, urmărind atacatorii. Ajunseseră în cel mai îndepărtat punct al curbei lor și începeau să se întoarcă pentru încă o șarjă.

– Vector de atac doi-trei pe șapte, decise el. Vor rămâne pe acest vector în formație de paradă strânsă până la noi ordine.

Simți privirea lui Ardif asupra sa.

– Formație de paradă, domnule? Repetă căpitanul, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Suprapunerea scuturilor lor îi va apăra de focul inamicului, îi explică Pellaeon.

– Nu destul de bine, replică Ardif. Nu împotriva laserelor unui crucișător *Kaloth* care trage de aproape.

– Cu ceva noroc, nu vor ajunge așa de aproape, spuse Pellaeon. Ca și în ultimele două dați, văzu el, atacatorii se apropiiau în linie dreaptă. Perfect.

– Colonele: lansează escadrila.

– Am înțeles, zise colonelul Bas. Vânătorii lansați.

Pellaeon se întoarse la videcran. Câteva secunde mai târziu, Păsările-de-Pradă apărură pe după marginea carenei, un mănunchi de lumini de motoare în formație strânsă ținând direct către atacatorii care se apropiiau.

– Pregătiți grupul de torpile protonice Numărul Opt, anunță el. Toate cele cincisprezece torpile să pornească în secvență trei-cu-cinci pe vectorul doi-trei pe șapte.

Murmurul de fundal de pe punte păru brusc să scadă.

– Domnule? întrebă ezitant ofițerul de control al focului. Este același vector...

– Ca al Păsărilor-de-Pradă, termină Pellaeon propoziția. Da, știu, locotenente. Ai primit ordinul.

– Da, să trăiți!

– Cinci torpile doar la comanda mea, continuă Pellaeon urmărind cum Păsările-de-Pradă goneau în linie dreaptă către atacatori. Aproape ajunseseră...

– Colonele Bas, comandă Păsărilor-de-Pradă să facă o manevră floare-ofilită la viteză maximă la ordinul meu. Locotenente: trage torpilele.

Brusc, Ardif scoase un mic pufnet de înțelegere.

– Ah! Firește.

– Într-adevăr, aprobă Pellaeon urmărind cu atenție torpilele care plecau, dureros de conștient de sincronizarea la fracțiune de secundă care era necesară. Aproape ajunseseră...

– Colonele Bas... *acum!*

Pentru o singură secundă chinuitoare, nimic nu se întâmplă. Apoi, cu o precizie de paradă, Păsările-de-Pradă se desfăcură din formația lor strânsă. Întorcându-se brusc și în lateral față de vectorul lor de bază, formară pentru scurt timp o floare ofilită stilizată în timp ce se înapoiau la *Himera*. Ca răspuns, focurile de turbo-laser ale inamicului care loviseră scuturile lor suprapuse se despărțiră, rotindu-se în exterior pentru a urmări fiecare navă...

Și cu o explozie de lumină puternică, primele trei torpile protonice se năpustiră prin zona centrală neprotejată, direct printre cele două nave de susținere din frunte și explodară fix în prora crucișătorului.

Chiar și de la distanța *Himerei*, consternarea navelor de susținere a fost imediat vizibilă. Vizibilă imediat, și complet inutilă. Chiar în timp ce navele adunate laolaltă goneau cu disperare pentru a se despărți, al doilea grup de torpile lovi, ridicând un nor impresionant de metal de carenă și de oțel transparent. Al treilea grup trebuie să fi intrat în niște

slăbăminturi, căci detonă prematur, strivind una dintre navele de susținere, care se ferea să se învârtă violent și să dispară în beznă cu carena spartă.

Până când și ultimele trei torpile își potoliră furia, bătălia se terminase. Cruciașătorul fusese făcut praf, iar celelalte nave fugeau să scape cu viață.

– Magnific, domnule amiral, zise Ardifff, admirația și rușinea amestecându-i-se în voce. Îmi pare, ah, rău, dacă am părut...

– Am înțeles, căpitane, îl asigură Pellaeon. Crezi sau nu, am fost și eu în locul tău.

– Mulțumesc, domnule. Ardifff făcu semn către norul luminos de epave arzânde. Să trimit o echipă să recupereze niște sfărâmaturi? Am putea afla cine a fost.

– Dă-i drumul și trimite echipa, zise Pellaeon. Dar îți pot spune de pe acum că nu a fost Generalul Bel Iblis.

– Zău, răspunse Ardifff, uitându-se la Pellaeon în timp ce ordona printr-un gest către fosa echipajului. Nu cerea socoteală acum, era doar curios.

– Cum de sunteți atât de sigur?

– Mai întâi și mai întâi, răspunse Pellaeon, cât echipa recuperează sfărâmaturile, vreau să treci înregistrarea luptei prin Predictor. Încă mai funcționează, da?

– Da, domnule, spuse Ardifff zâmbind subțire în timp ce înțelegea. De aceea i-ați lăsat să atace și a doua oară, nu? Pentru a fi destule date pe care să le analizeze Predictorul.

– Exact, zise Pellaeon. Nu s-a descurcat el prea bine la a-și da seama de tacticile unui anumit inamic; să vedem dacă poate lucra invers pentru a determina inamicul după anumite tactici. Dacă avem noroc, ne-ar putea da măcar un indiciu despre cel care preferă acest stil de luptă.

– Și sunteți sigur că nu a fost Bel Iblis?

Pellaeon se uită la norul luminos.

– Ai auzit vreodată de o tăietură de A-interceptor, căpitane?

– Nu cred, domnule.

– Este o tehnică de luptă a Noii Republici, spuse Pellaeon întorcându-se spre el. Cere o sincronizare extrem de precisă, de aceea nu prea este folosită. Un grup de vânători stelari, X-interceptoare, de obicei, se îndreaptă direct către linia de apărare care păzește o navă spațială de luptă. În ultima secundă, X-interceptoarele abandonează, virând în lateral și plecând.

– Cam cum au făcut Păsările noastre de pradă.

– Exact cum au făcut Păsările noastre de pradă, dădu Pellaeon din cap. Reacția firească a apărătorilor, desigur, este de a presupune că atacatorii încearcă o manevră pe flancuri și virează pentru a-i ataca. Dar ce nu îți dau ei seama decât când e prea târziu, este că un grup de A-interceptoare a zburat fix în spatele X-interceptoarelor, ascunse de ele și de luminile motoarelor lor. Până când zăresc ei al doilea val, sunt prea departe de linia de apărare pentru a-i mai bloca, iar A-interceptoarele au cale liberă către nava acum neprotejată.

– Destul de deștept, zise Ardifff. Înțeleg de ce nu ai vrea să fie folosită prea des, deși cu siguranță a mers destul de bine și cu torpilele protonice în rolul A-interceptoarelor. Ce legătură are asta cu Bel Iblis?

Pellaeon zâmbi subțire.

– Am luat parte la bătălia în care a inventat-o.

Ardifff clipi uimit; apoi surâse și el.

– Cu alte cuvinte, nu este o tactică de care să se lase păcălit?

– Nicio șansă din galaxie, îl aprobă Pellaeon. Dar cu acele însemne corelliane, așa zice că cineva s-a muncit din greu să ne facă să credem că a fost el.

Ardifff redeveni serios.

– Cineva din Imperiu?

– Sau cineva din Noua Republică, răspunse Pellaeon. Știm că există facțiuni în partea noastră care nu doresc pacea, îmi închipui că au corespondenți și în partea cealaltă.

– Probabil, spuse Ardifff. Deci acum ce facem?

– Oricine a ordonat atacul a vrut să credem că Bel Iblis era în spatele lui, zise Pellaeon. Dimensiunea mică a grupului plus retragerea rapidă și lipsită de rușine, implică faptul că nu i-a păsat dacă a produs sau nu stricăciuni. Scopul său, prin urmare, a fost să ne gonească de aici înainte de venirea lui Bel Iblis.

– Deci rămânem?

– Rămânem, aprobă Pellaeon. Cel puțin o vreme.

– Da, domnule. Ardifff își țuguie buzele. Vă dați seama, desigur, că oponentul nostru necunoscut s-ar putea să nu renunțe așa de ușor. Ar putea ataca din nou.

Pellaeon se întoarse iar pentru a se uita la sfărâmăturile în flăcări.

– Să încerce.

***

Distrugătorul spațial imperial *Himera* plutea prin bezna spațiului, singurul său însoțitor fiind Pesitiin, uriașa lume gazoasă și tăcută din depărtare.

Amiralul Pellaeon stătea la videcranul din față, privind planeta moartă, când căpitanul Ardifff sosi pe punte.

– Raport de la maiorul Harch, domnule amiral, spuse el energic. Toate stricăciunile provocate de atacul piraților au fost reparate. Nava este iar gata de luptă.

– Mulțumesc, căpitane, zise Pellaeon, ascunzându-și cu grijă un zâmbet. În cele treizeci de ore scurse de la atacul eşuat asupra *Himerei*, Ardifff trecuse de la a crede că fusese o lovitură pusă la cale de generalul Noii Republici, Garm Bel Iblis, la bănuielile că fusese plănuită de elemente disidente ale Imperiului, până la suspiciuni asemănătoare implicând disidenți similari Rebeli, iar acum părea convins că era mâna unei bande de pirați.

Firește, cu toată corectitudinea lui, Ardifff chiar petrecuse ultimele treizeci de ore meditănd asupra acestor teorii. Raportul preliminar al tehnicienilor despre sfârșimăturile crucișătorului *Kaloth* distrus îi influențaseră cu siguranță gândirea.

– Nicio veste de la patrulă? întrebă Pellaeon.

– Doar mai multe răspunsuri negative, domnule, spuse Ardifff. Încă nu există indicații despre vreo activitate în acest sistem. Oh, și naveta de asalt cu senzori invizibili pe care ați trimis-o pe vectorul de retragere al atacatorilor tocmai s-a întors și ea. Tot nicio urmă.

Pellaeon dădu din cap. Conform așteptărilor, chiar așa – oricine își permite să cumpere și să piloteze un crucișător știe, de obicei, câteva trucuri ca să îl ascundă.

– A meritat să încercăm, îi spuse lui Ardifff. Pune-i să mai încerce încă un sistem; asta-i distanța, la care putem transmite fără un releu. Dacă nu le-au dat de urmă până atunci, ordonă-le să se întoarcă.

– Da, domnule, murmură Ardifff.

Chiar și fără să se uite, Pellaeon simțea agitația lui Ardifff.

– Ai vreo întrebare, căpitane? zise el.

– Este acest camuflaj al comunicațiilor, domnule, spuse Ardifff. Nu îmi place să fiu complet imposibil de contactat. E ca și cum ai fi surd și mut; și, sincer, mă neliniștește.

– Nici mie nu-mi prea place, recunosc Pellaeon. Dar singurele moduri de a stabili contactul cu universul exterior sunt fie să transmitem către o stație de relee imperială, fie să pătrundem în HoloNet; și în clipa în care facem oricare dintre astea, toată lumea de la Coruscant până pe Bastion va ști că suntem aici. Dacă asta se întâmplă, vom avea parte de mai mult de o bandă de pirați rătăcită care se antrenează pe noi.

Și, adăugă în gând, ar fi sfârșitul oricărei șanse de a avea o întâlnire liniștită cu Bel Iblis. Presupunând că generalul chiar voia să poarte astfel de discuții.

– Înțeleg toate acestea, domnule amiral, zise Ardifff. Dar v-ați gândit că atacul de ieri s-ar putea să nu fie un incident izolat împotriva unei nave imperiale izolate?

Pellaeon ridică o sprânceană.

– Sugerezi că ar fi putut fi un atac coordonat împotriva Imperiului?

– De ce nu? spuse Ardifff. În acest moment sunt gata să accept că probabil nu a fost Noua Republică cea care i-a angajat. Dar de ce n-ar fi putut să o facă de unii singuri? Imperiul a fost întotdeauna dur cu bandele de pirați. Poate că s-a adunat un grup și s-a hotărât că e ocazia potrivită pentru răzbunare.

Pellaeon își mângâie buza gânditor. La prima vedere, era o sugestie ridicolă – chiar și pe patul de moarte, Imperiul era mult mai puternic decât orice adunare posibilă de bande de pirați care ar fi putut spera să îl înfrângă. Dar asta nu însemna că n-ar fi atât de nebuni, încât să încerce.

– Tot rămâne întrebarea de unde au știut ei că suntem aici, arătă el.

– Tot nu am aflat ce s-a întâmplat cu colonelul Vermel, îi aminti Ardifff. Poate că această coalțiție a piraților l-a răpit. S-ar putea să le fi spus despre Pesitiin.

– Nu de bunăvoie. Dacă au făcut ceea ce ar fi necesar ca să îl facă să vorbească, o să decorez luna Bastionului cu pieile lor.

– Da, domnule, zise Ardifff. Dar asta ne aduce iar la întrebarea despre cât vom sta aici.

Pellaeon se uită la stele pe videcran. Da, asta era, într-adevăr, întrebarea. Cât ar fi trebuit să aștepte aici, în mijlocul pustietății, în speranța că această eroziune înceată a Imperiului ar fi putut fi oprită? Că ar fi putut încheia acest război cu Noua Republică păstrându-și întregi o urmă de teritoriu și de demnitate?

Că vor avea în cele din urmă pace?

– Două săptămâni, spuse el. Îi mai dăm lui Bel Iblis două săptămâni să răspundă la oferta noastră.

– Chiar dacă s-ar putea să nu fi primit mesajul?

– A primit mesajul, zise Pellaeon cu hotărâre. Vermel este un ofițer extrem de competent și de plin de resurse. Orice s-ar fi întâmplat cu el, sunt sigur că mai întâi și-a îndeplinit misiunea.

– Da, domnule, spuse Ardifff pe un ton care arăta clar că nu împărtășea încrederea lui Pellaeon. Și dacă Bel Iblis nu vine în această perioadă?

Pellaeon își țuguie buzele.

– Vom decide atunci.

Ardifff ezită, apoi se apropie cu jumătate de pas de superiorul său.

– Chiar credeți că aceasta este cea mai bună variantă a noastră, domnule, nu? spuse el încet.

Pellaeon clătină din cap.

– Nu, căpitane, murmură el. Cred că este *singura* noastră speranță.

Stolul în formă de V al navelor de patrulare IPV/4 Sienar se desfăcu în formație perfectă în ambele laturi, iar distrugătorul spațial imperial *Neîndurătorul* alunecă lin între grupurile care se formau din nou, către poziția orbitală stabilită.

– Foarte impresionant, mârâi Moff Disra către bărbatul subțirel de lângă el, simțindu-și pulsul în urechi în timp ce privea peste punte la lumea verde-albăstrie încadrată în videcranul din față.

– Sper că nu m-ai târât până aici doar ca să urmăresc manevrele forței defensive kroctariene.

– Răbdare, excelență, spuse încet maiorul Grodin Tierce de lângă el. V-am zis că avem o surpriză pentru dumneavoastră.

Disra își simți buza zvâcnind. Da, asta spusese Tierce. Și asta era *tot* ce spusese. Cât despre Flim...

Disra își îndreptă privirea spre scaunul amiralului, simțind cum buza îi zvâcnea și mai mult. Artistul lor în deghizări, domesticit, ședea acolo,

îndrăzneț, cu machiajul lui pentru piele albastră, cu inserțiile de suprafață strălucind roșiatic, în uniforma lui albă de Mare Amiral. Era imaginea completă, aranjată cu laserul a Marelui Amiral Thrawn, o prefăcătorie crezută cu tărie de toți imperialii de la bordul *Nimicitorului*, de la căpitanul Dorja în jos.

Problema era că pe planeta de sub el nu existau imperiali. Nici pe departe. Kroctar, centru comercial și capitală a sectorului Shataum, era departe în interiorul teritoriului Noii Republici, cu toată forța de foc militară pe care te-ai fi așteptat s-o aibă o astfel de lume. Nu exista nicio garanție că vreunul dintre *ei* ar fi fost impresionat de ochii și de uniforma lui Flim, ori de talentul lui actoricesc.

Și dacă nu, acest mic triumvirat confortabil pe care Disra îl formase avea să se întoarcă împotriva lor. O fi arătând Flim ca Thrawn, dar avea geniul militar al unui parazit din groapa de gunoi. Tierce, un fost soldat din trupele de șoc și Gardă Regală sub Împăratul Palpatine, era creierul militar al micului lor grup; și dacă Dorja vedea un presupus maior inferior grăbindu-se să-i dea sfaturi presupusului Mare Amiral genial, toată această iluzie avea să explodeze ca un balon de săpun. Orice cacealma făcea Tierce aici ar fi fost bine să țină.

– Transmisiune de la suprafață, domnule amiral, anunță ofițerul de comunicații din fosa echipajului de la babord. Este Lordul Superior Bosmihi, șef al Facțiunilor Unificate.

– Prin difuzor, locotenente, zise Thrawn. Lord Superior Bosmihi, aici Marele Amiral Thrawn. V-am recepționat mesajul. Cu ce vă pot ajuta?

Disra se încruntă la Tierce.

– *Ei* ne-au contactat pe *noi*? mormăi el.

Tierce dădu din cap, cu un zâmbet mic, dar satisfăcut, jucându-i pe buze.

– Șș, zise el. Ascultă.

– Vă salutăm, Mare Amiral Thrawn, bubui o voce extraterestră nazală din comunicator, și vă felicităm din toată inima pentru revenirea triumfătoare.

– Mulțumesc, zise Thrawn mios. Din câte îmi amintesc, erați ceva mai puțin entuziast la ultima noastră întâlnire.

Disra îi aruncă lui Tierce o privire pătrunzătoare.

– În timpul călătoriei lui prin acest sector de acum zece ani, murmură Tierce. Stai liniștit, știe totul despre asta.

Extraterestrul răsă în hohote.

– Ah, da... vă amintiți foarte bine, recunosc el vesel. Atunci, frica de puterea imperială și momeala libertăților promise încă domneau asupra noastră.

– Astfel de minciuni au domnit asupra multora, aprobă Thrawn. Cuvintele dumneavoastră arată că kroctarii au ajuns la a înțelege mai mult?

Din comunicator se auzi un sunet șuierător, dezgustător.

– Am văzut fărâmițarea promisiunilor, spuse Lordul Superior cu regret. Dinspre Coruscant nu mai vin ordine; nici scopuri concentrate, nici

structuri clare, nici disciplină. O mie de specii extraterestre diferite trag Galaxia în o mie de direcții diferite.

– Inevitabil, zise Thrawn. De aceea a inițiat Împăratul Palpatine Noua Ordine, de la început. A fost o încercare de a împiedica prăbușirea pe care o vedeți începând acum.

– Totuși, am fost avertizați să nu credem în promisiunile imperiale, se apără Bosmihi. Istoria Imperiului este una de subjugare brutală a speciilor non-umane.

– Vorbiți despre domnia lui Palpatine, zise Thrawn. Imperiul s-a eliberat de această tendință anti-extraterestră, auto-distructivă.

– Prezența dumneavoastră la comandă constituie o anumită dovadă a acestui lucru, spuse Bosmihi precaut. Totuși, alții încă susțin că această tendință există.

– Alții încă mint în multe feluri despre Imperiu, replică Thrawn. Dar nu trebuie să mă credeți pe cuvânt. Vorbiți cu oricare dintre cele cincisprezece specii extraterestre care trăiesc acum sub conducerea imperială, ființe care îndrăgesc protecția și stabilitatea pe care le oferim.

– Da... protecție. Lordul Superior părea să se lege de acest cuvânt. Se spune că Imperiul este slab; totuși, presupun că încă sunteți foarte puternici. Ce garanție de siguranță oferiți sistemelor membre?

– Cea mai bună garanție din galaxie, zise Thrawn; și până și Disra simți cum îl străbătu un fior la puterea și amenințarea ascunse, care se simțeau dintr-odată în vocea artistului în deghizări. Promisiunea mea personală că mă voi răzbuna dacă îndrăznește cineva să vă atace.

Se auzi un zgomot care părea a fi între înghițit și râgâit.

– Înțeleg, spuse Bosmihi serios. Înțeleg că este cam pe neașteptate, iar pentru aceasta îmi cer iertare; dar, în numele Facțiunilor Unificate ale poporului kroctar, aș dori să vă cer reprimirea în Imperiu.

Disra se uită la Tierce, simțind cum falca îi cădea cu câțiva milimetri.

– Reprimire? șuieră el.

Tierce îi răspunse cu un zâmbet.

– Surpriză, excelență.

– În numele Imperiului, vă accept cererea, zise Thrawn. Fără îndoială, aveți o delegație pregătită să discute detaliile?

– Înțelegeți bine poporul meu, domnule Mare Amiral Thrawn, spuse Lordul Superior ironic. Da, delegația mea vă așteaptă, într-adevăr, ordi-nele.

– Atunci le puteți transmite să se apropie, îi zise Thrawn. Întâmplarea face că Moff-ul imperial Disra se află la bordul *Neîndurătorului*. Cum este specialist în probleme politice, el se va ocupa de negocieri.

– Vom fi onorați să ne întâlnim cu el, spuse Bosmihi. Deși mă îndoiesc că prezența sa este în vreun fel coincidentă pe care o sugerați. Mulțumesc, domnule Mare Amiral Thrawn; la revedere.

– La revedere, Lord Superior Bosmihi, zise Thrawn.

Făcu un semn spre fosa echipajului.

– Transmisiune terminată, domnule Amiral, confirmă ofițerul de comunicații.

– Mulțumesc, spuse Thrawn, ridicându-se aproape alene din scaunul său de comandă. Semnalizează-le interceptoarelor TIE să fie pregătite pentru sarcina de escortă. Se vor întâlni cu naveta Lordului Superior de îndată ce iese din atmosferă, zburând în formație de ceremonie completă. Căpitane Dorja, aș dori să întâmpinați personal naveta și să însoțiți delegația în Sala de Conferințe 68. Moff Disra vă va aștepta acolo.

– Am înțeles, domnule Amiral, zise Dorja. Plecă de pe punte, aruncându-i lui Disra un zâmbet subțire, satisfăcut, când trecu pe lângă el și păși într-un turbolift care aștepta la puntea de la pupa.

– Ai fi putut să zici ceva, mormăi Disra către Tierce când ușa turboliftului se închise după căpitan.

Gardianul ridică din umeri cu o mișcare microscopică a corpului.

– Nu eram absolut sigur că asta voiau atunci când au sunat, spuse el, îndemnându-l pe Disra prin ușile de la pupa către alt turbolift. Dar părea o bănuială întemeiată. Kroctar are câțiva vecini potențial periculoși, iar Contrainformațiile raportează că Facțiunile Unificate au devenit extrem de dezamăgite de inabilitatea Coruscantului de a decide cât de mult vor să limiteze luptele inter-sistem.

Ajunseră la turbolift și intrară într-o cabină care aștepta.

– Kroctar e primul, continuă Tierce când ușile se închiseră și vehiculul începu să se miște. Dar nu va fi ultimul. Deja avem transmisiuni de la alte douăzeci de sisteme ale căror guverne ar dori ca Marele Amiral Thrawn să le facă o vizită și să stea puțin de vorbă.

Disra pufni.

– Tot ce încearcă este să-și sperie dușmanii.

– Probabil, aprobă Tierce. Dar nouă ce ne pasă de ce vor să ni se alăture? Ideea e că o fac și că asta va trimite unde de șoc de aici până pe Coruscant.

– Până când Coruscant-ul se va hotărî să acționeze.

– Ce pot face? replică Tierce. Propria lor constituție permite explicit sistemelor membre să se retragă oricând doresc.

Se auzi un piuit de la comunicatorul turboliftului.

– Moff Disra?

– Da?

– Primiți o transmisiune, excelență, sub codul privat numit Usk-51.

Disra simți cum stomacul încerca să i se strângă. Dintre toți proștii și netoții...

– Mulțumesc, spuse el cât de calm reuși. Transfer-o în Sala da Conferințe 68 și asigură-te să nu fie monitorizată.

– Da, excelență.

Tierce se încrunta la el.

– Nu e...?

– Cu siguranță da, răspunse Disra mușcător. Ușile turboliftului se deschiseră... Haide, și stai ascuns.

Două minute mai târziu erau în sala de conferințe, cu ușa închisă în urma lor pentru intimitate. Activând ecranul comunicatorului montat în mijlocul mesei, Disra scoase datacardul de criptare potrivit din setul lui și îl puse în locașul său. Apăsă un buton pentru recepție...

– Era și timpul, scuipe căpitanul Zothip, cu ochii scăpărând, cu barba lui blondă și stufoasă zbârlită de mânie. Nu crezi că am lucruri mai bune de făcut decât...?

– Ce! lătră Disra. Zothip tresări, dându-și capul în spate, propria lui tiradă întrerupându-se la mijloc din cauza confuziei bruște.

– Crezi... că... faci? continuă Disra profitând de tăcere, rostind fiecare cuvânt ca trosnetul unei nuiele putrede. Cum îndrăznești să îți asumi un astfel de risc nebunesc?

– Mai lasă-mă cu imaginea ta prețioasă, mârâi Zothip, recăpătându-și o parte din insolență. Dacă să te însoțești cu pirajii este dintr-odată rușinos pentru tine...

– Aici nu-i vorba despre ce-i rușinos, zise Disra cu răceală. Mă gândesc la capetele noastre și dacă o să ni le păstrăm. Sau n-ai observat prin câte rele trece transmisiunea asta?

– Nu zău, spuse Zothip pufnind. Și eu care credeam că minunatul tău comunicator imperial iar are paraziți. Deci unde ești, la casa de vacanță să-ți numeri banii?

– Nu prea, spuse Disra. Sunt la bordul unui distrugător spațial imperial.

Figura lui Zothip păru să se întunece.

– Dacă asta ar trebui să mă impresioneze, mai încearcă. Mi-a ajuns până în gât de scumpele voastre distrugătoare spațiale.

– Zău. Disra zâmbi cu răceală. Stai să ghicesc. Ai fost prea încrezător, te-ai dus trăgând în toate părțile, iar amiralul Pellaeon ți-a tăiat penele.

– Nu-ți bate joc de mine, Disra, îl avertiză Zothip. Niciodată să nu mă iei în râs. Am pierdut un crucișător de luptă *Kaloth* și opt sute de oameni buni din cauza celui *katchni*, bată-l-ar Vader. Și cineva o să plătească cu pielea lui. Pellaeon sau tu.

– Nu fi absurd, spuse Disra disprețuitor. Și nu încerca să dai vina pe mine. Ți-am spus să nu ataci cu adevărat *Himera*. Tot ce trebuia era să-i faci să creadă că sunt atacați de Bel Iblis.

– Și cum crezi că ar fi trebuit să fac asta? replică Zothip. Să-i insult familia? Să transmit liste cu vechi blesteme corelliene?

– Ai forțat prea mult un imperial, și el a răspuns, spuse Disra. Consideră că este o lecție folositoare pe care ai învățat-o dureros. Și speră să nu fie nevoie să o mai înveți o dată.

Zothip privi amenințător.

– E o amenințare? întrebă el.

– E un avertisment, se răsti Disra. Parteneriatul nostru a fost extrem de profitabil pentru amândoi. Eu am avut ocazia să dau peste cap transporturile Noii Republici; tu ai avut ocazia să strângi mărfurile din acele nave.

– Și mi-am asumat toate riscurile, interveni Zothip.

Disra dădu din umeri.

– Oricum, nu mi-ar plăcea să văd că o astfel de relație valoroasă se destramă dintr-o cauză atât de trivială.

– Crede-mă, Disra, spuse Zothip încet. Când o să se destrame relația ta, o să ai parte de mai multe lucruri neplăcute.

– O să încep să fac o listă, zise Disra. Acum du-te să-ți lingi rănile; și data viitoare când mai vrei să vorbești cu mine folosește canalele potrivite. Această criptare este una dintre cele mai bune create vreodată, dar nimic nu este sigur.

– Criptarea e atât de bună, ha? spuse Zothip sardonice. Trebuie să țin minte asta. Ar trebui să aibă un preț bun pe piața liberă dacă voi avea vreodată nevoie repede de bani.

Flutură o mână în afara ecranului și acesta se stinse.

– Idiotule, mârâi Disra la ecranul gol. Idiot, tâmpit, cu creierul putred.

În capătul celălalt al mesei, Tierce se mișcă.

– Sper că ai de gând să fii ceva mai diplomat cu kroctarii, spuse el.

Disra își mută privirea amenințătoare de la ecran la Gardian.

– Ce, crezi că ar fi trebuit să-l las să-mi plângă pe umăr? Sau să zică „Gata, gata” și să promită că o să-i cumpăr un crucișător nou?

– Pirații Cavrilhu ar fi un dușman periculos, îl avertiză Tierce. Nu din punct de vedere militar, firește, ci din cauza a ce știu despre tine.

– Zothip e singurul care chiar știe ceva, mormăi Disra. Tierce avea dreptate... poate că ar fi trebuit să fie puțin mai calm. Dar Zothip n-ar fi trebuit să-l contacteze așa de direct, mai ales că nu se afla în siguranța biroului său.

Totuși, nu avea de gând să recunoască o eroare de judecată în prezența lui Tierce.

– Stai liniștit... scoate prea mult din înțelegerea asta ca să renunțe la ea pentru un singur crucișător.

– Știu și eu, spuse Tierce gânditor. N-ar trebui niciodată să subestimezi ce pot face oamenii din mândrie.

– Nu, zise Disra cu înțeles. Și nici din aroganță.

Ochii lui Tierce se îngustară cu o fracțiune.

– Asta ce vrea să însemne?

– Înseamnă că ai dus lucrurile prea departe, zise el sec. Periculos de departe. În caz că ai uitat, treaba lui Flim era să inspire militarii Imperiului și să îi atragă puternic de partea noastră. Nu a fost niciodată parte a planului de a provoca atât de deschis Noua Republică.

– Deja am explicat de ce Coruscantul nu are nicio bază legală pentru a acționa...

– Și crezi că asta o să-i oprească? replică Disra. Chiar crezi că mici articole de lege vor însemna ceva pentru extraterestrii îngroziți care cred că Marele Amiral Thrawn le suflă în ceafă? E destul de rău că m-ai convins să-l las pe Flim să se arate senatorului diamal. Dar acum *asta*? Făcu un semn către planetă.

– Incidentul diamal a însemnat exact ce trebuia, spuse Tierce cu răceală. A creat îndoială și consternare, a agitat încă un pic vechile animozități și a amuțit unele dintre ultimele voci pe care Rebeliunea le mai avea, voci care îndemnau la calm.

– Minunat... doar că *acest* mic truc l-a anulat complet pe celălalt, replică Disra. Cum se mai poate întreba cineva dacă diamalii mint, când o întreagă planetă l-a văzut pe Thrawn?

Tierce surâse.

– Ah, dar asta e ideea: întreaga planetă *nu* l-a văzut. Doar delegația aleasă pe sprânceană a Lordului Superior îl va fi văzut; ceilalți nu au decât cuvântul lor că Thrawn s-a întors. Și cum o parte a mesajului său către sistemele învecinate este că Kroctar se află sub protecția lui Thrawn, faptul că l-a văzut va fi la fel de suspect ca și în cazul diamal-ului.

– Tot timpul faci să pară logic, replică Disra. Dar e mai mult decât lași tu să se vadă. Vreau să știi ce.

Tierce își ridică sprâncenele.

– Asta a sunat ca o amenințare.

– A fost, pe jumătate, îl corectă Disra cu răceală. Iată și cealaltă jumătate. Băgând mâna în tunică, scoase micul pistol cu laser ascuns acolo.

Nici n-a apucat să țintească. Înainte ca arma să fie scoasă de tot, Tierce se aruncase cu capul înainte pe masă, impulsul săriturii făcându-l să alunece pe o parte peste plasticul lucios către Disra. Din reflex, acesta a sărit în dreapta, încercând să se depărteze de mâinile care se apropiau; dar chiar când ridică pistolul, Tierce se roti pe o parte și apucă ecranul comunicatorului din centru, folosindu-l ca pivot pentru a-și schimba direcția și a se rostogoli pe spate, punându-și picioarele în față, și apoi împingându-se din el pentru a-și mări viteza.

Manevra îl prinse pe Disra pe nepregătite. Înainte să apuce să se miște iar pentru a-și corecta ținta, unul dintre picioarele lui Tierce lovi pistolul drept peste țeavă, trimițându-l învârtindu-se în partea cealaltă a încăperii.

Disra făcu un pas nesigur în spate, gustul amar al înfrângerii înecându-l, când Tierce sări de pe masă. Avusese o singură ocazie să recapete controlul asupra planului său mareț, și o ratase.

Iar acum Tierce avea să îl omoare.

Dar, încă o dată, Tierce îl surprinse.

– A fost o mare prostie, excelență, spuse celălalt calm, traversând camera și recuperând pistolul. Zgomotul împușcăturii v-ar fi adus pe cap un pluton de trupe de șoc într-o clipă.

Disra inspiră cu grijă, coborându-și brațele.

– Asta e valabil în ambele sensuri, reuși el să zică, știind chiar în timp ce rostea cuvintele că Gardianul nu ar fi avut nevoie să se obosească cu ceva atât de crud și de zgomotos ca un pistol ca să îl omoare.

Dar Tierce nu făcu decât să clatine din cap.

– Insiști să înțelegi greșit, spuse el.

– Iar tu insiști să lucrezi pe la spatele meu, replică Disra. A câștiga un sistem sau două nu merită riscul de a speria Coruscantul până la a-l face să acționeze. Ce se întâmplă și tu nu-mi spui?

Tierce păru să-l măsoare din ochi.

– În regulă, zise el. Ai auzit vreodată expresia „Mâna lui Thrawn“?

Disra clătină din cap.

– Nu.

– Ai răspuns cam repede.

– Lucram la acest plan cu mult înainte ca tu să intri în scenă, îi aminti Disra cu acreală. Am găsit și am citit tot ce avea legătură chiar și pe departe cu Thrawn în arhivele imperiale.

– Chiar și tot ce era în dosarele secrete ale Împăratului?

– Odată ce am reușit să găsesc un mod de a intra în ele, da. Disra se încrunță, căci îi veni brusc o idee. Pentru asta ai făcut cu adevărat călătoria pe Yaga Minor luna trecută?

Tierce dădu din umeri.

– Scopul primar a fost exact cum am discutat: să modific copia lor după Documentul Caamas pentru a se potrivi schimbărilor pe care deja le-ai făcut în actul de pe Bastion. Dar, de vreme ce oricum intrasem în sistem, mi-am petrecut ceva timp căutând referințe.

– Firește, zise Disra, n-avea necioplit, cum ar fi o minciună directă, doar o părțică de adevăr neglijată convenabil. Și?

Tierce clătină din cap.

– Nimic. În ceea ce privește dosarele imperiale existente, termenul parcă nici n-a existat.

– Ce te face să crezi că ar fi existat vreodată?

Tierce îl privi drept în ochi.

– Deoarece l-am auzit pe Thrawn pomenindu-l odată, la bordul *Himerei*. În contextul victoriei supreme și totale a Imperiului.

Dintr-odată, camera deveni foarte rece.

– Vrei să spui, ca o superarmă? întrebă Disra cu grijă. O altă Stea a Morții sau un Zdrobitor de Sori?

– Nu știu, zise Tierce. Nu cred. Superarmele erau mai mult în stilul Împăratului sau al amiralului Daala, nu al lui Thrawn.

– Și s-a descurcat de minune fără ele, recunosc Disra. Dacă stau să mă gândesc, întotdeauna a părut mai interesat de cucerire decât de măcelărirea totală. În plus, dacă ar mai fi existat vreo superarmă, este aproape sigur că Rebelii ar fi găsit-o până acum.

– Cel mai probabil, spuse Tierce. Din păcate, nu putem fi *chiar* atât de siguri. Cercetările tale amănunțite în istoria lui Thrawn au scos, din întâmplare, la iveală numele de Parck și Niriz?

– Parck a fost căpitanul imperial care l-a găsit pe Thrawn pe o planetă părăsită de la marginea Spațiului Necunoscut și l-a adus Împăratului, zise Disra. Niriz a fost căpitanul distrugătorului spațial imperial *Sfătuitorul*, pe care Thrawn l-a dus înapoi în Regiunile Necunoscute în presupusa lui expediție de cartografiere, în urmă cu câțiva ani.

– Presupusa?

Disra pufni.

– Nu trebuie să citești prea mult printre rânduri ca să înțelegi că Thrawn și-a încercat mâna cu politicile Curții Imperiale și că și-a ars degetele. Indiferent cum a fost numită, misiunea lui în Regiunile Necunoscute a fost o formă de exil. Pur și simplu.

– Da, aceasta a fost părerea generală în Garda Regală atunci, spuse Tierce gânditor. Acum mă întreb dacă s-ar fi putut să însemne mai mult. Oricum, ideea este că nici Parck, nici Niriz – nici *Sfătuitorul*, de fapt – nu s-au mai întors în slujba oficială a Imperiului. Nici măcar Thrawn nu s-a mai întors.

Disra ridică din umeri.

– Uciși în misiune?

– Sau poate că s-au întors, dar se ascund undeva, spuse Tierce. Poate că stau de pază pentru această Mână a lui Thrawn.

– Care ce este? întrebă Disra. Zici că nu e o superarmă. Atunci ce e?

– Nu am spus că nu e o superarmă, replică Tierce. Am spus doar că superarmele nu erau în stilul lui Thrawn. Personal, eu văd doar două posibilități. Ai auzit vreodată de o femeie pe nume Mara Jade?

Disra căută în memorie.

– Nu cred.

– Acum lucrează cu șeful contrabandiștilor, Talon Karrde, zise Tierce. Însă în Imperiu, era unul dintre cei mai buni agenți secreți ai lui Palpatine, cu titlul de Mână Împăratului.

Mână Împăratului. Mână lui Thrawn.

– O posibilitate interesantă, spuse Disra gânditor. Dar dacă Mână este o persoană, unde a fost în toți acești ani?

– S-a ascuns și ea, probabil, zise Tierce. A doua posibilitate este și mai interesantă. Ți amintești că, mai mult decât orice, Thrawn era un maestru în strategie. Ce poate fi mai mult în stilul său decât a lăsa în urmă un plan de maestru pentru victorie?

Disra pufni.

– Care, după zece ani de retrageri imperiale, ar fi total inutil.

– Nu aș renunța la asta chiar așa de iute, îl avertiză Tierce. Un strateg ca Thrawn nu vede planurile de luptă doar în termeni de nave de luptă și de poziții pentru liniile militare. El ia, de asemenea, în calcul echilibrul

geopolitic, punctele moarte, psihologice și culturale, animozitățile și rivalitățile istorice... orice fel de factori. Factori care, foarte probabil, mai pot fi încă exploatați.

Absent, Disra își frecă mâna acolo unde lovitura lui Tierce îi izbise dureros pistolul de piele. La prima vedere, era absurd.

Și totuși, citise istoria realizărilor lui Thrawn. Văzuse dosarul geniului acestui om. Chiar ar fi putut crea un plan de luptă care să mai poată fi utilizat după zece ani și o mie de înfrângeri?

– Și cum e cu acea campanie de cinci ani despre care am citit în dosarele lui? Întrebă el. Era acolo ceva ce mi-a scăpat?

– Nu. Tierce clătină din cap. Deja am verificat. Toate acelea erau doar o schiță a ceea ce plănuia să facă după confruntarea de pe Bilbringi. Dacă Mâna lui Thrawn este o strategie supremă, a ascuns-o în altă parte.

– Împreună cu căpitanul Niriz și *Sfătuitorul*, crezi? sugeră Disra.

– Poate, spuse Tierce. Sau, altfel, victoria finală are legătură cu o persoană numită Mâna. În oricare dintre cazuri, există cineva care are ceva ce noi vrem.

Disra zâmbi subțire. Dintr-odată, era clar ca oțelul transparent lustruit.

– Și astfel, pentru a momi pe acest cineva să iasă la iveală, ai decis să faci ceva paradă cu nada noastră.

Tierce își înclină ușor capul.

– În aceste condiții, cred că merită să ne asumăm riscurile.

– Poate, murmură Disra. Presupunând, firește, că toate acestea nu au fost doar o grămadă de baliverne.

Colțul buzei lui Tierce zvâcni.

– Am fost la bordul *Himerei* împreună cu Marele Amiral vreme de câteva luni, Disra. Înainte de asta, l-am urmărit de lângă Împărat aproape doi ani. Niciodată în acest timp nu l-am auzit să facă o promisiune pe care să nu o poată respecta. Dacă a spus că Mâna lui Thrawn este cheia victoriei finale, atunci așa e. Poți să contezi pe asta.

– Să sperăm că oricine deține cheia o să iasă din ascunzătoare înainte ca cei de pe Coruscant să devină destul de neliniștiți, încât să acționeze, spuse Disra. Ce facem mai întâi?

– Ceea ce ai *tu* de făcut mai întâi este să te pregătești să îi întâmpini pe kroctari la revenirea în Imperiu, zise Tierce. Punând pistolul lui Disra pe masă, scoase din tunică un datacard și îl așeză lângă armă.

– Iată o scurtă descriere a speciilor, în general, și a Lordului Superior Bosmihi, în special, continuă el uitându-se spre ușă. Mă tem că sunt toate datele pe care le avem la bord.

– E de ajuns, spuse Disra, apropiindu-se de masă și luând datacardul. Unde mergem?

– Mă gândeam să mă alătur căpitanului Dorja la escortarea delegației de la cala de andocare, zise Tierce. De abia aștept să îți văd abilitățile de negociere în acțiune.

Fără să mai aștepte un răspuns, ieși pe ușă și dispăru.

– Și să vezi dacă artistul în deghizări și Garda Regală încă mai au nevoie de Moff? mormăi Disra după el.

Probabil. Dar asta era în regulă. Lasă-l să se uite... lasă-l și pe Flim să se uite, dacă voia. O să le arate el. Până când delegația krotaciană va fi plecat spre casă, amândoi vor fi absolut siguri că Disra nu era doar un bătrân politician obosit al cărui plan inteligent îi scăpase cumva din mână. Era o parte vitală a acestui triumvirat, o parte care nu avea să dispară pur și simplu în decor. Mai ales nu cu garanția victoriei supreme aproape în mâinile lor.

El începuse asta; și, pe sângele Împăratului, el va fi în asta până la sfârșit.

Vârând datacardul în datapad, își puse pistolul la loc în tocul ascuns și începu să citească.

De pe puntea distrugătorului imperial *Tiranic* nu se vedea nicio planetă. Nici planete, nici asteroizi, nici nave, nici stele. Nimic, decât bezna completă, uniformă.

În afară de un punct. La tribord, aproape vizibil pentru căpitanul Nalgol, era un mic disc de un alb murdar. O așchie minusculă din capul cometei alături de care zbura *Tiranicul*, ișindu-se prin câmpul de invizibilitate al navei.

Zburau astfel de o lună deja, complet orbi și surzi față de restul universului din afara existenței lor insulare.

Pentru Nalgol, asta nu era cu adevărat o problemă. Servise pe unul dintre cele mai importante posturi de ascultare ale Imperiului când era cadet și simplul fapt că nu exista nimic afară la care să se uite nu îl deranja. Dar nu toți cei din echipaj erau la fel de rezistenți ca el. Sălile de exerciții pentru luptă și de proiecție aveau de trei ori mai mulți clienți acum, și auzise că piloților de pe navele de sondare li se ofereau mite uriașe ca să ia unul sau doi pasageri în călătoriile lor în afara beznei.

Atunci când Imperiul se aflase în culmea puterii lui, echipajele distrugătoarelor spațiale fuseseră elita galaxiei. Dar acea glorie era demult trecută; și dacă nu se întâmpla nimic în curând, Nalgol urma să aibă pe cap o serioasă problemă de personal.

Afară, avu loc o explozie strălucitoare în cvadrantul superior de la babord. Relativ strălucitoare, cel puțin: erau luminile motoarelor uneia dintre navele lor de sondare, deghizată cu grijă pentru a arăta ca un vechi remorcher minier uzat. Nalgol o privi cum descrie un cerc pentru a dispărea sub carena în formă de săgeată către cala de andocare.

Nu, bezna neconținută nu îl deranja. Totuși, trebuia să recunoască faptul că i-ar fi prins bine să își închidă ochii o clipă.

Auzi un pas pe pasarela de comandă, lângă el.

– Raport preliminar de la Sonda Doi, domnule, spuse Oissan, șeful Contrainformațiilor, cu acel ton care-i părea întotdeauna lui Nalgol a fi al unuia care pleoscăie din buze.

– Numărul navelor de luptă din jurul lui Bothawui a ajuns la cincizeci și șase.

– Cincizeci și șase? repetă Nalgol, luând datapadul celui lalt și cercetând cifrele. Dacă își amintea lista de la cursa de sondare de ieri...

– Patru noi nave diamale?

– Trei diamale, una mon calamari, spuse Oissan. Probabil că sunt acolo ca răspuns la cele șase nave care au sosit cu două zile în urmă.

Nalgol clătină din cap, rămas fără cuvinte de uimire. De la început avusese îndoieli tăcute, dar serioase despre această misiune – ideea că lumea natală a bothanilor va deveni un punct central pentru *orice* activitate militară, cu atât mai puțin pentru o confruntare de o astfel de magnitudine, părusse absurdă la prima vedere. Dar se părea că însuși Marele Amiral Thrawn venise cu acest plan; și să fie al naibii dacă bătrânul ochi-roșii nu avusese dreptate.

– Foarte bine, îi spuse lui Oissan. Vreau ca raportul Sondei Doi să fie gata în următoarele două ore.

– Am înțeles, domnule căpitan. Oissan părea să ezite. Nu vreau să-mi bag nasul în probleme de nivel înalt, domnule, dar la un moment dat va trebui să știu ce se va întâmpla acolo dacă vreți să îmi fac treaba bine.

– Aș vrea să te pot ajuta, domnule colonel, zise Nalgol candid. Dar nici eu nu știu prea multe.

– Dar ați primit o descriere specială a misiunii de la Marele Amiral Thrawn la palatul lui Moff Disra, nu? insistă celălalt.

– Nu poate fi numită descriere, zise Nalgol. Practic ne-a trasat misiunile și ne-a spus să avem încredere în el. Făcu un semn cu capul către cometă și celelalte două distrugătoare spațiale care zburau alături de ea. Partea noastră este simplă: așteptăm până când toate navele de acolo se distrug pe ele însele și planeta cât mai mult posibil, apoi ieșim de sub scut și le terminăm.

– A termina Bothawui ar fi o treabă bună, comentă sec Oissan. Mă îndoiesc însă că bothanii și-au neglijat sistemul de apărare planetară. Thrawn a oferit vreun indiciu despre cum vrea să se ocupe de el?

– Nu mie, spuse Nalgol. Totuși, în aceste condiții, înclin să cred că știe ce face.

– Cred, mormăi Oissan. Mă întreb cum a făcut să se înfrunte toate navele alea?

– Cel mai probabil răspuns este zvonul pe care l-ai auzit de la contactele tale de la Limite chiar înainte să activăm scutul, zise Nalgol. Chestia aia despre un grup de bothani care au fost implicați în distrugerea Caamas-ului.

– Nu prea pare ceva pentru care să merite să te înfurii, pufni Oissan. Mai ales după atât timp.

– Extratereștii se înfurie din cele mai ciudate motive, îi aminti Nalgol, simțind cum buzele îi zvâcneau de dispreț. Și din ce se vede acolo, aș spune că Thrawn le-a găsit punctul cel mai sensibil.

– Așa s-ar părea, acceptă Oissan. De unde ar trebui să știm când să ieșim de sub scut și să atacăm?

– Cred că o bătălie la scară mare va fi destul de evidentă, spuse Nalgol sec. Oricum, ultimul mesaj al lui Thrawn înainte ca noi să intrăm sub scut spunea că în curând, pe Bothawui, se va afla o echipă de șoc imperială care ne va trimite periodic informații prin radio.

– Asta ar fi util, zise Oissan gânditor. Firește, cunoscându-l pe Thrawn, probabil că va programa bătălia pentru când cometa va fi cel mai aproape de Bothawui, ca să ne ofere beneficiul maxim de surpriză. Asta înseamnă cam peste o lună.

– Pare logic, aprobă Nalgol. Deși nu am nici cea mai mică idee despre cum o să-i facă să urmeze acest program strict.

– Nici eu. Oissan zâmbi subțire. Probabil de aceea el este Mare Amiral și noi nu.

Nalgol zâmbi și el.

– Chiar așa, spuse el; și cu această recunoaștere a adevărului, încă un strat din îndoielile lui păru să se topească. Da, în trecut Thrawn arătase ce poate. De multe, foarte multe ori. În orice fel funcționase magia lui, părea să o mai facă.

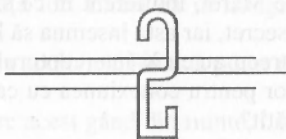
Și, sub vraja geniului lui Thrawn, Imperiul era pe punctul de a-și lua revanșa. Iar pentru Nalgol, doar asta conta cu adevărat.

– Mulțumesc, domnule colonel, zise el înapoiindu-i celui alt datapadul. Te poți întoarce la treburile tale. Vreau să verific la Controlul Sondei dacă putem dubla zborurile de sondare fără să atragem atenția.

– Da, domnule, spuse Oissan cu un alt zâmbet subțire. Până la urmă, nu am vrea să ne ratăm intrarea triumfală.

Nalgol se întoarse pentru a se uita iar în beznă.

– N-o s-o ratăm, promise el încet. N-avem cum.

De undeva, din adâncurile minții sale veni un ciripit insistent; și, cu o tresărire, Luke Skywalker ieși din tranșa lui de hibernare Jedi.

— În regulă, R2, îi spuse el robotului când se dădu jos din pat și se opri un moment pentru a se reorienta. Așa; era la bordul navei Marei Jade, *Focul lui Jade*, îndreptându-se spre sistemul Nirauan. Sistemul în care însăși Mara dispăruse aproape cu două săptămâni în urmă.

— În regulă, m-am trezit, adăugă el, întinzându-și degetele de la mâini și de la picioare și umezindu-și gura. Aproape am ajuns?

Robotul piui un răspuns afirmativ, în timp ce Luke își trăgea cizmele, un piuit care fu repetat din direcția cockpitului. Ecoul venea de la robotul pilot V1 al Marei, care condusese *Focul* de când Luke și R2 veniseră la bord, la punctul de întâlnire de la Duroon și care până acum refuzase să îi lase să se apropie de aparatele de control ale navei.

O grijă exagerată care era pe punctul de a se sfârși.

— R2, du-te în cala de andocare și asigură-te că X-interceptorul e gata de zbor, îi spuse el robotului în timp ce se îndrepta spre cockpit. O să intrăm.

Un minut mai târziu, ședea în scaunul de pilotaj al *Focului*, studiind așezarea butoanelor de control și a ecranelor pentru ultima dată. Robotul V1, poate recunoscând expresia lui Luke ca pe una ce o văzuse destul de des pe fața Marei, hotărâse să nu se împotrivească.

— Pregătește-te, îi zise Luke robotului, așezându-și mâinile pe panoul de control. Cronometrul ajunsese la zero, iar Luke împinse maneta de hiperpropulsie în față. Liniile stelelor sclipiră, se micșorară devenind stele, și ajunseră.

V1 fluieră încetișor.

— Am ajuns, confirmă Luke, uitându-se la soarele din depărtare, discul lui roșu minuscul părând rece și distant. Planeta Nirauan nu se vedea.

— Căutăm a doua planetă, îi spuse el robotului. Poți să-mi dai datele ei?

V1 piui un răspuns afirmativ și ecranele de navigare prinseră viață.

— O văd. Luke dădu din cap, verificând informațiile. Era destul de departe.

Ceea ce era intenționat. *Focul* avea armament și scuturi impresionante, dar să atace trăgând în toate direcțiile cu laserele în cuarte nu i-ar fi făcut niciun bine Marei, indiferent în ce situație se afla. Planul presupunea furișare și secret, iar asta însemna să lase *Focul* ascuns aici în timp ce el și R2 se strecurau cu X-interceptorul.

Tastă la comunicator pentru conexiunea cu cala de andocare.

– R2? Totul e pregătit?

Se auzi un cîripit de confirmare.

– Bine, zise Luke, privind iar la ecranul de navigare. Erau, estimă el, cam la șapte ore de planetă, la viteza subluminică a X-interceptorului. Un timp destul de lung pentru a sta ghemuit în cockpitul înghesuit și a se îngrijora pentru Mara, pe lângă faptul că oferea oricui era acolo jos un vector direct către *Foc*.

Din fericire, mai era o modalitate.

– Începi să calculezi cele două salturi, îi spuse el lui R2, pornind sistemele de arme automate ale *Focului*. Nu mai mult de cinci minute în fiecare direcție – nu vrem să dureze mai mult decât trebuie.

R2 piui o confirmare și se apucă de lucru.

– Acum, ai înțeles ce ai de făcut? îl întrebă Luke pe V1 în timp ce trebuia motorul pe viteză scăzută și punea *Focul* în mișcare. Chiar în față era un grup convenabil de asteroizi care plutea în întuneric și care ar fi fost o ascunzătoare perfectă.

– O să pun nava printre pietrele alea; iar apoi tu vei sta acolo și te vei preface că ești una dintre ele. Bine?

Robotul bolborosi, cam fără tragere de inimă, o aprobare.

– În regulă, spuse Luke, strecurând nava între asteroizi. Unul dintre ei, cam de mărimea unei mingi de șocbal se lovi ușor de carenă, iar Luke se strâmbă ca răspuns. *Focul* era bunul cel mai de preț al Marei, și era mai atentă cu el decât până și V1. Dacă se ciobea carena sau dacă doar îi zgâria vopseaua, nimic nu avea să-i mai răscumpere greșeala față de Mara.

Își încheie manevra cu atenție exagerată și reuși să pună nava în poziție fără altă coliziune.

– În regulă, asta e, zise el desfășurând centurile și comutând controalele navei înapoi la V1. Ai codul pe care ți l-am dat – o să ți-l transmitem la întoarcere ca să știi că suntem noi. Oricine altcineva..., nu lăsa nava să tragă în străini decât dacă trag ei primii. Nu înainte de a ne da seama ce se întâmplă acolo jos. Două minute mai târziu, fiind atent la grămada de pietre plutitoare de afară, scoase ușurel X-interceptorul din cala de andocare a *Focului* și se îndreptă spre spațiu. R2 deja stabilise cursul și, cu o explozie de linii de stele, decolară.

Luke îi spusese să păstreze limita de cinci minute, iar robotul îi respectase ordinul. La două minute după ce plecaseră, urmând instrucțiunile lui R2, scoase X-interceptorul din hiperspațiu, îl întoarse și intră iar. După încă două minute, ajunseră.

R2 fluieră încet.

– Asta-i locul, așa-i, confirmă Luke, privind planeta întunecată care plutea în spațiu în fața lor. Exact ca în imaginile pe care le-a adus *Gheața Instelată*.

Și Mara era undeva acolo jos. Izolată, poate rănită, poate prizonieră. Sau poate moartă.

Gonind cu hotărâre acest gând din minte, Luke își întinse Forța.

Mara? Mara, mă auzi?

Dar nu primi niciun răspuns.

R2 scoase un ciripit întrebător.

– Nu o simt, recunosc Luke. Dar asta nu înseamnă neapărat ceva. Încă suntem destul de departe, iar ea s-ar putea să nu fie suficient de puternică pentru a ajunge până aici. De asemenea, ar putea dormi – asta i-ar limita raza de percepție.

Robotul nu răspunde. Dar nu era greu să îți dai seama că gândurile lui erau alături de cele ale lui Luke. Și mai era și viziunea pe care Luke o avusese în urmă cu trei săptămâni și jumătate la unitatea medicală de pe Tierfon. Acea imagine a Marei plutind fără viață într-un curs de apă...

– Oricum, nu are rost să te îngrijorezi, spuse Luke, gonind viziunea cât de departe putea în adâncul minții. Fă o scanare de senzori în secret – nimic care să le pornească detectoarele. Sau, cel puțin, nimic care să le pornească dacă funcționează ca ale noastre.

Primi o confirmare și o altă întrebare se derulă pe ecranul computerului X-interceptorului.

– Vom intra pe același drum ca ea, răspunde Luke. Prin canion, către peștera în care a dispărut. Odată ajunși acolo, băgăm X-interceptorul înăuntru și vedem ce se întâmplă.

R2 piui o confirmare care părea neliniștită. Uitându-se la înregistrarea de zbor pe care Karrde i-o dăduse, Luke îndreptă X-interceptorul spre planetă, dorindu-și pentru o clipă ca Leia să fie cu el. Dacă acele creaturi peste care dăduse Mara erau inteligente, s-ar fi putut să fie nevoie nu doar de măiestria Jedi, ci și de delicatețea diplomatică, pentru a se înțelege cu ele. Delicatețe pe care Leia o avea, iar el nu.

Se strâmbă. Pe de altă parte, probabil că cei de acasă nu erau prea încântați de faptul că el plecase fără să anunțe, și asta fără să încerce să o ia pe Leia cu el. Nu, abilitățile diplomatice ale Leiei erau mai utile în Noua Republică.

Despre ce abilități era nevoie aici, avea să afle în curând.

Încă era departe de atmosfera planetei, când senzorii X-interceptorului înregistrară cele două nave extraterestre care se ridicau de la suprafața planetei către ei.

– S-a zis cu furișarea și secretul, murmură Luke, studiind informațiile senzorilor. În mod clar, arătau ca nava pe care el și R2 o zăriseră pe drumul lor de plecare din cuibul piraților Cavrilhu, din câmpul de asteroizi Kauron.

Aceea, însă, virase și fugise înainte să o poată vedea mai de aproape. Acum, pe când perechea se ridica rapid spre el, putea vedea că prima impresie despre navă fusese corectă. Cam de trei ori mai mare decât X-interceptorul, era o combinație stranie, dar ciudat de artistică, de manufactură extraterestră amestecată cu mult prea cunoscutul model al vânătorilor TIE. La prora fiecăreia dintre nave era câte o cupolă ușor înnegrită, prin care abia putea distinge o pereche de câști de zbor de tip imperial.

R2 fluieră gânditor.

– Calm, R2, îl avertiză Luke. Nu înseamnă neapărat că sunt aliați ai Imperiului. S-ar putea să fi găsit pe undeva un vânător TIE și să fi împrumutat de la el.

Mârâitul lui R2 arată opinia lui despre asta.

– În regulă, bine, probabil că nu, spuse Luke, privind navele care se apropiau. Un minut mai târziu, erau lângă el, ridicându-se ușor deasupra X-interceptorului și modificându-și cursul pentru a vira și a trece în poziție de flancare de ambele părți.

– Primești date tehnice despre arme?

Robotul fluieră și o schemă simplă apără pe ecranul computerului. Navele erau destul de bine înarmate.

– Minunat, mormăi Luke, întinzându-și Forța pentru a încerca să simtă situația. Dar tot ce putea detecta erau fondurile emoționale primare ale celor trei ființe de la bordul fiecăreia nave. Minți extraterestre nutriend gânduri extraterestre, lipsite de vreun punct de referință de care să se agațe.

Pe de altă parte, pozițiile lor de flancare erau mai potrivite pentru escortă decât pentru atac. Și mai important, simțurile Jedi ale lui Luke nu arătau niciun pericol iminent. Pentru moment, cel puțin, probabil că erau, relativ, în siguranță.

Și era vremea să înceapă să acționeze prietenos.

– Hai să vedem dacă putem vorbi cu ei, sugeră el, întinzându-se spre butonul comunicatorului.

Extraterestrii i-o luară înainte.

– *Ka sha'ma'ti orf k'ralan*, zise în urechea lui Luke o voce surprinzător de melodioasă. *Kra'miral sumt tara'kliso mor Mitth'raw'nuruodo sur pra'cin'zisk mor'kor'lae*.

Luke simți cum i se strângea stomacul.

– R2? întrebă el.

Robotul ciripi o confirmare îngrijorată; era, într-adevăr, aceeași transmisiune pe care Karrde și Mara Jade o primiseră de la nava extraterestră care trecuse pe lângă *Întreprinderea Rătăcitoare* a lui Booster Terrik. Transmisiunea, după spusele Marei, care includea puțin cunoscutul nume complet al lui Thrawn.

Strâmbându-se, Luke își deschise comunicatorul.

– Aici X-interceptorul Noii Republici, AA-589, spuse el. Dacă extraterestrii nu vorbeau bazica, firește că asta nu avea să-i folosească la

nimic. Totuși, nu se făcea să stea și să îi ignore. Îmi caut o prietenă care s-ar putea să se fi prăbușit pe lumea voastră.

Urmă o scurtă pauză. Privind prin cupolă, Luke avu impresia clară că cele două nave extraterestre se apropiaseră de el cu o fracțiune.

– X-interceptor al Noii Republici, reveni vocea, de data aceasta într-o bazică aproape acceptabilă. Ne vei urma către suprafață. Nu te vei abate de la îndrumările noastre. Dacă o faci, vei fi distrus.

– Înțeleg, zise Luke. Dinspre comunicator se auzi un clic; și, brusc, cele două nave extraterestre se lăsară să cadă către suprafață. Luke era pregătit, urmându-le și strecurându-se iute în locul lui din formație.

– Vă dați mari, mormăi el pentru sine.

Vorbise prea devreme. O clipă mai târziu, cele două nave se răsuciră iar, de data aceasta, cotind ușor în sus și apoi brusc spre tribord. R2 țipă când nava de la babord țâșni peste capul lui neplăcut de aproape, tonul provocat de supărare devenind ascuțit când Luke viră strâns cu X-interceptorul pentru a se repeta iar manevra. Abia revenise în poziția de centru, când o făcură iar, cotind spre babord de data aceasta.

R2 mârâi.

– Nu știu, îi spuse Luke când prinse iar din urmă escorta. Poate că au vreun fel de sistem de apărare care cere un anumit fel de apropiere de planetă ca să nu se declanșeze. Cum aveau pirații la baza lor din asteroid, îți aduci aminte?

Faptul evident se derula pe ecran: conform înregistrării *Gheții Înstelate*, Mara nu urmăse niciun fel de curs complicat.

– Poate că l-au instalat ca răspuns la pătrunderea ei, sugeră Luke. Sau poate că noi venim de pe altă parte a planetei decât ea – încă n-am reușit să facem o comparație geografică.

R2 mârâi.

– Sau ar putea încerca să creeze o scuză pentru a deschide focul, adăugă Luke încruntat. Deși de ce ar crede că au nevoie de una nu știu.

Navele extraterestre mai făcură trei seturi de manevre în coborârea lor, dar niciuna nu-i puse mari probleme lui Luke. Dar când se apropiară de atmosfera superioară părură să se fi plictisit de joc, stabilindu-se pe o direcție dreaptă, strânsă, spre orizontul din vest. Luke rămase în formație, împărțindu-și atenția între nave și terenul de sub el, întinzându-și Forța pentru orice semn de pericol. Îi urmau de douăzeci de minute, iar R2 făcuse în sfârșit o comparație între topografia de sub ei și înregistrările *Gheții Înstelate*, când înțepătura familiară începu.

– Avem probleme, R2, îi spuse Luke robotului. Încă nu sunt sigur de ce fel, dar e clar vorba de pericol. Dă-mi repede un raport de stare.

Aruncă un ochi pe ecran la raportul de stare care apărui. Pe senzorii X-interceptorului nu apăreau alte nave, de niciun fel, nimic din consumul energetic al escortei lor sau din sistemele lor de armament nu arăta pregătiri de atac, iar sistemele X-interceptorului erau complet funcționale.

– Cât de departe e fortăreața pe care a descoperit-o Mara? întrebă el.
R2 piui: mai puțin de cincisprezece minute la viteza lor actuală.

– Cam în următoarele zece minute, cred, îi zise Luke. Fii pregătit.
Inspirând adânc, așezându-și mâinile pe manete, își relaxă conștient mușchii și se scufundă în Fortă.

Mai aveau șase minute până la fortăreață, iar canionul prin care zburase Mara tocmai apăruse, mergând în paralel cu ei la orizont, când, în cele din urmă, se întâmplă. Într-o coordonare perfectă, cele două nave de escortă dădură un impuls scurt motoarelor din față, trecând din poziția de escortare în cea de urmărire în spatele X-interceptorului, când viteza le scăzu.

Iar din țevile pe jumătate ascunse sub cockpiturile lor, țâșni o salvă de foc albastru ucigător.

Dar ținta lor nu mai era acolo. O clipă înainte ca motoarele extraterestrilor să pornească, Luke simțise tulburarea subtilă în Fortă; și înainte ca armele să fi izbucnit, el urcase brusc, rotindu-se într-o buclă strânsă care l-ar fi adus în poziție de atac în spatele atacatorilor săi.

Sau, cel puțin, acesta era finalul obișnuit al acestei manevre. De data aceasta, însă, Luke avea alte planuri. Înainte de a-și termina bucla în spatele extraterestrilor, el ținu botul X-interceptorului îndreptat spre pământ pentru încă două clipe. Apoi, în ceea ce părea a fi ultima secundă, rășuci vânătorul stelar într-o rotire dublă care îi strânse stomacul. Un moment mai târziu, zburau doar la câțiva metri de sol, pe un vector perpendicular cu cel inițial.

– Ce fac? strigă Luke, neîndrăznind să își ia ochii de la peisaj destul de mult cât să se uite singur.

Țipătul de avertizare al robotului și o unduire bruscă în Fortă au fost răspunsul. Din spate veni o altă rafală de foc albastru, cea mai mare parte trecând departe de el, în afară de câteva lovituri care se opriră în ecranul lui deflector din spate.

– Li s-a mai alăturat cineva? strigă el.

R2 ciripi un răspuns negativ. Era ceva, oricum. Totuși, cele două nave erau bune, și era clar că echipajele știau ce fac. Doi la unu, Luke avea să aibă de furcă. Mai ales că...

R2 piui o întrebare rapidă.

– Nu, lasă foliile-S cum sunt, îi spuse Luke. Noi nu tragem.

Întrebarea robotului fu un fluierat neîncrezător.

– Pentru că nu știm cine sunt sau de ce sunt aici, îi zise Luke, cercetând terenul din față. Chiar dincolo de canionul Marei, terenul devenea brusc ceva ce părea sfârâmat, spart în stânci cu pereți de granit și crevase adânci, cu margini ascuțite.

– Nu vreau să omor pe nimeni până nu știu cine și ce sunt.

Replica lui R2 deveni un alt țipăt când ultima salvă a inamicilor smulse un strat subțire de metal de pe partea de sus a foliei-S de la tribord.

– Stai liniștit, aproape am ajuns, îl calmă Luke, riscând să arunce o privire pe ecranele de stare. Încă nu avea nicio stricăciune serioasă, dar asta nu avea să mai dureze mult, odată ce atacatorii se apropiiau.

Ceea ce însemna că cel mai bine ar fi fost să împiedice ca acest lucru să se întâmple.

În spatele lui, R2 fluieră bănuitor.

– Exact acolo mergem, confirmă Luke. Aproape ajunseseră la terenul sfârâmat; iar la tribord observă un defileu care părea potrivit.

– Oh, calmează-te – nu-i mai rău decât alte lucruri prin care am trecut, adăugă el, rotind botul X-interceptorului către acel defileu. Oricum, nu avem de ales. Ține-te bine – pornim.

Canionul Cerșetorilor de pe Tatooine fusese o cursă dificilă, dar familiară, plină de întoarceri, colțuri și curbe în ac de păr. Canalul Stelei Morții fusese mult mai drept, însă cu un plus de focuri de turbolaser și de vânători TIE care atacau, pentru a-l face mai interesant. Acum, stâncile de pe Nirauan duceau provocarea și mai departe, adăugând curbe imprevizibile și întreruperi, cu adâncimi și lărgimi variabile, stânci ieșind în față și liane agățate de copaci.

Proaspătul recruta de la Academia Yavin ar fi recunoscut riscurile implicate. Chiar și adolescentul încrezut de pe Tatooine ar fi ezitat să parcurgă un astfel de labirint necunoscut la viteze atât de mari. Însă Luke devenise un Jedi iscusit, care știa că nu ar fi avut nicio problemă.

În mare parte avea dreptate. Nava trecu de prima serie de curbe cu ușurință, îndemânarea de pilot a lui Luke și profunzimea lui în Forța, combinate cu manevrabilitatea înnăscută a X-interceptorului lăsând mult în urmă navele extraterestre. Țâșni printr-o vale îngustă, schimbă direcția spre un alt canion...

Și aproape pierdu controlul când o explozie de foc albastru zgărie fuselajul de la babord.

– E în regulă, îi strigă el lui R2, simțind o urmă de iritare față de sine însuși în timp ce X-interceptorul se arunca în siguranța relativă a raveniei alese. Asta se mai întâmplase: își concentra atenția – și Forța – atât de mult într-o singură direcție, încât avea tendința să fie orb la orice se întâmpla în afara aceluia con. În mod clar, cel puțin unul dintre piloți fusese destul de deștept, cât să abandoneze urmărirea și să zboare deasupra labirintului, așteptând ca ținta să apară singură.

Dar gambitul eșuase; și dacă terenul coopera, nu va mai avea altă șansă. X-interceptorul intră într-o a doua vale, mai mică decât prima, și viră într-o altă ravenă. Lăsând Forța să-i ghideze mâinile, Luke se uită la stâncile din jur, căutând locul potrivit...

Și atunci, brusc, îl văzu. De ambele părți ale X-interceptorului, stânci abrupte se ridicau drept în sus, una dintre ele aplecându-se dintr-odată către cealaltă până când doar o mică bandă de lumină se mai vedea între vârfurile lor. Șiruri și pâlcuri de tufișuri cenușii dezordonate creșteau în diferite

locuri pe piatra abruptă, iar un covor gros de tufişuri maronii şi de copaci pitici acoperea fundul canionului. În spate şi în faţă, canionul cotea brusc, lăsând această parte centrală ca pe o bulă izolată, înconjurată de stâncă.

Era locul perfect de aterizare.

R2 nu ţipă şi nici nu scânci când Luke roti vânătorul stelar într-o derapare de o sută optzeci de grade, într-o întoarcere clasică de contrabandist. Probabil, hotărî Luke în timp ce accelera motoarele, deoarece micul robot era prea ocupat să-şi facă griji pentru viaţa lui. Câteva secunde X-interceptorul se zgâlţâi sub el, iar Luke se luptă din greu pentru stabilitate, în timp ce nava încerca să-i scape de sub control. Afară, pereţii canionului care tâşneau pe lângă ei începură să încetinească şi, în acelaşi timp, el scăzu viteza şi porni elevatoarele repulsoare. Presiunea acceleraţiei negative care îl împingea în pernele scaunului dispăru; rotind X-interceptorul pentru a fi iar cu faţa, aruncă iute o privire în jur. Drept în faţă, doi copaci pitici, dar bogaţi, se ridicau de pe fundul canionului, încadrând ceea ce părea a fi albia secată a unui pârâu, trunchiurile lor fiind exact la distanţa potrivită. Oprind ce mai rămăsese din viteza de înaintare a X-interceptorului, îi îndreptă botul în jos, pentru a se strecura frumos între cele două trunchiuri.

– Gata, zise el, executând ultimele etape ale ciclului de aterizare şi oprind elevatoarele repulsoare. N-a fost aşa de rău, nu?

Din spatele lui se auzi un fluierat slab şi cam tremurat. Se părea că R2 nu-şi recăpătase încă vocea.

Zâmbind uşor, Luke deschise cupola, strâmbându-se la sunetele ascuţite făcute de zeci de frunze cu ghimpi pe margini care zgâriară oţelul transparent, şi îşi scoase mânuşile şi casca.

Aerul de afară era rece şi mirosea vag a muşchi. Vreme de un minut, ascultă întinzându-şi simţurile îmbunătăţite de Forţă, încercând să audă zgomotele urmăririi. Dar nu era nimic, în afară de sunetele normale ale vântului trecând printre frunze şi ale trilurilor scoase de păsările sau insectele din depărtare.

– Cred că am scăpat de ei, îi spuse lui R2. Cel puţin deocamdată. Ți-ai dat seama unde suntem?

R2 piui, încă părând cam zăpăcit, şi o hartă apărui pe ecranul computerului.

Luke o studie. Nu era prea rău, dar nici prea bine. Nu se aflau la mai mult de zece kilometri de peştera Marei, însă cea mai mare parte a teritoriului dintre aceste două puncte era format din acelaşi fel de defileuri înguste şi stânci abrupte printre care tocmai zburaseră. Cel puţin o zi întreagă de mers, probabil două, poate chiar trei.

Pe de altă parte, neregularităţile terenului le vor oferi o acoperire mai bună decât ar fi putut cere. Până la urmă, era un schimb corect. Dar nu ar fi fost cine ştie ce schimb dacă extraterestrii i-ar fi găsit înainte de a începe.

– Haide, zise el, ieşind din cockpit şi rostogolindu-se pe pământ. Încercarea de a evita ghimpii reuşi doar în parte, însă doar câţiva îl zgâriară până la sânge.

– Hai să ne facem bagajul și să plecăm de aici.

A durat doar câteva minute să desfacă plasa de camuflaj pe care le-o dăduse Karrde și să o tragă bine peste X-interceptor. Apoi, ca o măsură de precauție în plus, tăie câteva din tufișurile și crengile mai mici cu sabia de lumină și le împrăstie peste plasă. Nu era perfect, mai ales de aproape, dar era tot ce putea face în timpul pe care îl avea la dispoziție.

Oamenii lui Karrde alcătuiseră și o trusă de supraviețuire, adunând proviziile și încărcându-le la bordul X-interceptorului, în timp ce Luke făcea în grabă actele necesare pentru a pleca de pe Cejansij. Și după cum Luke ajunsese, în decursul anilor, să știe la ce să se aștepte de la organizația contrabandiștilor, făcuseră o treabă excelentă. Împărțite în două rucsacuri, proviziile includeau batoane de hrană, sticle/filtre de apă, baghete luminoase, o cantitate mare de coardă-sintetică, un pistol cu laser de rezervă, un cort de supraviețuire cu sac de dormit și chiar un număr mic de grenade cu rază mică de acțiune.

– Sunt surprins că n-au încercat să bage și un speeder de teren, mârâi Luke când ridică de probă unul dintre rucsacuri pe umeri. Era destul de greu, dar obiectele fuseseră bine distribuite și ar fi fost destul de ușor să îl care.

– Cred că va trebui să lăsăm celălalt rucsac aici. Ești gata să te cațeri?

R2 ciripi întrebător, rotindu-și domul pentru a se uita mai întâi într-o direcție a canionului, apoi în cealaltă.

– Nu, pe acolo ne așteaptă să apărem, îi zise Luke. Arată în sus către una dintre stâncile care se înălțau deasupra lor.

– Pe acolo, pe sus mergem.

Robotul își roti iar domul, fluierând speriat în timp ce se lăsa mult pe spate pentru a privi în sus.

– Calmează-te – nu trebuie să mergem până în vârf, îl liniști Luke. Vezi deschizătura aia cam la două treimi din drum? Dacă am interpretat bine imaginile luate de la înălțime, ar trebui să dea într-o scurtătură care ne va duce până sus.

R2 ciripi deznădăjduit, uitându-se iar înainte și înapoi prin canion.

– Nu, R2, nu putem să mergem pe acolo, îi zise Luke ferm. Și nu avem timp să stăm la discuții. Chiar dacă navele alea nu pot ajunge acolo, s-ar putea să aibă unele mai mici la fortăreață. Și pot oricând să vină pe jos aici. Vrei să-i aștepți să vină?

Robotul piui categoric. Rotindu-se, începu să sară hotărât în lungul albiei secate a pârâului, către baza stâncii de sub deschizătura pe care Luke o arătase.

Zâmbind, Luke își mișcă umerii pentru a potrivi definitiv rucsacul în spate. Apoi, întinzându-și Forța, îl ridică pe R2 de la pământ destul de mult cât să treacă de tufișuri și se îndreptă spre versant.

După cum se dovedi, traseul păruse mai greu decât era cu adevărat. Deși era cu siguranță destul de abrupt, peretele nu era nici pe departe o

pantă imposibil de verticală așa cum se vedea de pe fundul canionului. Prize pentru mâini și picioare erau din belșug; întreaga suprafață a stâncii părea să fie punctată cu cornișe înguste și mici peșteri, iar tufișurile și lianele ofereau și ele puncte rezistente de sprijin.

Singura parte problematică era R2, dar chiar și aceasta se transformă într-o rutină mai mult sau mai puțin confortabilă. Luke folosea Forța pentru a ridica robotul pe o cornișă îngustă sau către perechi de peșteri cu destul spațiu între ele, îl ținea pe loc în timp ce îl lega cu coarda sintetică de tufișurile din apropiere, apoi se cățara pe lângă el până la un alt loc potrivit pentru a se opri și repeta.

R2 nu se implica în niciuna dintre părțile acestei proceduri, firește. La jumătatea drumului, totuși, cel puțin se opri să se mai plângă.

Aproape ajunseseră la deschizătură, iar Luke se îndrepta încă o dată către locul în care îl ancorase pe R2, când auzi vocea slabă.

Se opri, ținându-se cu o mână de o liană noduroasă, și ascultă. Dar nu erau decât sunetele îndepărtate ale insectelor pe care le tot auzise de când aterizaseră. Trecând prin tehnicile lui Jedi de îmbunătățire senzorială, își ascuți auzul; dar deși sunetele deveneau mai puternice și mai variate, vocea pe care crezuse că o auzise nu era acolo.

Era un scâncet sonor de deasupra lui: R2 fluiera încet în auzul lui îmbunătățit.

– Mi s-a părut că aud ceva, murmură el, cuvintele bubuindu-i în cap. Iute, își aduse auzul la normal. Era ca o voce...

Se întrerupse la piuitul surprins al lui R2.

– Ce e? întrebă el uitându-se în sus. Robotul se uita în jos și în lungul stâncii; întorcându-și capul, Luke îi urmări privirea...

Și îngheță. Așezată pe o tufa cu ghimpi, la nici trei metri distanță, era o creatură mică, gri-maronie, cu aripi moi.

Il privea.

– Stai calm, îl liniști Luke pe R2, cercetând o clipă creatura. Avea cam treizeci de centimetri de la cap la gheare, era acoperită cu o piele care părea fină. Aripile strânse la fel, deși era greu să îți dai seama cât erau de mari, și se arcuiau ușor deasupra, într-un fel care îi amintea lui Luke de niște umeri încovoiați. Capul era proporțional de mic și aerodinamic, cu o pereche de ochi negri cuibăriți sub pliuri carnoase și două tăieturi orizontale sub ei. Cea de sus se unduia în ritmul regulat al respirației, pe când cea de dedesubt era strânsă într-o linie îngustă. O pereche de picioare segmentate, cu gheare late se țineau de tufișul pe care stătea, fără să pară nici măcar puțin deranjată de țepii ascuțiți. Efectul general era a ceva între un mynock și un makthier de pradă, și se întrebă dacă era înrudită cu vreunul dintre ei.

R2 scoase un alt ciripit, de data aceasta îngrijorat.

– Nu cred că vrea să ne facă vreun rău, îl asigură Luke, încă privind creatura. Nu simt niciun pericol din partea ei. Și suntem cam mari ca să fim masă pentru ceva de dimensiunile astea.

Firește, doar dacă nu vânează în haită. Încă urmărind creatura, își întinse Forța, în căutarea altor exemplare din aceeași specie. În mod clar erau mai multe în canion, dar cele mai multe păreau să fie destul de departe...

Linia de jos de pe fața creaturii se deschise, dezvelind șiruri gemene de mici dinți ascuțiți, și emise un tril puternic.

– *Cine ești?*

Luke clipi surprins. Aceasta era vocea pe care crezuse că o auzise, doar că de această dată era destul de clară. Dar de unde venea...?

– Ce? întrebă el.

Creatura ciripi iar.

– *Cine ești?*

Avea dreptate. Creatura vorbea.

Doar că nu vorbea. Nu chiar. Dar atunci cum de o înțelegea Luke...?

Iar apoi, brusc, înțelese.

– Sunt Luke Skywalker, zise el, întinzându-și Forța către creatură. Cavaler Jedi al Noii Republici. Tu cine ești?

Creatura emise o scurtă serie de triluri.

– *Ce faci aici, Cavaler Jedi Skywalker?*

– Îmi caut o prietenă, spuse Luke. Bănuiala lui fusese corectă: deși nu putea înțelege limba ciripitoare a creaturii, extrăgea din mintea ei, prin Forță, esența comunicației. O întâmplare extrem de rară, din experiența lui, și probabil implica faptul că aceste creaturi erau, cel puțin, ușor sensibile la Forță.

– A aterizat lângă acest loc aproape cu două săptămâni în urmă și apoi a dispărut. Știi unde este?

Creatura păru să se rușineze nițel. Flutură din aripile deschise pe jumătate și le reacheză pe spate. Ciripi iar...

– *Cine este această prietenă?*

– O cheamă Mara Jade, zise Luke.

– *Este și ea Cavaler Jedi?*

– Într-un fel, răspunse Luke evaziv. Mara trecuse ocazional pe la Academia lui Jedi în ultimii opt ani, dar niciodată nu rămăsese destul de mult pentru a-și încheia antrenamentul. De fapt, erau dați în care Luke se întreba dacă și-l începuse cu adevărat.

– Știi unde e?

Aripile flutură iar, când creatura ciripi.

– *Nu știu nimic.*

– Zău, spuse Luke, lăsându-și tonul să se răcească doar un pic. Pentru asta nici măcar nu avea nevoie de Forță; îi văzuse pe Jacen, Jaina și Anakin făcând trucul ăsta de atâtea ori, încât recunoștea vinovăția când o vedea.

– Dacă ți-aș spune că un Jedi știe întotdeauna când cineva minte?

Din spatele lui veni un tril puternic și autoritar.

– *Lasă-l pe cel tânăr în pace.*

Luke întoarse capul. Așezate pe tufișurile și pietrele colțoase din partea cealaltă a stâncii, mai erau trei creaturi. Fiecare era de două ori mai mare decât prima, dar chiar și fără deosebirea de dimensiuni, diferențele subtile dintre tânăr și adulți erau vizibile imediat.

– Îmi cer iertare, le spuse el. Nu încercam să îl intimidez. Poate că mă puteți ajuta să îmi găsesc prietena.

Una dintre creaturi își desfăcu aripile și făcu un salt scurt către un tufiș mai aproape de Luke, sucindu-și capul într-o parte și în alta, ca și cum l-ar fi studiat pe intrus cu fiecare ochi în parte.

– *Nu ești unul dintre ceilalți. Cine ești?*

– Cred că știi, zise Luke, un gând tăcut cerându-i să se prefacă a avea o bănuială. Îmi poți spune în schimb cine ești tu?

Creatura păru să se gândească.

– *Sunt Vânătorul Vânturilor. Sunt negociatorul acestui cuib al qom qae.*

– În numele Noii Republici, te salut, Vânător al Vânturilor, spuse Luke pe un ton grav. Bănuiesc că știi despre Noua Republică?

Qom qae-ul mai în vârstă flutură din aripi exact în același fel în care o făcuse și tânărul.

– *Am auzit. Ce este Noua Republică pentru noi?*

– Cred că asta depinde de ce vreți voi să fie, spuse Luke. Dar asta este o problemă pe care să o discute diplomații și negociatorii. Eu sunt aici să-mi ajut prietena.

Vânătorul Vânturilor ciripi cu hotărâre.

– *Nu avem știință despre niciun străin.*

– *Ba da, ciripi qom qae-ul mai tânăr din spatele lui Luke. Qom jha vorbeau despre...*

Vânătorul Vânturilor îl întrerupse cu un cârâit.

– *Te cheamă Căutătorul Prostiei? întrebă el mușcător. Taci!*

– Poate că doar ai uitat, sugeră Luke diplomatic. Până la urmă, un negociator de cuib trebuie să are multe alte probleme la care să se gândească.

Vânătorul Vânturilor bătu din aripi.

– *Ce se întâmplă în afara acestui cuib nu ne privește direct pe noi. Du-te la alt cuib al qom qae sau la qom jha, dacă îndrăznești. Poate că ei o să te ajute.*

– Bine, spuse Luke. Îmi vei arăta drumul spre ei?

– *Sunt în afara acestui cuib, ciripi Vânătorul Vânturilor. Nu ne privește.*

– Înțeleg, zise Luke. Spune-mi, Vânător al Vânturilor, ai avut vreodată un prieten la ananghie?

Qom qae-ul își desfăcu aripile, iar cei doi însoțitori ai săi îl imitară.

– *Această conversație s-a încheiat. Tinere: vino!*

Sări de pe tufișul său, plutind cu aripile întinse către fundul canionului, urmat de cei doi însoțitori. Întorcându-se, Luke îl văzu pe tânărul qom qae plecând după ei.

R2 mârâi disprețuitor.

– Nu te supăra pe ei prea rău, îi spuse Luke oftând. S-ar putea să existe piedici culturale sau politice despre care noi nu știm.

Își reluă cățărarea.

– Sau s-ar putea doar să le fie teamă să se implice în lupta altuia, adăugă el. Cu siguranță am mai văzut asta de multe ori în decursul anilor.

Cinci minute mai târziu, au ajuns la deschizătură. Luke avusese dreptate: scurtătura continua în sus către vârful stâncii într-un unghi mult mai ușor, acoperindu-i totuși în continuare pe tot drumul.

– Perfect, zise Luke uitându-se în lungul ei. Hai să ajungem în vârf și să vedem unde merge de acolo. Adunând coarda sintetică începu să o înfășoare...

Și, brusc, R2 emise un sunet ascuțit de surpriză.

– Ce e? întrebă Luke, apucându-și iute sabia de lumină când se întoarse. Nu simțea și nici nu vedea vreun pericol în jurul lor.

– R2, ce e? întrebă el iar, îndreptându-și atenția spre robot.

R2 se uita în vale, pe drumul pe care veniseră, gemând plângător. Încruntându-se, Luke urmări linia privirii robotului...

Și simți că inima îi sare din piept. Pe fundul văii, X-interceptorul lor dispăruse.

– Nu, rosti Luke, uitându-se din răspuțeri la culorile maronii și gri de jos. Primul lui gând, plin de speranță, a fost că munca lui de camuflaj fusese mai bună decât crezuse și că vânătorul stelar era încă acolo unde îl lăsaseră. Dar o clipă de cercetare atentă cu simțurile îmbunătățite Jedi îndepărtară în tăcere acea speranță.

R2 ciripi neliștit.

– E în regulă, îl calmă Luke. E în regulă.

Și spre propria-i surpriză, descoperi că vorbea serios. Disparația X-interceptorului era frustrantă și iritantă; dar, destul de ciudat, nu o însoțea nici un sentiment de frică sau de pericol. Nici măcar vreo îngrijorare serioasă, în ciuda faptului că pierderea navei însemna pierderea oricărei șanse de a scăpa rapid dacă situația ar fi cerut-o.

Un îndemn din partea Forței? Un sentiment, poate, că X-interceptorul era doar în altă parte, și nu pierdut?

Din păcate, își dădu el seama cu seriozitate, putea la fel de bine să fie și un îndemn în direcția opusă. Aceea că pierderea navei nu conta pentru că oricum nu va părăsi această lume în viață.

Pe neașteptate, o imagine a lui Yoda se ridică din memoria lui; bătrânul Maestru Jedi oftând obosit când se așeza pentru ultima dată în patul său. Luke își amintea frica lui, frica lui, viscerală pentru fragilitatea lui Yoda; își aducea aminte tonul exact al glasului său atunci când îi spusese revoltat lui Yoda că nu trebuie să moară. *Puternic sunt în Forță*, îi reproșase cu blândețe Yoda elevului său. *Dar nu atât de puternic. Înserarea se lasă asupra mea și curând va veni și noaptea. Acesta este cursul lucrurilor... calea Forței.*

Luke inspiră adânc. Obi-Wan murise, Yoda murise, și, cândva, îi va veni și lui rândul să se confrunte cu aceeași călătorie. Și dacă acesta era

locul în care acea călătorie avea să înceapă, atunci așa să fie. Era un Jedi, și se va purta ca atare.

Între timp, motivul pentru care venise aici nu se schimbase.

– N-avem ce-i face acum, îi spuse el lui R2, întorcându-se cu spatele la vale și revenind la sarcina de a încolăci coarda sintetică. Să urcăm în vârf și să vedem unde mergem de acolo.

Direct de deasupra lor se auzi un ciripit ușor.

– *Sunt moduri mai bune de a trece.*

Luke privi în sus. Tânărul qom qae se întorsese, plutind pe un curent ascensionar pe care îl găsisese, și se uita în jos la ei.

– Te oferi să ne ajuți? întrebă el.

Qom qae-ul își îndoi puțin una dintre aripi, schimbarea presiunii aerului trimițându-l în lateral către fața stâncii, lângă Luke. Se prinse cu ghearele de una dintre tufe când ajunse la ea și își strânse aripile în spate.

– *Te voi ajuta, ciripi el. Qom jha au spus că a mai sosit cineva și că este cu ei. Te voi duce acolo.*

– Mulțumesc, zise Luke, gândindu-se dacă ar trebui să întrebe despre X-interceptorul care lipsea. Dar după neseriozitatea de mai devreme a tânărului qom qae, probabil că ar fi fost mai bine să lase orice interogații pentru mai târziu.

– Pot să te întreb de ce vrei să îți asumi acest risc?

– *Sunt cunoscut unora dintre qom jha-ii mai tineri, ciripi el. Nu mă tem de ei.*

– Nu vorbesc neapărat despre qom jha-i, spuse Luke vrând să se asigure că tânărul extraterestru înțelegea cu adevărat riscurile. Ceilalți despre care a vorbit Vânătorul Vânturilor ar putea încerca să ne oprească.

– *Înțeleg acest lucru. Extraterestru își flutură aripile. Dar l-ai întrebat pe Vânătorul Vânturilor dacă a avut vreodată un prieten la ananghie. Eu am.*

Luke surâse.

– Înțeleg, spuse el. Și sunt onorat să am parte de ajutorul tău. Eu sunt Luke Skywalker, după cum am zis, iar acesta este robotul meu, R2. Pe tine cum te cheamă?

Qom qae-ul își întinse aripile și făcu un scurt salt către un tufiș din fața lor.

– *Eu sunt prea tânăr să am un nume. Mi se spune doar Copilul Vânturilor.*

– Copilul Vânturilor, repetă Luke, privindu-l gânditor. Nu cumva ești rudă cu Vânătorul Vânturilor?

– *Este tatăl meu, ciripi Copilul Vânturilor. Chiar este adevărat ce se spune despre înțelepciunea Cavalerilor Jedi.*

Luke își reținu un zâmbet.

– Uneori, zise el. Dar acum ar trebui să plecăm. Pe drum, poate că îmi vei putea spune mai multe despre poporul tău.

– *Aș fi onorat, zise Copilul Vânturilor, întinzându-și aripile cu înflăcărare. Hai, îți voi arăta drumul.*

De data aceasta, alarma nu a venit în mijlocul deșertului. În schimb, a pornit în mijlocul nopții.

Wedge se trezi brusc, fluturând mâna după butonul de oprire care nu era la locul lui. Genunchiul îi zvâcni într-o parte, lovindu-se de ceva solid; și când străfulgerarea de durere îl trezi de tot, își aminti unde era. Conform ordinelor – și uneia dintre presimțirile generalului Bel Iblis – el și restul escadrilei Vagabond dormeau în X-interceptoare.

După sunetul alarmei care încă mai urla, se părea că presimțirea generalului se confirmase.

Pocni butonul alarmei, nimerindu-l de data asta și porni comunicatorul.

– Antilles, zise el repede.

– Mobilizare generală, răspunse la fel vocea colonelului Perris. Am primit un semnal de panică de pe Bothawui.

– Minunat, mormăi Wedge, pregătind motoarele. Să ai încredere că bothanii o să-ți strice somnul.

– În regulă, Vagabonzi, l-ați auzit? Hai să decolăm!

Se auzi un cor de confirmări și geamătul pregătirii motoarelor începu să umple colțul lor din Cerul de Aterizare Diplomatic de pe Di'tai'ni. O persoană purtând o salopetă de întreținere – un trintic, probabil, deși era greu de spus în lumina slabă – înainta greoi pe pistă către X-interceptoare și le făcea gesturi nebunești împotriva acestui zgomot fără îndoială neautorizat. Wedge îi răspunse tot prin semne și porni elevatoarele repulsoare.

– Ce e, o altă revoltă la Clădirea Clanurilor?

– Stai bine pe scaun, zise Perris întunecat. Conform bothanilor, o forță de atac leresenă e pe drum.

Wedge clipi.

– O forță de atac leresenă?

– Așa au spus, confirmă coordonatorul de luptă. O flotă de nave de toate clasele, și nu mă întreba care e problema lor.

– La alegere, mormăi Vagabond Trei. Sunt atât de multe motive în zilele astea să-i urăști pe bothani.

– Hai să nu ne coborâm la nivelul ăsta, îl admonestă Wedge. Toate X-interceptoarele decolaseră acum și se îndreptau spre spațiu. Perris, unde e generalul?

– E pe drum, răspunse Peris. C'tunamar și A-interceptoarele ei îi escortează naveta, pentru siguranță. Vom fi cu câteva minute în urma voastră, totuși, iar el a zis să o luați voi înainte.

– Și ce să facem? întrebă Vagabond Cinci. Să-i păcălim pe lereseni până veniți voi?

– Sigur, spuse Perris sec. Doar dacă, desigur, uluitoarea reputație a escadrilei Vagabond nu îi face să fugă de tot.

– Oh, da, bine, răspunse Vagabond Cinci la fel de sec. Nu sunt norocoși bothanii că noi și uluitoarea noastră reputație ne-am nimerit să fim la doar două sisteme depărtare de ei?

Wedge se încruntă. *Erau* norocoși, acum că se gândea mai bine. Suspect de norocoși, de fapt.

– Perris, poți să scoți ordinul original care ne-a adus aici? întrebă el.

– Deja l-am scos, spuse Perris. Conform Coruscant-ului, guvernul di'tai'ni a cerut în mod special ca generalul Bel Iblis să medieze această dispută cu muncitorii lor ne-tai'ni rezidenți.

– Ai idee dacă guvernul di'tai'ni datorează favoruri sau mari sume de bani guvernului bothan? întrebă Vagabond Nouă.

– Asta e o întrebare bună, zise Perris gânditor. O întrebare *foarte* bună, de fapt.

– E vechiul meu antrenament SecCor, zise Vagabond Nouă. Ne-au învățat să urmărim întotdeauna banii.

– Bine, deocamdată banii sunt irelevanți, spuse Wedge. Ajunseseră acum în bezna mai adâncă a spațiului, destul de departe pentru a face saltul la viteza luminică.

– Am fost chemați în apărarea unui membru al Noii Republici împotriva agresiunii și doar asta o să facem.

– Noroc, zise Perris. Ajungem și noi cât de repede putem.

Panoul piui: cursul era stabilit.

– În regulă, Vagabonzi, spuse Wedge. Să mergem.

Drumul spre Bothawui a durat puțin mai mult decât cel pe care îl facuseră cu o săptămână în urmă ca să îi scape pe sif'krie-i și transportul lor de plante pommwomm. Cumva, totuși, păru mult mai scurt. Minteia lui Wedge sărea între întrebări despre iminenta agresiune leresenă, posibila duplicitate bothană, încordarea generală galactică și ce naiba căuta escadrila lui în mijlocul tuturor acestora.

Și, mult prea curând, au ajuns.

– Treceți în formație, ordonă el în timp ce restul X-interceptoarelor ieșeau din hiperspațiu în jurul lui. Luați-vă scanerele de rază lungă.

– Nu cred, zise Vagabond Doi, că va fi nevoie.

Wedge se strâmbă.

– Nu, acceptă el. Cred că nu.

Era o forță de atac leresenă, puternică. Și, de data asta, părea că bothanii nu exageraseră. Întinse pe cer, direct în fața X-interceptoarelor care se apropiau, erau șase nave de luptă, toate de fabricație și creație extraterestră, dar fiecare cam de dimensiunile unei fregate de asalt a Noii Republici. Încă douăzeci de nave mai mici umpleau spațiile dintre ele, cu cel puțin cinci escadrile de nave de clasă *vânător-stelar* formând un perimetru de apărare în jurul întregului grup.

– Reputația noastră ar face bine să fie *chiar* uluitoare azi, mormăi Vagabond Doisprezece.

– Gata cu pălăvrăgeala, îi spuse Wedge, studiind grupul. Erau cu mult în afara scutului planetar al lui Bothawui, în afara razei, indiferent de ce fel de arme ar fi avut apărătorii de la sol. Nu își putea aminti dacă bothanii aveau sau nu vreo platformă de luptă orbitală care să zboare în jurul lumii lor, dar dacă aveau, niciuna nu se afla de această parte a planetei deocamdată.

Ceea ce cam lăsa escadrila Vagabond de una singură aici. Doisprezece X-interceptoare și o reputație.

Își dresе glasul și deschise o frecvență comună în bandă largă la comunicator.

– Generalul Wedge Antilles și escadrila Vagabond a Noii Republici vorbesc forței de atac leresene, anunță el. Încălcați fără permisiune spațiul bothan. Vă rog să vă dezvăluiți intențiile.

– Această problemă nu vă privește, escadrilă Vagabond, răspunse o voce uimitor de melodioasă. Este o dispută privată între guvernele leresen și bothan.

Wedge aruncă o privire scanerelor. Încă nu se vedea niciun semn de la Bel Iblis și *Pribeagul*.

– Pot întreba despre natura acestei dispute?

– Moarte și soluționare, zise vocea melodioasă. Moartea a doi lereseni în mâinile bothanilor și refuzul bothan de a rezolva asta.

Wedge se strâmbă intrând pe frecvența Vagabonzilor. În mod clar, aici era o problemă de terminologie, un concept sau o expresie leresenă care nu se traducea bine în primară. Dar chiar și așa, mai era ceva ce nu înțelegea.

– Știți despre ce vorbește?

– Stai așa... acum verific dosarele, zise Vagabond Unsprezece. Am o bănuială... da, iată. Doi lereseni au fost uciși în revolta de la Clădirea Clanurilor Reunite. Amândoi împușcați, unul dintre ei înainte ca mulțimea să dea buzna înăuntru.

– Mulțumesc, spuse Wedge comutând pe cealaltă frecvență. Comandante leresen, vă înțeleg mânia pentru pierderea suferită. Ce ați dori să facă bothanii ca despăgubire?

– Legea leresenă este foarte precisă, răspunse extraterestrul. Gheară pentru gheară, corn pentru corn, viață pentru viață. Un vinovat sau zece inocenți din tribul său.

Wedge simți un fior rece pe șira spinării.

– Cum adică, zece inocenți? întrebă el precaut.

– Bothanii au refuzat să ne predea membrii de clanuri care i-au ucis pe cei doi lereseni neînarmați, zise vocea pe un ton egal. Două vieți vor fi plătite, așadar, cu douăzeci.

Atât de precis matematic, se gândi Wedge. Dar cum aveau de gând, mai exact, să facă așa un truc dacă toți bothanii se adunau în siguranță sub scutul planetar...

– Uh-oh, spuse Vagabond Patru încet. Vector trei-șase cu patru-unu.

Wedge se uită. Tocmai ieșind la vedere de după orizontul planetei din spate și de sub ei, era o mică stație spațială.

– Este o uzină de manufactură a cristalelor antigrav, continuă Vagabond Patru întunecat. Model mon cal. Dacă îmi amintesc bine, echipajul normal de muncitori este între cincisprezece și douăzeci și doi.

Wedge își înghiți un blestem, deschizând o frecvență privată.

– Interceptează cursul, comandă el. Vreau să stăm între stație și lereseni.

Schimbă iar frecvența în timp ce accelera.

– Vă înțeleg furia și frustrarea față de guvernul bothan, îi spuse el comandantului extraterestru. Dar trebuie să înțelegeți că nu putem să stăm pur și simplu deoparte și să vă permitem să omorâți persoane nevinovate. Generalul Garm Bel Iblis va veni în curând; poate că el va reuși să medieze...

– Nu există mediere, spuse leresenul pe un ton de încheiere. Legea e lege și cere să fie aplicată. Nici dumneavoastră, nici alții, nu ne veți opri.

Se auzi un clic și conversația se termină.

– Poate că nu, mormăi Wedge pentru el în timp ce trecea iar pe frecvența Vagabonzilor.

– Dar cu siguranță putem încerca. În regulă, Vagabonzi, e timpul să o luăm în serios. Treceți foliile-S în poziție de atac. Se îndreaptă spre panoul...

– Nu! zise brusc Vagabond Nouă. Nu activați foliile-S.

Wedge se opri cu mâna deasupra butonului.

– De ce?

– Nu știu, răspunse Vagabond Nouă cu vocea încordată. Ceva nu e bine. Nu prea pot... dar ceva sigur nu e bine.

– Vagabond Șef? întrebă Vagabond Opt.

– Așteptați, spuse Wedge, trecând comunicatorul pe frecvența personală a lui Vagabond Nouă.

– Corran? Ce e?

– Cum am zis, nu știu, repetă Vagabond Nouă. Tot ce știu este că am simțit pericolul când ai ordonat activarea foliilor-S. Acum fac o analiză, dar deocamdată nu am găsit nimic.

– Asta e una dintre...? Wedge ezită, nedorind să întrebe despre abilitățile Jedi ale celuiilalt nici măcar pe un canal sigur.

– Așa cred, da, răspunse Vagabond Nouă întrebării.

Wedge se uită la forța de intervenție leresenă. Nu se mișcaseră de pe poziții. Așteptau răbdători ca ținta să orbiteze către ei.

Și, în mod clar, neașteptându-se ca escadrila Vagabond să le facă vreun fel de probleme...

Trecu înapoi pe frecvența principală a Vagabonzilor.

– Toată lumea, mențineți cursul, ordonă el întorcând X-interceptorul către Vagabond Nouă. Mai ales tu, Vagabond Nouă. Vin mai aproape.

Un minut mai târziu, zburau în formație strânsă de paradă, cele două lasere de pe vârfurile aripii de la tribordul lui Wedge aproape frecându-se de partea de dedesubt a fuselajului lui Vagabond Nouă.

– În regulă, zise el, apropiindu-se câțiva centimetri. Tu ai flancul meu de la tribord; eu am babordul tău. Uită-te repede după ceva care nu ar trebui să fie acolo. Dacă nu vezi, schimbăm locurile.

– Nu-i nevoie, spuse Vagabond Nouă cu o voce încordată. Iată-l: un cilindru subțire care trece vertical printre foliile-S chiar în fața cablului de alimentare a laserului.

– Și tu ai unul, mârâi Wedge. Acum, că știa unde să caute, intervenția era evidentă. Zece la unu că toată escadrila a fost minată.

– În regulă, nu activăm foliile-S, spuse Vagabond Doi. Tot mai putem trage, nu?

– Nu cred că ar trebui să încercăm, îl avertiză Wedge, încruntându-se din rășputeri la cilindrul care părea inocent. De fapt... Corran, rotește-te câteva grade la tribord, te rog.

Fuselajul lui Vagabond Nouă se roti încet puțin mai departe de el.

– Am avut dreptate, rosti Wedge, total dezgustat acum. Capătul cilindrului are două brațe. Unul intră în cablul servomecanismului aripii, celălalt pare să se conecteze la cablul de alimentare al laserului. Cred că și dacă tragem, și dacă activăm foliile-S, distrugem laserele. Sau mai rău.

Vagabond Doisprezece înjură pătimaș.

– Sigur au fost cei doi lereseni din echipa de întreținere di'tai'ni, care își făceau tot timpul de lucru pe lângă ele, zise el. Deci ce facem, încercăm să-i păcălim?

Wedge se uită la navele leresene. Se mișcau acum, începând să se adune în jurul stației de manufactură care gonea neajutorată spre ele.

– N-are rost, spuse el încet. Deja știu că nu avem ce face.

Așa că urmăriră neputincioși cum leresenii se apucară să demoleze stația iute, eficient și sistematic. Să își ia tributul de douăzeci de vieți inocente ca plată pentru cei vinovați.

Până când a sosit restul forței de intervenție *Pribeagul*, se terminase. Sau, poate mai exact, tocmai începuse.

***

Turela de comunicații de pe cuirasatul *Pribeagul* al Noii Republici era un fel de anacronism printre navele de luptă moderne, o revenire la filozofia de proiectare dinaintea Războiului Clonelor, care dominase în perioada în care *Pribeagul* și navele lui surori din flota *Katana* fuseseră

construite. Nu doar întregul grup principal de antene se afla în turelă, ci și calculatoarele de criptare/decriptare complicate și complexe.

Celorlalte câteva crucișătoare din flota *Katana* aflate încă în serviciul Noii Republici li se renovaseră din plin turelele de comunicații, echipamentul de criptare/decriptare fiind mutat într-o zonă mai ferită, între punte și secțiunea Contrainformațiilor. Dar cumva, indiferent cât de des se vorbea despre procedura de renovare, *Pribeagul* reușea întotdeauna să se strecoare printre neconcordanțele din programul de lucru.

Wedge Antilles se întrebase despre asta uneori. Încă exista, știa, o dușmănie între generalul Garm Bel Iblis și o parte din eșalonul superior al Noii Republici, rămasă din anii în care Bel Iblis purtase un război personal împotriva Imperiului, după despărțirea lui de Mon Mothma. Wedge bănuise întotdeauna că asta era cauza lipsei de renovări, nava-portdrapel a generalului era legată de acea animozitate.

Doar când Wedge și Escadrila Vagabond fuseseră puși permanent sub comanda lui Bel Iblis, Antilles aflate adevărul. Secțiunile Contrainformațiilor, îi explicase Bel Iblis, erau locuri aglomerate și publice, iar a trimite un semnal decriptat către punte sau camera de comandă ar fi oferit destule ocazii de a asculta conversația oricui ar fi avut ceva cunoștințe și un surplus de curiozitate. Pe de altă parte, o turelă de comunicații era cel mai izolat loc pe care îl puteai găsi la bordul unei nave de luptă și a avea computerul de criptare/decriptare la îndemână însemna că mesajul începea și se termina acolo. Oricând erau programate transmisiuni cu adevărat private, în acel loc îl găseai pe Bel Iblis.

El și Wedge se aflau acum acolo. La cererea personală a amiralului Ackbar.

– Vă înțeleg îngrijorările, generale Bel Iblis, spuse Ackbar, fața lui umplând tot ecranul comunicatorului, iar ochii lui imenși rotindu-se pentru a-l cuprinde și pe Wedge, și nu vă contrazic evaluarea. Dar, cu toate acestea, trebuie să vă refuz cererea.

– Susțin cu tărie să vă mai gândiți, domnule amiral, zise Bel Iblis cu fermitate. Înțeleg situația politică de pe Coruscant, dar nu putem permite ca aceasta să ne împiedice să vedem considerațiile pur militare ale acestui caz.

Tentaculele de pe buzele mon cal-ului părură să se întărească.

– Din păcate, nu mai există considerații pur militare care să implice subiectul Caamas, bubui el. Problemele etice și politice predomină.

– Ciudată combinație, murmură Wedge pentru sine.

Unul dintre ochii lui Ackbar se roti scurt către el înainte de a se întoarce la Bel Iblis.

– Concluzia finală a situației este că orice prezență serioasă a Noii Republici lângă Bothawui în acest moment ar fi interpretată drept un sprijin pentru bothani împotriva criticilor lor.

– Nu ar fi așa ceva, îl contrazise Bel Iblis. Ar fi o voce care să îndemne la calm și la judecată în mijlocul unui butoi cu pulbere foarte periculos. Deja sunt șaizeci și opt de nave de luptă acolo, cu toate implicate într-un concurs

de privit amenințător în douăsprezece direcții, toate gata să sară la bătaie la cea mai mică mișcare a celuilalt. *Trebuie* să existe cineva acolo care să poată media orice problemă înainte de a se transforma într-un război total.

Ackbar oftă, scoțând un scrâșnet mâhnit.

– Sunt de acord cu tine din tot sufletul, generale. Dar Consiliul Suprem și Senatul sunt autoritatea supremă aici, iar ei au ajuns la o concluzie diferită.

Bel Iblis îi aruncă o privire îndurerată lui Wedge.

– Sper că veți continua încercarea de a-i face să se răzgândească.

– Da, într-adevăr, zise Ackbar. Dar fie că reușesc, fie că nu, nu veți fi cel ales pentru onoarea dubioasă de mediator. Președintele Gavrisom a ales deja o altă sarcină pentru dumneavoastră.

– Mai importantă decât cea de a menține pacea în Bothawui?

– Mult mai importantă, îl asigură Ackbar. Dacă Bothawui este butoiul cu pulbere, atunci Documentul Caamas este scânteia.

Wedge simți cum, brusc, o premoniție îl lovi. Se putea ca Gavrisom să se gândească...?

Da.

– Președintele Gavrisom a decis, așadar, că șansa cea mai bună a Noii Republici de a dezamorsa conversația este să obținem o copie intactă a documentului, continuă Ackbar. În acest scop, vă veți îndrepta imediat spre Ord Trasi, unde veți începe să alcătuiți o armată pentru un atac în scop informativ asupra bazei imperiale Ubictorat, de pe Yaga Minor.

Wedge îi aruncă pe furis o privire lui Bel Iblis. Expresia generalului nu se schimbă, dar falca îi era destul de încordată pentru a arăta că se gândea la același lucru ca Wedge.

– Cu tot respectul, domnule amiral, spuse Bel Iblis, președintele Gavrisom cred că glumește. Yaga Minor este, probabil, cel mai puternic sistem apărut din spațiul imperial *sau* al Noii Republici. Și asta doar dacă ne gândim la un atac direct, unde nu contează asupra căror poziții inamice se trage. A păstra intact sistemul de date al inamicului adaugă un plus de cinci niveluri de dificultate întregii operațiuni.

– Președintele știe prea bine despre aceste provocări, zise Ackbar, cu o voce și mai dogită decât de obicei. Voi fi sincer: nici mie nu-mi place asta. Dar trebuie încercat. Dacă războiul izbucnește din această cauză, nu avem destule nave sau trupe pentru a menține pacea sau a o aduce cu forța. Se poate ca întreaga Nouă Republică să se prăbușească într-un război civil total.

Bel Iblis se uită iar la Wedge, apoi se întoarse la ecran.

– Da, domnule, spuse el. Din păcate, sunt obligat să fiu de acord cu evaluarea dumneavoastră.

– Aș mai putea spune, adăugă Ackbar, că dacă există vreun fel în care acest lucru se poate face, tu ești singurul capabil.

Bel Iblis zâmbi ironic.

– Mulțumesc pentru încredere, domnule amiral. Voi face tot ce-mi stă în puteri.

– Bine, zise Ackbar. Tu și forța ta de intervenție veți părăsi imediat Bothawui, îndreptându-vă către Ord Trasi. Vă voi trimite discret și restul de nave în următoarele două săptămâni, timp în care mă aștept să alcătuiți un plan de luptă și să fiți gata de plecare.

– Am înțeles, spuse Bel Iblis. Cum rămâne cu echipamentele sau unitățile speciale?

– Orice poate furniza Noua Republică e al vostru, îl asigură Ackbar. Spune-mi ce vă trebuie și voi pune să vă trimită.

Bel Iblis dădu din cap.

– Firește, vom avea nevoie de discreție totală în această privință, avertiză el. Dacă doar și o idee ajunge la Imperiu, chiar și mica noastră șansă dispare.

– Secretul va fi total, promise Ackbar. Deja am pregătit o poveste de acoperire care ar trebui să convingă orice spion imperial, conform căreia navele sunt adunate în taină în regiunile marginase ale sistemului Kothlis pentru apărarea lui Bothawui, dacă ar fi nevoie.

– Ar trebui să meargă, zise Bel Iblis. Asta dacă nu se duc în Kothlis ca să vadă cu ochii lor.

– Două terminale spațiale rendil au fost deja mutate în sistemul Kothlis, spuse Ackbar. Vor fi echipate cu nave false purtând însemnele și identificările potrivite, pentru orice imperial care se nimereste acolo.

– Intersant. Bel Iblis ridică o sprânceană. Deci asta nu e o idee de moment care i-a venit azi-noapte lui Gavrisom. S-a lucrat ceva la ea.

Mon cal-ul aprobă cu o mișcare a capului său masiv.

– Pregătirile au început în ziua următoare revoltei de la Clădirea Clanurilor Reunite de pe Bothawui, spuse el. Cu implicarea generalului Solo în acel incident, președintele a știut că nu va mai fi posibil pentru guvernul Noii Republici să facă vreo mișcare politică fățișă fără ca motivele noastre să fie atacate.

– Înțeleg logica, zise Bel Iblis greoi. Spre Ord Trasi, atunci.

– O echipă de legătură vă va aștepta acolo la sosire, spuse Ackbar. Noroc, generale.

– Mulțumesc, domnule amiral. Terminat.

Generalul atinse un buton și transmisunea se încheie.

– Ceea ce nu înseamnă că sunt total de acord, comentă el pentru sine către ecranul gol în timp ce se întorcea spre Wedge.

– Ei, generale. Observații?

Wedge clătină din cap.

– Am luat parte la un atac în scopuri informative o dată, atunci când încercam să obținem date despre Marele Amiral Makati din biblioteca Boudolayz, zise el. Cred că birocrății au estimat după aceea că am avut succes în proporție de optzeci la sută. Și era vorba de Boudolayz, nu de Yaga Minor.

– Da, am citit rapoartele despre acel atac, spuse Bel Iblis mângâindu-și mustața gânditor. E clar că n-o să fie ușor.

Wedge se strâmbă.

– Între timp, Bothawui continuă să strângă nave de război ca insectele în jurul lămpii. În cele din urmă, domnule, cineva o să încerce să profite de asta.

– Sunt de acord, zise Bel Iblis. De aceea ți-am cerut să mă însoțești aici în după-amiaza asta.

– Oh! spuse Wedge, privindu-l atent. Deci știți că urma așa ceva?

– Nu atacul asupra lui Yaga Minor în mod special, zise Bel Iblis. Dar aveam bănuiala că cei de pe Coruscant vor refuza cererea mea de a rămâne aici și de a menține ordinea. De asemenea, m-am gândit că dacă forța mea de intervenție va fi trimisă în altă parte – așa cum chiar s-a întâmplat – Escadrii Vagabond nu face parte, teoretic, din această forță.

Wedge se încruntă.

– M-ați pierdut, domnule general. Am crezut că suntem atașați dumneavoastră permanent.

– Mie, da, aprobă Bel Iblis. Dar nu forței mele de intervenție. Este o deosebire teoretică subtilă, dar foarte importantă.

– Vă cred pe cuvânt, spuse Wedge încercând fără succes să găsească o confirmare a acestui lucru în amintirile lui despre regulamentele militare ale Noii Republici. Deci asta ce înseamnă?

Bel Iblis roți scaunul consolei de criptare și se așază.

– Înseamnă că sunt de acord că probabil cineva o să profite de această încurcătură, zise el așezându-și mâinile în poală. Poate această organizație secretă numită Răzbunare, care tot stârnește revolte și cere ca bothanii să plătească cu vârf și îndesat pentru contribuția pe care au avut-o în distrugerea Caamas-ului.

– Da, spuse Wedge încet când, dintr-odată, îi veni o idee. Și cum contribuția bothanilor la acel atac a fost sabotarea scuturilor planetare ale caamas-ilor...?

Bel Iblis dădu din cap.

– Foarte bine. Da, bănuiala mea este că o să încerce cineva să oprească scuturile de pe Bothawui.

Wedge fluieră încet.

– Credeți că se poate așa ceva? Se presupune că bothanii au unul dintre cele mai bune sisteme de scuturi din galaxie.

– Așa a fost odată, când Imperiul era în culmea puterii lui, zise Bel Iblis. Dacă l-au menținut, asta nu știu. Dar, firește, un inamic nu ar trebui să oprească tot sistemul pentru a provoca stricăciuni serioase. Închiderea unui scut chiar de deasupra lui Drev'starn ar deschide o gaură destul de mare, cât să torni prin ea o grămadă de focuri de turbolasere.

– Da, murmură Wedge. Problema este că nu doar bothanii ar fi loviți.

– Într-adevăr, aceasta este problema, aprobă Bel Iblis cu seriozitate. La ultima numărătoare, peste trei sute de megacorporații aveau sediile centrale pe Bothawui, plus mii de companii mai mici și cel puțin cincizeci de schimburi de bunuri și de tratate.

Wedge dădu din cap. Dacă erau lovite, nu ar fi însemnat neapărat haos economic universal, dar ar fi adăugat un grad considerabil de mânie și de resentiment la fierberea care deja avea loc acolo.

Și cu toate navele acelea de luptă care încercau să se sperie una pe alta deasupra, putea să fie chiar mai rău.

– Ce vreți să fac?

Bel Iblis părea să îi cerceteze figura.

– Vreau să cobori la suprafață și să ai grijă ca asta să nu se întâmple.

Wedge avusese o bănuială slabă că aceasta era direcția în care se îndrepta. Chiar și așa, fu cam șocant.

– De unul singur? Întrebă el. Sau credeți că aș avea nevoie și de restul Escadrilei Vagabond?

– Calmează-te, Wedge, nu e așa de rău pe cât pare, zise el. Nu mă aștept să stai în fața domului generator din Drev'starn, cu câte un pistol în fiecare mână, și să îți piept Armatei a Treia Imperiale Blindate. Până acum, Răzbunare a arătat mai multă șmecherie și subtilitate decât forță brută; iar șmecheria și subtilitatea sunt lucruri pe care doi piloți de X-interceptor deștepți ar trebui să reușească să le bage de seamă.

Deci echipa de cercetare propusă ajunsese la doi, observă Wedge, dublându-și, prin urmare, șansele de a găsi acest teoretic ac în carul cu fân.

– Vă gândiți la cineva anume pentru al doilea pilot de X-interceptor deștept?

– Desigur, spuse Bel Iblis. Colonelul Horn.

– Înțeleg, zise Wedge printre buzele care i se încordaseră brusc. Căutarea unui sabotor ascuns... iar Bel Iblis îl găsisese imediat pe Horn. Se putea să fi dedus cumva abilitățile de Jedi bine ascunse ale lui Horn?

– De ce el?

Bel Iblis ridică ușor din sprâncene.

– Pentru că socrul său este contrabandist, spuse el. Sigur are o rețea de persoane de legătură pe care Horn va putea să o folosească.

– Ah, zise Wedge, relaxându-se. Nu mă gândisem la asta.

– De aia sunt eu general suprem, spuse Bel Iblis sec. Ai face bine să cobori să îi dai lui Horn vestea cea bună. L-ai auzit pe Ackbar – am doar două săptămâni să pregătesc toate astea și vreau să te întorci cu escadrila când vom lovi Yaga Minor.

– Vom face tot ce putem, promise Wedge. Vreți să luăm una dintre navele nemarcate ale *Pribeagului*?

Bel Iblis dădu din cap.

– X-interceptoarele ar cam ieși în evidență. Lăsați-vă și uniforme, dar luați-vă formele de identificare militară, pentru cazul în care trebuie să dați ordine vreunui birocrat. Vă anunț când am nevoie de voi la Ord Trasi.

– Am înțeles, spuse Wedge.

– Bine, zise Bel Iblis. Voi mai rămâne aici câteva minute – pot să transmit de aici celorlalți colonei la fel de bine ca și de pe punte sau din

biroul meu. Totuși, Ackbar a zis *imediat*, așa că de îndată ce sunt gata și celelalte nave, plecăm. Va trebui să părăsiți *Pribeagul* înainte de asta.

– Așa vom face, domnule, spuse Wedge, îndreptându-se către ușă. Vă urez noroc cu planul de luptă, domnule General.

Bel Iblis zâmbi ușor.

– Noroc cu al vostru.

Tocmai intrau în atmosfera lui Bothawui când Corran, care până atunci stătuse sprijinit de videcranul lateral uitându-se înapoi spre pupa, se întoarse și se așează înapoi în scaun.

– Au plecat, anunță el.

Wedge aruncă o privire la ecrane. Navele forței de intervenție *Pribeagul* nu se mai vedeau, într-adevăr.

– Așa e, aprobă el. Suntem pe cont propriu.

Corran clătină din cap.

– E o nebunie, Wedge. Și zici că ți-a spus în mod special să mă iei pe mine?

– Da, dar n-are de-a face cu talentele tale ascunse, îl asigură Wedge. Crede că poți folosi rețeaua de contrabandă a lui Booster.

Corran pufni.

– Ar merge dacă Booster ar mai vorbi cu mine acum.

Wedge se uită pieziș la el.

– Ce, doar nu mai e supărat pentru trucul pe care l-am făcut cu *Pozna Saltimbancului* lângă Sif'kric, nu? Credeam că am hotărât că nu duceau mărfuri de contrabandă și i-am lăsat să plece.

– Nu, n-au găsit; și da, mai este, răspunse Corran. Curat sau nu, sif'krii au hotărât că nu vor contrabandiști care să le facă transporturile și au interzis fără întârziere ca *Pozna Saltimbancului* să mai ducă viitoarele cargouri de pommwomm.

Wedge se strâmbă.

– Au.

– Asta nu înseamnă că nu o să mai intre, continuă Corran ridicând din umeri. Înseamnă doar că trebuie să găsească alte nave sau un alt camuflaj de identificare sau altceva. Dar e o bătaie de cap, iar lui Booster nu-i plac bătăile de cap. Mai ales cele oficiale.

– Mm, zise Wedge. Îmi pare rău pentru asta. Poate Mirax va reuși să îl îmbuneze.

– Oh, sunt sigur că da, spuse Corran. Dacă stau să mă gândesc, însă, nu sunt sigur că Booster are vreun interes pe Bothawui. Sunt atât de multe grupuri de contrabandiști pe ea, că se poate să se fi hotărât să o lase în pace.

– Oh, ce convenabil, mârâi Wedge.

– Hei, *tu* erai cel care voia să se întoarcă la viața palpitantă de pilot de X-interceptor, mai știi? îi aminti Corran. Ai fi putut să pilotezi în siguranță un calculator pe Coruscant dacă ai fi vrut.

Wedge făcu o grimasă.

– Nu, mulțumesc. Am încercat și nu mi-a plăcut. Deci, nu te aștepti să avem vreun ajutor acolo jos?

Urmă o tăcere scurtă.

– Asta e o întrebare interesantă, murmură Corran în cele din urmă pe un ton ciudat. De fapt... cred că da.

Wedge se încruntă la el.

– Ce? Te aștepti la ajutor?

– Așa cred, da, spuse Corran pe același ton ciudat. Nu întreba cum sau de unde. Doar... așa cred.

– Stai să ghicesc, zise Wedge. O presimțire Jedi?

Corran dădu din cap.

– O presimțire Jedi.

Wedge zâmbi.

– Bine, spuse el, deja având o părere mai bună despre întreaga misiune. În cazul ăsta, nu avem de ce să ne facem griji.

– Ei, nu, zise Corran încet. Nu cred c-aș merge atât de departe, încât să spun *asta*.

4

[Atenție la tribord,] rosti femela togoriană de la consola de senzori a *Sălbaticului Karrde*. Mieunatul ei de obicei fluent era acum întrerupt și aspru.

[La unghiul doi-cinci pe paisprezece.]

– De asta mă ocup, se auzi o altă voce din unitatea de comunicații de pe punte. Marginile celor o sută de asteroizi care se rostogoleau alene pe lângă videcran pâlpăiră din cauza luminii reflectate atunci când unul dintre turbolaserelor *Sălbaticului Karrde* sclipi, apoi străluci și mai puternic, iar asteroidul țintit se transformă în praf și flăcări.

Așezată pe un scaun mai ferit din spatele punții, Shada D'ukal scutură mintal din cap. Abordarea unui câmp de asteroizi nu era niciodată un lucru ușor, dar i se părea că togoriana și cel puțin unul dintre operatorii turbolaserelor erau mult prea agitați din această cauză. Fie erau nervoși din fire, fie erau tineri și lipsiți de experiență. Niciuna dintre posibilități nu îi trezea prea mare încredere; ambele o făceau să își pună întrebări despre cât de chibzuit fusese căpitanul dacă îi luase cu el pe cei doi.

Poate că și căpitanul simțea același lucru.

– Liniștește-te, H'sishi, o sfătui Karrde pe togoriană din scaunul lui aflat în spatele consolelor navigatorului și a copilotului. Și tu, Chal. Doar pentru că acest câmp de asteroizi este mai mare decât altele pe care le-ai întâlnit nu înseamnă că trebuie să îl tratezi altfel. Ușurel, trageți doar în pietrele care prezintă un pericol imediat pentru noi și îl lăsați pe Dankin să conducă nava pe lângă celelalte.

Urechile togorienei zvâcniră.

[Mă supun, căpitane,] spuse ea.

– Da, domnule, adăugă vocea operatorului.

Nu că admonestarea ar fi avut vreun efect, cel puțin nu unul pe care Shada să îl vadă. H'sishi continua să indice răstit țintele, iar Chad tot trăgea salve puternice de turbolaser, indiferent dacă ținta cerea așa ceva sau nu.

Dar totuși, poate că nu era doar vina lor. Poate că simțeau nervozitatea lui Karrde și reacționau la ea.

Shada își mută privirea asupra profilului acestuia. Își ascundea bine starea suflotească, doar mușchii obrazilor și ai maxilarului trădând tensiunea. Însă antrenamentul Mistryl includea citirea fețelor și a limbajului trupului, iar pentru ochii ei, teama crescândă a lui Karrde era la fel de evidentă ca un far de navigare.

Și escula care avea să aibă loc pe Pemblic 2 era doar prima parte a călătoriei lor. Cum va fi, se întrebă ea neliniștită, când vor ajunge la Exocron?

Avu loc o explozie deosebit de strălucitoare afară, când un asteroid foarte mare fu transformat în praf.

– Oh, vai, murmură o voce metalică și posomorâtă din dreapta Shadei.

Se întoarse și văzu robotul de protocol C-3PO prins cu centurile de scaunul de lângă ea. Se uita pe videcran, înfiorându-se la fiecare foc de turbolaser.

– Probleme? întrebă ea.

– Îmi cer iertare, stăpână Shada, răspunse el, reușind să pară înțepat și jalnic în același timp.

– Niciodată nu mi-au plăcut prea mult călătoriile spațiale. Iar aceasta îmi aduce aminte de un incident neplăcut din trecut.

– Ar trebui să se termine în curând, îl calmă ea. Încearcă să te liniștești. Garda secretă Mistryl nu folosise niciodată roboții prea mult, dar unul dintre unchii Shadei deținuse unul când era mică, iar ea avusese întotdeauna o slăbiciune pentru ei.

Iar în cazul lui 3PO, simțea o anumită înțelegere personală pentru situația lui. Robotul traducător al Leiei Organa Solo îi fusese oferit lui Karrde brusc și pe scurt – fără avertizare, fără întrebări, fără scuze. În multe feluri, asta semăna cu serviciul îndelungat și credincios al Shadei față de Mistryl.

Un serviciu care se încheiase dintr-odată și permanent cu o lună în urmă, pe acoperișul măturat de vânturi al Complexului de Distracții Resinem, unde Shada îndrăznise să pună onoarea personală deasupra ordinelor directe de la cei Unsprezece, conducătorii lui Emberlene, lumea ei distrusă.

Oare celelalte Mistryl o vor vâna acum? Vechea ei prietenă, Karoly D'ulin, sugerase că așa se va întâmpla. Dar, cum Noua Republică se îndrepta spre auto-distrugere fierbând din cauza unei agitații de mici războaie și rivalități reînviată, cu siguranță, celelalte membre Mistryl aveau lucruri mai importante de făcut decât să vâneze ceea ce credeau a fi o trădătoare.

Pe de altă parte, dacă prietena ei raportase motivele pentru sfidare ale Shadei – repetase vorbele de dispreț pentru conducătorii care acum uitaseră tradiția mândră și onorabilă pe care Mistryl o urmăsea odată – atunci cei Unsprezece s-ar fi putut, într-adevăr, gândi că merita efortul de a-i lua urma. Dintre toate motivațiile unei acțiuni, învățase ea de mult, mândria rănită era una dintre cele mai puternice. Și una dintre cele mai distructive, de asemenea. Atât pentru victimă, cât și pentru vânător.

Prinse o mișcare cu coada ochiului: Karrde se întorsese pe jumătate în scaunul său pentru a se uita la ea.

– Îți place drumul? întrebă el.

– Oh, e foarte distractiv, îi spuse ea. Nimic nu-mi place mai mult decât să fac manevre strânse cu un echipaj neexperimentat.

Blana togorienei se zburli, doar un pic. Dar nu comentă și nu își ridică ochii de pe ecrane.

– Noile experiențe dau savoare vieții, spuse Karrde calm.

– În domeniul meu, noile experiențe înseamnă de obicei belele, replică Shada. Apropo, sper că nu ai de gând să ne furișăm. La cum aprind oamenii tăi câmpul de asteroizi, deja tot Pembric 2 știe că venim.

Ca pentru a-i da dreptate, asteroizii de afară pâlpăiră într-o explozie de foc de turbolaser.

– De fapt, conform Marei, majoritatea navelor trebuie să tragă pentru a intra, spuse Karrde. Degetele lui, observă Shada, băteau ușurel, dar neliniștite, pe cotieră.

– Chiar și localnicii care s-ar presupune că știu drumurile de intrare și de ieșire.

[Am curățat câmpul de asteroizi, Căpitane Karrde,] miorlăi togoriana.

Shada se uită iar pe videcran. Încă mai pluteau pe lângă ei câțiva asteroizi, dar în cea mai mare parte cerul era, într-adevăr, curat.

[Balizele planetare de aterizare se zăresc,] adăugă H'sishi, întorcându-și capul și fixând-o pe Shada cu ochii ei galbeni. [Proaspătul tău bâzâitor poate acum să-și întrerupă nervozitatea.]

Shada îi menținu privirea încă două secunde. Apoi, intenționat, se întoarse. Cea mai mare parte a echipajului *Sălbaticului Karrde* înțepase verbal, într-un fel sau altul, încă de la plecarea de pe Coruscant. Oamenii lui Mazzic făcuseră la fel atunci când se alăturase grupului de contra-banști – reacția obișnuită, își dăduse ea seama cu mult timp în urmă, a unui echipaj strâns unit, în mijlocul căruia era aruncat un străin.

Unul dintre oamenii lui Mazzic avusese nesăbuița să treacă linia dintre împunsăturile verbale și cele fizice și, ca urmare, petrecuse o lună într-o unitate de reconstrucție neurală. Aici, la marginea civilizației, spera că echipajul *Sălbaticului Karrde* nu își va învăța lecția în același fel.

Pilotul se întoarse pe jumătate.

– Și acum, șefule?

– Du-ne pe orbită, îi spuse Karrde. Nu există decât un singur loc pe planetă care se poate ocupa de o navă de dimensiunile astea, Astroportul Erwithat. Ar trebui să ne ofere imediat instrucțiuni de aterizare.

Ca la un semn, comunicatorul pârâi.

– *Bss'dum'shun*, se răsti o voce ascutită. *Sg'hur hur Erwithat roz'bd bun's unk. Rs'zud huc'dms'hus u burfu.*

Shada se încruntă.

– Parcă spuneai că aici se vorbește bazica, zise ea.

– Așa este, spuse Karrde. Probabil că încearcă să ne zăpăcească. Își arcui o sprânceană către robotul de lângă Shada.

– 3PO? Înțelegi?

– Oh, da, căpitane Karrde, răspunse acesta, cu primul semn de entuziasm pe care Shada îl văzuse la el de când începuse călătoria.

– Știu foarte bine mai mult de șase milioane de forme de comunicare. Acesta este dialectul jarellian dominant, o limbă ale cărei antecedente datează încă din...

– Ce spune? îl întrerupse Shada cu blândețe. Roboții de protocol, știa din experiența ei limitată, ar fi luat-o pe arătură o zi întreagă dacă îi lăsa, iar Karrde nu părea a avea chef de o lecție de lingvistică.

3PO se întoarse cu fața spre ea.

– S-a identificat ca fiind turnul de control spațial, stăpână Shada, și întreabă despre identitatea și transportul nostru.

– Spune-i că suntem cargobotul *Curbura de Bazalt*, zise Karrde. Am venit să cumpărăm ceva provizii și energie.

3PO se întoarse iar spre el, poziția lui arătând nesiguranță.

– Dar, domnule, nava se numește *Sălbaticul Karrde*, obiectă el. Codul transponderului motorului...

– A fost modificat cu grijă, îl întrerupse pilotul brusc. Haide, controlorul așteaptă.

– Răbdare, Dankin, zise Karrde. Nu ne grăbim și nu cred că turnul de control de pe Erwithat are altceva mai bun de făcut acum. Tu transmițe mesajul așa cum este, 3PO. Nu, stai, se întrerupse el, cu un zâmbet viclean jucându-i în colțul guri.

– Spuneai că acesta este dialectul jarellian dominant. Mai sunt și altele?

– Câteva, domnule, zise 3PO. Din păcate, nu cunosc bine decât două.

– E de ajuns, spuse Karrde. Trimite mesajul într-unul dintre ele. Se așează la loc în scaun. Să vedem cât de departe vor să meargă cu jocul ăsta.

3PO transmise mesajul și, pentru o vreme destul de lungă, comunicatorul rămase tăcut.

– Atenție, cargobot neidentificat, mârâi neplăcut o voce în bazică. Aici turnul de control spațial Erwithat. Declarați-vă identitatea și transportul.

Karrde zâmbi.

– Se pare că nu prea departe, comentă el, apăsând pe tasta de transmisiune. Turnul de control Erwithat, aici cargobotul *Curbura de Bazalt*, zise el. Nu transportăm nimic, doar eram în trecere și speram că am putea cumpăra ceva provizii și energie.

– Da? zise controlorul. Ce fel de provizii?

– Te ocupi și de comerț, și de controlul spațial? replică Karrde.

– Nu, doar de trafic, mârâi celălalt, părând mai nervos ca niciodată. Hai să auzim cât dai pentru drepturile de aterizare.

Shada clipi.

– Drepturi de aterizare? mormăi ea.

Controlorul avea auzul ascuțit.

– Da, drepturi de aterizare, se răsti el. Și cârâitul ăsta o să te coste trei sute în plus.

Shada simți cum i se căscă gura. Cârâit? Ce cârâit? Își umplu plămânii cu aer pentru a replica amenințător...

– Oferim o mie, zise Karrde, avertizând-o cu o privire.

Controlorul pufni zgomotos.

– Pentru un cargobot atât de mare? Ori glumești, ori ești nebun.

H'sishi șuieră ceva pentru ea.

– Sau poate un simplu negustor independent sărac, sugerează Karrde. Și dacă dau o mie o sută?

– Și dacă dai o mie cinci sute? replică celălalt. Și în moneda Noii Republici.

– Firește, zise Karrde. Ne-am înțeles; o mie cinci sute.

– Platforma de asolizare 28, spuse controlorul, iritarea lui forțată fiind înlocuită acum de o vizibilă bucurie răutăcioasă. Pentru puțin timp, Shada se întrebă cât din cele o mie cinci sute va intra în buzunarele lui.

– Baliza vă va ghida. Banii îi dați la sosire.

– Mulțumesc, zise Karrde. *Curbura de Bazalt* terminat.

Închise comunicatorul.

– Chin?

– Baliza se apropie, căpitane, raportă bărbatul mai în vârstă de la consola de comunicații, mijindu-și ochii spre ecran. Ne arată drumul de intrare.

– Transmite-i vectorul navigatorului, ordonă Karrde. Dankin, du-ne unde trebuie. Fiți atenți la vânătorii stelari – Mara a spus că uneori trimit escorte pentru navele neobișnuite.

– Bine, confirmă pilotul.

Karrde se uită la Shada.

– Ești gata să facem o plimbărică după ce ajungem jos?

Shada ridică din umeri.

– Noi, proaspeții bâzâitori, suntem aici doar pentru a servi. Unde mergem?

– Un bar numit *Arsură de Motor*, îi spuse el. Presupunând că harta mea este bună, e doar la câteva străzi de platforma de asolizare la care am fost trimiși. Cel cu care sper să mă întâlnesc ar trebui să fie acolo.

– Nu credeam că ne trebuie provizii atât de repede, zise Shada. Cu cine ne întâlnim și de ce?

– Cu un lord al crimei corellian, rău, dar cultivat, pe nume Crev Bombaasa, spuse Karrde. Conduce cea mai mare parte a activităților ilegale din această parte a sectorului Kathol.

– Și avem nevoie de ajutorul lui?

– Nu în mod deosebit, zise Karrde. Dar dacă obținem permisiunea lui de a călători prin această zonă, ne va fi mai ușor.

– Aha, spuse Shada încruntându-se spre profilul lui. Nu prea părea a fi acel Talon Karrde, de obicei neînfricat, despre care auzise atâtea povești de la Mazzic și alți contrabandiști.

– Ne e teamă că lucrurile vor fi ușoare, nu?

El zâmbi.

– Întotdeauna, răspunse el. Avea un ton degajat, dar Shada putea distinge o stranie lipsă de sinceritate în spatele lui.

– Ah... căpitane Karrde? rosti 3PO ezitant. Veți avea nevoie de serviciile mele în această vizită?

Karrde surâse.

– Nu, 3PO, mulțumesc, îl asigură el pe robot. După cum am spus, baza este limba oficială acolo jos. Poți să rămâi pe navă cu ceilalți.

Robotului păru să i se ia o piatră de pe inimă.

– Mulțumesc, domnule.

Karrde își îndreptă iar atenția spre Shada.

– Mergem înarmați ușor – doar cu pistoalele cu laser.

– Am înțeles, spuse Shada. Dar te las pe tine să duci pistolul.

– Ți-e teamă că o să se ajungă la violență? interveni Dankin.

– Deloc, zise Shada cu răceală, ridicându-se din scaun și îndreptându-se spre ușă. Doar că prefer ca oponentii mei să nu știe de unde va veni violența. Voi fi în cabina mea, Karrde – anunță-mă când ești gata.

Zece minute mai târziu, ajunseseră jos. Cincisprezece minute după aceasta și după plata taxei de aterizare, dar și după o scurtă negociere privind costurile adiționale „de protecție“ cu un trio de legionari din paza pembrică în uniforme albe, Karrde și Shada mergeau pe străzile Astroportului Erwithat.

Nu era, pentru Karrde, ceea ce ar fi putut fi numit un loc plin de inspirație. Chiar și în miezul zilei, o pâclă părea să învăluie întregul oraș, difuzând lumina soarelui și adăugând o umiditate brizei care bătea din când în când, și care mișca aerul rece fără să pară a-l răci. Pământul era compus din nisip ud, comprimat molecular acolo unde era nevoie de străzi, mult departe de permatonul care era materialul de construcție modern standard. Clădirile aflate de o parte și de alta a străzilor erau făcute dintr-o piatră albă, netedă, dar dură, curățenia ei de odinioară fiind acum pătată de petele verzi și maronii de noroi sau de igrasie. Câțiva pietoni rătăceau pe străzi, mulți vădind aceeași stare de deteriorare ca și astroportul, iar ici și colo câte un swooper sau un speeder de teren, grăbite, puteau fi zărite printre clădiri.

Pe scurt, era foarte asemănător cu felul în care îl descria raportul Marei din urmă cu șapte ani. Poate doar nițel mai prăpădit.

– Ce loc minunat, comentă Shada de lângă el. Am impresia că sunt cam prea bine îmbrăcată.

Karrde zâmbi. Îmbrăcată într-o rochie mulată, strălucind în luminile albastre slabe, chiar ieșea în evidență din monotonia generală.

– Nu-ți face griji, o asigură el. După cum spuneam mai devreme, Bombaasa este un lord cultivat al crimei. Pentru ăștia nu poți să fii niciodată prea bine îmbrăcată.

Se uită la ea.

– Deși personal, trebuie să recunosc, prefer îmbrăcămintea în argintiu și roșu închis pe care o purtai când ne-am întâlnit prima dată la Vârtejul lui Whistler, pe Trogan.

– Îmi amintesc îmbrăcămintea aia, spuse ea, pe un ton straniu și distant. A fost prima pe care mi-a cumpărat-o Mazzic după ce am devenit garda lui de corp.

– Mazzic a avut întotdeauna bun-gust, o aprobă Karrde. Știi, încă nu mi-ai zis de ce ai ieșit din serviciul lui atât de brusc.

– Tu nu mi-ai spus *mie* nimic despre acest personaj pe nume Jorj Car'das, pe care îl căutăm, replică Shada.

– Vorbește mai încet, zise Karrde tăios, privind iute în jurul lor. Nu părea să-i poată auzi nimeni, dar asta nu însemna neapărat ceva.

– Asta nu-i un nume pe care să-l folosești cu ușurință pe aici.

Chiar și uitându-se drept în față, putea simți ochii Shadei asupra lui.

– Chiar te-a speriat, nu? zise ea încet. Nu erai prea încântat de toată povestea când Calrissian te-a convins să-i iei urma; dar *chiar* te-a băgat în speriat.

– Într-o zi, o să înțelegi, îi spuse el. După ce voi putea să-ți povestesc totul.

Ea ridică din umeri, frecându-se ușor de brațul lui din cauza mișcării.

– Hai să facem un compromis, sugera ea. Odată ce plecăm de pe Pembric, poți să-mi spui o jumătate de poveste.

– Interesantă propunere, zise Karrde. De acord; însă doar dacă în schimb îmi spui și tu jumătate din motivul pentru care l-ai părăsit pe Mazzic.

– Ei bine... ezită ea. Sigur.

Trecură de un colț, iar Karrde își simți buzele zvâcnind. La o stradă de lungă distanță, cu o mare deschidere în față, era intrarea în cafeneaua Arsură de Motor. Parcate în fața ei, erau douăzeci de motospeedere simple.

– Pe de altă parte, spuse el încet, s-ar putea să nu fie așa de ușor să plecăm de pe Pembric pe cât sperăm.

– Se pare că o bandă de swoopere are o întâlnire înăuntru, comentă Shada. Uite santinelele – la stânga, sub copertină.

– Îi văd, zise Karrde. Erau patru: tineri solizi, duri, îmbrăcați în jachete cărămizii, șezând lângă swooperele lor. Se prefăceau că stăteau de vorbă, dar era clar că toată atenția lor era îndreptată în direcția nou-veniților.

– Nu e prea târziu să renunțăm, murmură Shada. Ne putem întoarce la navă și să ne încercăm norocul cu orice hotărâște Bombaasa să ne trimită.

Karrde clătină încet din cap.

– Suntem obiecte ale atenției oficiale încă de când am aterizat. Dacă încercăm să plecăm acum, oamenii lui Bombaasa ne vor intercepta.

– În acest caz, cea mai bună soluție ar fi să ne ducem direct acolo, ca la noi acasă, zise Shada energic. Ține-ți mâna aproape de pistol – asta o să le atragă atenția asupra ta. Nu atât de aproape, încât să încerce să tragă ei primii, totuși. Dacă se ajunge la luptă, lasă-mă pe mine să lovesc prima; și dacă pare că pierd, iar tu găsești o scăpare, atunci fugi.

– Am înțeles, spuse Karrde, descoperind că se amuza, în ciuda seriozității situației. Shada fusese reținută în cea mai mare parte a timpului petrecut la bordul *Sălbaticului Karrde*, fără să se alăture camaraderiei normale de pe navă și fără să arate vreun interes în a cunoaște echipajul. Însă iată-o acum, revenind iar la rolul ei de gardă de corp, pregătindu-se să-l apere pe Karrde chiar și cu prețul vieții ei.

Ceea ce îl surprinse cel mai mult fu sentimentul că, în adâncul sufletului ei, era sinceră.

Cele patru santinele îi lăsară să se apropie la câțiva metri de șirurile de swoopere parcate înainte de a spune ceva.

– Cafeneaua e închisă, anunță unul dintre ei.

– E în regulă, zise Karrde, fără să se oprească, în timp ce se uita la ei lipsit de curiozitate.

– Nu ne e sete.

Bărbații arătasera ca și cum ar fi stat tolăniți lejer pe vehiculele lor. Dar nu era așa. Înainte ca Shada și Karrde să apuce să mai facă doi pas, santinelele traversară iute piațeta și se opriră derapând între nou-veniți și swooperele parcate.

– Am spus că localul e închis, repetă amenințător cel care vorbise, palele de manevră lungi ale swooperului său fiind îndreptate ca o amenințare lipsită de subtilitate către pieptul lui Karrde.

– Plecați.

Karrde scutură din cap.

– Scuze. Avem niște treburi cu Crev Bombaasa care nu pot aștepta.

Un altul pufni.

– I-auzi la el, spuse în bătaie de joc. Crede că poate să intre la Bombaasa când are chef. Ce amuzant, nu, Langre?

– Te strici de râs, aprobă purtătorul de cuvânt, însă figura lui nu arăta nicio urmă de umor. Ultima ocazie, nenorocitul. Pleci întreg sau pe bucăți.

– Lordului Bombaasa nu-i va plăcea deloc dacă nu ne lași să intrăm, îl avertiză Karrde.

– Da? rânji Langre, împingându-și swooperul înainte. De parcă mi-ar fi frică.

– Ar trebui să-ți fie, zise Karrde dându-se un pas înapoi când palele de direcție împunseră periculos de aproape pieptul lui.

Shada, observă el cu coada ochiului, nu se dăduse în spate odată cu el, ci încă stătea unde o lăsase, depărtându-se cu ochii cășcați de swooperul care înainta pe lângă ea, pufnind și vibrând, ca și cum ar fi fost îngrozită de prezența lui.

– Lordului Bombaasa nu-i place să aștepte.

– Atunci, cred că ar trebui să ne grăbim și să vă punem într-o cutie ca să vă primească, spuse Lange, rânjind puțin mai mult. Împinse swooperul încă un metru înainte, forțându-l pe Karrde să mai facă iute un pas în spate. Nu chiar destul de repede; vârfurile palelor de direcție îl loviră scurt în piept înainte de a apuca să se dea din drum.

Unul dintre bărbați chicoti. Rânjind răutăcios, Langre accelerează iar swooperul, de data aceasta, evident hotărât să-l dărâme pe Karrde. Mișcarea îl aduse direct lângă Shada...

Și, în acel moment, ea lovi.

Neîndoielnic, Langre nici nu se aștepta. Acum Shada stătea acolo, împietrită ca un animal speriat aflat în căutarea vânătorului; în clipa următoare își legănase piciorul stâng în spate, își rotise bustul către bărbat și îl lovise în gât cu pumnul drept.

Se poate să se fi auzit un „poc însoțind bufnitura loviturii; Karrde nu era sigur. Însă era sigur că Langre era scos definitiv din luptă, când se rostogoli de pe swooper la pământ.

Ceilalți trei aveau reflexe excelente. Înainte ca Langre să fi atins nisipul, își suciseră ghidoanele și plecaseră duduind în direcții diferite prin piațetă, împiedicând orice încercare a Shadei de a-i doborî și pe ei în același fel. Virând aproape de clădirile care îi înconjurau, cotiră și opriră brusc, întorcându-și swooperele către Shada.

– Dă-te de aici! se răsti Shada către Karrde, mișcându-se către centrul piațetei și luând o poziție de luptă joasă. Întorcându-și capul înainte și înapoi, se uită pe rând la fiecare dintre bărbați, ca și cum i-ar fi provocat să o atace.

Pentru câteva clipe, aceștia au părut că îi ignoră invitația, în vreme ce discutau situația folosind un cod de semne pe care Karrde nu-l recunoscuse. Profitând de perioada de calm, se retrase până când ajunse la marginea scuarului. Până acum, bărbații nu arătaseră nicio intenție de a scoate armele pe care, fără îndoială, le aveau, dar asta se putea schimba oricând. Urmărindu-i cu atenție, își coborî mâna spre pistolul cu laser...

– Mai bine nu, auzi o voce răgușită în ureche.

Cu grijă, Karrde își întoarse capul, precauția fiind dictată de țeava dură care, dintr-odată, îl apăsă în șale. Trei bărbați cu fețele dure, îmbrăcați în uniforme de Legiunii de Pază, stăteau acolo, iar ultimul dintre ei tocmai închidea ușa secretă care se deschisese în clădirea din spatele său.

– Ai venit la timp, legionare, îi spuse Karrde conducătorului.

Probabil că era inutil, dar trebuia să încerce.

– Prietena mea e în pericol.

– Da? zise celălalt, scoțându-i lui Karrde pistolul din toc. Mie mi se pare că ea a început. Oricum, pe aici e o infrațiune doar să încerci să-ți croiești drumul până la Bombaasa.

– Chiar dacă Bombaasa hotărăște că se bucură că i-am făcut o vizită? răspunse Karrde. Ai avea probleme serioase.

– Nu, spuse legionarul, vârându-și la cingătoare pistolul pe care îl luase și venind în laterala lui Karrde.

– De aceea avem astea, adăugă el, ridicându-și arma în timp ce se depărta, cu prudență, încă un metru de prizonier.

Nu era, după cum observă Karrde acum, o armă cu laser, ci o veche pușcă blocatoare Merr-Sonn.

– Dacă Bombaasa decide că vrea să vă vadă, ei, vă dăm drumul. Dacă nu – rânji diabolic – atunci sunteți gata ambalați pentru înmormântare. Foarte simplu.

Făcu un semn cu pușca blocatoare.

– Acum taci din gură. Vreau să urmăresc asta.

Sufocat de frustrare, Karrde se întoarse către piațetă. Echipajul *Sălbaticului Karrde* nu ar fi putut ajunge aici destul de repede pentru a da ajutor, chiar dacă ar fi reușit să deschidă comunicatorul și să dea alarma. Nu putea decât să speră că Shada e atât de bună pe cât susținea.

Și, în acel moment, terminându-și discuția privată, bărbații atacară.

Nu se năpustiră toți de-o dată, așa cum s-ar fi așteptat Karrde. Bănuind poate că Shada avea să încerce să îi facă să se lovească unul de altul, doi dintre ei începură să descrie un cerc larg în jurul ei, în timp ce al treilea accelera direct spre femeie.

Shada rămase pe loc, dar chiar înainte ca palele de direcție să ajungă la pieptul ei, se lăsă să cadă pe spate, lipindu-se de pământ. Bătăușul chiui de satisfacție în timp ce trecea peste ea, un strigăt triumfător care se transformă într-un țipăt de surpriză când Shada își strânse genunchii la piept și lovi cu putere drept în sus, nimerind swooperul chiar în fața gurilor motoarelor de direcție și dărâmându-l pe conducător din șa.

Lui îi luă doar o secundă să se ridice și să-și recapete controlul. Dar în spațiul închis al piațetei, asta înseamnă cu o jumătate de secundă mai mult și cu o izbitoră imensă, bătăușul și swooperul se lovira drept într-una dintre clădiri.

Legionarul de lângă Karrde fluieră încet.

– Asta e al doilea, comentă el. E bună.

Karrde nu răspunse. Shada era acum din nou în picioare, iar cele două swoopere rămase își lărgiseră cercul, ca și cum le-ar fi fost teamă să nu se apropie prea mult. Dacă decideau că nu merita să riște încă un accident și își scoteau armele...

Iar apoi observă cum unul dintre atacatori se uita urât la cei trei legionari; și, din acea singură privire, își dădu seama că folosirea pistoalelor ieșea acum complet din discuție. Cu atât de mulți martori, mândria dicta ca ei să se ocupe de femeie fără arme.

Cele două swoopere încă mergeau în cerc.

– Haide, Barsky, strigă șeful legionarilor. Doar nu ți-e teamă, nu?

– Încetează, nenorocitul, se răsti unul dintre ei.

– Pentru tine e *domnule locotenent Nenorocitul*, nenorocitul, murmură legionarul pentru sine.

Brusc, Barsky își scoase vehiculul din cerc și atacă spre interior. Era aceeași tehnică simplă pe care o folosise și predecesorul său, iar Karrde se surprinse ținându-și răsuflarea când Shada se lăsă iar pe spate în fața lui. Cu siguranță, bărbatul nu putea fi atât de prost, încât să încerce aceeași mișcare ca cel de dinainte.

Nu era. Chiar când Shada atinse pământul, el trase cu putere de manetele de pe ghidon, botul swooperului ridicându-se în timp ce vehiculul mai alunecă vreo doi metri înainte de a se opri brusc. Cu un strigăt victorios, se roti cu o sută optzeci de grade și îndreptă botul swooperului către locul în care aterizase Shada.

Dar ea nu mai era acolo. În loc să se trântască la pământ și să rămână pe loc, așa cum făcuse ultima dată, ea începuse o mișcare convulsivă a corpului, ca un val, spatele și picioarele arcuite aruncându-o de pe nisip și ajutând-o să se prindă, aparent imposibil, cu mâinile și cu picioarele de partea de dedesubt a swooperului. Cumva, reuși să se țină pe parcursul manevrelor de rotire și de picaj; iar când bățușul se aplecă, cu gura deschisă, pentru a se uita mai bine la locul în care ar fi trebuit să fie victima lui, ea își desprinsese unul dintre picioare și îl lovi puternic în tâmplă.

Lângă Karrde, locotenentul pleoscăi din limbă.

– Nu-mi vine să cred, mormăi el, în mod clar la fel de uimit pe cât fusese Barsky înainte ca lovitura Shadei să-i îndepărteze toată zăpăceala din minte. Cine-i această bahshi?

– Una dintre cele mai bune, îl asigură Karrde, pe un ton confidențial, scăzut, care părea să se potrivească firesc cu jumătatea de pas pe care o făcu spre bărbat. Un alt pas la fel de lung, estime el, și va fi destul de aproape.

– De fapt, asta n-a fost nimic, adăugă el, coborându-și vocea și mai mult în același timp în care făcea și acea jumătate de pas rămasă. Stai să vezi ce-i face ăstuia.

Aruncă o privire atentă în lateral. Locotenentul era prins, foarte bine, holbându-se cu ochii strălucitori de fascinație la piesa care se juca în scuar, așteptând să vadă ce truc magic avea să mai scoată la iveală femeia misterioasă.

Ultimul bărbat părea să se fi hotărât. Ieșind din cerc, la capătul opus al piațetei, se lipi de manetele de pe ghidon și atacă. Shada fandă în stânga și apoi se feri în dreapta, gurile proeminente ale motoarelor trecând la câțiva centimetri de șoldul ei. Conducătorul învârti brusc vehiculul, sperând, în mod clar, că o va putea prinde din lateral cu botul lung al swooperului. Dar calculase greșit viteza, iar palele de direcție care se legănau vâjâiră destul de departe de ea. Îi mai luă ceva să termine învârtirea și inerția, oprindu-se cam la trei metri de Karrde și de legionari. Se roti iar pentru a se întoarce spre Shada, cu umeri cocoșați, în așteptare...

Și cu o mișcare lejeră și lină, Karrde luă pușca blocatoare din mâna legionarului și trase.

Atacatorul țipă o înjurătură urâtă când plasa din semi-plastic îl lovi în spate, înfășurându-se pe el și prinzându-i strâns mâinile pe lângă corp.

– Pe loc repaus, domnilor, spuse Karrde cu blândețe, făcând un pas mare pentru a se depărta de ei și ațintind pușca asupra lor.

– Drăguț, zise locotenentul. În mod destul de ciudat, nu părea prea supărat. Foarte drăguț.

– M-am gândit că ți-ar plăcea, spuse Karrde făcând un semn din cap către ceilalți doi legionari. Puneți armele jos, vă rog.

– Nu va fi necesar, zise o voce suavă de undeva de deasupra lui.

Karrde riscă să arunce rapid o privire în sus, dar nu vedea pe nimeni.

– Nu, nu sunt acolo, îl asigură vocea, cu o urmă de amuzament în ton. V-am urmărit reprezentația din interiorul cazinoului meu și trebuie să recunosc că am fost impresionat de opera voastră. Spune-mi, ce cauți aici?

– Să vă văd, lord Bombaasa, îi răspunse Karrde interlocutorului său ascuns. Speram să recuperez o veche datorie.

Locotenentul scoase un sunet neplăcut din gât. Dar Bombaasa nu făcu decât să râdă.

– Nu cunosc să îți fiu dator, prietene. Dar, te rog, haide să vorbim despre acest lucru. Locotenent Maxiti?

– Domnule? spuse locotenentul, luând automat poziția de drepti.

– Dă-i domnului pistolul înapoi și însoțește-l pe el și pe doamnă în cazino. Și pune-ți oamenii să ia gunoiul din scuar.

Interiorul Arsurii de Motor era foarte diferit de atmosfera de afară – foarte deosebit, de fapt, de aproape orice altă cantină și cafenea ieftină în care intrase Shada vreodată. Aerul era răcoros și confortabil de uscat, iar în vreme ce separeurile de pe lângă pereți erau destul de întunecate pentru a asigura intimitatea, restul barului era luminos și aproape vesel.

Nu că mușterii actuali ar fi fost dintre cei care să aprecieze astfel de nuanțe plăcute. Erau cam douăzeci de persoane, copii la indigo ale celor de care se ocupase afară, cu toții privind amenințător la nou-veniți dinspre grupul lor de mese dintr-un colț, de lângă teigheaua curbată. Pentru puțin timp, Shada se întrebă dacă Bombaasa le spusese că santinelele de afară erau târâte neceremonios din piațetă, dar goni iute acest gând. Ar fi fost puțin probabil ca cel care deținea acest fel de bar să și-l riște provocând intenționat o bătaie înăuntru.

Cu toate acestea, rămase atentă la aceștia în timp ce locotenentul Maxiti îi conducea prin zona centrală către o ușă discretă din spatele ringului de dans.

Când se apropiară, ușa se deschise, lăsându-i să zărească o cămăruță și un om solid cu ochi negri ieși. Îl cântări din priviri pe Karrde, iar la Shada se uită mai lung, apoi făcu un semn din cap către legionar.

– Mersi, îi spuse celui din urmă, concediindu-l cu acest singur cuvânt, după care se uită iar la Karrde.

– Intrați, îi invită el, făcând un pas în lături pentru a-i lăsa să treacă.

Cămăruța din spate fusese aranjată ca un cazinou compact, cu patru mese în jurul cărora cam o duzină de ființe de diferite rase erau angajate într-o varietate de jocuri de cărți și zaruri. Cu mințile și speranțele îndreptate asupra banilor, cu siguranță niciunul dintre ei nu băgă de seamă că intraseră persoane noi.

Cu toții, mai puțin unul. Un omuleț îndesat, cu brațe subțiri, ca niște bețe, care stătea singur la cea mai mare dintre mese, cu ochii ușor ieșiți din orbite ațintiți fără să clipească asupra lui Karrde și a Shadei când aceștia pătrunseră în încăpere. Doi bărbați solizi, cu același aspect de gardă de corp ca și cel care acum închidea ușa în urma lor, stăteau în poziție de drepti lângă scaunul bondocului, privindu-i, de asemenea, pe nou-veniți.

Shada se strâmbă, asta nu-i plăcea deloc. Dar Karrde nu ezită.

– Bună ziua, lord Bombaasa, spuse el, pășind chiar până la marginea mesei. Vă mulțumesc că ne-ați primit fără să fim anunțați.

Cele două gărzi de corp părură să se încordeze, dar Bombaasa doar zâmbi ușor.

– Ca și legendarul Rastus Khal, sunt întotdeauna la dispoziția celor care îmi trezesc interesul, zise el mioros. Iar voi chiar îmi treziți interesul.

Ochii ca de insectă se îndreptară asupra Shadei.

– Deși pentru o clipă am crezut că ai rămas fără trucuri, adăugă el. Dacă tovarășul tău nu ar fi înhățat pușca blocatoare a locotenentului, ai fi avut probleme.

– Nu prea, îi spuse ea liniștită. Am zărit o reflecție a lui când se mișca spre legionari și am bănuț că era pe cale să încerce ceva. Dacă n-ar fi mers, ar fi avut imediat nevoie de ajutorul meu, iar atacatorul mai putea aștepta.

Bombaasa scutură din cap admirativ.

– O demonstrație uluitoare, draga mea, cu adevărat uluitoare. Deși mă tem că pe parcurs ți-ai murdărit rochia. Poate că aș putea aranja să îți fie curățată înainte de a pleca.

– Este foarte generos din partea dumneavoastră, domnule, spuse Karrde înainte ca Shada să poată răspunde. Însă nu cred că vom putea rămâne pe Pembric atât de mult.

Bombaasa zâmbi iar, dar de această dată în expresia lui era o sclipire amenințătoare.

– Asta rămâne de văzut, prietene, îl avertiză el întunecat. Și dacă ești un alt emisar al Noii Republici sau al sectorului Kathol, care încearcă să îmi anexeze teritoriul, ai putea descoperi că plecarea ta va fi întârziată considerabil.

– Nu am legături cu niciun fel de grup guvernamental, îl asigură Karrde. Nu sunt decât un simplu cetățean, venit să vă ceară o favoare.

– Zău, spuse Bombaasa jucându-se alene cu pandantivul ușor strălucitor de la gât. Am impresia clară că nu îți dai seama cât costă favorurile mele.

– Cred că veți descoperi că aceasta a fost deja plătită, răspunse Karrde. Și *este* doar o mică favoare, până la urmă. Avem de îndeplinit o misiune în interiorul teritoriilor cartelului dumneavoastră, și am dori liberă trecere printre diferitele bande de pirați și de bandiți din subordinea dumneavoastră până o încheiem.

Bombaasa căscă ochii politicos.

– Atâta tot, spuse el. Ei, ei, dragă domnule. Așa o țintă mare și tentantă precum cargobotul tău și dumneata vrei liberă trecere? Clătină din cap cu tristețe. Nu, nu înțelegi deloc prețurile mele.

Shada simți cum i se încordau mușchii, dar îi relaxă în mod conștient. Toate cele trei gărzi de corp erau înarmate și păreau competente; dar dacă se ajungea la luptă, se îndoia că vreunul dintre ei înfruntase vreodată o Mistryl.

Din păcate, spre deosebire de cazul cu banda de swoopere, nu și-ar fi putut permite să-i lase răniți, dar în viață. Mai întâi, va trebui să-l scoată din joc pe cel din spatele lor...

– Eu am greșit, zise Karrde, părând aproape luat pe nepregătite. Am crezut că ați fi mai recunoscător față de o persoană care v-a salvat viața.

Bombaasa tocmai ridica degetul către gărzile de corp de lângă el. Acum, auzind vorbele lui Karrde, împietri, degetul rămânând în aer.

– Ce tot spui? întrebă el precaut.

– Vorbesc despre o situație care a avut loc aici doar cu șase ani în urmă, zise Karrde. Una în care un domn destul de bine îmbrăcat și o tânără cu păr arămiu au împiedicat un complot care urmărea asasinarea dumneavoastră.

Încă două secunde Bombaasa continuă să se uite fix la Karrde. Shada aruncă iute o privire pe ascuns către cele două gărzi de corp, făcându-și în minte planul de atac...

Și brusc, luând-o prin surprindere, Bombaasa izbucni în râs.

Ceilalți jucători din cazinou se opriră în mijlocul activităților lor, întorcându-se să caște gura pentru o clipă la ceea ce părea a fi un sunet neobișnuit în lumea lor mică, disperată și tăcută. Bombaasa, încă râzând, făcu un semn cu mâna, iar gărzile de corp se relaxară vizibil.

– Ah, prietene, zise el chicotind încă. Chiar așa, prietene. Deci tu ești căpetenia misterioasă despre care a vorbit tânăra doamnă când a refuzat să accepte orice plată.

– Eu sunt acela, spuse Karrde dând aprobator din cap. Cred că ea a mai sugerat că un om cu educația dumneavoastră evidentă va accepta să poarte datoria până când va putea fi plătită în mod corect.

– Așa a făcut. Bombaasa flutură din mâna subțire către Shada. Iar acum vii cu aceasta. Nu m-aș fi așteptat niciodată că ar exista două domnițe atât de frumoase, dar letale, cu atât mai puțin ca ambele să fie credincioase aceluiași om.

Ridică o sprânceană spre Shada.

– Sau ești în slujba acestui om, draga mea? adăugă el. Dacă te interesează să te reprofilezi, ți-aș putea face o ofertă avantajoasă.

– Nu sunt în slujba nimănui, spuse ea, și cuvintele îi arseră gâtul chiar în momentul în care le rostea. Dar deocamdată, călătoresc cu el.

– Ah! Bombaasa se uită cu atenție la ea, ca și cum ar fi încercat să-i măsoare sinceritatea, apoi ridică din umeri. Dacă te vei răzgândi, nu trebuie decât să vii la mine, zise el. Ușa mea îți va fi întotdeauna deschisă.

Își întoarse atenția spre Karrde.

– Ai dreptate: *chiar* îți sunt dator, spuse el. Înainte de a pleca, îți voi oferi o acoperire specială de identificare pentru nava ta, care te va arăta ca fiind sub protecția mea.

Strânse din buze.

– Totuși, deși te va proteja de membrii cartelului meu, s-ar putea ca în același timp să însemne un pericol în plus pentru tine. Anul trecut o nouă bandă periculoasă de pirați s-a mutat în această zonă, una pe care până acum nu am reușit nici s-o eliminăm, nici s-o aducem sub controlul nostru. Bănuiesc că aceștia vor considera un cargobot aflat sub protecția mea drept o provocare deosebit de interesantă.

Karrde ridică din umeri.

– După cum ai arătat mai devreme, am fi oricum o țintă atrăgătoare. Nu suntem, firește, nici pe departe atât de vulnerabili pe cât părem.

– Nu am nicio îndoială în această privință, zise Bombaasa. Totuși, inamicul este destul de bine înarmat, cu o flotă considerabilă de vânători stelari de asalt SoroSuub de clasă *Corsar*, dar și un număr de nave mai mari. Dacă ai timp, poate că vei permite oamenilor mei să facă rapid niște îmbunătățiri armamentului sau scuturilor tale.

– Vă mulțumesc de ofertă, spuse Karrde, și dacă altele ar fi circumstanțele, aș fi bucuros să o accept. Dar mă tem că misiunea noastră este una presantă și nu ne permitem să pierdem timpul.

– Ah, zise Bombaasa. Foarte bine, atunci. Plecați când trebuie – acoperirea de identificare va fi gata când doriți. Zâmbi cu viclenie. Și, firește, nu vi se va cere o viză de plecare.

– Sunteți foarte generos, domnule, spuse Karrde, făcând o scurtă plecăciune. Vă mulțumesc, iar datoria este acum stinsă. Luând-o pe Shada de braț, se întoarse să plece...

– Încă un lucru, prietene, îl întoarse Bombaasa din drum. Nici unul dintre asociații dumneavoastră nu și-a dat numele când au fost aici, și nici nu au vrut să mi-l spună pe al dumitale. Ți-aș rămâne recunoscător dacă mi-ai satisface curiozitatea.

Lângă ea, Shada simți cum Karrde se încordă.

– Firește, Lord Bombaasa. Mă numesc Talon Karrde.

Personajul îndesat păru să se îndrepte în scaun.

– Talon Karrde, oftă el. Chiar așa. Unii dintre, ah, asociații mei de afaceri mi-au vorbit despre tine. Adesea, pe larg.

– Sunt sigur, zise Karrde. Mai ales acele agenții hutt cu care cartelul dumneavoastră are legături.

Pentru o clipă, ochii lui Bombaasa se îngustară. Apoi, figura i se limpezi și surâse iar.

– Hutt-ii au dreptate: într-adevăr știi mai mult decât ar fi sănătos pentru tine. Totuși, atâta vreme cât nu încerci să îți extinzi organizația în teritoriul meu, de ce m-aș teme?

– De nimic, domnule, îl aprobă Karrde. Vă mulțumesc pentru ospitalitate. Poate că ne vom mai întâlni cândva.

– Da, spuse Bombaasa încet. Întotdeauna există o șansă.

Locotenentul legionar, Maxiti, se oferi să îi ducă la platforma lor de asolizare. Dar Karrde îl refuză. Era puțin de mers, până la urmă, și după ce au gustat din atmosfera de pe Pembric, condițiile cam austere de la bordul *Sălbaticului Karrde* aveau să pară mult mai plăcute.

În plus, după tonul ultimului schimb de replici cu Bombaasa, nu ar fi fost bine să pară ce se grăbeau să se depărteze de el.

– Cine e Rastus Khal? întrebă Shada.

Cu un efort, Karrde își luă gândul de la viziunile cu lorzi răzbunători ai crimei care se răzgândesc.

– Cine?

– Rastus Khal, repetă Shada. Bombaasa i-a pomenit numele imediat după ce am intrat.

– A fost un personaj de ficțiune dintr-o capodoperă a literaturii corelliene, zise Karrde. Am uitat care. Bombaasa este destul de citit, cel puțin așa am auzit. Se pare că îi place să se considere un ucigaș cult.

Shada pufni.

– Cult? Dar are de a face cu hutt-ii!

Karrde ridică din umeri.

– De acord. Asta e unul dintre hutt-ii și nu ne înțelegem, cred.

Pentru un minut, meraseră în tăcere.

– Știi că are legături cu organizațiile hutt criminale, spuse Shada. Totuși i-ai zis cine ești. De ce?

– Nu mă aștept ca Bombaasa să își încalce promisiunea pe care ne-a făcut-o, spuse Karrde. Ființele cultivate își plătesc întotdeauna datoriile, iar Mara și Lando chiar i-au salvat viața.

– Întrebarea nu se referea atât la Bombaasa, cât la tine, replică Shada. Nu avea nevoie să știe cine ești, și am văzut ce experiență ai la a evita răspunsurile la care nu vrei să răspunzi. Așa că de ce i-ai spus?

– Pentru că eu cred că vestea despre această întâlnire va ajunge la Jorj Car'das, zise Karrde încet. Astfel, va ști că eu sunt cel care vine să îl vadă.

Simți că Shada se încrunță.

– Pardon? Credeam că ideea era să ne strecurăm în liniște până la el.

– Ideea era să vedem dacă el are o copie a Documentului Caamas, o corectă Karrde. Dacă apărem brusc, fără vreun avertisment, se poate ca el să ne ucidă direct, înainte de a reuși să-i vorbim.

– Și dacă știe că venim? replică Shada. Mie mi se pare că nu facem decât să-i dăm mai mult timp să se pregătească.

– Exact, spuse Karrde cu seriozitate. Și dacă se simte pregătit, s-ar putea să fie dispus să asculte înainte de a trage.

– Pari convins că va trage.

Karrde ezită. Să-i spună, se întrebă el, motivul exact pentru care fusese de acord să o ia în această călătorie?

Nu, decise el. Nu încă. În cel mai bun caz, probabil că s-ar simți insultată sau ofensată. În cel mai rău, ar putea refuza să mai continue.

– Da, cred că există o probabilitate foarte mare să o facă, zise el.

– Știind că ești tu.

Karrde dădu din cap aprobator.

– Știind că sunt eu.

– Hm-hm, spuse Shada. Ce i-ai facut tipului ăstuia, până la urmă?

Karrde simți un mușchi zvâcnindu-i în falcă.

– I-am furat ceva, răspunse el. Ceva la care ținea mai mult decât la orice din univers. Probabil mai mult decât la viața lui.

Mai făcură câțiva pași în tăcere.

– Continuă, îi ceru Shada.

Karrde se forță să zâmbească.

– Ți-am promis doar jumătate de poveste pentru azi, îi aminti el, încercând să pară degajat. Asta a fost. Acum e rândul tău.

– Ce, de ce l-am părăsit pe Mazzic? Shada ridică din umeri. Nu-s prea multe de spus. Am plecat pentru că o gardă de corp care devine ea însăși o țință nu prea mai e de folos nimănui.

Deci Shada devenise o țință. Asta era chiar foarte interesant.

– Pot să întreb cine este atât de sinucigaș, încât să te vâneze?

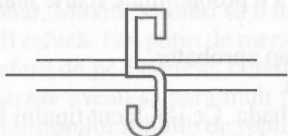
– Sigur, poți să întrebi, zise Shada. Deși nu vei primi niciun răspuns. Nu până când aflu și restul poveștii lui Car'das.

– Cumva, mă așteptam să spui asta, murmură Karrde.

– Deci, când îl primesc?

Karrde privi în sus prin ceață, la strălucirea slabă a soarelui lui Pembric.

– Curând, promise el. Foarte curând.

— În cele din urmă au început, anunță Leia întunecată în timp ce închidea ușa apartamentului în spatele ei și se prăbușea pe canapea alături de Han. În cele din urmă, au început să tragă.

— Da, am auzit, răspunse Han posomorât, radiind îngrijorare în timp ce își strecura brațul în jurul ei. Ce face Senatul?

— În cea mai mare parte, încearcă să își dea seama ce *pot* face, îi zise Leia.

— Ce trebuie să-și dea seama? întrebă Han. Lerasenii au măcelărit douăzeci și unu de bothani, ca să nu mai pomenim că au făcut praf o stație spațială foarte bună. Nu poate Gavrisom să ordone ca guvernul leresen să fie pus sub acuzație?

— Aș fi vrut eu să fie așa de ușor, spuse Leia. Din nefericire, nu este. Trei dintre consilierii supremi au afirmat deja că vor vota împotriva unei astfel de rezoluții, în baza faptului că nu am avut aceleași cereri de despăgubire de la guvernul bothan pentru distrugerea Caamas-ului.

— Dar nu-i același lucru, insistă Han. De fapt, sunt chiar opuse. Lerasenii au omorât persoane inocente, chestia cu Caamas este despre a *nu* omorî persoane inocente.

— Nici noi nu am cerut ca bothanii să pedepsească paznicii care au tras în participanții la revoltă, îi aminti Leia.

Simți licărirea lui de rușine mânioasă.

— Da, mârâi el. Din cauza mea.

Leia îl strânse de genunchi ca să îl liniștească.

— Nu doar din cauza ta, dragule, zise ea. Poziția Consiliului este că acțiunea gărzilor se califică drept autoapărare. Din nefericire, nu toată lumea o vede la fel.

Han pufni.

— Gândire de Clan.

— Da, știu, spuse Leia. Nici eu nu înțeleg, să faci responsabilă o rudă pentru acțiunile altuia. Dar realitatea este că responsabilitatea familiei sau a clanului este un principiu central pentru multe culturi.

— Poate, cedă Han. Dar tot trebuie să-i plesnești pe leraseni. Dacă nu o faci, o să încurajezi pe toată lumea care are ceva cu bothanii.

– Deja s-a întâmplat, răspuse Leia, înfiorându-se. O duzină de alte guverne au anunțat Senatul că își vor prezenta propriile liste de cereri de la bothani.

– Sau altfel?

Leia dădu din umeri.

– Asta e amenințarea din subtext.

Han scoase un sunet urât din gât.

– Știi cât de mult îi respect pe bothani, iubito, dar asta devine ridicol.

Crezi că Fey'lya țipă la Gavrisom după protecție?

– Nu are de ce, îi spuse Leia. Diamalii și mon calamarii au anunțat că își trimit navele să apere Bothawui de alte agresiuni.

Han fluieră încet.

– Glumești. Ce fel de nave?

– Din cele mari, zise Leia. Crucişătoare spațiale de la mon cal-i, câteva nave de luptă de clasă *Nebula* și *Rezistență* de la diamala. Spun că apără drepturile nevinovaților. Alții, că nu sunt decât ultimele victime ale manipulării bothane.

– Așa aș vota și eu, zise Han. A dovedit Bel Iblis că bothanii au fost în spatele cererii false de mediere?

– Nu are dovezi, dar nu are nicio îndoială că a fost o păcăleală ca să îi țină pe el și forța de intervenție la mică distanță de Bothawui, răspuse Leia strâmbându-se. Pe lângă asta și sabotajul Ileresen al laserelor escadrilei Vagabond...

– Ce, au recunoscut?

– Nu doar că au recunoscut, dar se mândresc cu asta, zise Leia. Consideră că este onoarea supremă să îi ferească pe cei neimplicați să fie răniți într-una dintre încăierările lor.

Han pufni.

– Fac pariu că Wedge a fost foarte mulțumit de asta.

– El și Garm sunt pe punctul să scoată pistoalele, spuse Leia. Garm i-a zis în față lui Gavrisom că Noua Republică nu va fi piesa de sacrificiu în jocurile politice ale nimănu.

– Asta pare un citat exact, comentă Han. Uite, întoarce-te nițel. Trăgându-și brațul de după gâtul ei, începu să îi maseze umerii.

– Așa și e, răspuse Leia, simțind cum mușchii încordați se relaxau cu greu sub presiunea degetelor lui Han. E plăcut.

– Bine... așa ar trebui, spuse Han cu o urmă de umor forțat. Știi, n-a fost prea inteligent din partea bothanilor să se pună cu cineva ca Bel Iblis.

– Sunt sigură că știi și ei, aprobă Leia. Arată cât de disperați devin. Simți mișcările laterale când Han clătină din cap.

– E o nebulă, Leia. Nu-i pasă nimănu că s-a întors Thrawn?

– Firește că nu, zise ea. Jumătate dintre ei nu cred o iotă din asta – cred că diamalii au inventat toată povestea ca să îi sperie pe toți și să-i facă să-i lase pe bothani în pace. Cealaltă jumătate admite că ar putea fi

adevărat, dar nu văd niciun fel în care Imperiul ar mai putea reprezenta o amenințare pentru ei.

– Atunci sunt cu toții niște proști, mârâi Han. Thrawn are un as în mânecă. Pun Șoimul la bătaie că are.

– Sunt de acord, spuse Leia oftând. Pe de altă parte, în acest moment aproape că nu trebuie să facă nimic. Noua Republică degenerază rapid într-o sută de tabere înarmate, toate polarizate de problema Caamas.

– Caamas-ii nu pot face nimic să îi oprească? întrebă Han. Nu cred că vor asta.

– Bineînțeles că nu, răspunse Leia. Dar trebuie să înțelegi că problema Caamas a devenit mai mult o scuză decât un subiect real. Toată lumea spune că se gândește la interesele Caamas-ului și la justiție, dar mulți folosesc asta doar ca pe un strigăt de luptă în timp ce își văd de răfuielele lor.

– Da, zise Han cu amărăciune. Și noi ce facem?

– Nu putem face decât un lucru, spuse Leia. Trebuie să le acceptăm scuza; și asta înseamnă să facem rost de numele bothanilor implicați și să îi aducem la judecată.

În emoțiile lui Han avu loc o schimbare subtilă.

– Da, zise el. Ei... Karrde încearcă.

Leia se încruntă.

– Ai vorbit cu el azi? Credeam că a plecat deja de pe Coruscant.

– Din câte știu, da, zise Han. Nu, dar am dat de veste pe la câțiva contrabandiști pe care îi știu că vor să vorbesc cu Mazzic.

– Despre ce?

– Vreau să aflu dacă această Shada D'ukal chiar a lucrat pentru el, răspunse Han. Și de ce a plecat.

Leia zâmbi.

– Doar nu-ți faci griji pentru Karrde, nu?

– Nu, protestă Han. Firește că nu. Karrde poate să aibă și singur grijă de el.

– E în regulă, dragă, îl liniști ea, bătându-l iar încet pe picior. Și eu îl plac.

– Eu nu pot să zic că-l plac, continuă Han să protesteze. Adică, uneori poate să fie o adevărată pacoste.

– Și tu puteai, dragă, îi aminti Leia. De fapt, încă mai poți. Știi, uneori mă gândesc că Talon Karrde este cam cum ai fi fost tu dacă nu te alăturai Rebeliunii.

– Poate, spuse Han. Mai puțin barba.

– Mulțumesc Forței pentru micile favoruri, zise Leia sec. Oricum, așa mi-am petrecut eu ziua. În afară de a pălăvrăgi cu contrabandiștii, tu ce ai făcut?

– Am gândit, în cea mai mare parte, răspunse el. Mă gândeam că ar fi timpul să plecăm și noi o vreme.

– Un gând minunat, murmură Leia. Dar Gavrisom ar face o criză dacă aș încerca acum să plec.

– Doar asta ar trebui să merite, spuse Han. Nu cred că l-am văzut vreodată pe Pufăilă făcând o criză.

Leia zâmbi.

– Îți mulțumesc de ofertă, Han, serios. Dar știi că nu putem.

– Te dai bătută prea ușor, îi reproșă el ușor. Pariez că aș putea aranja ceva.

Leia se desprinsese din masaj, întorcându-se pentru a se încrunta la Han. Tocmai atunci avusese loc o altă schimbare a emoțiilor lui...

– Presupunând că aș ține pariul, întrebă ea cu suspiciune, ce mi-ai spune că ai mai făcut azi?

El îi oferă una dintre privirile lui nevinovate.

– Eu? Oh, mai nimic. Ții pariul sau nu?

– Dă-i drumul, Han, spuse ea punând ceva intimidant în încruntare. Către ce loc ne-ai rezervat un zbor?

Ca întotdeauna, intimidarea ricoșă fără vreun efect vizibil.

– Nicăieri important, spuse el cu un zâmbet care acum se furișă pe sub toată inocența. Dar m-am gândit că am putea face și noi o mică expediție în sectorul Kanchen. Pe Pakrik Major, mai exact.

Leia căută în memorie. Auzise de sectorul Kanchen și își amintea vag că Pakrik Major era capitala acestuia. Dar asta era tot.

– Ce e acolo și ne interesează și pe noi? Întrebă ea.

– Absolut nimic, o asigură Han. Bine, adică în afară de o conferință anuală de sector la care un oficial al Noii Republici chiar ar trebui să participe. Știi tu... etichetă diplomatică și așa mai departe.

Ea oftă.

– Și prin ce criză trec ei de au nevoie să o mediez eu?

– Asta e frumusețea, răspunse el, acum rânjind fațiș. Nu e niciuna. Totul acolo e chiar pașnic. O să participăm, probabil, la câteva întâlniri plicticoase, apoi ne retragem la liniște și relaxare.

– Presupunând că există liniște pe undeva prin zonă.

– Există, spuse Han. Pakrik Major are o planetă geamănă, Pakrik Minor, unde nu sunt decât ferme, câteva stațiuni și o grămadă de regiuni nedezvoltate.

Suna tot mai bine.

– Ferme zici?

– De fructe și de grâne, în cea mai mare parte, răspunse Han dând din cap. Și păduri, și munți, și toată liniștea pe care o vrei. Și nimeni de aici nici măcar nu trebuie să știe că ne ducem.

Leia oftă.

– În afară de Gavrisom, spuse ea, simțind o urmă de regret. Și nu o să fie niciodată de acord.

Rânjetul lui Han deveni îngâmfat.

– Ba sigur că da. De fapt, l-am sunat după-amiază și am stabilit totul. Îți place ideea.

Ea clipi.

– Îi place ideea?

– Ei, poate că nu îi place de tot, dădu Han înapoi. Dar ne lasă să mergem și asta contează. Corect?

– Corect, spuse Leia privind-l. Arunci și cartea cealaltă, da?

Han dădu din umeri.

– N-a zis-o direct, recunosc el fără tragere de inimă, dar am sentimentul că nu s-ar supăra dacă noi doi am cam dispărea o vreme.

– Chiar și cu Thrawn liber?

Han se strâmbă.

– Mai ales cu Thrawn liber.

Leia suspină, înfășurându-și brațele pe după gâtul lui. Ar fi trebuit să își dea seama că era ceva în spatele acestui lucru. Din cauza controverselor focurilor de armă bothane care încă se mai agăța de Han și a susținerii de către ea a afirmației nedovedite a lui Lando că îl văzuse pe Thrawn, amândoi deveniseră impedimente politice. Nu era de mirare că Gavrisom se folosea de șansa de a-i scoate din viața publică pentru o vreme.

– Îmi pare rău, Han, își ceru ea scuze. Întotdeauna pun prea multe întrebări, nu?

– Nu-i nimic, dragă, spuse el strângând-o tare în brațe. Nu trebuie să-i lăsăm să demonstreze asta, știi. A fost ideea noastră să ne luăm o vacanță, nu contează ce cred ei.

Leia zâmbi subțire.

– „Nu poți să mă dai afară; plec“, cită ea o glumă veche.

– Ceva de genul ăsta, spuse el. Oricum, am vorbit cu Chewie și nu e nicio problemă să mai țină puțin copiii pe Kashyyk. O să avem niște timp doar pentru noi.

Leia zâmbi ușor pe gâtul lui.

– Știi, este exact ce îmi ziceam când ne-a trimis Gavrisom pe Bothawui, zise ea. Ai văzut ce bine a ieșit.

– Ei, de data asta o să meargă, rosti Han cu încredere. Fără bothani, fără revolte, fără să tragă nimeni în noi. Garantat.

– O să țin minte, îl avertiză ea, ieșind din îmbrățișare pentru un sărut scurt. Când plecăm?

– De îndată ce îți faci bagajele, spuse el strângând-o de braț. Și grăbește-te... eu mi le-am făcut de ore întregi.

– Da, să trăiți, zise Leia prefacându-se serioasă, în timp ce se ridica și se îndrepta spre dormitor. O perioadă calmă, liniștită, departe de probleme și de controverse. Da, era exact ce îi trebuia.

Fermele de grâne de pe Pakrik Minor. De abia aștepta.

***

– Cea de a șasea oră măreață a celei de a cincisprezecea zile glorioase a Conferinței Anuale a Sectorului Kanchen începe acum, intonă heraldul, vocea lui profundă răsunând pe câmpul în formă de castron în care

ședeau diferiți delegați, pe vine, întinși sau ghemuiți, în funcție de conformația fiecăruia.

– Să salutăm și să preamărim Electorul Grandios al lui Pakrik și să-i cerem să-și exprime sublima și atotcuprinzătoarea înțelepciune în conducerea acestei adunări.

Ființele reunite își strigară sau mârâiră aprobarea cu spusele heraldului. Toate în afară de Han; și, întinsă alături de el pe iarba moale, Leia fu nevoită să suradă cu un amuzament ascuns. Fusese ideea lui Han să vină aici, până la urmă: o pauză temporară de la disensiunile amare și suspiciunile mușcătoare care izbucniseră prin toată Noua Republică încă de când copia parțial distrusă a Documentului Caamas ieșise la iveală.

Și fusese o idee bună. În jumătatea de zi de când sosiseră, Leia începuse deja să simtă cum o părăsea încordarea. Plecarea de pe Coruscant era exact ce îi trebuia, și se străduise să amintească asta soțului ei de două ori până acum și să îi mulțumească pentru grija lui.

Deocamdată, din nefericire, toate asigurările ei nu erau auzite. Încă o dată, Han nu reușise să ia în calcul ceea ce Leia numea pe ascuns Factorul de Rușine Solo.

– Și, de asemenea, să-i salutăm și să-i preamărim pe oaspeții noștri din Noua Republică, continuă heraldul, întinzându-și mâna într-un gest larg către Han și Leia. Fie ca înțelepciunea lor sublimă, curajul lor măreț și onoarea lor minunată să lumineze cerul de deasupra întrunirii noastre.

– Ai uitat de sprâncenele noastre ridicate, mormăi Han pentru sine când întrunirea își bubui urările.

– E mai bine decât pe Coruscant, îl dojeni Leia ușurel în timp ce se ridica pe jumătate și făcea cu mâna. Haide, Han, fii drăguț.

– Dau din mână, nu vezi, mormăi Han sprijinindu-se într-o mână și fluturând-o fără tragere de inimă pe cealaltă. Nu înțeleg de ce trebuie să facă asta din oră în oră.

– Preferi să fim acuzați că ajutăm la ascunderea unei încercări de genocid? replică Leia.

– Aș prefera să ne lase în pace, spuse Han, dând pentru ultima dată din mână și apoi lăsând-o să cadă. Leia își coborî și ea brațele, iar urlatul de aprobare al delegaților se stinse.

– Răbdare, dragule, zise Leia când heraldul făcu o plecăciune adâncă și îl poști ceremonios pe podium pe Electorul Grandios, complex îmbrăcat.

– Nu durează decât tot restul zilei ăsteia – poți să suporti atât de mult. Măine ne vom îndrepta spre Pakrik Minor și ne vom bucura de pacea și de liniștea pe care mi le-ai promis.

– Ar fi bine să fie *cu adevărat* pace și liniște, avertiză Han, privind în jur la mulțimea de delegați.

– Va fi, îl asigură Leia, întinzându-se să-l strângă de mână. Aici, pe Pakrik Major or fi pompă și ceremonie, dar acolo, printre ogoare, nu ne va recunoaște nimeni.

Han pufni, dar chiar în același timp Leia simți cum se liniștea.

– Da, zise el. Vom vedea.

– Carib?

Strâmbându-se din cauza genunchilor oboseți, Carib Devist se ridică din locul în care stătuse ghemuit, atent să nu se lovească de niciunul dintre cele două șiruri de grâne între care se afla.

– Sunt aici, Sabmin, strigă el, fluturând unealta de carotaj cât de sus putea pe deasupra tulpinilor.

– Te-am văzut, răspunse Sabmin. Se auzi pârâitul frunzelor fărâmicioase de care se frecă; iar apoi, Sabmin ieși printr-o deschizătură din șirul de plante.

– Trebuia să vin ime... Se întrerupse, încruntându-se la unealta din mâna lui Carib. Uh-oh.

– Păstrează-ți exclamațiile pentru alte ocazii, spuse Carib acru. Zi *shavit* și fii sincer.

Sabmin șuieră încet printre dinți.

– Câte colonii? întrebă el.

– Până acum, doar una, spuse Carib, îndreptând carotiera către tulpina în care săpase. Și am găsit și o împărăteasă, deci este posibil să fi oprit infestarea. Dar n-aș băga mâna în foc.

– O să îi anunț pe ceilalți, zise Sabmin. Poate că ar trebui să-i trimitem vorbă și coordonatorului tri-vale, în caz că aceasta nu e singura vale în care intră gândacii.

– Da. Carib se uită la fratele său. Și ce veste minunată îmi aduceai *tu* mie? Sabmin strânse din buze.

– Tocmai am primit confirmarea de pe Bastion, spuse el încet. Consilierul suprem al Noii Republici, Leia Organa Solo, se află cu siguranță pe Pakrik Major. Iar atacul asupra ei trebuie să aibă loc neapărat.

Din reflex, Carib ridică privirea spre planeta pe jumătate luminată care atârna pe cer deasupra lor.

– Cred că sunt nebuni, zise el. Să atacăm așa, pur și simplu, un consilier suprem al Noii Republici?

– Nu cred că le pasă pe cine atacăm, atâta vreme cât este un oficial al Noii Republici, spuse Sabmin. Se pare că Electorul Grandios a trimis pe Coruscant o invitație în alb, cerând un reprezentant. Cred că cererea a fost interceptată de vreun imperial care știa deja că noi suntem pregătiți aici și că am putea acționa ca o rezervă. Doar întâmplarea a făcut ca Gavrisom să o trimită pe Organa Solo.

– Da, zise Carib întunecat. Întâmplarea. Asta a venit cu autorizarea personală a Marelui Amiral Thrawn?

– Nu știu, spuse Sabmin. Informarea nu menționa asta. Dar *trebuie* să vină de la el, nu? Adică, dacă este la comandă, atunci el conduce.

– Cred că da, acceptă Carib fără tragere de inimă. Deci asta era.

Războiul era pe punctul de a izbucni brusc și violent în sistemul Pakrik. Chiar în curtea lor... iar lunga așteptare se încheiase. Existența liniștită a Celulei Imperiale în Adormire Jenth-44 era pe cale să se încheie.

– Zici că noi suntem rezerva. Care este echipa primară?

– Nu știu, spuse Sabmin. Bănuiesc că vreo trupă trimisă special de pe Bastion.

– Și când trebuie să se întâmple?

– Măine, zise Sabmin. Organa Solo și soțul ei trebuie să vină aici, pe Minor, după încheierea conferinței.

– Și nu există nicio indicație dacă atacul este real sau doar trebuie să pară real?

Sabmin îl privi surprins, dar expresia se transformă iute într-una gânditoare și cu subînțelese.

– Interesantă idee, spuse el. Dacă Thrawn e implicat, nimic nu e sigur, nu? Nu, tot ce știu era că va avea loc un atac, iar noi trebuie să fim pregătiți pentru cazul în care Solo e mai bună sau mai norocoasă decât ne așteptăm.

Carib se strâmbă.

– Cred că până și lui Solo trebuie să i se termine norocul mai devreme sau mai târziu.

– Da. Sabmin îl privi bănuitor. La ce te gândești?

Carib se uită iar pe cer.

– Mă gândesc că trebuie să facem asta după ureche, zise el încet. Totuși, un lucru e sigur: dacă lupta ajunge lângă valea noastră, indiferent cine câștigă, nu vom sta cu mâinile în sân. Am investit prea multe aici ca să renunțăm fără luptă.

Sabmin dădu aprobator din cap.

– Am înțeles, spuse el cu seriozitate. Le voi transmite celorlalți. Orice s-ar întâmpla mâine, vom fi pregătiți.

În față, prin vegetația extraterestră, un pâlcc de copaci noduroși se frecă de ecranul din stânga lui Pellaeon, iar simulatorul TT-TB viră spre dreapta, ca răspuns.

– Aveți grijă cu acei copaci, domnule amiral, îl avertiză vocea maiorului Raines prin transmiiătorul din cască. Probabil că nu o să vă loviți prea rău, dar am văzut oameni care s-au încurcat atât de tare în ei, încât am fost nevoiți să trimitem câțiva soldați să dărâme copacul din rădăcini. Durează și deveniți o țintă ușoară până când sunteți eliberat.

– Confirmat, zise Pellaeon, depărtându-se de copaci. Simularea de luptă cu un TT-TB, oricât de frustrantă putea fi uneori, ieșea atât de mult de sub îndatoririle lui de comandă, încât devenea o sursă de relaxare pentru el.

Deși, desigur, nimic din ce include lupta nu iese cu adevărat de sub îndatoririle unui comandant suprem. Cu cât Pellaeon înțelegea mai bine cum se comportă vehiculele mecanizate pe un teren dificil, cu atât mai bine va ști să le folosească în viitoarele operațiuni.

Presupunând, firește, că Imperiul va mai avea vreodată ocazia de a lansa atacuri la sol.

Cu hotărâre, goni acest gând. Unul dintre motivele pentru care venise aici jos, pâna la urmă, fusese acela de a uita de lipsa de răspuns continuă și frustrantă a Noii Republici față de oferta lui de pace.

Acum trecuse de pâlcul de copaci. Recăpătând viteză, tastă pentru a obține o imagine laterală și a vedea cum se descurca Raines cu jungla.

O făcea chiar foarte direct. Privind mai în față decât Pellaeon, își folosea tunul cu laser pentru a tăia obstacolele potențiale cu mult înaintea de a deveni o problemă.

O tehnică destul de zgomotoasă, desigur, și care oferea inamicilor destule avertismente. Pe de altă parte, TT-TB-urile nu erau arma potrivită aici, unde era necesar să te furișezi, iar metoda lui Raines îl ajuta să se miște prin junglă mult mai repede decât Pellaeon. Ridicându-și privirea, încercând să își înăbușe reflexul de a se uita pe unde pășea TT-TB-ul, trase de câteva ori, de probă.

– Așa, domnule amiral, zise Raines aprobator. Încercați să anticipați de unde vin problemele înainte de a fi destul de aproape pentru a ținti. Pellaeon mârâi.

– Și mai bine, evitați să folosiți TT-TB-urile în această situație.

– Oricând putem, spuse Raines. Din păcate, nenorociților le place să se ascundă în locuri ca acesta și apoi să-și tragă câmpuri de energie peste capete. În plus, nimic nu se compară cu un TT-TB care tropăie printre copaci când e vorba să bage în sperieți pe cineva.

Se auzi un clic de la transmițătorul din cască.

– Domnule amiral, sunt Ardifff, spuse vocea căpitanului *Himerei*. Locotenentul Mavron e pe drum. Urmă o pauză foarte scurtă. Raportează, domnule, că are un vector.

Pellaeon simți cum i se îngustau ochii. Misiunea lui Mavron fusese o bănuială, o ultimă încercare de a afla ceva despre forța care îi lovise cu șase zile în urmă. Dacă zicea că descoperise un vector...

– Spune-i să vină în Camera de comandă 14 de îndată ce andochează, îi ordonă el lui Ardifff, închizând simulatorul. Ne întâlnim acolo.

Ardifff aștepta singur în camera de comandă când Pellaeon sosi.

– Am presupus că aceasta este o întâlnire privată, așa că le-am cerut celorlalți piloți să plece, explică el. Are legătură cu cercetarea HoloNet?

– Sper că da, zise Pellaeon făcându-i semn spre unul dintre scaunele din jurul ecranului central și așezându-se și el.

– Ah... locotenente, adăugă când ușa se deschise și Mavron intră. Bun venit acasă. Un vector, spuneai?

– Da, domnule, zise Mavron punând un datapad pe masa monitorului și așezându-se ușurel pe un scaun, cu rigiditatea ciudată a celui care a stat prea mult timp într-un cockpit de vânător stelar.

– Releul HoloNet de la Horska mai păstra înregistrările transmisiunilor care s-au făcut din această zonă chiar după ce am fost atacați.

– Bănuiesc că ai reușit să le obții pe toate? întrebă Pellaeon ridicând datapadul.

– Da, domnule, zise Mavron. Din păcate, nu am găsit niciun nume, dar am aflat destinațiile acelor transmisiuni. Făcu un semn din cap către datapad. Mi-am luat libertatea de a arunca o privire peste ele pe drumul de întoarcere. Cea pe care am însemnat-o mi s-a părut cea mai interesantă.

Pellaeon strânse din dinți când o găsi pe cea despre care vorbea locotenentul.

– Bastion.

Ardiff mormăi înfundat.

– Deci în spatele atacului *a fost* un imperial.

– Mai e ceva, spuse Mavron. Destinația originală era Bastion; dar apoi a fost retransmisă încă de câteva ori și a ajuns undeva în sistemul Kroctar.

– Sistemul Kroctar? zise Ardiff încruntându-se. Asta este în adâncul teritoriului Noii Republici. Ce ar căuta acolo cineva de pe Bastion?

– M-am întrebat și eu, spuse Mavron, cu o voce dintr-odată întunecată. Așa că la întoarcere m-am oprit la Caurito și am scos o copie a TriNebulon-ului pentru acea zi. Dacă sunt corecte coordonatele, Facțiunile Unificate de pe Kroctar au anunțat că au negociat un tratat între ele și Imperiu. Mediatorul actului... bine, conform Lordului Superior Bosmihi, a fost Marele Amiral Thrawn.

Pellaeon simți un fior rece pe spate.

– E imposibil, spuse el. Dar parcă nu era vocea lui. Thrawn e mort. L-am văzut murind.

– Da, domnule, zise Mavron dând din cap. Dar conform raportului...

– *L-am văzut murind!* tună Pellaeon.

Izbucnirea bruscă îl luă prin surprindere chiar și pe el. Cu siguranță, îi surprinse pe Ardiff și pe Mavron.

– Da, domnule, știm, spuse Pellaeon. Evident, e un fel de truc. Domnule locotenent, îmi închipui că restul mai poate aștepta până când îți vei încheia raportul complet. Poți să te duci să te relaxezi.

– Mulțumesc, domnule, zise Mavron, bucuros în mod vizibil că i se oferea ocazia de a scăpa. Termin raportul într-o oră.

– Foarte bine. Ardiff dădu din cap. Ești liber.

Așteptă până când Mavron ieși, iar ușa se închise, pentru a vorbi din nou.

– *Este* un truc, domnule amiral, îi spuse lui Pellaeon. Trebuie să fie.

Cu un efort, Pellaeon își aduse gândurile înapoi de la amintirea acelei zile îngrozitoare de pe Bilbringi. Ziua în care Imperiul murise total și irevocabil.

– Da, murmură el. Dar dacă nu? Dacă Thrawn chiar *e* în viață?

– Ei, în acest caz... Ardiff se întrerupse, fruntea încrețindu-i-se brusc de nesiguranță.

– Exact, spuse Pellaeon dând din cap. Vremea în care geniul tactic al lui Thrawn ne-ar fi putut aduce vreun câștig a trecut de... când? De cinci

ani? De șapte? De zece? Ce-ar mai putea face acum decât să ne aducă Noua Republică pe cap, de frică?

– Nu știu, domnule, Ardifff se opri. Dar nu asta vă preocupă, de fapt.

Pellaeon își privi mâinile. Erau noduroase din cauza vârstei și înne-grite de lumina sorilor a o mie de lumi.

– Am fost cu Thrawn pentru ceva mai mult de un an, îi zise lui Ardifff. Am fost ofițerul superior al flotei lui, elevul său – ezită – poate chiar confidentul lui. Nu sunt sigur. Ideea este că ne-a ales, pe *Himera* și pe mine, când s-a întors din Regiunile Necunoscute. Nu a fost la întâmplare; ne-a ales.

– Nu, nu sunt prea multe lucruri pe care Thrawn să le fi făcut la întâmplare, aprobă Ardifff. De unde rezultă că dacă s-a întors...?

– A ales pe altcineva, termină Pellaeon fraza celuiilalt, vorbele stră-pungându-i inima. Și nu pot exista decât foarte puține motive pentru care ar face asta.

– Nu poate fi funcția, spuse Ardifff cu hotărâre. *Sunteți* Comandantul Suprem, până la urmă. Și, desigur, nu poate fi nici competența. Ce-a mai rămas?

– Viziunea, poate, sugeră Pellaeon, bătând ușurel cu vârful degetului în datapad. Această propunere de pace a fost ideea mea, știți. Eu am venit cu ea, eu m-am bătut pentru ea și eu le-am vârat-o Moff-ilor pe gât. Moff Disra a fost unul dintre cei care s-au opus cu tărie și zgomotos. Moff Disra de pe Bastion. Coincidență?

Pentru o clipă, Ardifff tăcu.

– În regulă, zise el. Chiar dacă acceptăm toate astea – ceea ce eu nu accept, apropo – de ce să trimiți un grup de pirați sau de mercenari să ne atace? De ce să nu vii aici și să spui direct că ideea tratatului de pace cade?

– Nu știu, zise Pellaeon. Poate că nu a căzut. Poate că exact aici vrea Thrawn să stau. Fie să mă pregătesc să vorbesc cu Bel Iblis, din orice motiv, fie...

Strânse din buze.

– Fie să nu stau în calea lui. Undeva unde să nu mă pot amesteca în ce planuri o avea.

De data aceasta, tăcerea ținu dureros de mult.

– Nu cred că v-ar face asta, domnule, spuse Ardifff în cele din urmă. Dar în vorbele lui Pellaeon nu putea distinge nicio urmă de convingere sinceră.

– Nu după toate prin câte ați trecut.

– Nici tu nu crezi asta, zise Pellaeon încet. Thrawn nu era om, oricât de mult ar fi părut. Era un extraterestru, cu gânduri, scopuri și planuri extraterestre. Poate că nu am însemnat pentru el nimic mai mult decât încă o unealtă pe care ar fi putut-o folosi în atingerea țelului său. Oricare ar fi fost acesta.

Aproape ezitant, Ardifff atinse brațul lui Pellaeon.

– A fost un drum lung, domnule, spuse el. Lung, greu și descurajant. Pentru noi toți, dar cel mai mult, pentru dumneavoastră. Dacă pot face ceva...

Pellaeon se forță să zâmbească.

– Mulțumesc, domnule căpitan, stai liniștit; n-o să mă dau bătut. Nu înainte de a se termina asta.

– Atunci rămânem aici? întrebă Ardifff.

– Pentru câteva zile, spuse Pellaeon. Vreau să-i dau lui Bel Iblis toate șansele.

– Și dacă nu apare?

– Fie că da, fie că nu, pe urmă mergem pe Bastion, zise Pellaeon, simțind o urmă de tristețe în voce. Pentru asta și alte probleme, Moff Disra trebuie să dea niște explicații.

– Da, domnule, spuse Ardifff, ridicându-se. Să sperăm că toată povestea asta cu apariția lui Thrawn este doar un truc de-al lui.

– Cu siguranță nu vom spera, îl admonestă Pellaeon cu blândețe. Întorcerea lui Thrawn ne-ar revitaliza oamenii și nu ar aduce decât bine Imperiului. Nu aș vrea să se spună niciodată că mi-am pus mândria deasupra acestor lucruri.

Ardifff își dresе glasul.

– Nu, domnule, firește că nu. Îmi cer iertare, domnule amiral.

– Nu-i nevoie, căpitane, îl asigură Pellaeon ridicându-se în picioare.

După cum spuneai, a fost un drum lung și greu. Dar este aproape de final. Într-un fel sau altul, se va sfârși în curând.

Procedurile de intrare pe Astroportul Drev'starn erau considerabil mai stricte decât ultima dată când Drend Navett aterizase aici, pe lumea principală a bothanilor. Nu era de mirare, având în vedere evenimentele din ultimele cinci zile. După atacul-surpriză leresen împotriva uzinei lor orbitale și adunarea de forțe militare de diferite specii pe cerul de deasupra lor, tensiunile creșteau într-un ritm rapid și extrem de satisfăcător.

Iar procedurile bothane, de obicei atât de prielnice afacerilor, avuseseră de suferit, ca rezultat. Odată doar o simplă formalitate, ieșirea din zona de carantină a astroportului presupunea acum o verificare completă a identificării și o scanare a transportului.

Nu că asta ar fi contat pentru Navett. De data aceasta, nu avea nimic în transport care să facă nici măcar pe vreun bothan paranoic să i se zburlească blana. Iar identificarea lui era atât de bună, cum numai Contrainformațiile Imperiale le puteau face.

– Identificarea și efectele dumneavoastră personale par să fie în ordine, spuse vameșul bothan după procedura de cincisprezece minute care părea să fie în regulă astăzi.

– Totuși, Departamentul de Importuri va trebui să efectueze și alte teste pe animalele dumneavoastră înainte de a li se permite să intre în orașul propriu-zis.

– Sigur, nicio problemă, zise Navett, dând din mână într-unul dintre gesturile largi, specifice districtului Betreasley de pe Fedje unde se născuse, conform identificării. Habar nu avea dacă bothanul va observa astfel de subtilități, dar prima regulă a infiltrării este să îți intri în rol așa cum un soldat din trupele de șoc intră în armura lui.

– Hei, am mai făcut asta pe zeci de planete, adăugă el. Știu cum stă treaba cu carantina asta.

Blana bothanului se undui, abia vizibil.

– Pe multe lumi ziceți? întrebă el. Aveți vreo problemă cu păstrarea magazinelor?

Navett se încruntă, ca și cum ar fi încercat să deslușească o propoziție complicată, apoi se însenină.

– Nu, ai înțeles greșit, spuse el. Nu încerc să mă stabilesc undeva. În plus, dacă nu ai o mână de băieți să se ocupe de magazin, nu poți să te descurci în afacerile cu animale exotice decât dacă te tot muți. O grămadă de exemplare de care nici nu auzi dacă nu te duci la sursă.

– Poate, murmură bothanul. Dar nu cred că veți găsi prea mare cerere pe Bothawui în aceste vremuri tulburi.

– Glumești? zise Navett, lăsând să iasă la iveală un pic de aroganță microasă. Hei, locul ăsta e perfect. O planetă sub asediu – multă încordare – e exact locul unde oamenii au nevoie de un animal ca să își ia gândurile de la problemele lor. Crede-mă – am văzut asta de zeci de ori.

– Dacă ziceți dumneavoastră, spuse bothanul, unduindu-și blana de pe umăr, fiindu-i în mod clar indiferent dacă acest extraterestru cam bizar făcea sau nu profit.

– Mulțumesc, zise Navett, adunându-și actele. Nu durează mult, da?

– Va dura atât cât cer regulile, spuse bothanul. Să aveți o zi plină de pace și de profit.

– Da. Și tu la fel.

Cinci minute mai târziu, Navett mergea pe stradă, croindu-și drum prin mulțimea de călători care se grăbeau spre și dinspre astroport. Trecând de șirurile de speedere de teren de închiriat, se întoarse cu spatele la soarele care apunea și se îndreptă mergând pe jos către un grup de hoteluri ieftine aflate la marginea zonei astroportului.

Având soarele în spate, observă umbra care venea după el cu câteva secunde înainte de a păși Klif alături de el.

– Ceva probleme? întrebă celălalt încet.

– Nu, a mers foarte bine, răspunse Navett. Tu?

Klif scutură din cap.

– Niciuna. A luat mita, apropo, dar n-a vrut să promită că vom scoate animalele mai repede.

– Nu cu o mită atât de mică, aprobă Navett zâmbind pentru sine. O atenție jignitor de mică din partea asistentului negustorului de animale de companie, și niciuna de la negustor, ar fi trebuit să întărească imaginea

lor, construită cu grijă, de mici afaceriști care încearcă să câștige iute fără să aibă habar cum stau lucrurile.

Iar cu bothanii, o astfel de imagine le garanta că vor fi în centrul distracției personale, a disprețului ascuns și a dezinteresului oficial total.

Ceea ce însemna că atunci când va veni vremea ca secțiunea Drev'starn a scutului planetar de pe Bothawui să cadă, o va face.

— Îi vezi pe Horvic sau Pensin acolo? întrebă Klif. Eu nu l-am zărit pe niciunul.

— Nu, dar sunt sigur că au intrat fără probleme, spuse Navett. Putem să stabilim punctul de întâlnire mâine, dacă reușim să găsim un magazin destul de repede.

— Am luat o listă de închirieri, zise Klif. Cele mai multe au și apartamente deasupra.

— Asta e bine, spuse Navett. Ne uităm la noapte pe ea și vedem dacă e ceva în zona potrivită. Dacă nu, putem să vorbim cu un agent imobiliar dimineață.

Klif chicoti.

— Stai liniștit... ne-au mai rămas destui bani de dat mită.

— Da, murmură Navett, privind în jur.

Cu cincisprezece ani în urmă, spuneau zvonurile, informațiile oferite de bothani conduseseră Alianța Rebelă pe Endor și duseseră la moartea Împăratului Palpatine și la distrugerea celei de a doua Stele a Morții. În anii care trecuseră de atunci, bothanii fuseseră implicați în organizația Soarelui Negru, distrugerea Muntelui Tantiss și multe alte lovituri împotriva Imperiului.

Nu cunoștea întregul scop al planului care se desfășura aici; dar dintre toate lumile pe care Marele Amiral Thrawn le-ar fi putut alege pentru distrugere, puține i-ar fi oferit mai multă satisfacție personală decât aceasta.

Ajunseseră la hotelul ales și, când începură să urce treptele, un robot străvechi care stătea de pază lângă ușă se mișcă.

— Bună seara, domnilor, șuieră el. Pot să vă chem un hamal?

— Nu, ne descurcăm, spuse Navett. N-are rost să aruncăm banii pe un robot.

— Dar, domnule, serviciul este gratuit, zise robotul, părând zăpăcit.

Deja Navett și Klif trecuseră de el, împingând ușile și intrând în hol. Observară că ei erau singurii clienți care își duceau bagajele.

Dar asta era bine. Lasă-i pe bothani și pe oaspeții lor mai sofisticăți să râdă de ei pe la spate, dacă doreau. Când focul va începe să cadă din cer, răsetele se vor transforma în țipete de groază.

Iar Navett se va bucura de fiecare clipă.

În a cincisprezecea zi petrecută în bezna peșterii de pe Nirauan, Mara Jade s-a trezit și a descoperit că, în cele din urmă, sosise un salvator. Nu era, totuși, niciunul dintre cei la care s-ar fi așteptat.

– Mara?

Se ridică brusc în culcușul ei, clipind din reflex, în ciuda faptului că în bezna adâncă nu se vedea nimic. Senzația că cineva o strigase fusese tăcută, dar la fel de clară ca și cum numele i-ar fi fost rostit cu voce tare. Își întinse Forța... Și în același timp sentimentul prezenței lui pluti în ea. Al prezenței lui și al identității.

Era Luke.

Tonul emoțiilor lui se schimbă, urma dură de neliniște care le străpungea transformându-se brusc în ușurare când simți răspunsul ei și află că era teafără. O nouă urmă de așteptare se scurse în mintea lui, iar când ea se concentrează, simți întunericul fizic din jurul lui. Cel mai probabil era în peșteră, se hotărî ea, croindu-și drum în direcția ei.

Ceea ce, din păcate, însemna că așteptarea lui era un pic prematură. Să găsească peștera era una; să se găsească unul pe altul prin mulțimea de coturi avea să fie cu totul altceva.

Dar Luke se gândise deja la asta. Întrebarea ei nerostită primi o nouă senzație de îmbărbătare din partea lui; și chiar când Mara se încrunta, prinse un sentiment al altora care îl înconjurau, ființe care păreau să-l urmeze. Se părea că acele creaturi asemănătoare cu mynock-ii, care o aduseseră aici, îl călăuzeau.

Se uită la tavan și la pereții din jurul ei. Acolo erau și mai multe astfel de ființe, urmărind-o în tăcere.

– Vine Skywalker, anunță ea în întuneric. Sunteți mulțumiți?

Erau. Chiar și cu imposibilitatea frustrantă de a le auzi cuvintele direct, nu putea confunda fiorul de agitație care îi străbătea.

– Cât mă bucur, zise ea.

Ridicându-se în picioare, înaintă pipăind către pâraul subteran care curgea clipocind prin stâncă la câțiva metri depărtare. Alesese acest loc

mai demult, în timpul captivității ei, ca pe unul care îi oferea apă de băut, și în zilele trecute de atunci învățase să parcurgă drumul până la el fără ajutorul baghetei luminoase.

Ajunse la pârau, găsi piatra plată așezată la îndemână, unde își ținea sticlul cu soluție de spălat din trusa de supraviețuire și își dădu jos salopeta. Îmbrăcămintea era unul dintre modelele de calitate, care erau obișnuite la bordul navelor lui Karrde, iar mizeria și uleiurile se curătau ușor de pe ea. De pe Mara, însă, nu erau la fel de ușor de dat jos; și dacă avea să primească vizitatori, părea potrivit să se facă prezentabilă.

Apa era mică, în plus, curgea repede și era rece ca gheața. Mara se stropi pe tot corpul, încercând să nu clănțane prea mult din cauza șocului termic. Câteva picături de soluție de spălat, o altă scufundare chinuitoare în gheața lichidă a pârauului pentru a se limpezi și termină. O adiere doar puțin mai caldă bătea prin același loc prin care curgea pâraul, iar ea stătu în acest curent câteva minute, scuturându-și surplusul de apă și părul până când fu aproape uscată. Îmbrăcând din nou salopeta, își adună lucrurile și se întoarse la tabără.

Tocmai la timp. Încă își punea la loc echipamentul în rucsac atunci când zări primele pâlpâiri ale luminii reflectate de tavanul înalt și de pereții stâncoși. Rulându-și sacul de dormit și băgându-l în rucsac, se așează pe „scaunul” ei – o altă piatră aproape plată – și așteptă.

Păru să treacă un timp nedeterminat până când lumina care se reflecta deveni, în cele din urmă – un Maestru Jedi ținând o baghetă luminescentă; și de abia atunci înțelese Mara de ce așteptase atât de mult. Luke era împovărat cu ceea ce părea a fi una dintre trusele de supraviețuire de tipul totul-mai-puțin-clapete-de-dejecție, pe care oamenii lui Karrde le alcătuiau cu plăcere; și, rulând stângaci, dar brav, alături de el, pe terenul accidentat, era droidul lui astromec R2.

– Mara? strigă Luke, iar vocea îi răsună în peșteră.

– Aici sunt, răspunse Mara, ridicându-se și fluturând bagheta luminescentă. Dar știi că nu te-ai grăbit.

– Scuze, spuse el sec, înaintând cu greu spre ea. Nu am găsit ghișeul local pentru închirieri de aerospeedere și a trebuit să o luăm pe jos. Arăți bine.

– Tu arăți îngrozitor, replică ea, cercetându-l cu un ochi critic.

Jacheta lui și salopeta de sub ea erau pătate de noroi și de transpirație și presărate cu mici rupturi și găuri.

– Dar cât ai mers? Ai făcut turul planetei?

– Nu, doar vreo zece kilometri, zise el, scuturându-și rucsacul din spate și trecându-și o mână prin păr. Dar au fost numai stânci și sălbăticie.

– Și ciulini, se pare, adăugă Mara arătând spre rupturile din salopeta lui. Vrei să te speli? Un pic mai în colo e un pârau care nu are prea multă gheață în el.

Droidul bolborosi.

– Poate mai târziu, spuse Luke. Cum s-au purtat cu tine?

Mara dădu din umeri.

– Ambiguu, zise ea. La început, am crezut că sunt ținută prizonieră. Dar nu i-a deranjat să mă mișc prin apropiere, așa că m-am gândit că s-ar putea să mă fi înșelat. Pe de altă parte, nici nu mă lasă să mă depărtez prea mult în vreo direcție, iar sabia mea de lumină și pistolul cu laser sunt tot la ei.

– Pistolul?

– Da, pistolul meu, spuse Mara, pe un ton care însemna „las-o baltă“. Extraterestrii îi luaseră ambele arme principale; dar nu observaseră micul pistol de rezervă ascuns, în tocul lui, pe antebrațul ei stâng. Până acum, nu avusese ocazia să-l folosească, dar nici nu voia ca Luke să-i dezvăluie existența.

– Și sabia de lumină, repetă ea. Așa că acum nu mai știu ce se petrece.

– Da, ghizii mei qom jha mi-au spus că îi înțelegi cu greu, zise Luke. Părea că înțelesese mesajul despre pistol. Eu cred că motivul pentru care te-au adus aici a fost să te țină în siguranță.

– De asta mi-era frică, spuse Mara, simțind cum i se înroșeau obrajii și sperând să nu se vadă cât îi era de rușine.

Era destul de rău că cineva fusese nevoit să bată tot drumul până la marginea Spațiului Necunoscut pentru a o salva după ce se dăduse singură cu capul de o piatră. Era și mai rău că acel cineva era Luke Skywalker, Maestru Jedi, care probabil avea un milion de alte lucruri mai bune de făcut decât asta. Dar ca „salvarea“ să fie din ceea ce părea a fi, în esență, un serviciu improvizat de babysitteri extraterestri, asta era peste poate de rușinos.

– Nu-ți face probleme, zise Luke încet.

Ea roși și mai tare.

– La naiba, Skywalker, nu te băga în mintea mea.

Îi simți propria îmbujorare de jenă din cauza indiscreției neintenționate.

– Scuze, își ceru el iertare. Dar nu am vrut. Au spus că au fost nevoiți să te protejeze din cauză că erai vânată de Amenințătorii din Turnul Înalt.

Mara se încruntă, uitând rapid de rușinea ce o cuprinsese.

– Amenințătorii?

– Așa îi numesc qom jha-ii, răspunse Luke. Ființe asemănătoare nouă, zic ei, și aliate cu Imperiul.

– Minunat, murmură Mara. Având atenția concentrată în ultimele zile asupra supraviețuirii și a explorării împrejurimilor, motivul pentru care venise pe Nirauan fusese aproape uitat.

Dar acum și-l reamintea rapid: nava misterioasă pe care ea și Luke o zăriseră furișându-se pe lângă baza piraților Cavrillu și cea care, mai târziu, zburase pe lângă distrugătorul spațial al lui Booster Terrik. Ființe extraterestre cu tehnologie extraterestră, dar cu o influență imperială distinctă adăugată construcției.

– Deci am avut dreptate, zise ea. Chiar căutau imperiali la baza Cavrillu.

– Așa începe să pară, spuse Luke. Deși să nu uităm că nu avem decât cuvântul qom jha-ilor pentru asta. Va trebui să verificăm și noi.

– Hm! Mara se uită la el. Deci pot să vorbească cu tine, da?

– Prin Forță, da. Luke se opri, privind ușor în gol, ca și cum ar fi ascultat un sunet slab. Mara își întinse și ea Forța, dar în afară de ciripitul obișnuit al creaturilor, tot nu putea distinge decât aproape-vocile familiare care scoteau aproape-cuvinte.

– Nu auzi? întrebă el.

– Nu înțeleg, recunosc Mara. Gândul o irita aproape la fel de mult ca faptul că trebuia să fie salvată. Ce spun?

– Deocamdată, nu prea multe, zise Luke. Așteaptă să sosească negociatorul lor. Am înțeles dintr-o conversație anterioară pe care am avut-o cu un grup numit qom qae că acesta este termenul pentru conducător sau reprezentant.

– Aha. Mara se încruntă când un fior de neplăcere trecu prin aproape-voci. Am sentimentul clar că nu le place prea mult de qom qae-i.

– Da, știu, aprobă Luke, pe un ton puțin cam neliniștit. De fapt, s-ar putea să fie în parte și vina mea. Cred că sunt nemulțumiți că am adus un qom qae cu mine aici.

– Nu e chiar cel mai diplomatic lucru pe care l-ai fi putut face.

– A petrecut ultimele două zile arătându-mi drumul până aici, răspunse Luke, pe un ton ușor defensiv. A vrut să între să te vadă, iar eu am hotărât că și-a câștigat măcar acest drept. În plus, orice s-ar întâmpla, probabil că privește ambele grupuri.

– S-ar putea. Mara se uită în jurul lor. Unde este această călăuză?

– Pe acolo pe sus, zise Luke măturând tavanul cu raza baghetei luminoase. Fiecare dintre qom jha-ii ca niște mynock-i zvâcni când fasciculul de lumină trecu, ferindu-se de strălucire.

Cu toții în afară de unul, o creatură ceva mai mică, a cărei piele dură părea să fie de o culoare ceva mai deosebită decât a celorlalte ființe adunate strâns în jurul ei. De asemenea, spre deosebire de ceilalți, care stăteau atârnați lejer de crăpăturile sau umflăturile din tavan, acesta stătea drept și cu stângacie pe o piatră care ieșea din perete.

– El e? întrebă Mara.

– Da, zise Luke, ținând lumina asupra lui pentru o clipă, apoi întorcându-o iar spre pământ.

– Îl cheamă Copilul Vânturilor.

Mara dădu din cap, gândindu-se la zborul ei prin canion și la toate micile peșteri pe care le observase că străpungeau pereții acestuia.

– Să înțeleg că qom qae-ii locuiesc pe stânci?

– Cuibul lui da, cel puțin, spuse Luke. Tatăl său este și negociatorul lor.

– Prieteni sus-puși, zise Mara. Ar putea fi util.

– Nu sunt sigur că „prietenie“ termenul cel mai potrivit, spuse Luke sec. Se pare că au fugit cu X-interceptorul meu când nu eram atent, iar Copilul Vânturilor fie nu vrea, fie nu poate să îmi zică unde l-au dus. Trebuie să fi fost nevoie de o mulțime dintre ei doar ca să îl miște.

– Așa e, spuse Mara strâmbându-se. Știu pentru că i-am văzut pe qom jha-i făcând același lucru cu Apărătorul meu, purtându-l prin peșteră, cine știe unde. Se pare că au mai multe în comun cu qom qae-ii decât ar vrea să recunoască.

– De fapt, Apărătorul tău nu e prea departe, zise Luke. R2 și cu mine l-am zărit când veneam. I-a făcut o scanare rapidă – nu părea să fie avariata.

– Asta-i o ușurare, spuse Mara simțind cum i se ridica o mică parte din greutatea de pe inimă. Poate că Apărătorul nu ar fi reușit să o ducă până acasă, dar fără el nici nu s-ar fi putut ridica de la pământ.

– După toate prin câte a trecut Karrde ca să pună mâna pe el, m-ar ucide dacă l-aș pierde. Când vine cu întăriri?

Luke se strâmbă.

– Ei, ca să fiu sincer... i-am spus să nu mai trimită pe nimeni.

Mara simți cum i se uscă gura.

– Așa, care va să zică, spuse ea, luptându-se să își păstreze calmul vocii. Dacă Luke începea să revină la obiceiurile lui de Jedi atotputernic...

– Doar nu crezi că dacă noi doi ne ocupăm de o fortăreață plină de inamici o să avem prea mari avantaje, nu?

O expresie stranie trecu pe fața lui.

– Nu despre asta era vorba, protestă Luke. Nu am crezut că ar fi o idee bună ca o întregă forță de atac să năvălească în sistem. Mai ales că nu știam dacă ești sau nu prizonieră.

– Cred că e logic, acceptă Mara, relaxându-se un pic. Cred că asta înseamnă și că nu ai niciun crucișător spațial ascuns în sistemul exterior, nu?

– Mă îndoiesc că Noua Republică ar putea renunța chiar și la un transportor înarmat acum, zise Luke, iar expresia feței i se întunecă. Lucrurile devin foarte urâte acolo.

– Lasă-mă să ghicesc. Caamas și bothanii?

– Caamas, bothanii și o mie de lumi care folosesc Caamas-ul ca scuză pentru a-și rezolva vechile probleme cu vecinii lor, îi spuse el. Și, sincer, încep să mă întreb dacă există într-adevăr o cale de a opri toate astea.

– Ce gând îmbucurător, mârâi Mara. Hai să le luăm pe rând, bine? Începem cu a confirma că acești Amenințători sunt aceiași cu cei pe care îi căutăm. Bănuim că am reperat una dintre acele nave extraterestre care intra aici atunci când am ieșit din viteza super luminoasă, dar era prea departe pentru a o identifica pozitiv.

– Oh, ei sunt, o asigură Luke. Doi dintre ei m-au escortat la venire, apoi au încercat să mă doboare.

Mara se strâmbă.

– Cred că asta spune totul despre tabăra în care sunt.

– Nu neapărat, o preveni Luke. Sau, cel puțin, nu permanent. Am putea reuși să-i convingem... stai o clipă. A venit negociatorul.

Mara dădu din cap; deja simțise așteptarea de dinaintea sosirii.

– Va trebui să îmi traduci, îi spuse ea. Îmi doresc să îi pot auzi și eu.

– Cu siguranță ar simplifica lucrurile, aprobă Luke, încrețindu-și fruntea gânditor. Mă întreb dacă... uite, dă-mi mâna.

– Mâna? repetă Mara, încruntându-se când i-o întinse.

– Eu îi pot simți, explică el, luându-i mâna cu dreapta și ținând-o strâns. Noi ne putem simți unul pe altul. Dacă putem stabili o legătură destul de puternică...

– Merită încercat, aprobă Mara întinzându-și Forța.

Comunicațiile extratereștrilor erau acum mai clare, într-adevăr, ca niște cuvinte șoptite printre ciripituri, dar un pic prea încete pentru a fi deslușite. Își întinse Forța și mai mult, încruntându-se din cauza concentrării.

– Hai să încercăm asta, zise Luke, pășind aproape de ea și îndreptându-și fața în aceeași direcție ca a ei. Trecându-i mâna din dreapta în stânga, își trecu brațul drept pe după talia ei și se aplecă pentru a-și lipi capul de al ei.

Și în acel moment, ca un ecran stricat al cărui sistem de auto-reglaj tocmai a pornit, sunetele și senzațiile vagi pe care le prinsese în ultimele două săptămâni se încheară brusc în cuvinte.

– ... *Negociatorul pentru acest cuib al qom jha-ilor*, se scurseră vorbele în mintea ei. *Sunt cunoscut ca Mâncătorul de Termite de Foc. Qom jha se bucură că în cele din urmă ai venit la noi.*

– Suntem bucuroși să fim aici, spuse Luke pe un ton grav. Eu sunt Luke Skywalker, după cum se pare că deja știți. Ea este prietena și aliata mea, Mara Jade.

Un val de emoție străbătu încăperea.

– *De ce ai adus-o la noi, Maestre Călător în Ceruri?* Întrebă Mâncătorul de Termite de Foc, cu o precauție ciudată în voce.

Luke se încruntă.

– Nu am adus-o eu; a venit de bunăvoie. Este vreo problemă?

– *Nu ai ascultat mesajul nostru în legătură cu această Jad din Mara?* Întrebă Mâncătorul de Termite de Foc. *Cu siguranță l-ai primit deja.*

– Nu am primit niciun mesaj de la voi, spuse Luke. Când și unde a fost trimis?

– *Nu înțeleg*, zise Mâncătorul de Termite de Foc, părând îngrijorat acum. *Cum adică niciun mesaj?*

– Adică niciunul, spuse Luke. Nu am auzit despre această lume înainte ca prietenii Marei să-mi povestească despre prinderea ei.

– *Dar mesajele au fost trimise*, insistă Mâncătorul de Termite de Foc. *Așa a promis negociatorul qom qae...*

Se întrerupse, bătând amenințător din aripi.

– *Tu... qom qae*, se răsti el. *Ieși în față și vorbește în apărarea cuibului tău.*

Lângă porțiunea de zid pe care stătuse Copilul Vânturilor avu loc o agitație bruscă. Mara își îndreptă bagheta luminoasă în acea direcție, tocmai la timp pentru a-l vedea pe micul qom qae căzând către podea pentru a evita trei qom jha care încercau să-l lovească. Aceștia își schimbă direcția către el; schimbându-și și el direcția, Copilul Vânturilor coti în sus și către o crăpătură largă din peretele opus, sub tavan.

– Lăsați-l în pace! strigă Luke tăios. E doar un copil.

– *Este un qom qae*, se răsti Negociatorul când Copilul Vânturilor plonjă cu capul înainte în crăpătură. *Este responsabil pentru trădările cuibului său.*

Luke dădu drumul mâinii Marei și se depărtă de ea cu un pas.

– Nu îl veți ataca și nici hărțui, zise el pe un ton de comandă, vorbele fiindu-i subliniate de *trosc-vâjul* și de lama de un verde strălucitor a sabiei de lumină.

– Lăsați-l în pace, eu îi voi pune întrebări.

Din experiența Marei, un Jedi cu sabia aprinsă era o privilegiu care de obicei le făcea pe ființele conștiente să se oprească pentru o clipă sau două de reflecție serioasă. Qom jha-ii fie nu înțelegeau, fie nu le păsa, fie presupuneau că o distanță de cinci metri pe verticală ar fi fost o apărare potrivită față de arma strălucitoare de sub ei. În lumina verde, Mara îl putu vedea pe Copilul Vânturilor încercând să se îngheșuie mai adânc în adăpostul limitat oferit de crăpătură, lovind fără succes către cei trei qom jha-i care băteau din aripi în jurul lui. Un ordin de la negociator, pe care Mara îl simți pe jumătate, de neînțeles acum, când Luke se depărtase de ea, și un alt grup de qom jha-i se desprinsese din tavan și se îndreptă spre confruntare.

Și era vremea, hotărî ea, să le amintească extratereștrilor exact cu cine aveau de a face. Aruncându-și bagheta luminoasă în mâna stângă, smulse cu dreapta pistolul de rezervă din tocul de pe antebraț și trase trei focuri țintite cu precizie în peretele din jurul ascunzătorii Copilului Vânturilor.

Cu un țipăt surprins, qom jha-ii care atacau se retraseră din fața exploziilor și a așchiilor de piatră, bătând pentru o clipă din aripi înainte de a se așeza în noi poziții pe tavan, departe de qom qae-ul asediat. Un alt ordin pe jumătate simțit veni de la negociator, și peste încăperea se așternu o liniște încordată.

– Acum o clipă îi ziceați Maestre, strigă Mara către extratereștri. Este un Maestru Jedi care trebuie respectat și ascultat sau nu?

Avu loc un torent de aproape-cuvinte.

– Traducerea? murmură Mara.

– A zis: „Nu ești în poziția de a-i vorbi astfel negociatorului qom jha”, îi spuse Luke, mutându-și sabia de lumină în mâna stângă și venind iar lângă ea. Privind îngrijorat la tavan, își puse iar brațul în jurul ei și își lipi capul de al ei...

– ... într-adevăr, chiar acum atârnați prinși de o piatră sfărâmicioasă, întră iar în mintea ei vocea Mâncătorului de Termite de Foc. *Negi că ești aceeași Jad din Mara care odată zbura alături de cuibul Imperiului?*

Brațul lui Luke păru să se încordeze pe spatele Marei.

– Ce vrei să spui? întreabă el cu precauție.

– *Cei din Turnul Înalt au făcut mare agitație și negocieri în privința acestei ființe*, zise Mâncătorul de Termite de Foc pe un ton întunecat.

Poate că încrederea noastră în tine este cea care atârnă prinsă de o piatră sfărâmicioasă, Maestre Călător în Ceruri.

– Sau poate că piatra sfărâmicioasă este în capetele voastre, replică Mara înainte ca Luke să poată răspunde. Dacă vreun inamic al Imperiului vorbește despre mine, este pentru că sunt aproape în capul listei cu dușmani ai lor. Sau nu v-ați oboșit să ascultați întreaga conversație?

Negociatorul dădu iar din aripi, dar, de data aceasta, gestul avea o urmă de nesiguranță în el.

– *Limba lor nu este ușor de înțeles, acceptă el. Însă deja am fost trădați o dată de qom qae și nu dorim să adăugăm încă o trădare acestora. Maestre Călător în Ceruri, ai spus că îl vei forța pe qom qae să vorbească în apărarea cuibului său?*

– Am spus că eu îi voi pune întrebări, îl corectă Luke cu blândețe, stingând sabia. Copile al Vânturilor, coboară aici.

Urmă un moment de ezitare; iar apoi qom qae-ul se strecură din crăpătură și ateriză pe o piatră de lângă Luke.

– *Sunt aici, Jedi Skywalker*, spuse el, uitându-se, încă îngrijorat, la tavan.

– Cuibul tău de qom qae a primit mesaje pentru mine și Noua Republică de la acest cuib de qom jha? Întrebă Luke. Și Negociatorul tău a promis Mâncătorului de Termite de Foc că va trimite aceste mesaje?

Copilul Vânturilor păru să-și încovoae aripile peste cap, un sentiment puternic de vină neliiniștită emanând dinspre el.

– *Nu sunt în poziția de a negocia pentru cuibul meu*, zise el. *Vânătorul Vânturilor...*

– *Vânătorul Vânturilor nu este aici*, îl întrerupse brusc Mâncătorul de Termite de Foc. *Vei răspunde întrebării.*

Copilul Vânturilor se ascunse și mai mult între aripi.

– *Este așa cum spui*, acceptă el fără tragere de inimă.

– Ei, asta se potrivește, mormăi Mara. Am fi putut afla despre acest loc cu ani în urmă.

– Așa se pare, zise Luke. De ce nu au fost trimise mesajele, Copil al Vânturilor?

– *Vânătorul Vânturilor a hotărât că nu ar fi sigur*, spuse tânărul qom qae. *Ar fi fost nevoie ca un qom qae să se prindă de una dintre mașinile zburătoare ale Amemițătorilor și să îndure o călătorie lungă prin frig și întuneric pentru a ajunge la tine.*

– *Acesta nu este un motiv de trădare a negocierilor noastre*, zise Mâncătorul de Termite de Foc cu dispreț. *Qom qae-ii au zburat astfel prin întuneric de multe ori, așa susțin. Recunoaște că frica și lașitatea v-au făcut să trădați.*

– *Voi, cei din qom jha, sunteți în siguranță în peșterile voastre*, răspunse Copilul Vânturilor. *Noi, cei din qom qae, trăim în aer liber.*

– *Oare Amenințătorii nu ne amenință pe toți?* Întrebă Mâncătorul de Termite de Foc, bătând din aripi.

– *Amenințatorii intră în peșterile voastre ca să își caute răzbunarea la gom jha?* replică tânărul gom qae. *Răzbunarea lor se va abate doar asupra gom qae-ilor.*

– *Oare gom jha-ii nu sunt primii care își riscă viețile căutând să afle planurile Amenințătorilor? Oare gom jha-ii nu continuă să își asume aceste riscuri?*

– Află gom jha-ii ceva de valoare? Nu ai confundat-o pe această prietenă și aliată a lui Jedi Sky Walker cu una ce zboară alături de cuibul Amenințătorilor?

– Destul, interveni Luke în ceartă. Orice s-ar fi întâmplat s-a terminat și a încerca să împărțim vina nu ne va aduce nimic. Bine, deci mesajele n-au fost trimise. Dar acum suntem aici și suntem gata să vă ajutăm.

– Întrebarea este, adăugă Mara, dacă meritați ajutorul nostru.

Luke se întoarse pe jumătate pentru a se încrunta la ea.

– Ce faci...?

– Taci, mormăi ea. Ai încredere. Ei, Mâncătorule de Termite de Foc? Urmă o altă tăcere stânjenitoare.

– *Ne este teamă de Amenințatori, recunosc*u negociatorul cu părere de rău. *Și gom jha-ii, și gom qae-ii zboară în umbra ghearelor lor. Am dori să îndepărtăm această amenințare, dacă vreți.*

– Da, v-am înțeles dorințele, zise Mara. Dar nu aceasta este problema. Problema este dacă meritați sprijinul nostru. Și dacă da, cum intenționați să o dovedeți.

– *Ce dovadă aștepți?*

– Pentru început, vom avea nevoie de ajutor să intrăm în Turnul Înalt, spuse Mara. Presupun că ai voștri au intrat în el de undeva din acest sistem de peșteri; vom avea nevoie de călăuze către acea intrare. După aceea, s-ar putea să avem nevoie ca unii dintre voi să creeze o diversivă sau să întreprindă recunoașteri ale teritoriului.

Negociatorul dădu din aripi.

– *Cererea ta va pune acest cuib în pericol.*

– Cererea ta ne pune pe noi în pericol, replică Mara. Sau ai prefera să renunțăm și să plecăm chiar acum?

Avu loc un scurt fir secundar de conversație, fie prea rapidă, fie prea străină pentru ca Mara să o înțeleagă.

– Sper că știi ce faci, murmură Luke.

– Oricum ai lua-o, tot o să avem nevoie de ghizi, spuse Mara. Oricum, am mai avut de a face cu astfel de culturi. Oricine își numește șeful „negociator” se așteaptă să negocieze. A te oferi să faci ceva gratis pentru ei și a spera ca ei să răspundă la fel nu funcționează de obicei. Le trezește bănuielele.

Lângă Luke, Copilul Vânturilor se agită.

– *Ce vei face acum cu mine, Jedi Sky Walker?* întrebă el.

– Stai liniștit, zise Luke. O să mă asigur că vei ieși în siguranță de aici și că vei ajunge la cuibul tău.

Qom qae-ul își încovoie aripile.

– *Nu mă pot întoarce.*

Luke se încruntă.

– De ce?

– *Nu mă vor primi înapoi, spuse el. L-am nesocotit pe negociatorul qom qae și nu mi se va permite să mă alătur cuibului din nou.*

Luke își întinse capul într-o parte.

– Nu ți se va permite să te alături? întrebă el critic. Sau nu ți se va permite să te alături fără să fii pedepsit?

Emoțiile tânărului qom qae se agitară.

– *Aș prefera să merg cu voi la Turnul Înalt, zise el. Dacă voi vedea direct pericolele ridicate de acești Amenințatori, le voi înțelege mai bine. Poate că voi reuși să îi conving pe ceilalți qom qae să vă ajute.*

– Cum spuneam: negociatori, zise Mara ironic.

– Da, încep să înțeleg, spuse Luke pe același ton. Îți apreciez oferta, Copil al Vânturilor, dar se poate să fie foarte periculos.

– *Aparatul vostru va călători cu voi?*

Mara aruncă o privire droidului astromec care stătea într-o parte ciripind încet pentru sine.

– Bună întrebare, aprobă ea. Cu siguranță ne va încetini.

– Adevărat, dar dacă vrem să avem vreo șansă de a intra în sistemele de calculatoare ale Turnului Înalt, o să avem nevoie de el, arătă Luke.

– Presupunând că măcar reușește să intre în legătură cu acele rețele, avertiză Mara. *Sunt extraterestre, știi.*

– Știm că folosesc tehnologie imperială în navele lor spațiale, îi reaminti Luke. Sunt destule șanse ca ei să aibă și cel puțin câteva calculatoare de ale noastre acolo.

– *Dacă aparatul vostru călătorește cu voi, eu de ce nu pot? vorbi iar Copilul Vânturilor. Odată ajuns în aerul liber și luminile puternice ale Turnului Înalt, voi fi un cercetaș mai bun decât acești locuitori ai peșterilor.*

– Doar că tu nu știi nimic despre Turnul Înalt, zise Luke. În plus, având în vedere rivalitatea dintre cele două cuiburi ale voastre, nu cred că Mâncătorul de Termite de Foc va vrea să zăbovești pe teritoriul lui mai mult decât trebuie.

Copilul Vânturilor bătu din aripi.

– *Atunci poate că este vremea ca această rivalitate să ia sfârșit, spuse el cu măreție. Poate că este vremea ca un qom qae brav și de onoare să iasă în față și să vindece piatra sfărâmicioasă de sub ghearele noastre.*

Luke și Mara se uitară unul la altul.

– Tu? se aventurează Luke.

– *Vă îndoiți de sinceritatea mea? rosti Copilul Vânturilor. Eu, care l-am sfidat pe negociatorul propriului meu cuib pentru a te aduce aici!*

– Nu sinceritatea ta o punem la îndoială, îl asigură Luke. Este... bine...

– *Este vârsta mea*, zise tânărul qom qae, pe un ton care acum era în mod clar îmbufnat. *Nu credeți că un copil care încă poartă numele tatălui său poate înfăptui fapte mărețe.*

Brusc, Mara observă că discuția de pe tavan încetase. Mâncătorul de Termite de Foc și ceilalți qom jha-i ascultau cu atenție la conversația care avea loc sub ei.

Și își dădu seama că, având un membru al unui cuib rival alături de ei în călătorie, oricine ar fi fost trimis de Mâncătorul de Termite de Foc ar fi făcut de două ori mai mult pentru a arăta cât de folositori pot fi qom jha-ii.

– Nu, nu suntem îngrijorați de vârsta ta, îi spuse ea Copilului Vânturilor. Până la urmă, eu eram încă un copil când am plecat în prima mea misiune pentru Împărat, Luke nu era cu mult mai mare când a început să zboare cu războinicii Rebeliunii.

Putu simți încruntarea lui Luke. Dar era evident că înțelesese tonul ei, deoarece dădu din cap în semn de aprobare.

– Are dreptate, îi zise el qom qae-ului. Uneori dorința de a reuși și voința de a învăța sunt mult mai importante decât vârsta sau experiența.

– Partea cu „voința de a învăța înseamnă că vei respecta ordinele, adăugă Mara cu asprime. Dacă ți se spune să te oprești, să te miști, să te ferești sau să te dai din drum, o faci și întrebi după aceea. S-a înțeles?

– *Mă voi supune fără crâncnire*, zise Copilul Vânturilor, iar în tonul lui nu se putea să nu observi exuberanța tinerească. *Nu veți regreta alegerea făcută.*

Luke se uită la qom jha-i.

– Qom qae-ii ne-au oferit serviciile copilului negociatorului, spuse el. Ce oferă qom jha-ii ca dovadă a valorii lor?

– *Într-adevăr, va fi greu să egalăm un dar atât de prețios*, zise Mâncătorul de Termite de Foc, cu o notă clară de sarcasm în ton. *Totuși, nu putem decât să încercăm.*

Dădu un ordin bătând din aripi, și trei qom jha-i coborâră de pe tavan și se așezară pe pietre în fața lui Luke și a Marei.

– *Spărgătorul de Pietre, Păstrătorul Promisiunilor și Constructorul cu Liane au înfruntat cu toții pericolele cavernelor pentru a pătrunde în Turnul Înalt. Aceștia vă vor arăta drumul și vă vor apăra cât de bine vor putea de pericolele peșterilor.*

– Mulțumim, spuse Luke plecându-și capul. Se pare că qom jha-ii merită într-adevăr ajutorul nostru.

– *Qom jha-ii sunt încântați să fie considerați astfel*, zise Mâncătorul de Termite de Foc. *Drumul este lung, totuși, iar pentru ființe fără aripi călătoria spre intrare va dura câteva cicluri solare. Când ajungeți acolo și sunteți pregătiți să intrați, trimiteți vorbă înapoi și alți vânători qom jha vi se vor alătura pentru a vă apăra.*

– Ne va fi de mare ajutor, spuse Luke. Din nou, vă mulțumim.

– Iar eu vreau să-mi primesc înapoi sabia de lumină și pistolul cu laser, adăugă Mara.

– *Vor fi înapoiate imediat, promise Mâncătorul de Termite de Foc. Vom vorbi din nou, Maestre Călător în Ceruri. Până atunci, drum bun.*

Se lăsă să cadă de pe tavan și zbură în beznă dincolo de raza baghetelor luminoase, urmat de restul qom jha-ilor. Un minut mai târziu, doar Copilul Vânturilor și cele trei călăuze qom jha mai rămăseseră.

– Se pare că a mers bine, comentă Mara.

– Într-adevăr, o aprobă Luke. Retrag totul.

– Ce retragi?

– Orice îndoieli aș fi avut, zise el. Ai fost minunată. Cât de repede ești gata să plecăm?

– Sunt gata acum, spuse Mara, cercetându-l cu un ochi critic. Dar totuși, eu am stat degeaba în ultimele două săptămâni, numărând pietrele. Întrebarea este dacă *tu* ești gata de mers sau dacă mai bine te-ai odihni câteva ore.

Droidul cîrpi cu tandrețe.

– Cred că R2 votează pentru odihnă, zise Luke zâmbind. Surâsul se șterse. Dar nu, cred că ar trebui să plecăm imediat. L-ai auzit pe negociator – ne așteaptă un drum lung.

– Iar tu ai un milion de alte lucruri mai bune de făcut acasă, zise Mara, simțind un val proaspăt de vinovăție.

– Nu am spus asta, zise Luke cu blândețe.

– Nu înseamnă că nu este adevărat, mârâi ea. Uite, dacă vrei să pleci, sunt sigură că qom jha-ii și cu mine...

– Nu, spuse el iute.

Iute; și pe un ton doar un pic prea ascuțit.

– Te-a călcat cineva pe bățături? Întrebă ea privindu-l curioasă.

Dar dacă existase vreun semn pe fața lui, acesta dispăruse acum.

– Trebuie să fiu aici, zise el încet. Nu mă întreba de ce.

Pentru câteva clipe, se priviră fix unul pe altul. Mara își întinse Forța, dar emoțiile lui Luke nu trădau mai mult decât fața lui.

– În regulă, spuse ea în cele din urmă. Stai să-mi iau rucsacul. Cred că Karrde s-a gândit să îți dea o baghetă luminoasă de rezervă.

– De fapt, a trimis trei, zise Luke lăsându-se pe vine lângă rucsacul lui și scoțând una dintr-un buzunar exterior.

– Oh, și ar trebui să umplu sticlele astea cu apă înainte de a pleca. Ziceai că e un pârâu în apropiere?

– E acolo, spuse Mara arătând cu mâna în timp ce pășea către rucsacul ei și se apleca lângă el. Stai o clipă și îți arăt.

Nu, nu trebuia să întrebe, se hotărî ea în timp ce verifica închizătorile. Nu acum. Dar va găsi o cale să aducă iar subiectul în discuție mai târziu.

Pentru că, orice ar fi fost, era ceva ce îl îngrijorase pe Luke. Și orice îngrijorează pe un Cavaler Jedi merită foarte mare atenție.

– În regulă, zise ea ridicându-se în picioare și punându-și rucsacul pe un umăr. Urmează-mă. Și ai grijă pe unde calci.

— Aasta e, zise Han făcând semn cu capul spre videcranul Șoimului. Pakrik Minor. Nu-s prea multe de văzut, nu?

— E minunat, îl asigură Leia privind spre lumea în picățele verzi-albastre care se profila în fața lor. O vacanță. O vacanță adevărată. Fără Coruscant; fără politică; fără problema Caamas; fără răzbunări străvechi și războaie mocnite. Chiar și fără copii, droizi sau noghri-i grijulii la fiecare pas. Doar ea, Han și tăcerea.

— Ferme și păduri, spuneai?

— Doar așa ceva există aici, promise el. Și vom avea câte puțin din fiecare. Sakhisakh a sunat în timp ce erai la ceremoniile de încheiere și a zis că au găsit un han drăguț ținut de o familie de fermieri chiar la marginea uneia dintre aceste păduri.

— Pare minunat, spuse Leia visătoare. S-a mai plâns că el și Barkhimkh trebuie să ne aștepte la astroport?

— Oh, tot nu sunt mulțumiți că ne lasă singuri, spuse Han ridicând din umeri. Mai ales după revolta de pe Bothawui. Dar știu să asculte ordinele. Zâmbi cu viclenie. Și cred că s-a simțit mai bine când i-am spus că folosim o identificare falsă.

Leia clipi.

— Ce facem?

— Da... nu ți-am zis? Întrebă Han, radiind inocență. Am luat cu mine o veche formă de identificare de contrabandist ca să ne rezervăm camera cu ea.

Leia îi aruncă una dintre privirile ei răbdătoare.

— Han, știi că nu putem face așa ceva.

— Ba sigur că da, zise el, ignorând ca de obicei privirea. Oricum, parcă trebuia să lași totul în seama mea, îți amintești?

— Nu-mi aduc aminte ca încălcarea legii să facă parte din program, spuse Leia. Dar tensiunile începeau deja să dispară, iar ea descoperi cu o ușoară surpriză că problema identității false nu îi provoca nici măcar o tremur de vinovăție în conștiință. Având în vedere unele lucruri pe

care le făcuse în viața ei – inclusiv rebeliunea fațișă și activă împotriva unui guvern legitim – asta nu era ceva așa de grav.

– N-ai fi scăpat ușor dacă 3PO era aici.

– Nu fără să ascult o prelegere, oricum, zise el strâmbându-se.

Leia zâmbi.

– Oh, haide, Han. Recunoaște – și ție ți-e dor de el.

– Ba nu, protestă Han. Doar... nu contează.

– Ce nu contează?

Han se strâmbă.

– Când mă gândesc la 3PO, mă gândesc la Karrde; și tot nu îmi place ideea că el se îndreaptă spre Inelul Exterior cu femeia aia, Shada D'ukal. Știu că nu ai detectat nicio urmă de trădare când ai vorbit cu ea, dar tot cred că va aduce belele.

Leia oftă. Shada D'ukal, fostă gardă de corp a unui șef al contrabandiștilor pe nume Mazzic, care se strecurase cu ușurință prin paravanul noghri din jurul apartamentului lor de la Muntele Manarai și se auto-invitasese la ședința lor privată de strategie cu Karrde și Lando. Un potențial aliat puternic? Sau un inamic la fel de mortal?

– Nici mie nu-mi place în mod special, îi spuse lui Han. Dar Karrde e băiat mare și a fost ideea lui să o ia cu el. Apropo, ai reușit să iei legătura cu Mazzic ca să îl întrebi despre ea?

Han clătină din cap.

– Încă umblă vorba pe la limite că vreau să vorbesc cu el, dar nu a venit nimic până să plecăm de pe Pakrik Major. Firește, acum va trebui să aștepte până ne întoarcem.

Leia ridică din sprâncene.

– Vrei să spui că nici oamenilor tăi de contact dintre contrabandiști nu le-ai zis că mergem pe Pakrik Minor? Chiar ești serios în privința vacanței ăsteia.

– Drăguț, mârâi el.

În cockpit se așternu tăcerea. Leia urmărea cum Pakrik Minor se apropia tot mai mult, încercând să recapete starea pe care o avea înaintea discuției despre Karrde și Shada. Dar, nu se știe de ce, pacea refuza să revină. Își întinse Forța, încercând să-și calmeze gândurile și emoțiile...

Pe panoul de control, avertizarea de proximitate începu să semnalizeze.

– Înfumurați nebuni, mormăi Han încruntându-se la ecrane. În numele spațiului, ce cred ăștia că fac?

Și cu puterea unei palme peste față, Leia înțelese brusc.

– Han, ai grijă! izbucni ea.

El reacționează instantaneu, vechile reflexe de contrabandist combinându-se cu încrederea netăgăduită în abilitățile Jedi ale nevastei lui pentru a arunca șoimul într-un picaj lateral abrupt...

Tocmai când o pereche strălucitoare de raze de laser roșii sfâșie spațiul deasupra lor.

– Deflectoarele! zise Han repede, îndreptând nava și făcând încă un viraj. Leia apăsase deja butonul.

– Pornite, confirmă ea, tastând la panoul pentru arme și aruncând iute o privire la ecranul de la pupa. În spate erau trei nave mici, de dimensiunile unui vânător stelar, care trăgeau iar în timp ce se chinuiau să imite manevrele *Șoimului*. Niciuna nu avea forme de identificare.

– Asta face parte din distracție?

– Nu e pe biletul meu, scrâșni Han din dinți. Mersi de avertisment.

– Aproape că nici n-ai primit unul, mărturisi Leia, trăgând o salvă cu bateria de lasere în cuartele din partea superioară a *Șoimului*. Toate cele patru ratară focurile.

– Credeam că sentimentul care nu îmi dădea pace era doar grija mea pentru Karrde și Shada.

– Ei, dacă dorești, poți să începi să te îngrijezi pentru noi, zise Han aruncând nava într-o buclă în spirală. Oricine ar fi tipii ăștia, sunt buni.

– Nu voiam să aud asta, zise Leia pornind comunicatorul. Era timpul să cheme în ajutor Apărarea de pe Pakrik.

Dar atacatorii i-o luaseră înainte.

– Ne bruiază transmisiunile, îi spuse ea lui Han, mânioasă. Chiar și frecvențele private ale Noii Republici.

– Cum ziceam, sunt buni, mârâi Han, aplecând *Șoimul* într-un alt viraj de eschivare. Ai observat că au așteptat până am fost prea aproape de planetă pentru a mai putea face saltul la viteza hiperluminică.

Alte raze de laser trecură pe lângă ei, mai aproape de data aceasta. Leia trase o altă salvă, ca răspuns, ratând iar.

– Se mișcă prea mult pentru ca sistemul de țintire de aici să le poată face față, spuse ea.

– Da, știu, zise Han. Mă duc la bateria de sus. Fii gata să preiei conducerea.

Leia se înfioră. Acolo sus, deasupra navei, doar cu scuturile *Șoimului* și câțiva centimetri de oțel transparent între el și atacatori...

Dar avea dreptate: unul dintre ei trebuia să o facă. Chiar și cu abilitățile Jedi pe care putea să se bazeze, nu era nici pe departe un trăgător la fel de bun ca Han.

– Sunt gata, spuse ea, apucând maneta de navigație a copilotului. Singurul mod în care îl putea apăra acum era să se asigure că niciun laser nu își atingea ținta.

– Propui vreo strategie?

– Încearcă să faci în așa fel, încât să nu ne nimerească, zise aplecându-se și mai mult peste maneta lui. Aproape împotrivindu-se, *Șoimul* ieși din buclă...

– În regulă; gata, spuse el trecând controlul navei către Leia și, cu aceeași mișcare, alunecând din scaun.

– Ai preluat?

– Da, confirmă Leia. Ai grijă.

– Bine, spuse Han și fugi din cockpit.

Leia îi lăsă cinci secunde ca să ajungă la scară, apoi roti nava într-o manevră de picaj și învârtire menită să zăpăcească un atacator și să îl facă să tragă pe lângă țintă. Dar urmăritorii erau prea deștepți pentru a fi păcăliți atât de ușor. O privire aruncată ecranului din spate îi arătă că aceștia încă se țineau după *Șoim* ca niște mynock-i hămesiți. O altă salvă trecu pe lângă ei, de data aceasta câteva raze ricoșând din câmpul deflector al *Șoimului*.

– Gata, am ajuns, anunță vocea lui Han prin comunicator. Cum te descurci?

– Nu pe cât de bine mi-ar plăcea, îi spuse Leia. Cred că au găsit distanța de tragere.

– Da, am observat, zise el sec. E în regulă – nava o să reziste. Mai ține-i la distanță câteva secunde.

– Încerc, spuse Leia, aruncând *Șoimul* în altă manevră răsucită pentru evitare și încercând cu disperare să găsească ceva mai concret decât să încerce să se ferească de ei. Dar putea să facă atât de puțin. Aici nu erau decât Han, ea și *Șoimul*, cu atacatorii înghesuindu-i din spate și discul lui Pakrik Minor care umplea tot cerul și care începea să-i înghesuie din față.

Pakrik Minor...

– Han, o să duc nava spre planetă, anunță ea în comunicator. Chiar și cu transmisiunile bruiate, dacă ajungem destul de aproape *cineva* ar trebui să observe ce se întâmplă și să dea alarma.

– Pare bine, zise el, dar ai grijă. Tipii ăștia nu sunt făcuți pentru manevre în atmosferă, dar nici noi. Ha!

– Ce?

– Am nimerit unul. Nu l-am încetinit, dar cred că i-am dezactivat scuturile. Dă-i drumul.

Jocul mortal continuă. Leia solicită motorul de viteză subluminică cât de mult se putea, înaintând chinuit, răsucindu-se, către masa crescândă a lui Pakrik Minor. Ploaia de raze de laser continuă, cele mai multe ratându-și ținta, însă destul de multe nimereau pentru ca situația să devină îngrijorătoare. Deja indicatoarele roșii de pe panourile de stare le depășeau pe cele verzi, numărul lor crescând cu fiecare salvă. Nechemată, o amintire apărui: prima ei cursă cu *Șoimul*, pe când goneau nebunește pentru a se depărta de Steaua Morții, deschizându-și drumul prin lanțul de santinele format din luptători TIE în încercarea de a scăpa.

Dar atunci Luke fusese cu ei, și Chewie, și 3PO, și R2. Iar *Șoimul* era mai tânăr, mai puțin temperamental. În plus, Vader și Tarkin doriseră, de fapt, ca ei să scape...

Brusc, amintirea fu spulberată de o explozie strălucitoare deasupra și în spatele ei.

– Han...!

– L-am nimerit! jubilă vocea lui Han prin comunicator. Unul doborât, au mai rămas doi. Nava se mai ține?

Leia aruncă iute o privire la panourile de stare.

– Da, însă nu mai are mult. Am pierdut stabilizatoarele de flux ionic, iar motorul subluminesc funcționează la mai puțin de jumătate din capacitate. Se pare că dacă mai primim o lovitură directă, ne pierdem și deflectorul din spate.

Han mârâi.

– Se pare că e timpul să încercăm ceva mai deștept. Ai făcut vreodată o întoarcere de contrabandist?

– O dată sau de două ori, spuse Leia cu precauție. Dar deja am încercat un picaj-și-întoarcere și n-a mers. Probabil că ăștia știu totul despre întoarcerile de contrabandist.

– Da, dar n-o s-o faci așa cum se așteaptă ei, zise Han. Vei învârti *Șoimul* ca și cum ai vrea să-l oprești brusc; în schimb, îl vei roti până când vei ajunge iar cu fața spre planetă, și apoi vei accelera cu toată puterea. Asta ar trebui să-i prindă pe nepregătite.

– Și dacă nu?

– Stai, că nu am terminat, spuse Han. Le lași câteva secunde ca să prindă viteză în încercarea de a te ajunge; și *apoi* faci o întoarcere de contrabandist simplă. Cu ceva noroc, vor trece drept pe lângă noi.

– Sau vor intra drept în noi, zise Leia strâmbându-se. Ești gata?

– Gata. Fă-o.

– Încep. Încleștându-și dinții, Leia opri motorul și roti brusc *Șoimul*. Stelele se învârtiră amețitor – zări cele două nave care frâneau pentru a nu-și pierde ținta – masa luminată de soare a lui Pakrik Minor apărură din nou...

Și accelera la maximum iar, viteza apăsând-o puternic în scaun.

– Han?

– Perfect, raportă el cu o satisfacție macabră. Poți să mărești viteza?

– Scuze, asta-i tot, îi spuse ea verificând ecranele.

– E în regulă, ne ajunge, o asigură el. Pregătește-te. Întoarcerea de contrabandist... *acum*.

Încordându-se, Leia opri motorul și, încă o dată, făcu *Șoimul* să se învârtască. Atacatorii apărură în fața ei, mai aproape de data aceasta și încadrați de luminile motoarelor subluminesc accelerate la maximum. Oprind rotirea, ea porni iar motoarele.

Atacatorii au încercat. Chiar s-au străduit. Însă chiar și fiind mai mici, tot aveau destulă inerție și cu atât de multă viteză le era imposibil să se oprească. Cu mințile radiind frustrare și furie neajutorată, trecură pe lângă *Șoim*.

Sau cel puțin unul o făcu.

Șocul impactului o aruncă pe Leia din scaun, scrâșnetul îngrozitor de undeva de la pupa răsunându-i în urechi.

– Leia! strigă vocea lui Han în timp ce ecoul zgometului era însoțit de o duzină de semnale de alarmă. Leia!

– Sunt bine, strigă și Leia ca să acopere gălăgia. Han, am fost loviți.

– Pierzi aer?

– Nu știu... nu știu, bâigui Leia, clipind către panoul de stare, dar ceva încerca să îi acopere vederea. Își trecu o mână peste ochi; păru să ajute.

– Nu... carena e intactă. Dar motorul și elevatoarele repulsoare...

– Cobor într-un minut, o întrerupse Han. Mai ține nava întreagă.

Cu coada ochiului, Leia văzu o explozie de lumină și culoare. Își ridică privirea de pe panouri și fu uimită să vadă cum Pakrik Minor se rotește iar prin fața ei. Ultima navă rămasă era încadrată în centrul discului planetar, legănându-se nesigură în timp ce încerca să încetinească.

Dar tocmai când se rotește, Han o nimeri drept în centru cu o salvă de laser. Cu o scânteiere multiplă și strălucitoare de foc, dispăru.

– În regulă, asta e, anunță Han. Acum vin, dragă.

Leia dădu din cap, trecându-și iar mâna peste ochi și îndreptându-și atenția asupra panourilor de stare. Motoarele subluminate erau terminate, dar indicatoarele nu arătau câte stricăciuni suferiseră. Repulsoarele erau cam în aceeași stare; navă distrusă trebuie să fi lovit partea de dedesubt a *Șoimului* și o spintecase până la stern.

Lovită și lateral – nava încă se învârtea încet. Leia porni motoarele auxiliare, încercând să o îndrepte, observând doar atunci că mâna pe care și-o trecuse peste ochi avea o dâră aprinsă de sânge pe ea. Întinzându-și Forța, verifică rana și porni procesul de vindecare.

Și apoi veni Han, lăsându-se să cadă în scaunul pilotului, lângă ea.

– Așa, să vedem, mormăi el, tastând la propriul lui panou de stare. Îi aruncă Leiei o privire și tresări surprins când văzu sângele de pe fruntea ei.

– Leia...!

– Nu-i nimic... doar o tăietură, îl asigură Leia. Ce facem cu motoarele?

– Le reparăm, ce să facem? mârâi Han, ridicându-se iar din scaun. Și cât mai repede.

Plecă în goană. Leia reuși să oprească rotația *Șoimului* și își ridică iar privirea...

Și i se tăie respirația. Pakrik Minor, care pe toată durata luptei fusese neplăcut de mare, umplea acum toată partea de cer pe care o vedea.

Și se apropia tot mai mult.

Șoimul fusese alături de ei doi de când se căsătoriseră, iar cu Han chiar și mai mult, și Leia știa că l-ar fi durut foarte mult să renunțe la navă. Dar ar fi fost culmea nebuliei să ții la un lucru atât de mult, încât să mori odată cu el. Strâmbându-se, apăsă tasta pentru activarea capsulei de salvare.

Nu se întâmplă nimic.

– Oh, nu, oftă ea, apăsând iar și iar. Nu.

Dar rezultatul nu se schimbă. Capsulele de salvare erau inactive.

Iar ea și Han erau prinși în nava distrusă, prăbușindu-se către pământ.

Cu un nod în gât, porni comunicatorul. Avea să fie dificil, dar bruiatul fiind anulat, poate că ajutoarele ar fi putut ajunge aici la timp.

Însă indicatorul comunicatorului pâlpâia roșu, încă o victimă a impactului cu vânătorul stelar distrus. Erau izolați și pe cont propriu.

Și pe cale să moară.

Leia inspiră adânc, întinzându-se către Forță pentru a-și potoli frica. Nu era momentul să intre în panică.

– Han, capsulele de salvare nu funcționează, anunță ea, încercând să-și păstreze vocea cât mai calmă.

– Știu, răspunse vocea lui încordată. Am văzut când eram acolo sus. Încearcă amplificatorul de repornire.

Leia găsi butonul, îl apăsă.

– Merge?

– Nu încă, zise el. Stai să încerc altceva.

– Vrei să vin să te ajut?

– Nu, am nevoie să stai la butoane, spuse Han. Și uită-te după... dacă vezi vreo navă, încearcă să tragi un semnal de alarmă cu laserele în cuarte.

Și să speri că o astfel de navă bine-venită nu va încerca să răzbune ultimul grup.

– Bine.

Minutele se scurseră încet. Luminițele roșii începură să pâlpâie timide în verde pe măsură ce Han lucra; dar nu destule și nu destul de repede. Un șuierat, încet mai întâi, dar tot mai puternic, începu să umple cockpitul, în vreme ce *Șoimul* străpungea ionosfera lui Pakrik Minor fără scuturile care să atenueze zgomotul și frecarea. Spațiul negru de deasupra ei începu să fie acoperit ușor de ceață, pe când ei cădeau tot mai mult, iar Leia simți cum temperatura creștea încet. Sub ea, formele de relief ale planetei începeau să prindă formă: aici un lac, acolo un lanț muntos, dedesubt și în față o vale largă și mănoasă.

– Încearcă iar să repornești, întrerupse Han tăcerea și gândurile Leiei, vocea lui luând-o prin surprindere.

– Bine. Apăsă butonul și, de data aceasta, motorul răspunse cu un huriit timid.

– În regulă, încet, avertiză Han. Nu încerca să ne oprești dintr-odată – peticeala asta nu suportă prea multe. Accelerează puțin și vezi dacă poți să ne încetinești. Și dacă mai ai vreun truc Jedi în mânecă, acum e momentul să-l încerci.

– Deja o fac, spuse Leia, simțind un fior în inimă. *Tot încercase*, de fapt, de când își dăduse seama de întreaga proporție a pericolului în care se aflau. Încercase să contacteze orice persoană sensibilă la Forță din sistem, amuțise în mintea lui Han orice i-ar fi atras atenția pentru a se putea concentra mai bine asupra muncii lui, se întinsese către Forță căutând îndrumare și inspirație. Dar nici una dintre acestea nu fusese de ajutor; și, cu un sentiment aproape copleșitor de neajutorare, știa că nu mai avea ce face. Nu putea repara motoarele sublumine cu o mișcare din mână, nici nu putea să oprească inexorabila cădere a *Șoimului* către planetă, nici să cheme ajutoare care nu existau.

*Suntem pierduți. Îi răsună în minte geamătul des repetat al lui 3PO. Foarte bine că nu era aici, se hotărî ea. Și nici copiii, aflați în siguranță pe Kashyyyk, în grija lui Chewbacca. Și nici chiar gărzile noghri. Dacă acesta era momentul în care ei aveau să moară, nu era nevoie să mai ia și pe alții cu ei. *La revedere, Jacen, Jaina, Anakin*, se gândi ea spre stele, știind aproape sigur că mesajul nu va ajunge la ei, dorindu-și cu un regret adânc să îi mai vadă o dată. Pe panoul de stare, aproape răătăcit în haosul de acolo, semnalul de proximitate începu să piuiie...*

Și, spre surprinderea Leiei, o mică navă trecu pe deasupra.

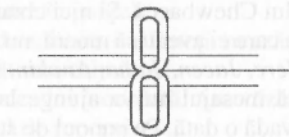
– Han! strigă ea. Altă navă tocmai...

Se întrerupse, valul de speranță rămânându-i în gât ca un os. Nava încetinise pentru a-și potrivi viteza cu a *Șoimului*, mergând deasupra și puțin în fața lui, abia acum putând să o vadă mai bine.

– O navă? strigă Han agitat. Unde?

Leia suspină. O a doua navă se alăturase acum primeia, mergând în paralel cu *Șoimul*, deasupra și la dreapta lui, o a treia ocupase poziția din stânga, iar ecranul de la pupa arăta încă una zburând direct deasupra gurilor de evacuare ale motoarelor sublumine.

– Nu contează, îi spuse ea încet lui Han. Sunt interceptoare TIE imperiale.

– **C**e sunt? Se auzi clinchetul sacadat al unui set de scule care aterizase pe punte. Așteaptă, vin acum.

Leia se uită la navele care îi însoțeau. Erau chiar interceptoare TIE. Și într-o condiție excelentă, din câte putea să-și dea seama, iar ea se întreabă de unde or fi apărut. Cu siguranță, imperialii nu lansau un atac decisiv asupra sistemului Pakrik; conferința de sector fiind încheiată și delegații fiind deja în drum spre sistemele lor, nu prea aveai ce face aici.

Firește, asta dacă nu erau rezerva pentru primii trei vânători stelari. În acest caz, erau aici pentru a se asigura că treaba era dusă la bun sfârșit.

Cu un scrâșnet de cizme frecat pe plăcile punții, Han se opri cu o alunecare lângă ea.

– Ce fac? gâfâi el, uitându-se iscoditor la ei.

Leia se încruntă.

– Nimic, zise ea, dându-și seama cu întârziere cât de stranie era lipsa lor de acțiune. Să stea și să se uite cum aveau să se zdrobească de pământ părea peste poate de sadic, chiar și pentru imperiali. Cel puțin pentru soldații combatanți; cunoscuse niște Moff-i și Grand Moff-i care s-ar fi desfătat cu așa ceva.

– Fac manevre, spuse Han dintr-odată, arătând cu degetul. Cea din stânga... vezi? Merge un pic spre exterior.

– Văd, zise Leia. Dar pentru ce?

O clipă mai târziu, primi răspunsul. La unison, câte un disc galben aprins, legat cu un cablu galben, țâșni din burta fiecăruia dintre cei patru TIE, prinzându-se cu putere de partea superioară a carenei *Șoimului*. Cablurile se întinseră; și, cu o smucitură care aproape îl dărmă pe Han din picioare, căderea navei fu încetinită brusc.

Leia se uită la Han și își văzu propria uimire oglindită pe fața lui.

– Așeza-s-ar un hutt pe mine, murmură el. Ancore magnetice. Se cufundă în scaunul de pilotaj, uitându-se la Leia. Mă dau bătut. Ce se întâmplă?

Leia clătină din cap.

– Nu știu, spuse ea încet, întinzându-și Forța. Dar e ceva cu piloții ăștia, Han.

– Cum ar fi?

– Încă nu pot spune, repetă Leia. Dar e ceva foarte straniu.

– Mie-mi zici. Arată cu capul către videcran. Ei, orice-ar fi, ar trebui să aflăm destul de repede. Se pare că deja aterizăm.

Avea dreptate. Trecuseră peste un șir de dealuri joase și acum navele TIE coborau aproape de vârfurile copacilor. Desfășurându-se pe sub ei, erau câmpuri întinse de grâne, lanurile drepte unduindu-se în bătaia vântului produs de trecerea lor. Zburară peste o cale de acces, mai multe ogoare, altă cale, și mai multe ogoare. În partea opusă a acestui decor mai erau niște dealuri, mai înalte decât cele peste care trecuseră în urmă cu câțiva kilometri.

Iar la baza celui mai înalt dintre ele, ceva mai mult decât un punct negru în lumina încetoșată a după-amiezei, era o peșteră.

– Da, acolo mergem, bine, zise Han. Drăguț și intim, doar dacă nu cumva se întâmplă ca acela care deține aceste câmpuri să le muncească acum. Văd că deja ne așteaptă un comitet de primire.

Leia dădu din cap, mijind ochii din cauza luminii ca să vadă siluetele care stăteau în fața peșterii.

– Număr... parcă sunt zece.

– Plus piloții celor patru interceptoare TIE, plus cine o mai fi înăuntru, o aprobă Han, scoțându-și din nișa de depozitare de sub panoul de control pistolul și tocul acestuia.

– Ai vreun plan? întrebă Leia uitându-se la pistol.

– Nu chiar, zise Han în timp ce își punea tocul. Nu o să mă apuc să trag, dacă de asta ți-e teamă. Dacă voiau să ne vadă morți, ne-ar fi lăsat să ne zdrobim.

– Poate cred că sunt și copiii cu noi, spuse Leia, înfiorându-se din cauza amintirilor neplăcute. După atâtea dați în care copiii fuseseră răpiți sau amenințați...

– Dacă e așa, o să fie foarte dezamăgiți, spuse Han pe un ton nemilos. Intenționat, își verifică pistolul și îl băgă înapoi în toc. Și o să aibă și o grămadă de probleme.

Făcu un semn cu capul către cingătoarea ei.

– Petrecerea trebuie să înceapă, dragă. Nu ar trebui să te îmbraci și tu?

– Așa e, zise Leia, scoțând sabia de lumină din compartimentul ei din bord și agățând-o la curea. Calmându-și gândurile, se întinse către Forță pentru putere și înțelepciune.

– Sunt gata.

Un minut mai târziu, ajunseră la dealuri; și direct în fața peșterii, după cum prezisese Han, interceptoarele TIE trecură în modul repulsor și așezară lin *Șoimul* pe pământ. Eliberară ancorele magnetice, le strânsură și, cu o ușurință provenită din experiență, se aliniară și începură să intre unul câte unul în peșteră.

– Cel puțin asta explică modul cum de au apărut ca din senin, comentă Han în timp ce închidea ce mai rămăsese din sistemele *Șoimului*. Fac pariu că asta este una dintre celulele în adormire ale Marelui Amiral Thrawn.

– Întotdeauna am crezut că sunt doar o legendă, spuse Leia privind în bezna peșterii. Una dintre dezinformările pe care le-a lansat Imperiul după moartea lui Thrawn... bine, după ce am crezut că a murit.

– Tot nu sunt convins că e viu, mârâi Han, ridicându-se și pășind către ușă. Nu are rost să refuzăm asta. Hai, să vedem ce vor.

Unul dintre cei din comitetul de primire îi aștepta la baza rampei când Han deschise trapa. Era un bărbat înalt, cam cât Han, și solid, cu ochi negri și o claie deasă de păr lung, negru.

– Salut, spuse el dând din cap când începură să coboare rampa. Avea o voce destul de prietenoasă, dar în postura și pe fața lui era o tensiune evidentă.

– Sunteți răniți? Doamnă consilier, sângerați.

– E doar o zgârietură, îl asigură Leia, frecându-și sângele uscat. Sentimentul ciudat pe care îl avusese în privința piloților TIE se întorsese acum, mai puternic.

– Deja e aproape vindecată.

Bărbatul dădu din cap, o parte din părul negru căzându-i în ochi.

– Da, firește. Tehnici de vindecare Jedi.

– Unde este restul grupului? întrebă Han, uitându-se în jur când ajunseră la baza rampei.

– Vă verifică nava, replică bărbatul, arătând în spatele lor.

Leia se întoarse. Ceilalți pe care îi văzuseră mergeau pe sub *Șoim*, pipăind și estimând stricăciunile.

– Al doilea korlier v-a făcut-o, nu? continuă bărbatul. Sunteți norocoși – dacă vă lovea nițel mai sus, vă distrugea miezul activ și probabil că vă rupea și carena.

– Deci acestea sunt nave rapide korlier, ha? zise Han pe tonul unui profesionist care schimbă păreri cu un altul. Am auzit de ele, dar n-am mai văzut vreuna.

– Nu sunt foarte obișnuite, îl aprobă omul. Dar cum Cartelul Korlier nu pune serii pe niciunul dintre modelele lor, sunt favoritele celor care nu vor să li se afle identitatea.

– Un fel de opus al interceptoarelor TIE, spuse Han cu înțeles, arătând din cap către gura peșterii.

Bărbatul surâse amar.

– Cam așa, zise el. Mă numesc Sabmin Devist, apropo. Bun venit la Celula în Adormire Imperială Jenth-44.

– Bine v-am găsit, spuse Han cu o urmă de sarcasm. Și, acum ce se întâmplă?

– Vorbim, se auzi o voce din dreapta lor.

Leia se întoarse. Venind pe după *Șoim*, era un bărbat îmbrăcat într-un costum de pilot TIE. Era cam de înălțimea și de constituția lui Sabmin,

observă ea, cu o versiune mai scurtă a aceluiași păr negru și cu o barbă bine tunsă.

– Mă cheamă Carib Devist, doamnă Consilier Organa Solo, zise el în timp ce trecea spre Sabmin. Sunt un fel de purtător de cuvânt al acestui grup.

– Ești fratele lui Sabmin? întrebă Leia. Asemănarea era evidentă.

Carib zâmbi slab.

– Așa le spunem oamenilor, spuse el. De fapt...

Păși alături de Sabmin.

– Văd că ești un Jedi, nu cred că o să-ți ia prea mult.

Leia se încruntă, întrebându-se unde voia să ajungă. Cei doi stăteau acolo, privind-o, părul lui Sabmin flutura în adierea vântului...

Și, brusc, își dădu seama. Sabmin, Carib...

Își întoarse capul. În spatele lor, oamenii care cercetaseră *Șoimul* ieșiseră de sub navă și stăteau tăcuți în rând, ascultând și ei. Haine diferite, frizuri diferite, unii aveau bărbi sau mustați, ici și colo câte o cicatrice...

Dar altfel identici. Complet identici.

– Han...?

– Da, zise el; și când se concetră asupra gândurilor lui, înțelese că și el își dăduse seama.

– Frați, ha?

Carib ridică stânjenit din umeri.

– Sună mai bine, spuse el încet, decât clone.

Pentru un moment lung, singurul sunet fu cel al adierii vântului care bătea printre lanurile de grâne.

– Ah, zise Han în cele din urmă cu o voce studiat nepăsătoare. Ce drăguț. Deci, cum e să fii clonă?

Carib zâmbi amar – exact același zâmbet, observă Leia cu un fior ascuns, pe care îl avusese și Sabmin cu un minut în urmă.

– Cam cum bănuiești, spuse el. Este acel fel de secret care devine tot mai apăsător pe măsură ce trece timpul și îmbătrânești.

– Da, zise Han, îmi dau seama.

Fața lui Carib împietri.

– Mă ierți, Solo, dar nu ai cum să-ți dai seama. De fiecare dată când unul dintre noi părăsește această vale, o face știind că fiecare contact cu exteriorul pune în pericol viețile noastre și pe cele ale familiilor noastre. Știind că tot ce trebuie este ca o singură persoană să se uite la noi cu alți ochi, și acest balon de săpun, creat cu grijă, al familiei Devist atât de strânse se va sparge în focul urii, al mâniei și al crimei.

– Cred că exagerezi nițel, sugeră Leia. Am trecut de mult de devastarea produsă de Războiul Clonelor. Vechile prejudecăți nu mai sunt atât de puternice.

– Așa crezi, doamnă consilier? replică Carib. Ești o femeie sofisticată, un politician și un diplomat, obișnuită să ai de-a face cu întreg spectrul ființelor cu judecată. Și te pricepi la asta. Totuși, și tu te simți inconfortabil în prezența noastră. Recunoaște.

Leia oftă.

– Poate, un pic, recunosc eu ea. Dar nu vă știu la fel de bine ca vecinii și prietenii voștri.

Carib clătină din cap.

– Nu avem prieteni, zise el. Și, dacă am trecut de mult de Războiul Clonelor, nu suntem așa de departe de perioada în care Marele Amiral Thrawn a folosit soldați ca noi în lupta lui pentru putere.

– Pentru el lucrați acum? întrebă Leia studiind fața lui Carib. Era ceva neliniștitor de familiar...

– Ordinele au venit în numele lui Thrawn, spuse Carib cu precauție. Dar, firește, pe un ordin poți să pui orice nume.

Lângă ea, Leia simți cum gândurile lui Han se schimbă brusc.

– M-am prins, zise el pocnind ușor din degete. Baron Fel. Așa-i?

– Baron *Soontir* Fel? întrebă Leia, simțind cum i se strângea stomacul. Da, de *acesta* îi amintea Carib: un Soontir Fel tânăr. Odată, cel mai bun pilot TIE al Imperiului, Fel se însurase cu sora lui Wedge Antilles, iar apoi fusese obligat să cadă la o înțelegere cu escadrila Vagabond pentru a-și salva soția după ce directorul Contrainformațiilor imperiale, Ysanne Isard, decisese să o ucidă. Salvarea reușise, dar apoi o capcană plănuită impecabil îl adusese pe Fel înapoi în mâinile lui Isard. În acel moment dispăruse, probabil pentru un scurt proces și o execuție rapidă.

Doar că toate acestea se întâmplaseră numai la câteva luni după Endor, cu ani întregi înainte ca Thrawn să se fi întors din Regiunile Necunoscute și să fi început operațiunea de clonare. De unde apărea întrebarea...

Han i-o luă înainte.

– Și cum de a trăit Fel destul de mult pentru ca Thrawn să îl bage în cuvele de clonare? întrebă el.

Carib clătină din cap, o scurtă tresărire de durere trecându-i pe față.

– Educația noastră nu a inclus nimic din trecutul lui Fel. Presupunem... ezită. Nu putem decât să presupunem că orice fel de simpatie ar fi avut față de Noua Republică i-a fost îndepărtată de către Isard.

– Sau de Thrawn?

– Sau de Thrawn, îl aprobă Carib cu greutate. Altfel, mă îndoiesc că Fel ar fi fost considerat destul de sigur pentru a fi clonat. Indiferent cât de bun pilot ar fi fost.

Urmă un alt moment de tăcere. Leia își întinse Forța, dar în cazul în care Carib era tulburat de discuția despre mințile distruse, atunci acest lucru era mascat de sentimentele clonelor din jur.

– Și totuși, tocmai ne-ați salvat viețile, îi aminti ea.

– Nu fi prea încrezătoare din cauza asta, mârâi Han. Dacă ne-ar fi lăsat singuri, ne-am fi prăbușit fix în centrul văii lor. Crezi că secretul lor ar fi rămas ascuns cu toți investigatorii care ar fi cotropit locul?

– Și totuși, secretul nostru este oricum dezvăluit, îi aminti Carib cu calm. Depinde de ceea ce vă hotărâți să faceți.

– Poate, spuse Han, lăsându-și lejer mâna să se lezene pe lângă pistol. Sau poate depinde de ce vreți *voi* să faceți.

Carib clătină din cap.

– Ai înțeles greșit. Nu dorim să vă facem rău. Și nici să luptăm pentru Marele Amiral Thrawn și pentru Imperiu.

Han se încruntă.

– Și ce, vă predați?

– Nu chiar. Carib păru să își facă puțin curaj. Ceea ce dorim – singurul lucru pe care îl vrem – este cuvântul vostru că vom fi lăsați în pace aici.

Han și Leia se uitară unul la altul.

– Ce vreți? întrebă Leia.

– Ce, este un preț prea mare pentru că v-am salvat viețile? întrebă Sabmin. Având în vedere cât ne sunteți de datori...

– Stai o clipă, spuse Han, ridicând o mână. Stai să ne lămurim. Ați fost creați de Thrawn?

Pe fața lui Carib zvâcni un mușchi, dar el dădu afirmativ din cap.

– Corect.

– Adică vorbim de *Marele Amiral Thrawn*, da? insistă Han. Tipul care vrea să reînvie Imperiul? Cel care a ales cei mai buni și mai loiali piloți TIE, conducători de TT-TB și mai știu eu ce și i-a trecut prin cuvele de clonare?

Carib clătină iar din cap.

– Tot nu înțelegi. Cu siguranță, Baron Fel a fost loial Imperiului sau, cel puțin, față de ceea ce era Imperiul înainte ca măcelari nebuni precum Isard să preia puterea. În vremea lui, Imperiul însemna stabilitate și ordine.

– Ceea ce vouă, în Noua Republică, v-ar cam trebui acum, adăugă Sabmin critic.

– Să nu amestecăm și politica, interveni iute Leia, înainte ca Han să poată da o replică pe măsură. Tot nu înțeleg. Dacă Baron Fel a fost loial Imperiului și dacă înțelegeți nevoia de a readuce acea ordine...

– Și dacă Thrawn chiar s-a întors, mormăi Han.

– Și dacă Thrawn chiar s-a întors, aprobă Leia, atunci de ce nu vreți să luați parte la asta?

Carib surâse cu tristețe.

– Pentru că, măcar o dată, mărețul Mare Amiral Thrawn a calculat greșit, zise el. A existat un lucru pe care Baron Fel l-a slăvit mai mult decât gloria personală sau chiar stabilitatea galactică.

Arătă cu mâna în jurul său, gestul cuprinzând ogoarele care îi înconjurau.

– A iubit pământul, spuse el încet. Și noi la fel.

Și, în cele din urmă, Leia înțelese.

Se uită la Han.

– Glumește, nu? întrebă soțul ei, expresia și gândurile lui arătând în mod clar că nu credea o iotă.

– Adică... uite, Luke nu mai știa cum să scape de la ferma aia de pe Tatooine.

– Luke era la o fermă de umezeală în mijlocul deșertului, îi aminti Leia, lăsându-și privirea să alunece ușurel peste șirurile ordonate de grâne, propriile amintiri despre vegetația bogată de pe Alderaan venindu-i în minte. Nu era ca aici.

– Simți și tu, nu? zise Carib încet. Atunci, înțelegi.

Se uită la câmpuri.

– Acum aceasta este viața noastră, doamnă consilier. Pământul și familiile noastre sunt ceea ce contează pentru noi. Politica, războiul, chiar și zborul – toate acestea sunt din trecut. Se uită iar la ei. Ne credeți?

– Mi-ar plăcea, spuse Leia. Cât de departe sunteți dispuși să mergeți pentru a o demonstra?

Carib își adună puterile.

– Cât de departe este nevoie.

Leia dădu din cap și se apropie de el, simțind tresărirea de neliniște a lui Han când plecă de lângă el, și se uită în ochii tinerei clone. Calmându-și mintea, își întinse Forța către mintea lui. El stătu impasibil, permițând sondarea fără să tresară... și când se dădu înapoi, Leia nu mai avea nicio îndoială.

– Vorbește serios, Han, confirmă ea. Cu toții sunt sinceri.

– Deci gata, da? zise Han. O să plecăm și o să-i lăsăm aici?

– Mai întâi o să vă reparăm nava, firește, spuse Carib. Droizii MX care se ocupă de întreținerea vânătorilor noștri probabil că o pot pune pe picioare într-o zi sau două.

Spre surpriza Leiei, Han clătină din cap.

– Nu-i de ajuns, zise el cu hotărâre. Ne cereți să apărăm un grup de sabotaj imperial. Acesta e un risc destul de mare pentru noi, știi.

Grupul din lateral se agită.

– Ce încerci să...? începu cineva.

Carib îi făcu semn să tacă, în timp ce un zâmbet subțire îi întindea colțurile gurii.

– Întotdeauna ai fost un afacerist, Solo, spuse el sec. Ce vrei?

– Nu vreți să mai luptați, zise Han. Asta-i bine, nici noi. Dar dacă nu rezolvăm chestia asta cu Caamas repede, nu o să mai avem de ales.

– Adică? întrebă Carib.

– Trebuie să aflăm care au fost bothanii implicați în lovitura asupra Caamas-ului, spuse Han. Și nu știm decât un loc de unde putem obține aceste nume.

Carib strânse scurt din buze.

– Imperiul.

– Mai precis, arhiva imperială centrală de pe Bastion, zise Leia, înțelegând unde voia Han să ajungă. Problema este că nu știm unde se află Bastionul.

– Nici noi, spuse Sabmin. Ordinele noastre au venit de la Ubictorat printr-un canal special. N-am avut niciodată contact direct cu Bastionul, nici cu conducerea imperială actuală.

– Sigur, dar trebuie să existe un mod prin care să le trimiteți un mesaj urgent, zise Han. Nu se poate ca procedurile operative imperiale să fi scăpat din vedere *chiar* asta.

Carib și Sabmin avură un schimb de priviri.

– Există un loc la granița spațiului imperial unde putem merge, spuse Carib șovăielnic. Dar nu trebuie să-l folosim decât dacă avem informații foarte importante care nu pot aștepta să fie transmise pe canalele obișnuite.

– Cred că putem inventa ceva care să se potrivească, zise Han. Dacă putem, mă duci acolo?

– Stai așa, interveni Leia. Vrei să spui, să *ne* ducă acolo?

– Iartă-mă, dragă, zise Han clătînând din cap. Dar dacă există o persoană pe care oricine din Imperiu o cunoaște din vedere, tu ești aceea.

– Oh, zău? replică Leia. Crezi că tu ești mai bun?

– Eu nu am fost niciodată președintele Noii Republici, observă Han. În plus, *unul* dintre noi trebuie să plece.

– De ce? întrebă Leia, simțind o durere surdă în inimă. Han făcuse o grămadă de lucruri nebunești în viața lui, dar să meargă în inima Imperiului depășea chiar și vechea lui nesăbuiță de contrabandist.

– Noua Republică are alți oameni pe care i-ar putea trimite.

– Da, dar în care dintre ei putem avea încredere? întrebă Han. Pe lângă asta, nu avem timp să ne întoarcem și să formăm o echipă. Toată Noua Republică se află acum pe muchie de cuțit.

– Dar nu te poți duce singur, insistă Leia. Și nu uita că sunt un Jedi. Orice problemă ai...

– Mai vine cineva, anunță brusc una dintre clone arătând cu mâna.

Leia se uită. Tocmai trecând de dealurile din depărtare, un aparat care zbura jos se apropia de ei.

– Carib, mai bine i-ai duce pe ceilalți în peșteră, îi spuse ea, trecând prin tehnicile Jedi de îmbunătățire senzorială și mijindu-și ochii către vehiculul care se apropia.

– Și mai bine, duceți-vă cu toții. Se pare că este naveta Khra a gărzilor noastre noghri.

– Prea târziu, spuse Carib privind vehiculul în timp ce le făcea semn celorlalți să stea pe loc. Dacă ăia sunt noghri, deja ne supraveghează. A încerca să ne ascundem acum nu ar face decât să înrăutățească lucrurile.

Naveta aproape ajunsese la ei, trecând jos peste grâne, fără să dea vreun semn că se va opri. Han scoase un sunet neinteligibil din gât, și chiar și Leia simți o umbră de nesiguranță. *Arăta* ca o navetă Khra, dar la viteză cu care zbura, era imposibil de confirmat. Dacă, în schimb, era un alt atac...

Și atunci, aproape în ultima clipă, naveta frână puternic, oprindu-se în aer. O siluetă cenușie scundă sări pe ușa pentru pasageri, iar naveta porni din nou, legănându-se peste peșteră și dealuri înainte de a vira înapoi către grupul adunat în jurul Șoimului.

– Doamnă consilier, spuse Barkhimkh grav, recăpătându-și iute echilibrul după saltul de trei metri. Nu avea arme la vedere, dar cu un noghri, asta nu însemna prea multe.

– Monitorul Apărării de pe Pakrik a zis că o navă a fost atacată și a dedus că era a dumneavoastră. Suntem încântați să vă găsim întregi.

– Mulțumesc Barkhimkh, răspunse Leia, păstrându-și tonul la fel de grav și de rece ca al lui. Ceea ce voia el cu adevărat să facă, știa, era să își exprime rușinea profundă și ura de sine pentru că el și Sakhisakh nu fuseseră acolo pentru a-i apăra de atac. Dar nu ar fi dezvăluit nici măcar o urmă din aceste sentimente în fața străinilor.

– Îți apreciem îngrijorarea, adăugă ea. După cum vezi, am reușit să aterizăm în siguranță printre prieteni.

– Da, zise noghri-ul, măsurând grupul cu o singură privire bine antrenată. Presupun că acum – vocea i se poticni doar un pic – vă veți întoarce cu noi?

O scăpare aproape imperceptibilă; dar pentru Leia era de ajuns.

– Nu, e în regulă, spuse ea repede, făcând un pas către Carib. Nu ne vor face rău.

– Nu înțelegeți, mârâi Barkhimkh amenințător. Brusc, în vocea lui se simțea disprețul, iar în mâna lui, la fel de brusc, apăruse un pistol. Sunt clone imperiale.

– Sunt clone, da, zise Leia. Dar acum sunt de partea noastră.

Barkhimkh scuiپă.

– Sunt imperiali.

– La fel au fost și noghri-i, odată, spuse Carib încet.

Pistolul lui Barkhimkh zvâcni către el, iar ochii lui negri și mari aruncau flăcări. Orice pomenire de către străini a lungului lor serviciu pentru Imperiu era considerată o insultă.

– Nu, spuse Leia cu tărie, întinzându-și Forța pentru a da țeva pistolului într-o parte.

– Ne-au salvat viețile și au cerut protecție.

– Dacă doriți, puteți să vă încredeți în ei, doamnă consilier, zise Barkhimkh amenințător. Dar eu nu o voi face.

Cu toate acestea, pistolul dispăru.

– La puțin timp după ce ați plecat de pe Pakrik Major a sosit o transmisiune urgentă pentru dumneavoastră, spuse noghri-ul, semnalizându-i să aterizeze partenerului său care descria cercuri cu naveta.

– Ați primit-o?

– Nu, zise Leia încruntându-se. Nu își dăduse seama că noghri-i le puteau intercepta comunicațiile private.

– Probabil că a sosit când eram bruiiați. Ai vreo copie?

– Sakhisakh o va aduce, spuse Barkhimkh, făcând un semn abia vizibil cu capul către naveta care acum ateriza în laterala lor. Firește, nu am încercat să o decriptăm.

Ceea ce nu însemna neapărat că n-ar fi putut s-o facă dacă ar fi vrut.

– Spune-i să mi-o aducă în Șoim, te rog, zise ea. Mă duc să pregătesc echipamentul de decriptare. Așteaptă aici cu Han și ajută-l pe Carib și pe ceilalți să pregătească reparațiile.

Zece minute mai târziu, așezată la măsuța din Șoim, în timp ce Sakhisakh stătea de gardă între ea și trapă, puse datacardul în datapad.

Mesajul era scurt și foarte la obiect:

Leia, sunt generalul Bel Iblis. Tocmai am primit informații foarte importante și trebuie să vorbesc cu tine urgent. Te rog să rămâi pe Pakrik Minor; voi sosi acolo în trei zile și ne vom întâlni la astroportul din nordul Barris-ului. Te rog să tratezi această comunicare cu cea mai mare grijă.

Leia se încruntă, pielea de pe ceafă înțepând-o. Oare ce putea Bel Iblis să fi descoperit atât de important, încât să vină până aici? Și de ce ea, dintre toți ceilalți?

Se auzi zgomotul cizmelor pe metal și, când își ridică privirea, îl văzu pe Han trecând pe lângă Sakhisakh.

– Pare destul de clar, cred, raportă el, strecurându-se în scaunul de lângă ea. Droidul-șef crede că pot repara nava în vreo două zile. Deci, ce-i cu mesajul ăsta important?

Fără un cuvânt, Leia îi întinse datapadul. Han îl citi, încruntându-se pe măsură ce îl parcurgea.

– Interesant, declară el, punând datapadul pe masă. Cum de știe Bel Iblis că suntem aici?

– Probabil că i-a spus Gavrisom, zise Leia. El e singurul care știe că venim pe Pakrik Minor după încheierea conferinței.

– Da, bine, și cele trei korliere știau, spuse Han, întorcând datapadul pentru a se mai uita o dată la mesaj. Cât de sigură ești că ăsta vine chiar de la Bel Iblis?

– Cât se poate de sigură, zise Leia. Are codul lui de semnătură, plus confirmarea de limitare la punte.

– Adică ce, șmecheria aia cu cod integrat în criptare pe care a scornit-o Ghent în urmă cu două luni?

– Aia, spuse Leia. Cred că imperialii nici nu știu că acolo sunt coduri, cu atât mai puțin să aibă o cale de a le accesa sau de a le copia.

– Doar dacă nu cumva Ghent a folosit același truc și când lucra pentru Karrde, medită Han, frecându-și bărbia. Poate că imperialii s-au prins atunci.

– Nu, Bel Iblis l-a întrebat despre asta când a propus tehnica prima dată, zise Leia. Ghent a spus că era ceva ce abia descoperise.

– Mm. Han citi iar mesajul. Nu știi despre ce este vorba?

– Habar n-am, spuse Leia. Bănuiesc că o să aflăm în vreo două zile.

– Ei, cel puțin *tu* o să afli, zise Han. Până atunci eu și Carib o să plecăm.

Leia inspiră adânc, simțind din nou cum, brusc, durerea i se întorcea în piept.

– Han...

– Nu ne contrazicem, dragă, spuse Han încet, întinzându-se și luând-o de mână. Nici mie nu-mi place. Dar dacă nu oprim chestia asta, totul o să se prăbușească. Știi asta mai bine decât mine.

– Nu știm asta, îl contrazise Leia. Avem guvernul Noii Republici și studenții Jedi ai lui Luke care să ne ajute să ținem lucrurile sub control. Dacă se ajunge la un război civil, îi putem forța pe bothani să plătească orice despăgubiri este nevoie, chiar dacă asta le va distruge economia.

– Chiar crezi că diamalii îl vor lăsa pe Gavrisom să îi forțeze la o astfel de autodistrugere? replică Han. Ca să nu mai vorbim de mon cal-i, sif kri-i și cine s-o mai fi alăturat bothanilor în ultima vreme? Haide, n-am câștigat războiul cu iluzii.

– Ei, atunci ce zici de Karrde? întrebă Leia făcând o ultimă încercare.

– Ce-i cu el? răspunse Han. Doar pentru că s-a dus să caute o copie a Documentului Caamas nu înseamnă că o s-o și găsească. De fapt, nici el nu părea prea încrezător. Dacă ar fi fost, ar fi cerut jumătate de plată înainte.

Leia se uită urât la el.

– Vorbesc serios.

– Și eu, zise Han strângând-o de mână. Crezi că eu *vreau* să mă duc la plimbare în mijlocul Imperiului? Uite, poți să vorbești cât vrei despre a ține lucrurile sub control; dar dacă Noua Republică pică, tu, Gavrisom și toți elevii de la școala lui Luke nu o să fiți în stare să o puneți pe picioare la loc. Și dacă se întâmplă asta, ce viață vor duce Jacen, Jaina și Anakin? Sau puii lui Chewie, sau nepoții lui Cracken, sau oricine altcineva? Nici mie nu-mi place, dar e ceva ce trebuie făcut.

Leia inspiră adânc, întinzându-și Forța. Nu, nu-i plăcea deloc treaba asta. Dar în același timp, paradoxal, simțea că era corect. Neplăcut, cu siguranță nesigur, dar corect.

– Nu te duci singur, nu? suspină ea. Adică, mai iei pe cineva în afară de Carib?

– Da, mă gândesc la cineva, spuse Han cu un amestec ciudat de ușurare și de regret în voce. Ușurare, bănuia ea, pentru că nevasta lui Jedi nu avea să mai insiste să nu plece; regret, din același motiv.

Leia reuși să zâmbească.

– Lando?

– Cum ai ghicit? spuse Han, reușind să răspundă cu un surâs. Da. El și alți câțiva. Se întoarse pe jumătate și se uită la Sakhisakh. Tu nu, dacă asta voiai să întrebi.

– V-aș sfătui să vă răzgândiți, zise Sakhisakh. O gardă de noghri deghizați în sclavi ar putea trece neobservați chiar și pe o lume imperială. Se uită la

Leia. Deja v-am dezamăgit de două ori, doamnă Vader, mai întâi pe Bothawui, acum aici. Nu am putea suporta rușinea și dezonoarea unei a treia greșeli.

– Dezonoarea nu va conta prea mult dacă suntem prinși la zece pași de navă din cauza voastră, observă Han. Îmi pare rău, dar Lando și cu mine putem să ne descurcăm singuri. Voi doar aveți grijă de Leia, da?

– Nu te teme, spuse Sakhisakh, cu o amenințare grea în voce. Așa vom face.

Sub masă, Leia îl prinse pe Han de mână.

– S-a terminat cu mica noastră vacanță, zise ea, forțându-se să zâmbească, dar probabil că fu la fel de neconvingătoare pe cât se simțea.

Expresia care trecu repede pe fața lui Han o făcu să își dorească să nu fi spus asta.

– Îmi pare rău, Leia, zise el cu o voce joasă. Se pare că nu mai reușim să luăm și noi o pauză, nu?

– Nu prea des, îl aprobă ea oftând. Dacă mi-aș fi dat seama de la început cât de mult ne vor costa toate astea... nu știu.

– Eu știu, spuse Han. Tu ai fi murit pe Alderaan, Palpatine ar fi fost încă la conducerea Imperiului, iar eu aș fi transportat încă mirodenii pentru viermi ca Jabba. Doar asta, și merită.

– Ai dreptate, zise Leia simțindu-se ușor rușinată pentru momentul de autocompătimire. Când vreți să plecați tu și Carib?

– Ei, să vedem, spuse Han gânditor, o sclipire neașteptată de zburdălnicie atingând tonul trist al emoțiilor sale. Trebuie să-i transmit lui Lando, iar Carib trebuie să scoată cargobotul și să-l verifice. Și el e un familist, deci va avea nevoie de timp pentru a-și lua la revedere de la nevastă și copii. Deci, să zicem... mâine dimineață?

Traducere: îi va spune lui Carib că nu vor pleca decât dimineață, indiferent ce scuze va trebui să inventeze.

– Mulțumesc, zise ea încet, strângându-i mâna și încercând iar să zâmbească. Se simțea mai bine acum.

– Nu asta căutam, spuse Han. Dar cred că e mai bine decât nimic.

– Mult mai bine, îl asigură ea. Dar crezi că toate aceste crize mai pot aștepta o noapte?

– Nu știu, zise Han, ridicându-se din scaun și oferindu-i brațul într-unul dintre acele gesturi ale familiei regale alderaaniene pe care le folosea prea rar.

– Dar vor fi nevoite să aștepte.

În afara cupolei curbate din oțel transparent, un ultim jet de bule țâșni din formațiunea stâncoasă brăzdată de vene albastrii care se ridicau de pe fundul oceanului. Și, ca și cum acesta ar fi fost un semnal, luminile din zonă începură să slăbească în intensitate. Zumzetul încet al convorbirii din galeria de observație se opri, în așteptare.

Stând lângă zidul din spate, Lando Calrissian zâmbi, așteptând și el ceva. Când el și Tendra Risant propuseseră pentru prima dată această operațiune minieră subacvatică, familia ei nu fusese prea entuziasmată; dar criticaseră fățiș ideea lui de a adăuga o galerie de observație, astfel încât clienții dispuși să plătească, să poată privi. Ridicol, spusese ei – nimeni nu plătește bani buni ca să se uite cum lucrează minerii, chiar și într-un loc neobișnuit ca fundul oceanului Varn. Dar Lando insistase, iar Tendra îl susținuse, și contabilii familiei le dăduseră, până la urmă, banii, în silă.

Ceea ce marea plăcerea de a privi galeriile pline, ca aceasta, așteptând cu nerăbdare să înceapă spectacolul.

Luminile se stinseră, lăsând formațiunea stâncoasă abia vizibilă, ca o formă întunecată profilându-se în apa de mare din jur doar un pic mai deschisă la culoare. Cineva din galerie îi șopti unui prieten...

Și, brusc, un singur punct de foc verde-albăstrui se văzu la unul dintre capetele stâncii. Crescu rapid, devenind o linie, apoi o pereche de ramuri și, într-un final, o pânză de păianjen luminoasă, atunci când venele albastre de fraca se aprinseră și arseră. Și atunci dărele de bule galbene apărură când căldura minereului fraca, arzând, aprinse stratul de tertian de dedesubt și, pentru următoarele aproximativ treizeci de secunde, întreaga formațiune a fost înconjurată de o pălălaie de foc și lumină. Ca o ființă vie, zvârcolindu-se în agonia tăcută a chinurilor morții...

Și, cu o ploaie de scânteii multicolore și un ultim jet de bule, formațiunea se transformă într-o grămadă de pietre.

Cineva suspină uimit; iar când scânteile și bulele dispărură și luminile începură să se aprindă din nou, aplauzele izbucniră spontan. Luminile din galerie se aprinseră și ele, iar cu un zumzet de conversație agitată

spectatorii începură să se întoarcă în zonele cazinoului. Lando așteptă lângă ușă în timp ce ieșeau, zâmbind, acceptând complimentele, răspunzând la o mulțime de întrebări, de la cele mai banale până la cele mai inteligente, iar când ultimii duroși ieșiră, reprogramă ușa pentru a permite accesul tuturor. Minerii trebuia să mai detoneze astăzi una sau două formațiuni, dar până atunci galeria va rămâne deschisă, fără bani, pentru oricine ar fi vrut să vină și să privească.

Tocmai pornea pe coridor către Camera Tralus, când comunicatorul piui. Scoțându-l, îl porni.

– Calrissian.

– Transmisiune pe legătura cu suprafața, anunță ofițerul-șef de comandă Donnerwin. Este criptată și marcată ca privat.

– O primesc în biroul meu, îi zise Lando închizând comunicatorul și schimbând direcția. Probabil că era Tendra care voia să îi spună că își terminase călătoria corelliană și că se întorcea. Ori poate că era senatorul Miatamia sau alt oficial diamal cu vești despre înțelegerile de securitate pe care spera să le încheie cu ei pentru transporturile de minereu.

În oricare caz, era o convorbire bine-venită. Ajungând la biroul său, închise ușa, se așeză în scaunul de la masă și, cu o nerăbdare dublă față de cea a pariorilor din galerie, deschise comunicatorul.

Nu era Tendra. Nici măcar Miatamia.

– Salut, Lando, spuse Han cu un zâmbet slab, mult prea cunoscut pe față. Cum merge treaba?

– Mult mai rău decât cu două minute în urmă, îi răspunse Lando, nerăbdarea dispărându-i ca o bulă de săpun și așezându-i-se în adâncurile stomacului ca un sentiment neplăcut.

– Cunosc privirea asta. Ce vrei?

– Am nevoie să vii cu mine într-o scurtă călătorie, zise Han. Poți să lipsești câteva zile?

Senzația din stomacul lui Lando deveni un pic mai rece. Fără „cine, eu?“, nici „ce te face să crezi că vreau ceva?“, fără niciun fel de glumă. Orice se petrecea, Han o lua foarte în serios.

– Depinde, evită el răspunsul. Cât de periculoasă va fi această scurtă călătorie? Din nou, ar fi trebuit să intervină o glumă. Dar nu se întâmplă așa.

– Ar putea fi destul de riscantă, recunosc Han. Ar putea fi chiar mai rău de atât.

Lando se strâmbă.

– Han... uite, trebuie să înțelegi...

– Am nevoie de tine, Lando, îl întrerupse Han. Ne grăbim și îmi trebuie cineva în care să mă pot încrede. Ai experiența de care am nevoie, cunoști oamenii care trebuie și nu am pe cine altcineva să iau.

– Han, am responsabilități aici, zise Lando. Am o afacere de condus...

– Și Karrde a avut afaceri de condus, îl întrerupse Han iar. N-o să-i placă dacă refuzi.

Lando clătină din cap cu resemnare. Nu, cu siguranță lui Karrde nu-i va plăcea dacă va refuza asta. Nu după ce Lando îl convinsese de unul singur să meargă în sectorul Kathol pentru a încerca să obțină o copie intactă a Documentului Caamas de la misteriosul Jorj Car'das, ale cărui legături cu Talon Lando tot nu le înțelegea. Dar nu asta era ideea. Ideea era că Karrde nu voise să se confrunte cu Car'das, dar totuși se dusese. Acum Han dădea cărțile pe față, iar Lando era rușinat cu douăzeci de puncte din douăzeci și trei.

– În regulă, spuse el. Însă doar din cauza lui Karrde. Unde și când?

– Chiar acum, zise Han. Ai acolo *Doamna Norocului*?

– La suprafață, da, îi spuse Lando. Pot să iau următoarea navetă și să fiu acolo în jumătate de oră. Cine sunt ceilalți oameni de care spuneai că avem nevoie?

– Pentru început, Lobot, vechiul tău administrator și amic, zise Han. Și acel verpin cu care a lucrat pentru o vreme... cum îl chema?

– Moegid, spuse Lando, mijindu-și ochii. Han, sper că asta nu e ceea ce cred eu?

– Probabil că e mai rău, recunosc Han. Lobot și Moegid încă mai fac chestia aia de spargere despre care îmi spuneai?

– Nu știu, zise Lando suspinând. Dar sunt sigur că încă mai pot. Nu cumva ai localizat...?

Ezită. Chiar și cu transmisiunea criptată, nu voia să spună numele cu voce tare.

Evident, nici Han.

– Adică locul despre care am vorbit la Orowood? spuse celălalt indirect. Cred că da. Ia-i pe Lobot și pe Moegid și ne întâlnim la două sisteme spre Nucleu față de locul unde n-ai avut de ales.

Lando zâmbi slab. *Au sosit chiar înaintea ta*, îi răsunară acuzator vorbele în minte, la fel de clare ca și cum s-ar fi întâmplat ieri. *N-am avut de ales. Îmi pare rău.*

Și mie îmi pare rău, replicase Han când el și Leia, cu un pluton de soldați din trupele de șoc pe urme, intraseră în sufrageria privată din Orașul Norilor pentru a se confrunța cu Darth Vader.

– La două sisteme spre Nucleu să fie, confirmă el.

– Te aștept, spuse Han.

Transmisiunea se încheie. Lando se lăsă pe spate în scaun, privind fără să vadă la ecranul gol. *Locul despre care am vorbit la Orowood.* Vorbiseră despre câteva locuri diferite la acea întâlnire clandestină. Însă doar unul dintre ele l-ar fi putut face pe Han să fie atât de supărat.

Bastion. Ultimul loc al atât de des mutatei capitale imperiale, numele și poziția planetei gazdă fiind ținute în mare secret. Probabil una dintre cele mai bine apărate lumi din galaxie, cu siguranță punctul central al puterii imperiale; în mod foarte clar, locul în care numele de Han Solo și Lando Calrissian nu erau deloc admirate.

Și unul dintre ultimele locuri din galaxie în care un set complet de dosare imperiale trebuie să se fi aflat. Dosare care ar fi putut conține numele și clanurile de bothani care ajutaseră la distrugerea lumii Caamas cu o jumătate de secol în urmă. Dosare care ar fi putut opri cearta tot mai violentă despre posibilitatea ca întreaga specie bothană să plătească pentru acea mână de criminali anonimi.

Dacă reușeau să găsească acel dosar important. Și să plece în viață. Deschise comunicatorul.

– Donnerwin, trimite-i un mesaj lui Lobot la Centrul de Scufundări, ordonă el. Spune-i să se pregătească pe el și pe *Doamna Norocoasă...* plecăm într-o scurtă călătorie. Pentru o clipă, se gândi dacă să-i comande lui Lobot să-l contacteze pe Moegid, dar se hotărî să n-o facă. *Doamna Norocoasă* avea o criptare mai bună decât comunicatoarele obișnuite, iar cu cât mai puține informații puteau fi interceptate, cu atât mai bine.

– Și rezervă-mi un loc pe următoarea navetă care merge la suprafață.

– Confirmat, spuse Donnerwin, ca întotdeauna, fără să fie uimit de această schimbare bruscă din planurile șefului. Naveta pleacă în douăzeci de minute. Vreți să o rețin?

– Nu, pot să ajung la timp, îi zise Lando, făcându-și iute o listă în minte. Orice ar fi putut avea nevoie se afla deja la bordul *Doamnei Norocoase* și, în afară de vreun dezastru major, cazinoul și operațiunea minieră ar fi trebuit să se poată descurca singure o vreme. Cel puțin până se întorcea Tendra.

Un val de vină îl încercă. După toate prin care trecuseră el și Tendra, împreună, ea avea dreptul să afle de ce lăsa el totul baltă așa. Mai ales dacă exista vreo șansă ca el să nu se mai întoarcă.

Înghiți, dar își simți gura surprinzător de uscată. Avea să se întoarcă, sigur. Firește că da. Oare nu el zburase direct în inima celei de-a doua Stele a Morții și scăpase cu viață? Sigur că da. Și supraviețuise distrugerii Muntelui Tantiss, și acelei neplăceri coreliene, ba chiar și de la tot ce mai fusese între ele.

Însă acum era mai bătrân și mai înțelept, cu o afacere care chiar îi plăcea și cu o femeie de care, probabil pentru prima dată în viață, se simțea cu adevărat și cinstit legat? Nu voia să piardă nimic din astea. Cu siguranță nu murind.

Dar, hei, nu avea de ce să își facă griji. Mergea cu Han, iar Han era cel mai norocos bandit din câți cunoscuse vreodată. O să se întoarcă întregi. Sigur că da. Garantat.

– Șefule?

Lando clipi, ieșind din conversația lui privată de încurajare și concentrându-se iar asupra lui Donnerwin.

– Ce-i?

– Mai doriți ceva? întrebă celălalt.

– Nu, zise Lando, simțindu-se cam ridicol. Doar ai grijă ca lucrurile să meargă bine până se întoarce Tendra.

Donnerwin zâmbi.

– Sigur, șefule. Drum bun.

– Mulțumesc.

Lando opri comunicatorul și, cu o grimasă, își împinse scaunul în spate și se ridică. Nu, nu era nimic prostesc la a fi precaut. Era ceva mult mai rău de atât.

Era vârsta. Lando începea să se simtă bătrân; și nu-i plăcea asta. Nici un pic.

Foarte bine. Se va duce și va face această scurtă călătorie de plăcere în inima Imperiului. Îi va face bine și, pe deasupra, s-ar putea să și salveze Noua Republică.

Sigur. Va fi ca pe vremuri.

În cască se auzi deschizându-se și închizându-se ușa de la biroul lui Calrissian; și, cu un suspin, Karoly D'ulin scoase aparatul din ureche.

– *Shassa*, murmură ea în gol.

Cuvântul păru să rămână în aer în fața ei, acolo în mica încăpere utilitară. Un vechi blestem de luptă Mistryl, dar rostit acum nu cu mânie sau în furia bătăliei, ci cu o tristețe profundă.

Câștigase pariul... iar acum va fi nevoită să își ucidă o veche prietenă.

Cu degete îndemânatice, începu să desfacă echipamentul de interceptare audio pe care îl pusese în biroul lui Calrissian când sosise aici, cu patruzeci de ore în urmă, iar un val de mânie îi inundă starea întunecată. Mânie pentru că Talon Karrde era atât de previzibil; mânie pentru că ea însăși îi anticipase mișcările cu atâta precizie; mânie pentru că Shada D'ukal o punea în această situație.

Pe cenușa lui Emberlene, ce o făcuse pe Shada să îi sfideze astfel pe cei Unsprezece, se întrebă ea. Loialitatea, spusese Shada pe acel acoperiș bătut de vânturi. Dar asta era, în mod clar, ridicol. Mazzic era un mic contrabandist jegos – nimic mai mult – care nu putea cere mai multă loialitate de la Shada decât vreunul dintre zecile de alți patroni pentru care lucrase în decursul anilor. Adevărat, această slujbă durase mai mult decât majoritatea; dar, indiferent ce ar fi crezut Mazzic, Shada tot fusese o gardă secretă Mistryl în tot acest timp, răspunzând în final doar celor Unsprezece Bătrâni ai Poporului.

Deci Shada îi încălcase ordinele și, ca rezultat, o înțelegere Mistryl cu un lord al crimei hutt se stricase, iar cei Unsprezece voiau capul Shadei. Tuturor celor din Mistryl li se ceruse să o caute și câteva echipe fuseseră trimise anume pentru a-i lua urma.

Și, din toată această agitație, Karoly fusese cea care o găsisese.

Chiar și acum, după opt zile, ironia situației încă îi lăsa un gust amar lui Karoly. Nu mai lucrase cu Shada de douăzeci de ani, totuși reușise să anticipeze că următoarea mișcare a Shadei va fi în direcția ierarhiei Noii Republici, deși dacă era pentru a se alătura acesteia sau pentru a trăda, Karoly încă nu știa. Ajunsese pe Coruscant tocmai la timp pentru a o

vedea pe Shada părăsind Orașul Imperial și o urmărise până la un apartament deținut de consilierul suprem Leia Organa Solo și de soțul ei, lângă Munții Manarai.

Ar fi putut să o atace pe Shada acolo – cu siguranță surpriza ar fi fost de partea ei. Dar se zvonea că soții Solo aveau întotdeauna un corp de războinici noghri în jurul lor și, chiar dacă iscusința lor în luptă era supraapreciată, ar fi fost riscant ca o singură Mistryl să îi înfrunte.

Așa că își chemase ajutoare. Dar, înainte ca acestea să ajungă, Shada părăsise clădirea în compania lui Talon Karrde. Din nou, atunci ar fi putut fi șansa ei; însă înainte de a reuși să facă mai mult de a se infiltra în cala lor de andocare, Organa Solo și droidul ei de protocol sosiseră împreună cu doi noghri pe urme. Ea și droidul intraseră, noghri-i ocupându-și pozițiile lângă trapa exterioară; iar când Organa Solo plecase, câteva minute mai târziu, o făcuse fără droid. Își luase gărzile și părăsise terminalul.

Și atunci, spre umilința lui Karoly, *Sălbaticul Karrde* decolase imediat, lăsând-o prea departe de nava ei pentru a avea vreo șansă de a-i urmări.

Cei Unsprezece fuseseră furioși. La fel și echipa de vânătoare Mistryl care lăsase totul pentru a se grăbi pe Coruscant la chemarea ei. Nimic nu fusese spus; dar totuși, nimic nu trebuia. Expresiile fuseseră de ajuns, și privirile piezișe și comentariile mormăite între ele în timp ce se întorceau la navele lor. Auziseră povestea despre cum Karoly o lăsase pe Shada să scape la Complexul de Distracții Resinem și nu era greu de ghicit că multe dintre ele credeau că făcuse același lucru și aici.

Ceea ce făcea ca dovadă că se înșelau să fie mult mai importantă. Așa că se luase după o bănuială nesigură, întorcându-se la o vagă legătură dintre Karrde și Calrissian, pe care Mazzic o mirosise cu câțiva ani în urmă.

O bănuială care se dovedise adevărată. Solo fusese precaută în acea transmisiune, dar acea singură referință indirectă la Karrde era tot ce-i trebuia. Shada plecase cu Karrde, iar lui Calrissian i se cerea să se alăture.

Și oriunde se va duce, Shada va fi și ea acolo. Calrissian fusese, odată, contrabandist, și orice contrabandist – fost sau nu – are una sau două ascunzători la bordul navei lui. În cazul în care Karoly reușea să ajungă la *Doamna Norocoasă*, chiar și cu câteva minute înaintea lui Calrissian, erau destule șanse să se ascundă înainte ca el să înceapă să urce pe rampa de intrare.

Și dacă se dovedea că el voia să folosească ascunzătoarea ei pentru altceva... ei bine, va trage în această țintă când va ajunge la ea.

Între timp, trebuia să își strângă bagajele și să rezerve un loc în naveta care mergea spre suprafață. De preferat, mai aproape de ușă decât cel al lui Calrissian.

Așteptând până când nu se mai auzi nimic de pe coridorul de afară, se strecură din cămăruța utilitară și se îndreptă în pas rapid către încăperea ei.

– Domnule Amiral? se auzi vocea căpitanului Dorja din difuzorul comunicatorului în cercul interior de ecrane repetitive ale încăperii de comandă secundare.

– Naveta ambasadorului ruurian tocmai a părăsit nava și se îndreaptă spre suprafață.

Întinzându-i paharul lui Tierce, Flim îi aruncă lui Disra un zâmbet îngâmfat și se îndreaptă către ecranele repetitive.

– Mulțumesc, domnule căpitan, zise el cu acea voce calmă și măsurată a lui Thrawn, pe care o imita atât de bine. Pregătește un curs spre Bastion și anunță-mă când nava este gata.

– Da, domnule.

Comunicatorul se închise cu un clic.

– Era și timpul, mârâi Disra, privindu-l amenințător pe Tierce. După mine, deja ne-am forțat prea mult norocul aici.

– Cunoaștem părerile tale despre acest subiect, mulțumesc, spuse Tierce, nu chiar cu insubordonare, în timp ce îi dădea înapoi lui Flim paharul cu băutură. Aș vrea să îți reamintesc faptul că trei tratate nou-nouțe sunt un rezultat foarte bun pentru o săptămână de muncă.

– Doar dacă nu se abate Coruscantul asupra noastră ca un rancor rănit, replică Disra cu amărăciune. Forțează-i tu destul de mult și de rău, și o s-o facă.

– Asta nu prea se cheamă forțare, excelență, zise Flim. Și vocea lui era cam prea aproape de insubordonare, după gustul lui Disra.

– Nu am pornit și nici nu am provocat ostilități și am mers doar acolo unde am fost invitați. Ce motive ar avea Coruscantul să ne atace?

– Ce părere ai de motivele că încă există o stare de război între noi? se răsti Disra. S-a gândit vreunul dintre voi la asta?

– Sinucidere politică, pufni Flim. Am fost *invitați* de aceste sisteme, îți aduci aminte? Dacă încearcă să-și vâre nasul Coruscantul...

Se întrerupse când un fluierat strident se auzi dinspre ecranele repetitive.

– Ce-i asta? întrebă el.

– Alarma de luptă de urgență, spuse Tierce repede, aproape vărsând restul băuturii lui Flim pe uniformă de un alb imaculat, în timp ce trecea pe lângă maestrul în deghizări și se lăsa să cadă în scaunul de comandă.

– Amirale, treci aici, adăugă el, mâinile fugindu-i pe butoanele de comandă.

Ecranul tactic se aprinse, transformând încăperea într-o uriașă hologramă de luptă; și, când o făcu, unitatea de comunicare piui.

– Domnule Amiral, cred că suntem pe punctul de a fi atacați, zise vocea lui Dorja cu calm. Opt corvette de clasă *Prădător* tocmai au făcut saltul în sistem, îndreptându-se spre noi.

Voluntar, Disra își descleștă fălcile în timp ce se uita prin cameră după simbolurile strălucitoare ce arătau Prădătorii care se apropiau. Firește că Dorja era calm – credea că îl are pe Marele Amiral Thrawn la bord și că problemele erau, fără îndoială, sub control. Dar nu-l avea pe acesta, iar problemele nu erau sub control. Și, dacă Disra nu făcea repede ceva, acest balon fragil de săpun avea să le explodeze în brațe.

Flim era acum lângă Tierce, iar maiorul se întindea să deschidă comunicatorul.

– Spune-i lui Dorja să preia comanda, șuieră Disra către ei. Spune-i că e ceva prea mic sau prea banal ca să îți pierzi tu vremea...

– Șșș! șuieră Tierce, întrerupându-l cu o privire amenințătoare și cu o mișcare fermă de mână. Domnule Amiral?

– Gata, zise Flim, iar Tierce apăsă butonul comunicatorului.

– Mulțumesc, domnule căpitan, spuse mios maestrul în deghizări; și, încă o dată, brusc, Marele Amiral Thrawn apărură în încăperea. I-ați identificat?

– Nu, domnule, nu încă, zise căpitanul. Au generatoare de bruiaj aleatorii care maschează formele de identificare ale motoarelor. Foarte ilegale, firește.

– Firește, îl aprobă Thrawn. Lansează jumătate de escadrilă de Păsăre-de-Pradă pentru a le intercepta.

– Da, să trăiți!

Tierce închise comunicatorul.

– Ești nebun? mârâi Disra. O jumătate de escadrilă de vânători stelari împotriva...?

– Calmează-te, excelență, spuse Flim, aruncându-i lui Disra o privire rece și calculată. Aceasta era una dintre tehnicile standard ale lui Thrawn pentru a depista identitatea unui oponent necunoscut.

– Și, mai la obiect, așa câștigăm timp, adăugă Tierce, degetele zburându-i nebunește pe consola calculatorului. Corvette Prădător, corvette Prădător... iată-le. Folosite cel mai des de Sectorul Corporațiilor în aceste zile, plus câteva în diferite flote de apărare de sistem din Inelul Exterior.

– Interesant, comentă Flim, aplecându-se pentru a citi peste umărul lui. Ce o fi vrând Sectorul Corporațiilor?

– Nu știu, zise Tierce. Disra? Ai vreo idee?

– Nu, spuse Disra, scoțându-și datapadul. Nu, nu știa de ce ceva din Sectorul Corporațiilor ar fi vrut să-i atace astfel... dar, pe de altă parte, pomenirea Prădătorilor îi trezise o amintire vagă.

– Ai o listă a celorlalte sisteme care le folosesc? întrebă Flim.

– Acum o parcurg, spuse Tierce. Nu-mi sare nimic în ochi... uite și Păsările-de-Pradă.

Disra își ridică privirea și văzu semnele care indicau vânătorii stelari ce goneau către intrușii din depărtare, apoi își coborî iar ochii asupra datapadului. Avea ceva de a face cu căpitanul Zothip și cu pirații Cavrillu, își amintea el. Uite, asta era secțiunea...

– Am nevoie de niște sugestii, spuse Flim repede.

– Modelul standard al lui Thrawn ar fi să lase Păsările-de-Pradă să înceapă atacul și apoi să le retragă, zise Tierce. Felul în care răspundea inamicul acestei sondări era, de obicei, de ajuns pentru a-i permite să își dea seama cine era.

– Asta-i bun pentru Thrawn, replică Flim cu teamă. Din păcate, momentan nouă ne cam lipsește tipul lui de geniu.

– Doar dacă maiorul Tierce nu a luat cursuri în domeniu pe când era în Garda Regală, adăugă Disra, închizând datapadul cu un pocnet, având un sentiment măreț de triumf.

– Ne sari în ajutor, ca de obicei, excelență, spuse Tierce absent, tot mai căutând prin dosarele din calculator.

– Mă bucur că mă apreciezi, zise Disra. Sunt diamali.

Avu satisfacția de a-i vedea pe amândoi întorcându-se pentru a se uita la el, cu o expresie surprinsă și uimită pe fața lui Flim, cu aceeași surprindere atinsă de suspiciune pe cea a lui Tierce.

– Ce? întrebă Flim.

– Sunt diamali, repetă Disra, savurând din plin momentul. Cam cu trei luni în urmă, Ministerul de Comerț diamal a cumpărat douăsprezece corvette Prădător pentru a le folosi la escortarea transporturilor. Și, este posibil, și pentru ceva operațiuni mai dubioase.

– Ești sigur? întrebă Flim, privind iscoditor ecranul. Aici nu apare.

– Sunt sigur că nu, zise Disra. Căpitanul Zothip a încercat să le cumpere, dar a fost supralicitat. După cum spuneam, s-ar putea să le păstreze pentru operațiuni dubioase.

– Și cum ai tras tu concluzia de aici că ar fi aceleași nave? întrebă Flim.

– Nu, are dreptate, interveni Tierce înainte ca Disra să poată răspunde. Senatorul ăla diamal pe care l-am târât împreună cu Calrissian la bordul *Neîndurătorului* – îți amintești de el? N-am crezut nicio clipă că a fost convins pe deplin că ești Thrawn.

– Și, dacă rapoartele de la Contrainformații sunt corecte, el este unul dintre cei care au ajutat la scindarea guvernamentală de pe Coruscant din cauza întregii probleme, le aminti Disra.

– Da, așa este, spuse Tierce, întorcându-se la tastatura calculatorului. Se pare că s-a hotărât să ne mai testeze o dată.

– Întrebarea este ce facem, zise Flim uitându-se prin cameră. Iar Păsările-de-Pradă aproape au ajuns.

– Știu, spuse Tierce uitându-se fix la ecranul calculatorului. Cheamă-i înapoi.

– Deja? se încruntă Disra din cauza acestei tactici. Credeam că trebuie să...

– Nu-mi trebuie nimic, i-o tăie Tierce. Cheamă-i înapoi și pune-l pe Dorja să pregătească o manevră Tron Boral.

– O ce? întrebă Disra, încruntându-se și mai rău.

– O tehnică de luptă cam secretă, îi explică Flim, aplecându-se peste umărul lui Tierce și pornind iar comunicatorul.

– E de ajuns, căpitane, spuse el mioros. Cheamă Păsările-de-Pradă și pregătește *Neîndurătorul* pentru o manevră Tron Boral.

– Am înțeles, domnule Amiral, zise Dorja iute. Veți veni și dumneavoastră pe punte alături de mine?

Tierce se uită la Flim și bătu cu degetul într-un punct de pe ecran.

– Nu veți avea nevoie de ajutorul meu, îl asigură Thrawn pe căpitan, dând din cap către Tierce în semn de confirmare și aplecându-se mai mult, pentru a citi secțiunea indicată.

– O manevră Tron Boral, urmată de un atac Marg Sabl facut de aproape de păsările noastre de pradă, și cred că atacatorii noștri necunoscuți se vor mai gândi la planurile lor. Asta dacă vor mai fi în viață, desigur.

– Da, domnule, spuse căpitanul, iar Disra aproape îl văzu cum își freca mâinile de nerăbdare.

– Manevra Tron Boral este pregătită.

– Execută, domnule căpitan.

Flim închise iar comunicatorul.

– Și asta ar trebui să fie de ajuns, zise el sprijinindu-se degajat de spătarul scaunului de comandă și uitându-se cu interes la ecranul tactic.

– Vezi tu, deja avem un plan de luptă împotriva diamalilor, explică Tierce privindu-l pe Disra. Thrawn s-a intersectat cu ei de câteva ori în timpul marșului său prin Rebeliune în urmă cu zece ani. Făcu un semn către calculator.

– Tot ce am avut de făcut a fost să deschid dosarul uneia dintre acele lupte...

– Au început, îl întrerupse Flim. Fug ca iepurii.

Disra îi urmări degetul cu privirea. Flim avea dreptate; Prădătorii se întorceau, într-adevăr, îndreptându-se către hiperspațiu.

– Dar încă nu am făcut nimic, protestă el, simțindu-se cam stânjenit.

– Ba sigur că da, zise Tierce cu o voce plină de o satisfacție morbidă. Nu uita că și ei au înregistrări ale victoriilor lui Thrawn. *Neîndurătorul* a început o manevră Tron Boral... și asta le-a fost de ajuns.

– Da, murmură Flim în timp ce, în celălalt capăt al încăperii, simbolurile Prădătorilor sclipiră și se stinseră când aceștia făcură saltul în hiperspațiu.

– Cu niște nave care nici măcar nu erau înregistrate pe numele lor, am răspuns cu cea mai potrivită mișcare.

Deschise iar comunicatorul.

– Ieșiți din formațiunea de luptă, căpitane, îi ordonă el lui Dorja. Și informați guvernele ruuriene că atacul asupra lumii lor a fost împiedicat.

– Imediat, domnule Amiral, se auzi vocea lui Dorja. Sunt sigur că vor fi încântați. Să continuăm pregătirea unui curs către Bastion?

– Da, zise maestrul în deghizări, poți pleca din sistem când dorești. Eu voi medita, dacă ai nevoie de mine.

– Da, să trăiți! Odihna plăcută, domnule Amiral.

Flim opri comunicatorul.

– Și cu asta, adăugă el către Disra și Tierce, chiar am terminat. Dacă diamalii nu erau convinși până acum, cinci ia sabaccul că acum sunt.

– Bravo lor, zise Disra acru. Îți dai seama, desigur, că acest mic exercițiu nu a făcut decât să ne ducă mai aproape cu un pas de a speria Coruscantul și a-l face să vină peste noi.

– Răbdare, excelență, spuse Tierce, închizând ecranul tactic și ridicându-se din scaunul de comandă. Sunt sigur că ne-a ajutat și să îi convingem pe ruurieni că au trecut de partea câștigătoare.

– Da, zise Disra. Și poate că ne-am mai apropiat cu un pas de „Mâna lui Thrawn“.

Flim se încruntă.

– „Mâna lui Thrawn“? Întrebă el precaut. Ce este o Mână a lui Thrawn?

Tierce își strânse buzele, în mod clar iritat.

– Excelență...

– Ce-i o Mână a lui Thrawn? repetă Flim.

– Nu, nu, continuă, îi spuse Disra lui Tierce, fluturând alene din mână și pregătindu-se să se bucure din plin și de acest moment. Tierce și Flim se înțelegeau mult prea bine pentru gustul său. Era vremea ca amândoi să guste din bănuielele și îndoielele în privința acestui aranjament pe care Disra le simțea încă de când începuse.

– Este povestea ta. Spune-i-o tu.

– Ascult, zise Flim, cu o voce brusc întunecată. Ce-i chestia asta despre care nu te-ai oboisit să-mi zici și mie.

Tierce își drese glasul.

– Uite cum stă treaba...

Disra se gândi mai târziu că era un lucru bun că încăperea de comandă secundară era total izolată fonic. Chiar și așa, din cauza atâtor strigăte, nici nu simțise vibrația caracteristică a punții care arăta întoarcerea distrugătorului spațial în hiperspațiu.

Primii o sută de metri au fost destul de ușor de parcurs, chiar și cu problemele obișnuite ale lui R2 pe teren accidentat. Mara explorase o parte din această secțiune a peșterii și studiasse restul cu bagheta ei luminoasă și cu macro-binoclul, deci putea alege ruta cea mai bună.

Dar, după aceea, podeaua începu să coboare abrupt cam zece metri; și când ajunseră în încăperea de la capătul coridorului, erau pe un teritoriu nou.

– Cum arată? îi strigă Luke Marei în timp ce folosea Forța pentru a-l trece pe R2 peste un bolovan de la piciorul pantei pe care coborâseră.

– Cam cum te-ai aștepta, răspunse Mara. Își întinsese bagheta luminoasă în față, iar trupul ei era conturat de lumina reflectată într-un nimb difuz de către praful din atmosferă.

– Știi, ar fi frumos ca măcar o dată să nu fim nevoiți să facem o călătorie în care să fim obligați să târâm droidul astromec prin pietre, tufișuri, nisip și mai știu eu ce.

R2 piui indignat.

– De obicei, R2 a știut să își poarte de grijă, îi aminti Luke, scuturându-și pietricele de pe palme în timp ce pășea lângă ea.

– Totuși, când a trebuit să-l tragem noi prin nisip?

– Sunt sigură că o să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Mara arătă în față. Cum ți se pare?

Luke se uită prin ceață. Încăperea era scurtă, nu avea mai mult de cincisprezece metri de unde stăteau ei până în capătul opus, dar era, într-adevăr îngrozoitoare. Un labirint de pietre și de bolovani acoperea zona, iar lamele zimțate ale stalactitelor și stalagmitelor ieșeau din tavan și din podea la întâmplare, blocându-le drumul. În capătul opus, camera se închidea iar, transformându-se într-o crăpătură îngustă, prin care părea că abia te-ai fi putut strecura.

– Nu arată prea rău, îi spuse el. Ne putem ocupa de stalactite cu săbiile de lumină. Întrebarea cea mare este dacă R2 are loc prin crăpătura aia.

Aerul foșni, iar Păstrătorul Promisiunilor zbură și se așează cu capul în jos pe o stalactită.

– *Ai probleme, Maestre Călător în Ceruri?* se formă gândul în mintea lui Luke. *Drumul este prea greu pentru tine?*

– *Niciun drum nu este prea greu pentru Jedi Sky Walker*, sări Copilul Vânturilor, indignat, în apărarea lui Luke, zburând pe o piatră de lângă Mara. *L-am văzut făcând fapte mărețe în aer liber.*

– *Poate că sunt mărețe în ochii ușor de orbit ai unui qom qae*, interveni ironic Spărgătorul de Pietre de pe o altă stalactită de la câțiva metri depărtare. *Cei care și-au câștigat numele sunt mai greu de impresionat.*

– Iar vorbesc, nu? mormăi Mara.

– Qom jha-ii se întreabă dacă această încăpere ne va pune probleme, îi spuse Luke. Copilul Vânturilor ne ia apărarea.

– Frumos din partea lui, zise Mara, scoțându-și sabia de lumină și cântărind-o în mână. Să le facem o mică demonstrație?

Luke se încruntă la ea.

– Ești sigură că poți... adică...

– Vrei să zici dacă sunt în stare? i-o tăie Mara. Da, sunt. Doar pentru că nu am absolvit scumpa ta Academie Jedi, nu înseamnă că nu pot folosi Forța la fel de bine ca oricine altcineva. Vrei partea de sus sau pe cea de jos?

– O iau pe cea de sus, zise Luke, un pic intimidat de înflăcărea replicii ei. Își luă sabia de lumină și aruncă iute o privire prin încăpere, întipăririndu-și bine în minte poziția fiecărei stalactite.

– Ești gata?

Drept răspuns, Mara își aprinse sabia, lumina lamei adăugând o nuanță albastră celei albe, neutre, care venea de la bagheta ei luminoasă.

– Începem când vrei tu.

– Bine, spuse Luke, încercând să își ascundă îndoielile în timp ce adăuga verdele sabiei lui la amestecul de culori.

– Dă-i drumul.

Simultan, își arcuiră brațele și aruncară, trimițându-și săbiile Jedi învârtindu-se prin cameră, lamele acestora tăind curat și eficient țepii de piatră.

Sau, cel puțin, cea a lui Luke...

Ea încercă. Și chiar se strădui. Luke putea percepe acest lucru din postura ei, din mâna ei întinsă, din încordarea mintală pe care o simțea ca pe o descărcare electrică în jurul ei.

Dar, după cum spusese odată Maestrul Yoda, *Faci sau nu faci. Nu există încercare*. Și, în acest caz, așa cum fusese și atunci, într-adevăr nu exista încercare. La jumătatea încăperii, sabia Marei păru să ezite, întrerupându-și ritmul, iar vârful lamei se aplecă și zgârie ușor podeaua de rocă. Din când în când, își revenea și zbura drept una sau două secunde, dar apoi încetinea sau se apleca iar, când Mara aproape o scăpa din strânsoarea Forței.

De două ori a fost Luke tentat să o ajute, cu o sarcină atât de ușoară, n-ar fi avut probleme să controleze ambele săbii. Însă de fiecare dată rezistă tentației; Mara Jade mâniașă și frustrată părea ceva destul de

rău, să adauge la asta și sentimentul că era luată de sus nu presupunea o combinație pe care el se simțea pregătit să o înfrunte.

În plus, treaba era făcută, chiar dacă un pic cam neregulat. Și, în ceea ce privea scopul secundar al demonstrației, subtilitățile spectacolului scăpau cu totul audienței. Hărmălaia de țipete și de triluri care venea dinspre qom jha-i îi umplu lui Luke urechile și mintea, în timp ce stalactitele cădeau din tavan în jurul lor, spărgându-se de pietrele de pe jos.

Dar nici zgomotele pietrelor care se sfărâmau, nici exclamațiile de uimire ale qom jha-ilor nu puteau acoperi chiotele încântate ale Copilului Vânturilor.

– *Am avut dreptate – vedeți, am avut dreptate*, strigă el bucuros. *Este un mare războinic Jedi ca și Mara Jade de lângă el.*

Luke simți o înțepătură când își chemă sabia înapoi, având grijă ca aceasta să ajungă odată cu arma mai înceată a Marei.

– Războiul nu te face măreț, Copile al Vânturilor, îl dojeni el cu blândețe pe qom qae în timp ce își stingea sabia de lumină și o prindea la centură.

– Lupta trebuie să fie întotdeauna ultima alegere a unui Jedi.

– *Înțeleg*, zise Copilul Vânturilor, tonul gândurilor sale arătând clar că, de fapt, nu înțelegea nimic. *Dar când îi veți distruge pe Amenințatori...*

– Nu o să distrugem nimic, insistă Luke. Cel puțin, nu înainte de a încerca să vorbim cu ei.

– Eu aș renunța în locul tău, strigă Mara peste umăr în timp ce se îndrepta spre deschizătura îngustă. Va înțelege după ce își va vedea câțiva prieteni murind în luptă. Nu înainte.

Luke simți un nod în gât. Obi-Wan, Biggs, Dack... lista era lungă.

– În acest caz, sper să nu înțeleagă niciodată, murmură el.

– Oh, va înțelege, îl asigură Mara cu o voce întunecată, cuvintele răsunând ciudat, căci își strecurase capul în crăpătură și mișca bagheta luminoasă.

– Mai devreme sau mai târziu, toți înțeleg.

Se trase înapoi și își desprinsă sabia de lumină de la centură.

– Poți să vii – drumul se îngustează doar din cauza unui perete subțire de stâncă. Durează doar un minut până îl tai.

Șase ore mai târziu, Luke ceru, în final, să se oprească.

– Era și timpul, zise Mara, strâmbându-se în timp ce se așeza ușurel, în cea mai confortabilă poziție, pe piatra rece.

– Începusem să cred că speri să ajungem la Turnul Înalt până la noapte.

– Așa aș fi vrut, spuse Luke, măturând niște pietricele de pe un pinten de stâncă din fața ei și așezându-se. Nu arăta nici pe departe la fel de obosit ca ea, observă Mara cu o urmă de invidie. Nu putea decât să spere că el își ascundea epuizarea mai bine ca ea.

– Am impresia că trebuie să ne grăbim cu treaba asta.

– Tu întotdeauna te grăbești, zise Mara, închizându-și ochii. Te-ai gândit vreodată că, din când în când, ai putea lăsa și pe alții să facă toată munca?

Simți cum textura emoțiilor lui se schimbă și se întreabă dacă expresia lui va fi rănită, mânioasă ori indignată atunci când își va deschide ochii.

Spre ușoara ei surpriză, nu era niciuna dintre acestea. Era, mai degrabă, o expresie de interes calm.

– Crezi că încerc să fac prea mult?

– Da, zise ea, privindu-l cu atenție. De ce? Nu ești de acord?

El ridică din umeri.

– În urmă cu un an sau doi nu aș fi fost, spuse el. Acum... nu știu.

– Ah, zise Mara. Mai întâi, afirmația lui de la baza-asteroid a piraților Cavrillu cum că încerca să își reducă utilizarea Forței, iar acum cel puțin o recunoaștere timidă a faptului că s-ar putea să încerce să facă prea multe. Într-adevăr, era un progres.

– Firește, dacă nu faci tu totul, atunci cine o să facă?

De pe piatra pe care stătea, Copilul Vânturilor spuse ceva, iar Luke zâmbi.

– Nu, Copile al Vânturilor, zise el. Nici măcar un Maestru Jedi nu poate face totul. De fapt – îi aruncă Marei o privire – uneori pare că nu este treaba unui Maestru Jedi să *facă* totul.

Constructorul cu Liane comentă și el.

– Da, spuse Luke.

– Ce a zis? Întrebă Mara.

– Mi-a citat ceea ce pare a fi un proverb qom jha, răspunse Luke. Despre cum multe liane strânse la un loc sunt mai puternice decât același număr de liane luate separat. Cred că practic pe fiecare planetă din Noua Republică există câte o variantă a acestuia.

Mara îi aruncă o privire amară qom jha-ului.

– Știi, puteam să aud gândurile lui Palpatine de oriunde din Imperiu. Adică de *oriunde* – Planetele Nucleului, Inelul de Mijloc, chiar și în timpul unei călătorii pe care am făcut-o odată la marginea Inelului Exterior.

– Și totuși nu-i poți auzi pe qom jha-i sau pe qom qae-i din partea cealaltă a camerei, spuse Luke. Trebuie să fie enervant.

– „Enervant“ nu e chiar cuvântul pe care îl căutam, zise ea pe un ton acid. Cum de tu îi auzi și eu nu? Dacă nu este un secret Jedi profesional.

Emoțiile lui rămaseră calme.

– De fapt, chiar asta este, spuse el. Nu e vorba de secret, ci de faptul că tu nu ești Jedi.

– Ce, pentru că nu am trecut prin Academia ta? zise Mara în bătaie de joc.

– Nu de asta, spuse Luke. Există moduri de a deveni Jedi și fără a trece printr-o Academie. Ezită, abia vizibil. Dar, dacă tot a venit vorba, de ce *nu* te-ai întors?

Ea îi studie fața, întrebându-se dacă era un subiect despre care ar fi vrut să discute chiar acum.

– Am avut lucruri mai bune de făcut, zise ea, în schimb.

– Înțeleg, spuse Luke; și, de această dată, ea *chiar* simți un tremur în emoțiile lui. Cum ar fi să zbori prin Noua Republică alături de Lando, de exemplu?

– Ei, ei, zise Mara arcuindu-și ușor sprâncenele. Observ o urmă de gelozie?

Încă o dată, el o surprinse. Pâlpâirea emoțiilor, în loc să se aprindă, ca un tăciune peste care adie vântul, se stinse într-un fel de tristețe blândă.

– Nu gelozie, spuse el încet. Dezamăgire. Întotdeauna am sperat că te vei întoarce să îți termini pregătirea.

– N-ai sperat destul, zise Mara, înăbușindu-și o scânteie de veche amărăciune. Am crezut că după toate prin câte am trecut împreună pe Myrkr și pe Wayland meritam cel puțin o atenție specială din partea ta. Dar de fiecare dată când apăream, mă salutai, după care, practic, mă ignorați. Kyp Duron sau altul dintre puști – ei primeau toată atenția ta.

Luke se strâmbă.

– Ai dreptate, recunosc el. Am crezut... cred că mă gândeam că nu ai atâta nevoie de atenție ca ei. Kyp era mai tânăr și mai lipsit de experiență... Se întrerupse.

– Și uite ce-ai câștigat, nu se putu abține Mara să observe. Aproape că a distrus întreaga Academie, ca să nu mai vorbim despre tine, Noua Republică și tot ce i-a mai stat în cale.

– Nu a fost vina lui, spuse Luke. Lordul Sith Exar Kun îl atrăgea către partea întunecată.

– Continuă, te rog, zise Mara, dându-și seama că se întorcea pe teritoriul pe care deja se hotărâse că voia să îl evite pentru moment.

– Și a cui a fost ideea să înființeze Academia pe Yavin? Și cine a decis să o lase acolo după ce a fost rezolvată problema cu Exar Kun?

– Eu, spuse Luke privind-o fix. Unde vrei să ajungi?

Mara se strâmbă. *Nu* era nici timpul, nici locul să înceapă această discuție.

– Tot ce vreau să zic este că nu ești infailibil, zise ea, evitând încă o dată subiectul. Doar asta și ar trebui să fie un motiv destul de bun să nu încerci să le faci singur pe toate.

– Hei, nu te contrazic, protestă Luke cu un zâmbet slab. M-am schimbat... zău. Doar te-am lăsat să-ți mânuiești singură sabia, nu?

– Mersi că mi-ai amintit, spuse Mara, simțind cum se înroșea de rușine. Chiar credeam că pot să o controlez mai bine de atât.

– Controlul lung și susținut este de obicei cel mai greu de stăpânit, zise Luke. Dar am descoperit niște tehnici speciale pentru asta. Uite, ridică-ți sabia de lumină și o să-ți arăt.

Mișcându-și șoldul pentru a elibera sabia – și, în același timp, pentru a-și muta piciorul de pe o piatră care devenise neplăcut de ascuțită – Mara ridică arma în fața ei.

– Vrei să o aprind? întrebă ea, prinzând-o cu Forța și luându-și mâna de pe ea.

– Nu, nu este nevoie, spuse Luke. În regulă, acum țin sabia nemișcată în fața ta. Vreau să te uiți la ea, dar în același timp să o și vizualizezi, așa cum plutește ea acolo. Poți s-o faci?

Mara își închise ochii pe jumătate, mintea purtând-o înapoi la călătoria lor prin pădurea de pe Wayland din urmă cu zece ani. Și atunci Luke își asumase cu ușurință rolul de profesor, iar ea pe cel de elev.

Dar de atunci se schimbaseră multe. Și de data aceasta, poate că ea va fi cea care va da lecția cea mai importantă.

– Bine, am făcut-o, îi zise ea. Ce urmează?

Mara învăța repede, după cum Luke observase în trecut, și prinse cu ușurință bazele tehnicii de concentrare. Continuă să o exerseze încă jumătate de oră, apoi fură nevoiți să plece.

– Sper că droidul tău nu o să rămână fără energie înainte de a ajunge acolo, comentă Mara în vreme ce Luke folosea Forța pentru a-l ridica pe R2 peste o altă secțiune de teren care arăta de parcă fusese sfâșiată de niște gheare.

– Nu mi-ar plăcea deloc să știu că după ce l-am cărat cu noi atât drum devine o piesă de mobilier.

– Va fi în regulă, zise Luke. Acum nu folosește prea multă energie, iar droidul tău i-a dat câteva baterii în plus când veneam aici.

– Stai așa, spuse Mara încruntându-se. Droidul *meu*, Slips? Parcă ziceai că ai venit cu X-interceptorul.

– Da, am coborât cu interceptorul pe planetă, spuse Luke. Dar în sistem am intrat cu *Focul Jadei*. Cred că am uitat să pomenesc asta.

– Cred că da, zise Mara tăios, cu un val de mânie care îl făcu pe Luke să se înfioare când trecu prin emoțiile ei.

– Cine naiba ți-a dat voie...? Nu contează. A fost Karrde, nu?

– A spus că Apărătorul tău nu are un motor de hiperpropulsie, zise Luke, simțind tonul defensiv al vocii sale. Doi oameni într-un cockpit de X-interceptor stau cam înghesuiți.

– Nu, ai dreptate, spuse Mara cam fără tragere de inimă, iar el simți cum ea își înăbușea reflexul de protectivitate față de singurul lucru din univers care îi aparținea cu adevărat.

– Dar ar fi bine să-l fi ascuns cum trebuie. Și vreau să zic *foarte* bine ascuns.

– Așa am făcut, o asigură Luke. Știu cât de mult înseamnă pentru tine nava asta.

– Și ar fi bine să nu-i fi zgâriat vopseaua, îl avertiză ea. Bănuiesc că nu te-ai gândit să aduci radiobaliza de apelare?

– Ba da, zise Luke încruntându-se ușor în timp ce scormonea într-unul dintre buzunarele salopetei. Din motive necunoscute, o amintire de demult îi venise în minte: data în care se întorsese pe Dagobah și dăduse peste o veche radiobaliza de apelare a unei nave de dinaintea

Războiului Clonelor. Nu știuse ce era, dar R2 își amintise că îl văzuse odată pe Lando folosind un aparat asemănător, așa că se îndreptaseră spre operațiunea minieră a lui Calrissian de pe Nklon pentru a-l întreba despre obiect. Și întâmplarea a făcut că au ajuns la timp pentru a-i ajuta pe Han și pe Leia să respingă un atac al Marelui Amiral Thrawn.

Dar de ce trebuia să își amintească tocmai acest lucru acum? Deoarece Mara era aici și, tot atunci, avusese prima viziune a ei? Sau ceea ce îi stârnise ceva aflat atât de adânc în minte avea legătură cu acea radiobaliză veche – sau cu cea a *Focului* sau cu radiobalizele, în general?

Mara îl privea ciudat.

– Probleme? întrebă ea.

– Mi-a fugit gândul, spuse Luke, scoțând radiobaliza și dându-i-o. Totuși, nu o să poți chema *Focul* de aici. Suntem cu mult în afara razei de acțiune și cred că îmi aduc aminte că radiobaliza funcționează doar atât cât vezi cu ochii.

– Nu, are și o opțiune de emitere, zise Mara. Dar raza chiar este cam limitată. Totuși, în Turnul Înalt s-ar putea să existe transmițătoare prin care să trimit semnalul.

Îi aruncă încă o privire amenințătoare pentru acest subiect.

– Deși poți să fii sigur că nu o să scot nava din ascunzătoare decât și doar atunci când o să putem neutraliza cuiburile lor de vânători. Că veni vorba, nu mi-ai spus ce s-a întâmplat cu cei doi cu care te-ai întâlnit.

– Nu sunt prea multe de spus, zise Luke, scoțându-și sabia de lumină și aprinzând-o. O mișcare rapidă, și încă o stalactită căzu, spărgându-se de pământ în fața lui.

– Mi-au spus să-i urmez, apoi au făcut o serie de manevre iuți. Atunci am crezut că s-ar putea să caute o scuză pentru a deschide focul.

– Mai probabil, au vrut să vadă cu ce fel de navă și de pilot au de a face, sugeră Mara.

– La aceeași concluzie am ajuns și eu, aprobă Luke, întinzându-și Forța pentru a-l ridica pe R2 peste stalactita sfărâmată. Oricum, au așteptat până am ajuns la câțiva kilometri de Turnul Înalt și atunci au deschis focul. M-am ferit prin canioanele pe care le arăta înregistrarea ta și am reușit să scap de ei.

Mara tăcu o clipă.

– Ai spus că ți-au cerut să-i urmezi. Vorbeau bazica?

– Într-un final, zise Luke. Dar au început cu același mesaj pe care Karrde l-a înregistrat când cealaltă navă a zburat pe lângă distrugătorul spațial al lui Booster Terrik.

– Karrde ți-a dezvăluit asta, spuse Mara, emoțiile ei devenind brusc mai întunecate. Ți-a arătat și restul?

– Mi-a dat informațiile tale de aterizare, zise Luke. Mai era ceva?

– Da, și nu era nimic bun, spuse Mara. În primul rând, numele lui Thrawn este îngropat în acel mesaj. În al doilea rând, sora ta a recuperat

de lângă Muntele Tantiss un datacard stricat care era etichetat „Mâna lui Thrawn“.

Mâna lui Thrawn.

– Nu-mi place cum sună, zise Luke.

– Nimănui nu-i place, îl aprobă Mara încruntată. Întrebarea este ce înseamnă?

– Ție ți se spunea Mâna Împăratului, îi aminti Luke. S-ar putea ca și Thrawn să fi avut un astfel de agent?

– De asemenea, acesta este primul lucru pe care l-a întrebat toată lumea, zise Mara, iar Luke simți o scurtă pâlpâire de iritare. Asta sau dacă ar putea fi vorba despre o superarmă ca o altă Stea a Morții. Dar niciuna dintre acestea nu erau în stilul lui.

Luke pufni.

– Nu, stilul lui era să prăvălească o strategie genială peste oricine.

– Pe scurt, spuse Mara. Totuși, datacardul a apărut din arhiva personală a Împăratului, deci trebuie să însemne *ceva*. Palpatine nu ar fi creat o dezinformare doar pentru distracția lui particulară.

– Ei, orice ar însemna, s-ar părea că prietenii noștri din Turnul Înalt au un fel de legătură cu Thrawn, zise Luke. Mă întreb dacă pot fi un grup din poporul lui.

– Oh, ce gând vesel, mârâi Mara. Să sperăm că nu toată specia lui are același geniu tactic ca el.

– Da, murmură Luke.

Dar chiar când aprindea sabia de lumină pentru a mai tăia niște rocă din calea lor, un alt gând neliniștitor îi veni în minte. Dacă Mâna lui Thrawn nu era un asasin sau un agent special...

– Iar te gândești, îi întrerupse Mara meditația. Haide, să auzim.

– Tocmai mă gândeam că Mâna lui Thrawn ar putea fi un elev, zise Luke, întorcându-se pentru a se uita la ea. Cineva pe care să-l fi pregătit să-i ia locul dacă i s-ar fi întâmplat ceva.

– Atunci unde e? întrebă Mara. Vreau să spun că au trecut zece ani. De ce nu a apărut până acum?

– Poate că Mâna nu a crezut că este încă pregătit, sugeră Luke. Poate a crezut că trebuie să se mai antreneze înainte de a-i lua locul lui Thrawn.

– Sau altfel, zise Mara, iar în lumina cu umbre aspre de la baghetele luminoase fața ei se încordă brusc, a așteptat momentul potrivit pentru a-și face mutarea.

Luke inspiră adânc, aerul rece al cavernei părând dintr-odată și mai rece.

– Cum ar fi momentul în care Noua Republică este pe punctul de a fi sfârșită din cauza problemei Camaas.

– Exact așa ar fi profitat Thrawn de situație, spuse Mara. De fapt, resursele imperiale fiind reduse practic la zero, este cam singurul lucru pe care l-ar putea face.

Pentru ceva timp, se uită unul la altul fără să vorbească.

– Cred, zise Mara în cele din urmă, că cel mai bine ar fi să intrăm în turnul ăla și să vedem ce se întâmplă acolo.

– Cred că ai dreptate, spuse Luke, îndreptându-și bagheta luminoasă către direcția lor de mers și mărindu-i puterea cu o treaptă. Cam la cinci metri în față, coridorul pe care se aflau părea să se deschidă într-o cameră largă, oricum, destul de largă pentru a putea înghiți raza de lumină a baghetei. Făcu un pas înainte...

Și se opri când o senzație subtilă îl furnică în străfundul minții. Era cineva în față...

– Am simțit și eu, mormăi Mara din spatele lui. Totuși, parcă nu ar fi semnalul meu de avertizare obișnuit.

– Poate că nu este atât de periculos, zise Luke. Cel puțin nu pentru noi.

R2 ciripi, cu un sunet care reușea să fie bănuitor și neajutorat în același timp.

– Nu vorbea despre tine, îl asigură Mara pe droid. Vezi ceva, Luke?

– Da, spuse Luke zâmbind încordat.

În față, cele trei călăuze qom jha care, până acum, zburaseră înainte și înapoi pe deasupra sarcinii lor care mergea mai încet pe jos, se așezaseră pe pietre în această parte a guri peșterii.

– Cred că acolo e ceva cu care nu sunt prea nerăbdători să se întâlnească.

– Și despre care se pare că au uitat să ne pomenească, observă Mara. Un alt test?

– Se poate, zise Luke. Nu... Copile al Vânturilor, stai aici.

– *Nu văd niciun pericol*, protestă tânărul qom qae. Dar, cu toate acestea, coborî în picaj pe o stalagmită de lângă deschizătură.

– *Ce pericol este?*

– O să aflăm imediat, îi spuse Luke, apucând mânerul sabiei și strecurându-se către cavernă. Mara?

– Sunt în spatele tău, zise ea. Vrei să mă ocup de lumini?

– Te rog, spuse Luke, dându-i peste umăr bagheta lui. Ascuțindu-și toate simțurile, păși în deschizătură.

Pentru un minut stătu acolo nemișcat, cercetând terenul în timp ce Mara mișca încet razele de lumină. Încăperea era impresionant de largă și de înaltă, cu o mână de canale care purtau cursuri unduitoare de apă pe podeaua altfel destul de dreaptă. Nu mai existau stalactitele și stalagmitele cu care avuseseră de a face până acum prin restul sistemului de peșteri, însă părțile de jos ale pereților erau străpunse de zeci de găuri de câte jumătate de metru în diametru care păreau să se întindă în adâncul stâncii. Întreaga încăpere – pereți, tavan, podea, chiar și albiile pâraielor – era acoperită cu ceea ce părea a fi un înveliș gros dintr-o substanță ca mușchiul. În capătul opus, camera se îngusta iar, într-un tunel asemănător cu cel în care stăteau ei.

– Trebuie să existe deschideri către suprafață, zise Mara încet, respirația ei încălzindu-i pentru scurt timp ceafa. Nu este lumină, dar se simte cum se mișcă aerul. Și este și apă.

– Da, murmură Luke. Aer, apă și plante – chiar și mușchi – toate arătau că aici ar fi putut exista un complet ecosistem.

Unul care ar fi putut include chiar și animale de pradă...

– Vrei să-i dai o rație de hrană? sugerează Mara.

– Să încercăm mai întâi o piatră, spuse Luke, aplecându-se pentru a lua un bolovan cât un pumn. Îl aruncă în centrul încăperii; și, în timp ce se îndrepta spre pământ, îl prinse cu Forța și îl roti brusc într-o parte...

Și, brusc, ceva țâșni dintr-unul dintre pereți și se retrase imediat.

Și, cu acea mișcare, piatra dispăru.

– Uau! zise Luke, uitându-se la acea porțiune de perete în timp ce Mara îndrepta baghetele luminoase spre ea.

– Ai văzut de unde a ieșit chestia aia?

– Cred că de undeva de acolo, spuse Mara. A trecut prea repede... acolo. Vezi?

Luke dădu din cap. Dintr-una dintre găurile adânci din perete, o cascadă mică de pietriș se scurse tăcută pe mușchiul alb. Se văzu o mișcare prin mușchi atunci când pietrișul trecu, apoi se liniști și încăperea fu iar cufundată în tăcere și nemișcare.

– Cred că nu-i plac pietrele, comentă Mara.

– Ar fi trebuit să încercăm cu rația de hrană, o aprobă Luke, întinzându-și Forța și derulându-și memoria pe termen scurt. Nu îl ajută; mișcarea fusese prea iute.

– Ai putut să vezi ce a fost?

– Un fel de limbă sau de tentacul, zise Mara. Probabil că partea principală a creaturii este în gaura aia.

– Și probabil că nu e singură, spuse Luke, uitându-se atent la celelalte găuri din încăpere. Ai vreo idee?

– Ei, pentru început ar trebui să ne uităm mai de aproape la unul dintre ei, zise Mara. Prinzi vreo urmă de sentimente pe aici?

Luke își întinse Forța prin cameră.

– Nu, îi spuse el. Nimic.

– Atunci înseamnă că nu sunt decât animale de pradă, zise ea, strecurându-se în deschizătura de lângă el și dându-i baghetele luminoase. Asta ne ajută. Vrei să te dai din drum?

– Ce faci? întrebă Luke încruntându-se, în timp ce ea își scotea sabia de lumină și o aprindea.

– Cum ziceam: mă uit mai de aproape, spuse ea. Ținând sabia în fața ei, o prinse cu Forța și începu să o învârtă încet. Încă învârtindu-se, aceasta pluti ușor în stânga, pe lângă perete. Se apropie de una dintre găuri...

Și, cu o explozie de lumină și mai multe zgomote de piatră sfărâmată, dispăru în gaură.

– *Mara Jade!* găfâi Copilul Vânturilor. *Gheara-armă...*

– Nu-i nimic, îl calmă Luke. Își ținea ochii pe gaură, fără să îndrăznească să se uite la Mara. Dacă socotise greșit...

Și atunci, cu un al doilea zgomot puternic de rocă spartă, o ființă lungă, ca un vierme, ieși clătinându-se din gaură, acoperită cu sânge rozaliu care încă se scurgea din șase tăieturi adânci de pe corpul ei. Mișcându-se aproape grotesc de încet, alunecă pe peretele acoperit de mușchi și se opri într-o piatră de pe jos. O limbă răsucită se desfăcu alene din gura inertă, urmată de sabia Marei.

Se auzi un suspin de uimire dinspre unul dintre qom jha-i.

– *Deci așa arată*, spuse Păstrătorul Promisiunilor.

– N-ați mai văzut niciunul până acum? întrebă Luke.

– *Nu*, răspunse qom jah-iul. *Nu i-am întâlnit până acum treizeci de anotimpuri.* Luke ridică o sprânceană.

– Zău. Înainte de asta nu au fost aici sau nu i-ați descoperit voi?

– *Nu pot răspunde corect la această întrebare*, zise Păstrătorul Promisiunilor. *Qom jha-ii vin rareori în această parte a cavernei.*

– Probleme? întrebă Mara în timp ce își întindea Forța pentru a-și recupera sabia de lumină.

– Se pare că se ridică întrebarea dacă această încăpere era așa până în urmă cu treizeci de ani, îi spuse Luke.

– Interesant, zise Mara uitându-se cu dezgust la sabia ei acum însângărată. Strecurând-o pe după colț în încăpere, o șterse pe o margine de mușchi alb.

– S-ar putea ca cineva să se fi mutat în Turnul Înalt cam pe atunci și să fi dorit să descurajeze turismul întâmplător.

– Asta este o posibilitate, aprobă Luke.

– Ei, eu mi-am făcut partea, zise Mara, cercetându-și iar sabia de lumină. Tu poți să te ocupi de următorii... câți, cam treizeci?

– Cam așa, confirmă Luke, făcând o estimare rapidă a numărului de găuri din pereții cavernei. Crezi că ar putea fi destul de deștepți ca să își dea seama că suntem prea mari de mâncat?

– Nu mi-ar plăcea să mă bazez pe asta, spuse Mara. Limbile alea au mai multă forță și viteză decât le trebuie pentru a rupe oase.

– De acord, zise Luke. Nu cred că există vreo cale de trecere la care să nu poată ajunge.

– Nici pe asta nu m-aș baza, spuse Mara. Oricum, pare destul de clar. Mergem pe lângă un perete și îi tăiem pe rând din laterală.

Luke se strâmbă. Destul de direct, cu siguranță, dar cam sângeros. Ființele erau lipsite de sentimente, firește, și era de importanță vitală ca el și Mara să treacă de ele. Însă tot nu-i plăcea ideea unui măcel de mari dimensiuni.

Dar poate că mai era o soluție.

– Păstrător al Promisiunilor, este clar că ai mai întâlnit creaturile astea, zise el, uitându-se peste umăr. Ce mănâncă?

Păstrătorul Promisiunilor bătu din aripi.

– *La începutul și la sfârșitul fiecărui anotimp au loc migrații de insecte.*

– Hmm? întrebă Mara.

– Insecte migratoare, traduse Luke.

– Ah, spuse Mara. În afară de cazul în care pot să facă rost de niște qom jha-i proaspeți, cred.

Spărgătorul de Pietre își agită aripile în semn de avertizare.

– *Nu ne insulta, Jade din Mara.*

– Firește, asta nu explică ce mănâncă acum, continuă Mara. Deocamdată nu sunt prea multe insecte pe aici.

– Cel puțin nu se văd, zise Luke. Încizându-și sabia, se strecură în încăpere, ținându-se aproape de perete. Întinzându-și mânerul sabiei cât de departe putea, lovi scurt în mușchi.

Brusc, se auzi un tumult de bâzâituri; și, dintr-odată, o duzină de insecte mari țâșni din cavitățile nevăzute ale mușchiului, zburând nebunește prin cameră în toate direcțiile.

Nu ajunseră prea departe. La fel de brusc pe cât apăruseră insectele, avu loc o agitație de limbi care plesneau și, o clipă mai târziu, tăcerea se așternu iar peste încăpere.

În spatele lui Luke, R2 bolborosi cu teamă.

– Interesant, comentă Mara. Stratul de mușchi trebuie să fie mai gros decât pare. Se uită la Luke. Sper că nu o să propui să lovim pereții și să încercăm să ne furișăm cât durează festinul.

– Ai pe jumătate dreptate, zise Luke, deschizându-și sabia și pășind iar în încăpere. Vârând vârful aprins în mușchi, tăie cu grijă un pătrat cu latura de un metru de material zona întinsă. Închise sabia, o puse la centură, prinse bine marginile pătratului și trase.

Cu un sunet de sfâșiere ciudat de tulburător, o bucată de cincisprezece centimetri se desprinse. Luke și-o prinse pe antebrațe încercând să o țină mai mult sau mai puțin la un loc, înfiorându-se la vederea a o sută de găze stârnite care mișunau la suprafață sau se îngropau la loc în mușchi.

– Minunat, spuse Mara venind lângă el. Și, acum e ora mesei?

– Cam așa, zise Luke, îndreptându-se încet către următoarea gaură și aruncând bucata în fața ei. Limba țâșni și cu un vârtej de praf de mușchi, bucata dispăru.

– Să vedem dacă a funcționat, spuse Mara, trecând pe lângă Luke și întinzându-și lama sabiei de lumină în fața găurii.

Nu se întâmplă nimic.

– Se pare că da, hotărî ea. Mai bine treci droidul cât încă mestecă.

– Bine, zise Luke, întorcându-se și prinzându-l cu Forța pe R2. Copile al Vânturilor, qom jha-ilor... să mergem.

Un minut mai târziu, erau cu toții în cealaltă parte a bârlogului.

– Ei, *sunt* impresionată, declară Mara, ieșind din poziția de gardă pentru a li se alătura.

– Și nici nu a fost nevoie să ucidem, observă Luke, aprinzându-și sabia și pășind către următorul bârlog de prădător.

– În afară de o grămadă de insecte, spuse Mara. Apropo, ai ceva împotriva insectelor?

El crezuse că se ascunsese destul de bine.

– Îmi aduc aminte de chestiile alea droch, asta-i tot. Nicio problemă.

– Ah, zise Mara, închizându-și sabia și pășind pe după Luke. Să-ți spun ceva: tu tai, și eu descojesc. Bine?

Două ore mai târziu, se opriă, în cele din urmă, pentru pauza de noapte.

– Cel puțin, *cred* că este noapte, zise Luke uitându-se la ceas. Tocmai mi-am dat seama că nu l-am potrivit după ora locală.

– E noapte, îl asigură Mara, sprijinindu-se plină de recunoștință de piatra pe care o alesese și închizând ochii. Mai târziu, știa, va plăti pentru asta cu numeroase dureri și înțepături din cauza umezelii și a marginilor ascuțite. Dar, deocamdată, era nemaipomenit de bine.

– Noaptea înseamnă momentul în care toți băieții și fetițele cuminiți se duc la culcare. Prin urmare, sigur e noapte.

– Cred că da, zise Luke.

Mara deschise ochii și se uită printre gene la el. Tocmai atunci ceva tremurase în emoțiile lui.

– Nu? întrebă ea.

El clătină din cap.

– Nu, ai dreptate, cedă el, cam fără tragere de inimă. Trebuie să dormim.

În loc să ce? Mara își întinse Forța, încercând să pătrundă mai adânc în mintea lui. Dar drumul acela era blocat, nu putea distinge nimic în afară de o barieră de nesiguranță cu o urmă de...

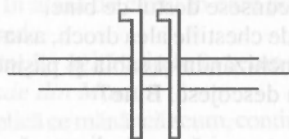
Se încruntă. Rușine? Chiar asta percepea?

Asta era. Și dacă marele Maestru Jedi Luke Skywalker avea o astfel de emoție, atunci era, în mod clar, vorba de progres.

Și, date fiind acestea, ultimul lucru pe care și-l dorea ea era să îi ușureze situația. Când va dori, în cele din urmă, să își deschidă carapacea destul de mult, încât să o întrebe despre relația ei cu Lando, îi va spune. Nu înainte.

Și poate că până atunci va fi în stare să audă și celelalte lucruri, mai neliniștitoare, pe care avea să i le spună.

Poate.

– Deci asta e, ha? întrebă Wedge sprijinindu-se nonșalant de unul dintre felinarele bothane în stil vechi care se aflau pe marginea parcului, uitându-se peste terenul gol către domul alb, scânteietor, din centru.

– Asta e, confirmă Corran încruntându-se către datapad. Cel puțin, aici așa zice.

Wedge își mută privirea către marginea parcului, către strada care îl încojura și către magazinele cu steagurile lor colorate, aflate pe marginea ei. Se părea că era zi de cumpărături, și sute de trecători bothani și străini se revărsau în această zonă.

– Cred că sunt nebuni, îi spuse lui Corran. Să pui o astfel de țintă...

Se întrerupse când doi duroși trecură pe lângă el și se îndreptară pieziș spre parc.

– Într-o zonă publică, continuă el pe un ton mai scăzut, înseamnă s-o cauți cu lumânarea.

– Pe de altă parte, a avea o parte din scutul planetar în capitală îți garantează siguranța orașului, arată Corran. Asta le va plăcea tuturor străinilor care fac afaceri aici.

– Bothanii *au dat* întodeauna mare importanță imaginii, cedă Wedge acru.

Chiar și așa, trebuia să recunoască faptul că locul nu era nici pe departe atât de vulnerabil pe cât părea. Conform datelor pe care Bel Iblis le extrăsese pentru ei, domul era construit dintr-un aliaj special de permoțel, avea o singură ușă și nicio fereastră, și era plin cu gărzi înarmate și cu sisteme automate de apărare. Echipamentul de generare a scutului era la două niveluri sub pământ, cu o sursă de energie de rezervă autonomă, o cameră plină cu piese de rezervă și un corp de tehnicieni de serviciu despre care se spunea că puteau demonta și asambla la loc întreg sistemul în fix două ore.

– Așa este; însă lăsând imaginea de-o parte, n-au fost niciodată neglijenți în a-și păzi spatele, arată Corran. Sigur au dispozitive de securitate în șapte feluri de la...

Se opri căci un grup de bothani care flecăreau animat unul cu altul trecu printre cei doi oameni. O pereche de hoinari care venea în urma grupului principal era și mai absorbită; unul dintre ei intră drept în Wedge, aproape dărâându-l.

– Întregul meu clan își cere iertare, domnule, gâfâi acesta, iar blana i se undui de rușine și de jenă, în timp ce se dădea în spate direct spre Corran. Acesta încercă să se ferească, dar bothanul deja se mișca prea repede și se lovi de el.

– Împiedicatul, îl dojeni al doilea bothan, prinzându-l pe Corran de braț pentru a-l ajuta să își recapete echilibrul. Vei îndatora tot clanul nostru până la moartea soarelui lui Bothawui. Cele mai mari scuze, bunii mei domni. Sunteți răniți?

– Nu, suntem bine, îl asigură Wedge. Se uită la Corran pentru confirmare și zări o urmă de încruntare care îi încrețea fruntea.

– Dacă mă gândesc mai bine...

– Excelent, excelent, continuă bothanul, în mod clar fără să fie interesat cu adevărat de răspuns în timp ce își lua însoțitorul de braț și se îndreptară către magazine.

– Atunci să aveți o zi bună și plină de prietenie, bunilor domni.

Wedge se apropie de Corran, uitându-se cum cei doi bothani aproape că dărâmară o femeie în vârstă de la marginea mulțimii și apoi dispărură în suvoiul de trecători.

– Ce s-a întâmplat? murmură el. Te-ai lovit?

– Nu, zise Corran încet, încruntându-se și mai mult. Doar că am simțit ceva în neregulă la...

Brusc, se plesni peste tunică, încruntarea transformându-i-se într-o consternare totală.

– Droyk! Mi-a luat portofelul!

– Ce? sări Wedge, pipăindu-și buzunarul.

Și, găsindu-l gol:

– Oh, la...

– Haide, zise Corran intrând în mulțime.

– Nu-mi vine să cred, mârâi Wedge, venind după el. Cum au reușit să facă?

– Nu știu, strigă Corran peste umăr, împingând trecătorii în lături unul după altul. Puteam să jur că știu toate trucurile. Nu cred că ai reușit să observi blazonul clanului, nu?

– L-am văzut, dar nu l-am recunoscut, îi spuse Wedge, simțindu-se ca un prost făcut grămadă. Tot ce aveau – banii, acreditările și formele de identificare civile și militare – se aflau în acele portofele.

– Generalul o să ne omoare dacă nu le recuperăm.

– Da – pe rând și foarte încet, îl aprobă Corran întunecat. Își croi drum cu umerii printr-un ultim pâlț de trecători și se opri pe trotuar într-un loc deocamdată gol.

– Vezi ceva? întrebă el, întinzându-și gâtul pentru a se uita peste capetele mulțimii.

– Nimic, zise Wedge, privind în jur și întrebându-se ce aveau să facă acum, în numele mătușii lui Ackbar.

Guvernul bothan nu știa că erau aici și, probabil, ar fi fost furios dacă ar fi aflat. La fel și orice oficial al Noii Republici.

– Nu cred că ai putea să, ah...?

– Dacă nu am reușit să detectez nimic atunci când erau chiar lângă mine, probabil că nu voi reuși să o fac de la distanță, spuse Corran părând complet dezamăgit de sine însuși. Sper că ai un plan de rezervă pregătit.

– Credeam că *tu* l-ai pregătit, replică Wedge ursuz. Din nefericire, tot ce mai puteau face acum era să se întoarcă la navetă și să se alăture *Pribeagului* la Ord Tarsi.

Generalul Bel Iblis, se zvonea, avea un repertoriu uimitor de invective corelliene, pe care îl scotea la iveală doar atunci când era foarte furios. Wedge nu putuse să confirme zvonul. Se părea că, în curând, va avea această ocazie.

– Mirax nu o să ți-o ierte niciodată, îl avertiză el cu un oftat.

– Da... de parcă ție o să ți-o ierte Iella, mârâi Corran drept răspuns.

– Hei, aici, tinerilor. Beți ceva cu mine?

Wedge se întoarse și descoperi o bătrână cu ochi scăpărători care stătea lângă el.

– Ce?

– V-am rugat să beți ceva cu mine, repetă ea. E o zi așa de însorită, iar lumina este prea puternică pentru ochii mei bătrâni.

– Scuze, dar suntem cam ocupați acum, zise Corran răstit, ridicându-se pe vârfuri pentru a se uita iar peste capetele mulțimii.

– Voi, tinerii, spuse femeia pe un ton de reproș. Tot timpul sunteți prea ocupați ca să vă opriți și să vă bucurați de viață. Prea ocupați să plecați urechea la înțelepciunea celor mai în vârstă.

Wedge se strâmbă, îndreptându-și iar atenția spre mulțime, sperând ca bătrâna nebună să înțeleagă aluzia. Nici nu înțelegea ce tot căuta pe străzile din Drev'starn.

– Uite, doamnă, îmi pare rău...

– Dar sunteți prea ocupați să beți ceva cu o bătrână singură? continuă ea, vocea devenindu-i mahnită. Asta este scandalos. Mai ales când bătrâna singură face cinste.

Wedge se uită în spate, căutând un mod ferm, dar politicos, de a scăpa de ea.

– Uite, doamnă...

Și se opri. Femeia își ridicase mâna acum și ținea în ea, la vedere, două obiecte. Două dreptunghiuri mici și negre.

Portofelele lor.

Wedge simți cum gura i se deschise câțiva milimetri, concentrându-se pentru prima dată asupra feței ei. Era aceeași femeie peste care dăduseră cei doi hoți de buzunare în timp ce plecau în grabă.

– Ah, Corran? spuse el, întinzându-se și luând portofelele din mâna femeii. Lasă.

– Ce...? întrebă Corran, întrerupându-se la jumătatea frazei când Wedge îi întinse portofelul. Grijiu, îl luă, abătându-și privirea de la femeie doar atât cât să se asigure că totul se afla la locul său.

– Pot să te întreb cum de ai intrat în posesia lor?

Femeia chicoti, clătinând din cap.

– Voi aștia de la SecCor sunteți mortali. Vă programează pentru sunet sau doar vă trimit manualele?

Corran se uită la Wedge.

– Ne place să fim exacti, spuse el pe un ton puțin cam ofensat. Și este *fost* SecCor.

– Nu contează, zise ea ridicând din umeri. Oricum, băieți, ar trebui să fiți mai atenți... frumoase holograme de familie aveți acolo, mi-ar părea rău să le pierdeți. Acum, Wedge, ce părere ai de o băutură? Chiar am multe să vă povestesc.

– Da, de ce nu? aprobă Wedge precaut, în timp ce în minte i se derula o întreagă listă de posibilități neplăcute. Dacă îi deconspira grupurilor criminale locale – sau, mai rău, organizației Răzbunare – ori dacă doar le cerea o răscumpărare grasă...

– Evident, deja ne cunoști numele. Iar pe tine te cheamă...?

– Moranda Savich, zise ea. Un fel de angajat de rezervă al vechiului vostru prieten, Talon Karrde.

– Și, dacă mă gândesc mai bine, faceți voi cinste.

Droidul ospătar le aduse băuturile, vărsând cele câteva picături obligatorii pe masa din piatră sculptată, primi moneda de la Wedge, apoi plecă.

– *Chakta si kae*, zise Moranda, ridicându-și paharul. Am spus bine, Corran? Niciodată nu am fost sigură de pronunția corelliană corectă a acestei urări.

– Destul de bine, mârâi Corran, ridicându-și privirea de la datapad cu o neplăcere evidentă și uitându-se la Wedge. Ei?

Acesta ridică din umeri.

– Mie mi se pare în regulă.

– Bine, asta nu-i de ajuns, zise Corran întunecat. Am observat și că singurul mod de a confirma că această scrisoare de recomandare chiar vine de la Karrde ar fi să trecem codurile de identificare prin Coruscant.

– Atunci mișcați-vă la biroul de legătură al Noii Republici și puneți-i să o facă, spuse Moranda, luând o înghițitură lungă din lichiorul verde-albăstrui pe care îl comandase. Nu avem prea mult timp la dispoziție, știți.

– Da, murmură Wedge, încercând să citească acea față complet nepăsătoare. Din păcate...

– Din păcate nu poți face asta? sugeră ea, trăgând cu ochiul la Wedge peste marginea paharului. Da, mă gândeam eu. Neplăcut.

– De ce spui asta? întrebă Corran.

– De ce spun ce? replică Moranda. Că sunteți pe cont propriu sau că asta e neplăcut?

– Prima, zise Corran. Parcă te-ai fi așteptat la asta.

– Oh, haide, spuse ea batjocoritor. *Chiar* m-am uitat bine în portofelele voastre, amintește-ți. Ce altă concluzie se poate trage când actele voastre militare sunt ascunse după cele civile?

– Exact, zise Corran, fixând-o cu acea privire amenințătoare despre care Wedge se hotărî că era un standard al Securității Coreliene.

– Ceea ce înseamnă că încă dinainte de a ne turna această poveste știi că nu o putem verifica.

– Și ce, am creat asta pe loc? întrebă ea, arătând către datacardul care era încă în datapadul lui.

– Sau o aveai la un loc cu celelalte zeci de falsuri ale tale, replică Corran. Noi de unde să știm?

Ridicându-și paharul, Moranda îl goli.

– Nu contează, zise ea ridicându-se în picioare. Credeam că suntem de aceeași parte și m-am gândit că ne-am putea ajuta între noi. Se pare că nu se poate. Data viitoare încercați să aveți mai multă grijă la buzunare.

Wedge se uită la Corran și prinse mișcarea lui aprobatoare din cap, aproape invizibilă.

– Te rog, ia loc, Moranda, spuse el ridicându-se pe jumătate și prinzându-l de braț. Îl simți dureros de subțire pe sub mânecă.

– Te rog.

Ea se opri, aruncându-le o privire iscoditoare. Apoi, zâmbindu-i subțire lui Wedge, se așază.

– Un test, presupun. L-am trecut?

– Destul cât să te mai ascultăm un pic, îi zise Wedge. Să începem cu motivul exact pentru care ești aici.

– Pesemne că din același motiv ca voi, spuse ea. Karrde crede că va avea loc o explozie, cu bothanii în mijlocul ei și vreau să văd dacă există forțe externe care plănuiesc să apese pe buton.

– Și tu ești singura pe care a putut-o trimite? sugeră Corran.

– Nu prea, zise Moranda. Are oameni care urmăresc mișcările de personal și de echipamente în toată Noua Republică. Alții verifică fiecare raport, bănuială și speculație care apar. S-a nimerit ca eu să fiu trimisă aici.

– Cu ce ordine? întrebă Wedge.

Moranda arată cu capul spre ușa cafenelei.

– Există o putere de foc foarte mare acolo, pe orbită, spuse ea. Ar putea începe oricând să tragă unii în alții. Însă dacă cineva vrea să dea în Bothawui, ar trebui să scape mai întâi de scuturile planetare. Karrde mi-a cerut să stau cu ochii pe ele.

– De asta stăteai pe lângă generatorul din Drev'starn? Întrebă Wedge. Încercai să vezi cum ar putea intra cineva?

– Asta deja am făcut-o, zise ea. De fapt, astăzi ieșisem să văd dacă mai cercetează și altcineva locul. Zâmbi răutăcios. De aceea v-am agățat pe voi. Fără supărare, dar ieșiți în evidență din mulțime ca un wookiee la o reuniune de familie noghri.

Wedge dădu din cap când, în sfârșit, înțelese.

– De aceea ai pus să fim buzunăriți? Ca să afli cine suntem?

Buzele subțiri ale Morandei zvâcniră.

– De fapt, nu. S-a întâmplat să văd când cei doi bothani v-au săltat lucrurile și am avut grijă să fiu în poziția din care să le salt și eu de la ei.

Wedge se uită la Corran.

– Te gândești la ce mă gândesc și eu?

– Că s-ar putea ca cineva să ne fi remarcat, zise Corran uitându-se cu grijă prin cafenea. S-ar putea. Nu cred că știi unde s-ar fi putut ascunde cei doi hoți, nu?

– Scuze, spuse Moranda clătinând din cap. Am ajuns aici doar în urmă cu vreo două zile și nu am avut ocazia să stabilesc legături cu limita locală.

– Dar ai *putea* dacă ai vrea? Întrebă Wedge, încă încercând să își facă o părere despre această femeie. În Karrde avea ceva încredere; însă Karrde avea o organizație imensă și nu ar fi avut cum să cunoască pe toată lumea personal. Moranda Savich ar fi putut cu ușurință să facă joc dublu sau să stoarcă organizația lui Karrde pentru scopurile ei, ori chiar ar fi putut să-l folosească pentru masă și casă gratis între două angajamente mai nesigure. Dacă cineva din Răzbunare, să zicem, i-ar oferi mulți bani pentru a-i trăda pe el și pe Corran, ar face-o?

Moranda oftă.

– Uite, Wedge, spuse ea încet. Am facut multă muncă de escroc, iar în acest tip de activitate înveți să citești fețele oamenilor. Îmi dau seama că nu ai încredere în mine. Și chiar nu te acuz – până la urmă, *abia* ne-am întâlnit. Dar am acea scrisoare de la Karrde și *chiar* v-am recuperat portofelele. Pe nepregătite, nu știi ce să mai fac pentru a te convinge.

– Dar *vrei* să ne convingi, zise Corran.

Ea zâmbi, subțire și nesigur.

– Am primit o sarcină, spuse ea simplu.

Wedge își ascunse o grimasă. Tot avea un sentiment ciudat în această privință, însă argumentele ei păreau a avea sens. Dacă se ivea ceva mai târziu, spera ca simțurile Jedi ale lui Corran să îi poată preveni.

– În regulă, zise el. Deocamdată, cel puțin, hai să ne unim resursele. Sugestii?

– Bine, evident, primul lucru pe care trebuie să îl facem este să aflăm dacă a sosit cineva suspect de când a fost distrusă stația orbitală de cercetări, în urmă cu o săptămână, spuse Moranda pe un ton profesional. Asta a pornit toată această acumulare militară, până la urmă. Dacă Răzbunare se hotărăște să profite de această situație, s-ar putea să fie nevoiți să trimită mai mulți oameni aici.

– Răzbunare sau oricine altcineva, murmură Corran. Imperiul, de exemplu.

– Pare logic, aprobă Wedge. Există însă o problemă. Informațiile se află în calculatoarele Vămii Bothawui și nu avem acces la ele.

– Oh, asta nu-i nicio problemă, îl asigură Moranda cu o mișcare nepăsătoare din mână. Hai, terminați-vă băuturile și mergem la voi să vorbim despre asta.

– Sigur, zise Wedge, sorbind lung din paharul pe care nu îl atinsese până atunci și ridicându-se în picioare. Orice se întâmplase aici, se hotărî el, asta avea să fie foarte interesant.

Nu că ar fi fost, neapărat, un lucru bun.

– Zău? spuse Navett în comunicator, ridicând privirea când Klif intră în magazinul de animale de companie „Exoticalia Pet Emporium“ și închise ușa în urma lui. Hei, e nemaipomenit. Când pot să trec să le iau?

– Oricând dorești, se auzi vocea funcționarului de la vama bothană în comunicator. De preferat cât mai repede, adăugă acesta.

– Fii sigur, zise Navett bucuros. Deja vin clienți care vor să vadă ce avem și trebuie să le spunem că încă nu avem nimic. Putem să venim chiar acum, da?

– Cred că deja am răspuns la această întrebare, replică bothanul în timp ce în fundal se auzi un alt strănut.

– Oh... bine, spuse Navett când Klif se apropie. Minunat. Mulțumesc mult.

– Să ai o zi liniștită și profitabilă.

– Da, și tu la fel.

Închise comunicatorul.

– Am intrat, îi zise lui Klif punând instrumentul de-o parte. Și, după strănutat, aș spune că cel puțin câțiva dintre bothani sunt alergici la micii noștri polpiani.

– Ar trebui să-i facă dornici să scape mai repede de ei, spuse Klif.

– Cred că asta deja s-a întâmplat, aprobă Navett. L-ai văzut pe Horvic? Klif dădu din cap.

– El și Pensin au intrat ca echipă de întreținere pentru localul acela ho’ din la două străzi de generatorul de scut. Tura de după închidere.

– Perfect, zise Navett. Dacă planurile lor erau corecte, atunci cafeneaua aceea era chiar deasupra unuia dintre canalele subterane prin care intrau cablurile de alimentare în acel loc.

– Da. Lui Klif i se întunecă fața. Acum, veștile proaste. Cei doi hoți de buzunare pe care i-am angajat au dat greș.

Navett înjură. Ar fi trebuit să știe că nu avea rost să se încreadă în talentele locale.

– Au fost prinși?

– Din câte zic ei, furtul a mers bine. Klif se strâmbă. Doar că atunci când s-au întors la mine, nu mai aveau portofele.

Navett își miji ochii.

– Cum adică nu le mai aveau?

– Cum îți spun: le-au pierdut. Cel mai probabil, i-a văzut cineva din mulțime când le-au furat și s-a gândit să facă la fel.

– Ești sigur că nu au păstrat banii pentru ei?

Klif ridică din umeri.

– Nu, nu sunt absolut sigur. Dar este greu de crezut că doi agenți ai Noii Republici ar avea mai mulți bani la ei decât ofeream eu. Strânse din buze. Doar dacă, firește, *nu* sunt agenți ai Noii Republici.

Navett își trase un scaun și se așeză gânditor. Se putea să se fi înșelat în privința lor?

– Nu, își răspunse el întrebării nerostite. Nu, sigur sunt agenți ai Noii Republici. Probabil că și militari, după cum arată. Întrebarea este cine e această nouă mutabilă care s-a alăturat grupului?

– Nu crezi că a fost doar un alt hoț care a profitat de situație? întrebă Klif.

Navett ridică din sprâncene.

– Dar tu?

– Nu, nu prea, spuse Klif greoi. Era prea mare pericolul de a fi prins cu bunurile asupra lui când se trezeau păgubiții.

– Exact așa cred și eu, zise Navett. Nu, și-au găsit un aliat de la limită. Un aliat foarte *bun*, chiar, din câte se pare.

Klif șuieră încet printre dinți.

– Nu putem renunța la nimeni pentru a-i supraveghea ca lumea, îi aminti el lui Navett. Poate ar trebui să scăpăm de ei.

Navett se scărpină pe obraz. Era o idee tentantă.

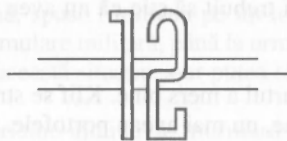
O treabă delicată care trebuia făcută repede era destul de grea și fără agenții militari ai Noii Republici care să își bage nasul. Dacă se putea să fie eliminați în liniște...

– Nu, spuse el. Nu încă. Nu se poate să ne urmărească pe noi. O să fim atenți și dacă ni se pare că sunt prea interesați de noi, s-ar putea să fim nevoiți să facem ceva în această privință. Dar, deocamdată, îi lăsăm în pace.

Lui Klif îi zvâcni buza.

– Tu ești șeful, zise el. Sper că nu faci o greșală.

– Dacă fac, este una care poate fi corectată cu ușurință, spuse Navett ridicându-se în picioare. Haide, să ne luăm fețele de cinstit-dar-prost și să mergem să ne ridicăm animalele.

De undeva, din depărtare, se auzi strigătul ca un ciripit în codul de luptă noghri.

– Se apropie nava, traduse Barkhimkh. O vede Sakhisakh.

– Îl cred pe cuvânt, spuse Leia. Înconjurată de pâlcul de copaci de pe acest delușor de lângă Astroportul Bariss de Nord de pe Pakrik Minor, putea vedea foarte puțin în afară de vegetația din jurul ei, un petec minuscul de cer albastru drept deasupra și, sub ea, speederul de teren pe care îl împrumutaseră de la Sabmin.

În opinia ei era o situație cam neplăcută și, în plus, probabil că nici nu era necesară. Având în vedere că transmisiunea purta codul cu semnătura personală a lui Bel Iblis și confirmarea de limitare la punte, nu se putea ca în nava aceea să fie altcineva. Dar gărzile noghri nu doriseră ca ea să se arate înainte ca ocupantul navei să fie identificat pozitiv și, de dragul îngrijorărilor lor, fusese de acord să facă așa cum voiau ei.

Acum auzea nava care se apropia.

– Pare destul de mică, zise ea, făcându-și exercițiile de îmbunătățire senzorială Jedi pentru a auzi mai clar vaietul îndepărtat.

– Așa este, bubui neplăcut de tare aprobarea înceată a lui Bakhimkh în auzul ei sensibilizat. Eu voi observa.

Urmă sunetul unui trup care se mișca prin frunziș, zgomotul tunător scăzând până la o șoaptă când Leia își readuse auzul la nivelul normal. În depărtare, vaietul crescua, apoi scăzu brusc atunci când nava se așeză pe platforma ei și își opri motoarele.

Sunetul se stinse de tot și, pentru un moment lung, nu se mai auzi decât foșnetul frunzelor din jurul ei. Leia așteptă, întrebându-se ce se întâmpla acolo. Astroportul cu nume pompos era, de fapt, cu puțin mai mare decât un câmp deschis, cu o mână de platforme de asolizare din permaton împrăștiate pe el; lui Sakhisakh nu ar fi trebuit să îi ia atât timp pentru a ajunge acolo și a verifica.

Decât dacă erau probleme. Își întinse Forța, căutând îndrumare... Și atunci, plutind prin adierea vântului, se auzi un alt strigăt de luptă noghri.

– Nu este niciun pericol și putem merge, spuse Barkhimkh de lângă ea, cu o voce puțin cam încurcată.

– Dar ne avertizează că nu este totul așa cum ne așteptam.

Leia se încruntă. Nu era cum se așteptau?

– Ce înseamnă asta? Garm nu e acolo?

– Nu știu, zise Barkhimkh suindu-se în speederul de teren și pornind elevatoarele repulsoare. Nu am putut să văd decât că nava este, într-adevăr, mică, așa după cum deja ați constatat și că nu poartă însemne.

– Nu poartă însemne? întrebă Leia cu grijă. Niciunul?

– Nu am văzut niciunul, spuse Barkhimkh iar, strecurându-se cu speederul de teren printre copaci. Poate că de la o distanță mai mică vor fi vizibile.

În afară de cargobotul de grâne uzat de la capătul opus al câmpului, nou-venita era singura navă care se vedea. Era, într-adevăr, un vehicul mic, probabil pentru două persoane, cu liniile unei navete diplomatice, dar cu un aspect pe care Leia nu-și amintea să-l mai fi văzut până atunci. La prora, acolo unde o navă diplomatică ar fi avut însemnele guvernamentale, nu era nimic. La jumătatea ei, pe laterală, trapa era deschisă, iar o rampă scurtă cobora pe permaton.

– Sakhisakh a intrat? întrebă ea.

– Da, răspunse Barkhimkh. Așteaptă împreună cu pilotul și pasagerul.

Pilotul și pasagerul? Leia dădu mecanic din cap, privind țință la prova navei. Acum, când se apropiaseră de vehicul, vedea că existau, într-adevăr, însemne șterse pe carenă, acolo unde fusese odată un fel de blazon. Și chiar și cu conturul abia vizibil, era ceva vag familiar la acel desen. Ceva ce îi stârnea o amintire la fel de vagă, dar, cu toate acestea, tulburătoare...

Speederul de teren se opri la rampă.

– Doamnă consilier Organa Solo, anunță Sakhisakh grav din trapa deschisă. Musafirul dumneavoastră vă cere cu umilință onoarea de a fi în prezența dumneavoastră.

– Desigur, zise Leia pe același ton oficial. Sakhisakh îl cunoștea pe Bel Iblis destul de bine; cine era înăuntru, încât îl făcea să vorbească așa de formal?

– Musafirul meu ar dori să își prezinte cererea în persoană?

– Da, spuse Sakhisakh, făcând o ușoară plecăciune și dându-se într-o parte.

Și, când o făcu, apăru un nou personaj. Un umanoid înalt, acoperit cu un puf moale și auriu, cu slabe însemne violete în jurul ochilor și umerilor.

– Pacea fie asupra dumneavoastră, doamnă înalt consilier Leia Organa Solo, zise el cu o voce plăcută și profundă, însă cu o notă de tristețe adâncă și străveche în ea.

– Eu sunt Elegos A'kla, împuternicit al Vestigiului Caamas. Doriți să mă însoțiți la bordul navei mele?

Leia înghiți cu greu când amintirile o invadară. Vizita ei în taberele secrete de caamasi de pe Alderaan și sutele de steaguri colorate purtând blazoanele familiilor caamase pe care le văzuse acolo.

Blazoane precum cel care fusese îndepărtat de pe prova navei lui Elegos.

– Da, domnule împluternicit A'kla, spuse el. Aș fi onorată.

– Vă rog să mă iertați că am pătruns în intimitatea dumneavoastră, zise caammasul, dându-se înapoi când Leia începu să urce pe rampă. Mi s-a spus că dumneavoastră și perechea dumneavoastră ați venit aici pentru odihnă și, în mod normal, nu v-aș fi încălcat singurătatea. Dar am dorit din toată inima să vorbesc cu dumneavoastră; iar cel pe care l-am adus cu mine a spus că mesajul său este important până la punctul unei urgențe îngrozitoare.

– Și această persoană este...? întrebă Leia pășind în navă și întinzându-și Forța. În mod clar mai era cineva aici. Cineva familiar...

– Cred că îl cunoașteți, zise Elegos dându-se într-o parte.

Și acolo, într-un scaun din spatele încăperii, agitându-se cu teamă sub privirea atentă a lui Sakhisakh...

– Ghent! exclamă Leia. În numele Forței, ce faci aici?

– Trebuia să vorbesc cu tine imediat, zise Ghent, vocea lui părând și mai speriată când sări din scaun. Il căutam pe Bel Iblis, dar lipsește și nu pot să ajung la el. Iar tu ești președintele Noii Republici și așa mai departe, deci...

– De fapt, nu sunt președinte acum, Ghent, îl întrerupse Leia cu blândețe. Sunt în concediu. Ponc Gavrisom conduce guvernul.

Ghent clipi surprins și, în ciuda seriozității din atitudinea lui, Leia fu nevoită să se abțină pentru a nu zâmbi. Ghent fusese odată cel mai bun sintezor al lui Talon Karrde, cu un talent atât de formidabil în spargerea și manipularea sistemelor informatice, încât Bel Iblis își stabilise ca scop personal să îl atragă pe puști. În anii trecuți de când generalul își atinsese țelul, Ghent se dovedise tot mai bun, urcând constant pe scara ierarhică, iar acum deținea postul de șef de Criptare.

Însă, departe de iubitele lui calculatoare, tânărul era cât se poate de naiv, inocent și pierdut. Faptul că, trăind în inima Coruscantului, tot nu reușise să afle de concediul Leiei era ceva normal pentru el.

– Poate că încă poate fi de ajutor, sugeră Elegos, intervenind în consternarea rușinată a lui Ghent cu aplombul tipic pentru un caamas. De ce nu-i spui de ce ai venit?

– Da, sigur, zise Ghent, recuperându-și vocea și scoțând un datapad dintr-un toc vechi și tocit de la curea.

– Vezi tu, generalul Bel Iblis mi-a dat un datacard...

– O clipă, îl întrerupse vocea aspră a lui Sakhisakh. Tu i-ai trimis doamnei consilier Organa Solo un mesaj în numele lui Bel Iblis?

– Ei, hm... da, recunosc Ghent, privindu-l îngrijorat pe noghri. L-am căutat pe general, înțelegi, dar nu am putut să ajung la el. Și am aflat că Leia este aici...

– Cum adică nu ai putut să ajungi la el? interveni Leia. Unde e? S-a întâmplat ceva?

– Nu, nu, e în sistemul Kothlis, o asigură Ghent iute, luându-și ochii cu greu de la noghri. Un fel de strângere de nave... nu știu pentru ce. Dar nu am putut să îi trimit niciun mesaj, nici măcar cu codurile de acces cele mai înalte. Deci când am aflat că ești aici...

– Cum ai aflat că e aici? întrebă Sakhisakh.

Ghent se agită iar.

– Bine... era în dosarele lui Gavrisom. Adică, de obicei nu aș intra în treburile Consiliului Suprem, dar era *foarte* important. Și atunci l-am întâlnit pe el... făcu deznădăjduit un semn cu mâna către Elegos.

– Vă așteptam la birou, rosti caamasul, vocea lui trimițând un bine venit val de calm prin încăpere.

– După cum au demonstrat cei doi colegi ai mei când ați vorbit cu ei, suntem foarte îngrijorați de făgașul pe care au intrat lucrurile. Acum, cu amenințările ascunse adresate poporului bothan, îngrijorarea a crescut foarte mult.

Ridică din umeri, gestul mișcându-i tot spatele, până la umeri.

– Firește, plănuisem să vă aștept până la întoarcere pentru a vorbi mai multe cu dumneavoastră. Însă șeful de criptare Ghent a insistat să vă vadă imediat, așa că i-am oferit un mijloc de transport, având în vedere că știa unde vă aflați.

– Și având în vedere că putea folosi codul de semnătură privată a lui Garm pentru a se asigura că voi veni la astroport? întrebă Leia, ridicând din sprâncene către Ghent.

Tânărul sintezor se înfioră.

– N-am crezut că o să vii dacă ar fi fost vorba doar de mine, mormăi el.

Leia își înăbuși un suspin. Da, acesta era într-adevăr Ghent. De fapt, numele și experiența lui cântăreau enorm de mult la nivelurile superioare ale guvernului Noii Republici. Un alt lucru care, neîndoielnic, îi scăpase în întregime. Cât despre faptul că îl adusese și pe Elegos, probabil că Ghent nu avea nici cea mai mică idee despre pilotarea unei nave. Era frustrant și iritant, dar se potrivea.

– Bine, calmează-te, spuse ea. Interogatoriul s-a terminat și totul este uitat, cel puțin pe moment. Acum, care este acest mesaj pentru care a meritat să încalci o mulțime de legi?

Înfiorându-se iar, Ghent îi întinde datapadul pe care îl ținea în mână.

– Chiar este un mesaj pentru Bel Iblis, zise el. Dar... mai bine citește-l tu, da?

Leia luă datapadul și îl deschise. Pe de altă parte, nu se putu ea abține să se întrebe, dacă ar fi știut că era doar Ghent și nu Bel Iblis, ar fi insistat mai mult ca Han să o ia în călătoria lui în inima Imperiului? Chiar și fără mesajul lui Ghent, motivele păruseră drepte și corecte atunci. Dar totuși...

Atunci cuvintele apărură pe ecranul datapadului... și un fior rece o străbătu.

– De unde ai asta? întrebă ea, vocea sunându-i ireal peste bubuiturile pe care le simțea dintr-odată în urechi.

– Generalul Bel Iblis l-a adus de la Morishim, zise Ghent vocea lui tremurând și ea acum. O corvetă corelliană a intrat în sistem, dar un distrugător spațial a prins-o din urmă și a luat-o.

– Îmi aduc aminte că am citit raportul privat al lui Bel Iblis despre asta, spuse Leia. Dorea ca incidentul să rămână sub tăcere cât timp încerca să afle ce s-a întâmplat.

– Ei, aceasta este o transmisiune de la corvetă, zise Ghent. Era bruiată complet, dar am reușit să îndepărtiez paraziții și să o descurc. Inspiră zgomotos. Înțelegi de ce trebuia să o dau cuiva cât mai repede?

Leia dădu din cap în tăcere, privind fix mesajul.

...colonelul Meizh Vermel, emisar special al amiralului Pellaeon, trimis aici pentru a-l contacta pe generalul Bel Iblis privind negocierea unui tratat de pace între Imperiu și Noua Republică. Nava mea este atacată de elementele trădătoare ale Imperiului și nu cred că voi supraviețui. Dacă Noua Republică este de acord să poarte astfel de discuții, Amiralul Pellaeon se va afla peste o lună la centrul de extragere a gazului abandonat de lângă Pesitiin pentru a vă întâlni. Repet: Aici colonelul Meizh Vermel...

– Doamnă consilier? murmură Sakhisakh din capătul opus al încăperii. Este vreo problemă?

Leia își ridică privirea spre noghri, aproape uimită să îl găsească acolo, în timp ce gândurile i se învâртеbeau în minte. Un tratat de pace. Nu un armistițiu temporar, ci o pace adevărată, reală. Ceva ce căutase și după care tânjise de pe vremea Împăratului Palpatine și a deciziei ei din tinerețe de a i se opune lui și tot ce însemna el.

Și iat-o, fiindu-le oferită de către comandantul suprem al Flotei Imperiale.

Sau nu? Pellaeon se oferea doar să negocieze, până la urmă. Oare la o astfel de întâlnire se vor pune condiții care vor transforma întreaga acțiune într-o pierdere de vreme sau, mai rău, într-o lovitură propagandistică a Imperiului?

Sau era chiar și mai rău? Era vreo capcană?

– Doamnă consilier? repetă Sakhisakh, venind lângă ea și privind-o îngrijorat cu ochii lui mari și negri. Ce vă supără?

Fără o vorbă, ea îi dădu datapadul. Pentru că, probabil, Pellaeon nu mai conducea Imperiul. Dacă era să îl creadă pe Lando – și dacă aia nu fusese o șmecherie – Marele Amiral Thrawn se întorsese.

Și cu Thrawn, nimic nu era ceea ce părea. Niciodată.

Sakhisakh rosti ceva ce suna urât în limba noghri.

– Nu puteți crede asta, mârâi el, aruncându-i datapadul înapoi lui Ghent de parcă ar fi fost ceva murdar, care îl dezgusta chiar și la atingere.

– Imperiul este întruparea minciunilor și a trădării. Nu va fi niciodată altfel.

– Da, adesea a fost așa, aprobă Leia cu seriozitate. Pe de altă parte...

– Nu există altă parte! sări Sakhisakh. Mi-au trădat și mi-au ucis poporul. Au trădat și au ucis poporul tău.

– Știu, murmură Leia, vechea durere ridicându-i-se în gât ca acidul.

– Și dacă Thrawn a înșelat într-adevăr moartea, continuă noghriul, vocea lui devenind morbidă, atunci există chiar și mai multe motive pentru a respinge orice ar spune Imperiul.

– Probabil, zise Leia. Și totuși...

– Pot să mă uit și eu? întrebă Elegos.

Leia ezită. Practic, asta era o chestiune extrem de confidențială a Noii Republici...

– Da, firește, spuse ea, dându-i datapadul, instinctele ei sensibilizate de Forță fiind mai puternice decât aspectele legale stricte ale situației. Înaintea distrugerii lumii lor, caamasii fuseseră printre cei mai buni mediatori și negociatori din câți cunoscuse Vechea Republică, abilitățile lor în aceste probleme rivalizându-le chiar și pe cele ale unui Jedi. Elegos ar fi putut avea o înțelegere mai profundă, care ar fi ajutat-o să rezolve totul.

Pentru un moment lung, caamasul studie datapadul în tăcere. Apoi, ochii lui verzi-albăstrui străluciră de emoție și își ridică privirea.

– Nu văd altă variantă, zise el. Da, ar putea fi o capcană, dar nu este sigur. Și, dacă există chiar și cea mai mică șansă ca amiralul Pellaeon să fie sincer, aceasta trebuie cercetată.

Sakhisakh se uită suspicios la celălalt.

– Îi admir de mult pe caamasi, domnule împuternicit A'kla, spuse el, vocea fiindu-i aproape provocatoare. Dar acum vorbești ca un copil de țâță. Chiar sugerezi ca Bel Iblis să meargă drept în mâinile Imperiului?

– M-ai înțeles greșit, prietene, zise Elegos cu calm. Nu propun așa ceva pentru generalul Bel Iblis. Într-adevăr, după cum deja ai observat, ar fi imposibil chiar și să îi sugerez acest lucru.

– De ce? întrebă Leia.

– Deoarece, după cum Ghent a descoperit, nu avem mijloacele de a comunica iute cu el, spuse Elegos. Iar viteza este de cea mai mare importanță, deoarece oportunitatea poate începe să dispară chiar acum. Atinse datapadul. Nu știu când a avut loc incidentul de la Morishim, dar este clar că forțele care se opun amiralului Pellaeon au început deja să își strângă rândurile împotriva lui. Chiar dacă toate atacurile fățișe au eșuat, nu poate aștepta oricât un răspuns de la Coruscant.

Sakhisakh îi aruncă o privire îngrijorată Leiei.

– Atunci cui propui să îi cerem să intre în mâinile Imperiului?

Elegos clătină din cap.

– Nu trebuie să cerem nimănui, îi zise noghri-ului. Alegerea este clară și evidentă. Mă voi duce eu.

Sakhisakh păru uimit.

– Tu?

– Desigur, spuse Elegos. Doamnă consilier Organa Solo, am obligația de a-l duce pe Ghent înapoi pe Coruscant. Dacă veți accepta să preluați această obligație, pot pleca imediat spre Pesittin.

Leia oftă. Acum, în cele din urmă, înțelegea de ce i se păruse corect să îl lase pe Han să se ducă singur pe Bastion și ea să rămână aici.

– Nu este nevoie, Elegos, zise ea. Il poți duce tu. Eu voi fi cea care va merge la Pesittin.

Sakhisakh scoase un zgomot din gât.

– Nu vă pot permite să faceți asta, doamnă Consilier Organa Solo, mormăi el. A intra într-un asemenea pericol...

– Îmi pare rău, Sakhisakh, spuse Leia cu blândețe. Dar după cum a zis și Elegos, nu avem de ales. Sunt singura de aici care are autoritatea de a negocia în numele Noii Republici.

– Atunci aduceți pe altcineva de pe Coruscant, ceru noghri-ul.

– După cum tot Elegos a spus, nu avem timp, zise Leia. Dacă Pellaeon se încadrează în program, deja au trecut unsprezece zile de când este la Pesittin. Trebuie să merg, și trebuie să plec acum. Inspiră adânc. Dacă nu suporti să ai de a face cu imperiali, voi înțelege, cu siguranță. Pot să iau Șoimul și să mă duc singură.

– Vă rog să nu mă insultați, spuse Sakhisakh întunecat. Barkhimkh și cu mine vă vom însoți, firește. Chiar și până la moarte, dacă asta ne așteaptă.

– Mulțumesc, zise Leia. Îți mulțumesc și ție, Ghent, pentru că mi-ai adus mie acest mesaj. Ai făcut ce trebuia, cu toate ilegalitățile flagrante și așa mai departe. Domnule împuternicit A'kla, îți mulțumesc și ție pentru ajutorul acordat.

– Stai o clipă, spuse Ghent, în ochii lui citindu-se iar confuzia. Te duci acolo? Singură?

– Nu singură, mârâi Sakhisakh. Noi vom fi cu ea.

– Da, bine, zise Ghent uitându-se când la Leia, când la Elegos. Adică... Elegos? Nu poți... știi tu?

– Să călătoresc cu ea? spuse caamasul. Cu siguranță, aș fi mai mult decât dispus să o fac. Deși nu am niciun rol oficial în cadrul Noii Republici, poporul meu are câteva mici abilități de negociere. Îl privi gânditor pe Ghent. Dar, după cum deja am explicat, principala mea obligație este să te duc pe tine pe Coruscant.

– Doar dacă nu vrei să iei o navetă spre Pakrik Major, iar de acolo să găsești o cursă de linie care să te ducă acasă, sugerează Leia.

– Dar nu voiam ca tu să... fața lui Ghent se schimonosi în ceva ce părea aproape dureros. Adică, ți-am adus ție mesajul doar pentru că...

Oftă, cu o expirație atât de puternică, încât păru să se micșoreze ca un balon din care iese aerul.

– În regulă, zise el resemnat. Da, bine. Sigur. Merg și eu cu tine. De ce nu? Leia clipi. Nu era decizia pe care o așteptase de la el.

– Îți mulțumesc de ofertă, Ghent, spuse ea. Dar chiar nu este nevoie.

– Nu, nu... nu încerca să mă convingi să nu vin, zise Ghent. Eu te-am băgat în asta... aş face bine să rămân alături de tine până la căpăt. Oricum, toată lumea spune că ar trebui să ies mai des în lume.

Leia îi aruncă o privire lui Elegos şi prinse mişcarea din cap, aproape imperceptibilă, a celuiilalt. Se părea că trei zile petrecute alături de un caarnas într-o navă de două persoane îi făcuseră lui Ghent tot binele din lume.

Sau, altfel, sintezorul începea, în cele din urmă, să se maturizeze.

– În regulă, spuse ea. Mulţumesc. Vă mulţumesc tuturor. Se uită prin încăpere. Va trebui să luăm *Şoimul*, mă tem că... nava aste este prea mică pentru noi toţi. Este la o distanţă de cam douăzeci de minute cu speederul de teren.

– Atunci, să mergem, zise Elegos îndemnându-i cu blândeţe. Nu avem timp de pierdut.

Cinci minute mai târziu, goneau peste terenul lui Pakrik Minor, singurul sunet care se auzea fiind şuieratul vântului, căci ocupanţii vehiculului stăteau învâluţi în tăcerea propriilor gânduri.

La ce se gândeau ceilalţi în timpul acelei călătorii, Leia nu a aflat niciodată. Însă în ceea ce o privea, îi venise brusc o idee nouă şi tulburătoare. Un Jedi, ştia, putea adesea să vadă sau să simtă viitorul şi, aşa cum făcuse şi ea deseori, putea, în acelaşi fel, să aibă un sentiment de corectitudine a căii alese ori a poziţiei aceluia Jedi. Acum vedea această corectitudine pentru ea.

Dar putea vreun Jedi, se întreba Leia, să îşi vadă moartea din timp? Sau drumul ce ducea la acel moment rămânea întotdeauna în beznă? Poate că o simţei dreptă şi corectă tot timpul, până în clipa trecerii?

Nu ştia. Poate că aceasta era calea pe care va afla răspunsul.

Din cabina îndepărtată de la pupa, sunetul alarmei de luptă de pe puntea *Sălbaticului Karrde* era ceva încet, aproape subtil. Dar Shada fusese antrenată să observe lucrurile subtile și era deja trează și îmbrăcată înainte ca trilogul din depărtare să se fi oprit. Aruncându-și halatul pe ea, vârându-și pistolul cu laser într-un buzunar lateral, se îndreptă spre punte.

Coridoarele erau pustii. Shada mări pasul, încercând să prindă zgomotul bătăliei sau al forțării motoarelor, care ar fi arătat fuga sau eschiva. Însă nava era straniu de tăcută, singurele sunete pe care le auzea fiind zumzetul motorului și pașii ei plesnind încet. În față, ușa care dădea spre punte se deschise la apropierea ei; strecurându-și mâna în buzunarul halatului și apucând mânerul pistolului, dădu buzna înăuntru.

Și se opri cu o alunecare, cam zăpăcită. Echipajul de pe punte se afla în pozițiile obișnuite, unii dintre ei uitându-se întrebători la intrarea ei bruscă. În față, pe videcran, cerul pestriț al hiperspațiului trecea pe lângă ei.

– Bună, Shada, spuse Karrde, ridicând privirea de la monitorul motoarelor, unde el și cu Pormfil se părea că se consultau în privința a ceva.

– Credeam că dormi. Ce te aduce aici la ora asta?

– Alarma de luptă... ce credeai? replică Shada, uitându-se iar în jur. Ce se întâmplă, o simulare?

– Nu chiar, zise Karrde venind lângă ea. Îmi cer iertare; n-am crezut că alarma se va auzi până la tine.

– Face parte din treaba mea să fiu atentă la necazuri, spuse ea înțepat. Ce-i cu această „nu chiar“ simulare a ta?

– Ne apropiem de sistemul Episol și de planeta Dayark, explică Karrde. Există o șansă destul de mare să avem ceva probleme când ieșim din hiperspațiu.

Shada se uită pe videcran.

– Banda aceea secretă de pirați despre care ne-a spus Bombaasa?

– Se poate, zise Karrde. Fără îndoială, vestea despre călătoria noastră ne-a luat-o înainte.

– Ca să nu mai vorbim despre vestea identității tale, spuse Shada.

Lui Karrde îi zvâcni buza.

– Indiferent, după ce am zărit nava aceea care aștepta pe lângă punctul nostru de schimbare a cursului de la Jangelles, m-am gândit că ar fi cel mai bine să intrăm în sistemul Episol pregătiți.

– Pare logic, zise Shada. În afară de faptul că nu te-ai gândit că trebuie să aflui și eu.

– N-am crezut că ai avea ce face, spuse Karrde cu blândețe. În afară de cazul în care ne abordează – ceea ce garantez că nu se va întâmpla – nu va fi luptă corp la corp.

– Lupta corp la corp nu este singurul meu domeniu de lucru, zise Shada cu încăpățănare. Sau nu ți-am spus că sunt perfect calificată să folosesc turbo-laserele alea?

Toți cei de pe punte luaseră un aer de tăcere atentă.

– Nu, nu ai pomenit despre asta, spuse Karrde. Dar în aceste momente, este irelevant. Terminalele turbo-laserelor sunt, din necesitate, cam expuse și dacă este vreo problemă aș prefera să fii aici unde este... bine...

– Unde e mai sigur? termină Shada fraza. De ce, pentru că s-ar putea ca cei care ne așteaptă să nu fie pirai?

Dankin se întoarse pe jumătate în scaunul de navigator pentru a se uita la Karrde. Deschise gura ca pentru a vorbi, se răzgândi și se întoarse înapoi.

– Nu este Car'das, zise Karrde cu o voce controlată cu grijă. Nu aici. Dacă ar fi avut de gând să ne lovească din timp, ar fi făcut-o până acum. Asta înseamnă că s-a hotărât să aștepte până ajungem la Exocron.

– Întotdeauna e frumos să ai ceva la care să te aștepți, mârâi Shada. În acest caz, lasă-mă să mă ocup de unul dintre turbo-lasere. Sunt cel puțin la fel de bună ca Balig – probabil mai bună decât Chal.

– Am putea să-l ținem pe Chal la consola de observație, murmură Dankin.

Lui Karrde îi zvâcni buza, dar dădu afirmativ din cap.

– În regulă, să vedem de ce ești în stare. Dankin, spune-i lui Chal să se întoarcă și să preia observarea. H'sishi, cum stăm cu timpul?

[Suntem la patru minute și jumătate de sosire], spuse togoriană de la consola de senzori, ochii ei galbeni cercetând-o pe Shada cu atenție, fără să clipească.

– Ar fi bine să urci, îi zise Karrde Shadei, făcând un semn din cap către ușa de pe punte. Este turbo-laserul doi.

– Știu, spuse Shada. Vă anunț când sunt pregătită.

Trei minute mai târziu, era prinsă în chingi la consola de control, cu fața către bula mare din oțel transparent, făcând o verificare preliminară și gonind fantomele a douăzeci de ani de astfel de lupte, mai întâi cu Mistryl, apoi cu contrabandiștii lui Mazzic. În cele mai multe dintre ele fusese destul de norocoasă să se afle de partea învingătoare. În celelalte...

– Shada, sunt Chal, se auzi vocea tânărului din cască. Ești gata?

– Aproape, zise Shada, privind cum ultimele dintre beculțe se făceau verzi. Da, gata.

– În regulă. Dacă era supărat că fusese luat atât de repede de la postul său, Chal nu o arăta în voce.

– Fii atentă; începem numărătoarea inversă. De la zece... pe locuri...

Ascultă, pe jumătate atentă, numărătoarea, cu mâinile odihnindu-se pe manete și cu ochii începând deja modelul de cercetare pentru lupta pe care instructorii ei Mistryl o învățaseră să îl aplice cu atât de mult timp în urmă. Numărătoarea ajunsese la zero, cerul pestriț explodează în linii de stele și se micșoră în stele...

Și cu o zguduitură îngrozitoare, o rază de laser se izbi cu putere în flancul *Sălbaticului Karrde*.

[Șapte ținte așteaptă], mârâi H'sishi, tonul vocii ei oferindu-i Shadei imaginea părului alb-cenușiu făcut măciucă. [Mici nave de atac... clasa *Corsar*].

– Confirm numărul și clasa, adăugă Chal. Relevment...

Recitarea țintelor fu acoperită de urlul șuiat al turbo-laserului când Shada roti arma și trase. Unul dintre Corsari, încercând să se furișeze pe sub cala de andocare a cargobotului, fu nimerit drept în partea stângă și se făcu praf. Cel de lângă el, ferindu-se de cea mai mare parte a sfărâmurilor, se chinui nebunește să se depărteze, însă reuși doar să zboare drept în raza trasă de turbo-laserul lui Griv. Ceea ce mai rămase din navă continuă din inerție spre exterior, arzând ca un rug funerar zburător.

– Doi doborâți! strigă Chal bucuros. Ba trei.

– Toată lumea să rămână atentă, zise vocea mai calmă a lui Karrde. De data aceasta i-am luat prin surprindere. Acum știu la ce să se aștepte.

Shada dădu din cap în semn de aprobare, aruncând iute o privire la ecranul tactic. Cei patru Corsari se retrăseseră, mergând alături de *Sălbaticul Karrde*, însă, în mod clar, nefiind prea nerăbdători să atace din nou. Între timp, Karrde accelera puternic prin spațiu către gigantul de gaz din depărtare în jurul căruia se învârtea Dayark, lumea-capitală a Republicii Kathol.

– Cred că acum o să încerce cu tunul ionic, spuse Shada. Putem să facem față?

– Cu ușurință, o sigură Karrde. Cu siguranță la un ton atât de mic. Ia uite-i.

Despărțindu-se în perechi, cei patru Corsari rămași țâșniră peste și pe sub *Sălbaticul Karrde*, trăgând cu toată puterea cu tunurile ionice. Shada trase repede o rafală de laser, lovindu-l oblic în partea superioară pe unul dintre ei înainte ca ambele nave să dispară pe după masa *Sălbaticului Karrde*.

– Observator? îl chemă ea.

– I-ai distrus tunul ionic, confirmă Chal. Balig, tu i-ai dezafectat ecranul deflector posterior...

[Atacă din nou], îl întrerupse mârâitul lui H'sishi. Shada aruncă o privire la ecranul tactic și își roti turbo-laserul către punctul în care trebuia să apară cel mai apropiat Corsar...

Atacatorul se învârti pe după carena *Sălbaticului Karrde*, trăgând inutil cu laserele în blindajul gros al cargobotului. Shada și Balig răspunseră focului, cele două turbo-lasere lovindu-l drept în proră și împrăștiindu-l într-o explozie de lumină puternică...

Și, cu un bubuit asurzitor, ceva trecu drept prin bula din oțel transparent a Sahdei.

– Sunt lovită! suspină Shada, luptându-se cu durerea sfâșietoare pe care o simțea dintr-odată în partea dreaptă a pieptului și în umărul drept. În jurul ei începea să şuie un vânt rece, căci aerul ieșea cu viteză prin bula spartă. Nu mai putea să-și folosească mâna dreaptă; cu stânga trase de centuri, întrebându-se în treacă dacă va reuși să se elibereze și să iasă din terminal înainte ca vidul să o anihileze. Poate că acum, în final, se termina totul...

Vântul începuse să scadă când reuși să își desprindă chinga de sus. Semn rău. Își mută mâna către centura de jos, începând să vadă neclar...

Și, cu o a doua izbitoră, mai mult simțită decât auzită, bula și stelele fură înlocuite de o placă de metal cenușiu.

Clipi; dar chiar când creierul ei văduvit de oxigen încerca să își dea seama ce se întâmpla, prin terminal trecu o rafală de aer care îi făcu urechile să plesnească și, brusc, mâini străine o smulseră din ultimele legături.

– Am luat-o! strigă o voce deranjant de tare în urechea ei. Dar e rănită. Trimite-l repede pe Annowiskri aici.

– Aici sunt, se auzi o a doua voce din cealaltă parte a Shadei. Simți o înțepătură în mână...

Își reveni încet sau, cel puțin, prea încet pentru o Mistryl. Rămase o clipă întinsă în tăcere, cu ochii închiși, în timp ce își evalua situația și starea fizică. Partea dreaptă a pieptului și mâna dreaptă îi erau ușor amorțite, iar scalpul o mânca așa cum se întâmplă după fiecare sesiune într-o bactacuvă, însă în afară de asta se simțea destul de bine. După sunetul slab al respirației își putea da seama că nu era singură; din lipsa zgomotelor de fundal ale motoarelor sau aparatelor se părea că *Sălbaticul Karrde* ajunsese pe Dayark.

Deci încă nu era sfârșitul și îmi mai rămăsese viață de trăit. Păcat. Inspirând adânc, dar tăcut, deschise ochii.

Era întinsă pe unul dintre cele trei paturi din terminalul medical al navei. Așezat în capătul opus al navei, privind gânditor în gol, era Karrde.

– Să înțeleg că am câștigat? întrebă Shada.

Karrde tresări ușor, îndreptându-și privirea spre ea.

– Da, am învins destul de ușor, zise el. Cum te simți?

– Nu prea rău, spuse ea, mișcându-și brațul drept de probă. În afară de mica amorțeală și rigiditate pe care deja le observase, nu părea prea rău, cel puțin atât timp cât nu încerca să îl miște prea mult în orice direcție.

– Mai trebuie lucrat puțin la mână.

– Da, Annowiskri mi-a zis că mai ai nevoie de cel puțin o sesiune în bactacuvă, spuse Karrde. Am pus să fii trezită ca să mă poți însoți într-o scurtă plimbare în afara navei. Dacă te interesează, firește.

– Bineînțeles că da, zise Shada. Unde suntem pe Dayark?

– Pe principalul astroport al capitalei Rytal Prima, răspunse Karrde. Am asolizat în urmă cu două ore.

Shada se încruntă.

– Și ieși abia acum? Parcă ne grăbeam.

– Ne grăbim, spuse Karrde. Însă a trebuit să facem pe gazdele pentru un mic grup de inspectori. Au petrecut mai mult de o oră mergând prin navă cu proverbiala sită deasă. Căutând cu ostentivitate dovezi de contrabandă.

– Sper că i-ai urmărit cu atenție.

– Cu foarte mare atenție, o asigură Karrde. Oricum, au plecat acum, iar Pormfil și Odonnl fac pregătirile pentru a repara nava. Într-un timp, comandantul militar al Republicii Kathol ar vrea să vorbească ceva cu noi.

– Fără îndoială, despre atacatorii noștri.

– Fără îndoială, aprobă Karrde. Poate mai ales despre cum am reușit să-i înfrângem cu pierderi atât de mici.

Shada ridică din sprâncene.

– Pierderi atât de mici fiind un termen relativ, desigur.

Karrde se strâmbă.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, Shada...

– Lasă, i-o tăie Shada. Scuzele o făceau întotdeauna să se simtă prost, chiar și când erau sincere. Mai ales când erau sincere.

– A fost ideea mea, îți aduci aminte? Deci, care-i planul?

– Ar trebui să mă întâlnesc cu un anume general Jutka la o cafenea chiar de lângă astroport, îi spuse Karrde. Aici se vorbește în mare parte bazica, dar există și un grup mare de coloniști ithorieni, așa că m-am gândit să îl luăm și pe 3PO cu noi în caz că avem probleme de traducere.

– Ciudat loc pentru o întâlnire oficială, comentă Shada. Se pare că nu s-au hotărât dacă vor să se asocieze cu noi sau nu.

– Aș spune că ai nimerit direct la țintă, aprobă Karrde, privind-o gânditor. Înțelegerea pe care o ai asupra politicii este destul de bună, mai ales pentru o simplă gardă de corp.

– N-am susținut niciodată că aș fi simplă, replică Shada, legănându-și picioarele peste marginea patului. Lasă-mă cinci minute să mă schimb și pe urmă mergem să-l vedem pe general.

Zece minute mai târziu, cei trei mergeau pe strada aglomerată care trecea pe lângă astroport. Karrde și Shada pășeau unul lângă altul, iar droidul de protocol auriu își târa cu nervozitate picioarele în urma lor.

– Localnicii par curioși, comentă Shada cu o voce joasă.

Karrde dădu din cap. Deja remarcase privirile aruncate pe ascuns de către trecătorii ithorieni și cât de iscoditor se uitau la ei unii dintre oameni.

– Mara a spus că sunt un popor precaut, dar nu lipsit de prietenie.

– Asta-i bine de știut, zise Shada. Firește, raportul este din urmă cu șase ani. Interesantă îmbrăcăminte poartă... hainele alea lucitoare cu toate smocurile alea de blană lăsate pe ele?

– Este blană de crosh, o recunosc Karde. Un animal local de pe una dintre lumile din Republica Kathol. Este confortabilă și durabilă, iar acele părți îmblânite pot fi lăsate fie la întâmplare, fie într-o varietate de modele. Mara mi-a spus că hainele din blană de crosh tocmai deveneau la modă atunci când ea și Calrissian au fost aici; văd că de atunci a devenit un adevărat stil.

– Probabil pentru că este un mijloc de a recunoaște străinii pe loc, spuse Shada, apucând o parte a materialului din care era făcută salopeta ei.

– În mod clar e un grăunte de adevăr aici, aprobă Karde. Această porțiune a galaxiei a fost, în cea mai mare parte, lăsată în pace de străini, dar au avut câteva confruntări cu Imperiul și au existat câteva încercări din partea Noii Republici de a o aduce în rând cu gândirea politică actuală.

– Un scop de care localnicii nu sunt interesați?

– Nu chiar, zise Karde, privind în jur la steagurile comerciale șterse care fluturau în adierea vântului. Câteva dintre ele erau în bazică, dar majoritatea era inscripționată cu gliptoglifice ithoriene ori cu un alfabet format din linii și puncte pe care nu îl cunoștea deloc.

– 3PO, căutam un loc care se cheamă „Ithor Loman“, spuse el și îl trase pe droid alături de ei. Îl vezi pe undeva?

– Da, căpitane Karde, este chiar acolo, spuse 3PO ridicând o mână pentru a arăta către o firmă scrisă în ithoriană.

– Îmi amintește de localul lui Bombaasa de pe Pembric, mârâi Shada. Știi, Karde, ai putea să te gândești ca, din când în când, să mai adaugi câțiva oameni la grupurile astea de sondare ale tale.

– Nu ți s-ar părea o jignire la adresa abilităților tale de luptă?

– Cred că mi-am demonstrat adecvat abilitățile mele de luptă, replică Shada. Ideea este că dacă scoți destui oameni pe teren poți uneori să împiedici lupta să înceapă.

Karde dădu din cap, ascunzându-și un zâmbet.

– Voi ține minte asta. După tine.

Având în vedere ora devreme a dimineții, cafeneaua părea neobișnuit de populată, cu ithorienii și oameni în jachetele lor din blană de crosh plus una sau două persoane care erau în mod clar străini ca și ei.

– Ai idee care este generalul Jutka? murmură Shada.

– Cred că se uită el după noi, spuse Karde. Dacă nu...

Se întrerupse când un bărbat zvelt, scund, cu părul scurt și cu o haină din blană de crosh modernă se ridică de la o masă din apropiere și veni spre ei.

– Ah... vizitatori, zise el vesel, cu ochii scânteind de interes sau de bună dispoziție în timp ce îi măsura din priviri pe fiecare dintre ei.

– Trebuie că ați venit să îl vedeți pe generalul Jutka.

– Da, așa este, spuse Karde. Și tu?

– Entoo Needaan E-elz, la dispoziția dumneavoastră, zise el făcând o scurtă plecăciune. Spuneți-mi Entoo Nee.

– Interesant nume, zise Karde privindu-l cu atenție. Partea cu Entoo sună ca un indicativ de droid.

– Destul de ciudat, uneori oamenii chiar mă confundă cu un droid, spuse Entoo Nee, ochii scăpărându-i și mai tare. Nu înțeleg de ce. Dacă doriți să mă urmați, vă voi conduce la masa generalului.

Țopăi printre mese fără să mai aștepte un răspuns, într-un pas la fel de vioi ca și vorba lui.

– Ce omuleț ciudat, comentă 3PO în timp ce îl urmau. Totuși, pare inofensiv.

– Niciodată să n-ai încredere în aparențe, îl avertiză Shada. Păreră mea este că nu se potrivește deloc aici.

– O să stăm cu ochii pe el, îi zise Karrde. Acela trebuie să fie Jutka.

Entoo Nee se opri lângă o masă din fund unde un singur om solid ședea cu spatele la perete, cu un singur pahar în față. Deși purta acum deja familiara jachetă din blană de crosch, lui Karrde i se părea că se simțea cam inconfortabil în ea.

– Da, ăsta e un militar, spuse Shada, ca un ecou al gândurilor lui Karrde în timp ce Entoo Nee vorbi scurt cu celălalt.

– Îți dai seama după cât de stânjenit se simte fără uniformă.

Entoo Nee păși în lături când celălalt apărură, făcându-le vesel semn către bărbatul masiv.

– Domnule general Jutka, permiteți-mi să vi-i prezint pe vizitatorii noștri, zise el, părând dintr-odată cam plouat. Îmi pare rău... nu v-am reținut numele.

– Nu le-am spus, zise Karrde. Îmi poți spune căpitane. Ei sunt prietena mea Shada și droidul nostru traducător, C-3PO.

Generalul mormăi ceva într-o limbă necunoscută.

– Spune că nu se aștepta la o întreagă paradă de operetă, traduse 3PO îndatoritor. De fapt...

– Destul! se răsti Jutka. Droidul tău să-și țină gura, că altfel i-o închid eu!

– Oh, vai, suspină 3PO, făcând iute un pas în spate. Îmi cer iertare, domnule general Jutka...

– Am spus să-și țină gura, îl întrerupse Jutka. Nu vreau să mai repet. Acum stați jos.

– Desigur, zise Karrde, lăsându-se într-un scaun de lângă general și uitându-se la 3PO. Entoo Nee venise lângă droid și îl calma vorbindu-i încet.

– Eu am greșit, domnule general. Credeam că am venit aici pentru o discuție, nu pentru o serie de amenințări.

– Îmi cer iertare dacă ați rămas cu această impresie, spuse Jutka întunecat, privind-o amenințător la Shada.

Ea îi ignorase invitația de a lua loc, trecând, în schimb, în cealaltă parte a mesei, astfel încât stătea practic în fața lui, iar pentru o clipă Karrde crezu că generalul avea să-i dea ordin direct să se așeze.

– Ideea este că tu faci probleme, zise el. Iar cei care fac probleme nu sunt bine primiți în lumea mea.

– Înțeleg, spuse Karrde. Deci în Republica Kathol a fi atacat de pirați este un semn că faci probleme?

Jutka își miji ochii.

– Nu mă forța, îl avertiză el. Știu pentru cine zbori... identificarea navei tale o arată foarte clar. Ultimul lucru pe care îl vreau este să nimeresc la mijloc într-un război între Bombaasa și Rei' Kas.

– Rei' Kas? repetă Shada, pe un ton ca al cuiva care tocmai a făcut o legătură. Rodianul?

– Da, zise Jutka încruntându-se la ea. Adică nu...

– Nu, nu știam cine sunt prietenii noștri, confirmă Karrde. Mii de mulțumiri. Il știi pe acest Rei' Kas, Shada?

– Doar după renume, îi spuse Shada. A fost șef de trupă de atac pentru Cooperativa Stăpânilor de Sclavi Karazak. Unul destul de bun, se pare. De asemenea, era dur, violent și rău, scotea din sărite cam pe oricine lucra cu el.

Karrde dădu din cap, simțind cum gura i se usca nițel. Un stăpân de sclavi rău, acum în teritoriul lui Car'das. Câți alți răufăcători, se întreba el, se mai nimeriseră în acest colț de galaxie?

– Interesant.

– La fel de interesant ca și faptul că domnul general îi știa numele, pe când nici măcar Bombaasa nu a reușit să îl afle, adăugă Shada. Sunteți bun prieten cu el, domnule general?

– Treaba mea este să apăr Republica Kathol, zise Jutka, vocea lui tremurând cu o ușoară amenințare. Nu am această responsabilitate față de străinii care vin aici nechemăți și care se bagă în probleme care nu-i privesc.

Cu coada ochiului, Karrde o văzu pe Shada cum își mișcă milimetric capul, cercetând iute partea principală a cafenelei.

– Mă ameninți, domnule general? întrebă el cu blândețe.

– Îți dădeam un avertisment, spuse Jutka tăios. L-ai lovit pe Rei' Kas și el nu acceptă cu ușurință așa ceva. Ți-a însemnat nava și, câtă vreme te afli pe teritoriul său, se va ține după tine.

– Dorim din toată inima să părăsim acest teritoriu, îl asigură Karrde. După ce îmi termin treaba, firește.

– Fă cum vrei, spuse Jutka, mârâind când își ridică greutatea din scaun. Dar te-am avertizat cinstit. Să nu uiți asta.

– Nu o să uit, zise Karrde. Vă mulțumesc pentru timpul acordat.

Jutka aruncă o privire amenințătoare și traversă cafeneaua. Deschizând brutal ușa, ieși fără să se uite în urmă.

– Și aici a ales Car'das să se retragă, da? spuse Shada, așezându-se în scaunul pe care Jutka tocmai îl eliberase. Minunat.

– Vorbește mai încet, o dojeni Karrde, uitându-se în jur. Nimeni nu părea să dea o atenție deosebită acestui colț al încăperi, însă aparențele nu înseamnă nimic.

– Și mă îndoiesc că retragerea a făcut vreodată parte din planurile lui. Shada îi oferī o privire cercetătoare.

– Crezi că Rei' Kas lucrează pentru el?

Karrde dădu sobru din cap.

– Aș spune că este total posibil.

Îi urmări mișcarea ochilor și își ridică privirea în timp ce Entoo Nee își trăgea un scaun și se așeza la masa lor.

– Ați avut o conversație plăcută cu generalul? întrebă el voios. Asta-i bine. Foarte bine.

Se aplecă mai aproape de masă.

– Am vorbit cu droidul vostru, zise scăzând tonul, conspirativ. Spune că vă aflați în căutarea legendarei lumi pierdute Exocron.

Karrde se uită la 3PO.

– 3PO?

– Îmi cer iertare, domnule, zise droidul cu o voce nefericită. Nu am vrut să dezvălui nimic. M-a întrebat dacă suntem în căutarea Exocronului, iar eu am confirmat fără să gândesc.

– Vă rog să nu dați vina pe droid, spuse Entoo Nee. Scopul vostru nu este un secret. Cel puțin nu pentru mine. Îl căutați pe Jorj Car'das, nu?

Shada îi aruncă lui Karrde o privire peste masă.

– 3PO, de ce nu te duci tu la bar să ne iei două pahare de bere locală? sugeră ea. În drumul tău, ascultă și vezi dacă auzi pe cineva vorbind rodiană.

– Da, stăpână Shada, zise droidul, părând ușurat că i se oferea șansa să scape. Imediat.

Plecă.

– Foarte inteligent, spuse Entoo Nee, rânjind către Shada. Crezi că observatorii pe care i-ar fi trimis Rei'Kas în mulțime vor vorbi între ei în rodiană, ha? Într-adevăr, foarte inteligent.

– Mulțumesc, zise Shada, fixându-l cu o privire aproape amenințătoare. Ne povesteai despre Jorj Car'das.

– Da. Entoo Nee se trase și mai aproape de masă. Aveți dreptate să îl căutați pe Car'das pe Exocron. Acolo se află. Ridică un deget în semn de avertizare. Însă Exocron nu este ușor de găsit. Cei mai mulți oameni din Republica Kathol nu au auzit în viața lor de el. Majoritatea celor care au auzit crede că este o legendă.

– Așa am auzit și eu, spuse Karrde luptându-se cu un sentiment brusc de groază. Cum de știa Entoo Nee pentru ce era aici? Doar dacă nu lucra pentru Car'das, firește?

– Spune-mi de ce este atât de greu de găsit?

Entoo Nee zâmbi și mai larg.

– Nu trebuie să-ți spun eu asta. Ah, dar poate prietena ta nu știe, adăugă el, îndreptându-și rânjetul spre Shada. Vezi tu, sunt toate mini-nebuloasele și emanațiile de gaze de la Fisura Kathol. Toate astea reflectă lumina, iar radiațiile bruiază senzorii și comunicațiile... devine îngrozitor de greu să mai găsești ceva. A căuta prin toată zona ar dura zeci de ani.

– Și bănuiesc că tu ne poți scăpa de toate necazurile? întrebă Shada.

– Chiar pot, spuse el. Vă pot duce pe Exocron. Chiar la Car'das, dacă vreți.

Se uită iar la Karrde.

– Însă doar dacă dorește căpitanul Karrde.

Cu un efort puternic, Karrde își păstră expresia calmă. Deci micuțul îi știa și numele.

– Și cât ne-ar costa această îndrumare?

– Nimic, zise Entoo Nee. Dar nici nu există „noi“. Vom fi doar tu și cu mine.

– Pardon? spuse Shada ridicând un deget. Doar tu și el? Cum rămâne cu restul?

– Va trebui să așteptați aici, îi zise Entoo Nee. Nu se poate altfel, mă tem că... nava mea nu poate duce decât două persoane.

– Dar de ce să nu mergi cu noi și să ne ghidezi nava? întrebă Karrde.

– Oh, nu, zise Entoo Nee părănd șocat. N-aș putea face așa ceva.

– De ce? întrebă Shada? Pentru că nu vrea Car'das să ne primească pe toți? Entoo Nee clipi.

– Am spus vreodată că vrea Car'das să primească pe vreunul dintre voi? Nu am spus așa ceva.

Ceea ce nu era același lucru cu a zice că nu îi ceruse Car'das să facă propunerea.

– Dacă accept, spuse Karrde încet, când va trebui să plecăm?

– Stai o clipă, interveni Shada înainte ca Entoo Nee să poată răspunde. Cum adică, dacă accepți? Nu vrei să pleci singur cu el.

Karrde se strâmbă. Nu, era foarte sigur că nu voia. Dar, cândva, avea să fie nevoit să îl înfrunte pe Car'das. Și dacă aceasta era cea mai bună cale de a-și apăra oamenii în timp ce o făcea...

– Să îți explic altfel, zise Shada uitându-se amenințător la Entoo Nee. Eu sunt garda lui de corp și nu îl las să plece singur. Nici cu tine, nici cu altcineva. Clar?

Entoo Nee își ridică mâinile cu palmele desfăcute.

– Dar...

Se întrerupse când 3PO reapăru și puse pe masă două halbe grele cu lichid închis la culoare.

– Mulțumesc Creatorului, spuse el pe nerăsuflăte. Clientela acestui local este cea mai neplăcută...

– Lasă culoarea locală, i-o tăie Shada. Ai auzit ceva în rodiană?

– De fapt, da, zise droidul, întorcându-se și arătând către o masă din partea opusă, de lângă bar. Trei bărbați umani de la masa aceea... da; cei care acum se ridică..

– Ah... oh, mormăi Shada, aruncându-i o privire lui Entoo Nee. Haide... trebuie să plecăm.

– Nu vă obosiți, spuse încet o voce răutăcioasă din spatele lui Karrde.

Ușurel, se întoarse. La două mese distanță, trei bărbați ședeau cu fața spre ei.

Și toți trei aveau pistoalele scoase.

14

– Oh, vai, suspină abia auzit droidul. Suntem distruși.

Karrde se uită în jur. În spatele Shadei, cei trei bandiți pe care 3PO tocmai îi identificase se apropiau de ei printre mese, având și ei pistoale în mâini acum. În restul cafenelei, băutorii și clienții obișnuiți fie se holbau uimiți ori cuprinși de o nerăbdare morbidă, fie încercau să se retragă pe nevăzute înaintea de a începe să se tragă.

– Presupun că ar fi o pierdere de energie să vă spun că v-ați luat de cine nu trebuie, zise el întorcându-se spre bărbații din spatele său.

– Nu, dă-i drumul, spuse sarcastic purtătorul de cuvânt al bandiților, în timp ce trei dintre ei se ridicară și se desfășurară în evantai pentru a-și supraveghea țintele.

– Întotdeauna îmi face plăcere o porție bună de răs dimineața. Mâinile pe masă, vă rog. Deci... am înțeles bine numele? Talon Karrde?

– Da, așa este, rosti Entoo Nee voios înainte ca Talon să poată răspunde. Iar ei sunt Shada și droidul lor de protocol C-3PO.

Purtătorul de cuvânt îl străpunse cu privirea pe micuț.

– Ești cu ei?

Entoo Nee căscă ochii inocent.

– Eu? Nu chiar, domnule...

– Atunci dispari de aici.

Entoo Nee clipi, le aruncă repede o privire Shadei și lui Karrde și se ridică de pe scaun.

– Căpitane Karrde, vă rog să mă anunțați dacă vă răzgândiți.

Îi zâmbi scurt lui Karrde și purtătorului de cuvânt apoi se îndreptă topăind către ușă. Purtătorul de cuvânt îl urmări, încruntându-se; și când micuțul deschise ușa, se întoarse către Karrde.

– Despre ce să te răzgândești? întrebă el în timp ce bufnitura ușii care se închidea răsuna prin încăperea.

– Tocmai îmi făcuse o ofertă interesantă, zise Karrde, ridicându-și brațele cu încetineală evidentă și încrucișându-le pe piept. Bandiții, fiind concentrați asupra lui și a Shadei, nu băgaseră de seamă că cineva

intrase în cafenea în aceeași clipă în care Entoo Nee ieșise. Dacă ar fi putut să le atragă atenția asupra lui pentru câteva secunde în plus...

Și atunci, cineva din capătul celălalt al încăperii înjură uimit. Unul dintre bandiți privi în jur...

– Shri... Xern! Iătră el.

Purtătorul de cuvânt se întoarse... Și împietri, cu gura căscată de uimire.

În tăcere, cu hotărâre, H'sishi pășea spre ei.

Mai dură o secundă până când Xern își recăpătă vocea.

– În numele Fisurii, ce-i *asta*? suspină el.

– Este o togoriană, îl informă Karrde, aruncându-i Shadei o privire pe ascuns. Ochii ei se mișcau repede între bandiții brusc neatenți, în mod clar măsurând distanțe și evaluând posibilități. Asta ar fi putut aduce necazuri.

– Oh, și e cu mine, adăugă el.

H'sishi încă se apropia de semicercul de bandiți, cu gura deschisă destul cât să i se vadă colții.

– Spune-i să se oprească, se răsti Xern, vocea atingându-i un ton mai înalt când smuci pistolul pentru a-l îndrepta spre togoriană.

– M-ai auzit? Spune-i să se oprească sau trag.

– Nu te-aș sfătui să tragi într-un togorian, îl dojeni Karrde cu blândețe. Nu o să reușești decât să îl înfurii.

Xern îi aruncă o privire neîncrezătoare...

Și, în acea clipă, Shada acționă.

Mâna ei stângă, așezată lejer lângă halbă, o înșfacă și, cu o mișcare scurtă din antebraț, îi aruncă conținutul peste masă drept în fața lui Xern. Acesta urlă, ridicându-și mâna, prea târziu, pentru a încerca să se ferească de valul de lichid. O zvâcnitură în direcția opusă, și Shada aruncă halba cu o forță zdrobitoare în gâtul unuia dintre ceilalți bandiți. Începu să sară, scâncind înfundat când Karrde îl apucă de braț și îl ținu cu putere pe scaun. Se auziră trosnetul focurilor de laser și sunetele trupurilor care cădeau pe podea...

– Lasă arma, Xern, spuse Karrde încet. Chiar și pentru el, vocea i se păru o tulburare surprinzătoare a liniștii încordate care se așternuse peste cafenea.

– Foarte încet, foarte atent.

Xern își șterse ochii pentru ultima dată cu mâneca, clipi, îi deschise... și, pentru a doua oară în ultima jumătate de minut, păru să rămână mut de uimire și de neîncredere, când văzu scena din jurul său. Nu-i venea să creadă că Shada și Karrde stăteau la masă neatinși; nu-i venea să creadă că trupurile încovrigate ale oamenilor săi zăceau pe podea în jurul lui, mici norișori de fum otrăvit ridicându-se din găurile de laser care brăzdau trupurile lor.

Și nu-i venea să creadă că cei patru bărbați îmbrăcați în blană de crosh răspândiți pe la diferite mese din cafenea aveau pistoalele ațintite spre el.

– Pistolul, Xern, ceru iar Karrde în vreme ce banditul continua să stea cu gura căscată, iar picături din băutura Shadei i se scurgeau ritmic pe bărbie.

Shada se mișcă, dar înainte să se poată ridica, H'sishi deja ajunsese lângă Xern și apucase țeava pistolului cu o mână masivă. El tresări, ca și cum abia atunci ar fi văzut-o pe togoriană pentru prima dată, iar ea suci arma pentru a o aținti, inofensiv, spre tavan. Ridică și cealaltă mână, își înfipse delicat o gheară în spatele încheieturii și, de data aceasta, el îi dădu în cele din urmă drumul.

– Bravo tuturor, zise Karrde ridicându-se în picioare în timp ce H'sishi se retrăgea, având acum pistolul în mână. Dankin?

– Aici sunt, se auzi o voce familiară dinspre o față deosebit de nefamiliară când celălalt se ridică de la masa lui.

– Du-te și dă-i ceva barmanului pentru deranj, îi ceru Karrde. Este ceva tradițional în astfel de cazuri, adăugă el către Xern, în timp ce Dankin se îndrepta către bar, căutându-se în buzunar.

– Griv, stai lângă ușă; Chal, Balig, mergeți și asigurați drumul spre navă.

– Bine.

Ceilalți trei se îndreptară spre ușă.

– Ești drăguț, rosti Xern cu răutate. Foarte drăguț. Dar dacă așa crezi că o să scapi de ciocanul lui Rei'Kas, ești nebun.

– Dacă aș fi în locul tău, mi-aș face mai multe griji pentru ce o să-mi facă Rei'Kas pentru că mi-am pierdut gașca în felul ăsta, replică Talon. De asemenea, mi-aș face griji pentru cum să scap de aici înainte ca H'sishi să decidă că ești prea periculos să pleci în viață.

– Oh, o să plec, zise Xern amenințător. Dar o să ne mai vedem, Karrde. Chiar înainte să mori. Cu o ultimă privire urâtă, se întoarse și ieși tropăind din cafenea.

– Ei, spuse Karrde, întorcându-se spre Shada și întinzându-i o mână. Ea nu se mișcă.

– Deci ai avut tot timpul întăririle pe poziții, zise ea, uitându-se la el. Pe fața și în glasul ei se citea în mod clar ceva tulburător.

– Parcă spuneai că nu ai lua-o ca pe o insultă, îi aminti Karrde cu grijă.

– Sunt deghizați, zise ea.

Încet, Karrde își coborî mâna pe lângă corp.

– Cu toții au fost văzuți de inspectorii locali care au cercetat nava mai devreme, explică el. Am presupus că unii dintre ei erau iscoade ale piraților și că ar fi putut să-i recunoască.

– Și îmbrăcămintea din blană de crosch?

– Mara a cumpărat-o când a fost ultima dată aici, spuse Karrde, începând să simtă broboanele de sudoare care îi apăreau pe frunte.

Shada se ridică în picioare.

– Și nu te-ai gândit, zise ea încet, că ai putea să ai atâta încredere în mine, încât să mă informezi.

Pentru o clipă, Karrde nu reuși să-și recapete vocea. Durerea profundă din glasul Shadei era atât de neașteptată.

– Nu, nu-i asta, spuse el. Nu am...

Dar era prea târziu. Deja îi întorsese spatele și se îndrepta spre ușa păzită de Griv.

– S-au încheiat reparațiile? întrebă ea.

Griv îi aruncă iute o privire lui Karrde peste umărul ei.

– Mai e puțin, zise el precaut.

– Bine, spuse ea, trecând pe lângă el și deschizând ușa.

– Pare sigur, anunță ea. Să ne întoarcem la navă.

Griv se uită iar, întrebător, la Karrde.

– Da, murmură el îndreptându-se către ușă.

Drumul de întoarcere la *Sălbaticul Karrde* fu foarte tăcut.

Shada își scosese salopeta și tocmai își pusese halatul când cineva sună la ușa cabinei.

– Cine e? întrebă ea.

– Sunt Karrde, se auzi înfundată vocea celui alt prin panou. Pot să intru?

Shada oftă, înfășurându-și bine halatul în jurul ei și înnodând cordonul. Nu dorea să îl vadă în mod special, mai ales acum. Dar se angajase în această călătorie și nu avea cum să îl evite pur și simplu pe căpitan și să își mai și îndeplinească angajamentul.

În plus, mâhnirea provocată de felul în care el îi trădase cu nepăsare încrederea aproape trecuse.

– Intră, strigă ea, apăsând pe butonul de deschidere.

Ușa se deschise, iar Karrde păși înăuntru.

– Tocmai am făcut saltul la viteza luminoasă, îi spuse el, observând și ignorând vestimentația ei dintr-o singură privire. Odonnîl estimează că mai avem șapte zile până la Exocron.

– Bine, zise ea energic. Până atunci ar trebui să revin la capacitatea completă de luptă. Că veni vorba, iartă-mă, dar tocmai mă duceam la bacteriucuvă.

– Asta mai poate aștepta, spuse Karrde politicoș, dar ferm, făcându-i semn să se așeze pe un scaun. Aș vrea să vorbesc cu tine.

Ea se gândi să îl refuze. *Era* încă angajata lui pentru această călătorie.

– Despre ce? zise ea luând loc și întrebându-se dacă el chiar era atât de insensibil, încât să încerce să nascocoască, așa de târziu, vreo scuză jalnică pentru chestia de la cafenea.

Dar el o surprinse.

– Jorj Car'das, firește, spuse el, trăgându-și un scaun în fața ei și așezându-se. Este timpul să auzi toată povestea.

– Zău, zise ea, păstrându-și o voce neutră. Îi promisese că îi va povesti aceste lucruri pe drumul spre sistemul Exocron; care, din câte spunea el, era încă la o săptămână distanță. Oare acesta era felul lui de a-și răscumpăra nechibzuința de mai devreme?

Nu că ar fi contat. Prea puțin, prea târziu; dar, cel puțin, va scoate niște informații folositoare din asta.

– Dă-i drumul, zise ea.

Karrde privi în gol, ca și cum s-ar fi uitat la un punct din timpul sau spațiul din depărtare.

– Povestea lui Jorjk Car' das începe cam în urmă cu șaizeci de ani, spuse el. În epoca Războaielor Clonelor și a haosului pe care aceasta a adus-o în galaxie. În timpul acestui conflict, și după aceea, a existat o mare nevoie de contrabandă cu bunuri comune, dar și cu cele ilegale. Așa că, în grabă și cam la întâmplare, numeroase organizații au fost alcătuite.

– Asta a fost când hutt-ii chiar au dat lovitura, nu? întrebă Shada, interesul trezindu-i-se în ciuda împotrivirii ei. Știa foarte puține despre această perioadă și voise întotdeauna să afle mai multe.

– Mulți dintre ei, da, răspunse Karrde. Car' das era unul dintre cei care s-au aruncat în afacere și, fie prin iscusință, fie doar prin noroc chior, a ajuns să aibă una dintre cele mai bune organizații. Nu dintre cele mai mari, dar clar una dintre cele mai bune.

– Operați cam de cincisprezece ani când, din întâmplare, a fost prins la mijloc într-o mare bătălie dintre niște Jedi ai Întinericului bpfasshi și... bine, cam tot restul lumii din acel sector. Din câte a povestit Car' das mai târziu, unul dintre Jedi Întinericului a pus stăpânire pe nava lui personală și l-a forțat să decoleze.

Shada se înfioră. Despre asta *chiar* știa câte ceva; un grup de Mistryl fusese implicat în acest conflict de partea celor care se apărau. Unele dintre poveștile pe care le auzise în copilărie de la supraviețuitoare îi provocaseră coșmaruri.

– Sunt uimită că s-a întors și că a mai fost în stare să mai povestească ceva, zise ea.

– La fel au fost și toți ceilalți, spuse Karrde. De fapt, ceilalți patru membri ai echipajului său nu s-au mai întors. Însă Car' das a reușit. A apărut brusc două luni mai târziu, a revenit la conducerea organizației lui și, după toate aparențele, viața și-a intrat în normal.

– Dar aparențele erau înșelătoare?

– Foarte înșelătoare, aprobă Karrde sobru. A devenit repede evident pentru apropiații lui că i se întâmplase ceva grav în acele două luni. Încă mai avea unul dintre cele mai bune grupuri de contrabandiști, dar, dintr-odată, a început să depună eforturi să îl facă să fie și unul dintre cele mai mari. Intra sistematic în teritoriile grupurilor mai mici și fie le cumpăra, fie le absorbea ori le distrugea, preluându-le rutele și clienții. Spre deosebire de hutt-i și de alte grupuri, căuta acoperire totală prin forță brută, în locul unui control concentrat, întinzându-și peste tot o rețea subțire în loc să încerce să domine vreun sistem sau sector anume. În câțiva ani, era deja pe cale de a avea ceva ce, într-o zi, ar fi putut rivaliza chiar și cu organizația lui Jabba.

– N-a încercat nimeni să-l oprească? întrebă Shada. Nu mi-i pot imagina pe hutt-i stând de-o parte și lăsându-l să-i înfrângă chiar așa.

– Draga mea Shada, *toți* au încercat să-l oprească, spuse Karrde întunecat. Însă era aproape de neoprit. Undeva, cumva, își descoperise o abilitate de a ghici cu precizie ce plănuiau oponentii împotriva lui și era adesea în stare să le respingă atacurile chiar înainte ca acestea să înceapă.

Shada își aminti de zecile de misiuni pe care le îndeplinise pentru Mistryl și de orele de cercetare chinuitoare pe care fusese nevoită se le petreacă pentru a afla puterile și slăbiciunile, armele și strategiile, aliații și dușmanii adversarilor ei.

– Un talent util, murmură ea.

– Foarte util, aprobă Karrde. Dar chiar în timp ce organizația lui creștea, Car'das însuși a început să se schimbe. A devenit... nu știu. Cu toane, predispus la explozii de furie înspăimântătoare din cauza unor lucruri mărunte de care nici nu ar fi trebuit să îi pese sau la a cugeta ore întregi de unul singur privind hărți ale Imperiului. Și mai semnificativ, poate, după ani de tinerețe viguroasă, părea să îmbătrânească rapid. Mult mai repede decât ar fi părut normal sau posibil.

– Și atunci, într-o zi, s-a suit în nava lui personală, a decolat... Și a dispărut. Shada se încruntă.

– A dispărut. Adică... a *dispărut*?

– Vreau să spun că nu a mai fost zărit în galaxia cunoscută, zise Karrde. Nu s-a mai apropiat de niciunul dintre oamenii lui; nu a mai contactat pe niciunul dintre locotenenții lui; și, dacă a mai fost văzut vreodată de vreunul dintre dușmanii săi, aceștia nu au mărturisit.

– Când s-a întâmplat asta? întrebă Shada.

– Acum douăzeci de ani, spuse Karrde. L-a început nu au existat prea multe îngrijorări – mai plecase uneori în călătorii secrete. Dar după ce trecuseră trei luni și el tot nu ieșise la iveală, locotenenții lui au început să discute despre ce ar fi trebuit să facă dacă nu apărea.

– Lasă-mă să ghicesc, zise Shada. Au vrut să supună la vot și să vadă cine va prelua organizația.

– Nu cred că votarea a fost procedura la care se gândea vreunul dintre ei, spuse Karrde cu tristețe. De fapt, amenințarea violenței era atât de puternică, încât s-a propus ca organizația să fie pur și simplu împărțită și fiecare dintre noi să ia câte o bucată.

– Problema fiind cum să faci împărțeala pentru a mulțumi pe toată lumea, zise Shada, observând cu interes cuvântul trădător. Era pentru prima dată în povestirea lui când Karrde folosisese cuvântul „noi”.

– Așa că tot ați ajuns la o luptă pentru putere.

Karrde strânse scurt din buze.

– Nu chiar. Am bănuیت ce s-ar fi întâmplat într-o astfel de luptă și nu eram pe deplin convins că nu se va întoarce Car'das. Așa că... am preluat conducerea.

Shada își ridică ușor sprâncenele.

– Pur și simplu?

El ridică din umeri stingherit.

– Mai mult sau mai puțin. A fost nevoie de planificare și de sincronizare, firește, și de o doză serioasă de noroc, deși nu cred că mi-am dat seama de cât de mare a fost decât atunci când am privit totul după ce au trecut câțiva ani. Însă da, în mare, pur și simplu. I-am neutralizat pe ceilalți locotenenți și i-am dat afară, după care am anunțat restul organizației că, din acel moment, ne vom ocupa de afaceri ca de obicei.

– Pariez că asta te-a făcut să fii foarte îndrăgit, spuse Shada. Dar nu văd unde este problema, cel puțin în ceea ce îl privește pe Car'das. A plecat și nu s-a mai întors, corect?

– Problema, zise Karrde anevoie, este că nu sunt sigur de asta.

Shada își miji ochii.

– Oh?

– Am preluat organizația într-o singură noapte, zise Karrde. Dar asta nu înseamnă că, după aceea, nu au existat încercări ale locotenenților excluși și ale oamenilor lor de a mă îndepărta și de a prelua ei conducerea. Au fost opt atentate, chiar, de la două care au avut loc imediat și încercări ratate, până la un plan complicat după trei ani, care, probabil, le-a luat conspiratorilor tot acest timp să îl pună la cale.

– Evident, toate au eșuat.

Karrde aprobă cu o mișcare din cap.

– Problema este că șefii a patru dintre aceste comploturi au susținut în timpul interogatoriilor că în spatele lor s-a aflat Car'das.

Shada pufni încet.

– Perdele de fum, spuse ea cu dispreț, gonind ideea cu o mișcare din mână. Au încercat doar să te sperie să cazi la înțelegeră cu ei.

– Aceasta a fost concluzia mea atunci, zise Karrde. Însă, desigur, nu aveam cum să fiu sigur. Încă nu am cum, la drept vorbind.

– Cred că nu. Shada îi studie fața. Și ce s-a întâmplat în urmă cu șase ani de te-a făcut să-i trimiți pe Jade și pe Calrissian să îl caute aici?

– A început mai înainte, spuse Karrde. Cu zece ani în urmă, de fapt, chiar după ce Marele Amiral Thrawn a murit. Îi zvâcni buza. Sau poate după ce doar și-a înscenat moartea. Eram pe Coruscant, ajutând Alianța Contrabandiștilor și s-a întâmplat că Lando Calrissian mi-a arătat ceva ce Luke Skywalker găsisese îngropat pe o planetă numită Dagobah.

Shada căută în memorie.

– Nu cred că am auzit vreodată de locul ăsta.

– Nici nu ai de ce să fi auzit, zise Karrde. Nu există absolut nimic acolo – nici orașe, nici tehnologie, nici colonii. Ce o fi căutat Skywalker în mlaștini, nu știu, dar era evident că aparatele electronice rătăcite nu își aveau locul acolo, acesta fiind, probabil, motivul pentru care l-a și luat. Oricum, după însemnele de pe el mi-am dat seama că era radiobaliza de apelare a navei personale a lui Car'das.

– Zău, spuse Shada încruntându-se. O radiobaliză de apelare era modul de control pentru o navă cu comandă secundară completă, una care putea

funcționa prin teleghidare de fiecare dată când proprietarul o apela. Cei din Mistryl nu foloseau niciodată nave cu comandă secundară completă, însă ea călătorise o dată cu una, alături de un client. Una peste alta, îi dădeau fiori.

– Car'das avea o navă cu comandă secundară completă, nu?

– Da, una de epocă, de dinainte de Războaiele Clonelor, zise Karrde. A cumpărat-o curând după ce s-a întors din acea încăierare cu Jedi Întunericului. A spus că voia o navă destul de mare care să poată zbura singură, fără să aibă nevoie de echipaj.

– Și întâmplarea a făcut ca Skywalker să găsească radiobaliza asta de apelare zăcând în noroi pe nu știu ce planetă părăsită. Ce convenabil.

– Așa m-am gândit și eu, zise Karrde. Însă am vorbit cu Skywalker și se pare că descoperirea a fost complet întâmplătoare.

– Deși întotdeauna a fost discutabil dacă un astfel de cuvânt se poate aplica unui Jedi, interveni Shada.

– Adevărat, recunosc Talon. Totuși, a fost primul indiciu pe care l-am avut într-un deceniu; și chiar dacă era un fel de înscenare, m-am gândit că ar merita riscul de a vedea unde duce.

– Așa că ai trimis-o pe Jade să-i dea de urmă, spuse Shada, amintindu-și conversația la care trăsese cu urechea în apartamentul familiei Solo din Turnul Orowood. Iar Calrissian a insistat să participe și el.

– În linii mari, zise Karrde. Au început pe Dagobah și s-au îndreptat spre exterior, căutând prin vechile dosare ale astroporturilor după locurile în care s-ar fi putut opri pentru reparații sau realimentare. De asemenea, au dezgropat indicii despre el ici și colo – unele din arhiva de pe Coruscant, unele de la diferite personaje de la Limită, altele de la Securitatea Corelliană, din toate locurile – și au început să pună piesele cap la cap.

– O slujbă pe viață, murmură Shada.

– Nu a fost chiar așa de rău, dar a durat câțiva ani, spuse Karrde. Mai ales pentru că amândoi tot erau chemați la alte treburi sau pentru a ajuta la rezolvarea cine știe cărei crize prin care mai trecea Coruscantul. Totuși, urma era deja atât de veche, încât una sau două luni petrecute pe undeva nu prea mai contau. S-au ocupat de asta până când au ajuns la sectorul Kathol și la Exocron.

– Iar aici, din câte ne dăm seama, urma se termină.

Pentru o clipă, tăcerea domni în încăpere în vreme ce Shada se gândea la tot ce auzise.

– Bănuiesc că nu l-au văzut niciodată pe Car'das în persoană?

Cu un efort vizibil, Karrde păru să se depărteze de fantomele trecutului la care se holbase.

– Au avut ordine clare să nu o facă, zise el. Trebuia să afle unde era – și, cu o lume atât de bine ascunsă ca Exocron, să descopere și o cale de a ajunge acolo – apoi să se întoarcă. Urma ca eu să continui din acel punct.

– Și asta când s-a întâmplat?

Karrde ridică din umeri stingherit.

– Acum câțiva ani.

– Deci ce s-a întâmplat?

– Să fiu sincer, mi-am pierdut curajul, recunosc el. După ce făcusem, nu eram deloc sigur cum aveam să dau ochii cu el. Nu aveam habar ce să-i spun, nici măcar cum aș fi putut încerca să îmi cer iertare. Așa că am tot căutat scuze pentru a amâna.

Inspiră adânc.

– Iar acum se pare că am întârziat.

Shada se strâmbă.

– Crezi că Rei' Kas lucrează pentru el?

– Rei' Kas, poate și Bombaasa, probabil o duzină de alte persoane de care nu am auzit, spuse Karrde cu greu. Dar, în mod clar, a început să se miște. Doar că de data asta pare să se concentreze pe piraterie și pe comerțul cu sclavi în locul contrabandei și al afacerilor cu informații. Partea mai violentă a Limitei... și nu văd decât un singur motiv pentru care face asta.

– Să vină după mine. În persoană.

Pentru o clipă, vorbele părură să rămână în aer ca o condamnare la moarte.

– Nu cred că asta este neapărat ceea ce urmează, întrerupse Shada tăcerea, îndemnată de o dorință neclară de a-l contrazice.

– De ce nu se poate ca doar să-și formeze o forță pentru a-și clădi un mic imperiu aici, unde nu-l vede nimeni? Poate pentru a prelua Exocron sau chiar această mică așa-zisă Republică Kathol?

– Este aici de aproape douăzeci de ani, Shada, îi aminti Karrde. Dacă voia să își clădească un imperiu, nu crezi că ar fi făcut-o până acum?

– Dacă voia să te elimine, nu crezi că ar fi făcut-o și pe *asta* până acum? replică Shada.

– Se poate ca deja să fi încercat.

– Și atunci, ce, a renunțat după primii trei ani?

Karrde clătină din cap.

– Nici eu nu înțeleg, acceptă el. Dar l-am cunoscut pe Car'das; și nu este genul de persoană care să poată sta degeaba. Era un om neiertător, dur și calculat, care nu ierta niciodată un rău făcut lui și care nu lăsa pe nimeni și nimic să stea în calea a ceea ce el dorea. Și trăia pentru provocări – cu cât mai mari, cu atât mai bine.

– Și știe că sunt aici și că îl caut. Micuțul... Entoo Nee... este cea mai bună dovadă.

Shada se înfioră fără să vrea. *Sălbaticul Karrde*, care până acum păruse atât de sigur și de solid, devenise dintr-odată mic și foarte vulnerabil.

– Și iată-ne. Intrăm drept în gura lui.

– Tu, cel puțin, nu ai avea de ce să te temi, o asigură Karrde. Nu ai niciun fel de legătură cu mine sau cu organizația mea. Ezită. De fapt, de aceea am fost de acord să vii și tu.

Shada se uită fix la el, în vreme ce ceea ce înțelegea o lovea, dintr-odată, ca o cârpă înmuiată în apa rece ca gheața.

– Te aștepți să te omoare, nu? suspină ea. Și crezi...?

– Nu ești asociată cu mine, Shada, zise Karrde încet. Toți ceilalți de la bord sunt. Aș fi venit singur, dar știam că nu aș fi supraviețuit în ceva mai mic și mai slab înarmat decât *Sălbaticul Karrde*. Car'das este un om răzbunător; da, ca și Bombaasa, îi place să se considere o persoană cultivată. Sper să îl pot convinge să mă lase în viață, firește; sper și mai mult că nu o să facă rău echipajului meu. Dar dacă este de neînduplecat în reglarea conturilor... sper, cel puțin să îl pot convinge să te lase să te întorci în Noua Republică cu o copie a Documentului Caamas.

Shada clătină din cap.

– Karrde, e o nebunie...

– Oricum, asta-i toată povestea, o întrerupse el ușurel, ridicându-se în picioare și punând scaunul de unde îl luase.

– Ah, în afară de faptul că acea bibliotecă de date imensă pe care Car'das o adunase în decursul anilor a dispărut împreună cu el, acesta fiind motivul pentru care credem că ar putea avea o copie a Documentului Caamas. Iar acum, *chiar* trebuie să te duci la bactacuvă. Ne vedem mai târziu.

Plecând capul, ieși.

– Karrde, e o nebunie, repetă Shada, încet, în camera goală.

Doar mai târziu, plutind în bactacuvă, își dădu seama de partea cealaltă. Karrde spera, spusese el, că va fi lăsată de Car'das să plece.

Dar nu o garanta.

Spărgătorul de Pietre spuse ceva cu acea aproape-voce iritantă de gom jha și zbură pentru a se așeza în poziția lui obișnuită, cu capul în jos, pe o stalactită micuță.

– Minunat, anunță Luke. Se pare că am ajuns.

Mara ridică raza baghetei luminoase de pe pământ în fața ei și cercetă pereții coridorului, neîndrăznind să creadă că epuizanta călătorie de patru zile se încheiase în final. Orașe sau nave spațiale, ori chiar o tabără liniștită sub cerul liber – acestea erau peisajele pe care și le-ar fi dorit. Treaba asta cu orbecăitul prin întuneric, în tuneluri murdare, în care șiroiește apă și aerul este umed, nu era în mod clar, făcută pentru ea.

Dar supraviețuise, și nu simțise nevoia să îl omoare pe vreunul dintre gom jha de mai mult de două ori pe zi, și droidul astromec nu provocase prea multe probleme, iar Skywalker fusese o companie neașteptat de plăcută.

Firește, de acum se vor confrunta cu Turnul Înalt, cu toate pericolele lui necunoscute. Dar asta era bine. Pericolul făcea și el parte din peisajele preferate de ea.

Și dintre ale lui Luke, dacă stătea să se gândească.

– Uite-o, zise Luke, îndreptându-și raza baghetei luminoase spre o porțiune de stâncă aflată la câțiva metri mai departe în lungul coridorului.

– De partea asta a acelei arcade.

– Arcadă? repetă Mara încruntându-se în timp ce îndrepta bagheta luminoasă în direcția indicată. Sigur, era imposibil ca cineva să fi construit o arcadă aici, în mijlocul pustietății, nu?

Nu. Firește, semăna destul de mult cu o arcadă, cu coloanele ei laterale mai mult sau mai puțin verticale făcând o deschizătură de vreo doi metri lățime pe coridorul cavernei, iar arcul ei aproape rotund unindu-se cu tavanul cam la trei metri înălțime. Însă orice privire mai atentă arăta imediat că era vorba de o formație naturală, creată de vreun truc de eroziune sau de lovitura unei pietre ori de vreun curs de apă demult dispărut.

– E un fel de a spune, zise Luke, mutându-și și el raza de lumină pe formațiunea de piatră. Amintește într-un fel de arcada aceea din orașul Hyllyard de pe Myrkr, nu?

– Te referi la chestia aia enormă, ca o ciupercă, pe care ți-ai dat toată silința să o dărați peste noi? replică ea. Cea pentru care a trebuit să ne croim drum prin pădure vreme de trei zile pentru a ajunge la ea? Aia unde jumătate dintre trupele de șoc din Imperiu stăteau și ne așteptau să venim?

– Chiar aia, spuse el, iar Mara simți amuzamentul pe care i-l provocase tirada ei. Ai uitat că a fost locul în care ți-ai dorit mai mult decât orice din galaxie să mă omori.

– Eram tânără atunci, zise ea tăios, îndreptându-și lumina în altă parte.

– Deci, unde-i deschizătura asta?

– Chiar acolo, spuse Luke, mutându-și iar raza baghetei luminoase către o porțiune de perete care părea mototolită, chiar de sub tavan. În centrul fascicului de lumină era o mică zonă deschisă care părea să se piardă în bezna de dincolo.

– O văd, zise Mara. Nu părea să intre aer pe acolo; trebuie că era blocată ceva mai departe. Pare strâmtă.

– Nu pentru mult timp, spuse Luke, dându-i bagheta luminoasă și aprinzând sabia Jedi.

– Dați-vă înapoi – probabil că o să sară așchii de piatră. Roti sabia în perete, tăind piatra...

Și, cu o pâlpâire de lumină verde, lama dispăru.

R2 țipă, iar Mara prinse explozia lui de uimire, când Luke se clătină un pic înainte de a-și recăpăta echilibrul.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– Nu știu, zise el uitându-se de aproape și pieziș la capătul armei.

– Credeam că am pornit-o... stai să mai încerc o dată.

Apăsă butonul și, cu obișnuitul *trosc-fâș*, lama se aprinse iar la viață. Luke o privi pentru o clipă, apoi luă o poziție sigură de luptă și roti iar vârful sabiei în peretele de stâncă.

Și, încă o dată, lama tăie doar puțin în rocă înainte de a se stinge.

Unul dintre qom jha bătu din aripi și spuse ceva.

– Da, zise Luke, iar Mara putu simți bănuiala urâtă din mintea lui când amintiri vechi ieșiră la suprafață.

– Da ce? întrebă ea.

– Trebuie că această piatră conține minereu de cortoză, îi spuse el. Își ridică bagheta luminoasă lângă fața rocii, lumina dansând în scânteii minuscule.

Mara clătină din cap.

– În viața mea n-am auzit de asta.

– Se pare că este destul de rar, spuse Luke. Tot ce știu este că închide săbiile de lumină. Corran și cu mine am dat odată peste niște utilizatori de Forță care își facuseră armuri din fibre de cortoză împletite. A fost o surpriză destul de mare.

– Te cred, zise Mara amintindu-și și ea ceva. Deci asta era lespede aia de piatră pe care o avea Palpatine între pereții dubli din reședința lui privată.

Luke ridică o sprânceană.

– Avea casa căptușită cu minereu de cortoză?

– Și unele dintre celelalte birouri ale lui și săli de tron, cred, spuse Mara. Niciodată n-am știut cum se chema. Din ce mi-a zis, înțeleg că dacă sabia ta are circuite dimetris oriunde în bucla de activare, când lovești piatra se declanșează o reacție de șoc care trece prin tot sistemul și care într-o fracțiune de secundă oprește totul. Ceva în plus ca să oprească orice Jedi rățăcit care ar fi putut veni după el.

– Ce lucruri ai mai învățat și tu ca Mâna Împăratului, murmură Luke. Știi dacă se poate tăia cumva?

– Oh, desigur... într-o sută de feluri, îl asigură Mara, lăsându-și rucsacul pe pământ. În afară de treaba cu sabia de lumină, chestia asta e practic nefolositoare. E prea slabă și sfărâmicioasă ca să poți construi cu ea... un glonț de mitralieră bine tras ar trebui să o spargă. Stai să văd... ah.

Scoase una dintre grenadele pe care le trimisese Karrde și lumină cu bagheta seria.

– Da, asta ar trebui să meargă dacă vrei să încerci.

Unul dintre qom jha-i făcu un alt comentariu.

– Păstrătorul Promisiunilor crede că grenadele nu ar fi o idee bună, traduse Luke. Spune că nu suntem prea departe de Turnul Înalt și că sunetul se transmite destul de departe pe sub pământ.

– Probabil că are dreptate, acceptă Mara, punând grenada deoparte și cercetând piatra în locul în care tăiasse Luke. Pe de altă parte, în felul ăsta nu desprinzi decât câțiva centimetri o dată. Zgomot sau întârziere în plus. Tu alegi.

Luke își trecu gânditor mâna pe rocă, iar Mara îi simți concentrarea, în timp ce el se întindea spre Forță.

– Să încercăm cu săbiile o vreme, propuse el încet. Cel puțin vreo două ore. Asta ar trebui să ne ajute să estimăm mai bine cât va dura.

– Bine, zise Mara. Putem să trecem oricând la grenade dacă ni se pare că merge prea încet. Își mișcă raza baghetei luminoase pe piatră. Deci, pe lângă caverne pline cu animale de pradă, acum avem și un perete care blochează săbiile de lumină. Cât de convenabil pentru cineva.

– S-ar putea să fie doar o coincidență, spuse Luke. Dar nu părea să creadă nici el. Ei, n-avem de ales, să începem. Brusc, se încruntă. Doar dacă nu crezi că asta ne-ar putea strica săbiile.

Mara ridică din umeri.

– Nu văd cum s-ar putea, dar chiar nu știu. Din fericire, vom putea să observăm orice problemă înainte de a deveni prea gravă.

– Corect, aprobă Luke, uitându-se la robotul astromec. R2: pornește toți senzorii și fii atent la săbiile de lumină. Anunță-ne dacă vezi că se supraîncălzesc sau altceva.

Robotul piui o confirmare și își desfăcu mica lui unitate de senzori.

– Probabil că ar trebui să începem în formă de triunghi, sugeră Mara, trecând în partea cealaltă a tunelului și înfigând bagheta într-o crevasă de unde lumina de sub gaura prin care se furișau qom jha-ii.

– Tăiem pieziș din părți opuse. Astfel nu o să ne încurcăm în lame, iar tăieturile în unghi sunt de obicei mai bune pentru a slăbi stânca în profunzime.

– Pare bine. Luke se uită în sus la cei trei qom jha-i, strânși unul lângă altul pe tavan. Spărgătorule de Pietre, de ce nu te întorci la Mâncătorul de Termite de Foc? Spune-i că suntem aproape gata pentru cercetașii în plus pe care a promis că îi va trimite în Turnul Înalt împreună cu noi.

Qom jha-ul zise ceva.

– Nu, dar vom fi în curând, spuse Luke. Și ar fi bine să mai iei pe cineva cu tine.

Așezat pe o bucată de piatră de sub arcadă, Copilul Vânturilor bătu din aripi și zise ceva ce suna nerăbdător.

– Nu, nu tu, îi spuse Luke cu fermitate tânărului qom qae. Păstrător al Promisiunilor, mergi tu cu el.

Dinspre qom jha veni un scurt comentariu care părea ușor arogant, iar apoi Spărgătorul de Pietre și Păstrătorul Promisiunilor pleacă în zbor prin beznă către intrarea în peșteră. Copilul Vânturilor aruncă o replică sarcastică în timp ce ei se depărtau, apoi se așează furios înapoi pe piatra lui.

– Pariez că pierd o ceartă foarte inteligentă, zise Mara amar, scoțându-și sabia de la centură și așezându-se în poziție la stânga tăieturii începute de Luke.

– Nu chiar, spuse Luke aprinzându-și sabia și trecând în partea opusă. Ești gata?

Mara își aprinse sabia.

– Să-i dăm drumul.

Trecuse aproape o oră, iar ei terminaseră conturul deschizăturii, când, dintr-odată, R2 țipă.

– Stai, Mara, strigă Luke închizând sabia și întrebându-se ce se întâmpla. Se concentrase cu atenție asupra armei și nu simțise nici măcar o bănuială că ar fi avut vreo problemă. Îi aruncă o privire lui R2...

Și se opri să se uite mai atent. Unitatea de senzori a droidului era întinsă, dar nu era îndreptată spre săbiile de lumină. În schimb, era ațintită către coridorul din față.

– Mara? strigă el, mutând arma în mâna dreaptă și scoțându-și bagheta de lumină. Mătură cu ea coridorul în timp ce, în spatele lui, Mara își închidea sabia.

Și, în tăcerea care se lăsase brusc, auzi un zgomot. Un foșnet, ca mii de voci guturale din depărtare șoptind fără cuvinte între ele. Un huruit nebunesc care răsuna în mintea lui în timp ce se întindea cu Forța către el.

Și se apropia.

– Nu-mi place cum sună, murmură Mara, pășind lângă el.

– Nici mie, zise Luke, reglând bagheta luminoasă la maximum și măturând iar tunelul cu ea. Nu se vedea nimic, dar la cum se suceau și se răsuceau culoarul în ambele părți, asta nu însemna prea multe. Își făcu Jedi tehnicile de îmbunătățire a simțurilor...

– *Termite de foc!* spuse agitat Constructorul cu Liane din spate, de pe tavan. *Vin!*

– Ce? întrebă Mara.

– Zice că vin termita de foc, transmise Luke.

– Ah... oh, spuse Mara. Numele negociatorului lor... „Mâncătorul de Termite de Foc“.

– Da, zise Luke privind în sus la qom jha. Bătea din aripi cu un fel de nerăbdare. Credeam că o termită de foc e un fel de plantă. Constructor cu Liane, ce sunt ființele astea?

– *Sunt creaturi mici, dar periculoase*, spuse qom jha-ul. *Mănâncă și distrug tot ce le stă în cale și pot ucide tot ce întâlnesc.*

– Zice că-s mici, dar periculoase, îi spuse Luke Marei, măturând iar tunelul cu bagheta luminoasă.

– Caz în care, un zgomot atât de puternic sugerează că trebuie să fie ale naibii de multe, trase Mara încruntată concluzia, privind în jur. Am sentimentul foarte urât că suntem pe punctul de a întâlni o nouă specie de roverine.

Luke se înfioră. Văzuse holoviduri cu aceste insecte prădătoare dezgustătoare în marșul lor anual peste junglele de pe Davirien. Roverinele călătoreau în roiuri de sute de mii, uneori chiar milioane, practic defrișând terenul de orice fel de plantă în trecerea lor.

Plante, și orice animale prea încete sau prea bolnave pentru a se da din calea lor, mâncând până la os astfel de exemplare rămase în urmă.

– Constructor cu Liane, cât de repede se mișcă? strigă el.

– Prea repede, sări Mara înainte ca qom jha-ul să poată răspunde. Uite... vin.

Luke își ținu respirația. Înainte, cam la distanța la care bătea raza baghetei luminoase, apăruse marginea din față a unui val negru pulsând, umplând toată podeaua și revărsându-se cam un metru în sus pe pereți. Chiar în timp ce se uita, marginea se revărsa ca un lichid vâscos într-o ușoară adâncitură din podea, reapărând când trecu de buza acesteia.

Iar Mara avea dreptate. Veneau mult prea repede.

– Aș zice că avem cam un minut până să ajungă aici, spuse Mara. Dacă mai ai vreun truc isteț, acum e timpul să-l pui la bătaie.

Luke își mușcă buza în timp ce mintea îi gonia. Există un mod, știa, de a folosi Forța pentru a crea un scut personal de nivel scăzut. Dar a menține scutul destul de mult, mai ales împotriva atât de multor inamici, ar fi fost practic imposibil. În plus, nu credea că ar fi putut-o apăra și pe Mara astfel, iar ea, aproape sigur, nu cunoștea această tehnică. A folosi

Forța pentru a muta fiecare termită de foc din drum pe măsură ce treceau ar fi fost o sarcină la fel de imposibilă, chiar dacă ar fi lucrat și Mara alături de el.

Și, dacă acestea semănau cu roverinele de pe Davirien, ar fi fost de ajuns ca doar una dintre ele să scape și să își înfigă acul otrăvitor pentru a le zdruncina controlul și pentru a avertiza restul furnicarului de prezența hranei. Nu, singura lor șansă era de a nu se afla deloc în calea termitelor de foc. Fie undeva mai departe pe coridor, fie...

– Arcada, zise Mara brusc. Avem nevoie de niște trepte cam până la doi metri...

– Corect, spuse Luke, aprinzându-și sabia și pășind în deschizătură în timp ce măsura distanța din ochi. Da, avea să meargă.

Presupunând că aveau destul timp să facă pregătirile necesare.

– R2, astupă-ți toate deschizăturile, strigă el în timp ce înfîșea orizontal vârful de un verde strălucitor al lamei în marginea interioară a coloanei arcadei la jumătate de metru deasupra capului său. Dacă minereul de cortoză se întindea atât de mult de la peretele coridorului...

Din fericire, nu era așa. Lama sabiei tăie cu ușurință câțiva centimetri în stâncă, fără vreun semn că ar fi avut probleme.

– Copile al Vânturilor, du-te la deschizătura de acolo, strigă el în timp ce prindea sabia și o ridică deasupra tăieturii pe care tocmai o făcuse. Găsește-ți un loc de care să te prinzi și stai acolo.

– *Dar voi, Jedi Sky Walker?* întrebă tânărul qom qae neliniștit, zgomotul bătăii aripilor lui fiind aproape înecat de bâzâitul celor două săbii de lumină. *Voi cum vă veți apăra?*

– Vei vedea, îl asigură Luke. Coborî lama sabiei în unghi oblic, tăind inegal o bucată de piatră și lăsând o treaptă mică în marginea interioară a arcadei. Foșnetul termitelor de foc devenind tot mai puternic pe măsură ce se apropiau.

– Mara?

– Am terminat, strigă ea acoperind zgomotul, lumina alb-albăstrie din spatele lor dispărând când ea își închise sabia. Mai avem cam douăzeci de secunde.

Luke privi în tunel în timp ce își readucea sabia în mână. Partea din față a furnicarului era la aproape cinci metri distanță, coridorul din spatele lui fiind complet negru din cauza insectelor.

– Sunt gata, spuse el, închizând arma și punând-o la centură. La trei?

– La trei, zise Mara.

Luke făcu jumătate de pas înapoi și, pentru o clipă, se lipi cu spatele de cel al Marei în timp ce ei măsurau distanța și își întindeau Forța, fiecare în felul lui.

– La trei, repetă Luke, încercând să ignore zgomotul care părea să cuprindă tot coridorul. La un perete distanță, R2 gemea speriat.

– Unu, doi, *trei*.

Sări către treaptă, făcând o jumătate de răsucire în aer și sperând cu întârziere ca arcul saltului său să nu fie destul de mare, încât să-și spargă capul de piatra curbată de deasupra lui. Când ajunse să vadă centrul arcadei, o zări pe Mara, și ea în aer, cu spatele la piatră, începând să coboare către treapta ei proaspăt săpată. Măinile îi erau întinse către el, cu palmele în afară, ca și cum s-ar fi întins să-l împingă. Luke își ridică și el brațele, cu palmele în aceeași poziție, în timp ce călcâiele lor se lovira cu un sunet înfundat și se proptira bine pe trepte. Palmele li se întâlneau, degetele se împletiră...

Mara inspiră adânc, expirând aerul cu un sunet abia auzit peste zgomotul termitelor de foc care acum se scurgeau prin tunel, pe sub picioarele lor.

– Fir-aș kessel, zise ea. A mers.

Luke dădu din cap, luând și el o gură mare de aer. Cu picioarele pe tăieturile pe care le facuseră, cu mâinile întinse drept și cu palmele încleștate pentru a se prinde și a se susține unul pe altul, deveniseră, practic, o arcadă umană sub cea de piatră. Și, cât timp stăteau așa, rămăneau în siguranță deasupra roiului de insecte.

Însă dacă vreunul dintre ei cădea...

– Comod, nu? comentă Mara uitându-se în jur. Și foarte simbolic. Marele și puternicul Maestru Jedi obligat să se bazeze pe altcineva pentru a supraviețui.

– Mi-aș dori să termini cu asta, mârâi Luke. Deja am recunoscut că nu pot să le fac pe toate.

– Ceea ce nu este chiar totuna cu a te baza pe alții, zise Mara. Dar, bine; consideră că am terminat. Se pare că suntem destul de sus.

Luke privi în jos. Fluviul de termite de foc, după cum observase deja, se revărsa la o înălțime destul de mare pe pereți, deoarece prea multe insecte încercau să treacă printr-un spațiu prea îngust. Aici, la arcadă, unde coridorul era și mai strâns, se ridicau și mai mult, câteva dintre ele fiind la câțiva centimetri de treptele lor.

– Crezi că pot să ne mănânce cizmele? întrebă el.

– Dacă se suie destul de multe și încep să înfulece, probabil că pot mânca orice, zise Mara. Și nu este nevoie decât ca una dintre ele să ne observe, pentru a flutura ce steaguri chimice or fi având ele ca să anunțe restul roiului.

Luke dădu din cap încruntat.

– Deci, cu alte cuvinte, dacă vreuna dintre ele pare că se apropie prea mult, prinde-o cu Forța și scapă repede de ea.

– Și mai bine, arunc-o de un perete, spuse Mara. Ce aș vrea eu să știu este ce caută aici. Nu se poate să fie destulă hrană în tot complexul de peșteri pentru un furnicar atât de mare.

– Poate că e o scurtătură dintr-o parte în alta a suprafeței planetei, sugeră Luke. Mai este și râul ăla subteran pe care l-am traversat cu ceva timp în urmă... poate au venit aici pentru apă.

– S-ar putea, zise Mara, uitându-se într-o parte. Aș fi vrut să fi avut timp să ne ridicăm și bagajele... ce, în numele *spațiului*?

Luke îi urmări privirea, tocmai la timp pentru a-l vedea pe Constructorul cu Liane cum plonja aproape de termitile de foc care goneau și se ridica din nou, părând să aibă în gură câteva insecte.

– Le mănâncă, spuse el, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

– Bineînțeles, zise Mara. Mâncătorul de Termite de Foc, îți aduci aminte?

– Dar atunci... bălmăji Luke, acum complet zăpăcit. Nu sunt chiar atât de periculoase?

– Firește că sunt, pufni Mara. N-ai auzit niciodată de înfumuratul din fiecare clan ce își alege un nume care îl face să pară calm și înțelept? Acesta trebuie să fie varianta qom jha de Lovește-Rancorul.

– Lovește-Rancorul?

– Este un termen de argou de la curtea lui Palpatine, spuse Mara. Orice cascadorie prostească în care riscurile sunt mult mai mari decât câștigul.

Luke își umezi gura care se uscaseră brusc în timp ce îl privea pe Constructorul cu Liane care își terminase gustarea și plonja iar. În numele Forței, de ce își asuma un risc atât de îngrozitor?

Și chiar era un risc îngrozitor. Luke simțea pericolul implicat, simțurile lui Jedi înțepându-l de parcă amenințarea ar fi fost îndreptată direct asupra lui. Cu siguranță, Constructorul cu Liane nu era flămând. Nu?

– La prima vedere, aș zice că se dă mare, mormăi Mara răspunzând întrebării lui nerostite.

– Pentru cine? Pentru noi?

– Nu prea. Mara făcu un semn cu capul către peretele din spatele lui Luke. Pentru puști.

Luke își întinse gâtul pentru a se uita. Aflat într-un echilibru nesigur pe o piatră de lângă deschiderea qom jha-ilor, Copilul Vânturilor urmărea fascinat cum Constructorul cu Liane plonja peste mulțimea de insecte, aripile tânărului tremurând de agitație sau de nervozitate ori de invidie.

– Ah... oh, spuse Luke. Doar nu crezi...?

– Sper că nu e atât de prost, zise Mara. Dar qom jha-i au râs de el încă de la începutul călătoriei noastre. Așa că s-ar putea.

Luke se strâmbă.

– Copile al Vânturilor, stai pe loc, ordonă el, punând o fermitate Jedi în voce. Nu ai voie să încerci ce face Constructorul cu...

Și, brusc, un țipăt îngrozit îi răsună în minte.

– Ce...? găfâi el, corpul zvâcnindu-i cu putere din cauza șocului provocat de țipăt.

– E Constructorul cu Liane, rosti Mara, degetele ei strângându-le pe ale lui Luke pentru a-l ajuta să-și păstreze echilibrul. Luke privi în jos...

Și văzu o priveliște îngrozitoare. Constructorul cu Liane, bătând nebunește, dar inutil, din aripi, se lupta pe jumătate scufundat în fluviul viu care curgea prin coridor. Zeci de termite se târau deja pe capul și pe

aripile lui, mușcând și înțepând. Chiar când țipătul înspăimântat al Copilului Vânturilor se uni cu cel al Constructorului cu Liane în mintea lui Luke, încă o sută de insecte se târără pe qom jha, greutatea lor împingându-l și mai adânc în șuvoi.

Nu era vreme de pierdut. Întinzându-și Forța, Luke îl ridică pe Constructorul cu Liane din furnicar, ținându-l în aer. Își mută atenția spre insecte, apucându-le cu Forța și aruncându-le de pe el.

– Nu te chinui, spuse Mara încet. Nu mai ai ce face.

Luke își înfrână reflexul impulsiv de a nega. Era un Jedi... trebuia să poată face *ceva*.

Dar nu. Avea dreptate... și când țipătul mintal al Constructorului cu Liane se stinse în tăcerea morții, lăsă trupul să se scufunde ușor în șuvoiul fără minte.

– Ușor cu degetele, zise Mara încet.

Cu un efort, Luke își întoarse privirea spre ea, concentrându-se pe mâinile lor împreunate. Degetele i se albiseră din cauză că le strângea pe ale ei cu forță, din frustrare.

– Scuze, mormăi el, forțându-se să slăbească strânsoarea.

– E în regulă, spuse ea. Știi, strângi destul de bine. Credeam că voi, Jedi, vă concentrați, de obicei, mai mult pe aspectele mintale ale Forței decât pe a vă menține în formă.

Încerca să îi abată atenția, știa, să îi îndepărteze gândurile de la grozăvia căreia tocmai îi fusese martor. Înțelegerea din partea Marei era, în sine, o experiență nouă; însă nici vorbele, nici compătimirea nu aveau nicio șansă de a reduce sentimentele de vină și de furie care i se ridicau în gât ca un diavol de nisip pervers.

– Nu e bine, se răsti el. Știam că e periculos... l-aș fi putut opri. Ar fi *trebuit* să-l opresc.

– Cum? replică Mara. Adică, sigur, ai fi putut folosi Forța ca să-l ții lipit de tavan. Dar ce drept ai fi avut de a face așa ceva?

– Cum adică, ce drept? sări Luke. Eu conduc aici. Siguranța lor este responsabilitatea mea.

– Oh, *haide*, zise Mara, încă înțelegătoare, dar și cu o urmă de dispreț acum. Constructorul cu Liane era o ființă adultă, responsabilă și inteligentă. Știa ce face. A fost alegerea lui și a suportat consecințele. Dacă vrei să începi să te simți vinovat pentru greșeli, începe cu cele pe care le-ai făcut chiar tu.

– Cum ar fi? mârâi Luke.

Pentru un moment lung, Mara se uită calm la el, iar Luke simți brusc un val de îndoială strecurându-se în furia lui.

– Cum ar fi? repetă Mara. Ei, să vedem. Cum ar fi că nu ai mutat Academia Jedi de pe Yavin când ai aflat că o putere întunecată foarte urâtă infesta locul. Cum ar fi că nu ai oprit un turbo-laser descentrat cum era Kyp Durrón încă din clipa în care a început să arate că avea tendințe

spre partea întunecată. Cum ar fi că nu ai oferit protecție adecvată copiilor surorii tale împotriva răpirii, în ciuda faptului că acest lucru mai fusese încercat deja de vreo două ori. Cum ar fi să te declari unilateral Maestru Jedi după mai puțin de zece ani de slujbă. Cât de lungă vrei să fie lista?

Luke încercă să se uite urât la ea. Dar privirea nu avea forță și, cu o grimasă de rușine, își luă ochii de pe fața ei.

– Ai dreptate, suspină el. Ai completă dreptate. Nu știu, Mara. A fost... nu știu.

– Lasă-mă să ghicesc, zise ea, sarcasmul dispărându-i iar din voce. Viața ca Jedi a fost mult mai neclară decât te-ai fi așteptat. Ai avut probleme să înțelegi ce ar fi trebuit să faci sau cum ar fi trebuit să te porți. Ai câștigat o putere uriașă în Forță, dar adesea ai fost paralizat de teama că o vei folosi greșit. Sunt pe aproape?

Luke se uită fix la ea.

– Da, spuse el, fără a-i veni să creadă. De unde știa? Exact așa este.

– Și totuși, continuă ea, cândva în ultimele două luni, lucrurile au devenit dintr-odată mai clare. Nu că ai fi avut niște revelații orbitoare, ci că o mare parte din ezitare a dispărut și ai descoperit că îți este mai ușor să alegi ceea ce, dacă te gândești mai târziu, este calea cea dreaptă.

– Corect, din nou, zise Luke. Deși au existat și una sau două revelații destul de impresionante, adăugă el, gândindu-se în urmă.

– Viziunea de pe Tirefon care m-a făcut să iau legătura cu Karrde tocmai la timp pentru a afla despre cum ai fost prinsă aici, de exemplu. O privi cu atenție. Știai ce se întâmpla?

– Da, a fost doar puțin mai vizibil decât orbitor de evident, spuse ea cu ironie. Pentru mine, cu siguranță. Probabil și pentru Leia, Corran și unii dintre elevii tăi Jedi. Posibil pentru toți ceilalți din Noua Republică.

– Oh, mulțumesc, zise Luke, încercând să-i imite tonul fără să reușească în totalitate. Asta mă face să mă simt mult mai bine.

– Perfect. Așa și trebuia. Mara inspiră adânc, iar Luke îi simți neplăcerea. Uite, tu ești în centrul problemei. Tu ești cel care trebuie să ia decizia finală. Dar dacă vrei părerea mea, totul a început cu acea călătorie pe care ai făcut-o pe Bryss în urmă cu vreo nouă ani. Unde te-ai confruntat... cu ce te-oi fi confruntat tu acolo.

Luke se înfioră.

– Împăratul renăscut.

– Nu contează, spuse Mara cu o urmă ciudată de nerăbdare. Eu nu sunt convinsă că era chiar el. Ideea este că tu ai decis, prostește și cam arogant, în opinia mea, că cel mai bun mod de a-l opri ar fi fost să te prefaci că i te alături și să îl lași să te învețe câte ceva din tehnicile lui din partea întunecată.

– Dar nu am trecut de parte Întunericului cu adevărat, protestă Luke, încercând să-și amintească acele zile negre. Adică, nu cred că am făcut-o.

Mara clătină din cap.

– Discutabil; dar aproape că nu contează. Într-un fel sau altul, încă ești băgat de bunăvoie în asta. Și, începând din acel moment, a influențat tot ce ai făcut.

Una dintre sentințele Maestrului Yoda îi veni în minte. *Dacă odată ai apucat pe calea întunericului, îl avertizase bătrânul profesor, întotdeauna îți va domina destinul.*

– Așa s-a întâmplat, nu? murmură el, jumătate pentru sine, căci toate greșelile și erorile, și, da, aroganța ultimilor nouă ani se ridicau amenințător în fața lui.

– La ce m-oi fi gândit?

– Nu ai gândit, zise Mara, cu un amestec ciudat de nerăbdare și de compasiune împletindu-se în vocea și în emoțiile ei.

– Reacționai, încercând să salvezi pe toți și toate. Iar pe parcurs ai ajuns la jumătate de rază de laser de a te auto-distruge.

– Deci ce s-a schimbat? întrebă el. Ce s-a întâmplat?

Ochii Marei se strânseseră un pic.

– Vrei să zici că nu știi?

Luke se strâmbă, întrebându-se dacă nu înțelesese mai devreme. Momentul critic de pe Iphigin, când el și Han se pregăteau de luptă împotriva bandei de pirați despre care Han dedusese că se apropia. Clipa în care avusese viziunea Împăratului Palpatine și a lui Exar Kun râzând de el...

– Nu știu, recunosc el. Am luat decizia de a înceta să mai folosesc atât de mult puterea Forței. Și, brusc, prin amestecul de compasiune și de nerăbdare veni un val de ceva neașteptat. Un șuvoi copleșitor de ușurare.

– Te-ai prins, spuse Mara încet. În fine.

Luke clătină din cap.

– Dar de ce? întrebă el. Este evident că puterea există, orice Jedi o poate folosi. Doar pentru că am atins partea întunecată este atât de rău pentru mine să o folosesc?

– Probabil că asta este doar o parte, zise Mara. Dar chiar dacă n-ai fi făcut asta, tot ai fi dat de necaz. Ai fost vreodată într-o fabrică de modelare a plăcii de carenă?

– Ah... nu, spuse Luke, clipind din cauza schimbării bruște a subiectului.

– Dar într-o unitate de măcinare a minereului? sugeră ea. Lando a avut câteva la un moment dat... sigur ai vizitat măcar una dintre ele.

– Am văzut-o pe cea de pe Varn, da, zise Luke, pomenirea numelui lui Lando aruncând brusc un vâl peste sentimentul de agitație crescând treptat provocat de aceste noi dezvăluiri ale relației Marei cu Calirissian...

– Bine, spuse Mara, fie neobservând, fie ignorând schimbarea din emoțiile lui Luke. Uneori, păsările își fac cuibul în suporturile de sus ale acestor clădiri. Ai auzit-o pe vreuna cântând când ai fost acolo?

Luke zâmbi încordat. Din nou, era atât de evident.

– Firește că nu, zise el. Era prea mare zgomotul acolo ca să mai pot auzi ceva atât de încet.

Mara surâse și ea.

– Destul de evident, nu, odată ce înțelegi. Forța nu înseamnă doar putere, așa cum cred mulți dintre cei care nu sunt Jedi. Înseamnă și îndrumare: orice, de la acele viziuni din viitor destul de impresionante, până la avertismentele mai subtile în timp real. Uneori mă gândesc la asta ca la un simț al pericolului. Problema este: cu cât încerci să obții mai multă putere pură, cu atât mai puțin ești în stare să îi auzi îndrumările peste zgomotul propriei tale activități.

– Da, murmură Luke, atât de multe nelămuriri clarificându-se acum dintr-odată. Adesea se întrebasese cum se putea ca el să fie în stare să reconstruiască fortăreața lui Darth Vader în timp ce Maestrul Yoda obosea doar dacă făcea ceva destul de simplu, cum ar fi fost să ridice un X-interceptor din mlaștina de pe Dagobah. În mod clar, Yoda înțelesese alegerile mult mai bine decât arogantul lui elev.

Și chiar și în timpul scurt care trecuse de când Luke se hotărâse să încerce aceeași variantă, deja zărise frânturi din motivul pentru care Yoda alesese acea cale. Mici fărâme de îndrumare, apărând uneori ca ceva puțin mai mult decât sentimente vagi și aproape inconștiente, se iviseră tot mai des; îl apăsaseră de a fi luat prizonier pe baza piraiților Cavrilhu din asteroid, ori îi arătaseră în tăcere să accepte ajutorul Copilului Vânturilor, ceea ce îl adusese direct la această cavernă și la sprijinul provocat de mândrie al qom jha-ilor.

– În urmă cu vreo două luni am fost pe Iphigin, să-l ajut pe Han cu niște negocieri, zise el. Diamalii care participau la discuții i-au spus lui Han că Jedi care folosesc atât de multă putere ca mine ajung întotdeauna să alunece de partea întunericului.

– S-ar putea să fie corect, aprobă Mara. Nu toți Jedii Întunericului provin dintr-un antrenament prost, știi. Unii dintre ei aluneacă singuri în asta.

– Nu este un gând prea plăcut, zise Luke sobru, gândindu-se la Academia Yavin. La succesele lui în educarea Jedi-ilor și la eșecuri.

– Mai ales că am început să predau când mă aflam sub influența părții întunecate.

– Da, am observat și eu asta, aprobă Mara. Este posibil ca acesta să fie unul dintre principalele motive pentru care nu te-ai descurcat prea bine cu prima serie de elevi.

Luke se strâmbă.

– De asta nu ai zis nimic?

– De asta și din cauza schimbărilor pe care le-am văzut la tine, spuse ea. Nu părea să te intereseze să ascuți vreun avertisment despre ce făceai, iar eu am hotărât că atunci când avea să se prăbușească peste tine nu ne-ar fi folosit niciunuia să fiu și eu prinsă între dărâmături. Ridică din umeri. Oricum, Corran era acolo și părea să fi rămas cu capul pe umeri.

– Totuși, nu a rămas prea mult timp acolo, murmură Luke.

– Da, asta am aflat-o mai târziu. Păcat.

Pentru o clipă, tăcură amândoi. Luke își întinse gâtul pentru a se uita într-o parte, întrebându-se dacă se vedea deja capătul roiului de termite de foc. Această introspecție era jenantă și dureroasă; în plus, aveau treburi urgente de făcut.

Însă covorul întunecat se întindea încă atât de departe cât îi puteau permite să vadă neregularitățile și coturile coridorului.

– Dar tu? întrebă el întorcându-se spre Mara. Ai fost Mâna Împăratului. De ce viața ta nu a fost dominată de partea întunecată?

Ea ridică stânjenită din umeri.

– Poate că a fost. A fost cu siguranță de când m-a luat Palpatine de acasă și până când am scăpat de ultimul ordin pe care mi-l înfipsea în minte.

Privirea i se încețoșă într-un mod straniu, ca și cum s-ar fi uitat într-un loc secret din interiorul ei.

– Deși este ciudat, cumva. Palpatine nu a încercat niciodată să mă atragă de partea întunecată, cel puțin nu așa cum a făcut cu Vader și cum a încercat cu tine. De fapt, nu cred că am fost vreodată cu adevărat de partea întunecată.

– Dar tot ce făceai era munca Împăratului, spuse Luke. Dacă el era de partea întunecată, nu ar fi trebuit să fii și tu?

Mara clătină din cap.

– Nu știu, recunosc eu. Dar nu am fost. Privirea i se întoarse la normal, iar Luke simți cum bariera ei de apărare se ridică din nou, ca și cum Mara și-ar fi dat seama dintr-odată că sentimentele ei fuseseră prea vizibile.

– Tu ești Maestrul Jedi. Tu să-ți dai seama.

– O să mă ocup de asta, promise Luke. Dar, barierele se ridicaseră la loc.

Însă nu atât de mult pe cât fuseseră înainte. Nici măcar pe aproape.

– Între timp, zise ea, metodele acelea de menținere a controlului pe care mi le-ai arătat funcționează și asupra mușchilor în afară de săbii?

Luke se concentră asupra brațelor ei, observând pentru prima dată că tremurau ușor din cauza oboselii.

– Merg foarte bine, spuse el. Dar pentru mușchi există o tehnică mai bună. Să îți arăt...

Dură încă o oră până când roiul de termite de foc își încheie migrația pe sub ei și dispăru pe coridorul peșterii. În urma lor rămaseră R2 și orice alt obiect metalic ori care nu putea fi digerat din rucsacurile lor, deși gențile în sine dispăruseră. Și, firește, rămășițele Constructorului cu Liane.

Mara aruncă o privire oaselor împrăștiate, apoi se uită cu hotărâre în altă parte. Da, era vina qom jha-ului că murise; și da, la un anumit nivel ținea doar de echilibrul naturii; și da, făcuse tot posibilul pentru a-l împiedica pe Luke să se simtă vinovat. Însă nimic din acestea nu însemna că ar fi trebuit să-i placă ce se întâmplase sau să vrea să vadă rezultatele.

– Bine că batoanele de hrană erau puse în cutii metalice, comentă ea, masându-și degetele în timp ce împungea cu vârful cizmei ce mai

rămăsese din echipamentul lor. Totuși, sticlele cu apă nu au rezistat la fel de bine.

– E destulă apă aici, îi aminti Luke. Stătea lângă tăietura lor, uitându-se în sus la Copilul Vânturilor. Doar că nu vom putea să ducem rezerve cu noi. Este sigur acum, Copile al Vânturilor. Poți să cobori.

Tânărul qom qae nu se mișcă, aproape-vocea auzindu-se iar.

– Înțeleg, spuse Luke cu blândețe. Dar trebuie să cobori. Acolo stai în drum și nu vrem să te lovim cu săbiile de lumină.

Pentru o clipă, Mara se gândi că qom qae-ul se va hotărî să rămână la înălțime și să își încerce norocul cu săbiile. Apoi, cu împotrivire vizibilă, își întinse aripile, zbură încet și se așează cam incomod de pe cupola droidului.

– Și acum? întrebă Mara, trecând lângă Luke. Ne întoarcem la ciopârțit? Luke ridică din umeri.

– Peretele nu o să cadă de unul singur, zise el. Doar dacă nu crezi că ar trebui să riscăm să folosim grenadele.

Mara se uită în lungul coridorului. Nu se vedea nimic, însă după acel furnicar de termite de foc, se simțea cam speriată.

– Deocamdată hai să rămânem la săbii, propuse ea. Dacă Spărgătorul de Pietre se întoarce cu întăririle înainte să terminăm, ne mai gândim.

– Mi se pare corect, o aprobă Luke, scoțându-și sabia de la centură și aprinzând-o. R2, fii atent la orice problemă.

Droidul ciripi o confirmare cam neliniștită și își întinse iar unitatea de senzori, aproape dărâmându-l pe Copilul Vânturilor de unde stătea.

– În regulă, spuse Luke, ocupându-și poziția lângă tăietura lor. Să începem.

– Bine, zise Mara, aprinzându-și și ea sabia.

Sabia lui Luke tăie și se stinse; cea a Marei făcu la fel...

Și cu asta, își dădu ea seama, se terminase. Purtaseră discuția despre care ea știuse că urma să aibă loc, și de care se temuse, încă de când ajunseseră aici. Și, în timp ce Luke nu fusese, evident, încântat de a-și da seama cât de mult stricase ultimii câțiva ani, primise veștile mai bine decât se așteptase ea.

Acum întrebarea era ce va face cu ceea ce tocmai aflate. Fie avea să accepte cu ușurință și se va angaja la ceea ce știa că era corect, fie atracția puterii și a soluțiilor rapide îl va împinge, în cele din urmă, către calea ușoară. Cea întunecată.

Mara nu avea ce face decât să aștepte și să vadă.

Din spatele lor se auzi sunetul unei uși care se deschidea, iar Han își întoarse capul și îl văzu pe Lando intrând pe puntea *Doamnei Norocoase*.

– În regulă, s-a făcut, anunță celălalt, pe un ton încordat și, în mod clar, morocănos. Totul a fost oprit. Motoare, senzori, sistemul de calculatoare... totul.

Traversă puntea și se așează în scaunul pilotului de lângă Han.

– Și aș vrea să anunț oficial că nu îmi place deloc chestia asta.

– Nici eu nu sunt prea bucurus, fu constrâns Han să recunoască. Dar așa trebuie să fie.

Lando pufni.

– Spune un pilot imperial de TIE care a recunoscut singur că este o clonă, adăugă el acuzator. Știi, Han, am făcut ceva lucruri nebunești la viața mea, dar ăsta e pe primul loc.

Han se strâmbă, privind stelele. Era o nebunie, da. Undeva acolo, la un micro-salt în hiperspațiu, era o stație imperială de contact cu Ubictoratul, cu toate sistemele de siguranță, puterea de foc și răutatea pe care le presupunea.

Și iată-i și pe ei, probabil în interiorul perimetrului ei defensiv, stând ca un gornt cu burta în sus, cu toate sistemele ținute bine în frâu pentru a nu fi prea vizibili pentru cercetașii pe care stația i-ar fi putut trimite să bântuie prin zonă. Așteptând ca o clonă imperială să se întoarcă și să le spună unde se afla capitala Bastion în acest Imperiu redus.

– Leia zicea că e în regulă, îi spuse el lui Lando.

– A zis că e sincer și că nu plănuiește să te trădeze, îl corectă Lando întunecat. Nu a zis că este un mincinos destul de bun ca să facă treaba asta. Mai ales nu în fața vreunui agent bănuitor din naștere al Ubictoratului.

Han se uită la el.

– Nu-ți plac clonele, nu?

Lando pufni iar.

– Nu, nu-mi plac, spuse el neutru. O fi vorbit Palpatine despre speciile extraterestre ca fiind sub-umane, dar clonele *chiar* sunt jos de tot.

Pentru un minut, puntea rămase cufundată în tăcere. Han se mai uită la stele, mângâind cu vârfurile degetelor mânerul pistolului cu laser și încercând să nu se lase cuprins de neliniștea lui Lando. Până la urmă, Leia fusese de acord ca el să vină aici, iar Leia era Jedi. Sigur ar fi văzut sau ar fi simțit, ori ar fi bănuیت dacă urma să se întâmple ceva rău. Nu?

– Povestește-mi despre acest Baron Fel, spuse Lando brusc. Adică cel original. Cum era?

Han ridică din umeri.

– Tipic corellian, aș zice. Ei, nu, de fapt nu era. Mai bine zis un băiat de la țară care a fost mituit cu o bursă la academie pentru a-l împiedica să depună mărturie într-o acțiune legală împotriva fiului unui funcționar înalt de la un combinat agricol. O vreme am fost împreună la Cardia, deși eu nu prea stăteam cu el. Era un om cumsecade, cred – chiar puțin cam cu nasul pe sus, uneori – și un pilot destul de bun.

– La fel de bun ca tine? întrebă Lando.

Han zâmbi subțire.

– Mai bun, zise el, ușor surprins că o recunoștea cu voce tare. Cel puțin când era vorba de ceva mic, așa ca un vânător TIE.

– Și cum a ajuns să fie clonat? întrebă Lando. Din câte îmi amintesc, a părăsit Imperiul, s-a alăturat escadrilei Vagabond, apoi a fost prins iar. Deci întrebarea este de ce ar clona cineva pe un tip care deja te-a trădat? Nu-mi pasă cât de bun era ca pilot.

– Leia și cu mine l-am întrebat același lucru pe Carib când am fost Pakrik Minor, răspunse Han. Ne-a zis că nu știe, că nu a făcut parte din educația rapidă pe care au primit-o în cuvele de clonare.

Lando mârâi.

– Ascultă. Ar fi trebuit să-l țină cel puțin trei, patru ani, până când și-a pregătit Thrawn cuvele de clonare. Nu?

– Nu a avut nevoie de el în întregime, murmură Han. C'baoth l-a clonat pe Luke după mâna pe care și-a pierdut-o pe Beshpin, îți amintești?

– Da, dar mâna lui Luke era unul dintre trofeeale lui Palpatine, observă Lando. De ce s-ar complica cineva să păstreze părți din Fel? Nimeni nu știa că Palpatine avea toate cuvele alea de clonare ascunse, cu atât mai puțin că Thrawn va apărea și că le va porni.

– Corect, cedă Han. Deci probabil că l-au ținut în viață pe undeva.

– Exact, zise Lando. Întrebarea este unde?

– Nu știu, spuse Han. Nimeni nu a găsit dosare despre el în niciuna dintre închisorile sau coloniile penale pe care le-am eliberat. Având în vedere legăturile pe care le-a avut cu escadrila Vagabond, am fi aflat despre așa ceva.

Ezită.

– Un alt lucru pe care s-ar putea să nu îl știi este că înainte cu o lună sau două de a fi capturat, nevasta lui a dispărut și ea.

Lando se încruntă.

– Îmi aduc aminte că Wedge a vorbit odată despre asta. Dar tu spui că a „dispărut“... credeam că a răpit-o Imperiul.

– Așa a crezut toată lumea atunci, aprobă Han. Dar, odată ce au început să cerceteze dovezile, a devenit mult mai puțin clar ce s-a întâmplat. Oricum, nimeni nu i-a mai dat de urmă.

Lando scutură din cap.

– Dacă există ceva în chestiile astea care ar trebui să mă încurajeze, nu reușește. Singurul mod în care Isard l-ar fi putut face pe Fel să treacă iar de partea Imperiului ar fi fost să-i spele creierul. Ai putea să-mi spui ce fel de clonă ar fi ieșit din asta?

Han suspină.

– Nu știu. Tot ce știu e că Leia l-a verificat.

Lando dădu din cap.

– Da, sigur.

Din nou, tăcerea se lăasă pe punte. De data aceasta, Han fu cel care o rupse.

– Ce fac Lobot și Moegid acolo în spate? întrebă el.

– Își exersau tehnicile de sintezori înainte de a mă trimite tu să opresc calculatorul, zise Lando, încă morocănos. Probabil că acum verifică echipamentul lui Moegid.

– Le-ai spus unde mergem?

Lando strânse puțin din buze.

– Le-am zis că mergem în Imperiu. Nu le-am spus exact unde. Sau de ce.

– Poate ar fi bine să te duci s-o faci, sugeră Han. S-ar putea ca Moegid să aibă nevoie să își mai aducă aminte câte ceva despre sistemele informatice imperiale sau mai știu eu ce.

– Nu cred că un verpin are vreodată nevoie să își aducă aminte de ceva, zise Lando. Cu toate acestea, se ridică din scaun. Sigur, de ce nu? La fel de bine am putea să ne îngrijorăm împreună. Oricum e mai bine decât să stăm și să așteptăm să ne cadă ciocanul în cap.

– Stai liniștit, strigă Han după el în timp ce Lando ieșea de pe punte. O să fie bine. Crede-mă.

Nu primi niciun răspuns în afară de bufnetul ușii care se închise în urma lui. Oftând iar, Han își îndreptă din nou atenția spre a urmări întoarcerea cargobotului lui Carib, încercând din greu să nu se îngrijoreze.

Agentul Ubictoratului care ședea la consola lui, își ridică privirea pe sub sprâncenele stufoase către vizitatorul său.

– În regulă, spuse el cu o voce care îi amintea într-un fel lui Carib de o mie de viermi prasher frecându-și aripile de frunzele din lan.

– Identificarea ta e bună.

– Mă bucur, zise Carib, încercând să își pună un ton de indignare îndreptățită în voce. Pentru urechile sale, totuși, sună doar tânguitor.

– Asta înseamnă că suntem, în cele din urmă, gata să ascultăm?

Agentul se lăsă pe spate în scaun, privindu-l cu calm pe Carib.

– Sigur, zise el. Dacă *tu* ești pregătit să ascuți o listă întreagă de acuzații împotriva ta, dacă știrile tale nu sunt atât de arzător de urgente pe cât pari tu să crezi.

Își trânti instrumentul de scris pe biroul din fața lui.

– La naiba, Devist, știi că nu ar trebui niciodată să vii aici. Voi toți ar trebui să știți asta. Tot ce ai de raportat trebuie să treacă prin canalele potrivite. *Totul*.

Carib rămase în poziție de drepti, ascultând critica pe jumătate atent și așteptând cu toată răbdarea de care era capabil ca să rămână celălalt fără cuvinte.

Tirada auto-generată, știa, era una dintre metodele clasice ale Ubictoratului de a zăpăci pe cineva pe care voiau să îl facă vulnerabil.

Dar nu. Nu era ceva ce știa *el*. Era ceva ce știuse Baron Soontir Fel. Ceva ce fusese transferat artificial împreună cu măiestria de pilot a lui Carib și a fraților săi. Amintiri care nu-i aparțineau, de la o persoană care nu era el.

Și totuși, la un anumit nivel, chiar *era* el. Era un gând amețitor, totuși, o neclaritate dureroasă și înspăimântătoare a identității, care îl costase pe Carib multe nopți nedormite pe Pakrik Minor înainte de a lua decizia conștientă de a-l îngropa cât putea de mult în adâncurile minții sale.

Și reușise destul de bine să-l țină acolo... până când ordinele mult așteptate și mult temute sosiseră de la ce mai rămăsese din Imperiu – chiar se întâmplase cu doar două săptămâni în urmă? – reactivând unitatea lui de luptă TIE. Atunci, toate vechile nesiguranțe, întrebări și îndoieli de sine ieșiseră iar la suprafață. Era o clonă. O clonă. O clonă...

Oprește-te, se răsti el la acest cuvânt. *Sunt Carib Devist. Soțul lui Lacy, tatăl lui Dabrien și Keena, fermier din Valea Dorchess de pe Pakrik Minor. De unde vin și ce am ajuns să fiu nu contează. Eu sunt eu.*

Inspiră cu grijă... și, când făcu asta, îndoielile se întoarseră la somnul lor neliniștit din adâncurile minții lui. Era Carib Devist; și, în ciuda a orice ar fi spus, ori ar fi crezut cineva, era într-adevăr un individ unic.

Agentul Ubictoratului începea acum să se calmeze și, cu o pâlpăire de amuzament ascuns, Carib își dădu seama că, o dată, vechea tactică de intimidare se întorsese împotriva lui. Departate de a-și zăpăci victima, tirada îi dăduse, în schimb, timpul de care avea nevoie pentru a-și aduna gândurile și curajul și de a se pregăti pentru o confruntare verbală.

– Deci, să auzim, mârâi agentul. Să auzim vestea asta a ta nemaipomenit de importantă.

– Da, domnule, zise Carib. A avut loc un atac imperial asupra consilierului suprem al Noii Republici Leia Organa Solo pe Pakrik Minor în urmă cu cinci zile. A eșuat.

– Da, mulțumim, știm asta, spuse agentul cu sarcasm. Vrei să-mi zici că tu ai încălcat regulile...

– Motivul pentru care a eșuat, continuă Carib, a fost că...

– *Eu* vorbesc acum, Devist, se răsti agentul. Ai încălcat regulile de securitate pentru o poveste pe care o puteam afla din Ziarul Coruscantului...?

– ...a fost că... a continuat Carib neînduplecat, au fost ajutați...
– Vrei să *taci*? O să-ți pun pielea în saramură...
– ...de o navă extraterestră necunoscută, încheie Carib.
– ...de hutt... Se întrerupse. Cum adică, navă extraterestră necunoscută? întrebă el.

– Adică o navă de un model complet necunoscut, zise Carib. Avea patru panouri exterioare, precum cele două de pe un vânător TIE, dar restul era în mod clar ne-imperial.

Pentru un minut, agentul îl măsură pe Carib din priviri.

– Bănuiesc că nu s-a întâmplat să obții vreo înregistrare a luptei, spuse el în cele din urmă, pe un ton provocator.

– Nu a luptei în sine, zise Carib scoțând un datapad din gentuța de la sold. Dar am obținut ceva despre navă după aceea.

Agentul întinse mâna. Carib puse datapadul în ea, ținându-și, în minte, pumnii strânși. Solo înscenase asta în timpul drumului până aici din două înregistrări pe care el și Organa Solo le avuseseră cu ei în navă. De unde obținuseră originalele, Carib nu știa.

Și nici nu-i păsa. Lupta, intrigile, securitatea galactică... el și frații lui nu voiau să mai aibă de a face cu niciuna dintre aceste probleme. Tot ce doreau era să fie lăsați în pace să-și întrețină familiile, să muncească la fermele lor și să-și trăiască viețile.

Și, chiar în acest moment, singurul lucru de care îi păsa era ca înregistrarea falsă a lui Solo să fie destul de bună pentru a-l păcăli pe acest conștopist cu uitătură urâtă. Dacă era...

Agentul fluiera pentru sine, zgâindu-se la cititorul său.

– Pe dinții lui Tarkin, mormăi el, clătinând din cap. Informațiile astea despre energie sunt corecte?

– Asta era acolo. Carib ezită, dar nu putu rezista. Deci, a meritat să încalc regulile de securitate pentru asta?

Agentul își ridică privirea, dar era clar că nu-l mai vedea cu adevărat pe Carib.

– Da, așa cred, zise el absent, pornindu-și cu furie panoul. Sigur. Dar ai grijă când mergi spre casă și ține-o tot în zig-zag. Ești liber.

Și cu asta, gata. Fără mulțumiri, fără „bine făcut“, nimic. Doar un mic agent al Ubictoratului cu o slujbă fără viitor, la marginea pustietății, căruia începeau să-i joace în cap vise de mărire.

Dar asta era bine, știa Carib în timp ce mergea pe coridor. El își terminase treaba, sau aproape terminase, iar Solo avea să continue de aici. Se putea întoarce la Lacy și la frații lui și să se scufunde iar în anonimitatea liniștită care era tot ce își doreau.

Doar dacă nu...

Se strâmbă când își dădu seama cu întârziere. Da, agentul de la Ubictorat înghițise momeala hăpăind. Dar asta nu era o garanție că analiștii militari de pe Bastion, care vor cerceta cu minuțiozitate înregistrarea vor face la fel.

Și nu era o garanție că Marele Amiral Thrawn nu va vedea imediat șarlatania. Dacă o făcea, și dacă Solo ar fi fost încă în spațiul imperial în acel moment...

Scutură o dată din cap pentru a gândi limpede. Nu. Făcuse ce i se ceruse și își riscase viața pentru asta. Ce se întâmpla acum era treaba lor. El își făcuse partea. Punct.

Grăbind pasul, se îndreptă către tunelul de andocare unde se afla cargobotul său. Cu cât mai repede ieșea de aici și ajungea la fermă, cu atât mai bine.

Din lateral, difuzorul cârâi brusc.

– Solo?

Iute, Han își coborî picioarele de pe marginea panoului de control de care și le sprijinise și porni comunicatorul.

– Da, sunt aici, Carib, zise el. Ai reușit?

– Da, zise Carib. A trimis droidul sondă pe un vector patruzeci și trei pe cincisprezece.

În spatele lui Han, se deschise ușa.

– E Devist? întrebă Lando.

– Da, spuse Han în timp ce activa o hartă. Sigur asta e vectorul spre Bastion?

– Este direcția în care s-a dus sonda, zise Carib. Îți trimit o copie a înregistrării.

– Eu întrebam dacă ești sigur că o trimitea spre Bastion, spuse Han când un piuit dinspre panou confirmă primirea transmisiunii.

– Nu a zis nimic, spuse Carib. Dar după sclipirea provocată de promovarea din ochii lui, nu știi unde ar fi putut-o trimite în altă parte.

– Ce părere ai de baza principală a Ubictoratului de pe Yaga Minor? replică Lando. Nu acesta este lanțul de comandă obișnuit?

– De obicei, da, zise Carib. Dar problemele de mare importanță militară merg direct la comandantul suprem. Nava voastră extraterestră necunoscută ar trebui să intre în categoria asta.

– Să sperăm, mormăi Lando.

– În plus, sunt implicate politici militare, adăugă Carib. Oricine este blocat pe o astfel de stație de contact este aici deoarece eșaloanele superioare l-au dat, practic, afară. Singurul mod de a scăpa este să impresionezi pe cineva aflat destul de sus în rândurile militarilor. Din nou, asta înseamnă să o trimiți direct la Bastion.

Han ridică din sprâncene către Lando.

– Mie mi se pare logic.

– Cred că da, spuse Lando suspicios uitându-se cu ochii mijiți la cargobotul care stătea în spațiu de partea cealaltă a videcranului *Doamnei Norocoase*. Deci, Baron Fel era destul de bun la politici militare, nu?

Han se strâmbă. Orice ar fi simțit Lando despre clone, nu avea niciun motiv să sară calul și să îl înfurie pe Carib. Mai ales că omul încerca să îi ajute.

Chiar și mai mult, având în vedere că se aflau la granița spațiului imperial, în raza de foc a unei stații a Ubictoratului.

– Carib...

– E în regulă, Solo, zise Devist cu o voce studiat neutră. Poate că acum vei fi de acord că aveam dreptate atunci când am discutat pe Pakrik Minor.

Han se strâmbă iar. Părerea lui Carib că în Noua Republică încă mai existau prejudecăți puternice împotriva clonelor...

– Da. Scuze.

– Este în regulă, repetă Carib. Eu mi-am făcut treaba; mă duc spre casă. Noroc. Cargobotul viră pe deasupra *Doamnei Norocoase* și pâlpâi din cauza pseudomișcării când făcu saltul în hiperspațiu.

– Dar știi că se grăbește să plece, mârâi Lando.

– Se îndreaptă spre casă, îi aminti Han, focalizându-și atenția spre hartă. Un curs de patruzeci și trei pe cincisprezece de la stația Ubictorat ar duce la...

– Se pare că e sistemul Sartinaynian, zise Lando, uitându-se peste umărul lui.

– Da, așa este, aprobă Han dând din cap.

– Ciudat loc de a pune o capitală imperială, spuse Lando având încă o urmă de suspiciune în glas.

– Oh, nu știu, spuse Han, trecând repede peste datele pe care *Doamna Norocoasă* le avea despre sistem. A fost un sector important odată, așa că, probabil, erau obișnuiți să aibă de-a face cu birocrăția.

– Totuși, tot e departe de luminile strălucitoare ale Coruscantului, zise Lando.

– Nu totul este așa? replică Han. Haide, pierdem timp.

Clătinând din cap, Lando se lăsă în scaunul pilotului.

– Sigur. Hai să intrăm drept în inima capitalei imperiale. De ce nu?

– Lando, uite...

– Nu, nu-i nimic, Han, spuse Lando, oftând obosit. Am zis c-o fac, o fac. Doar că mi-aș fi dorit să nu fie nevoie. Se întinse și porni calculatorul de navigație. Dar dorințele nu îți aduc ce cărți vrei. Sună-i pe Lobot și pe Moegid, te rog, și spune-le să-și pună centurile.

– Sigur, zise Han, întinzându-se cu o mână după hamurile lui și cu cealaltă după butonul comunicatorului.

– Hei, stai liniștit. O să iasă bine.

– Da, spuse Lando. Sigur.

– Nu! se răsti senatorul ishori Ghic Dx'ono, bătând cu un pumn cornos în masă pentru a accentua. Nici nu începe discuție. Ishorii *nu* vor accepta nimic mai puțin decât dreptatea totală și completă pentru caamasi și pentru oamenii Noii Republici.

– Cu toții căutăm dreptate, replică senatorul diamal Porolo Miatamia, cu o voce de un calm glacial, obișnuită pentru specia lui. Însă...

– Minți! aproape că țipă Dx'ono, cu urechile lipite de cap. Diamalii cer imposibilul și refuză să cadă la înțelegere pentru mai puțin!

– Domnilor senatori, vă rog, interveni președintele Ponc Gavrisom, bătând scurt din aripi între cei doi, ca și cum ar fi încercat să despartă doi jucători de șocal înfierbântați. Nu cer o rezolvare a problemei Caamas aici și acum. Tot ce cer...

– Știu eu ce cereți, mârâi Dx'ono. Însă dreptatea amânată este prea adesea dreptate ignorată. Împunse acuzator cu un deget către Miatamia. Și aceasta este exact situația pe care diamalii încearcă să o creeze.

– Diamalii au tot interesul de a vedea că se face dreptate, spuse Miatamia cu răceală. Dar înțelegem că problemele mai urgente trebuie să aibă întâietate.

– Thrawn e mort! se răsti Dx'ono, sărind în picioare ca pentru a-l ataca fizic pe celălalt. Este *mort*! O spun toate dosarele imperiale!

Miatamia rămase nemișcat.

– L-am văzut, domnule senator. L-am văzut și l-am auzit...

– Minciuni! îl întrerupse Dx'ono. Numai minciuni, scornite pentru a ne abate de la aflarea dreptății.

Stând pe scaun în cămăruța din spatele peretelui fals, Booster Terrik clătină din cap.

– Ce idioți, mormăi el. Amândoi.

– Ei, ei, tată, spuse fiica lui, Mirax Terrik Horn, strângându-l de braț. Probabil că amândoi sunt bine intenționați, fiecare din punctul lui de vedere.

– Și cu toții știm care drum e pavat cu bune intenții, zise Terrik cu amărăciune, aruncând o privire peste umăr. Oricum, unde-i afurisitul ăla de Bel Iblis? Mai am și alte treburi.

– Nu ai altceva de făcut decât munca de întreținere și de revizie, îl privi Booster prudent.

– Cuvântul „terminăm“ presupune un început.

– Da, așa este, îl aprobă Bel Iblis, așezându-și scaunul în fața celor doi și luând loc. Nu te-am chemat aici doar pentru a-ți oferi o demonstrație privată a talentului de mediator al lui Gavrisom. Apropos, presupun că nu e cazul să-ți spun că tot ce auzi aici trebuie considerat confidențial.

– Zău. Booster se încruntă gânditor la fiica lui. Să vedem. Ishorii țipă când dezbat și vor câte un metru pătrat de piele de pe fiecare bothan ca să-l dea caamasilor rămași. Diamala vor același metru pătrat, însă doar de pe bothanii care au ajutat la distrugerea Caamas-ului – chiar și exhumându-i, la nevoie – de îndată ce se prinde cineva cine au fost. Mirax, cui crezi că ar trebui să-i vindem mai întâi aceste secrete?

Ea îi aruncă tatălui ei o privire răbdătoare și își îndreaptă atenția spre Bel Iblis.

– Înțelegem, domnule general, spuse Mirax. Ce doriți?

– V-am lăsat să vedeți nițel din această conversație privată în speranța că va aduce o notă de seriozitate situației în care ne aflăm, zise Bel Iblis făcând un semn din cap către discuția care continua neauzită în spatele lui. Strângerea navelor de luptă deasupra lui Bothawui se repetă în toată Noua Republică, pe măsură ce lumile și speciile se strâng în spatele

ishorilor sau diamalilor în această problemă. Singurul mod în care putem dezamorsa situația este de a afla exact care au fost bothanii care au sabotat scuturile planetare ale Caamas-ului.

– Ca dansator, domnule general, nu ești mai bun ca ei, spuse Booster. Treci la subiect.

Bel Iblis îl privi drept în ochi.

– Vreau să împrumut *Întreprinderea Rătăcitoare*.

Booster se holbă la el, prea uimit ca să-i mai rădă în față.

– Cred că glumești, reuși el în cele din urmă. Sigur că nu se poate.

– Pentru ce vă trebuie? întrebă Mirax.

Bel Iblis își îndreptă privirea spre ea.

– Credem că la baza Ubictorat de pe Yaga Minor ar putea exista o copie completă a documentului Caamas, îi zise el. Gavrisom a hotărât să lanseze un atac de obținere a informațiilor pentru a pune mâna pe ea.

– Un atac de obținere a informațiilor la o bază Ubictorat? repetă Booster. Cine-i nefericitul care s-a ales cu însărcinarea *asta*?

Bel Iblis îl privi cu calm.

– Eu, spuse el.

Pentru un moment, în încăpere se făcu liniște. Booster studia figura lui Bel Iblis, dorindu-și ca generalul să fi acoperit peretele fals din spatele lui atunci când oprise sunetul. Cearta de acolo, mai ales datul din mâini al senatorului ishori, îi distrăgea foarte mult atenția.

După cum, probabil, își dorise Bel Iblis.

– În regulă, zise el într-un final. Am înțeles... ai nevoie de un distrugător spațial pentru a te furișa prin liniile lor de apărare exterioare. Din câte știu, Noua Republică încă mai are câteva capturate. De ce nu folosiți unul dintre ele?

– Din două motive, spuse Bel Iblis. Mai întâi, sunt prea bine cunoscute. Ar dura prea mult să le ascundem însemnele și semnăturile de identificare ale motoarelor.

– Și probabil că asta n-ar păcăli pe nimeni prea mult, murmură Mirax.

Booster se uită urât la ea. Până la urmă, cu cine ținea?

– Corect. Bel Iblis dădu aprobator din cap. În al doilea rând, nu putem lua niciunul dintre ele de la sarcinile lor de patrulare fără ca toți din acel sector să le simtă imediat lipsa. Știi cum este un atac pentru obținere de informații: dacă ținta are măcar idee despre planurile tale, ești terminat.

Booster își încrucișă brațele pe piept.

– Scuze, domnule general. Îți înțeleg problema și așa mai departe, dar nu cădem la învoială. Am trecut prin prea multe pentru nava asta ca să o risc într-un plan nebunesc care oricum nu e treaba mea.

Bel Iblis își aplecă ușor capul într-o parte.

– Ești sigur că nu e treaba ta?

Booster își desfăcu brațele destul de mult, pentru a se bate în partea superioară a pieptului.

– Vezi vreun însemn al armatei Noii Republici aici?

– Îl vezi pe senatorul diamal de acolo? replică Bel Iblis. Sunt aliați cu mon calii în această problemă bothană; și știi cât de mult urăsc mon calii contrabandiștii. Dacă izbucnește un război total, unul dintre primele lucruri pe care este posibil să le facă va fi să atace toate grupurile de contrabandiști pe care le găsesc, dacă nu pentru altceva, măcar pentru a seca potențiala sursă de soldați pe care cealaltă parte i-ar putea folosi.

Ridică din sprâncene.

– Și, având un distrugător spațial imperial, unde crezi că vei ajunge pe lista lor de priorități?

Booster se strâmbă.

– Pe unde va pe primele locuri?

– Acolo te-aș fi pus și eu, aprobă Bel Iblis. Deci, a mă ajuta pe mine este foarte mult în interesul tău.

Avea dreptate, trebuia Booster să recunoască. Și putea simți acuzația din privirea lui Mirax în timp ce aceasta se uita fix la el, amintindu-i de comentariul său superficial din urmă cu mai puțin de cinci minute, despre faptul că nu puteau face nimic.

Și își dădu seama – poate chiar înaintea fiicei lui – că dacă Bel Iblis se ducea pe Yaga Minor, soțul lui Mirax, Corran, și restul escadrilei Vagabond probabil că vor merge cu el.

Dar a i se cere să-și riște în acest fel îndrăgita lui *Întreprindere Rătăcitoare* era prea mult. Da, era pe punctul de a se face bucăți, jumătate dintre sistemele ei erau nesigure sau dezafectate și avea un cost de operare care l-ar fi făcut să pălească și pe un baron imperial. Dar era a lui. Toată...

Se opri. La ce naiba se gândea?

Își desfăcu brațele și se așază mai bine pe scaun, cercetându-l din priviri pe Bel Iblis.

– Din păcate, chiar dacă aș spune da, n-ai putea să-l însoțești, arătă el. Fă o matrice de senzori pe jumătate serioasă asupra *Întreprinderii Rătăcitoare* și până și un wampa orb o să-ți spună că nu ne mai ridicăm la standardele imperiale. Avem nevoie de turbo-lasere și amplasamente pentru raze tractoare noi, de reconstrucția scuturilor, de înlocuirea unor sisteme... ne trebuie totul.

În timpul acestui discurs, privirea lui Bel Iblis devenise vizibil mai dură.

– Înțeleg, spuse el sec. Airen Cracken m-a avertizat în privința ta.

– Mă bucur să aud că își mai amintește de mine. Booster ridică din umeri. Cum dorești, domnule general. Îți împrumut nava; dar, în schimb, trebuie să-mi înnoiești sistemele. Și, fie că pierdem, fie că învingem, toate astea îmi rămân mie la sfârșit.

– Mon calilor le va plăcea la nebunie.

– Dacă izbucnește războiul, mon calii vor fi ultima mea grijă, spuse Booster direct. Orice amărât de pirat sau de grup de contrabandiști din galaxie va încerca să pună mâna pe *Întreprindere*. Asta-i oferta mea; faci cum vrei.

– Accept, zise Bel Iblis ridicându-se în picioare. Unde se află nava acum?

– Este parcată în sistemul exterior Mrisst, îi spuse Booster, ridicându-se și el și încercând să nu-și arate surpriza. Experiența lui, despre care recunoștea că era pestriță, cu oficialii Noii Republici era că aveau nevoie de mai multă lingușeală și de și mai multă tocmeală înainte de a ceda. Iar ofițerii Noii Republici erau și mai răi.

– Unde vrei să ți-o trimit?

– Îți spun când ajungem la bord, zise Bel Iblis.

Booster se încruntă.

– Vii cu noi?

– Împreună cu două sute dintre oamenii mei, spuse generalul. Te vom ajuta să navighezi până când vom lua un echipaj potrivit de la punctul de întâlnire.

– Am un echipaj potrivit, replică Booster. Ar fi trebuit să știe că Bel Iblis nu va ceda așa de ușor.

– Pentru a servi un depozit mobil pentru contrabandiști, poate, zise Bel Iblis. Dar nu pentru a te da drept o navă de luptă imperială. Voi aduce la bord un echipaj de bază complet înainte de a pleca de la punctul de întâlnire.

Booster își îndreptă umerii.

– Să lămurim asta acum, domnule general, spuse el îndârjit. *Întreprinderea Rătăcitoare* este nava mea. Dacă eu nu o conduc, nu pleacă nicăieri.

Încă o dată, Bel Iblis îl surprinse.

– Desigur, zise el cu calm. Nu aș accepta altfel. Ne așteaptă o navetă; plecăm imediat.

– Cum spui tu, zise Booster, luptându-se cu sentimentul neplăcut că, în ciuda aparențelor, Bel Iblis tot nu cedase chiar cum părea.

– Mirax, tu poți să iei naveta mea și să te duci acasă.

Bel Iblis își drese glasul.

– Ce? întrebă Booster bănuitor.

– Mă tem că Mirax va trebui să vină cu noi, spuse Bel Iblis pe un ton împăciuitor. Este de cea mai mare importanță să avem o siguranță totală în această privință, iar acest lucru înseamnă ca nimănui dintre cei care știu despre ce este vorba să nu i se permită să umble liber.

Booster își îndreptă iar umerii.

– Dacă tu crezi că eu o să-mi las fata să participe la un atac pentru obținere de informații asupra unei baze Ubictorat...

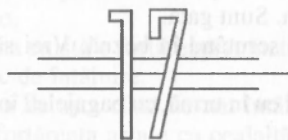
– Oh, nu, nici vorbă, se grăbi Bel Iblis să-l asigure. Ea și fiul ei pot rămâne în urmă la punctul de întâlnire împreună cu echipa de pregătire.

Încă o dată, Booster avu sentimentul clar că îi fugea pământul de sub picioare.

– Bine, mormăi el. Ei, să mergem. Dacă ești hotărât să intri într-o bază imperială, ar fi bine să ne apucăm de treabă.

– Da, zise Bel Iblis. Și vreau să îți mulțumesc încă o dată pentru ajutor. Nu-ți face griji; totul o să meargă bine.

– Da, mormăi Booster luând-o pe Mirax de braț. Sigur.

Cu o lovitură întreruptă de sabie, ultima bucată căzu din deschidere și se sparse cu zgomot de podeaua de piatră.

– Gata, spuse Luke, uitându-se în gaură. Ce crezi?

Mara veni lângă el și vârî bagheta luminoasă în deschizătură.

– Tot o să fie strâmtă pentru droid, zise ea. Dar cred că o să meargă.

Luke se uită peste umăr la cei opt gom jha care atârnav de tavanul coridorului. Da, o să meargă. Mai important, acum când Spărgătorul de Pietre și Păstrătorul Promisiunilor se întorseseră cu vânătorii gom jha pe care Mâncătorul de Termite de Foc îi promisese, ar fi trebuit să pornească la drum înainte de a-și pierde prestigiul în ochii ghizilor lor.

Sau, cu alte cuvinte, înainte de a-și pierde atâta încredere în Maestrul Călător în Ceruri, încât să se hotărască să renunțe de tot la această călătorie. Nu spusese prea multe despre moartea violentă a Constructorului cu Liane, dar evitau în mod clar zona în care prietenul lor murise.

Și nici nu încercau să se poarte frumos cu Copilul Vânturilor. Dacă Luke și Mara nu începeau să se miște, era probabil să aibă parte de și mai multe necazuri, de care avuseseră deja destule.

– Sunt de acord, zise el, punându-și sabia de lumină la brâu și pășind către mica grămăjoară de lucruri care mai rămăsese din rucsacul lui după ce termitelile de foc trecuseră. Nu mai era mare lucru în afară de batoanele de hrană în cutia lor de metal, de bateriile de energie de rezervă pentru pistolul cu laser, baghetele luminoase și de ceva coardă sintetică. Sacii de dormit, cortul de supraviețuire, trusele medicale, chiar și cutiile cu detonatoare pentru grenade, totul fusese transformat în farăme inutile.

– Cred că luăm ce mai putem recupera din chestiile astea?

– Asta făceam, spuse Mara. Deschisese una dintre cutiile de alimente și își împărțea batoanele prin diferitele buzunare ale salopetei.

– Prima regulă a soldatului: concentrează-te pe hrană.

– Am înțeles, zise Luke, începând să-și umple buzunarele. R2 rulă neliniștit până la el pe terenul neregulat și, cu un piuit de invitație, își deschise compartimentul secret al cupolei.

– Pun ce a mai rămas din coarda sintetică în R2, o anunță Luke pe Mara, vârând colacul în compartiment. În caz că ai nevoie.

– Bine, spuse Mara. Sunt gata.

– Și eu, zise Luke scrutând în beznă. Vrei să rămânem în aceeași ordine de mers?

– Adică tu în față și eu în urmă, cu bagajele? întrebă Mara arătând cu capul către R2.

Luke simți cum i se încălzea fața.

– Adică...

– Știu ce ai vrut să zici, spuse Mara aruncându-i un zâmbet ironic. Dar tu ești Jedi; și, dacă e acolo ceva cu dinți mari, tu ai cea mai mare șansă de a-l prăji înainte de a apuca să verse sânge. Așa. După tine.

Luke își ridică privirea spre qom jha-ii care așteptau.

– Sigur, zise el, mutând bagheta luminoasă în mâna stângă și scoțându-și sabia. Suntem gata, Spărgătorule de Pietre.

– *Urmați-mă*, spuse qom jha-ul desprinzându-se de pe tavan și zburând în întineric.

Deveni repede clar că drumul lor nu era atât un tunel, ci o crăpătură îngustă în formă de „V” în stâncă. La primii trei pași, Luke fu nevoit să își pună la loc sabia la centură și să își bage bagheta luminoasă în tunică pentru a-și elibera mâinile și a se putea trage. În spatele său, auzea țiuitul continuu neliștit al lui R2 și, din când în când, câte un bufnet înfundat când Mara îl lovea de câte un perete lateral.

De fiecare dată când asta se întâmpla, trebuia să își înfrâneze impulsul de a-și oferi ajutorul. Dacă Mara ar fi avut nevoie de el, i-ar fi spus. Probabil.

Din fericire, crăpătura nu avea decât trei metri lungime, terminându-se cu un perete gălbui.

– *Acesta este drumul de intrare*, zise Spărgătorul de Pietre așezat lângă o mică deschizătură care străpungea peretele în partea de sus. *După acest zid se află Turnul Înalt.*

– Aș spune c-am ajuns, comentă Mara. E clar că peretele e artificial.

– De acord, zise Luke, luând o poziție mai mult sau mai puțin stabilă în fața zidului și scoțându-și sabia. Stați de-o parte, tu și R2.

Peretele era destul de subțire și, mai important, nu era făcut din minereu de cortoză. Trei lovituri rapide cu lama verde și aveau pe unde intra.

Luke trecu prin deschizătură, cu sabia și simțurile Jedi pregătite. Dincolo de zid era o încăpere întunecată, cu tavan înalt și incredibil de prăfuită, care se prelungea mai mult decât bătea bagheta lui luminoasă. Din loc în loc, pe pereți se aflau, la înălțimi diferite, suporturi complicat lucrate, care ținuseră odată torțe ori lumini asemănătoare unor torțe. Deasupra lor, cam în douăsprezece puncte în jurul încăperii, alte găuri arătau zonele în care peretele galben se rupsese de tavan. În afară de suporturi, nu existau alte decorațiuni sau mobile.

– Nu seamănă cu Hijarna, mormăi Mara din spatele lui, mișcându-și și ea bagheta luminoasă în jur.

– Ce? întrebă Luke.

– Pe planeta Hijarna există o fortăreață ruinată, explică ea. Karrde o folosește uneori ca loc de întâlnire.

– Da, zicea el ceva de asta când ne-am întâlnit pe Cejansij, spuse Luke. A zis că dacă fortăreața asta e ca cealaltă, probabil că ar putea respinge orice atac pe care l-ar putea porni asupra ei.

– El sau Noua Republică, în general, zise Mara încruntată. Fortăreața de pe Hijarna a fost făcută dintr-o rocă neagră incredibil de dură, care ar putea mânca focuri concentrate de turbo-laser la micul dejun.

Făcu un semn cu bagheta luminoasă.

– Prima dată când m-am uitat la Turnul Înalt de lângă gura peșterii mi-am adus aminte de fortăreață. Dar materialul din care sunt făcuți pereții nu seamănă cu acela.

R2 fluieră, extinzându-și unitatea de senzori și rotind-o înainte și înapoi ca și cum ar fi căutat ceva.

– Asta nu înseamnă neapărat ceva, arătă Luke, lăsându-se pe vine în fața droidului și uitându-se la datapadul pe care îl prinseseră de el pentru a traduce comentariile lui mai complicate.

– Se poate să fi fost construit de două grupuri diferite provenind din același popor.

– Poate. Ce zice?

– Spune că după modul de prindere, nu crede că suporturile au făcut parte din decorațiunile originale, zise Luke. Orice o fi însemnând asta. Se îndreptă și arătă către partea nevăzută a camerei.

– Mai spune că pe undeva pe acolo funcționează o sursă de energie extrem de puternică.

– Zău, rosti Mara cu interes, făcând un pas în acea direcție și luminând cu bagheta în întuneric. Să aruncăm o privire.

– Nu! zise tăios Păstrătorul Promisiunilor de deasupra lui Luke.

– Stai așa, îi spuse Luke Marei, uitându-se în sus. Păstrătorul Promisiunilor stătea pe unul dintre suporturi, cu aripile tremurându-i de agitație.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– În acea parte se află distrugerea, zise qom jha-ul. Alții au căutat în acea direcție. Niciunul nu s-a mai întors.

– Spune că în acea direcție este pericol, îi traduse Luke Marei. Nu se știe de care.

– În afară de faptul că mănâncă qom jha-i, presupun, zise Mara. Pe de altă parte, singura cale de a ieși de aici este în direcția aceea.

– Nu, mai este un drum, spuse Spărgătorul de Pietre de pe alt suport. Veniți.

Zbură către peretele din dreapta și se așează pe marginea uneia dintre celelalte găuri de sub tavan.

– Aici, zise el. *Aici este intrarea în pasajul secret.*

– Zău, spuse Luke, mijind ochii. Qom jha-ii nu pomeniseră până acum nimic despre un pasaj secret.

– Și acest pasaj duce în Turnul Ascuns?

– *Veniți*, zise Spărgătorul de Pietre. *Veți vedea.*

– Pasaj secret, hm? comentă Mara în timp ce traversau încăperea, cu R2 rulând în urma lor. Nu-mi amintesc să se mai fi vorbit despre asta.

– Nici eu, spuse Luke. S-ar putea să fi fost doar o scăpare.

– Sau un fapt uitat, neplăcut, dar convenabil, zise Mara întunecată. R2 piui întrebător.

– Neplăcut pentru că, de obicei, pasajele secrete au și ieșiri secrete, îi zise Mara peste umăr droidului. Și, dacă qom jha-ii nu au găsit acele ieșiri, nu ar avea de unde să știe mai multe decât noi despre interiorul Turnului Înalt.

– Ce zici de asta, Spărgătorule de Pietre? întrebă Luke. Ați fost înăuntru sau nu?

– *Am călătorit prin coridorul secret*, veni răspunsul, cam posac. *Există locuri din care îi putem vedea pe Amenințatori și putem auzi ce vorbesc.*

– Stai să ghicesc, spuse Mara. N-au fost niciodată în interiorul Turnului Înalt, dar sunt siguri că își vor găsi drumul prin el odată ce intrăm.

– În mare, zise Luke greoi. Aparent, în ciuda vorbelor lor, niciunul nu a fost înăuntru.

– *Unii dintre qom qae-i au fost înăuntru*, rosti Copilul Vânturilor. *Îi cunosc pe unii care au făcut-o.*

Luke se încruntă la el.

– Da? Cine? Când?

– *Prieteni din alte cuiburi au intrat pe deasupra*, explică Copilul Vânturilor. *Dar au fost repede goniți și au văzut foarte puține.*

– Totuși, se pare că asta este mai mult decât au făcut qom jha-ii, spuse Luke uitându-se iar la Spărgătorul de Pietre. Qom jha-ul păstra o tăcere înverșunată, dar Luke își putea da seama că nu era deloc mulțumit de această dezvoltare.

– Tu, Copile al Vânturilor, ai fost înăuntru?

– Nu, zise acesta. *Doar prietenii din cuiburile foarte apropiate de aici.*

– Ce se discută? întrebă Mara.

– Copilul Vânturilor spune că unii dintre qom qae-ii mai tineri din zonă și-au băgat nasul prin părțile superioare ale Turnului Înalt, zise Luke. Dar cum se face că ai legături cu aceștia, Copile al Vânturilor? Parcă Vântătorul Vânturilor spunea că problemele din afara cuibului nu vă privesc pe voi.

– *Nu privesc pe qom qae-ii adulți*, zise Copilul Vânturilor. *Însă copiii pot să zboare oriunde doresc.*

– Ah. Deci qom qae-ii adulți erau teritoriali, însă copiii lor se amestecau peste granițele cuiburilor oricând voiau.

Și, în același timp, jucau rol de ambasadori și de strângători de informații? Posibil. Era ceva ce trebuia ținut minte dacă și când Noua Republică se va hotărî să stabilească un contact oficial cu ei.

Lângă el, Mara își drese glasul.

– Ceva din această conversație, fără îndoială fascinantă, ne va ajuta să intrăm în Turnul Înalț?

– Nu chiar, aprobă Luke lăsând deoparte, deocamdată, această imagine a structurii sociale qom qae. Pășind către partea de zid pe care se afla qom jha-ul, cercetă suprafața cu mâna. Dacă acolo se afla o ușă secretă, era foarte bine ascunsă.

– Crezi că ar trebui să folosim un resort sau să o deschidem în modul cel mai simplu?

Răspunsul Marei fu *trosc-fâș-ul* sabiei ei.

– Dă-te din drum, zise ea. Și, tu, qom jha-ule.

Spărgătorul de Pietre zbură iute pe unul dintre suporturi. Trei tăieturi rapide, și Mara făcuse o deschidere pe măsura unui om în perete. Cu sabia de lumină pregătită, sări în gaură și fandă în dreapta. Luke era imediat în spatele ei, fandând în stânga.

Se aflau într-un coridor îngust, lat de nu mai mult de un metru și jumătate, care, ca și camera din spate, se întindea spre dreapta mai departe decât băteau baghetele lor luminoase. În cealaltă parte, tunelul se sfârșea într-un perete, la doar câțiva metri distanță.

Și, urcând pe deasupra capetelor lor din partea opusă, era o scară.

– Pe aici, Mara, anunță Luke încetișor peste umăr în timp ce se îndrepta în acea direcție. Scările erau înguste și, ca și coridorul, se întindea dincolo de raza baghetei luminoase. Deasupra și spre stânga se zărea ceva dintr-un tavan înclinat și care se înălța: o altă scară, hotărî el, probabil unită cu aceasta într-un punct nevăzut. Ridicându-se pe partea interioară a scării era o serie de cilindri groși, puși unul peste altul, care mergeau de sub nivelul coridorului până în bezna de deasupra.

– Bine, pe aici urcăm, spuse Mara de lângă el. Uh... oh.

– Ce? întrebă Luke, încruntându-se în timp ce își întindea Forța. Nu simțea niciun pericol.

– Scările, zise Mara, luminând cu bagheta treptele cele mai de jos. Asta seamănă cu materialul de construcție de pe Hijarna.

Luke se încruntă.

– Ai cum să știi sigur?

– Câteva raze de laser ar trebui să fie de ajuns, spuse ea. Dar probabil că sunetul ar ajunge mai departe decât am vrea. Oricum, în acest moment nu are importanță – nu lansăm un atac decisiv.

– Așa-i... încercăm să ne furișăm înăuntru, aprobă Luke. Se pare că va trebui să mergem în șir indian.

– Cred că deja ne-am obișnuit cu toții cu asta, zise Mara jucându-se în sus și în jos pe trepte cu raza baghetei luminoase. Îmi amintește de coridorul secret pe care îl avea Palpatine în palatul imperial.

– Mie îmi amintește de puțul de serviciu din Illic, de pe Noul Cov, spuse Luke, amintindu-și acel drum lung pe care el și Han îl parcuseseră pe acele scări pentru a ajunge la un loc mustind de imperiali.

– Te-ai aștepta că măcar unul dintre constructorii ăștia de scări secrete ar avea politețea să instaleze și un turbo-lift, zise Mara, clătinând din cap. Sau, cel puțin, un droid transportor.

– Ar fi drăguț, aprobă Luke. Ei, n-avem ce face decât să începem să urcăm. Să mergem.

Cu zona îngustă și relativ deschisă deasupra și în jurul lor, Luke se hotărî să îi lase pe Spărgătorul de Pietre și grupul lui de qom jha să preia conducerea, zburând înainte și deasupra lor. Luke urma după ei, cărând droidul, lăsându-i pe Mara și pe Copilul Vânturilor la urmă.

Mara se plânsese nițel din această cauză, susținând că nu era obosită și că putea să se ocupe foarte bine de droid. Dar Luke decretase că scara era destul de sigură pentru ca el să îl ducă pe droid și îi ignorase protestele.

Nu că s-ar fi plâns prea mult. În ultima vreme droidul devenise tot mai greu, iar ea era bucuroasă să scape o vreme de povară.

– Ai idee ce sunt astea? îl întrebă ea pe Luke, atingând cu degetele peste primul dintre cilindrii verticali în timp ce trecea pe lângă el. Din locul în care se afla acum pe scări putea vedea primul palier și o socoteală rapidă îi arătă că erau treizeci de cilindri până acolo.

– Nu arată ca niște puțuri de ventilație.

Droidul ciripi.

– R2 zice că sunt linii de tensiune, îi spuse Luke. Probabil că duc energie în Turnul Înalt de la acea sursă pe care a detectat-o.

– A naibii de mare capacitate, zise Mara privind cilindrii cu neliniște. Toți douăzeci poartă energie?

Droidul piui iar.

– Doar trei sunt activi acum, spuse Luke. Dar ceilalți sunt în bună stare. Poate merg spre arme sau generatoare de scut?

– Tocmai asta mă întrebam și eu. Mara simți cum îi zvâcnea buza. De lângă gura peșterii se văd trei turnuri care se înalță din fortăreață: trei sunt intacte, un al patrulea este distrus.

– Da, îmi amintesc despre asta din înregistrarea pe care *Gheața Înstelată* a adus-o, zise Luke, cu vocea și emoțiile încordate. Sugerezi că lovitura care a dărâmat acel turn ar fi putut săpa și o parte din ravena prin care ai zburat. Așa de dură este roca de pe Hijarna?

– Nu știu, spuse Mara încruntată. Însă roca de pe Hijarna plus generatoarele de scut, care au nevoie de șaptesprezece linii de tensiune ar putea fi.

Luke fluieră încet, clătinând din cap.

– Știi, cu fiecare clipă, acest loc începe să pară tot mai impenetrabil. Nu cred că îmi place asta.

– Eu sunt *sigură* că nu-mi place, replică Mara înverșunată. Mai ales dacă nimerim în mâini, probabil, neprietenoase. Ar fi mai rău decât la Muntele Tantiss.

Ajunseră la etaj întoarcerea așteptată și continuă să urce. Pentru o vreme, Mara încercă să numere treptele, dar, undeva pe la două sute cincizeci, renunță, considerând că exercițiul era inutil.

Trecuseră de al patrulea etaj, când începu să simtă o prezență străină.

Urmări senzația pentru următoarele câteva minute, până când fu sigură. Când începură să se îndrepte spre al cincilea etaj, se întinse și îi atrase atenția lui Luke.

– Luke? murmură ea. Companie.

– Știu, răspunse el murmurând. Îi simt de ceva vreme. Înseamnă că ne apropiem de părțile locuite ale Turnului Înalt.

– Nu ți se pare că senzația este familiară?

– Foarte, o asigură el. Sunt din aceeași specie cu piloții care au încercat să mă doboare la venire.

– Nu m-am apropiat atât de mult de nimeni din acest grup, zise Mara înfiorându-se brusc. Dar sigur am mai avut această senzație.

Luke păru să își facă curaj.

– Thrawn?

Ea dădu din cap.

– Thrawn.

Pentru un timp, rămaseră tăcuți.

– Ei, tu ai cerut-o, îi aminti Mara. Ai zis că aia ar putea fi un grup format din oamenii lui.

– Așa începe să pară, spuse Luke, ridicând privirea și făcând semn. Spărgătorule de Pietre?

Se auzi un fâlfâit de aripi și qom jha-ul ateriză pe o treaptă din fața lui Luke.

– Ai spus că există locuri de unde poți vedea sau asculta în Turnul Înalt, zise Luke. Care este cel mai aproape de noi?

Spărgătorul de Pietre începu să vorbească. Săturându-se brusc de acest statut de rangul al doilea al ei, Mara se întinse și îl luă pe Luke de mână.

– ... *nu prea departe*, auzi ea vocea răsunând prin mintea lui Luke.

– *Două întoarceri și o porțiune.*

– O porțiune? întrebă Mara încruntându-se.

– Locul trebuie să fie la jumătatea uneia dintre scări, spuse Luke, aruncând o privire la cilindrii de lângă ei. Cel puțin liniile astea de tensiune ar trebui să mascheze informațiile despre formele de viață, dacă se uită cineva. E convenabil.

– Dar înseamnă că nici R2 nu o să poată prinde mare lucru, arată Mara. Nu-i prea convenabil.

– *Dar asta cu siguranță nu va fi o problemă pentru voi, rosti Copilul Vânturilor. Aveți Forța.*

– Adevărat, aprobă Luke.

– Unii mai mult decât alții, firește, adăugă Mara, ascunzându-și o grimasă. Ca și în timpul călătoriei lor pe Wayland din urmă cu zece ani, Luke îi facuse o instrucție Jedi mai mult sau mai puțin fără oprire pe toată durata drumului lor prin aceste caverne. Dar în ciuda acestor eforturi, se părea că nu era mai aproape de a auzi această comunicație stranie prin Forța a qom jha-ilor și a qom qae-ilor decât atunci când sosise prima dată pe planetă.

Și începea să o macine. Chiar începea să o macine. Totuși, ce trebuia să facă pentru a sparge această barieră dintre ea și puterile Jedi complete?

Nu avea un răspuns. S-ar fi putut să aibă Luke, dar ea nu. Și, cu niciun chip, nu avea să-l întrebe pe Luke. Nu în curând, oricum.

Dezgustată, dădu drumul mâinii lui.

– Bine, haide, mârâi ea. Dacă vrem să facem asta, să începem.

– Corect, zise Luke. Dacă prinsese brusca ei întristare, nu o comentă.

– În regulă, Spărgătorule de Pietre, să mergem. Și avertizează-ți grupul ca din acest moment să facă liniște deplină.

Își reluară urcușul. Mara mergea în urma lui Luke, punând un picior înaintea altuia doar din instinct, toată atenția ei fiind îndreptată spre exterior în timp ce se întindea către prezențele străine care se apropiau tot mai mult. Nici una nu părea să fie foarte aproape, dar din experiențele trecute știa că, în privința minților extraterestre necunoscute, distanțele aparente puteau fi înșelătoare.

După două scări și jumătate distanță, așa cum promisese Spărgătorul de Pietre, ajunseră la postul de observație.

– E o ieșire, bine, mormăi Mara, uitându-se în alcovul care se deschidea în laterala scării. Cam de trei metri lățime și de unul adâncime, se sfârșea într-un panou în formă de ușă făcut din piatră neagră, dotat cu o încuietorie cu roată și două mânere. În mijlocul panoului era o gaură micuță prin care strălucea o rază la fel de mică de lumină roșiatică.

– Se pare că se deschide spre exterior.

– Da, murmură Luke, intrând în alcov pentru a se uita mai de aproape. Interesantă încuietoria asta. De ce să încui ușa din partea asta?

– Poate că a fost făcută doar pentru anumite grupuri de rang înalt care vor ca toți ceilalți să stea deoparte, spuse Mara întinzându-și Forța. Prezența extraterestră tot se simțea, dar era încă înfundată.

– Dacă vrei s-o încerci, probabil că acum e bine.

– Corect. Pentru un moment, Luke își ținu fața lipită de ușă, uitându-se pe gaura cheii. Apoi, apucând roata, o învârti spre dreapta.

Mara se strâmbă în așteptare, dar scârțâitul metalului ruginit pe care îl așteptase nu se făcu auzit. De fapt, sunetul încet îi semănă mai mult cu bucăți de piatră șlefuită alunecând ușor una pe alta. Luke termină de învârtit roata, apoi apucă cele două resorturi.

– Începem, mormăi el și apăsă.

Se părea că cine crease sistemul de lubrifiere automată pentru încuietoare o făcuse și pentru balamale. Din nou doar cu hurelul slab al pietrei care se freacă de piatră, ușa se deschise.

Mara trecuse prin deschizătură înainte ca ușa să își termine mișcarea, cu pistolul în mână și cu simțurile ascuțite, în alertă totală.

Se aflau la capătul unui coridor destul de larg, văzu ea, care se întindea cam douăzeci de metri înainte de a se termina într-o zonă deschisă, ca un atrium, cu o coloană centrală groasă, care trecea vertical prin ea și din care izvora lumină de un roșu pal. Așezate de-a lungul fiecărei părți a coridorului erau cinci uși îngroapte, fiecare încadrată de câte două suporturi ca cele pe care le văzuseră în camera de la subsol. Totuși, spre deosebire de acelea, părțile superioare ale acestora împrăștiu o lumină albă strălucitoare, adăugând-o la cea roșie, mai slabă, care venea de la coloana din atrium. Tavanul și podeaua erau acoperite cu un model complicat făcut din plăcuțe întrețesute, în timp ce pereții erau, contrastant, acoperiți cu un metal argintiu simplu.

Dinspre intrarea din spate se auzi un piuit.

– R2 spune că lumina roșie are același spectru cu cea a soarelui, zise Luke de lângă ea. Fie suntem aproape de vârf, fie canalizează lumina până aici.

– Cred că a doua variantă, spuse Mara. Decorul este o surpriză – fortăreața de pe Hijarna nu e făcută decât din piatră neagră. Ai chef de o mică recunoaștere?

– Sigur, zise Luke. Spărgătorule de Pietre, dacă tu sau ceilalți știți ceva despre Turnul Înalt și nu ne-ați povestit, acum e momentul să o faceți.

Mai mulți qom jha-i ciripiră și aproape-vorbiră; și, brusc, toți opt fâlfăiră pe lângă Mara și zburară prin coridor. Ajungând la capăt, se despărțiră și dispărură în direcții diferite.

– A spus că nu știu nimic mai mult, îi spuse Luke Marei, dar că sunt dornici să afle.

– Doar să nu ne aducă locuitorii pe cap, zise Mara oprind bagheta luminoasă și vârand-o într-un buzunar. Probabil că ar fi mai bine să lași droidul aici.

– Așa voiam, spuse Luke. R2, întoarce-te în alcov și închide ușa. Copile al Vânturilor... nu, rămâi aici cu R2.

Se auzi un protest evident de la tânărul qom qae.

– Nu acum, zise Luke hotărât. Mai târziu, poate, dar nu acum. Haide, Mara.

Merseră pe coridor, Copilul Vânturilor încă protestând în urma lor.

– Pare a fi o zonă rezidențială, comentă Luke, făcând un semn din cap către ușile pe lângă care treceau.

– Da, spuse Mara uitându-se încruntată la coloana centrală de care se apropiau. Vedea că avea forma unei scări circulare uriașe, doar că, în loc de treptele care să urce în jurul ei, era o rampă netedă. Iar marginea...

– Rampa aia se mișcă?

– Așa se pare, zise Luke, întinzându-și gâtul. Ca o bandă rulantă circulară care urcă.

Ajunseră la capătul coridorului, iar Mara se uită cu grijă pe după colț. Se vedeau mai multe coridoare ca acesta, întinzându-se ca razele unui soare, cu centrul în zona deschisă din jurul benzii rulante în spirală.

– În mod clar, este o cazarmă, spuse Mara. Mă întreb unde este rampa care merge în jos.

– Este pe marginea interioară a celei care urcă, zise Luke arătându-i. Vezi... partea dinspre interior coboară?

– O văd. Mara dădu din cap. Trebuie să fie dificil să traversezi de pe rampa care urcă atunci când vrei să cobori.

– Probabil că vom avea ocazia să încercăm, spuse Luke, apropiindu-se de Mara și luând-o pe după umăr. Ea se încruntă la el, își deschise gura să întrebe ce făcea...

– ... *nimeni*, se auzi vocea Păstrătorului Promisiunilor când qom jha-ul apăru în zbor dintr-unul dintre coridoare. *Unele dintre celelalte pasaje se termină cu pereți, dar cele mai multe se continuă în alte caverne asemănătoare.*

– Ați văzut pe cineva? întrebă Mara.

– *Nu am văzut pe nimeni*, zise Păstrătorul Promisiunilor cu vocea ușor uimită a celui căruia i se pune o întrebare la care deja a răspuns.

– Mulțumesc. Luke își înclină capul pentru a se uita la Mara. Pe unde vrei să o luăm? În sus sau în jos?

– În sus, spuse Mara, depărtându-se ușor de el. Întotdeauna era un pic cam tulburător să se uite la cineva a cărui față se afla doar la cincisprezece centimetri distanță.

– Toate camerele de comandă și alte chestii interesante de la Hijarna sunt la etajele superioare.

– În sus să fie, zise Luke, luând mâna de pe ea și mergând la banda rulantă în spirală. Pare liber, adăugă el, uitându-se cu grijă în sus, când Mara veni lângă el. Simți vreun pericol?

– Nu mai mult decât în ultimele zece minute, spuse Mara. Sigur, să încercăm.

– Bine. Luke îi făcu un semn cu mâna Păstrătorului Promisiunilor. Haide, qom jha... mergem sus.

Pășiră pe porțiunea exterioară a bandei rulante, amândoi clătinându-se ușor când corpurile fură nevoite să prindă din urmă picioarele care începură brusc să se miște.

– Este clar că ne apropiem de extratereștri, comentă Luke în vreme ce grupul de qom jha-i zbură pe lângă ei în drum spre următorul nivel. Îmi doresc să fi avut o estimare mai bună pentru specie.

– Da, ar fi frumos să știm cât de aproape sunt de fapt, aprobă Mara, uitându-se în sus când qom jha-ii se despărțiră iar în toate direcțiile.

Unul dintre cei veniți ca întăriri – Zburătorul prin Țepi, îl identifică Mara nesigură – reapăru deasupra lor când Mara și Luke ajunseră la etaj, vorbind repede.

– Zice că nici aici nu au găsit pe nimeni, raportă Luke. Spărgătorul de Pietre a sugerat...

Sclipirea simțului ei de pericol a fost singurul avertisment.

– Luke!

– Jos! zise repede acesta, aprinzându-și sabia.

Mara deja se lăsa într-un genunchi, rotindu-se pe loc în timp ce ochii și pistolul căutau ținta. O mișcare la marginea unuia dintre coridoare îi atrase atenția... își îndreptă pistolul către ea...

Și, dintr-odată, lumea explodă într-o lumină albastră strălucitoare.

Instinctiv, se feri de raza de laser, pistolul trăgând ca răspuns. O altă explozie albastră se transformă în verde când lama lui Luke o întâlni, făcând-o să ricoșeze prin încăpere. Încă o explozie albastră, prinsă din nou de lama sabiei. Mara trase de două ori, avu satisfacția de a-l vedea pe trăgătorul pe jumătate ascuns ferindu-se...

– În spate! strigă Luke.

Mara se lipi cu burta de rampă, răsucindu-se în același timp cu fața în direcția opusă. Se vedeau doi trăgători în uniforme vișinii, fugind de la capătul unui coridor către adăpostul oferit de ceea ce părea a fi un mic vehicul utilitar. Trase două focuri... rată în ambele dăți...

Și, brusc, unul dintre trăgători se opri pe loc, ridicându-și arma cu ambele mâini. Mara își îndreptă pistolul către el, o mică parte a minții ei observând pielea albastră de pe fața și mâinile acestuia și ochii roșii, strălucitori, care o priveau amenințător...

– Ai grijă!

Dar avertismentul veni prea târziu. Chiar când Mara trase iar și se roti pentru a căuta noua amenințare, avu loc încă o explozie albastră...

Și o suliță de durere se înfipse în umărul ei drept.

Se poate să fi suspinat de durere; mai târziu nu avea să își amintească dacă o făcuse. Dar, imediat, Luke fu aplecat lângă ea, frica lui fiind abia simțită prin valurile de durere care se revărsau asupra ei. Mâna lui cercetă iute zona rănii, iar ea putu simți durerea scăzând nițel când Forța se scurse din el în ea.

– Ce crezi? reuși ea să rostească printre dinții încleștați. Am văzut destule pentru turul ăsta?

– Eu zic că da, spuse el, în timp ce sabia lui zumzăia cu furie în timp ce respingea mai multe raze de laser albastru.

– Atunci...

Clipi surprinsă. Deasupra ei era marginea unuia dintre etajele fortăreței; dar se ridica și se depărta cu viteză de ea. Chiar acum, vedea ea, ajungeau la nivelul de la care plecaseră.

– Cum am ajuns pe partea care coboară a benzii rulante? întrebă ea.

– Te-ai rostogolit pe ea când ai fost lovită, îi spuse el, mutându-și mâna de pe gâtul ei pentru a o sprijini pe după umeri. Nu-ți amintești?

Mara clătină din cap. Mișcarea îi trimise un val nou de durere în umăr.

– Reflex de luptă, cred. Stai... pistolul meu!

– E în regulă... l-a luat Păstrătorul Promisiunilor, o asigură Luke, stingându-și sabia. Se ridică pe jumătate, iar ea se simți ridicată în aceea stranie și intangibilă strânsoare a Forței.

– Am ajuns.

Nivelul la care ajunseseră începuse să treacă de ei acum. Întinzându-se spre Forță, luând-o pe Mara cu el, Luke sări peste secțiunea care urca a benzii rulante și ateriză pe podeaua de dincolo de ea. Luând-o în brațe, se grăbi pe coridor către ușa secretă.

– Uite, *pot* să merg singură, mârâi Mara, uitându-se peste umărul lui Luke care fugea. Unii dintre qom jha-i se vedeau venind după ei, dar nu era nici un semn că ar fi fost urmăriți.

– Nu trebuie să mă duci în brațe...

– Taci, spuse Luke, mintea clocotindu-i de îngrijorare și de grijă. Sper că R2 n-a încuiat ușa... ah.

În față, ușa se deschidea greoi către ei, împinsă de Copilul Vânturilor care se chinua vizibil. Încercând să-și depășească durerea, Mara se întinse cu Forța către ușă, ajutându-l cât de mult putea. Droidul, rulând și el în ajutor, tipă surprins și se dădu iute înapoi tocmai la timp ca Luke și Mara să se năpustească înăuntru, urmați de patru qom jha-i.

– *Închideți ușa*, auzi Mara ordinul Spărgătorului de Pietre prin mintea lui Luke în timp ce qom jha-ii băteau nebunește din aripi pentru a se opri.

– Dar ceilalți? întrebă Luke în timp ce doi dintre qom jha-i aterizau pe resorturi și începeau să tragă.

– *S-au dus în celelalte coridoare*, zise Spărgătorul de Pietre. *Vor încerca să îi îndepărteze pe Amenințători de această zonă.*

– Să sperăm, spuse Luke în timp ce ușa se închidea la loc. Închideți ușa... eu o duc pe Mara la etajul cel mai de jos.

– Nu... mergi sus, zise Mara, scoțându-și cu mâna stângă bagheta luminoasă în timp ce Luke începea să coboare pe scări. Dacă descoperă ușa, vor presupune că am mers în jos.

– Pare logic, aprobă Luke, întorcându-se și începând să urce. R2, asigură-te că au închis-o bine și stai de pază.

O clipă mai târziu, ajunseră la palier.

– Îmi doresc să mai fi avut sacii de dormit, spuse Luke în timp ce o așeza cu grijă pe piatra rece și lua bagheta luminoasă de la ea. Cum te simți?

– Ca și cum ar prăji cineva un ewok aici, îi zise Mara. Dar mai bine. Folosești pe mine trucul ăla de calmare a durerii?

– Din toate puterile, spuse Luke, ținând bagheta între dinți și scoțându-i jacheta. Nu este nici pe departe eficient pe altcineva pe cât este pe tine

însuși, adăugă el, vorbind cu bagheta în gură, în timp ce împăturea jacheta și i-o strecura sub cap pe post de pernă.

– Știam că mai era ceva pentru care ar fi trebuit să mai rămân la Academie ca să învăț, zise ea, șuierând printre dinți când Luke îi puse bagheta pe piept și începu să îndepărteze cu mare grijă marginile arse ale pânzei din jurul rănii.

– Nu cred că faci un curs rapid de inițiere.

– De obicei îmi place să predau lecția asta mai încet. Lui Luke îi zvâcni buza. Au.

Mara se uită la umăr și, brusc, își dori să n-o fi făcut.

– „Au“ nici măcar nu începe să o descrie, îi spuse ea, fiindu-i un pic cam rău în timp ce își întorcea privirea cu hotărâre. Arsura era mult mai urâtă decât crezuse.

– Cred că tocmai am ajuns la concluzia că o să îmi lipsească trusa medicală mai mult decât sacii de dormit.

– Nu te da bătută tocmai acum, o liniști Luke. Degetele lui îi mângâiau pielea de pe umăr și de pe gât; și, în timp ce o făceau, durerea scăzu iar.

– E bine, zise Mara închizând ochii.

– Te pun într-o transă de vindecare, explică Luke, cu o voce care părea ciudat de îndepărtată. Poate fi mai înceată, dar uneori este la fel de eficientă ca o bactacuvă.

– Sper că este unul dintre acele momente, murmură Mara. Dintr-odată se simțea foarte obosită.

– Încă un minunat truc Jedi pe care va trebui să mi-l arăți cândva.

– Noapte bună, Luke. Nu uita să mă trezești dacă băieții răi vin să strice petrecerea.

– Noapte bună, Mara, spuse Luke încet. Încet și inutil – deja adormise.

– *O să moară?* întrebă o voce neliniștită de lângă el.

Preocupat de rana Marei și de pregătirea transei de vindecare, nu observase sosirea Copilului Vânturilor. Halal Maestru Jedi.

– Nu, o să fie bine, îl asigură Luke. Rana nu este gravă, iar eu am ceva abilități de vindecare.

Copilul Vânturilor veni ceva mai aproape, uitându-se fără să clipească la femeia întinsă lângă Luke.

– *A fost vina mea, Jedi Sky Walker?* întrebă el într-un final. *Nu am deschis ușa destul de repede?*

– Nu, nu-i vorba de asta, îl asigură Luke. Nu are absolut nicio legătură cu tine.

– *Atunci qom jha-ii v-au dezamăgit.*

Luke se încruntă la tânărul qom qae. Având în vedere rivalitatea enerwant de durabilă dintre cele două grupuri, s-ar fi așteptat ca în judecata Copilului Vânturilor să se găsească o notă de condamnare sau, cel puțin, de superioritate arogantă. Însă nu simțea decât regret și tristețe.

– Poate, zise Luke. Dar s-ar putea să nu fie nici vina lor. S-ar putea ca Amenințătorii să ne fi observat venirea și să fi pregătit o ambuscadă. Și nu uita că cei care trăiesc în peșteri, ca qom jha-ii, probabil că nu văd la fel de bine ca tine sau ca mine în camerele luminate.

Copilul Vânturilor păru să se gândească la asta.

– *Dacă Amenințătorii au întins o capcană, ar putea veni aici în căutarea voastră.*

– S-ar putea, aprobă Luke. Dacă știi de locul ăsta, firește. S-ar putea să nu – tot praful de aici arată că încăperea nu a mai fost folosită de ceva vreme.

– *Totuși, ar putea știi chiar dacă nu cunosc, îi aminti Copilul Vânturilor. Prietenul tău aparat și qom jha-ii așteaptă și păzesc jos. Nu ar trebui ca cineva să se ducă să aștepte și să păzească sus?*

– Bună idee, aprobă Luke. Du-te și spune-i Spărgătorului de Pietre să trimită doi dintre vânătorii lui să stea de gardă la următoarea ieșire de deasupra noastră.

– *Mă voi supune, zise qom qae-ul, întinzându-și aripile. Dar nu va trebui să trimită decât unul. Il voi însoți eu.*

Luke deschise gura să comenteze; o închise la loc. Copilul Vânturilor avusese de suferit de pe urma disprețului obișnuit al qom jha-ilor încă de când ajunseseră la peșteră. Acum ar fi putut face ceva folositor și care nu ar fi fost, probabil, prea periculos.

– În regulă, Copile al Vânturilor. Mulțumesc.

– *Nu este nevoie de mulțumiri, zise Copilul Vânturilor. Este doar ce este drept pentru mine să fac pentru Jedi Sky Walker. Își întinse gâtul pentru a-i arunca Marei o ultimă privire. Și pentru iubita lui însoțitoare.*

Întinzându-și aripile, zbură în întunericul scării, lăsând ultimul comentariu să răsunе neplăcut în mintea lui Luke. *Iubită însoțitoare. Însoțitoare. Iubită...*

Se uită la Mara, trăsăturile ei familiare fiind transformate în zone puternic contrastante de umbră și lumină de către raza baghetei. *Iubită...*

– Nu, murmură Luke pentru sine. Nu. Îi plăcea Mara, cu siguranță. Chiar foarte mult. Era deșteaptă și descurcăreață, cu o tărie mintală și emoțională pe care se putea baza, plus cu un umor ascuțit și cu o lipsă de respect care provocau un contrast înviorător față de venerația automată și negândită pe care prea mulți oameni o aveau pentru el în ultima vreme. Fusese un aliat de nădejde în momente foarte grele și periculoase, rămânând alături de el, Han și Leia chiar și atunci când restul ierarhiei ostile a Noii Republici îi declarase nedemni de încredere.

Și, poate cel mai important lucru, era puternică și capabilă în Forță, cu abilitatea de a-i împărtăși gândurile și emoțiile într-un fel în care chiar și un cuplu atât de unit ca Han și Leia nu reușea să o facă.

Dar nu o va iubi. Nu-și putea asuma acest risc. De fiecare dată în trecut când își permisese luxul de a ține atât de mult la o femeie, acesteia i se întâmplase ceva îngrozitor. Gaeriel fusese ucisă. Callista își pierduse

abilitățile Jedi și, în cele din urmă, îl părăsise. Lista tragediilor părea uneori nesfârșită.

Totuși, dacă teoria Marei era corectă, toate aceste dezastre se întâmplaseră în timp ce el era încă sub efectele întârziate ale atingerii lui de partea întunecată. Oare acum lucrurile aveau să fie diferite? Ar fi putut fi altfel?

Scutură hotărât din cap. Nu. Putea să încerce toată logica din lume – putea găsi motiv după motiv pentru care și-ar fi putut permite să mai aibă iar astfel de sentimente. Dar nu acum. Nu cu Mara.

Deoarece, atârănând ca un spectru întunecat deasupra tuturor acestor lucruri, era acea viziune pe care o avusese abia cu o lună în urmă pe Tierfon. Cea în care îi văzuse pe Han și pe Leia în pericol; în care îi văzuse pe Wedge, Corran și escadrila Vagabond în focul bătăliei; cea în care se văzuse pe sine însuși pe balconul de pe Cejansij de unde avea să fie dus mai apoi la Talon Karrde și avea să afle despre dispariția Marei.

Și în care o văzuse pe Mara înconjurată de pietre zimțate și plutind nemișcată într-un ochi de apă. Cu ochii închiși; cu brațele și picioarele inerte. Ca moartă.

Se uită iar la ea, cu o durere surdă în inimă. Poate că acesta era destinul ei, sfârșitul vieții ei pe care Luke nu l-ar fi putut împiedica. Dar până când acest lucru era dovedit, își va da și viața, dacă va fi nevoie, pentru a nu-l lăsa să se întâmple. Și dacă o parte din sacrificiu era să o țină departe de umbra influenței distructive a părții întunecate pe care o avusese asupra atâtor, atunci va trebui să facă acest sacrificiu.

Dar deocamdată cea mai mare nevoie a ei era de a fi vindecată. Și aceasta nu cerea nicio jertfă, doar timp și atenție.

– Noapte bună, spuse el din nou, știind că ea nu-l putea auzi. Din impuls, se întinse și o sărută ușurel pe buze. Apoi, întinzându-se lângă ea pe piatra rece, își așază capul lângă al ei pe un colț al jachetei lui împăturite și își puse mâna pe pieptul ei, astfel încât vârfurile degetelor să poată atinge zona din jurul umărului ars. Intrând într-un fel de semi-transă pentru a-l ajuta să se concentreze, se întinse către Forță și se apucă de treabă.

18

I i luă câteva minute, dar în cele din urmă Wedge îi găsi pe ceilalți la o cafenea mică în aer liber la jumătate de stradă distanță de biroul de înregistrare a traficului spațial.

– Aici erați, zise el pe un ton ușor acuzator, în timp ce se lăsa să cadă în cel de-al treilea scaun de la masă.

– Care-i problema? întrebă Moranda, sorbind din lichiorul verde-albăstrui pal, care-i fusese tovarăș permanent la cafenea încă de când o cunoscuseră. Ți-am zis că o să fim pe stradă.

– Ai dreptate... ar fi trebuit să ghicesc că te referai la locul ăsta, replică Wedge, aruncând o privire acră băuturii. Nu crezi că ai început cam devreme?

– Ce, asta? întrebă Moranda, ridicând paharul și rotindu-l în lumina dimineții. Asta nu-i nimic. Oricum, ai avea tu inima să-i refuzi unei bătrâne una dintre ultimele plăceri care i-au mai rămas?

– Scuză asta cu „bătrâna“ începe să se cam uzeze. Wedge își îndreptă atenția spre Corran și cana cu bătură aromatică pe care o ținea între palme.

– Și tu ce scuză ai?

Corran ridică din umeri.

– Îți țin companie. Să înțeleg că cercetarea sosirilor navelor a mers prost?

– N-a mers deloc, mârâi Wedge, uitându-se urât la cana lui Corran. Acum, că stătea să se gândească, o băătură părea o idee bună. Dar după acel discurs moralizator nu prea mai putea să cheme un droid și să comande ceva...

Lângă el avu loc o mișcare, și o mână mecanică îi puse în față o cană, vărsând mai întâi câteva picături, după străvechiul și iritantul obicei bothan.

– Ce-i asta? întrebă el.

– Am comandat-o când te-am văzut venind, spuse Moranda. Ne-am gândit că după ce ai avut de a face cu birocrăția bothană s-ar putea să vrei ceva mai tare decât o ciocolată fierbinte.

Wedge se strâmbă. Se terminase cu șarmul măreț al conducerii.

– Mulțumesc, zise el, luând o înghițitură.

– Deci, ce s-a întâmplat? întrebă Moranda. Nu te-au lăsat să vezi dosarele navelor care au aterizat?

– Nu fără cincisprezece forme de autorizare, îi spuse Wedge. E o nebunie. Ba chiar mai mult, având în vedere că tot ce se află pe listele alea este, teoretic, o informație publică. Dacă aș fi vrut să stau la astroport și să notez numele fiecărei nave care sosește, aș fi putu să o fac.

– Devin agitați, murmură Corran, învârtindu-și cana. Sunt îngrijorați că Răzbunare ar putea începe să îi lovească pe cei mai buni clienți ai lor.

– Oricum, nu are rost să te pui cu birocrăția, zise Moranda. Hai să ne gândim logic la asta.

Wedge o invită cu un semn din mână.

– Te ascultăm.

– În regulă. Moranda luă o înghițitură. Cred că suntem cu toții de acord că dacă cineva vrea să dezafecteze generatorul de scut din Drev'starn, un atac frontal iese din discuție. Doar dacă nu aduc cu ei un lansator de torpile protonice portabil, clădirea este prea bine apărată.

– Ceea ce înseamnă că vor fi nevoiți să se bazeze pe un subterfugiu, aprobă Corran. Până acum este destul de evident.

– Nu mă grăbi, îl dojeni Moranda. Acum, putem presupune că nu vor reuși să cumpere pe nici unul dintre tehnicieni sau dintre cei care lucrează înăuntru. Dar cum ar fi să-i planteze ceva unuia dintre ei?

– Cum ar fi o bombă? întrebă Wedge cu îndoială. Nu cred. E un spațiu mare acolo jos. Orice bombă destul de puternică pentru a produce stricăciuni serioase ar fi găsită cu ușurință.

– În plus, dacă au ceva creier, îi pun pe muncitori să își schimbe hainele înainte de a intra în zonele în care se află generatorul, adăugă Corran. Asta îi apără și de monitoarele de spionaj care i-ar putea fi strecurate cuiva.

– Deci muncitorii ies din discuție, zise Moranda. Cum rămâne cu diferitele circuite subterane care aduc apă și energie?

– Nu există conducte de apă, spuse Wedge gânditor. Se presupune că apa și hrana sunt aduse de afară și că sunt scanate de trei ori împotriva contaminării. Se uită la Corran. Totuși, cu energia este cu totul altă poveste.

– S-ar putea să ai un fir, aprobă Corran, încruntându-se în timp ce bătea încetișor cu degetele în masă. Fiecare generator de scut ar trebui să aibă sursa lui de energie autonomă. Dar este numită sursă de *rezervă*, ceea ce implică faptul că principala sursă de energie este exterioară.

– De unde aflați toate astea, apropo? întrebă Moranda. Sper că nu din propaganda bothană.

– Nu, le-am scos din dosarele militare ale Noii Republici, îi zise Wedge. Din păcate, ce avem noi cam duce lipsă de detalii.

– Secretomanie paranoică tipic bothană, mârâi Moranda. Nu cred că aveți vreo idee unde se află rețelele.

– Nici măcar o bănuială, îi spuse Corran.

– Ei, atunci ăsta e *al doilea* lucru pe care trebuie să îl facem, zise Moranda. Să obținem planurile complete ale clădirii.

Corran își arcui o sprânceană.

– Sper că nu te aștepți să ni le dea bothanii pe tavă.

Moranda pufni.

– Firește că nu, spuse ea. De aceea zic că este *al doilea* lucru pe care trebuie să îl facem. Nu putem să vizităm clădirea arhivelor de construcții în timpul zilei.

Wedge avu un schimb de priviri cu Corran.

– Clădirea e deschisă doar ziua, observă el cu grijă.

– Exact, zise Moranda zâmbind încurajator. Te prinzi repede.

Wedge se uită iar la Corran.

– Corran?

Celălalt făcu o grimasă, dar apoi ridică din umeri.

– Avem niște ordine, îi aminti el lui Wedge. Și astea nu sunt doar de a-i apăra pe bothani, știi.

– Cred că da, spuse Wedge fără tragere de inimă. Se terminase cu șarmul conducerii; se terminase chiar și cu conducerea. Totuși, Moranda avea dreptate. Din păcate.

– Deci, dacă ăsta-i al doilea lucru pe care trebuie să-l facem, care-i primul?

– Mă gândeam să obținem transmisiunile făcute de aici în ultimele câteva zile, zise Moranda. Dacă Răz bunare pune la cale ceva, probabil că grupul lor trebuie să dea raportul din când în când.

Wedge căscă gura.

– Vrei să mergi să verifici *traficul de comunicații*? Ai habar cât de multe *se fac* pe planeta asta?

– Tocmai de aceea nu o să își facă griji în privința asta, spuse Moranda veselă. Se vor gândi că nu o să fie nimeni atât de nebun să caute în toate astea.

– Cei de față se exclud, evident.

– Ei, firește. Moranda ridică o mână. Acum, stați o clipă, nu este așa de rău pe cât pare. Putem elimina transmisiunile de la corporațiile majore sau cu reputație solidă – chiar dacă una dintre ele este implicată, nu ar trimite nimic în nume propriu. De asemenea, putem să eliminăm și orice mesaj necriptat, și orice mesaj de peste, să zicem, cincizeci de cuvinte. Ar trebui să obținem ceva rezonabil.

Wedge se încruntă.

– De ce mesajele de peste cincizeci de cuvinte?

– Cu cât este mesajul mai scurt, cu atât este mai greu de decriptat, explică Corran, părând la fel de nedumerit ca și Wedge. E unul dintre lucrurile pe care le-am învățat la SecCor. Întrebarea *mea* este de ce ne mai chinuim să îl găsim, dacă tot nu o să putem să-l citim?

– Ca să aflăm unde se duce, desigur, zise Moranda terminându-și lichiorul. Tipii de la capătul ăsta n-au decât să fie cât de precauți vor;

dar dacă au un contact prost pe linie, tot putem să-i prindem. Tot ce ne trebuie este un sistem probabil și pot să-i trimit pe oamenii lui Karrde peste ei de la celălalt cap.

– Tot pare o nebunie, declară Wedge, privindu-l pe Corran. Tu ce crezi?

– Nu e o nebunie mai mare ca cea de a intra în clădirea arhivelor de construcții după ora închiderii, arată Corran.

– Mulțumesc că mi-ai adus aminte, suspină Wedge. Sigur, să încercăm. Doar să fie în stare calculatorul de pe naveta noastră de așa ceva.

– Dacă nu, cel de pe nava mea se descurcă, îl asigură Moranda ridicându-se în picioare. Haide, să trecem la treabă.

– Căpitane?

Nalgol se întoarse de la întunericul de nepătruns din fața distrugătorului spațial imperial *Tiranica*.

– Da?

– Legătură radio de la echipa de șoc, domnule, zise Oissan, șeful contrainformațiilor, oprindu-se în poziție de drept și înmânându-i căpitanului un datapad.

– Mă tem că nu o să vă placă.

– Zău, spuse Nalgol, aruncându-i lui Oissan o privire lungă și dură în timp ce lua datapadul. Având în vedere orbirea *Tiranicii*, era, fără îndoială, plăcut să primești aceste scurte rapoarte de la echipa de șoc a contrainformațiilor imperiale de pe Bothawui. Dar, pe de altă parte, orice transmisiune secretă, chiar și una inocentă, trimisă unei balize de legătură lipsite de importanță, nu făcea decât să-i mai dea un indiciu inamicului. Cât despre posibilitatea ca acea transmisiune potențial periculoasă să conțină vești proaste...

Mesajul era, ca întotdeauna, scurt. *Suntem la zece zile de încheierea punctului de inițiere. Vom reface programul.*

– Zece zile? Nalgol își mută privirea amenințătoare de la datapad la Oissan. Ce-i prostia asta cu zece zile? Raportul de acum două zile spunea că vor mai fi doar *șase* zile.

– Nu știu, domnule, zise Oissan. Toate mesajele către noi trebuie să fie scurte...

– Da, știu, i-o tăie Nalgol, încruntându-se iar la datapad. Încă zece zile în această beznă blestemată. Exact ce-i lipsea echipajului acestei nave iritate.

– Ar face al naibii de bine să informeze Bastionul mai bine decât pe noi.

– Sunt sigur că așa fac, domnule căpitan, spuse Oissan. Paradoxal, poate, este mult mai sigur să trimiți o transmisiune lungă pe o frecvență comercială prin HoloNet decât să trimiți una radio, pe rază scurtă, până la noi.

– Cunoscut de bine teoria comunicațiilor, mulțumesc, zise Nalgol glacial. Un om prudent, se gândi el întunecat, ar fi găsit un mod de a se retrage rapid după ce ar fi adus astfel de știri. Fie Oissan nu era atât de

prudent pe cât crezuse Nalgol întotdeauna, fie era și el destul de iritat pentru a căuta un motiv de ceartă cu căpitanul său.

Sau aceasta făcea parte dintr-o evaluare privată a stării psihice a căpitanului său.

Oricât i-ar fi plăcut să o nege, Nalgol trebuia să accepte că lipsa de ocupație și izolarea începeau să-l afecteze și pe el.

– Eram doar îngrijorat ca întârzierea să nu afecteze planurile Bastionului, îi spuse el celuiilalt, forțându-se să își păstreze calmul vocii. De asemenea, aș vrea și eu să știu cum naiba au pierdut șase zile întregi dintr-un program de două luni.

Oissan ridică din umeri.

– Fără să știu exact ce trebuie să facă ei acolo, nici nu mă pot aventura să ghicesc, spuse el corect. În această situație, vom fi nevoiți să ne bazăm pe judecata lor. Ridică ușor sprâncenele. Și pe geniul Marelui Amiral Thrawn, desigur.

– Desigur, murmură Nalgol. Întrebarea este dacă toți înfierbântații ăia înarmați din jurul lui Bothawui vor fi în stare să se abțină încă zece zile înainte de a începe să tragă. La cât a mai ajuns numărul navelor de luptă?

– Ultimul raport de la nava-sondă se află în înregistrarea aceea, domnule, zise Oissan făcând un semn din cap către datapad. Dar cred că numărul actual este de o sută douăsprezece nave.

– O sută douăsprezece? repetă Nalgol, încruntându-se în timp ce deschidea raportul. Iată-l: o sută douăsprezece. Nu se poate, insistă el.

– Ba da, domnule, îl asigură Oissan. Au venit treizeci și una de nave de luptă, se pare că toate în ultimele zece ore.

Nalgol cercetă lista. Și era un grup bine echilibrat: paisprezece nave di-male și d'fariene pro-bothane contra șaptesprezece nave ishori anti-bothane.

– Incredibil, spuse el clătinând din cap. Extratereștrii ăștia nu au altceva mai bun de făcut?

Oissan pufni încet.

– Din știrile pe care le aduc navele-sondă, dacă nu suntem îngropați în de trei ori mai multe nave este doar pentru că Noua Republică *chiar* are lucruri mai bune de făcut, zise el. Dar nu vă faceți griji, am încredere în corpul diplomatic al Noii Republici. Sunt sigur că vor păstra calmul până când vom fi gata de atac.

– Sper, spuse Nalgol încetișor, întorcându-și iar privirea spre bezna de afară. Deoarece după toată această așteptare, dacă nu apuca să tragă în pleava asta rebelă și iubitoare de extratereștri, avea să fie foarte furios.

Chiar foarte furios.

Sonerie enervant de veselă de la „Exoticalia Pet Emporium“ sună, iar Navett ieși din camera din spate la timp pentru a-l vedea pe Klif închizând ușa după el.

– Văd că afacerile merg perfect, zise el privind în jur prin magazinul fără clienți în timp ce mergea către tețghea printre șirurile de cuști cu animale.

– Exact cum îmi place mie, spuse Navett, sprijinindu-se într-un cot de tețghea și făcându-i semn celui alt către un scaun. Ai trimis mesajele?

– Da. Klif trecu pe lângă el și se așeză pe un scaun. Dar nu cred că o să le placă vreunul.

Navett ridică din umeri.

– Să ni se alătore. Va fi neplăcut și pentru noi... va trebui să prelungim data de livrare pentru cei trei mawkreni. Dar nu prea avem ce face. A fost ideea bothanilor, nu a noastră, să se apuce să își țină tehnicienii încuiați în clădirea scutului câte șase zile în șir.

– Da, zise Klif cu greu. Nu cred că se așteaptă cineva să ne trimitem bombițele cu ceas cu următorul schimb înainte ca acesta să intre în tură.

– Stai liniștit, îl calmă Navett. Acoperirea noastră e foarte sigură, iar lui Horvic și lui Pensin nu o să le strice să mai spele o vreme vasele pentru ho'dini. Putem să mai rezistăm șase zile fără probleme.

– Poate că nu, spuse Klif posomorât. Ghici pe cine am zărit la centrul de comunicații când verificam mesajele.

Navett miji ochii.

– Doar nu pe cele două personaje din armata Noii Republici?

– În carne și oase și de două ori mai fudule, aprobă Klif cu o mișcare din cap. Și aveau companie: o bătrână cu o mantie cu glugă care părea să se descurce mai bine decât ei. Cineva de la limită, fără îndoială.

Navett se scărpină pe obraz.

– Crezi că ea le-a recuperat portofelele de la hoții bothani?

– Bine, acum aveau portofelele la ei, spuse Navett. Deci aș zice că da, probabil ea a fost.

– Hm. Niște personaje din armata Noii Republici împreună cu o hoată de la limită. Primeau sau trimiteau ceva?

– Nici una, nici alta, îi spuse Klif. Scoteau o listă cu toate transmisiunile făcute de aici în ultimele cinci zile.

– Interesant, zise Navett, bățând ușurel darabana cu degetele în tețghea. Analiză?

– Sunt pe urmele noastre, mârâi Klif. Sau, cel puțin, știu că mai e cineva aici. Ridică o sprânceană. Și, bănuiesc ei, are legătură cu generatorul de câmp din Drev'starn, altfel nu ar fi petrecut atât timp pe aici.

– Recomandare?

– Îi omorâm, spuse Klif direct. La noapte.

Navett se uită pe lângă el la vitrina din capătul opus al magazinului, privind sutele de trecători și zecile de vehicule care treceau în grabă. Drev'starn era un oraș extrem de aglomerat, pe care prezența navelor de luptă de deasupra îl făcea și mai agitat. Oamenii și extraterestrii se grăbeau peste tot...

– Nu, zise el încet. Nu sunt pe urmele noastre. Nu încă. Bănuiesc ei că se pune ceva la cale, dar nu sunt siguri. Nu, cel mai bine pentru noi acum este să rămânem ascunși și să nu le atragem atenția.

Klif își țuguie buzele, dar dădu din cap aprobator, în silă.

– Tot nu-mi place chestia asta, dar tu ești șeful. Poate că nu vor decât să dea de Răzbunare; și nu o să caute un grup atât de mare într-un magazinas de animale de companie.

– Bună idee, aprobă Navett. Chiar ne-am putea gândi să înscenăm o altă revoltă pentru ei dacă ni se pare că ajung prea aproape. Dacă ești pregătit de o altă reprezentare.

Klif ridică din umeri.

– Două revolte pe Bothawui ar putea însemna că ne forțăm norocul, zise el. Dar pot să pornesc una, dacă este nevoie.

În cealaltă parte a încăperii, unul dintre animale chițăi de două ori și apoi tăcu. Probabil că unul dintre mawkrenii borțoși gemea în somn, hotărî Navett. Ar fi fost bine să se apuce să le facă injecțiile alea, dacă nu voia să aibă o grămadă de șopârle minuscule care să-i mișune printre picioare cu șase zile înainte de a avea nevoie de ele.

– Nu îmi doresc decât să știm cine sunt oponenții noștri, comentă el.

– Poate că putem afla, spuse Klif scoțând un datapad. I-am urmărit până la astroport și la nava lor. Se dovedește că este un Pacificator Sydon MRX-BR excedentar.

Navett se strâmbă. Pacificatorul fusese vehiculul de cercetare preferat al Imperiului, capabil să caute noi lumi și să le ofere o lovitură devastatoare la nevoie. Considerat de Noua Republică a fi prea provocatoare pentru sensibilitățile delicate ale ființelor primitive înspăimântate, utilizarea lui fusese încetată repede. Încă un semn, dacă mai era nevoie, de cât de mult se destrămau lucrurile de la Endor.

– Ai vreun nume?

– Și un cod de înregistrare, zise Klif, dându-i datapadul. Este nava femeii, din păcate – ea a deschis-o – dar tot putem să-i verificăm prin ea.

– Excelent, spuse Navett luând datapadul. *Expresul Degetelor Iuți*, ha? Pare a fi nava unei hoațe de buzunare, bine. Un nume cochet pentru o hoată cochetă.

Îi dădu datapadul înapoi.

– Pe undeva prin Drev'starn trebuie să existe un birou al Navelor și Serviciilor. Găsește-l și vezi ce obții.

– Aha, zise Moranda din alcovul minuscul pentru calculator al navei. Ei, ei, ei.

Așezat în sala de lângă alcov, Wedge își luă ochii de la sculptura-contur scumpă de pe peretele din fața lui și gândurile de la meditația asupra felului în care Moranda ar fi putut ajunge în posesia unui astfel de trofeu.

– Ai găsit ceva? întrebă el.

– S-ar putea, spuse Corran. Cu brațele încrucișate și sprijinit de perete, se uitase peste umărul Morandei în ultimele două ore.

– Trei mesaje, toate scurte și criptate, au fost trimise în ultimele cinci zile. Se uită la Wedge. Ultimul e din dimineața asta.

– De când din dimineața asta? întrebă Wedge ridicându-se și îndreptându-se spre ceilalți.

– Cam cu zece minute înainte de a ajunge noi acolo, spuse Moranda, uitându-se la ecran. Cred că nu ar fi trebuit să zăbovim atât cu băutura aia. Păcat.

Wedge se strâmbă, simțind un gust amar. „Păcat“ nu era nici măcar jumătate din asta. Cu Corran și abilitățile lui Jedi, chiar ar fi putut să-l identifice și să-l prindă pe cel care le trimisese dacă ar fi fost acolo la timp.

Dacă.

– Unde s-au dus transmisiunile?

– Către sectorul Eislomi, zise Moranda. Mai exact, în direcția stației de relee HoloNet Eislomi III.

Wedge își înăbuși un oftat.

– Cu alte cuvinte, o fundătură.

– Așa se pare.

– Totuși, dacă deja au trimis trei mesaje, ar mai putea trimite și altele, arată Corran. Vocea lui era calmă și controlată, fără vreo urmă de frustrarea sau dezamăgirea pe care Wedge știa că trebuia să le simtă și el pentru acest eșec parțial.

– În cel mai rău caz, putem să supraveghem locul.

– Pierdere de vreme, pufni Moranda. Dacă au vreun pic de minte, sunt în stare să detecteze un urmărit de la șaiszeci de pași cu ochii închiși.

– Depinde cum e făcută urmărirea, replică încăpățânat Corran. Și de cine o face.

– Ce, tu? îl luă Moranda în râs, măsurându-l din cap până în picioare. Bine. Ca și cum n-ai ieși în evidență ca un soldat din trupele de șoc la o petrecere ewok.

– Parcă era ca un wookiee la o reuniune de familie noghri.

– Nu, nu... ești destul de flexibil să le faci pe amândouă.

– Oh, mulțumesc, mârâi Corran. Mulțumesc foarte mult.

– Calmați-vă amândoi, îi întrerupse Wedge cu asprime. Corran are dreptate, Moranda... e nemaipomenit de bun la filaj. Oricum, și Moranda are dreptate, Corran... n-avem timpul sau trupele necesare să acoperim toate transmisiunile care pleacă, chiar și dacă am fi siguri că folosesc același centru.

– Cel puțin știm cu siguranță că operează cineva aici, observă Moranda. Asta e ceva.

– Nu prea mult, totuși, mormăi Corran.

– Acum m-am gândit, zise Wedge ridicând vocea, că mai este o cale pe care nu am încercat-o. Presupunând că Răzbunare nu este locală... și având

în vedere sentimentul ei anti-bothan, cred că putem presupune că... trebuie să-și fi găsit un loc în care să își stabilească sediul. Întrebare: unde?

Moranda pocni din degete.

– Un magazin. Trebuie să fie un magazin.

– Are dreptate, aprobă Corran, frustrarea și mândria lui profesională rănită fiind dintr-odată uitate. Un apartament n-ar fi bun... e prea riscant să se tot perinde lumea pe acolo la ore nepotrivite. Cu un magazin, poți să zici oricând că sunt livrări sau echipe de curățenie.

– Și, dacă lucrezi pentru altcineva, nu ai prea multă intimitate atunci când îți trebuie, adăugă Moranda. Și, ar trebui să fie ceva deschis destul de curând, și probabil cât mai aproape de clădirea generatorului de câmp.

– Exact la asta mă gândeam și eu, spuse Wedge. Și dacă oricum nu putem intra în clădirea arhivelor de construcții decât mai târziu...?

– Ce mai așteptăm? întrebă Corran desprinzându-se de perete și îndreptându-se către trapă. Cineva din Drev'starn trebuie să aibă o listă a tuturor magazinelor nou deschise. Să-l găsim.

– Nu, spuse căpitanul Ardif, împungând cu furculița pentru a accentua. Nu cred. Niciun pic.

– Dar programele de știri? replică colonelul Bas. Chiar și blocați aici am obținut, câte, cinci? Dacă treaba asta e o făcătură, e al kriffului de bună. Dacă-mi iertați limbajul, domnule, adăugă el cu întârziere, uitându-se rușinat la Pellaeon.

– L-am iertat, colonele, zise Pellaeon, ascunzându-și un zâmbet. Bas se cățăraseră în ierarhia piloților TIE și ajunsese colonelul vânătorilor *Himerei*; și, deși încerca din greu să se integreze între oamenii, în general, mai cultivați care formau corpul ofițerilor, limbajul mai necioplit din tinerețea lui ieșea periodic la suprafață.

Lui Pellaeon îi plăcea asta. Nu înjurăturile în sine, ci faptul că limbajul omului era un semn evident al opiniilor și emoțiilor lui cinstite și clare. Spre deosebire de unii dintre cei cu care avea de a face Pellaeon, Bas rareori încerca să își ascundă gândurile și sentimentele în spatele vorbelor lunecoase și politicoase.

– Sunt zvonuri, colonele, doar atât, spuse Ardif clătinând din cap. Acceptă faptele: Thrawn a murit. Amiralul Pellaeon a fost acolo și a văzut. Acum, dacă ăsta ar fi un truc...

Pellaeon își coborî ochii în farfurie și impunse altă îmbucătură din brualkiul înăbușit, detașându-se mintal de discuție. Era aceeași ceartă fără sfârșit, cu aceleași opinii și speculații, care se tot purta pe navă de o săptămână, de când locotenentul Mavron se întorsese cu povestea presupusei apariții a lui Thrawn în sistemul Kroctar. Fiecare, de la Ardif în jos, avea opinia lui despre; dacă era adevărat sau nu, niciunul dintre ei neputând să o dovedească celorlalți, și întreaga navă devenise încordată ca un arc întins prea mult.

Dar așteptarea, cel puțin, era pe sfârșite. Îi lăsase generalului Bel Iblis o lună și jumătate pentru a-și face planurile, iar *Himera* se afla aici, la Pesitiin, de două săptămâni. În mod clar, indiferent de motiv, Bel Iblis nu venea.

Și era vremea să plece acasă. Să se întoarcă în Imperiu și pe Bastion. Și, la diferite niveluri, să afle exact ce punea la cale Moff Disra. Va da ordinul de pregătire de plecare de îndată ce își va fi terminat masa. Dacă Bel Iblis nu sosea într-o oră după aceea...

– Domnule amiral Pellaeon, domnule căpitan Ardifff, aici este puntea, se auzi vocea maiorului Tschel din difuzorul popotei. Permiteți să vă dau raportul.

Ardifff ajunse primul la buton.

– Sunt căpitanul, zise el. Amiralul este cu mine. Ce este?

– O navă tocmai a intrat în sistem, domnule, spuse Tschel cu vocea încordată.

Ardifff îi aruncă lui Pellaeon o privire tăioasă.

– O altă acțiune a piraților noștri?

– Nu cred, domnule, zise Tschel. Până acum, cel puțin, este doar o singură navă: un cargobot ușor YT-1300 puțin înarmat. Transmit o cerere de a veni la bord și de a vorbi cu domnul amiral.

Pellaeon inspiră adânc.

– Transmisiunea are atașat vreun nume? Întrebă el.

– Da, domnule, spuse Tschel. Susține că este înaltul consilier al Noii Republici Leia Organa Solo.

***

Cu patru vânători TIE zburând în poziții de escortă de ambele flancuri, Șoimul se înălță deasupra soarelui din depărtare, în umbra călei de andocare a distrugătorului spațial.

– Ne-am angajat acum, spuse Elegos încet din scaunul de lângă Leia.

– Da, aprobă ea, cu mâinile pe manete, privind cum raza tractoare a *Himerei* îi trăgea în navă. Așa este.

– Te deranjează? Întrebă caamasul. La ce te gândești?

Leia făcu un semn, cu o mișcare rapidă a umerilor încordați.

– La un anumit nivel, firește că mă deranjează, îi zise ea. Riscurile sunt ceva ce o ființă rațională preferă întotdeauna să evite. Dar nu toate riscurile sunt rele. Una peste alta, ăsta e un risc bun.

Se întoarse pe jumătate și încercă să zâmbească.

– Cât despre cealaltă parte a întrebării tale, tocmai mă gândeam că dacă 3PO ar fi fost aici, probabil că acum ar zice „Suntem sortiți pieirii”.

Elegos chicoti, un sunet caamas special.

– Foarte bine, spuse el. Nu știam prea multe despre tine, doamnă consilier, în afară de ceea ce am citit și de ce am auzit de la alții. Această călătorie, oricât de scurtă, a fost foarte instructivă. Indiferent ce va urma, mă voi considera întotdeauna onorat că am petrecut aceste câteva zile cu tine.

Leia inspiră adânc. Cuvintele în sine, luate separat, puteau fi privite ca având un sunet amenințător. Însă rostite cu căldura liniștită a unui caamas, toate potențialele sentimente de amenințare sau frică dispăreau. Ceea ce

ajungea la ea era curajul, speranța și hotărârea; o inspirație și o putere care veneau nu atât de la Elegos, cât din rezervele ascunse în interiorul ei. Rezerve pe care vorbele și prezența lui reușeau cumva să le extragă din ea.

Nu era de mirare, se gândi ea cu o durere surdă, că senatorul Polpatine, înfometat de putere, dorise să distrugă un popor atât de periculos.

La baza rampei, Șoimul aștepta o siluetă singuratică atunci când Leia și cei trei începură să coboare: un bărbat cu părul alb, de înălțime potrivită, cu fața brăzdată de vârstă, însă cu poziția de drepti de paradă a unui ofițer de carieră. Își purta bine uniforma imperială, se gândi Leia; își purta chiar și mai bine pe piept emblema de amiral al Flotei.

– Doamnă consilier Organa Solo, zise el plecând capul cu seriozitate când ea se apropie. Sunt amiralul Pellaeon. Bun venit la bordul navei *Himera*.

– Mulțumesc, domnule amiral, spuse Leia răspunzând cu aceeași mișcare. A trecut mult timp.

El se încruntă.

– Mă tem că sunt în dezavantaj, zise el. Nu știam că ne cunoaștem.

– Nu am fost prezentați oficial, îi spuse Leia. Dar îmi aduc aminte că tatăl meu mi-a atras atenția asupra dumneavoastră ca fiind cel mai promițător dintre ofițeri în timpul Marii Adunări Alderaaniene anuale de la Pavilionul Regal când aveam zece ani.

Lui Pellaeon îi zvâcni buza.

– Îmi amintesc bine acele zile, zise el încet. Uneori, aș prefera să le fi uitat.

Ochii i se mutară asupra lui Elegos, care era în stânga Leiei.

– Poate doriți să îmi prezentați restul delegației dumneavoastră?

– Cu siguranță, spuse Leia, trecând, pentru moment, peste statutul neoficial al grupului. Acesta este Elegos A'kla, împluternicit al Vestigiului Caamas.

Pellaeon zâmbi șters și dădu din cap.

– Domnule împluternicit A'kla.

– Domnule amiral Pellaeon, zise Elegos, coborându-și capul într-o plecăciune caamas.

– La dreapta mea se află Sakhisakh clan Tlakh'sar, continuă Leia, făcând un semn către noghriul de lângă ea.

Pellaeon își păstră zâmbetul, dar Leia simțea o nouă fragilitate în spatele lui.

– Desigur, spuse amiralul. Alderaanian, caamas și noghri. Trei ființe cu cele mai bune motive de a urî Imperiul.

Sakhisakh se mișcă...

– Nu suntem mânioși pe dumneata, domnule amiral, zise Elegos cu calm înainte ca noghriul să poată vorbi. Nici nu simțim vreo animozitate împotriva popoarelor din Imperiu. Lumile noastre au fost distruse de mâna Împăratului Palpatine, iar acum și el este mort. A continua să alimentăm focurile urii nu ne va aduce nimic.

– Mulțumesc, domnule împluternicit, spuse Pellaeon. Vă apreciez generozitatea și înțelepciunea. Ochii i se așintiră scurt asupra lui Sakhi-sakh, apoi se întoarseră spre Ghent, care stătea neliniștit lângă Elegos.

– Și dumneata, domnule, ce nedreptate anume reprezintă?

– Eu? întrebă Ghent tresărind. Oh, nu. Eu nu fac parte din acest grup. Adică... eu sunt doar sintezorul care a reconstruit mesajul lui Vermel pentru generalul Bel Iblis.

Ultima urmă de zâmbet dispăru de pe fața lui Pellaeon.

– Cum adică, l-ai reconstruit? rosti el. Colonelul nu a prezentat mesajul în persoană?

– Mă tem că nu a ajuns atât de departe, zise Leia. Conform spuselor generalului Bel Iblis, corveta lui a fost interceptată de un distrugător spațial în timp ce se apropia de Morishim.

Ochii lui Pellaeon căpătară o privire ucigătoare.

– Interceptată și distrusă?

– Nu, cel puțin nu atunci, spuse Leia. Distrugătorul spațial a tras nava în cala de andocare și apoi a scăpat.

– Înțeleg. Pentru un moment, Pellaeon rămase nemișcat, uitându-se în gol, cu o figură dură și aproape crudă, cu emoțiile atinse de o furie clocotitoare. Leia își întinse Forța, încercând să citească dincolo de această emoție și întrebându-se dacă ar trebui să întrerupă tăcerea sau să îl aștepte pe el să o facă.

Elegos preluă decizia.

– Înțeleg că domnul colonel Vermel v-a fost un prieten apropiat, comentă el încet.

Ochii și atenția lui Pellaeon reveniră.

– Sper că încă mai este, zise el. Dacă nu, cineva o să plătească amarnic pentru moartea lui.

Expiră.

– Dar ați venit să vorbim despre pace, nu despre răzbunare. Dacă doriți să mă urmați, am pregătit o încăpere în afara calei de andocare.

– Aș prefera să discutăm la bordul navei mele, dacă nu vă supărați, spuse Leia. Din păcate, gărzile mele de corp insistă asupra acestui lucru.

Pentru o fracțiune de secundă, în emoțiile lui Pellaeon se simți o pâlpâire de nesiguranță, chiar de frică. Dar apoi teama se șterse, iar el surâse din nou.

– Firește, aveți mai mulți noghri la bord, zise el aruncând o privire la Șoimul care se profila deasupra lor. Fără îndoială că ne urmăresc chiar acum, cu armele pregătite.

– Nu vă paște niciun pericol, domnule amiral, interveni Elegos. Decât dacă îl aduceți dumneavoastră la bord.

Pellaeon făcu un semn spre rampă.

– În acest caz, doamnă consilier, accept. Vă rog, luați-o înainte.

Un minut mai târziu, Leia, Pellaeon și Elegos stăteau în jurul mesei de joc a Șoimului – un loc dureros de nepotrivit pentru o astfel de ocazie

însemnată, se gândi Leia un pic jenată, dar singurul de pe navă în care puteau sta cu toții confortabil. Sakhisakh, fără să comenteze, ocupase o poziție de gardă de unde putea urmări atât discuția lor, cât și rampa. Ghent, tot fără comentarii, se dusesse la consola tehnică a *Șoimului* și își făcea de lucru cu calculatorul.

– Voi trece direct la subiect, doamnă consilier, zise Pellaeon, uitându-se în trecere la Ghent și la noghri. Războiul care a început în urmă cu douăzeci și ceva de ani este, practic, încheiat... iar Imperiul a pierdut.

– De acord, spuse Leia. Această opinie este împărtășită și de alții în Imperiu? Un mușchi de pe fața lui Pellaeon zvâcni.

– Sunt sigur că cetățenii imperiali obișnuți au acceptat acest adevăr de ceva vreme, zise el. Doar conducerea a fost cea care s-a agățat de speranța că inevitabilul ar putea fi, cumva, împiedicat.

– Iar acum această conducere este de acord cu noi doi și cu cetățenii obișnuți?

– Da, spuse Pellaeon. Fără plăcere, însă da. Am fost autorizat de cei opt Moffi rămași să încep negocierile de pace cu Noua Republică.

Leia simți un nod în gât. Ascultase mesajul lui Vermel; venise la bord și îl văzuse pe Pellaeon așteptând-o singur... însă doar acum părea cu adevărat real.

Pace. Cu Imperiul.

– Totuși, ați spus deja că Imperiul a pierdut, întrerupse Elegos tăcerea. Ce mai este de negociat?

Leia își îndreptă umerii, trimițându-i o mulțumire tăcută lui Elegos pentru că îi amintise subtil care era datoria ei aici. Reprezenta Noua Republică și nu putea admite ca nada emoțională a păcii să o împiedice să vadă realitățile intelectuale dure ale situației.

– Domnul împluternicit A'kla are dreptate, zise ea. Ce ați câștiga dintr-un tratat de pace este evident. Ce am câștiga noi?

– Poate că ceea ce am câștiga noi nu este atât de evident pe cât credeți, spuse Pellaeon. Până la urmă, Noua Republică se luptă cu agitații interne și există toate indiciile că problemele se vor agrava.

Se uită cu subînțeles la Elegos.

– Câțiva dintre Moffi, de fapt, cred că sunteți pe punctul de a vă prăbuși într-un război civil total din pricina acestui subiect Caamas. În mijlocul unei astfel de anarhii, rămășițele Imperiului ar putea trece neobservate cu ușurință. Atunci, de ce să ne mai umilim cu un tratat de pace?

Leia își simți gura uscată. Era o întrebare foarte bună.

– Dacă ați crede cu adevărat că suntem în pragul autodistrugerii, nu ați mai fi aici, arătă ea.

– Poate, zise Pellaeon. Poate că doar nu cred că cei mai aprigi oponenți ai Imperiului vor uita de noi. Se opri. Sau poate că aș putea împiedica acel război civil.

Leia se încrunță.

– Cum?

– Mai întâi aş vrea să afirm ce ar dori Imperiul să fie inclus în orice tratat dintre noi, spuse Pellaeon. Vrem ca granițele noastre să fie confirmate și acceptate de Coruscant, cu garantarea dreptului de liberă trecere și de liber schimb între lumile noastre și cele ale Noii Republici. Fără hărțuire; fără lupte la graniță; fără presiune propagandistică împotriva noastră.

– Cum rămâne cu ne-umanii care trăiesc sub conducere Imperială? întrebă Sakhisakh. Trebuie să acceptăm și să fie folosiți doar ca sclavi?

Pellaeon clătină din cap.

– Imperiul care odată înrobea și exploata ființele cu rațiune a murit, îi spuse el noghriului. Dominația umană a lui Palpatine s-a transformat demult în cooperare totală între toate ființele dintre granițele noastre.

– Toți supușii voștri recunosc acum că sunt egali? întrebă Leia.

– Probabil că nu, recunosc Pellaeon. Dar, odată ce vom avea siguranța unui tratat de pace, oricărui sistem imperial care va dori să se alăture Noii Republici i se va oferi această șansă.

Ridică sprâncenele.

– De asemenea, ne vom aștepta ca sistemelor dintre granițele voastre care ar dori să se realăture Imperiului să li se permită să facă această alegere, cu aceleași garanții de siguranță și de liber schimb aplicate și lor.

Sakhisakh scuipă o înjurătură noghri.

– Ce popoare ar fi atât de nebune, încât să vă dea vouă libertatea lor? întrebă el disprețuitor.

– Ai fi surprins, zise Pellaeon. Libertatea, până la urmă, este un lucru foarte subiectiv și relativ. Și, după cum spuneam, nu mai suntem Imperiul pe care îl știați voi.

Noghriul mormăi iar pentru sine, dar tăcu.

– Firește, toate garanțiile de siguranță vor funcționa și în cealaltă direcție, zise Pellaeon, întorcându-se înapoi spre Leia. Fără atacuri din partea forțelor imperiale; fără provocări; fără mercenari. Fața îi zvâcni, aproape într-un zâmbet. Și, desigur, dacă s-ar întâmpla să dăm peste vreo altă super-armă ascunsă de Palpatine, vom lucra împreună la dezamorsarea ei.

Leia își adună curajul.

– Și cum rămâne cu super-arma pe care deja o folosiți?

Pellaeon se încruntă.

– Ce super-armă?

– Cea care aproape ne-a învins o dată, zise Leia. Marele Amiral Thrawn.

Pellaeon strânse scurt din buze, iar Leia simți valul de nesiguranță și de teamă liniștită care trecu prin el.

– Nu știu, doamnă consilier. Habar nu am ce se întâmplă acolo.

Leia îi aruncă o privire lui Elegos.

– Cum adică?

– Întocmai cum vă spun, îi zise Pellaeon. În ultimele două săptămâni am stat aici la Pesitiin în așteptarea generalului Bel Iblis și m-am aflat

sub un camuflaj total al comunicațiilor începând cu câteva zile înainte de asta. Până cu o săptămână în urmă nici nu știam că se spune despre Thrawn că ar fi în viață.

Leia se încruntă, întinzându-și Forța către Pelleaon. Însă în gândurile sau emoțiile lui nu putea detecta nicio urmă de duplicitate.

– Spuneți „se spune că este în viață“, domnule amiral, zise Elegos. Această exprimare implică faptul că nu credeți că s-a întors?

– Nu știu ce să mai cred, domnule împluternicit, spuse Pelleaon. Cu siguranță, am toate motivele să cred că a murit. Mă aflu pe puntea *Himerei*, lângă el, când s-a părut că a murit.

– Din nou, spuneți „s-a părut“ că a murit, insistă Elegos. A murit sau nu?

– Chiar nu știu, zise Pelleaon suspinând. Thrawn era extraterestru, cu fiziologie extraterestră și... clătină din cap. Chiar a fost văzut de cineva din Noua Republică? Cineva în ale cărui vorbă și judecată să te poți încrede?

– Prietenul meu, Lando Calrissian, a fost interceptat și dus la bordul *Neîndurătorului* împreună cu senatorul diamal, spuse Leia. Amândoi susțin că a fost într-adevăr Thrawn.

– *Neîndurătorul*, murmură Pelleaon, încruntându-se. Nava lui Dorja; și el este unul dintre cei care l-au cunoscut personal pe Thrawn. Este greu de crezut că ar putea fi ușor de păcălit. Sau, de fapt, că și-ar risca nava fără un motiv extrem de bun.

Leia ezită; dar nu avea cum să o spună altfel.

– Mă gândesc, domnule amiral, că aceste discuții ar putea fi premature, zise ea. Dacă Thrawn este în viață, atunci s-ar presupune că nu vă mai aflați la conducerea armatei imperiale.

– Dacă este în viață, mai mult ca sigur mă va ușura de comanda supremă, spuse Pelleaon pe un ton egal. Totuși, în acest moment, acest lucru este irelevant. Armata este subordonată Moffilor, iar Moffii m-au autorizat să negociez acest tratat.

– Această autorizare nu va fi, totuși, retrasă în cazul întoarcerii lui Thrawn? replică Leia.

– S-ar putea, recunosc Pelleaon. Dar până când sunt informat de o astfel de decizie, îmi păstrez autoritatea.

– Înțeleg, murmură Leia, brusc văzându-l pe bătrânul amiral într-o altă lumină. Aflase despre revenirea lui Thrawn cu o săptămână în urmă; însă, în loc să se întoarcă repede pentru a afla mai multe, rămăsese intenționat aici, sub un camuflaj de comunicații. Nu doar pentru a-l aștepta pe Bel Iblis, ci pentru a se asigura că încă mai avea autoritatea de a negocia dacă și când Bel Iblis va fi sosit. Pentru a porni avalanșa, poate dincolo de abilitatea Moffilor sau a lui Thrawn de a o opri cu ușurință.

Acesta nu era un joc sau, cel puțin, nu era un joc la care participa și el. Amiralul Pelleaon, Comandantul Suprem al forțelor imperiale, dorea sincer pacea.

– Thrawn le-a spus ceva lui Calrissian și senatorului diamal? Întrerupse Pellaeon meditația Leiei. Presupun că au fost lăsați să plece... foarte puțini oameni scapă pur și simplu de pe un distrugător spațial imperial.

– De fapt, în anumite privințe, mesajul lui a fost asemănător cu al dumneavoastră, zise Leia. I-a avertizat că Noua Republică se îndreaptă spre autodistrugere și și-a oferit ajutorul pentru evitarea acestui lucru.

– Luați în calcul oferta lui?

– Din păcate, metoda propusă de el a fost considerată drept inacceptabilă de către Senat, spuse Leia. A dorit să vorbească între patru ochi cu liderii bothani și din aceste conversații să afle cine a sabotat scuturile caamase.

– Interesant, zise Pellaeon, frecându-și gânditor bărbia. Mă întreb cum niște simple discuții cu ei ar putea duce la asta. În afară de cazul în care șefii clanurilor chiar știu adevărul.

– Ei susțin că nu, spuse Leia. Și, având în vedere amenințarea crescândă la adresa întregii specii bothane, cred că ne-ar fi oferit această informație dacă ar fi avut-o.

– Ați sugerat că și dumneavoastră ați putea avea o modalitate de a preveni războiul civil, îi aminti Elegos amiralului. Ați dori să o dezvoltați?

Leia simți cum Pellaeon își îndepărtă atenția de la gândurile lui.

– Sunt sigur că v-ați gândit că această criză ar putea fi rezolvată dacă ați găsi versiunea completă a Documentului Caamas, zise el. În schimbul unor termeni favorabili de pace, Imperiul ar fi dispus să vă ofere o copie a acestui dosar.

Leia îi aruncă o privire lui Sakhisakh și văzu reacția subtilă a noghriului. Dacă se încadrau în program, Han și Lando ar fi trebuit ca tocmai acum să caute acel document pe Bastion.

– Așa, pur și simplu? îl întrebă ea pe Pellaeon. Ni-l dați așa?

– Odată ce îl vom deține, da. Se opri. Este, însă, o problemă. Dacă documentul există cu adevărat, se află în secțiunea Dosarelor Speciale a arhivelor, care este foarte bine închisă și puternic criptată. Nu am cum intra în aceste dosare; nimeni dintre cei pe care îi cunosc nu poate. Dacă dorim să ajungem la document la timp, Noua Republică va trebui să ne împrumute un specialist de vârf în decriptări.

Din direcția consolei tehnice se auzi un fel de bolborosit înecat. Ghent încă stătea cu fața la panoul de control, dar spatele îi devenise dintr-odată rigid.

– Unde ar trebui să mergă? îl întrebă ea pe amiral, încă privindu-l pe Ghent. Pe Bastion?

– Nu, la baza Ubictorat de pe Yaga Minor, spuse Pellaeon. Comandantul de acolo îmi este prieten și există o consolă de acces la calculator mai izolată pe care o poate folosi. Pe Bastion ar fi mult prea periculos.

Leia se uită la el, simțind brusc un nod în gât.

– Cum adică, periculos?

– Bastion este casa și fortăreața unuia dintre cei mai vehemenți adversari ai păcii dintre toți oficialii Imperiului, zise Pellaeon încruntat, Moff Disra. De asemenea, pare a fi vârat până la gât într-un mic război privat folosind bande de pirați mercenari și fonduri obținute ilegal.

– Da, am observat toată activitatea piraterească, spuse Leia, luptându-se din greu să-și păstreze calmul vocii. Han și Lando pe Bastion... Nu credeți că Moff Disra s-ar bucura să aibă un reprezentant al Noii Republici pe lumea lui?

Pellaeon pufni.

– Care să sape în dosarele private imperiale? Nu prea. Expertul dumneavoastră nu ar rezista acolo mai mult de șase ore înainte de a suferi vreun accident convenabil. Dar va fi destul de în siguranță pe Yaga Minor.

– Mă bucur să aud asta, zise Leia uitându-se iar la Sakhisakh. Figura noghriului era rigidă și pe ea se citea aceeași durere și teamă pe care le simțea și ea. Han pe Bastion, în inima fortăreței unui Moff răzbunător...

– Ar fi posibil să ne oferiți un astfel de expert? întrebă Pellaeon.

Cu un efort suprem, Leia își goni temerile.

– Nu știu, spuse ea. Nu cred.

Pellaeon păru uimit.

– Nu credeți?

– Nu, zise Leia uitându-se iar la consola tehnică. Ghent încă stătea cu fața la panoul de control, însă își întorsese capul doar atât cât să poată urmări pe ascuns conversația din jurul măsuței de joc.

– Poate mai târziu, după ce vom avea un acord oficial. Dar nu încă.

– Până când va exista un acord, s-ar putea să fie deja prea târziu, o avertiză Pellaeon. Navele noastre de cercetare obțin ocazional programe de știri, dar chiar și din acestea știm că situația din Noua Republică se înrăutățește în mod clar. Chiar și cu un expert sintezor, proiectul va lua ceva timp.

Se strâmbă.

– Și mai există încă un factor. Bănuim că unul dintre agenții lui Moff Disra ar fi putut să pătrundă deja o dată în acele Dosare Speciale. Nu știm ce căuta, însă, în mod sigur, Documentul Caamas este o țintă posibilă. Dacă întârziem prea mult și reușește să intre iar pentru a șterge dosarul, s-ar putea să nu aflăm niciodată adevărul. Doar dacă acționăm imediat...

– În regulă, îl întrerupse Ghent, rotindu-se brusc în scaun pentru a se întoarce cu fața spre ei. În regulă, merg.

Leia clipi. Încă o dată, o luase complet prin surprindere.

– Nu vrei asta, zise ea. Ar putea fi periculos.

– Pericolul va fi foarte mic, insistă Pellaeon.

– Nu contează, spuse Ghent. Vocea îi tremura, dar bărbia nu i se mișca. Pe drumul de venire de la Coruscant, Elegos mi-a povestit tot ce s-a întâmplat cu lumea lui. A fost îngrozitor... toată lumea omorâtă, și toate animalele. I-am urât pe cei care au făcut asta... chiar i-am urât. Și i-am urât pe bothani pentru că au făcut să se întâmple asta.

Se uită la Elegos.

– Dar mi-a spus că ura nu este bună, că este unul dintre acele lucruri care îl rănește mai mult pe cel care urăște decât pe cel care este urât. Mi-a spus că poate exista dreptate fără ură și pedeapsă fără răzbunare. Mi-a spus că suntem cu toții responsabili pentru ce facem și pentru ce nu facem, și că nimeni nu ar trebui să plătească pentru crimele altuia.

O privi pe Leia în ochi.

– Sunt sintezor, doamnă consilier Organa Solo. Sunt un sintezor bun. Și sunt răspunzător pentru ce fac și pentru ce nu fac, așa cum ești și tu, și Elegos. Dacă pot fi de ajutor și nu o fac, sunt la fel de vinovat ca oricine altcineva. Dădu din mână neputincios. Nu sunt prea bun la astea. Înțelegeți ce vreau să spun?

– Înțeleg perfect, îl asigură Leia. Și oferta ta înseamnă foarte mult. Întrebarea este dacă îți pot da voie să îți riști viața astfel.

– S-ar părea că răspunsul la o astfel de întrebare ar trebui să fie clar, doamnă consilier, zise Elegos. Ca Jedi, vi se pare calea cea dreaptă ca șeful de criptare Ghent să meargă pe Yaga Minor?

Leia își ascunse o grimasă. Încă o dată, percepția caamasului intervenise, amintindu-i adevărata ei sursă de înțelegere și de îndrumare.

Doar că, de data aceasta, acea sursă o părăsise. Sau poate că, mai corect, ea părăsise sursa. Indiferent cât de mult se întindea spre Forță, nu putea vedea decât agitația propriilor ei temeri pentru siguranța lui Han. Temeri pe care, până acum, reușise să și le ascundă; vina că îl lăsase – chiar și încurajată de el – să calce pe o lume ostilă; indignarea și furia că după toți anii lor de sacrificiu, ea și Han erau încă cei cărora, se părea, li se cerea întotdeauna să riște totul pentru alții.

Înfrânându-și lacrimile, încercă să respingă valul de emoții. Dar acesta rămase ca o apă agitată, înspumată, spărgându-se de mintea și de spiritul ei.

Și, așa cum calmul Jedi îi scăpa, la fel se întâmpla și cu orice speranță de a vedea calea lui Ghent.

– Nu știu, recunosc ea în cele din urmă. Se pare că nu reușesc să văd nimic.

– Asta înseamnă că nu-i puteți garanta siguranța? întrebă Pellaeon încruntându-se.

– Niciodată nu este garantată siguranța nimănui, domnule amiral, spuse Elegos. Nici chiar de către un Jedi. Zâmbi șters, cu o ciudată expresie melancolică. Deși, firește, cei mai mulți dintre noi ne parcurgem viața fără nicio asigurare că drumul pe care ne aflăm este cel corect. Nicio asigurare în afară de cea a spiritului nostru.

– Elegos a tot vorbit despre astea de când am plecat de pe Coruscant, zise Ghent cu o slabă încercare de a rânji. Cred că o parte din chestiile lui nobile s-au prins de mine.

Neliniștit, se ridică în picioare.

– Aceasta este calea cea dreaptă. Și sunt pregătit. Când plecăm?

– Imediat, spuse Pellaeon, trăgându-se la marginea mesei și ridi-cându-se în picioare. Voi alcătui o scrisoare de prezentare pentru generalul Hestiv și îl voi detașa pe unul dintre cei mai de încredere piloți ai mei să te ducă pe Yaga Minor. Aruncă o privire la îmbrăcămintea lui Ghent. Cred că, de asemenea, o să îți dau și o uniformă imperială. S-ar putea ca Disra să aibă informatori pe Yaga Minor și nu are rost să atragi atenția aducând un civil într-o bază militară.

– Nu îl veți duce dumneavoastră cu *Himera*? întrebă Leia.

Pellaeon clătină din cap.

– De îndată ce ne vom încheia discuția, mă voi duce drept pe Bastion. Am niște întrebări destul de precise la care Moff Disra îmi datorează niște răspunsuri.

Leia înghiți.

– Înțeleg.

– Atunci, cu permisiunea dumneavoastră, mă duc să pregătesc transportul șefului de criptare Ghent. Pellaeon îi surâse șters lui Ghent. Adică transportul domnului locotenent imperial Ghent. Urmează-mă, locotenente.

Trecând pe lângă Sakhisakh, se îndreptă spre ieșirea *Șoimului*.

– Sigur, zise Ghent pornind după el. La revedere, Elegos. La fel și dumneavoastră, doamnă consilier.

– Mergi cu înțelepciune și curaj, spuse Elegos grav.

– Forța fie cu tine, adăugă Leia. Și mulțumesc.

Căpitanul Ardifff aștepta pe puntea de la pupa când Pellaeon ieși din turbolift.

– *Șoimul Mileniului* tocmai a ieșit din perimetrul de siguranță și a făcut saltul spre hyperspațiu, raportă el.

– Bine, zise Pellaeon, uitându-se pe lângă la videcran. În depărtare, vedea pâlpăirile slabe ale luminii soarelui reflectată de panourile vânătorului de escortă TIE care se întorcea la *Himera*.

– Și locotenentul Mavron?

– El și pasagerul său au plecat în urmă cu o jumătate de oră. Ardifff își arcui ușor sprâncenele. Pot să întreb...?

– Cum au decurs convorbirile? Pellaeon ridică din umeri. Cred că atât de bine pe cât merg discuțiile preliminare de obicei. Organa Solo nu este gata să angajeze Noua Republică pe un curs de acțiune doar în baza cuvântului meu, iar eu am spus, de asemenea, că nu pot accepta cuvântul ei drept garanție pentru acțiunile viitoare ale Coruscantului. Deci, mai sunt multe dansuri verbale de făcut.

– Dar dorește să discute.

– Dorește foarte mult să discute. Pellaeon ezită. Cel puțin, despre majoritatea lucrurilor.

Ardifff se încruntă.

– Cum adică?

Pellaeon se uită iar la stele.

– Este ceva ce nu mi-a spus, zise el. Ceva important – măcar de asta sunt sigur. Dar ce este mai exact... clătină din cap. Nu știu.

– Poate informații private în legătură cu bothanii? sugeră Ardifff. Sau ceva mai personal? A mai avut probleme pe Coruscant... se poate să fie pe punctul de a-și pierde complet influența acolo?

– Sper că nu, zise Pellaeon. Problemele politice dintre ea și Coruscant ar face acest proces mult mai dificil decât este deja. Ar putea respinge orice propunere doar pentru că a fost și ea implicată.

– Sau ar putea să o sprijine *pentru că* a fost ea implicată, arată Ardifff. Polarizarea pe care deja o vedem în privința subiectului Caamas s-ar putea răsfrânge și asupra unui lucru ca ăsta.

– Aceasta este una dintre cele mai mari griji ale mele, aprobă Pellaeon întunecat. Pacea va fi respinsă de unii doar pentru motivul că inamicii lor politici o susțin.

Păși pe lângă Ardifff pe pasarella de comandă.

– Însă cu toții avem doar cărțile pe care ni le-a dat universul, spuse el. Dacă Organa Solo refuză să ne arate unele dintre ele, va trebui să jucăm așa.

– Iar între timp, adăugă el, avem alte probleme de rezolvat. Stabilește cursul spre Bastion, domnule căpitan. Este vremea ca Moff Disra și cu mine să avem o discuție lungă și serioasă.

În fața *Șoimului*, stelele explodară în linii, iar Leia se cufundă nițel în scaun.

– Crezi că a vorbit serios? întrebă ea, întorcându-se către Elegos.

Acesta ridică din umeri în stilul caamas, cu tot corpul.

– Cred că amiralul Pellaeon este sincer, zise el. După cum presupun că știi cu mai multă siguranță decât mine. Bănuiesc că întrebarea pe care vrei să o pui cu adevărat este dacă putem avea încredere în sinceritatea lui.

– Nu știu, spuse ea. Ai dreptate, nu simt niciun fel de duplicitate la Pellaeon. Dar cu întoarcerea lui Thrawn pe scenă... Clătină din cap. Elegos, la el nimic nu a fost niciodată cum părea. Te putea manipula să faci exact ce voia el, în ciuda faptului că *știai* că asta încerca. S-ar putea ca Thrawn să folosească această inițiativă de pace a lui Pellaeon într-un scop cu totul diferit.

– De aceea nu i-ai zis că Han Solo se află pe Bastion? întrebă Elegos.

Leia îl privi fix.

– De unde știi despre asta? întrebă ea. Nu ți-am spus că Han s-a dus acolo.

Elegos ridică iar din umeri.

– Ai dat indicii, zise el. La fel și noghri. Nu mi-a fost greu să le pun cap la cap. Ochii lui albastru pe verde o sfredeliră. De ce nu i-ai spus amiralului Pellaeon despre asta?

Leia se întoarse pentru a scăpa de privire, prefăcându-se că studiază indicatorul motoarelor *Șoimului*.

– Știm că imperialii încurajează cel puțin o parte din violențele care au loc în Noua Republică, zise ea, luptându-se cu uscăciunea pe care o simțea brusc în gură. Revolta de pe Bothawui, de exemplu – garda mea noghri a găsit dovezi că focurile de armă care au stârnit-o au venit de la o armă cu lunetă imperială rară.

– Interesant, murmură Elegos. Nici despre asta nu i-ai zis lui Pellaeon.

– Problema este că nu avem dovezi solide pentru nimic, spuse Leia, clătînând obosită din cap. Și chiar dacă am avea... a te lupta cu Thrawn este ca și cum te-ai lupta cu o umbră, Elegos. Nu este niciodată unde crezi tu, făcând ceea ce te aștepți să faci. Tot ce face sunt cercuri în cercuri, în alte cercuri.

– Totuși, nu poți lăsa incertitudinea să te paralizeze, observă Elegos. Această cale îi permite să câștige din start. La un moment dat, bine sau rău, trebuie să acționezi. Privirea lui părea să o străpungă. Trebuie să te hotărăști în cine te încrezi.

Leia își înfrână lacrimile apărute brusc.

– Nu pot să am încredere în Pellaeon, zise ea direct. Nu încă. Dacă Thrawn dirijează întreaga operațiune, Han ar fi un ostatic extrem de util sau o monedă de schimb. Nu puteam să risc să aflu de la Pellaeon că Han este acolo.

– Dar ai avut destulă încredere în el, cât să-l lași să-l ducă pe Ghent într-o situație care ar putea fi la fel de periculoasă, arătă Elegos.

– Ghent a vrut să se ducă, spuse ea, știind chiar în timp ce vorbea că un astfel de argument o pune pe un teren foarte nesigur. În plus, nu i-ar fi de niciun folos lui Thrawn.

– Poți mai mult, doamnă consilier, zise Elegos, reproșul blând din vocea lui fiind o împunsătură în inima Leiei. Ghent știe foarte multe despre tehnicile de criptare și decriptare ale Noii Republici. Într-o stare de război, astfel de cunoștințe ar avea o valoare imensă pentru Imperiu.

– Am mai discutat despre asta, îi aminti Leia, primele urme de mânie colorându-i sentimentul de vină care se agita în ea. Cine se credea acest caamas să-i spună ei ce e bine și ce e rău să facă?

– Nu avem cum să evităm riscurile.

– De acord, zise Elegos. Și nu sugerez că deciziile tale au fost neapărat greșite.

Leia se încruntă, mânia crescândă transformându-se în nesiguranță bănuitoare.

– Ce sugerezi, atunci? întrebă ea.

– Că ești îngrijorată deoarece ți-ai folosit puterea și autoritatea pentru a-ți apăra soțul mai mult decât ai făcut-o pentru un străin, spuse Elegos. Că ești îngrijorată că ai trădat încrederea care ți este acordată în calitatea ta de înalt consilier, diplomat și Jedi.

– Nu este obligată să-ți răspundă, împluternicit A'kla, se auzi o voce aspră de noghri din spate lor.

Leia își întoarse capul pentru a-l vedea stând în ușa deschisă a cockpitului.

– Probleme? îl întrebă Leia.

– Nu, o asigură noghriul, înaintând și luând poziție în spatele ei. Am venit să raportez că nu ne urmărește nimeni și că Barkhimkh închide sistemele de arme. Își întoarse ochii negri spre Elegos. Dacă ea alege să își apere clanul de pericol, asta nu te privește.

– De acord, spuse Elegos cu calm. După cum deja am zis, nu sunt aici să emit judecăți.

– Atunci de ce insiști pe acest subiect? întrebă Sakisakh.

– Pentru că, după cum iarăși am spus, ea însăși nu este convinsă ca a făcut bine, zise Elegos întorcându-și privirea spre Leia. Este important să se gândească bine la această problemă și să ajungă la o concluzie, indiferent care. Fie de a-și accepta deciziile ca fiind corecte și de a continua, fie de a le recunoaște greșite și, de asemenea, de a continua.

– De ce trebuie să facă asta? întrebă Sakhisakh.

Caamasul zâmbi cu tristețe.

– Pentru că *este* un înalt consilier, un diplomat și un Jedi. Doar atunci când se va împăca cu sine însăși va avea înțelegerea și înțelepciunea de care vom avea nevoie cu toții să ne bazăm în zilele ce vor veni.

Pentru un timp, niciunul nu vorbi. Leia se uita în gol la cerul pestriț al hyperspațiului care trecea în goană pe lângă ei, mușcătura puternică a rușinii alăturându-se restului de emoții care se zbăteau în sufletul ei. Încă o dată, Elegos avea dreptate.

– Ar fi trebuit să fii Jedi, Elegos, spuse ea oftând în timp ce își desfăcea centurile și se ridica din scaun.

– Nu am abilitatea unui Jedi de a atinge Forța, zise Elegos, cu o urmă stranie de regret în voce. Și totuși, vorbești cu mai mare dreptate decât probabil crezi. Poporul meu are o legendă conform căreia, la începutul epocii lor, primii Cavaleri Jedi au venit pe Caamas pentru a învăța de la noi utilizarea morală a puterii lor.

– Nu mă îndoiesc că această legendă este adevărată, spuse Leia, făcând semn către scaunul din care tocmai se ridicase. Sakhisakh, dacă preiei tu controlul aici, mă duc în cală. Trebuie să mă gândesc și să meditez serios.

– **B**ună ziua, cetățeni-învățați ai Ordinului Imperial M'challa, șuieră salutul obișnuit al anticului droid de serviciu SE2 din spatele biroului de recepție.

– Cu ce putem eu și Biblioteca Imperială să vă ajutăm în această dimineață?

– Dă-ne o consolă de calculator, zise Han, stăpânindu-și cu fermitate starea deja proastă. Deja se profila o zi caniculară și umedă, iar el se simțea inconfortabil și ca un prost să defileze pe străzile orașului într-una dintre robele de învățat tradiționale M'challa pe care el și ceilalți le purtau încă de când sosiseră pe Bastion. Ultimul lucru pe care și-l mai dorea era să facă schimb de împunsături cu un droid SE2.

– Ne descurcăm singuri cu căutarea informațiilor, mulțumesc.

– Desigur. Droidul se uită la el, apoi la Lando, apoi la Lobot. Privirea îi zăbovi asupra celui din urmă, ca și cum s-ar fi întrebat de ce acesta își trăsese gluga atât de mult pe ochi într-o zi atât de călduroasă.

– Voi, cetățeni, ați mai fost aici, spuse el. În fiecare dintre ultimele trei zile, dacă memoria mea nu s-a degradat.

– Facem un studiu pe termen lung, interveni Lando micios. Durează foarte mult.

– Doriți ajutor? întrebă îndatoritor droidul. Avem câțiva droizi de cercetare și replici de interfață disponibile pentru închiriere la un preț nominal.

– Ne descurcăm singuri, îi zise Han, luptându-se din răspuțeri să se abțină de la a-i striga droidului în fața de metal. Tu, dă-ne o consolă, bine?

– Desigur, cetățean-învățat, spuse droidul amabil. Consola 47A. Mergeți prin ușa dublă din stânga...

– Știm unde e, zise Han, întorcându-se pe călcâie și mergând cu pași mari spre ușa indicată.

– Și mulțumesc, adăugă Lando.

El și Lobot îl prinseră din urmă pe Han chiar la ușa dublă.

– Crezi că poți să atragi nițel mai mult atenția asupra noastră? mârâi Lando când Han porni prin labirintul de cabine individuale și de grup care umpleau camera imensă și dintre care doar câteva erau ocupate.

– Poate ar trebui să dai cu droidul de câteva ori de birou... așa ar trebui să reușești.

– Multor imperiali nu le plac droizii, mârâi Han drept răspuns. Chiar și învățaților. Hai să o lăsăm baltă, da?

Lando nu răspunse, iar Han simți o înțepătură de vinovăție pentru că sărise așa la prietenul lui. Până la urmă, Lando îi făcea o favoare doar pentru că era aici. Dar dispoziția lui era deja prea proastă pentru ca vinovăția să înainteze prea mult. Trei zile de mers pe vârfuri prin capitala imperială, de a fi obligat să suporte imperiali prefăcuți, proprietari de cafenele care încearcă să te fure și droizi SE2 idiști, începuse să se sature de toate astea.

Mai ales, având în vedere cât de mult progresaseră în încercarea lor de a intra în secțiunea Dosarelor Secrete. Mai exact, deloc.

Ajunseră la Consola 47A și Han trase un al treilea scaun de la o cabină nefolosită pentru a-l adăuga celor două aflate deja acolo.

– În regulă, zise Lando, activând câmpul de intimitate al cabinei în timp ce îl așeza pe Lobot în fața tastaturii, iar el lua loc în scaunul de alături.

– Ai contact bun cu Moegid?

Lobot răspunse așezându-și degetele pe taste. Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic. Apoi, încet, începu să apese.

Mutându-și scaunul lângă Lando, înăbușindu-și o remarcă sarcastică prin care nu ar fi rezolvat nimic și care era probabil gratuită, Han se așează și încearcă să se liniștească. Poate că de data aceasta vor avea noroc.

Nava fu cufundată în tăcere aproape o oră până când Karoly se hotărî, încă o dată, că bănuise greșit.

Era supărător. Nu, de fapt, era enervant. Să ajungă până aici cu Solo și Calrissian – să petreacă zile întregi îngropată de vie în acest compartiment pentru contrabandă înghesuit de sub secțiunea de zi elegantă a yachtului lui Calrissian – și apoi nici măcar să nu-i găsească pe Karrde și pe Shada așteptând la capătul acesta al călătoriei era înnebunitor.

Inspiră adânc în beznă, comandându-și cu asprime să se calmeze. Poate Karrde și Shada întârziaseră doar și erau încă pe drum. Nu trebuia decât să aibă răbdare și să îi aștepte.

Între timp, era clar că nu avea nimic de câștigat dacă stătea în gaura asta și își plângea de milă. Întinzându-se deasupra, deschise zăvorul care ținea trapa ascunsă și trase cu grijă panoul într-o parte.

Pentru o clipă rămase nemișcată pe jumătate chinuită, ascultând la orice indiciu care i-ar fi putut arăta că ar fi fost auzită. Se ridică ușurel și ieși pe coridor, respirând adânc pentru a-și scoate din plămâni aerul stătut al compartimentului.

Nu se vedea nimeni. Nu că asta ar fi fost o surpriză. Solo, Calrissian și acel ciborg legat la biocalculator căruia îi spuneau Lobot plecaseră cu toții împreună în acea dimineață, lăsându-l probabil pe verpin în locul lui obișnuit din camera de control de la pupa. Aceasta fusese

procedura în fiecare zi de când aterizaseră aici și nimic din frânturile de conversație pe care le auzise nu arătase că s-ar fi schimbat ceva din această rutină. Repede, se gândi să se strecoare la pupa pentru a încerca iar să-și dea seama ce făcea verpinul, dar se hotărî să renunțe. Ultimele două încercări în această direcție nu îi dezvăluiseră nimic util și nu vedea vreun motiv pentru care să mai piardă timpul cu asta.

Ceea ce o făcea să se întrebe cu ce ar fi *trebuit* să-și piardă timpul.

De fapt, nu erau prea multe variante. În ultimele trei zile îi urmărise pe Solo și pe ceilalți până la ceea ce droidul SE2 de la biroul de primire identificase drept o bibliotecă imperială. În primele două zile se furișase după ei înăuntru; ieri, plictisită să se mai holbeze prin ecranul de intimitate ca să-i vadă apăsând butoanele calculatorului toată ziua, îi lăsase înăuntru și plecase în cercetare pe lângă clădire și prin vecini.

Acum, după ce se strecurase înapoi la bordul navei cu o noapte în urmă, verificase teoria conform căreia Shada s-ar fi putut întâlni, de fapt, cu verpinul, în timp ce Solo și ceilalți erau plecați. Dar și asta căzuse... și din ceea ce putea Karoly să vadă, rămăsese fără opțiuni. Având în vedere dovezile de până acum, Shada s-ar fi putut să nu mai vină deloc.

Iar *acesta* era un gând *extrem* de iritant. Ar fi însemnat că interpretase total greșit acea conversație dintre Solo și Calrissian la care trăsese cu urechea și că venise aici după *thresheri* verzi pe pereți.

Orice ar fi însemnat „aici”. Era în spațiul imperial – măcar atât fusese evident din populația exclusiv umană chiar înainte de a zări prima uniformă a Securității Imperiale. Dar unde anume în Imperiu era, asta nu știa.

Nu că ar fi contat prea mult, în afară de faptul că dacă Solo și Calrissian ar fi reușit să se descotorosească de ea, ar fi putut avea probleme să se întoarcă acasă. Puțin probabil, totuși – din cum vorbiseră de dimineață, oricare ar fi fost scopul lor, încă erau departe de a-l atinge.

Totuși, Karrde *fusesse* pomenit în acea conversație, deci poate că era doar precaut. O altă recunoaștere rapidă în jurul bibliotecii, se hotărî ea, apoi îl va urmări pe Solo din nou, când își vor lua pauza de prânz obișnuită.

Și poate că de data aceasta chiar vor vorbi ceva care să merite ascultat. Strecurându-se pe coridor, atentă la orice sunet, se îndreptă spre trapă.

***

– Încă un raport de la noul tău Imperiu, excelență, spuse Tierce punând două datacarduri pe biroul lui Disra. Guvernele ruuriene v-au trimis o copie a tratatului complet dintre sistemele lor și Imperiu.

– Sistemele? întrebă Disra luând datacardul și uitându-se încruntat la el. Credeam că tratatul nostru e doar cu sistemul lor principal.

– Așa era, zise Tierce cu îngâmfare. Se pare că mica noastră demonstrație împotriva acelor Prădători diamali a convins trei dintre coloniile lor independente că vor să fie și ele de partea învingătorului.

– Chiar așa, spuse Disra uitându-se dintr-odată cu interes la datacard. Coloniile ruuriene independente erau eforturi reunite cu alte șase specii.

– Ceilalți proprietari ai acestor lumi au fost de acord?

– Așa se pare, zise Tierce. Tratatelor vorbesc despre sistemele-colonie în întregimea lor, fără a menționa anumite regiuni sau districte. Zâmbi. Firește, ruurienii *sunt* destul de buni la persuasiune.

– Nu sunt singurii, spuse Disra uitându-se în capătul celălalt al camerei unde Flim stătea cocoșat pe un scaun, uitându-se posomorât pe fereastră.

– Felicitări, amirale. Ai mai strâns trei sisteme.

Flim nu răspunse, iar Disra își simți buza zvâcnind de dispreț. Se părea că maestrul în deghizări încă era bosumflat.

– Nu-ți face griji, zise Tierce urmărind privirea urâtă a lui Disra. O să treacă în curând și peste asta.

– Că dacă nu, o să se afle curând tras în țeapă pe undeva prin Spațiul Necunoscut, mârâi Flim fără să se întoarcă. Chiar lângă voi doi.

Disra se uită la Tierce.

– Care-i problema?

– Nimic serios, spuse Tierce gonind subiectul maestrului în deghizări cu o fluturare de mână. E îngrijorat de nava aia extraterestră, atâtă tot.

– Ah, zise Disra, zâmbind subțire. Da... misterioasa navă extraterestră pe care pilotul din celula în admirație o zărise și o înregistrase lângă Pakrik Minor. Cum mai stăm cu asta, apropo?

– Analizii trebuie să termine dintr-un moment în altul, îl asigură Tierce. Am sentimentul că asta s-ar putea să fie răspunsul, excelență.

Disra simți un fior pe șira spinării.

– Chiar crezi că a fost Mâna lui Thrawn în nava aia?

– Ai văzut modelul, arată Tierce. Pe jumătate vânzător TIE, pe jumătate altceva. Da, cred că este Mâna lui Thrawn sau agentul lui ori altcineva trimis de căpitanul Parck. Oricum, cred că am reușit, în cele din urmă, să momim ținta să iasă la iveală.

Flim scoase un hârâit răgușit.

– Ca și cum ai momi o Stea a Mortii, mormăi el.

– Cam exagerezi cu melodrama, amirale, spuse Tierce, răbdarea lui părând să fie pusă la încercare. Oricine ar fi, sunt zece feluri în care îi putem împiedica să se apropie atât de mult, încât să își dea seama că ești un fals.

– Și dacă vor să ne salute? replică Flim. Ce o să zici atunci? Că am laringită? Că am plecat pentru o săptămână?

– Terminați, amândoi, îi întrerupse Disra când comunicatorul de pe biroul său începu să clipească. Asta s-ar putea să fie.

Porni comunicatorul.

– Moff Disra, zise el.

Bărbatul de pe ecran era între două vârste, cu privirea ușor mioapă a celui care a petrecut mulți ani uitându-se în ecranul unui calculator.

– Colonelul Uday, excelență: Analiza Contraintformațiilor Imperiale. Am raportul final privind înregistrarea pe care mi-ați trimis-o.

– Excelent, spuse Disra. Trimite-l imediat.

– Da, să trăiți, spuse Uday uitându-se în jos și apăsând niște butoane care nu se vedeau. O altă lumină de pe ecranul lui Disra începu să pâlpâie, arătând transferul.

– Din păcate, nu am putut afla prea multe despre navă, continuă Uday, ceea ce am găsit este acolo.

– Mulțumesc, zise Disra, încercând să nu pară prea nerăbdător. Cu cât mai repede putea să termine cu acest prost vorbăreț, cu atât mai repede el și Tierce puteau începe să citească raportul rând cu rând.

– Vei primi o citație pe ordinea de zi pentru munca ta.

– Dacă îmi permiteți, excelență, mai întâi aș avea două lucruri de spus, zise Uday ridicând două degete.

– Sunt sigur că totul se găsește în raportul tău, spuse Disra întinzându-se către butonul de oprire. Mulțumesc...

– Conform notei care a însoțit fișierul, înregistrarea a fost făcută de un vânător TIE lângă Pakrik Minor, zise Uday. Se dovedește că nu este adevărat.

Disra îngheță cu degetul deasupra butonului.

– Explică.

– Fișierul este de fapt o compilație de două înregistrări diferite, spuse Uday. Una a fost făcută în sistemul Kauron, credem, cealaltă fie în sistemul Nosken, fie în Drompani. De asemenea, niciuna dintre ele nu a fost făcută de un vânător TIE.

Disra îi aruncă lui Tierce o privire atentă. Figura Gardianului Regal devenise de piatră.

– De unde știi? întrebă el.

– Că nu provin de la vânători TIE? întrebă Uday. Profilele de senzori nu se potrivesc. Cred că prima a fost făcută cu un X-interceptor sau cu un A-interceptor, o navă de luptă bine înarmată a făcut-o pe a doua. Nu una a Noii Republici – semnătura de verificare nu corespunde. Colonelul ridică din umeri. Cât despre locul în care au fost făcute, asta am aflat cu ușurință după dispunerea stelelor din fundal.

Disra inspiră cu grijă.

– Mulțumesc, domnule colonel, spuse el. Ai fost de mare ajutor. Cum ziceam, se apropie o citație pe ordinea de zi.

– Mulțumesc, excelență, spuse Uday.

Disra apăsă butonul comunicatorului și fața colonelului dispăru.

– Ei, zise Mofful uitându-se iar la Tierce. Se pare că am fost mințiți.

– Așa este, spuse Tierce, cu o voce înceată și cu o expresie dintr-odată amenințătoare. Cred, excelență, că am fost trădați.

Disra înjură urât.

– Clona aia nenorocită. *Afurisita* aia de clonă. N-ar fi trebuit niciodată să avem încredere în ei. Thrawn n-ar fi trebuit niciodată să înceapă tâmpenia asta de proiect.

– Calmează-te, zise Tierce pe un dintr-odată tăios. Thrawn știa foarte bine ce făcea. Și nu uita că multe clone au murit luptând pentru Imperiu.

– Tot sunt o grozăvie, mârâi Disra. Vorbise cu clonele; le condusesese în luptă; chiar le vânduse piraiilor Cavrillu în schimbul prețioșilor vânători stelari, Pasăre de pradă, ai lui Zothip. Tot i se făcea pielea de găină când se gândea la ele.

– Și nu poți să ai încredere în ele.

– Putem să lăsăm o clipă trădarea clonelor și pe Carib Devist? interveni Flim încordat. Mie mi se pare că întrebarea ar fi de ce ne-a trimis o înregistrare falsă? Ce ar fi avut de câștigat?

Tierce inspiră adânc, forțându-se în mod clar să se calmeze.

– Într-adevăr, asta e întrebarea. Disra, cum a venit înregistrarea?

– La bordul unei navete de sondare de la stația de contact a Ubictoratului de la Parshoone, îi spuse Disra. Trimisă de agentul de serviciu...

– Trimisă direct aici? îl întrerupse Tierce. Fără intermediari? Fără schimbări de curs?

– Nu, zise Disra, strângând o mână în pumn când, brusc și cu întârziere, își dădu seama. Voiau să afle poziția Bastionului.

– Și au reușit, spuse Tierce întunecat, având deja comunicatorul în mână. Aici maiorul Tierce de la Securitatea Capitalei: alertă totală. Posibili spioni în oraș; localizați-i și puneți-i sub supraveghere. Nu îi rețineți încă – repet, nu îi rețineți. Confirmarea de la Moff Disra trebuie să sosească.

Primi un răspuns și închise.

– Trebuie să trimiți o confirmare, excelență, zise el.

– Știu, spuse Disra, încruntându-se la el. Scuză-mă dacă par neobișnuit de încet azi; dar *nu* vrei să îi reții? Spioni sau sabotori umblă liberi în orașul meu și tu nu vrei să-i reții?

– Nu cred că sunt sabotori, zise Tierce. Până la urmă, se află aici cel puțin de vreo două zile și n-a explodat nimic.

– Oh, *asta* e liniștitor, spuse Disra cu răceală. De ce nu vrei să fie reținuți?

– După cum adesea zicea Thrawn, în fiecare problemă se află o oportunitate. Tierce își întoarse privirea într-o parte. Mi-am dat seama că avem una extrem de interesantă aici.

Încruntându-se, Disra îi urmări privirea...

– Ați face bine să nu vă gândiți la ce cred eu că vă gândiți, îi avertiză Flim, mutându-și neliniștit ochii de la unul la altul.

– Firește că da, îl asigură Tierce. O echipă de spioni rebeli, confruntată cu Marele Amiral Thrawn în persoană? Ar fi apogeul reprezentăției tale.

– Adică ar fi lespede de sub rugul meu funerar, replică Flim. Ești nebun, Tierce? O privire dacă îmi aruncă și o să ai un Mare Amiral martirizat.

– Ceea ce nu ar fi o idee chiar așa de rea, mârâi Disra, tastând confirmarea alertei de securitate date de maior. Tierce are dreptate – este ocazia perfectă de a-ți demonstra omnisciența.

– Abia aștept, spuse Flim acru, încrucișându-și brațele.

– Calmează-te, amirale, zise Tierce împingându-l pe Disra mai încolo și tastând pentru a obține o grilă de cercetare.

– Îi localizăm în cincisprezece minute, iar în treizeci, toată treaba o să fie gata.

Se auzi un semnal dinspre ecran.

– Excelență?

Mormăind o înjurătură, Disra porni comunicatorul.

– Da, ce este?

Un bărbat tânăr, cu un aer serios, apărură pe ecran.

– Aici maiorul Kerf, excelență: controlul aeroportului, se identifică el. M-am gândit că ați dori să aflați că naveta a aterizat.

Disra îi aruncă lui Tierce o privire peste ecran și răspunse ridicând din umeri.

– A cui navetă a aterizat?

– Credeam că știți, domnule, zise Kerf părând un pic surprins. Zicea că se îndreaptă spre palat să vă vadă, am presupus...

– Lasă presupunerile tale, domnule maior, se răsti Disra. Cine e?

– Bine, este amiralul, domnule, băigui Kerf. Știți... amiralul Pellaeon.

***

Ospătarul de la cafeneaua în aer liber așeză pe masă platoul cu felii de trimpian gătit în plasă, acceptă plata cu un fel de rânjet și se îndreaptă spre copertina sub care se afla barul.

– E o dulceață, ce să zic, mormăi Lando uitându-se urât după el.

– Probabil se gândește că învățații M'challa habar n-au ce-i aia servire de calitate, așa că lasă, spuse Han luând una dintre felii și înmuind-o în sosul miasra gălbui, având grijă să nu-și murdărească mâneca. În ciuda faptului că iar nu avansaseră deloc în această dimineață, se simțea mai bine ca mai devreme.

Lando, pe de altă parte, părea să se fi molipsit de proastă dispoziție.

– Și ce, asta înseamnă că banii noștri nu sunt buni? mârâi el. Îți zic eu, Han, iar li s-a urcat la cap.

– Da, știu, spuse Han, luând o îmbucătură în timp ce se uita la oamenii care treceau grăbiți pe străzile din jurul cafenelei. Se grăbeau la treburile lor, în pas vioi și cu un optimism pe care probabil nu-l mai avuseseră de ani întregi. Și nu trebuia să fii un geniu ca să-ți dai seama de ce.

Marele Amiral Thrawn se întorsese.

– Trebuie să înțeleagă faptul că încă sunt în inferioritate, arătă el cu gura plină. Le-au mai rămas, cât, o mie de sisteme?

– Nu-i prea mult, aprobă Lando, înhățând și el o bucată de trimpian și întingând-o delicat în sosul miasra. Lobot, observă Han, fără să lase conversația sau dispoziția proastă să-l încetinească, ajunsese deja la a doua bucată.

– Dar nu ți-ai da seama doar dacă te-ai uita la ei.

– Da, zise Han, uitându-se în jur. Oameni veseli, voioși, încrezători că universul se va deschide iar și că va ploua cu minuni. Era destul să îți strice și mai rău dispoziția...

Se opri, uitând brusc de gustul acrișor al fripturii de trimpian pe care o avea în gură. Dincolo de trecători, traficul de vehicule se oprise momentan când un camion-speeder la jumătate de stradă distanță se îndreptase către o rampă de încărcare. Iar într-unul dintre speederele de teren aflate la câțiva metri de cafenea...

– Lando, fii atent, șuieră el, făcând semn cu capul către vehicul. Speederul ăla de teren, decapotabil, verde închis. Tipul cu barbă blondă deasă?

Lando își trase marginea glugii pentru a vedea mai bine.

– Fir-aș un păstor jegos de nerfi, răsuflă el. Țăla nu-i *Zothip*?

– Sigur seamănă cu el, aprobă Han întunecat, luptându-se cu impulsul de a-și strânge gluga un pic mai mult în jurul feței. Căpitanul *Zothip*, șeful piraților *Cavrilhu*, și una dintre cele mai rele forme de plevușcă inteligentă pe care avusese vreodată ghinionul s-o întâlnească. Având în vedere recompensa pusă pe capul lui *Zothip*, n-ar fi trebuit să existe nicio planetă civilizată în toată galaxia pe care să-și poată arăta fața urâtă.

Și totuși, uite-l aici, în mijlocul capitalei imperiale, înghesuit într-un speeder de teren împreună cu cinci gărzi de corp la fel de urâte, strigând obsenități la camionul-speeder de parcă ar fi fost la el acasă.

– Aș zice că am descoperit legătura pirați-Imperiu pe care Luke și cu mine o căutam de mult timp, mormăi el. Clone și toate alea.

– Aș zice că ai dreptate, spuse Lando, roba provocându-i mâncărimi în timp ce îl trecea un fior. Sper că n-o să propui să-l urmărim ca să o confirmăm.

Han clătină din cap.

– Nici vorbă, amice, m-am încurcat cu el odată, demult. N-am nici cea mai mică dorință să încerc iar.

– Nici eu, zise Lando expirând zgomotos. Știi ceva, Han? Îmbătrânim.

– Da, mie-mi spui, zise Han. Haide, să mâncăm și să ne întoarcem la bibliotecă.

Se uită la soarele strălucitor și la cerul albastru, fără nori.

– Dintr-odată, acest oraș pare mult mai puțin prietenos decât în urmă cu cinci minute.

***

Camionul-speeder își termină manevrele, traficul se relua, iar Solo și ceilalți își reluară masa.

Și, punând o monedă de valoare mare lângă gustarea ei pe jumătate terminată, Karoly părăsi cafeneaua și se strecură în suvoiul de trecători. Brusc, ceva mai interesant decât Solo, Calrissian și cercetarea lor de la bibliotecă îi atrăgea atenția.

Ceva mult mai interesant.

Speederul de teren *Kakkran*, verde închis, nu ajunsese la mai mult de o stradă distanță, când găsi ce căuta: un *Ubrikkian* 9000 vechi și uzat, nesupravegheat, parcat pe marginea străzii. Palmându-și șperaclul

Mistryl sări în scaunul șoferului, apucă maneta de control cu o mână, iar cu cealaltă vârî șperaclul în spatele panoului de informații. Motorul porni huruind și, aruncând o privire peste umăr, Karoly se vârî într-o deschizătură în șuvoiul de vehicule. Un privitor obișnuit n-ar fi văzut nimic ciudat; nu putea decât să spere că proprietarul nu va simți lipsa speederului înainte de a-și termina ea treaba cu el.

Întră și ieși din trafic până când ajunse destul de aproape de Zothip pentru a putea zări frecvent Kakkranul verde-închis. Clădirile care arătau mai oficiale, inclusiv cea care era reședința guvernatorului local, se aflau pe terenul mai înalt din partea de nord a orașului, în stânga lor. Dacă acea conexiune cu imperialii pe care o pomenise Solo era adevărată, pirații ar fi trebuit să vireze în curând.

Dar, spre surprinderea ei crescândă, nu au făcut-o. În schimb, Kakkranul continuă spre est, cotind la nord doar după ce palatul rămase cu mult în urma lor. Ajunseră la periferia orașului și intrară între dealurile împădurite din partea de nord, iar Karoly se văzu nevoită să stea tot mai în spate pe măsură ce traficul scădea.

Pirații schimbă drumurile încă de două ori, mergând tot mai departe spre nord, iar Karoly începu să regrete că nu reușise să obțină o hartă a zonei. Drumul pe care se aflau părea să înconjoare orașul, ceea ce pentru ea nu avea niciun sens, decât dacă încercau să ajungă în spatele palatului.

Încă se gândea la acest lucru când Kakkranul ieși brusc de pe drum și dispăru printre copaci.

Opri și ea, coborând din Ubikkian și intrând în pădure pe jos. Înaintase puțin când auzi în fața ei zgomotul repulsoarelor care se opreau.

– Ești sigur că aici e? auzi ea o voce aspră printre copaci. Nu seamănă cu nicio cale de scăpare din câte am mai văzut.

– Crede-mă, căpitane, îl asigură o voce mai cultivată. Am cercetat bine zona ultima dată când am fost aici.

Karoly zări o mișcare printre copaci, se îndreptă spre un tufiș pitic...

– Iată, zise bărbatul cultivat și, când Karoly se lăsa pe vine în spatele tufișului, îl văzu pe unul dintre cei șase pirați întinzând o mână și dând într-o parte crengile unui pom care creștea pe fața stâncii.

– O gaură de șarpe tipic imperială.

Zothip mârâi, aplecându-se pentru a se uita înăuntru.

– Sunt două speedere de teren aici. Control, tunelul e destul de larg pentru ele?

– Cred că vom afla, spuse bărbatul cultivat. Grinner, pornește-l.

Pirații dispăru pe sub crengi, iar după un minut se auzi zgomotul motoarelor repulsoare care porneau. Sunetul crescua, apoi se stinse în depărtare. Karoly numără până la zece, apoi se strecură până la copac și pe sub crengile lui.

Se afla acum într-o încăpere mică, doar de două ori mai largă decât tunelul placat care se întindea printre dealuri, cu un mic speeder de

teren Slipter parcat într-o parte. În depărtare se vedea lumina reflectată a celuilalt speeder care înainta iute prin tunel.

Folosind șperaclul, porni Slipterul, sperând ca vehiculul piraiților să acopere zgomotul. Rotindu-se și lăsând farurile stinse, porni în urmărire.

– Echipa de securitate opt raportează, spuse tânărul soldat de la monitorizarea comunicatorului cu o voce de o claritate militară. Trei suspecți au fost observați într-un speeder de teren în fața clădirii Timaris. Echipa de securitate doi raportează că doi suspecți tocmai au intrat într-un magazin de bijuterii de la numărul paisprezece de pe strada Bleaker.

– Am informațiile de la ambele echipe, adăugă soldatul de la unul dintre ecranele calculatoarelor. Acum fac identificarea.

– Îi va căuta în sistemul complet de dosare ale Flotei de pe Ompersan, excelență, explică locotenentul de lângă Disra. Dacă au avut vreodată de a face cu Imperiul, fețele lor se află acolo.

– Foarte bine, locotenente, zise Disra uitându-se prin camera operativă întunecată cu un amestec de satisfacție și invidie. Satisfacție, pentru că echipa de comandă pe care o instalase aici cu un an în urmă lucra cu cea viteză și eficiență care fuseseră odată mândria armatei imperiale. Invidie, pentru că nu lucra pentru el.

– Vreo propunere, domnule Amiral?

Stând în spatele consolei de monitorizare a comunicațiilor, Thrawn ridică politicos din sprâncene. În lumina slabă, ochii lui păreau și mai strălucitori ca de obicei.

– Propun, excelență, zise el, accentuând puțin cuvântul „propun“, ca mai întâi să lăsăm echipa de analiză să-și facă treaba. Nu avem nimic de câștigat dacă ne facem simțită prezența înainte de a ști cine sunt spionii.

– Poate că toți sunt, replică Disra, plictisit brusc de condescendența politicoasă. Că se potrivea sau nu cu personajul – că era sau nu periculos – era vremea să îi mai taie din nas maestrului în deghizări.

– Coruscantul tot încearcă să afle poziția Bastionului de mai bine de doi ani. Mă îndoiesc că ar irosi această informație obținută cu greu trimițând aici câțiva spioni.

Simți privirea lui Tierce asupra lui și dezaprobarea lui față de această provocare verbală. Dar sprâncenele albastru-închis ale lui Thrawn abia se ridicară, politicos.

– Ce sugerați, atunci, excelență? Că o echipă de sabotaj a fost trimisă pentru a dezafecta scuturile planetare în vederea unui atac major?

Disra se holbă la el, șocul făcându-l să uite de iritare pentru o clipă. Era exact același plan pe care îl desfășurau ei împotriva bothanilor, pe Bothawui. În numele Imperiului, ce îl apucase pe Flim să vorbească pe față despre asemenea lucruri aici?

Fu salvat din această zăpăceală de soldatul de la consola calculatorului.

– Raport de la Ompresan, domnule Amiral, anunță acesta. Suspecții au fost identificați. Cu toții sunt cetățeni imperiali.

– Foarte bine, confirmă Thrawn. Continuăți căutarea. Excelență, sper că nu ați uitat de întâlnire.

Disra se uită la ceas, abținându-se să îi arunce o privire urâtă. Da, Pellaeon trebuia să sosească la palat în orice clipă. Și, cu timpul scurt și confuzia pe care o provocase remarca lui înțepătoare despre sabotori, maestrul în deghizări reușise să respingă atacul verbal al Moffului fără a zice nimic din ce ar fi putut fi considerat o insubordonare.

Exact ce ar fi făcut și adevăratul Thrawn. Disra presupunea că ar fi trebuit să fie satisfăcut.

– Mulțumesc că mi-ați amintit, domnule Amiral, spuse el. Continuăți. Și anunțați-mă în clipa – în *clipa* – în care aflați ceva.

Se întorseseră la lucru de jumătate de oră când degetele lui Lobot se opriră brusc.

– Ce e? întrebă Han, iar mirosul de sos miasra din respirația lui pluti pe lângă urechea lui Lando când se întinse peste umărul lui.

– Am intrat?

– Nu știu, zise Lando încruntându-se la Lobot. Fața acestuia își schimbă subtil expresia chiar când degetele i se opriseră. Și mai important, modelul luminiițelor de pe panoul de frecvențe al implantului său de ciborg se schimbă.

– Ceva i-a întrerupt contactul cu Moegid.

– Uh... oh, mormăi Han pentru el. Crezi că au dat de noi?

– Nu știu, spuse iar Lando, cercetând profilul lui Lobot și întrebându-se dacă ar fi trebuit să încerce să-i vorbească. Ochiul lui Lobot păreau să privească în gol, ca și cum ar fi fost în transă ori s-ar fi gândit adânc.

– N-am mai văzut modelul ăsta de frecvență.

– Hm. Han se întinse și îl împunse de probă pe Lobot în umăr. Nu primi niciun răspuns.

– Poate e o frecvență de rezervă?

– S-ar putea, aprobă Lando. Nu știam că au instalat o a doua frecvență de comunicații, dar pare logic. Aș vrea...

Brusc, modelul luminiițelor se schimbă iar.

– Atenție, cârâi Lobot, vocea lui fiind o parodie stranie a glasului ca de insectă al unui verpin. Frecvențele de securitate sunt foarte active.

– Moegid vorbește prin el, zise Lando, simțind o greutate în stomac. Din câte își amintea, Lobot și Moegid nu mai facuseră *asta* niciodată.

– Moegid, mă auzi?

Urmă o pauză lungă, ca și cum ar fi avut loc un fel incomod de traducere în două sensuri.

– Da, spuse Lobot în cele din urmă. Aveți grijă. Frecvențele de securitate sunt foarte active.

– Ne-au dat de urmă, zise Han hotărât, ridicându-se în picioare. Haide, să plecăm de aici.

– Crezi că e o idee bună? întrebă Lando, uitându-se la scena ușor tulbure care se vedea prin câmpul de intimitate. Cel puțin aici vor trebui să vină până la noi ca să ne vadă fețele.

– Asta dacă nu găsesc un ecran la care să-l conecteze pe droidul ăla de acolo, spuse Han mușcător. Haide, ajută-mă cu Lobot – s-ar putea să nu fie în stare să meargă singur. Moegid, e cineva pe lângă navă?

Parcurseseră jumătate din drumul către ușă, ținându-l pe Lobot de subțiori, când Moegid răspunse.

– Nimeni, îi asigură Lobot cu același cârâit de verpin. Instrucțiuni.

– Stai pe loc, îi zise Han. Ajungem cât de repede putem. Mai bine întrerupe și transmisiunile cu Lobot.

– Și nu atinge nimic, adăugă Lando. Dacă pornești motoarele, în jumătate de minut au și dat de tine.

– S-ar putea s-o fi făcut oricum, îl avertiză Han în timp ce își continuau drumul spre ieșire. Fac pariu că s-au prins că înregistrarea pe care eu și Leia i-am dat-o lui Carib nu era făcută la Pakrik Minor. Tot ce au de făcut este să verifice dosarele cu navele care au ajuns după sondă.

– Asta dacă Moegid nu a intrat în calculatorul astroportului și a schimbat data de sosire, mârâi Lando.

– Trebuia să facă asta?

– Trebuia să încerce. Nu știu dacă a reușit sau nu.

Luminițele de pe implantul lui Lobot se schimbară iar; și, dintr-odată, la fel de brusc cum se trezește un somnambul, ciborgul se îndreptă în mâinile lor, pasul devenindu-i sigur.

– Trebuie să ne întoarcem cât mai repede, spuse Lando, dând drumul brațului lui Lobot și strecurându-și mâna sub mantie pentru a desface micul și nedetectabilul aruncător de proiectile ascuns acolo. Bine, teoretic nedetectabil.

– Și să sperăm ca ajungem acolo înaintea lor.

În față, luminile speederului de teren al piraților se opriseră pe loc. Karoly înțelese și își opri și ea repede vehiculul, întrerupând repulsoarele de îndată ce fu sigur să o facă.

Tocmai la timp. Chiar când geamățul repulsoarelor ei se stinse, auzi ultimele ecouri ale zgomotului făcut de celălalt vehicul care se oprea.

Luminile încă erau îndreptate înainte, în partea opusă ei. Sărind din speederul de teren, se îndreptă spre ele cu un mers înșelător de stângaci, care stabilea un echilibru între viteză și liniște.

Nu că liniștea ar fi fost prea necesară. Zothip, mai ales, nu părea să își facă deloc probleme în privința gălăgiei.

– Gaură de șarpe tipic imperială, bubui vocea lui aspră, nefiresc de puternică în spațiul închis al tunelului. Unde duce turboliftul ăsta?

– Cred că în palat, răspunse Control. Cel puțin el părea să facă efortul de a vorbi mai încet. Nu am...

– Atunci unde duce partea astalaltă a tunelului? interveni altcineva.

– Nu știu, zise Control răbdător. După cum începusem să spun, nu am fost aici.

Acum Karoly era destul de aproape pentru a-i vedea în lumina proiectată de speederul de teren.

– Am face bine să aflăm, mârâi Zothip. Grinner, cheamă turboliftul și stai aici cu el când vine. Restul, hai la o plimbare.

Cei cinci pleacă, trecând prin lumina speederului de teren. Zothip era în mijloc, încercuit de cele patru gărzi. Piratul rămas, Grinner, apăsă o dată pe butonul turboliftului, apoi se întoarse pentru a-și privi camarazii care plecau.

Karoly ajunsese lângă speeder când sosi turboliftul. Se lăsă în spatele vehiculului, nemișcată, cu pistolul pregătit, atunci când Grinner se întoarse în poziția din care ar fi putut-o vedea.

Dar cu farurile care îi băteau în față, nu avea cum să o zărească pe ea, ascunsă în umbră. Aruncă o privire în mașină, părând să își confirme că era goală, și se întinse să apese butonul de oprire. Apoi, satisfăcut că își îndeplinise ordinele, se întoarse pentru a aștepta revenirea lui Zothip.

Karoly își dădu seama că nu existau prea multe variante pentru ea în acest punct și că cele pe care le avea nu erau prea acceptabile. Ar fi putut regla conturile Mistryl cu Zothip chiar acum și aici, bazându-se pe surpriză și pe antrenamentul ei pentru a recupera dezavantajul numeric. Dar din ceea ce auzise, se părea că între Zothip și cineva din palat avea loc ceva foarte interesant. Se plănuia un asasinat, poate? Sau o lovitură de stat?

Nu că i-ar fi părut în mod deosebit de ce li se întâmpla guvernatorilor imperiali. Sau soldaților ori Moffilor, în fond. Din partea Mistryl, cu toții ar fi putut să se prăbușească în flăcări. Dar dacă pirații se furișau într-un palat guvernatorial de pe o lume imperială era destul de ciudat ca să îi provoace curiozitatea. Ridicându-se, se strecură în tăcere în spatele lui Grinner.

Cu atenția îndreptată către tunel și gândindu-se la cine știe ce, acesta nu auzi nimic. Trecând prin spatele lui, având grijă să nu intre în raza vederii lui periferice, Karoly se strecură în turbolift.

Era, după cum ghicise din câte zărise, un turbolift militar, probabil recuperat de pe un cuirasat. Și, cum se întâmpla cu aceste modele, ușa pe care tocmai intrase avea un corespondent în partea opusă a lui.

Nu fusese folosită în ultimul timp; măcar atât putea spune dintr-o singură privire. Însă, tot dintr-o singură privire, nu se părea că ar fi fost închisă.

Nu putea afla decât într-un singur fel... și timpul pentru a face acest test era acum. Din depărtare se auzeau ecurile pașilor și, când se uită înapoi la ușă îl văzu pe Grinner dispărând în acea direcție când înaintă prin tunel spre pirații care se întorceau.

Îi luă doar cinci secunde pentru a-și scoate ghearele de cățărare din geanta de la șold, a le deschide, a și le prinde bine de mâini și a le strecura

vârfurile în crăpătura dintre ușile închise. Strângând din dinți, începu să le deschidă.

Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic. Trase mai tare, folosindu-și mușchii antrenaj de Mistryl; și, cu o bruschete care o luă prin surprindere, ușile se desfăcură, alunecând ușurel și aproape fără zgomot în pereții laterali.

Spre deosebire de lift, puțul lui nu fusese luat de nicăieri. Fusese săpat în stâncă, având doar un cadru ușor care susținea echipamentul de tractar și repulsor care antrena sistemul.

Spațiul dintre grilaj și lift era minim, dar potrivit. Ieșind pe ușă se întoarce iar pentru a fi cu fața la cușca liftului, găsi o priză de picior pe buza cadrului ușii și prinse ușile.

Le trăsese aproape de tot când Zothip apărură pe după colț și intră în ascensor.

Împietri, renunțând să le mai tragă, cercetând acum exteriorul cuștii liftului. Dacă Grinner observa că ușile erau crăpate mai mult decât înainte, avea să aibă probleme. Dar Grinner nu se remarcase prin spirt de observație până acum, iar ea oricum nu mai avea ce face. Mai important era faptul că dacă nu găsea un mod de a se ține, avea să rămână în urmă.

Nu găsea prize de mână potrivite, ceea ce însemna că trebuia să își facă ea unele. Așteptând până în clipa când unul dintre pirați intră în lift, își înfipse ghearele de cățărare în grilajul din spatele a două dintre panourile luminoase. Abia apucase să se prindă bine, când simți vibrația provocată de închiderea ușilor, și porniră.

– Deci, ce era la capătul tunelului? auzi ea vocea lui Grinner prin crăpătură.

S-ar fi așteptat ca răspunsul să vină de la Zothip, dar se auzi vocea Control.

– Un fel de apartament, zise el. Destul de frumos decorat.

– Era cineva înăuntru? întrebă Grinner.

– Acum nu, spuse Control. Dar oricine o fi locuind acolo îi place să aibă propriul lui scaun de căpitan al unui distrugător spațial.

– Ce? mârâi Grinner. Pe fața lui Vader, de ce ar vrea cineva așa ceva?

– Foarte bine, zise Control ștregărește. Ai înțeles întrebarea. Acum, dacă am avea și răspunsul, am avea perechea completă.

– Nu-mi place asta, tună Zothip. Deloc nu-mi place. Joacă ceva foarte ascuns și mie nu-mi place asta.

– Orice-ar fi, o să aflăm în curând, îl asigură Control. Totuși, s-ar putea să vrem să intrăm cu puțin mai multă liniște decât te-ai gândit.

– Oh, o să intrăm în liniște, promise Zothip amenințător. Nu-ți face griji. N-o să audă nimic.

21

Parcurseseră cinci străzi – cu patru mai multe decât se gândise Han că vor putea – când totul începu să iasă la iveală.

– Han? murmură Lando pe când cei trei se grăbeau pe o stradă aglomerată împreună cu alți trecători. Speederul ăla de teren de securitate de acolo, din dreapta, tocmai a încetinit.

– Știu, spuse Han încruntat, trăgând cu ochiul pe după marginea glugii de învățat. Din câte vedea prin geamurile curbate, în vehicul erau doi bărbați. Tineri ageri, după cum arătau, fără îndoială înarmați până în dinți.

– Asta e al câtelea, al treilea care se uită la noi?

– Cam așa, oftă Lando. Unde or fi Luke și trucurile lui Jedi când ai nevoie de ei?

– Luke *sau* Leia, adăugă Han, dorindu-și din tot sufletul să nu o fi contrazis cu atât succes să vină în această călătorie. S-ar fi putut să fi fost observați mult mai repede; dar, cel puțin, când s-ar fi întâmplat ar fi avut un Jedi alături.

– Acum se întoarce... ne-au dat de urmă, da.

– Ei, nu te da bătut încă, zise Lando aruncând iute o privire în jur. Încă ai o poziție oficială în Noua Republică am putea să cădem la o înțelegere cu ei. Mai ales dacă știu cum reacționează Leia când cineva din familia ei intră în bucluc.

– Ca atunci când vreunul dintre copiii ei e răpit sau când soțul ei e bătut măr? mârăi Han, simțind cum se înroșise.

– Nu asta am vrut să spun, protestă Lando.

– Oricum, mersi, zise Han uitându-se în jur, căutând inspirație. Privirea îi căzu asupra unei cafenele de peste stradă cu o pancartă mare pe care scria **CONCURS DE SABACC AZI**, așezată la vedere în fereastra fumurie, pentru intimitate...

– Acolo. Îi dădu un ghiont lui Lando pentru a-i atrage atenția asupra cafenelei. Ai aruncătorul de proiectile, da?

– Hm... da, zise Lando precaut. La ce te gândești exact?

– Cărui lucru nu-i pot rezista tipii de la securitate? întrebă Han. Mai ales cei tineri și încrezuți?

– Nu știu, spuse Lando lipsit de haz. Să calce prizonierii în picioare? Han clătină din cap.

– O încăierare pe cinste, zise el făcând un semn cu capul către cafenea. Te duci cu Lobot în centru și faci curățenie. Eu mă ocup de restul.

– Bine. Noroc.

Scăpară întregi din trafic și intrară în cafenea. Înăuntru, era chiar cum sperase Han să fie: un spațiu larg, bine luminat și aglomerat peste toate cu jucători de sabacc aplecați peste mese și cu chibiți care stăteau în spatele lor și li se uitau peste umăr. Făcând la dreapta chiar lângă ușă, Han se strecură în spatele unui zid de spectatori în timp ce Lando și Lobot își croiau drum spre barul curbat care ieșea din centrul peretelui din stânga. Până când ajunseră acolo, Han reuși să-și scoată roba de învățat. Aruncând-o lângă perete, își șterse palmele de transpirație și așteptă mișcarea lui Lando.

Nu a trebuit să aștepte prea mult.

– Gata, asta e! urlă brusc Lando, vocea lui trecând prin murmurul scăzut al conversației din fundal ca o sabie de lumină printr-un bloc de gheață. Toate capetele se întoarseră spre bar...

Și zvâcniră de șoc și teamă când aruncătorul de proiectile făcu o gaură în tavan.

– Rezolvăm asta acum și aici, creier de kowk obosit, strigă Lando peste ecoul bubuiturii și peste câteva țipete speriate.

– Toată lumea – *afară!*

Lui Han, ca și tuturor celorlalți, nu îi era clar cine era creierul de kowk obosit la care se referea Lando. Dar, din câte arăta exodul brusc, nimeni nu părea dornic să accepte acest titlu. Uitând de băuturi, de cărți și de demnitate, mulțimea țâșni spre ușă.

Han lăsă cam jumătate dintre ei să treacă de el. Apoi, făcându-și loc în mulțime, se strecură pe ușă și ieși în stradă.

Avusese dreptate în privința celor doi bărbați de la securitate. Abandonându-și complet supravegherea lor liniștită, aceștia înaintau împotriva curentului prin puhoi către locul din care se auzeau focurile de armă, cu pistoalele scoase din toc și pregătite. Croindu-și drum de-a curmezișul șuvoiului de oameni, Han se apropie de ei.

Concentrat asupra cafenelei, primul dintre ei trecu de Han fără să-i arunce măcar o privire. Han așteptă până când cel de-al doilea tocmai trecea pe lângă el; atunci, apucându-i mâna în care ținea pistolul, se roti pe un călcâi și își înfipse cu putere cotul în stomacul puștiului. Aerul ieși din el cu un vâj sonor și chinuit, care anunța clar că fusese scos din luptă.

Din păcate, zgomotul îl avertiză la fel de clar și pe partenerului lui. Chiar în timp ce Han smulgea pistolul din mâna inertă a victimei sale, celălalt om de la securitate, încă prins în mulțime, se întorcea pentru a vedea ce se întâmplase.

Puștiul era, cu siguranță, tânăr și destul de agil. Dar se întorsese spre stânga, ceea ce îl făcu să nu poată trage repede în spatele lui. Han, pe de

altă parte, deja își ațintise arma. Rugându-se ca toate binefacerile civilizației să fie prezente aici, în capitala imperială, trase.

Rugăciunea îi fu ascultată. În locul unei explozii ucigătoare de laser, arma din mâna lui trase cercurile albastre, strălucitoare, ale unui șoc paralizant.

Tânărul căzu ca un bolovan în urma mulțimii care deja fugea de această nouă amenințare la adresa păcii și liniștii ei. Ridicând pistolul deasupra capului, Han sări peste corpul care zăcea cu fața în jos și se grăbi spre cafenea.

Înăuntru era pustiu. Chiar și barmanul găsisese un loc în care să dispară.

– Nu e ca pe vremuri în Inelul Exterior, comentă Lando, aproape întristat, dezbrăcându-se de roba de învățat cu o mână, în timp ce cu cealaltă ținea aruncătorul de proiectile pregătit.

– Norocul tău că nu e, îi aminti Han. Pe Tatooine sau pe Bengely ai fi avut cincisprezece pistoale îndreptate spre tine înainte să tragi a doua oară. Haide... ușa din spate e pe acolo.

Cu toate acestea, simți o urmă de regret în timp ce se îndreptau spre partea din spate a cafenelei. Chiar fuseseră niște vremuri frumoase...

Făcându-și curaj, Disra își ridică ochii de pe datapad.

– Nu știu ce să spun, domnule amiral, zise el, atent să nu exagereze indignarea rănită din voce și din expresie. Firește că neg categoric toate aceste lucruri.

– Firește, repetă Pellaeon, cu ochii reci și cercetători. Sunt sigur că nu este altceva decât o campanie de defăimare orchestrată cu grijă împotriva dumatile de către inamicii politici.

Disra își mușcă limba iritat. Chiar aceasta era linia pe care plănuise să o urmeze. Oricum, Vader să-l ia pe asta.

– Nu aş merge atât de departe, spuse el în schimb. Nu mă îndoiesc că cel puțin unele dintre sursele dumneavoastră au fost sincere. Totuși, indiferent de motivațiile sau de sinceritatea lor, informațiile *sunt* greșite.

Pellaeon avu un schimb de priviri cu colonelul Dreyf, care ședea lângă el. Priviri răbdătoare, cunoscătoare, de ambele părți.

– Zău, spuse Pellaeon uitându-se iar la Disra. Și care sugerezi că sunt motivațiile și sinceritatea datelor comerciale oficiale pe care domnul comandat Dreyf le-a descoperit pe Muunilinst?

– Este secțiunea a cincisprezecea din dosar, îi indică Dreyf îndatoritor. În caz că nu ai observat-o.

Disra scrâșni din dinți, uitându-se la datapad. Să-i ia Vader pe Pellaeon și pe Dreyf.

– Tot ceea ce pot sugera este că cineva a plantat intenționat aceste cifre, zise el.

Era o apărare incredibil de slabă și, neîndoielnic, toți cei din birou știau asta. Dar chiar când Pellaeon deschise gura pentru a rosti asta, se auzi o bătaie diferită din capătul opus al încăperii și una dintre ușile

duble se deschise greoi. Disra ridică privirea, gata să îl pârjolească cu ea pe cel care avusese curajul să intervină într-o conversație privată...

– Excelență? spuse Tierce, clipind cu o surprindere intenționat jucată prost la vederea celor doi soldați înarmați de lângă ușă, gărziile pe care Pellaeon avusese insolenta să le aducă.

– Oh, îmi cer iertare, domnule...

– Nu, e în regulă, domnule maior, zise Disra. Ce s-a întâmplat?

– Am un mesaj urgent pentru dumneavoastră, excelență, spuse Tierce, înaintând timid către birou, cu ochii ațintiți asupra lui Pellaeon. Din camera operativă a palatului.

– Bine, să vedem, mârâi Disra, făcându-i un semn nerăbdător să se apropie și încercând să își ascundă îndoielile apărute brusc. La fel de ușor, Tierce ar fi putut să îl sune pe comunicator pentru a-i da vești despre vânătoria lor de spioni; difuzorul era potrivit în așa fel, încât doar Disra putea auzi. Dacă venise în persoană până aici însemna că se întâmplase ceva foarte rău...

Tierce ajunsese la birou și îi înmână datapadul lui Disra. Și chiar se întâmplase ceva foarte rău.

Spioni inamici identificați ca fiind foștii generali ai Noii Republici Han Solo și Lando Calrissian plus un bărbat neidentificat, cu un implant de ciborg. Subiecții au fost observați și identificați la intersecția Regisine cu Corlloon, dar au scăpat de supraveghere și au fugit. Securitatea Capitalei încearcă în acest moment să stabilească contactul.

Disra ridică privirea spre Tierce, și văzu nota de duritate din ochii Gardianului Regal.

– Nu-mi place să primesc astfel de rapoarte, spuse el amenințător. Ce face locotenentul, mai exact, în privința asta?

– Cu toții se ocupă de asta, zise Tierce. Se pare că își dau toată silința.

– E vreo problemă? rosti Pellaeon. Întrebarea îi era adresată lui Disra, dar ochii – și atenția – îi erau îndreptați, în mod clar, asupra lui Tierce.

– Poate că doriți să vă ocupați personal de asta.

Disra scrâșni iar din dinți. Da, voia foarte mult să vadă ce se întâmpla acolo. Dar Pellaeon nu i-ar fi permis să scape din cârlig, nici măcar temporar, decât dacă ar fi avut pregătit vreun plan șiret.

Își înăbuși un surâs când își dădu seama. Firește... Pellaeon dorea să aibă șansa de a-l interoga repede și privat pe Tierce și încerca să scape de Moff.

Iar acum era la fel de clar că speranța de a-i legăna această momeală prin față era exact motivul pentru care Tierce adusese el însuși mesajul.

– Mulțumesc, domnule amiral. Domnule maior Tierce, poate că le ții dumneata companie amiralului și însoțitorilor săi până mă întorc.

– Eu, domnule? întreabă Tierce, oferindu-le vizitatorilor o figură prostească, cu ochii cășcați. Bine, cu siguranță, să trăiți. Dacă pe domnul amiral nu-l deranjează.

– Deloc, spuse Pellaeon încetișor. Aș fi încântat.

– Mă întorc repede, promise Disra. Simțiți-vă bine. Amândoi. Treizeci de secunde mai târziu, era înapoi în camera operativă.

– Pe dinții lui Vader, ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Liniștiți-vă, excelență, spuse Thrawn, ochii scăpărându-i în semn de avertizare către Disra. I-am pierdut doar pe moment.

Disra îi aruncă o privire amenințătoare celuiilalt, abținându-se să dea o replică mușcătoare. Dacă problema asta era din vina maestrului în deghizări, avea să-l lipească de perete.

– Aș putea afla și eu cum s-a întâmplat așa ceva?

– Solo și Calrissian sunt veterani în luptă, extrem de experimentați în tehnicile de supraviețuire, zise Thrawn cu calm. Oamenii de securitate cu care au avut de a face nu erau nici una, nici alta. Ridică din umeri cu o mișcare subtilă a umerilor pe sub uniforma albă.

– De fapt, a fost destul de instructiv, demonstrând unele deficiențe evidente din procedurile de antrenament ale Securității Capitalei. Va trebui să remediem aceste lucruri.

– Sunt sigur că vor fi încântați să vă primească indicațiile, spuse Disra, uitându-se la panoul de stare. Acum afișa o imagine generală a orașului, împreună cu pozițiile tuturor trupelor din Securitatea Capitalei împrăstiate prin el.

– Nu ar fi mai logic să ne concentrăm supravegherea asupra astroportului? Probabil că încearcă să se întoarcă la navă.

– Sigur că da, aprobă Thrawn. Totuși, dacă ajung acolo și descoperă un lanț de trupe de șoc care să le blocheze drumul, vor găsi o altă cale de a părași Bastionul.

– S-ar putea să aveți dreptate, zise Disra, în silă. Fără îndoială, era argumentul lui Tierce. Cel mai probabil, și cuvintele lui; practic, Disra auzea inflexiunile vocii Gardianului Regal în tonul maestrului în deghizări.

– Atunci, vă pot întreba ce sugerați să facem?

Thrawn își întoarse ochii roșii strălucitori către panoul de stare.

– Primul pas în a prinde o pradă conștientă este să gândești ca ea, spuse el. Din nou, vorbele parcă ieșeau din gura lui Tierce. Care era misiunea lor aici și cum doreau să o îndeplinească?

– Ce ziceți de sabotaj? scrâșni Disra. Sună ca o misiune posibilă?

– Nu, zise Thrawn cu fermitate. Nu ar fi trimis niște oameni ca Solo și Calrissian pentru sabotaj. Pentru spionaj, poate, dar nu pentru sabotaj.

– Domnule amiral Thrawn? rosti unul dintre soldații din trupele de șoc de la consola lui. Am o verificare parțială a țintelor, acum. Avem o înregistrare făcută de un droid care arată că și-au petrecut ultimele trei zile în Biblioteca Imperială.

– Foarte bine, spuse Thrawn, uitându-se la Disra. Își înclină foarte puțin capul către un colț neocupat al camerei...

– Aș dori să vorbesc o clipă cu dumneavoastră, domnule amiral, zise Disra, înțelegând semnalul. Între patru ochi, dacă se poate.

– Firește, excelență, spuse Thrawn, făcându-i un gest către colț.

Traversară încăperea.

– Nu-mi spune... lasă-mă să ghicesc, mormăi Disra păstrându-și tonul scăzut al vocii. Au venit aici după Documentul Caamas.

– Ce descoperire uimitoare, excelență, zise Flim, fără prea mult sarcasm, părăsind subtil interpretarea lui Tierce. Partea interesantă este că nu am auzit niciodată ca Solo sau Calrissian să aibă măcar vreo urmă de pregătire de sintezor pentru o astfel de treabă.

Disra se încruntă. Trecând peste impertinența maestrului în deghizări, avea dreptate. Avea *mare* dreptate. Disra însuși își croise drum în Dosarele Speciale ale Împăratului, dar el avusese ani întregi la dispoziție și oricâți experți ar fi dorit pentru a le cere sfatul.

– Atunci sintezorul trebuie să fie cel cu implant, care-i însoțește, sugeră el.

Flim își țuguie ușor buzele.

– Nu, nu cred, spuse el. Nu au reușit să se uite destul de bine la el pentru a-l identifica, dar bănuiesc că este Lobot, vechiul administrator al lui Calrissian din vremurile lui de pe Bespin, înainte de Endor. Din câte știu, nici Lobot nu are experiență de sintezor...

Se întrerupse, mijind dintr-odată ochii.

– Ce e? întrebă Disra.

– Există un truc despre care am auzit odată, zise Flim încetișor. Un truc de sintezor pe care l-a inventat cineva de la limită în urmă cu câțiva ani. Așa, cum era? Nu, taci o clipă... lasă-mă să mă gândesc.

Vreme de douăsprezece secunde, singurul sunet din încăpere fu murmurul conversației din fundal, în timp ce oamenii care lucrau își comunicau unii altora informațiile pe măsură ce acestea soseau. Toate erau negative. Disra inspira adânc, concentrându-se pentru a-și ține în frâu nerăbdarea. Spionii inamici umblau liberi prin orașul lui...

Și, brusc, ochii lui Flim reveniră asupra lui.

– Verpini, spuse el cu o urmă de triumf în voce. Asta era. Verpini.

Făcu jumătate de pas pe lângă Disra.

– Domnule locotenent, începe o scanare în spectru larg a frecvențelor de comunicare, comandă el, vocea fiindu-i dintr-odată iar a lui Thrawn. Concentrează-te pe frecvențele de biocomunicare verpine.

Locotenentul nici măcar nu ridică sprâncenele.

– Da, să trăiți, spuse el iute, apucându-se de treabă.

– Stai o clipă, zise Disra, aproape apucându-l pe Flim de mânecă, dar amintindu-și la timp că nu s-ar fi potrivit cu personajul.

– Frecvențe de *biocomunicare* ale verpinilor?

– Chiar este un truc impresionant de drăguț, spuse Flim, coborându-și iar vocea la nivelul la care doar Disra îl putea auzi. Ai un sintezor verpin ascuns pe undeva, în timp ce un trimis cu un implant reglat pe frecvența de biocomunicare a verpinului merge la sistemul în care vrei să intri. Cu fluxul de date pe care îl suportă implantul, toată treaba funcționează aproape ca o legătură telepatică. Verpinul vede prin ochii celui cu implantul

și sparge sistemul de la propria lui consolă, iar degetele trimisului le imită pe ale lui la sistemul real.

– Cu alte cuvinte, îl transformă într-o marionetă, rosti Disra, simțind cum i se întorcea stomacul pe dos de silă. Ca un extraterestru să se joace astfel cu o ființă umană, chiar și cu una cu implant, care deja nu mai era umană, era o ticăloșie la limita obscenității.

– În mare, aprobă Flim degajat. Cum ziceam, un truc foarte drăguț.

– Te cred pe cuvânt, mârâi Disra. Firește, pentru un maestru în deghezări care era băgat în limită, aceste obscenități erau, probabil, doar un mod obișnuit de viață.

– Și dacă au închis legătura?

Flim ridică din umeri cu același gest ca a lui Thrawn de mai înainte. Deși nu putea fi auzit de soldați, era încă destul de precaut pentru a-și păstra rolul.

– Atunci ne împotmolim și vom fi nevoiți să încercăm altceva.

Disra se uită la panoul de stare.

– Dacă încercăm să emitem pe frecvențele alea de biocomunicare? întrebă el. Poate să îi spunem verpinului să pornească repulsoarele sau așa ceva? Cel puțin am afla care e nava lor.

– Ar trebui să știm să codăm un mesaj în verpină, zise Flim cu îndoială în glas. Nu cred că putem găsi pe cineva care să o facă destul de repede.

– N-ar putea să se ocupe de traducere un droid de protocol?

– Nu fără un modul special, îi spuse Flim. Modelele de serie nu sunt echipate, de obicei, pentru a traduce verpina. Cererea e prea mică.

Își mângâie gânditor buza inferioară.

– Pe de altă parte, dacă Lobot mai are deschisă legătura la capătul lui, am putea prinde un ecou de rezonanță dacă nimerim frecvența potrivită. Asta era unul dintre lucrurile de care obișnuiam să ne îngrijorăm cu comunicatoarele noastre când dădeam peste unele dintre patrurile planetare mai sofisticate. Dacă reușim să ducem un receptor destul de aproape și suntem norocoși, ar fi posibil să-i localizăm.

Disra simți cum îi zvâcnea buza.

– E o grămadă îngrozitoare de *dacă* aici.

– Știu, acceptă Flim. Dar trebuie să încercăm ceva, iar asta e cel mai bun lucru care îmi trece acum prin minte. Făcu un semn cu capul către ușă. Poate că ar fi bine să îl trimiți pe Tierce înapoi. Aici e vorba de tactică, iar el *este* expertul nostru tactician.

Iar Pellaeon petrecuse, oricum, destulă vreme cu el.

– Îl trimit, spuse el îndreptându-se spre ușă. Să mă țină-ți la curent, domnule amiral.

Cu o ultimă zgâlțâitură, turboliftul se opri.

– Am ajuns? mârâi vocea lui Zothip.

– Cred că da, spuse Control în timp ce ușile se deschideau. Da... aici trebuie să fie.

– Deci, pe unde o luăm? Întrebă unul dintre ceilalți pirați.

Dându-și capul într-o parte, Karoly își lipi ochiul de crăpătura care încă se vedea între ușile din spate. Jumătate dintre pirați erau în lift, jumătate afară, iar Zothip stătea într-un coridor îngust, cu pumnii în șold, cu toții uitându-se în toate direcțiile prin tunel.

– Nu știi, zise Control, privind încă o dată în jur și apoi arătând spre stânga. Să încercăm mai întâi pe acolo.

– În regulă, spuse Zothip. Grinner, încuie liftul – nu vrem să vină nimeni după noi.

– Bine, zise Grinner, făcând la panoul de control ceva ce Karoly nu putea vedea. Gata.

Pirații dispărură din raza de vedere în stânga. Karoly numără până la cinci; apoi, sprijinindu-se pe buza cadrului ușii, își băgă vârfurile ghearelor în crăpătura dintre uși și le desfăcu.

Întră în lift; și tocmai începuse să închidă ușile la loc, când auzi zgomot de pași pe coridor. Se întorceau pirații.

Nu avea timp pentru altceva decât pentru reacții instinctive. Făcând un efort din toate puterile, trase ușile până când rămaseră doar doi centimetri între ele. Se bloca, dar nu avea timp să le elibereze. Traversând liftul din doar doi pași rapizi, se lipi cât mai bine în colțul din dreapta din față.

Tocmai la timp. Chiar când își apăsa cu putere ghearele de cățărare de pereții liftului pentru a evita ca în cazul în care se frecau de ei zgomotul de metal pe metal să o dea de gol, pașii ajunseră la ea.

– Nu văd ce mare problemă e că are companie, mormăia Zothip când primul val de aer provocat de mișcarea lor intră în lift.

– Oricum, nu am auzit decât două voci acolo.

– Asta nu înseamnă că sunt mai mulți, zise Control răbdător când grupul trecu pe lângă ușa deschisă și continuă să meargă pe coridor.

– În plus, dacă ne vede cine nu trebuie, tot aranjamentul nostru cade.

– Și ce? mârâi Zothip, vocea stingându-i-se în timp ce înaintau pe coridor. Anularea aranjamentului nostru – și a lui Disra – e scopul, nu?

– Cel puțin ar trebui să vorbim mai întâi, spuse Control. Am putea reuși să renegociem afacerea.

– Hei, Grinner, tu chiar te descurci cu un panou de control, interveni o altă voce din spatele grupului în timp ce ei se depărtau. Știai că atunci când ai blocat liftul ai deschis ușile din spate?

Karoly își ținu respirația; dar răspunsul lui Grinner fu o scurtă obscenitate și un mers neîntrerupt pe coridor. Numără iar până la cinci, desfăcându-și ghearele de cățărare și punându-le la loc, apoi își scoase pistolul și porni după ei. Nu făcuse decât câțiva pași pe coridor, când o pală de aer abia simțită pe față o avertiză că undeva, în față, se deschisese o ușă. Grăbi pasul nițel și ajunse la o curbă mică a coridorului tocmai la timp pentru a vedea cum un dreptunghi de lumină ștersă se strângea într-o dungă când pirații lăsară o ușă crăpată.

– Ce loc elegant, îl auzi pe unul dintre pirați zicând pe un ton de dispreț amestecat cu invidie. Ia uite aici... lenjerie din mătase ramordiană și tot ce trebuie.

– Poate-ți dă și ție un set pentru priciul tău, mârâi Zothip. Unde-i... ah, aici e.

Se auzi zgomotul unui scaun tras pe un covor gros. Karoly se uită prin crăpătură, încercând să vadă ce se întâmpla. Dar, din poziția în care era, tot ce putea zări era o mică porțiune a unei tapițerii.

– Ce o să faci? întrebă Control.

– Îi sun la el în birou, mârâi Zothip. Oricine o fi acolo, cred că îi poate spune să aștepte.

– Îmi pare rău, domnule amiral, zise maiorul Tierce, frecându-și cu nervozitate vârfurile degetelor de pulpe. Dar, cu tot respectul, chiar nu știu despre ce vorbiți. Nu cred că am fost *vreodată* pe Yaga Minor. Dacă s-a întâmplat, trebuie să fi fost în timpul unui cantonament pe când eram cadet. Cu siguranță nu... când spuneai; acum șase luni?

– Cam așa, zise Pellaeon, privindu-l cu atenție și dorindu-și din tot sufletul să fi avut destule dovezi pentru a comanda o analiză a adevărului completă asupra lui. Omul mințea de înghețau apele – de asta Pellaeon era sigur. Dar până când îl putea identifica pe Tierce ca fiind cel care intrase în sistemul informatic de pe Yaga Minor, nu avea ce face.

Sau până când sintezorul Noii Republici, Ghent, descoperea dovada intervenției lui Tierce. *Asta* era un joker despre care nici Tierce, nici Ghent nu știau.

În spatele lui Pellaeon, ușile duble se deschisera.

– Îmi cer iertare pentru întârziere, domnule amiral, spuse Disra, trecând pe lângă colonelul Dreyf și după biroul din corăbii de cultură. Asta e tot, domnule maior, adăugă el scurt către Tierce.

– Da, excelență, zise Tierce. Pentru o fracțiune de secundă, ochii lor se întâlniră, iar lui Pellaeon i se păru că îl vede pe Disra făcându-i un semn abia perceptibil cu capul ordonanței sale. Apoi, mișcându-se cu aerul cuiva care încearcă să fugă de un grup de besiioti, dar care vrea să își mai păstreze o urmă de demnitate, maiorul traversă biroul și scăpă.

– Sper că maiorul Tierce v-a fost o companie plăcută, comentă Disra.

– Destul de plăcută, îl asigură Pellaeon, studiind cu atenție figura schimonosită. Nu era o față, ci o mască, se gândea el, creată pentru a ascunde mintea din spatele ei.

Și știa ce era în acea minte. Problema era că nu o putea dovedi. Nu încă. Dar să facă Disra un pas greșit... unul singur...

– Așa, unde rămăsesem? întrebă Disra viori, lăsându-se pe spate în scaun. În mod clar, scurta pauză făcuse un bine imens încrederii lui.

– Oh, da... acele lucruri nefondate și defăimătoare pe care alți oameni le-au tot spus despre mine. Mă gândeam, domnule amiral...

Se întrerupse când auzi semnalul de la comunicatorul de pe biroul său. Uitându-se urât, se întinse iar în față și apăsă butonul.

– Da? strigă el. Ce e...?

Înghetă, ochii mărimdu-i-se pentru o clipă și bărbia căzându-i o fracțiune de centimetru. Ochii îi țâșniră spre Pellaeon, înapoi la ecranul comunicatorului.

– Da, sunt ocupat, mârâi el. Și nu îmi place să fiu întrerupt astfel pentru...

Brusc, se opri. Pellaeon își încordă auzul, dar difuzorul emitea sunetul concentrat în direcția lui Disra, iar el nu putea auzi nimic din partea opusă a biroului. Și atunci ochii lui Disra se măriră iar... și Pellaeon văzu ceva ce nu mai văzuse niciodată. Ceva ce nu se așteptase să vadă vreodată.

Moff Disra, mincinos, intrigant și, probabil, trădător, se făcu alb la față. Dreyf văzu și el.

– Excelență, întrebă el, ridicându-se și începând să dea ocol biroului.

Momentul de șoc trecu, iar expresia de neîncredere uimită a lui Disra se transformă dintr-odată în cea a unui rancor turbat.

– Înapoi, se răsti el la Dreyf, făcând o mișcare cu mâna spre acesta ca și cum ar fi încercat să gonească un animal periculos.

– N-am nimic. Dă-te înapoi.

Dreyf se opri, aruncându-i o privire zăpăcită lui Pellaeon.

– S-a întâmplat ceva, excelență? întrebă acesta din urmă.

– Totul este în regulă, domnule amiral, spuse Disra, cuvintele ieșind ca și cum ar fi fost trase cu cleștele. Pellaeon observă că ochii lui erau încă ațintiți asupra ecranului comunicatorului.

– Dacă mă iertați din nou, există încă o problemă de care trebuie să mă ocup imediat.

Se ridică închizând comunicatorul cu o împunsătură înversunată.

– Mă întorc imediat, mârâi el, îndreptându-se aproape în fugă spre ușile duble.

– Desigur, strigă Pellaeon după el. Nu vă grăbiți.

Ultimele cuvinte îi fură întrerupte de bubuitul ușilor închise în urma lui.

– Ei, asta a fost interesant, comentă Dreyf, uitându-se la uși, apoi iar la Pellaeon. O fi o altă șmecherie ca să mai tragă de timp?

– Nu cred că vreuna dintre aceste întreruperi a fost înscenată, zise Pellaeon încruntându-se gânditor la biroul Moffului. Istoric, majoritatea celor care își permiteau mobilă din fildeș ivoriu de cultură era formată din industriași, politicieni bogați și lorzi ai crimei de la limită. Cu toții aveau întotdeauna ceva de ascuns...

– Nu, aici se întâmplă ceva. Ceva important.

– Mm, murmură Dreyf. Să mă duc pe hol să văd dacă pot afla ce este?

– Poate mai târziu, spuse Pellaeon. Între timp, se pare că am rămas singuri. În biroul lui Disra.

Dreyf își ridică sprâncenele în semn că înțelesese.

– Da, chiar așa, aprobă el, uitându-se prin încăpere. Ochii îi căzură pe birou.

– Desigur, este cam dubios din punct de vedere legal, îi aminti el superiorului său, aruncând o privire piezișă către cei doi soldați care păzeau ușa. Nu avem un mandat de percheziție, iar Disra nu a fost acuzat oficial de nimic.

– Îmi asum responsabilitatea, zise Pellaeon. Dă-i drumul și vezi ce poți să găsești.

– Da, să trăiți, spuse Dreyf, zâmbind ușor în timp ce trecea în partea cealaltă a biroului.

– Cu plăcere.

Tierce stătea lângă ușă când Disra năvăli în camera operativă.

– Avem un ecou, murmură fostul Gardian, cu o notă de satisfacție răutăcioasă în voce. Odată ce triangulăm...

– Zothip e aici, îl întrerupse Disra. E în apartamentele mele.

Lui Tierce îi dispăru zâmbetul.

– Cum?

– Eu de unde naiba să știu? replică Disra. Dar e acolo. Am recunoscut mobilierul când m-a sunat la mine în birou.

Tierce aruncă o privire la console, la Flim care stătea iar în spatele locotenentului.

– Asta e din ce în ce mai bine, zise el întunecat. Pellaeon a auzit ceva?

– Nu cred, spuse Disra. Trepădușul ăla al lui... Dreyf... începuse să vină după birou, dar nu cred că a auzit sau că a văzut ceva.

Tierce șuiera printre dinți.

– Trebuie să scăpăm de el.

– Sclipitoare gândire militară, mârâi Disra. Ai vreo propunere despre cum s-o facem? știi, n-a venit singur.

Tierce se uită iar la console.

– Nu pot să plec de aici, zise el. Solo și Calrissian sunt alunecoși. Până când Securitatea nu pune ochii pe ei...

– Nici nu putem să-l lăsăm pe Zothip să instaleze acolo, îl întrerupse Disra. Nu înțelegi? Înseamnă că are cale liberă spre biroul meu. Unde e amiralul Pellaeon.

Tierce îl privi tăios.

– L-ai lăsat singur pe Pellaeon?

– Firește că e singur, se răsti Disra. Ce ar fi trebuit să fac, să le spun gărzilor de afară să intre și să îl păzească?

– N-ar fi fost o idee prea rea, replică Tierce. Ridică o mână. Bine, bine, să le luăm pe rând. Pellaeon... cred că mai poate aștepta. Solo și Calrissian...

– Avem un al doilea ecou de frecvență de biocomunicare, domnule Amiral, raportă unul dintre soldați uitându-se la Flim. Securitatea anunță că e gata să se miște în clipa în care avem o poziție sigură.

– Mulțumesc, zise Thrawn, întorcându-și ochii strălucitori către conversația care avea loc lângă ușă. Continuați operațiunea. Este vreo problemă, excelență?

– Doar una mică, domnule Amiral Thrawn, rosti Tierce înainte ca Disra să poată răspunde. Dar s-ar putea să vă solicite atenția vreme de câteva minute.

– Cu siguranță, spuse Flim degajat.

– Ce faci? șuieră Disra în timp ce maestrul în deghizări traversa încăperea. Doar nu propui...

– Nu există decât două moduri de a te ocupa de unul ca Zothip, spuse Tierce cu răceală. Îl omori sau îl sperii. Făcu un semn cu capul către Flim. Știi ceva care ar putea să-l sperie mai rău decât un Mare Amiral?

Flim ajunsesse lângă ei la timp pentru a auzi ultima parte.

– Pe cine încercați să speriați? întrebă el.

– Pe căpitanul Zothip, spuse Disra. E în apartamentele mele.

Flim căscă ochii, abia vizibil. Se uită la Tierce...

– O să te descurci, îl calmă Gardianul. Zothip s-a băgat în asta pentru profit, iar tu ești garanția noastră că va fi profit. Nu o să riște să te rănească.

– Doar dacă nu a venit aici pentru răzbunare, arată Flim neliniștit. Pentru ce i-a făcut Pellaeon la Pesitiin, mai știi?

– Va uita totul în clipa în care o să te vadă, zise Tierce nerăbdător. În orice caz, o să fiu cu tine. Pot să fac față oricui ar fi acolo cu el. O să fii bine.

– Și Solo? insistă Flim, uitându-se în spate, la console. Dacă îi pierd din nou?

– Cum? replică Tierce. Am prins două ecouri – știm în ce parte a orașului sunt. O să-i prindă până ne întoarcem noi. Acum, să mergem.

Flim se strâmbă, dar aprobă cu o mișcare din cap.

– Continuă operațiunea, domnule locotenent, ordonă el, întorcându-se pe jumătate, însă fără ca vocea calmă a lui Thrawn să trădeze ceva din nervozitatea lui evidentă. Mă întorc în câteva minute.

Tierce făcu semn către ușă și toți trei ieșiră.

– Nu știu, mormăi Flim, destul de tare cât să-l audă Disra. Nu cred că o să-mi placă asta.

Primul avertisment a fost o tresărire abia simțită din partea lui Lobot.

– Ce e? întrebă Lando uitându-se la acesta.

– Ce e ce? întrebă Han din partea cealaltă a lui Lobot.

– Chiar adineauri a părut să ezite, spuse Lando, trăgând pe spate pălăria pleoștită care preluase sarcina de a camufla implantul din capul lui Lobot și cercetând luminițele indicatoare de acolo. Modelul nu era același ca cel pe care îl văzuse ultima dată când se uitase.

– Poate că doar s-a împiedicat, zise Han nerăbdător, privind în jur. Haide, trebuie să ne mișcăm.

– Stai o clipă, insistă Lando, extinzându-și cercetarea asupra expresiei dintr-odată introspective de pe fața lui Lobot. Îl cunoștea pe acesta mult mai bine decât Han și îi era clar că tresărirea și expresia stranie a celui alt erau semne că se petrecea ceva ciudat. A ignora acest lucru ar fi însemnat să o caute cu lumânarea.

– Lando...

– Doar o *clipă*, îl întrerupse Lando. Brusc, Lobot tresări a doua oară, luminițele indicatoare schimbându-și iar modelul. Rămaseră un moment așa, apoi se schimbă în apoi.

Și, simțind un gol în stomac, Lando înțelege ce se întâmplase.

– Fac o căutare de ecouri de comunicații, îi spuse lui Han. Reglată pe frecvențele de comunicații verpine.

– Minunat, zise Han, apucându-l pe Lobot de mână pentru a-l susține și uitându-se încruntat pe sub borul pălăriei. Au prins frecvența deja?

– Se pare că nu, spuse Lando, privind în jur în căutarea unei idei. Erau încă la o distanță de jumătate de oră de mers pe jos până la astroport. Un speeder de teren i-ar fi putut duce acolo mai repede, dar asta ar fi însemnat fie să închirieze, fie să fure unul. Ambele variante aveau riscurile lor.

Ochii îi căzură pe o pancartă mare și strălucitoare de deasupra unui magazin din apropiere. O pancartă care se lauda cu litere de o șchioapă despre sutele de droizi aflați pe stoc, la cele mai bune prețuri din Imperiu și totul cu reducere, doar azi...

– Haide, zise el luându-l pe Lobot de celălalt braț și trăgându-l către magazinul de droizi. Înăuntru. Am o idee.

Ajunseră înăuntru înainte ca frecvența imperialilor să se potrivească încă o dată.

– Și acum? mormăi Han, uitându-se în jur la mulțimea de vânzători de chilipiruri care umpleau încăperea.

– Acolo, îi spuse Lando, croindu-și drum către un semn care arăta secțiunea astromec. Ne trebuie vreo duzină de modele R2 și R8.

– Nicio problemă, îl asigură Han, întinzându-și gâtul peste grămada de cumpărători. Văd cel puțin douăzeci. Sper că mai ții minte cum stăm cu banii.

– N-o să-i cumpărăm, zise Lando. Nu o să facem decât să vorbim cu ei.

Își croiră drum prin mulțime și în secțiunea droizilor astromec, care era – firește – mai puțin populată decât păreau să fie zonele pentru droizi bucătari sau servitori.

– Bună ziua, buni cetățeni, spuse un droid de protocol argintiu pășind spre ei. Sunt C-5MO, relații om-ciborg. Pot să vă ajut să faceți o alegere?

– Da, mulțumesc, zise Lando. Căutăm un droid care să poată servi drept interfață pentru comunicații pe rază lungă pe anumite frecvențe foarte alese.

– Înțeleg, domnule, spuse droidul întorcându-se pe jumătate pentru a le face semn către șirurile de cilindrii din spatele lui. Vă pot propune ceva din seria R2 sau R8. Ambele modele vin cu sisteme de comunicații în toată gama de frecvențe, dar și cu echipament standard.

– Sună bine, zise Lando pășind către șirul de R8. Te deranjează dacă le facem un mic test?

– Firește că nu, domnule, spuse droidul de protocol. Sunteți liberi să faceți orice test doriți.

– Mulțumim. Lando făcu un semn către primul R8. Tu – primul din rând – aș vrea să transmiți un semnal multitonal pe următoarea frecvență.

Zise repede numărul. Următorul: aş vrea să transmiţi tonuri diferite pe o frecvenţă diferită. Oferi numărul.

– Doar o clipă, domnule, îl întrerupse droidul de protocol, părând îngrijorat. Mă tem că nu puteţi transmite pur şi simplu semnale de comunicaţii neautorizate în mijlocul oraşului...

Unul dintre R8 piui un mesaj scurt.

– Oh, zise droidul de protocol, cam uimit. Eşti sigur că niciuna dintre frecvenţe nu este folosită aici? De nimeni?

R8 scoase un ciripit afirmativ.

– Înţeleg, spuse droidul de protocol. Îmi cer iertare, domnule. Vă rog, continuaţi.

Lando continuă, dându-i fiecărui droid câte una dintre frecvenţele verpine importante pentru a transmite pe ea.

– În regulă, zise el când termină, întorcându-se la C-5MO. Excelent. Acum, dacă ai vrea să le spui să transmită în continuare, o să mă duc la speederul meu să mă asigur că menţin frecvenţele cum trebuie.

– Vreţi să-i lăsaţi să transmită? întrebă droidul, începând să pară iar neliniştit. Dar, domnule...

– Nu te poţi aştepta să cumpărăm atât de mulţi doar că ne promiţi tu că transmit corect, nu? interveni Han. Stai liniştit, unul dintre oamenii noştri va rămâne aici.

Arată în partea opusă spre un bărbat într-o haină verde-închis care examina şirul de droizi servitori.

– O să stea aici până verificăm asta şi ne întoarcem, adăugă Lando. Extindeţi creditul corporatist pentru comenzi de douăzeci de modele sau mai mult, da?

– Desigur, domnule, răspunse droidul luminându-se vizibil. Nu trebuie decât să arătaţi autorizaţia corporatistă când faceţi comanda.

– Bine, spuse Lando ridicând din sprâncene către Han. Celălalt pricepu şi îl împinse pe Lobot către primul semn de ieşire.

– Ne întoarcem în câteva minute.

– Frumoasă mişcare partea aia despre cum lăsăm pe cineva în urmă, comentă Lando. Ar trebui să mai câştigăm câteva minute cu asta înainte de a începe să-şi pună întrebări ciudate.

– Asta până nu încep să vorbească cu tipul ăla, oricum, mârâi Han. Deci care-i planul? Mergem drept la navă?

– ăsta era, zise Lando. Asta dacă nu crezi că ar merita să o luăm mai pe ocolite de data asta.

– Chiar aşa, spuse Han frecându-şi obrazul. Transmisiunile droizilor ăloră ar trebui să împiedice orice alte căutări de ecou, cel puţin deocamdată. Dar ei aveau deja idee unde suntem în oraş. Dacă am putea să ne suim într-un transportor, am ajunge la astroport pe partea cealaltă.

– Dacă nu suntem prinşi, îl avertiză Lando. Pe aici nu sunt bine văzuţi oamenii care merg în transportoare.

– Merită riscul, zise Han, arătând că deja se hotărâse. Haide... cel mai apropiat acces e pe aici.

Conversația – sau, cel puțin, cât reușise Karoly să audă din ea prin ușa pe jumătate deschisă – fusese scurtă, tăioasă și neplăcută.

Și foarte instructivă. Pirații Cavrilhu aliați cu Imperiul?

La un anumit nivel, presupunea ea, nu era o mare descoperire, mai ales după ce auzise discuția dintre Solo și Calrissian. Imperialii făceau afaceri pe ascuns cu pleava limitei de ani întregi, până la urmă, începând de la acea relație strânsă dintre blestematul de criminal Palpatine și prințul Xizor. Acum, când marele Imperiu întins peste stele fusese redus la o mână pricăjită de sisteme, ar fi avut și mai multe motive să îi plătească pe unii dintre ei pentru treburile murdare. Dar, la un alt nivel, asta era într-adevăr ceva nou. Zothip nu-i vorbise lui Moff Disra așa cum o face un angajat cu stăpânul lui, ci ca și cum i-ar fost un egal. Mai mult, un egal foarte nemulțumit, asta dacă tonul șefului și ploaia de invective arătau ceva.

Chiar și mai interesant, având în vedere amenințările ascunse ale lui Zothip de a da totul în vileag, se părea că această înțelegere nu era nici aprobată, nici măcar cunoscută de restul conducerii imperiale.

Inițial, Karoly îl urmărise pe Zothip în ideea de a se răzbuna pe pirați pentru rolul lor în măcelul de pe Lorardian din urmă cu trei ani. Acum, dăduse peste ceva mult mai interesant.

– Crezi că o să vină? întrerupse vocea unuia dintre pirați gândurile lui Karoly.

– Firește că da, mârâi Zothip. Crezi că vrea să anunțăm afacerea noastră pe frecvența generală a Bastionului?

– N-o să vină singur, avertiză Control. O să fie însoțit de gărzi.

– Nu multe, spuse Zothip. Nu-s mulți oamenii în care se încrede viermele ăsta.

– Tot ar fi o idee bună să avem niște întăriri ascunse, zise Control, iar Karoly simți împunsătura verbală din tonul lui.

– Așa, să fie.

– Oh, bine, cedă Zothip în silă. Crans, Portin... duceți-vă înapoi pe coridor. Dacă fluier, veniți și-i omorâți pe toți în afară de noi.

Urmără două confirmări și sunetul pașilor care se apropiau. Mișcându-se cu mult mai puțin zgomot, Karoly se retrase după curba mică a coridorului. Lumina slabă crescua atunci când pirații deschiseră ușa, apoi scăzu iar când o închiseră parțial. Iar acum ea avea o alegere de făcut. Aici, la patru metri de cei doi pirați ascunși și de mormăielile lor, nu va putea auzi așa cum ar fi dorit conversația ce urma să aibă loc între Zothip și Disra. Mai mult, gândul ca până și un Moff imperial să cadă în cursa unora ca pirații Cavrilhu nu îi prea convenea.

Zâmbi subțire în beznă față de ironia situației. Era exact același lucru cu care Shada nu fusese de acord pe acoperișul bătut de vânturi de pe Borcorash în urmă cu cinci săptămâni, dar și motivul pentru care Karoly se afla aici.

Însă considerațiile filozofice profunde puteau să mai aștepte. Între timp, pirații Cavrilhu aveau o datorie față de Mistryl... iar prima plată avea să fie făcută chiar aici și acum. Punându-și pistolul în toc, Karoly scoase două cuțite subțiri și înaintă fără zgomot.

Crans și Portin, șezând pe vine unul lângă altul în spatele ușii aproape închise, șoptind și chicotind între ei în așteptarea carnagiului ce avea să vină, nici nu au auzit-o venind.

A mai durat un minut să târască trupurile în tăcere câțiva metri înapoi prin coridor, acolo unde nu ar fi fost în calea nimănui. Apoi, întorcându-se la ușa închisă pe jumătate, se lăsă pe vine și strecură unul dintre cuțite pe covorul gros din cameră.

Imaginea reflectată de metal era mică și cam deformată, dar Karoly făcuse acest lucru de mii de ori și știa cum să o descifreze. După cum se așteptase, Zothip și cei trei oameni rămași erau toți cu fața la ușa înflorată de pe peretele din dreapta. Zothip ședea cam arogant la biroul Moffului, iar ceilalți erau sprijiniți de pereți sau de diferite piese de mobilier prin încăpere. Cu toții își pipăiau mânerele pistoalelor sau își frecau mâinile, pregătindu-se; stăteau în afara liniei de foc al lui Karoly și a ambuscadei despre care încă mai credeau că era pregătită.

Tocmai își punea la punct planul unui posibil atac, dacă s-ar fi ajuns la asta, când se auzi clinchetul încet al unei încuietori din partea opusă a camerei. Brusc, discuția șoptită a piraților încetă. Ușa se deschise și intrară doi oameni.

Cel din dreapta era Moff Disra; asta era evident din vârsta lui, din mantia care îi arăta funcția și din atitudinea arogantă cu care păși în încăpere. Celălalt, de la dreapta lui Disra, era îmbrăcat în uniformă imperială...

Karoly simți un nod în gât, o furnicătură neplăcută pe ceafă. Cel de-al doilea bărbat era un războinic.

Nu un soldat: un războinic. Vedeai asta din postura lui, din mers, din felul în care își ținea mâinile și din cel în care ochii estimau situația din fața sa.

Control avertizase că Disra își va aduce gărzi cu el. În treacăt, Karoly se întreabă dacă vreunul dintre pirați era în stare să recunoască războinicul din spatele uniformei.

Se părea că Zothip nu putea.

– Da' nu te-ai grăbit să vii, mârâi el când războinicul închise ușa. Cine-i nerful?

– Dă-te din scaunul meu, mârâi și Disra, neluând în seamă întrebarea și făcând nervos un semn către piratul tolănit.

– Eu vorbesc aici, Disra, spuse Zothip, fără să facă vreo mișcare pentru a elibera scaunul. Stai o clipă... te știu, adăugă el ridicând un deget către războinic. Da... ești înțepatul care mi-a furat toți sfătuitorii. Sovler împuțit și mâncător de rarki.

Karoly se strâmbă, așteptându-se ca moartea bruscă să fie răspunsul războinicului la această insultă. Dar acesta nu era așa de ușor de provocat.

– Ai dreptate, zise el cu o voce de un calm glacial. Sunt maiorul Tierce. Și, după cum am explicat atunci, Imperiul avea mai mare nevoie de serviciile lor.

– Așa că doar ai mărit miza și i-ai retras, ha? replică Zothip cu o voce tot mai întunecată. Ei, poate că așa faceți lucrurile voi, gunoierii imperiali. Dar nu așa se face la limită. Dacă faci o înțelegere, te ții de ea. Își ridică iar degetul. Sau ajungi să îți petreci ultimele clipe de viață regretând.

– Credeam că la limită, de asemenea, nu îți pierzi curajul, interveni Disra disprețuitor. Așa de rău te-a speriat Pellaeon?

– Lasă-l pe Pellaeon, rosti Zothip. Mă ocup de el mai târziu. Acum, tu ești în ring. Începem cu compensația pentru crucișătorul meu și pentru cei opt sute de oameni care au murit pe el.

– Se pare că ăsta *chiar* și-a pierdut curajul, excelență, zise Tierce. Potul de sabacc e prea mare pentru el și vrea să se retragă.

Zothip pufni.

– Vorbe. Doar asta-i de tine, Disra. Vorbe și promisiuni, iar noi ajungem să facem toată treaba și să murim. Dar gata. Cred că douăzeci de milioane ar trebui să acopere...

– Să presupunem că îți putem demonstra că avem ceva mai mult decât vorbe, îl întrerupse Tierce, cu o urmă de provocare în glas. Să presupune că îți putem oferi dovada că Imperiul se ridică iar și că, de data aceasta, nu mai putem fi opriți. Tot ai mai vrea să renunți?

Zothip râse cu un hohot total lipsit de umor.

– Dovadă, ha? Dacă voi credeți că orice ați avea poate...

Se întrerupse când în spatele lui Disra ușa se deschise iar. Unul dintre pirați scoase pistolul pe jumătate...

– Bună ziua, căpitane Zothip, spuse calm personajul în uniformă albă când intra în cameră. Dă-mi voie să mă prezint. Sunt Marele Amiral Thrawn.

Colonelului Dreyf îi luă mai puțin de un minut să găsească sertarul secret ascuns sub suprafața de scris a biroului din fildeș ivoriu de cultură. Nu avu nevoie decât de încă două minute, și de ajutorul unor unelte cam ilegale, pentru a-l deschide.

Înăuntru erau opt datacarduri. Trei dintre ele aveau etichetele unor informări guvernamentale oficiale: una de la Ubictorat, celelalte două de la Contrainformațiile Flotei.

Însă restul de cinci...

– Copiază-le, ordonă Pellaeon când Dreyf vârî unul dintre datacardurile neetichetate în datapadul lui. Pe toate, chiar și pe cele oficiale. O să vedem ce poate face cu ele departamentul de decriptare a *Himerei*.

– Dacă îmi permiteți, domnule, stați să încerc ceva mai întâi, spuse Dreyf, scoțând un datacard din buzunar și băgându-l în fanta auxiliară a datapadului său. Unul dintre lucrurile în plus pe care le-am obținut din verificarea finanțelor Lordului Graemon a fost criptarea pe care o folosea pentru a comunica cu Bastionul. Să vedem dacă Disra a fost destul de neglijent sau de încrezător ca să folosească același cod aici... Ei, ei. Micuțul nostru Moff inteligent se pare că a ratat un pariu.

Îi zâmbi încordat lui Pellaeon.

– E aici, domnule amiral. Totul e aici.

Pellaeon veni alături de el și se uită peste umărul colonelului. Erau aici, da: nume, date, cantități, detalii ale diferitelor tranzacții. Totul.

– O să poți să le legi de partea de operațiune a lui Graemon?

– Cu ușurință, îl asigură Dreyf, încă derulând dosarele. Disra a fost chiar destul de drăguț să ne ofere date pentru fiecare. Tot ce trebuie să fac...

– Stai, îl întrerupse Pellaeon, lovindu-l cu vârfurile degetelor pe braț. Ceva îi atrăsese atenția în trecere. Dă înapoi câteva fișiere. Nu, mai încearcă unul. Încă unul.

Și iată: numele pe care îl zărise Pellaeon. Numele, poziția actuală, ordinul de încarcerare...

– Colonelul Meizh Vermel, citi Dreyf încruntându-se. Nu este unul dintre aghiotanții dumneavoastră, domnule amiral?

– Ba da, este, zise Pellaeon, în vreme ce satisfacția descoperirii se transforma brusc în ceața furiei întunecate. A dispărut în timpul unei misiuni speciale în care l-am trimis.

– Chiar așa, spuse Dreyf, vocea lui devenind și ea întunecată. Deci acum Disra se ocupă și de răpiri, nu?

– Doar la ocazii speciale, zise Pellaeon, uitându-se la sertarul ascuns.

Dreyf făcuse o treabă bună forțând încuietoarea, dar stricăciunea nu putea fi acoperită. În clipa în care Disra ar fi deschis compartimentul, și-ar fi dat seama că cineva umblase acolo.

Și Pellaeon luă o hotărâre.

– Nu le mai copia, spuse el adunând datacardurile. Luăm originalele.

Dreyf clipi.

– Domnule? Dar...

– Și plecăm, adăugă Pellaeon uitându-se la unul dintre soldații care păzeau ușa.

– Trimite un semnal *Himerei*, ordonă el. Căpitanul Ardifff să fie gata de plecare de îndată ce ajung la bord. Apoi îl suni pe locotenentul Marshian, de la navetă, și îi spui că venim.

– Da, să trăiți. Soldatul își scoase comunicatorul.

– Dar Disra? întrebă Dreyf. Încă n-am rezolvat-o cu el.

– Disra mai poate aștepta, zise Pellaeon întunecat. Acum, grija mea cea mai mare este să îl eliberez pe Vermel înainte ca Disra să decidă că reprezintă un pericol.

– Vă duceți dumneavoastră în persoană?

– Da, spuse Pellaeon, închizând compartimentul secret. În funcție de cum a alcătuit Disra ordinul de încarcerare, s-ar putea să fie nevoie de autoritatea mea de Comandant Suprem pentru a-l scoate de acolo. În plus, în acest moment nu am încredere în nimeni din afara *Himerei*. Oricine poate fi în buzunarul lui Disra.

– Sau al lui Thrawn? murmură Dreyf.

Pellaeon se strâmbă.

– Dacă Thrawn este într-adevăr în viață, zise el. Oricum, mă duc.

– Ar putea fi delicat, îl avertiză Dreyf, reglându-și pasul pentru a merge alături de Pellaeon în timp ce se îndreptau spre ușile duble.

– Stația Rimcee este la vreo două zile de zbor distanță. Cu siguranță Disra o să observe lipsa datacardurilor până atunci.

– Stai liniștit, mai am și eu câteva cărți în mânecă, spuse Pellaeon. Soldat?

– Locotenentul Marshian raportează că naveta va fi gata de zbor când ajungem, să trăiți, anunță soldatul. Căpitanul Ardifff raportează la fel pentru *Himera*.

– Bine, zise Pellaeon, îndemnându-i pe soldați să deschidă ușile. Atunci să nu-i lăsăm să aștepte.

Vreme de câteva secunde, încăperea fu învăluită în tăcere totală. O liniște ca într-o peșteră sau o pădure, ori un mormânt. Disra lăsa nemișcarea să zăbovească, bucurându-se din plin de expresia de neîncredere uimită de pe fața lui Zothip. Era vremea ca mâncătorul ăsta de viermi, piratul ăsta înfumurat să dea cu nasul de ceva ce nu putea rezolva cu gălăgia și laudă-roșenia lui.

I-ar fi plăcut să vadă consternarea durând ceva mai mult. Dar, din motive cunoscute doar de el, maestrul în deghizări alege să rupă vraja.

– Păreți surprinși de prezența mea, zise el, iar vocea lui Thrawn era la fel de perfectă ca tăcerea de până atunci. Nu pot decât să trag concluzia că nu ați dat atenție știrilor care vin de pe Coruscant.

Pentru o clipă, Zothip dădu din gură în gol, mișcarea amplificându-i grotesc barba stufoasă, apoi își recăpătă, în cele din urmă, glasul.

– Nu, am auzit că v-ați întors, spuse el, cuvintele ieșindu-i cu o oarecare dificultate. Sunetul propriei voci păru să îi dea curaj.

- Doar că n-am crezut, atâta tot, adăugă el îndreptându-și umerii.
- De ce?

Ochii lui Zothip fugiră spre unul dintre oamenii săi, ca pentru a se asigura că el deținea controlul aici.

- Pentru că m-am gândit că cine a reușit să scape din cloaca asta de Imperiu nu e atât de prost să se întoarcă, zise el, redevenind agresiv.

De partea cealaltă a lui Thrawn, Tierce se mișcă. Însă Thrawn nu făcu decât să zâmbească.

- Nu-i rău, spuse el. Cam încet, dar altfel nu-i rău deloc.

Zothip se încruntă, unindu-și sprâncenele.

- Ce vreți să spuneți?

- Urmează ca Imperiul să se ridice iar, zise Thrawn, trecând în fața lui Disra în timp ce îi măsura scurt din ochi pe fiecare dintre cei trei piraiți în parte.

- Și, în vreme ce desigur că nu avem nevoie de aliați, nici nu suntem împotriva să-i avem.

Unul dintre piraiți, care stătea în spatele lui Zothip și un pic spre peretele din dreapta, pufni într-un mod elegant.

- Așa ne priviți? întrebă el punându-și mâinile în sân. Ca pe niște aliați?

- Control are dreptate, îl susținu Zothip făcând un semn cu degetul mare peste umăr, spre el. Voi dați ordine și scoateți profit, iar noi facem treburile murdare. Ce fel de aliat e ăsta?

- Este acel aliat care se pregătește să câștige o poziție dincolo de visele lui cele mai frumoase, zise Thrawn cu o voce vizibil mai rece. Poziție, putere și o bogăție care îi va permite să cumpere și să vândă sisteme întregi.

- Și când ar trebui să se întâmple astea? interveni Control.

Disra observă cu o urmă de neliniște că acesta se depărta încetisor de Zothip, spre perete. Ca și cum s-ar fi depărtat de șeful lui, în pregătirea unei acțiuni...

Tierce văzu și el. Cu coada ochiului, Disra îl zări pe Gardian făcând iute un pas în aceeași direcție, păstrând aceeași distanță față de Control, dar, în același timp, apropiindu-se de celălalt pirat sprijinit de perete, în stânga lui Zothip.

Ceea ce îl lăsa doar pe piratul din dreapta lui Zothip departe de Gardian. Disra aruncă pe ascuns o privire în acea direcție, sperând ca Tierce să nu fi uitat de el.

- Destul de repede, îl asigură Tierce. Cele mai multe dintre piese sunt deja pregătite și în pozițiile lor. Cele care nu sunt vor fi în curând.

- Aceste piese fiind ceilalți aliați ai voștri? sugeră Control. Așa ne vedeți? Ca pe niște pionii?

- Nu-mi place să fiu pionul nimănui, mârâi Zothip înainte ca Thrawn să poată răspunde. Noi suntem pirații Cavrillu. Nu jucăm niciun joc în afară de al nostru.

Se întrerupse când se auzi un țuit dinspre biroul calculatorului.

– Aștepți să te sune cineva? întrebă el sarcastic.

Disra ignoră comentariul, apropiindu-se și pornind comunicatorul în timp ce rotea ecranul spre el.

– Da?

Era locotenentul din camera operativă... și, din ce vedea pe fața lui, Disra își dădea seama că nu avea vești bune.

– Excelență, avem o problemă, spuse ofițerul încordat. Se pare că spionii au scăpat din plasă.

Disra își înăbuși o înjurătură.

– Cum?

– Au folosit droizii dintr-un magazin pentru a ascunde frecvențele de biocomunicații verpine, zise locotenentul părând dezgustat. Până când am localizat magazinul și am oprit transmisiunile, ieșiseră deja din raza detectoarelor noastre de ecou. Marele Amiral Thrawn este lângă dumneavoastră?

– Da, spuse Thrawn pășind lângă Disra. Mă întorc repede. Între timp, împrăștiati-vă detectoarele de ecou într-un caroiaj de ambele părți ale ultime lor poziții și vedeți dacă puteți să-i prindeți iar.

– Da, domnule, zise ofițerul.

Disra stinse ecranul, aruncându-i repede o privire urâtă lui Tیره. N-ar fi trebuit niciodată, absolut nicio clipă, să se lase convins să participe la această confruntare cu Zothip în timp ce Solo și Calrissian erau încă liberi.

– Ar fi bine să ne întoarcem, spuse el, uitându-se la Thrawn.

– Și ce, ne lăsați aici? întrebă Control. Se depărtase cu încă un pas de Zothip, ținându-și încă mâinile încrucișate pe piept.

– Nu fi absurd, se răsti Disra, simțindu-se dintr-odată sătul de Zothip și de pirății lui.

– Nu vrei să fii de partea câștigătoare? Bine... sunt o grămadă care vor. Domnule maior Tierce, cheamă o escortă care să-i conducă pe vizitatorii noștri.

– Stai pe loc, bubui Zothip, ridicându-se din scaun și lăsându-și mâna pe pistol. Nu plecăm până nu primesc cele douăzeci de milioane ale mele. Acum, dă-le, că dacă nu...

– Dacă nu, ce? întrebă Disra. Împușit nerecunoscător...

– Gata, mărâi Zothip. Ridicând un deget la gură, scoase un fluierat ascutit. Cei doi pirăți de lângă el își apucară pistoalele...

Și Tierce acționă.

Piratul aflat cel mai aproape de Gardian nici nu apucă să își scoată de tot pistolul din toc înainte ca Tierce să fie asupra lui. O lovitură scurtă – o mișcare neclară a mâinilor – o pocnitură înfundată de os – și piratul se prăbuși pe covor ca un sac gol. Se auzi o înjurătură uimită dinspre tovarășul său din dreapta lui Zothip; însă chiar când Disra își întorcea

capul să se uite, din direcția lui Tierce veni șoapta unei mișcări și mânerul unui cuțit răsări brusc în pieptul omului.

Un cuțit care se alătură celui care deja ieșea din gâtul lui.

Disra își ținu răsuflarea, ochii mutându-i-se repede de la pirat la femeia zveltă și înaltă care apăruse dintr-odată în încăpere prin ușa secretă. Mâna ei zvâcni, se văzu o pâlpâire de lumină reflectată...

Și Zothip scoase un suspin de durere, împleticindu-se înainte drept în lovitura devastatoare de picior pe care Tierce o îndreptase spre stomacul lui. Un al suspin chinuit când lovitura își atinse ținta, și șeful piratilor se întinse cu o bufnitură pe birou, pistolul zburându-i din mână brusc inertă și aterizând pe podea.

Iar Disra se trezi holbându-se la mânerul cuțitului care apăruse în mijlocul spatelui lui Zothip. Evident, un dar din partea femeii.

Își ridică privirea spre ea, în timp ce aceasta se apropie în tăcere de birou, ignorându-i pe cei trei imperiali. Apucându-l pe Zothip de barbă, îi întoarse capul pentru a-l privi în ochii goi.

– Asta a fost pentru Lorardian, zise ea cu o voce înceată, dar amară.

Zothip își mișcă o dată buzele, dar nu ieși niciun sunet. Ochii goi deveniră și mai goi, se închiseră și, când femeia dădu drumul bărbii, piratul se mai clătină o dată, apoi împietri.

Din nou, tăcerea se lăsă asupra încăperii. Și, încă o dată, Thrawn fu cel care o sparse.

– Bine lucrat, spuse el. Mulțumim pentru ajutor.

– Nu că aș fi avut nevoie, interveni Tierce încordat. Disra îi aruncă o privire, observând cu ceva surprindere că fostul Gardian scosese de undeva un mic pistol și îl ațintise spre femeie.

– Cine ești?

Ea își ridică privirea de pe trupul lui Zothip, ochii ei negri fiind ușor disprețuitori când se uită de sus în jos la el.

– Se pare că nu toți oamenii dumneavoastră sunt așa de recunoscători ca dumneavoastră, domnule Amiral Thrawn, zise ea, ignorând întrebarea Gardianului.

– Te rog să îl ierți pe maiorul Tierce, spuse Thrawn pe un ton împăciuitor. Siguranța mea este una dintre grijile lui principale, o responsabilitate pe care o ia foarte în serios. Dar nu te înțelege așa cum o fac eu. Făcu un semn către pistolul lui Tierce. Poți să bagi arma la loc, domnule maior. Gărzile secrete Mistryl nu ucid la întâmplare sau fără motiv.

Lui Disra i se făcu dintr-odată frig. O gardă secretă Mistryl? Aici, în palatul lui?

Femeia clipi, fiind evident luată prin surprindere de dezvăluirea identității ei.

– Cum de ați știut cine sunt? întrebă ea, mijind ochii.

– Haide, haide, zise Thrawn dojenind-o cu blândețe în timp ce flutura alene din mână spre carnagiul din jur.

– După această demonstrație a iscusinței tale în luptă, cine ai putea fi, dacă nu o Mistryl? și, firește, a mai fost pomenirea Lorardianului, adăugă el, ceva mai încet. Condoleanțe pentru asta.

– Mulțumesc, spuse ea, plecându-și capul în semn de confirmare aproape în silă. Nu credeam că mai știe cineva sau că îi pasă cuiva de ce s-a întâmplat acolo.

– Informația face parte din slujba mea, zise Thrawn.

– Cred că da. Femeia făcu un semn cu capul spre stânga ei. Ce aveți de gând să faceți cu resturile.

– Nu știu încă, răspunse Thrawn. Spune-mi, Control: ce ar trebui să facem cu tine?

Disra își luă privirea de la femeie, dându-și seama brusc și cu întârziere că ultimul pirat nu fusese omorât.

Și dintr-un motiv foarte bun. Control stătea absolut nemișcat în locul în care se aflate când începuse lupta, cu mâinile goale și palmele deschise ridicate în fața lui, cu pistolul încă în toc. Totuși, pe fața lui nu se citea nici frică, nici mânie, ci o contemplare calmă a scenei.

– Felicitări, domnule Amiral, zise el dând din cap spre Thrawn, apoi spre Tierce. Și dumitale, domnule maior. Mă așteptam să fie soldați prin niște nișe ascunse în pereți. Modul ales de dumneavoastră a fost mult mai subtil și la fel de eficient.

Își întoarse capul pentru a se uita la femeie.

– Apariția ta, pe de altă parte, a fost complet neașteptată. Bănuiesc că te-ai furișat pe urmele noastre. Aș da orice ca să aflu cum ai făcut-o.

– Singurul lucru pe care îl au Mistryl de oferit piraților Cavrillu este moartea, replică ea cu răceală. Dă-mi un motiv pentru care să nu încep cu tine.

Control ridică din umeri; dar Disra își dădea seama că nu era atât de calm pe cât încerca să arate.

– Pentru că deja ai răzbunat morțile Mistryl de pe Lorardian, spuse el. Zothip a fost cel care a exagerat acolo. Niciunul dintre noi nu avea ce face.

Își întoarse iar ochii spre Disra.

– Așa cum tot el a fost cel care a cerut să se răzbune pe dumneavoastră și pe amiralul Pellaeon pentru eșecul de la Pesitiin, excelență, adăugă el. Aș dori să sugerez că toate aceste neplăceri pot și ar trebui să fie uitate.

Tierce pufni, rostind ceva pentru el.

– Sigur e curajos, nu?

– Nu înțelegeți, domnule maior, zise Disra zâmbindu-i lui Control. Brusc, totul avea sens.

– Control, aici de față, nu se luptă cu disperare să își salveze pielea. A planificat toată această confruntare încă de la început.

Femeia Mistryl se încruntă la el.

– Cum adică?

– Adică s-a decis că s-a săturat să mai fie numărul doi, îi spuse Disra, urmărindu-l pe Control cu atenție. Surâsul slab, cunoscător, de pe buzele lui era dovada cea mai bună că nimerise bine.

– Totul a fost politică pură.

– A fost mai mult decât politică, excelență, zise Control. Zothip avea gura mare și era lăudăros; îi lipsea creierul pentru a conduce o organizație așa de mare ca a noastră. De ani întregi eu sunt cel care a ținut totul la un loc. Era timpul să preiau și beneficiile, nu doar munca.

– Cât de convenabil că ți-am eliberat calea, spuse Thrawn. Mai vrei ceva de la noi?

– Pentru început, aș vrea să plec de aici în viață, zise Control, oferindu-i fiecăruia dintre imperiali câte un zâmbet care reușea să fie îngâmfat și lingușitor în același timp.

– În afară de asta... Ezită. Zothip avea dreptate despre înțelegerea noastră cu Moff Disra, spuse el îndreptându-și atenția spre Thrawn. Am ieșit destul de bine, dar, de asemenea, ne-am și asumat prea multe riscuri. În plus, Noua Republică pare să fie pe urmele noastre acum. Cred că este timpul să ieșim din ea.

– Atunci renunți la șansa de a-ți primi partea de galaxie atunci când Imperiul va învinge, îl avertiză Disra, întrebându-se de ce se mai obosea să îl convingă pe Control. Cu siguranță nu-i păsa cu adevărat dacă îi avea sau nu alături de el pe piraii Cavrilhu.

N-ar fi trebuit să-și facă griji.

– Ne asumăm riscul, spuse Control. S-ar putea să fiți un geniu, domnule Amiral, dar, sincer, cred că nici măcar dumneavoastră nu puteți reuși.

– Cum dorești, zise Thrawn. Firește, vei păstra în continuare în funcțiune linia de producție a Păsărilor-de-Pradă.

– O să o păstrăm, promise Control. De fapt, o să vă cedez profiturile noastre din întreaga operațiune drept cadou de bun venit.

Surâse încrezut, dar în ochii lui Disra expresia păru cam găunoasă.

– Și ca dovadă a fostei noastre asocieri cu Imperiul și a despărțirii prietenesci a drumurilor noastre.

– Firește, spuse Thrawn, oferindu-i în schimb un zâmbet înțelegător. Și pentru cazul în care te înșeli în privința geniului meu?

Surâsul zvâcni și dispăru.

– Multe dintre grupurile de la limită au fost prinse la mijloc ultima dată când ați pornit împotriva Noii Republici, domnule Amiral, zise el. Aș prefera ca piraii Cavrilhu să nu ajungă în această poziție.

– Cred că acest lucru poate fi evitat, aprobă Thrawn. Cu siguranță, atât timp cât Păsările-de-Pradă continuă să fie livrate.

– Ne-am înțeles, spuse Control, ochii fugându-i spre Mistryl când își coborî cu grijă mâinile. Atunci, dacă asta este tot, am o organizație de restructurat. Succes, domnule Amiral.

– Și ție, căpitane Control, replică Thrawn, plecându-și ușor capul. Mă aștept să nu te mai văd vreodată pe tine sau pe vreunul dintre pirații tăi în spațiul imperial.

Control înghiți cu greutate vizibilă.

– Nu, domnule, zise el în timp ce mergea cu spatele către ușa ce dădea în coridorul secret. Nu ne veți mai vedea.

Se strecură pe ușă și dispăru.

– Sper că am făcut bine că i-am dat drumul, mormăi Disra. Pellaeon era la celălalt capăt al coridorului și nu aveau decât cuvântul lui Control că nu îl interesa răzbușarea.

– Nu vă faceți griji, îl asigură Tierce. După cum deja ați observat, a investit mult timp și gândire pentru a-l manipula pe Zothip să vină aici, în acest fel. Nu, se va duce cu povestea despre nenorocire direct la nava lui și asta va fi tot.

– Și ea? întrebă Tierce făcând semn cu capul spre femeie. Își coborâse pistolul după cum i se ordonase, dar încă îl avea pregătit. Ea *chiar* a intrat cu ei.

– Am intrat după ei, îl corectă femeia. Am auzit un comentariu despre clone și înțelegeri între pirați și Imperiu și...

– Clone? o întrepruse Disra. Cine a vorbit despre clone?

Ea îl privi cu calm.

– Doi agenți ai Noii Republici pe nume Han Solo și Lando Calrissian, zise ea. S-ar putea să fi auzit de ei.

– Da, cred că am auzit, spuse Thrawn cu un zâmbet degajat. De fapt, încercăm să stabilim contactul cu ei în acest moment.

Ei îi zvâcni buza.

– Fac pariu că da.

– Dar mai interesant pentru mine, continuă Thrawn, ar fi să aflu răspunsul tău la oferta pe care ți-am făcut-o cu câteva minute în urmă.

Ea se încruntă.

– Ce ofertă?

– Nu-ți amintești? întrebă Thrawn. Am remarcat că revenirea după apariția mea a fost destul de încheată, dar că altfel nu a fost prea rău. Apoi am vorbit despre dorința Imperiului de a dobândi aliați.

Ea își încrețî fruntea.

– Ce tot vorbești? întrebă ea. I-ați făcut oferta lui Zothip, nu mie. Nici nu știți că eram aici.

– Dimpotrivă, spuse Thrawn încet. Știam foarte bine că ești aici. Și dacă te vei gândi la oferta mea, s-ar putea să observi că nu i-am menționat nicio clipă nici pe Zothip, nici pe pirații lui.

Ea se uită fix la el, pe față citindu-i-se o luptă în timp ce încerca să își dea seama dacă era sincer sau dacă îi turna o grămadă de minciuni. Flim își țesea încă una dintre vrăjile lui... și chiar dacă audiența era împotriva lui, se părea că funcționa.

Dar acum Disra nu avea timp să se bucure de spectacol.

– Sunt sigur că dumneavoastră și doamna aveți multe de discutat, domnule Amiral, murmură el, făcând un pas cu spatele către ușă. Totuși, dacă mă scuzați, trebuie să mă întorc la amiralul Pellaeon.

– Desigur, excelență, spuse Thrawn concedindu-i cu o mișcare a mâinii. Poate că ne vom muta în altă cameră pentru a ne continua discuția. Ridică din sprâncene către femeie. Presupunând, firește, că sunteți interesată de ce are de oferit Imperiul meu pentru Mistryl.

– Nu am lucrat niciodată pentru Imperiu, zise femeia cu precauție în timp ce Disra se duse la ușă și o deschise.

– Acela era Imperiul lui Palpatine, îi aminti Thrawn. Imperiul pe care îmi propun eu să îl reconstruiesc...

Restul discursului de vânzări se pierdu când Disra închise ușa în urma sa și porni în grabă pe coridoare. Pasajul secret ar fi fost mai scurt; dar Pellaeon nu știa despre el și ar fi dorit să rămână așa. Schimbând culoarele, trecând de ultimul colț, se îndreptă prin sala principală către gardzile de la ușă.

– A întreat de mine amiralul Pellaeon? zise el când gardzile salutară și se dădură în lături.

– Nu, excelență, spuse unul dintre ei când ușile duble începură să se deschidă. De fapt, a plecat deja.

Disra se opri brusc.

– Cum adică a plecat? repetă el, trăgând cu ochiul printre ușile care se deschideau. Biroul era, într-adevăr, gol.

– Unde s-a dus?

– Nu a spus, excelență, zise gardianul.

Disra păși în birou, uitându-se încruntat prin cameră în timp ce ușile se închideau în urma lui. Nu avea niciun sens. De ce ar fi plecat Pellaeon și marioneta aia de Dreyf? Sigur nu s-au hotărât așa, pur și simplu, să-i dea drumul din cârlig.

Privirea îi căzu pe birou...

Ajunse în cealaltă parte a lui din cinci pași rapizi, înjurând tot drumul, simțind cum sudoarea rece îi tâșnea pe față. Nu. Nu se putea.

Dar o făcuseră. Sertarul secret al biroului fusese forțat.

Și datacardurile dispăruseră.

Cu o mână tremurândă, Disra găsi butonul comunicatorului.

– Tierce, vino aici, îngăimă el, vorbele sunându-i ciudat în urechi peste bățiile inimii. *Acum.*

Comută pe frecvența gărzilor de afară.

– Când a plecat Pellaeon? întrebă el.

– În urmă cu cinci sau șase minute, excelență, răspunse o voce.

Ceea ce însemna că deja ieșise din palat și că se îndrepta spre aeroport, iar forțele Securității Capitalei care l-ar fi putut intercepta erau împrăștiate inutil prin tot orașul vânându-i pe Solo și pe Calrissian. Disra scrâșni din dinți, având viziunea planului său măreț la care muncise atât de mult dărâmându-se sub ochii lui. Totul era pe datacardurile acelea – *totul*. Criptat, firește; dar dacă Pellaeon reușea să le decripteze...

Și apoi un alt gând, chiar și mai îngrozitor, îi înțepă inima. Colonelul Vermel, ascuns într-o mică celulă liniștită pe Stația Rimcee...

Îi luă aproape un minut să potrivească comunicatorul de rază lungă pe diferite relee până la sistemul Rimcee. Și când termină...

În capătul opus al încăperii, ușa secretă se deschise și Tierce intră în birou.

– I-am prins, anunță el cu o satisfacție întunecată. Nava lor e în Terminalul de Andocare 155...

– Pellaeon a luat datacardurile, îl întrerupse Disra cu brutalitate.

– Ce? întrebă Tierce, grăbind pasul.

– Datacardurile, prostule, mârâi Disra. Planul Răzbunare, înțelegerea noastră cu pirații lui Zothip, numele și detaliile rețelei economico-industriale pe care am folosit-o... *totul*.

Tierce șuiera printre dinți, aruncând o privire spre sertarul gol.

– Incredibil, zise el, ca și cum ar fi vorbit pentru sine. A intrat prin efracție în dosarele tale, practic. Nu l-aș fi crezut în stare de așa ceva. Trebuie să fi fost ideea lui Dreyf.

– O să discutăm detaliile la proces, se răsti Disra. Lasă a cui a fost ideea. Ce facem?

– Ce avem de făcut? spuse Tierce ridicând din umeri. Sunt criptate, nu? Până le decriptează Pellaeon...

– A făcut-o deja, îl întrerupse Disra. Cel puțin o parte. Știe că Vermel e la Stația Rimcee.

Fața lui Tierce împietri.

– De unde știi?

– Pentru că tocmai am încercat să vorbesc cu ei, zise Disra scrâșnind din dinți. Pellaeon a pus să fie blocate toate transmisiunile către întreg sistemul.

Tierce aruncă o privire întunecată spre ecranul gol al comunicatorului.

– A lucrat repede, murmură el. Foarte bine, domnule amiral.

– Lasă asta, se răsti Disra, aproape tremurând de frică, mânie și frustrare. Tierce chiar nu înțelegea că tot planul lor era pe punctul de a li se prăbuși în cap?

– Trebuie să îl oprim. Trebuie să-l scoatem pe Vermel de acolo înainte să ajungă Pellaeon...

– Nu, spuse Tierce pe un ton dintr-odată hotărât. Ceea ce avem de făcut este să îi prindem pe Solo și Calrissian înainte de a ajunge la navă și să îl punem pe Marele nostru Amiral să le facă o demonstrație.

– Ești nebun? sări Disra. La Kessel cu Solo... capul meu e în joc.

– Calmează-te, Disra, zise Tierce, iar tonul lui fu ca o găleată de apă rece aruncată pe fața Moffului. Ce are Pellaeon nu contează. Înțelege? *Nu contează.* Avem atuul suprem: Marele Amiral Thrawn. Tot ce trebuie să facă este să preia comanda și să declare că tot ce am făcut a fost pentru el. Acum, *potolește-te.*

Disra inspiră adânc, înfiorându-se și uitându-se amenințător la Tierce, copleșit de o furie tăcută și neputincioasă. Furie tăcută pentru că Gardianul dădea deoparte cu atâta ușurință toți anii pe care Disra îi investise în acest proiect. Furie neputincioasă pentru că avea dreptate.

– Bine, spuse el înecându-se. Deci îl lăsăm pe Pellaeon. Ce facem în schimb?

– Nu ai fost atent, zise Tierce, încă privind cu ochii mijiiți fața lui Disra. Avem numărul terminalului lor de andocare... D'ulin, femeia aceea Mistryl, a venit cu ei, ascunsă la bord. Eu și amiralul trebuie să ajungem acolo înaintea lor. Înțelege?

– Da, înțeleg, mârâi Disra, mintea lui începând abia acum să își revină din paralizia provocată de șoc și de panică. Știi, nu-s copil.

– Mă bucur să aud asta, spuse Tierce cu răceală. Pentru că în timp ce noi o să fim acolo, tu o să te duci să vorbești cu D'ulin. Să afli ce vrea și de ce va fi nevoie pentru a aduce Mistryl de partea noastră.

Disra simți cum bărbia îi căzu un centimetru. Poveștile pe care le auzise despre Mistryl...

– Vrei să încerci să ne *aliam* cu ele? Ți-ai pierdut mințile? Astea urăsc Imperiul!

– Avem nevoie de un nou grup de la limită care să îi înlocuiască pe pirații Cavrilhu, zise Tierce, cu o voce plină de răbdare exagerată. Și nu

avem timp să discutăm despre asta. Thrawn și D'ulin sunt în biblioteca din fața apartamentelor tale. Du-te și preia acolo pentru ca eu și cu el să putem ajunge la astroport. Înțeles? Acum *mișcă*.

Ordinul răstit îl făcu pe Disra să tresară.

– Niciodată să nu-mi mai vorbești așa, domnule maior, avertiză el cu o voce înceată, amenințătoare. Niciodată.

– Atunci nici dumneavoastră să nu mai cedați așa, excelență, replică Tierce. Dacă era impresionat sau intimidat de avertismentul lui Disra, nu o arăta. Acum, dă-i drumul.

Armata de trupe de șoc de care Han se temuse că va încercui astroportul nu era acolo. Nici gărzile cu priviri dure de la punctul de intrare, nici droizii de monitorizare de pe strada de acces, ori soldații de la ușa terminalului lor de andocare. De fapt, din câte se vedea, se părea că scăpaseră de tot.

Și doar asta era de ajuns pentru a-l îngrijora. Mult.

Și Lando simțea asta.

– Han, nu-mi place, mormăi el, uitându-se în spatele lor pe stradă în timp ce Solo descuia ușa hangarului. E mult prea ușor.

– Da, știu, aprobă Han, aruncând o ultimă privire în jur în timp ce îl lua pe Lobot de mână și îl îndruma să intre pe ușă. Modificările făcute pe fugă de Lando la programul implantului s-ar fi putut să îi fi scăpat de imperiali, dar îl făcuseră pe Lobot să fie cam amețit. Dacă se ajungea la o luptă lângă rampa *Doamnei Norocoase*, el nu avea să le fie de niciun ajutor.

Coridorul întunecat care trecea prin zona de reparații și de aprovizionare a hangarului era, de asemenea, pustiu.

– Cum ajungem la bord, pornești motoarele, îi spuse Han lui Lando în timp ce pășeau pe permaton sub cerul liber. *Doamna Norocoasă* era încă acolo, arătând exact așa cum o lăsaseră.

– Eu mă ocup de arme. Poate că Moegid reușește să intre în calculatorul astroportului și să ne facă rost de o poziție de plecare mai repede...

– Nu va fi nevoie, se auzi o voce înceată din spatele lor.

Han se întoarse iute, scoțându-și pistolul. În spatele lor, pe peramton, apăruse holograma pâlpâitoare în mărime naturală a unui bărbat. Un bărbat cu piele albastră, purtând o uniformă imperială albă...

Lando scoase un sunet ciudat din gât.

– El e, murmură Calrissian.

Han dădu din cap, simțindu-se amorțit. Așa era.

Marele Amiral Thrawn.

– Vă rog să vă puneți armele pe pământ, ordonă Thrawn. Aș prefera să vorbesc cu voi față în față, dar, din motive lesne de înțeles, nu doresc să fiu împușcat.

– E de înțeles, aprobă Han, ținându-și bine pistolul, iar ochii fugindu-i spre terminalul de andocare. Pe undeva pe aici trebuie să fie și niște trupe adevărate...

Holograma surâse.

– Haide, căpitane Solo, zise el liniștitor. Doar nu îți închipui că vei putea să fugi în forță de pe Bastion așa cum ai făcut în atâtea alte sisteme în timpul carierei dumitale pestrițe. Nu vrei să-ți mai vezi nevasta și copiii?

Han își potrivește mâna pe pistol, simțind cum transpirația îi șiroia pe frunte.

– Da, cam despre asta e vorba, nu?

Holograma clătină din cap.

– Ai înțeles greșit, căpitane, spuse Thrawn. Nu ai de ce să te temi de mine. Tot ce doresc este să schimbăm câteva cuvinte, apoi tu și tovarășii tăi sunteți liberi să plecați unde vreți. Făcu un semn cu capul către Lando. Întreabă-l pe căpitanul Calrissian. *Lui* i-am dat voie să plece de pe distrugătorul meu spațial.

– Nu e chiar același lucru, zise Lando încordat. Asta e capitala dumneavoastră secretă. Doar nu vreți să știe oricine unde se află.

– Haide, căpitane, spuse Thrawn, aproape disprețuitor. Chiar crezi că m-aș aștepta ca informațiile despre poziția actuală a Bastionului să moară cu voi? Sediul autorității Imperiale s-a mai mutat până acum, de multe ori. Cu siguranță se poate muta din nou. Totuși, se pare că aveți nevoie de mai multe argumente.

O mișcare surprinsă cu coada ochiului îi atrase atenția lui Han. Se uită...

Și văzu un șir de soldați din trupele de șoc aliniați pe marginea acoperișului zonei de depozitare a hangarului, cu puștile cu laser îndreptate asupra lor.

Suspină. Ar fi trebuit să gonească spre *Doamna Norocoasă* atunci când apăruse prima dată holograma în loc să îl lase pe Thrawn să îi întărească astfel. Era prea târziu acum.

– Cum ne-ați găsit? întrebă el, trăgând siguranța pistolului și punând arma jos, în fața lui.

– Nu a fost greu, zise holograma în timp ce Lando făcea, în silă, același lucru cu aruncătorul lui de proiectile. Știam că niciunul dintre voi nu are experiența de sintezor necesară pentru a intra în Dosarele Speciale. Am bănuir că foloseați un verpin pentru asta și, astfel, le-am ordonat oamenilor mei să facă o scanare pentru acele frecvențe de comunicare.

– Să caute un ecou, spuse Han dând din cap. Aș fi putut să jur că am oprit chestia asta înainte să dați de noi.

– Ai înțeles greșit, domnule căpitan. Nu căutam un ecou. Brusc, holograma dispăru...

Și, de după o grămadă de cutii din dreapta lor, apărură Thrawn în persoană, uniforma lui albă fiind orbitor de strălucitoare în soarele amiezii.

Dar nu mai orbitoare decât armurile strălucitoare ale celor șase soldați din trupele de șoc care îl flancau, în poziție de gardă. Dacă se gândea mai bine, se hotărî Han, o goană nebunească spre *Doamna Norocoasă* nu ar fi fost, până la urmă, un plan atât de inteligent.

– Nu căutam decât confirmarea faptului că sintezorul vostru este verpin, continuă Thrawn în timp ce pășea spre ei. Odată ce mi-ați oferit această confirmare ascunzând acele frecvențe de biocomunicații, tot ce a trebuit să fac a fost să cercetez dosarele astroportului pentru o navă care ar fi aterizat la opt, douăsprezece sau șaptesprezece zile după aceea sondă pe care ați urmărit-o de la stația de contact a Ubictoratului de la Parshoone.

– Stați o clipă, că nu mai înțeleg, spuse Han încruntându-se. Opt, douăsprezece sau șaptesprezece zile?

Thrawn zâmbi.

– Acestea sunt numere importante pentru verpini, zise el. Poate nu conștient, dar, cu toate acestea, bine ancorate în ei. Era evident că verpinul vostru era maestrul sintezor al grupului; prin urmare, el ar fi fost cel care ar fi făcut orice modificare în dosarele astroportului pentru a ascunde poziția navei voastre. Este nevoie să mai continui?

– Nu, spuse Han, simțind cum îl străbătea un fior rece.

La apartamentul lui și al Leiei din Turnul Orowood, Lando susținuse că îl văzuse pe Thrawn; o susținuse, o demonstrase, o menținuse în ciuda tuturor argumentelor și dovezilor pentru contrariu. Atunci Han se întrebase cum de prietenul lui se lăsase speriat atât de ușor.

Acum, în cele din urmă, înțelegea.

– Bine, zise Thrawn, uitându-se la el cu o înțelegere profundă de care lui Han nu-i păsa deloc. Atunci, să trecem la treabă. Ridică ușor tonul. Domnule maior?

Din spatele altei grămezi de cutii din stânga apărură un om destul de tânăr cu însemne de maior, care îi privea cu atenție pe prizonieri. În mână dreaptă ținea un pistol; în stânga, un datacard.

– După cum îți poți aminti din ultima noastră conversație, căpitane Calrissian, continuă Thrawn în timp ce maiorul se apropia, ai sugerat că dacă doresc să salvez Noua Republică din criza în care se află, ar trebui doar să îți dau o copie completă a Documentului Caamas.

– Da, îmi aduc aminte, zise Lando când maiorul se opri la un metru în fața lui. Mi-ați spus că ar dura prea mult.

– S-a dovedit că este vorba de mai puțin timp decât credeam, aprobă Thrawn. Iată-l.

Maiorul întinse datacardul.

– Cum adică iată-l? întrebă Lando uitându-se la datacard ca și cum s-ar fi așteptat să-i explodeze în față.

– Documentul Caamas, spuse Thrawn simplu. E al vostru. Luați-l.

Încet, ezitant, Lando luă datacardul.

– Care-i faza? întrebă el când maiorul făcu un pas înapoi.

– Nu-i nicio fază, îl asigură Thrawn. După cum v-am mai spus, nu vreau decât să ajut.

– Sigur că da, interveni Han, vorbele lui sunând cam aspru după cuvintele mai politicoase ale Marelui Amiral. Așa cum ați ajutat și la distrugerea Clădirii Clanurilor Reunite de pe Bothawui?

Ochii roșii strălucitori se ațintiră asupra lui.

– Explicați.

– În spatele revoltei ăleia a fost o echipă imperială, zise Han cu încăpățănare.

Lângă el, Lando scotea sunete care să îl determine să tacă, iar el trebuia să recunoască faptul că a-l acuza pe Thrawn în față în așa fel nu era, probabil, cel mai diplomat lucru pe care l-ar fi putut face. Dar acolo fusese capul lui în joc și al Leiei, și el nu avea de gând să stea cu mâinile în sân și să îl lase pe Thrawn să scape făcând sunete împăciuitoare. Nu după toate morțile și distrugerile pe care acea revoltă le provocase.

– Am găsit cristalul de redirectionare pe care l-au folosit cu pușca lor cu lunetă Xerrol Nightstinger.

Sperase o tresărire de vinovăție, cel puțin o urmă de recunoaștere. Dar, în schimb, Thrawn abia dacă îi oferă un zâmbet slab.

– Da, o Xerrol Nightstinger, spuse el cu un dram de amărăciune în voce. Se pare că încă este unealta favorită a asasinilor și a sabotorilor. Dar, în acest caz, căutați în direcția greșită. Ultimele cinci Xerrol ale Imperiului au fost furate acum șase luni dintr-un depozit al Ubictoratului de pe Marquarra.

Ochii îi sclipiră.

– Dacă vreți să le găsiți, vă sugerez să căutați în locuința personală a înaltului consilier Borsk Fey'lya.

Han avu un schimb de priviri surprinse cu Lando.

– Fey'lya?

– Da, zise Thrawn. Armata lui privată le-a furat.

– Nu, spuse Han, cuvântul ieșindu-i automat din gură. E ridicol.

Și totuși...

Fey'lya știuse că el și Leia aveau să meargă la Clădirea Clanurilor Reunite pentru a verifica adevărata stare a finanțelor bothane, o treabă pe care, nu se știe cum, nu mai ajunseseră să o termine după revoltă. Și era tocmai genul de atac pe la spate pentru care bothanii erau faimoși.

Thrawn ridică din umeri.

– Nu voi încerca să vă conving. Adevărul este acolo și puteți să îl aflați dacă doriți. Între timp... Făcu un semn cu capul către datacardul din mână lui Lando. O zi bună, domnilor. Călătorie plăcută.

Fără a mai aștepta un răspuns, se întoarse și se îndreptă spre ieșire, jumătate din garda lui de soldați din trupele de șoc dispunându-se în formație în jurul lui. Ceilalți trei rămași așteptară până când Amiralul dispăru din vedere înainte de a se întoarce și de a-l urma. Când dispărură și ei pe ușă, șirul de soldați de deasupra plecă de pe acoperiș.

Și, o clipă mai târziu, Han, Lando și Lobot rămaseră singuri.

Han se întoarse spre Lando, descoperind că acesta îl privea fix printre gene.

– Ei, Lando, zise el încercând să-și păstreze calmul vocii. Nu era unul dintre cele mai reușite eforturi ale lui. Cred că îți datorez scuze.

– Lasă scuzele, spuse Lando aplecându-se pentru a recupera armele în timp ce arunca iute o privire spre acoperișul gol.

– Hai să plecăm de aici, bine?

– Da, zise Han luându-l pe Lobot de mână și întorcându-l către rampa *Doamnei Norocoase*. Haide.

***

– Ar fi trebuit să le vezi fețele, spuse Flim, învârtindu-și băutura în pahar, vocea lui abătută fiind într-un contrast straniu cu ceea ce ar fi trebuit să fie niște cuvinte pline de bucurie.

– Erau atât de îngroziți și încercau atât de mult să nu o arate. Chiar a fost destul de amuzant.

– Sunt sigur că abia te-ai abținut să izbucnești în hohote, spuse Disra acru. Întrebarea este dacă au crezut.

– Au crezut, îl asigură Tierce, scoțând un datacard din datapad și luându-l pe următorul din teanc. Dintre cei trei, el părea singurul care nu avea îndoieli în privința spectacolului oferit de Flim.

– Marele nostru Amiral a fost liniștit ca oțelul transparent lustruit. Nici n-a clipit când Solo i-a aruncat în față trupa de comando de pe Bothawui.

– Trupa de pe Bothawui? Întrebă Disra tăios. Trupa *noastră* de pe Bothawui? Grupul lui Navett?

– Calmează-te... vorbea despre ei doar în legătură cu revolta de la Clădirea Clanurilor Reunite, zise Tierce. Nu a existat niciun indiciu că știau că Navett s-a întors acolo.

– Sper că nu, mârâi Disra. Pe de altă parte, tot planul era înregistrat pe datacardurile pe care Pellaeon i le furase. Totuși, era destul de puțin probabil ca Pellaeon să dea fuga la Coruscant să îi avertizez, chiar dacă se oprea din cercetarea datelor financiare destul de mult pentru a-l observa.

– Cum au aflat că noi am stârnit revolta?

Tierce ridică din umeri.

– Cine știe? Nu contează, totuși... Amiralul a respins-o frumos. Se uită la Flim. Ce era cu depozitul de arme de pe Marquarra care a fost jefuit? Nu-mi aduc aminte să fi auzit ceva despre asta.

Flim sorbi din pahar.

– Nu-ți amintești, spuse el, pentru că am inventat-o eu. M-am gândit...

– Ai inventat-o? îl întrerupse Disra. Ce șmecherie mai e și asta?

– Una care m-a ajutat să scap de Solo, zise Flim hotărât. De ce? Nu ești de acord?

– Da, nu sunt de acord, replică Disra. Nu se potrivește cu personajul, Thrawn nu inventa lucruri... dacă nu știa ceva, o recunoștea.

– Calmează-te, excelență, spuse Tierce. Dar nici el nu părea prea fericit când se uită la Flim. Trebuia să zică *ceva*... nu se poate să oferim Coruscantului cu o mână Documentul Caamas și cu cealaltă să ajutăm la stârnirea revoltelor. Cel puțin am câștigat timpul pe care îl vor folosi ca să verifice asta.

Disra pufni.

– Cât o fi de puțin.

– Oricât de puțin ar fi, tot e destul, zise Tierce ferm. În șapte zile războiul civil din Noua Republică va izbucni. În acel moment nimănui nu-i va mai păsa de câteva revolte și de o mână de puști Xerrol Nightstinger.

Făcu un semn cu capul către ușa secretă.

– Și, că veni vorba despre câștiguri, cum a decurs discuția cu oaspetele nostru? Le vom putea cumpăra serviciile?

– Nu știu, spuse Disra, încordându-și scurt buzele. Mistryl nu lucrează pentru imperiali... cred că mi-a zis-o de cincisprezece ori. Pe de altă parte, a fost de acord să îl anunțe pe unul dintre conducătorii lor. Și există ceva ce vor foarte mult, dar nu am reușit să o fac să îmi spună ce este.

– Vor răzbunare, zise Flim serios. Ca oricine în vremurile noastre.

– Răzbunare împotriva cui? Întrebă Disra.

Flim ridică din umeri.

– Pe la limită umblă vorba că lumea lor a fost distrusă într-un război cu una sau mai multe persoane necunoscute în urmă cu câteva decenii. Se presupune că banii pe care Mistryl îi câștigă închiriindu-și serviciile se duc în continuare în sprijinirea supraviețuitorilor.

– Cum se numește lumea? Întrebă Disra.

– Nu știu, zise Flim. O țin în mare secret. Probabil se tem că cine le-a distrus-o se va întoarce pentru a termina treaba.

– Spunea ceva despre răzbunare pentru Lorardian, spuse Tierce gânditor. Nu s-ar putea ca asta să fie sistemul?

– Habar n-am. Flim ridică din umeri. Nici măcar nu știu ce e Lorardian.

– Cum adică nu știi? Întrebă Disra încruntându-se. Atunci părea că știi totul despre asta.

– Părea și că știam că a stat ascunsă după ușă, replică Flim răbdător. Tot secretul unui bun escroc este să îți convingi ținta că știi mai mult decât știi cu adevărat.

Disra se strâmbă. Escroc.

– Firește. Am uitat.

– Nu mă lua de sus și nu face cu mine pe nobilul indignat, Disra, îl avertiză Flim încruntându-se. Atacurile pe care le-au făcut pirații tăi Cavrilhu asupra transporturilor Noii Republici sunt o escrocherie la fel de mare. La fel și scumpa ta mișcare Răzbunare, de fapt, adăugă el mutându-și privirea amenințătoare spre Tierce. Câțiva agitatori imperiali care se dau drept un grup imens de civili nemulțumiți. Ca să nu mai vorbim de toată povestea asta cu Thrawn. Nu-ți plac escrocheriile? Ei, ce păcat. Sunteți băgați până peste cap în ele, amândoi. Nu că ați fi avut de ales. Nu cu starea în care se află Imperiul.

Își lăasă picioarele să cadă pe podea cu un zgomot înfundat și se ridică.

– Și să vă mai spun ceva, adăugă el. Dacă și când veți ajunge în punctul în care veți avea toată forța militară pe care o doriți, tot veți mai avea nevoie de mine.

Se bătu pe piept.

– *Eu* sunt singurul din acest grup care cunoaște limita. Care știe cine sunt pirații și mercenarii, care știe unde să găsească repede un vânător de recompense bun... vreți mai mulți soldați, va trebui să veniți la mine. *Eu* sunt cel care a putut să își dea seama că D'ulin e Mistryl doar după cum a luptat.

– Nu te contrazicem, spuse Disra luat puțin prin surprindere de focul tiradei maestrului în deghizări. Deci ce încerci să ne zici?

– Spun că dacă și când această Mână a lui Thrawn se va arăta, s-ar putea să nu mai aveți nevoie de imitația mea de Thrawn, replică Flim. Dar tot veți avea nevoie de *mine*.

Pentru un timp, încăperea rămase cufundată în tăcere. Flim se uita urât când la unul, când la celălalt, respirând cam greu.

Tierce rupse tăcerea.

– Ai terminat? întrebă el cu blândețe.

Flim îi cercetă figura și o parte din înverșunare păru să îl părăsească.

– Da, mormăi el. Eu doar... asta o să agite lucrurile, Tierce, de la Coruscant până la Inelul Exterior. Dacă Mâna lui Thrawn nu trăiește într-o gaură de șarpe, nu are cum să nu afle.

– Ți-am mai spus că te putem apăra de el, zise Tierce. Și o vom face. Stai liniștit.

– Da. Flim luă o gură mare din băutura. Da. Sigur.

Lando trase maneta de hiperpropulsie și, în fața lor, stelele de pe cerul Bastionului se întinseră în linii de stele.

– Bine, zise el. Dorise ca acest cuvânt să sune degajat, dar ieșise răgușit. Cred că a vorbit serios. Despre faptul că ne lasă să plecăm.

Lângă el, Han nu răspunse. De fapt, nu scosese mai mult de zece cuvinte de când Thrawn ieșise din terminalul de andocare. Lando se uită într-o parte la prietenul său, întrebându-se dacă ar fi trebuit să își facă griji pentru el.

Probabil că Han simțise privirea celuiilalt.

– Chiar el a fost, nu? întrebă el încet, uitându-se încă la modelele vârtejurilor hiperspațiului.

Lando dădu din cap, simțind un nod în gât.

– Perfect calm, perfect controlat, tot timpul cu trei pași înaintea noastră, zise el. Nu poate să fie decât Thrawn.

– N-aș fi crezut. Han îl privi pe Lando, iar buzele îi zvâcneau. Cred că *nu am* crezut, se corectă el. Ce-oi fi spus atunci la Turnul Orowood...

– Lasă, zise Lando gonind scuzele cu o fluturare din mână. Eu am fost chiar acolo prima dată, și nici *eu* nu am crezut. Cel puțin, n-am vrut să cred.

Han clătină din cap.

– Avem probleme, Lando, spuse el. De acum înainte, nu mai putem crede tot ce vedem. Tot ce vedem, tot ce auzim, tot ce credem că ar trebui să facem. Nu dacă Thrawn a revenit pe scenă.

– Nu știu, zise Lando cu îndoială. Cu sau fără Thrawn, Imperiul încă *este* redus la opt sectoare. Poate că de fapt asta încearcă, sperând să zăpăcească Coruscantul până îl paralizază.

– Cine știe? mârâi Han, vocea lui începând să capete viață. Cel puțin, nu mai părea uluit și demoralizat. Era și vremea, se gândi Lando.

– Asta te înnebunește la el. Încerci să faci ceva și șansele sunt ca asta să fie exact ce voia el să faci. Stai nemișcat și nu faci nimic, și el petrece o funie-inteligentă în jurul tău.

– Și ce crezi că se așteaptă el să facem cu asta? întrebă Lando ridicând datacardul.

– Nu știu ce se așteaptă, zise Han întinzându-se și luând cardul. Dar îți spun ce *o să facem*. Mai întâi, o să îl citim și o să vedem dacă ne dă numele alea pe care arde toată lumea să le afle. În al doilea rând, o să o sunăm pe Leia de îndată ce intrăm în raza HoloNet și îi spunem ce avem. Și, în al treilea rând...

Arată cu degetul mare peste umăr.

– Îl asmuțim pe Moegid asupra chestiei ăsteia și îl punem să o verifice de douăzeci de ori. Să vedem dacă reușim să aflăm ce surprize ne-a ascuns Thrawn.

Lando se uită grijuliu la datacard.

– Crezi că sunt surprize?

– E Thrawn, spuse Han simplu.

Lando dădu din cap.

– Așa-i.

Ridicându-se din scaun, Han verifică pentru ultima dată instrumentele de bord.

– Haide... nu am încredere să țin chestia asta în preajma calculatorului navei, spuse el îndreptându-se către ușa cockpitului.

– Să luăm un datapad și să vedem ce ne zice.

Prima oprire pe care o facuse *Sălbaticul Karrde* după ce părăsise Dayark nu arătase nimic în față. Nimic în afară de strălucirea sucită a Fisurii Kathol și a vâlătucilor roșii înghețați de gaz ionizat și a nebuloaselor minuscule care păreau că fuseseră smulse cu forța din el. La fel și a doua oprire, și a treia, până când Shada începu să se întrebe dacă legendara lume pierdută Exocron nu era decât un mit.

La a cincea oprire, o găsiră.

– Arată destul de plăcut, comentă 3PO cu o urmă de îndoială, stând lângă Shada, în timp ce se uitau pe videcranul de pe punte la micuța planetă care se apropia cu viteză.

– Sper să fie prietenoși.

– Nu m-aș baza pe asta, îl avertiză Shada, simțindu-și gura uscată într-un mod neplăcut și nefamiliar. Acolo, undeva, dacă Jade și Calrissian aveau dreptate, Jorj Car'das îi aștepta.

La casca de navigație, Odonnl se întoarse pe jumătate în scaun.

– Nu ar trebui să avem turbo-laserele pregătite? îl întrebă el pe Karrde. Pentru cazul în care nu sunt bucuroși să le fie violată intimitatea?

Shada se uită la Karrde. Își ascundea bine nervozitatea, dar ei nu îi era greu să o vadă.

– Am venit să stăm de vorbă, nu să ne luptăm, îi aminti el lui Odonnl cu o voce calmă. Nu vreau să ne înțeleagă greșit nimeni de acolo.

– Da, dar după Dayark...

– Am venit să stăm de vorbă, repetă Karrde, pe un ton care nu mai lăsa loc de discuție. H'sishi, detectăm vreo sondă de senzori? Sau transmisiuni, Chin?

[Încă nicio sondă, căpitane,] zise togoriana. Shada observă că blana i se zburlise abia vizibil. Se părea că și ea se molipsise de starea lui Karrde.

– La fel și cu transmisiunile, căpitane, adăugă Chin. Poate că nu ne väd.

– Oh, ba ne väd foarte bine, spuse Karrde, iar o urmă de înverșunare i se strecură în voce. Singura întrebare...

Se întrerupse când auzi un sunet dinspre comunicator.

– Către nava spațială, aici amiralul Trey David, secundul amiralului suprem Horazo Darr de la Flota Aero-Spațială Reunită de pe Exocron, rosti o voce politicoasă, dar fermă. Vă rog să vă identificați.

Chin se întinse spre panoul său...

– Nu, o fac eu, îi zise Karrde, făcându-și vizibil curaj când atinse butonul comunicatorului.

– Aici Talon Karrde de la bordul cargobotului *Sălbaticul Karrde*, domnule amiral David. Intențiile noastre sunt complet pașnice. Am dori permisiunea de a ateriza.

Urmă o pauză lungă. O pauză *foarte* lungă, de fapt. Shada își frecă ușurel încheieturile degetelor, imaginându-și o controversă aprinsă care avea loc în biroul Flotei Reunite de pe Exocron...

– *Sălbaticul Karrde*, aici amiralul David, reveni vocea. Mi s-a spus că ai venit să îl vezi pe Jorj Car'das. Poți confirma?

Shada îl privi cu atenție pe Karrde. Însă în afara tremurului scurt din colțul buzelor, nu avu nicio reacție.

– Da, pot, spuse el, cu o voce puțin cam spartă, dar ținută sub control. Este o problemă foarte importantă pe care trebuie să o discut urgent cu el.

– Înțeleg. Urmă o altă pauză, mai scurtă de această dată. Vă așteaptă? Încă un tremur al buzei.

– Nu știu dacă *a aștepta* este cuvântul cel mai potrivit. Dar cred că știe că venim.

– Chiar așa, zise David, tonul lui căpătând brusc o notă ciudată. Foarte bine, *Sălbaticul Karrde*, ai autorizație pentru Cercul 15 de la terenul de aterizare militar din Rintatta. Coordonatele îți sunt trimise acum.

– Vă mulțumesc, spuse Karrde.

– Le-am primit, mormăi Odonnl, studiind ecranul de navigație. Pare destul de clar.

– Am trimis o escortă, continuă David. Sper că nu este nevoie să vă zic să cooperați cu ei.

– Înțeleg foarte bine, spuse Karrde. Ne vom întâlni?

– Mă îndoiesc, zise David; iar de această dată în tonul lui era o amenințare clară. Dar poate că vom avea noroc cu toții. Nu se știe niciodată. David, terminat.

Pentru o clipă, pe punte se lăsă tăcerea. Shada se uită la ceilalți, la fețele lor încordate și la umerii tensionați, la expresiile lor întunecate. Dacă nu știuseră în ce se băgau, se hotărî ea, acum știau.

Și totuși, nu văzu nici un semn că vreunul dintre ei s-ar fi gândit măcar să dea înapoi. Erau un echipaj bine încheșat, cu adevărat loial, dedicat total șefului său.

Așa cum fusese și Shada însăși dedicată odată idealurilor Mistryl. Chiar și când Mistryl aproape își uitaseră aceste idealuri.

Chiar și în fața pericolului care se întrezărea în față, amintirea acelei pierderi tot îi provoca durere.

– Instrucțiuni, căpitane? întrebă Odonnl încetișor.

Karrde nu ezită.

– Du-ne jos, spuse el.

Rintatta era un grup de dimensiuni medii de clădiri în stil militar, presărat cu aproximativ cincizeci de platforme de asolizare de diferite mărimi, multe dintre ele fiind deja ocupate de nave. Zonele militare erau, la rândul lor, înconjurate de un inel larg de case în stil civil și de clădiri de afaceri ale comunității. Totul era așezat la poalele unui lanț muntos mic, dar cu versanți abrupti, iar orașul se continua în laterale cu un câmp înverzit.

Nu a avut loc nicio percheziție precum cea de pe Pembric 2. Nici nu au trecut prin vamă sau prin verificarea de la intrare. Cele două nave vechi de patrulare, pe care amiralul David le trimisese, au escortat cargobotul spre cercul de asolizare care îi fusese rezervat, l-au urmărit cum ateriza, apoi s-au înălțat înapoi pe cer fără comentarii. În jurul celorlalte nave, sute de bărbați și femei și zeci de mici vehicule se agitau cu diferite sarcini, ignorând complet nava străină care se așezase în mijlocul lor. Din câte se părea, se gândi Karrde în timp ce el și ceilalți începură să coboare pe rampă, întregul Exocron părea că încerca să pretindă că vizitatorii nu existau.

Cu o singură excepție notabilă.

– Bună ziua, căpitane Karrde, zâmbi Entoo Nee de la baza rampei de aterizare a *Sălbaticului Karrde*. Bun venit pe Exocron. Văd că ai reușit să ne găsești și fără ajutorul meu. Salut, Shada; salut, 3PO.

– Salut, stăpâne Entoo Nee, replică 3PO, părănd în mod clar ușurat să vadă o figură familiară. Mărturisesc că nu mă așteptam să te găsești aici.

– Și în privința voastră existau ceva întrebări, zise Entoo Nee voios. Ultima dată când v-am văzut pe Dayark păreați să aveți ceva probleme cu pirații. Se apropie cu un pas de rampă și trase cu ochiul în navă. Ne va însoți și fermecătoarea voastră togoriană?

– Nu, H'sishi va rămâne la navă, spuse Karrde, privindu-l pe micuț cu o urmă de uimire. H'sishi era un membru tot mai valoros al echipajului său, dar *fermecătoare* nu era descrierea la care s-ar fi gândit imediat.

– Păcat, zise Entoo Nee, uitându-se din nou la Shada și la 3PO. Atunci, asta-i tot? Nu mai vin și alții?

Karrde își simți iar mușchii încordați în ciuda tuturor eforturilor de a se relaxa. Cu siguranță, ar fi vrut să ia mai mulți oameni cu el. Pentru început, tot echipajul *Sălbaticului Karrde*, plus pe cele ale *Gheții Înstelate* și ale *Căii de Eter*, întreaga forță de intervenție a generalului Bel Iblis, escadrila Vagabond și cam patru clanuri de războinici noghri.

Însă chiar dacă ar fi avut asemenea resurse, ar fi fost un gest inutil. Car'das îl aștepta, și a aduce mai mulți oameni nu ar fi însemnat decât să le pună viețile în joc. Nu de asta venise aici.

– Da, îi spuse el lui Entoo Nee. Aștia suntem. Presupun că ești aici ca să ne duci la Jorj Car'das?

– Dacă dorești să îl vezi, zise micuțul, privindu-l gânditor pe Karrde. Încă o dată, ca și pe Dayark, indicii despre adevăratul Entoo Nee se iveau din spatele fațadei lui pașnice create cu mare grijă.

– Bine. Mergem?

Îi conduse spre un speeder de teren decapotabil de la marginea cercului de asolizare – un speeder, observă Karrde, care, în ciuda aparentei surprize a lui Entoo Nee față de dimensiunile reduse ale grupului, avea doar patru locuri. Strecurându-se cu îndemânare prin trafic, micuțul se îndreptă către munți.

– Ce se întâmplă aici? întrebă Shada făcând un semn în jur, în timp ce Entoo Nee depășea o cisternă de combustibil care mergea deosebit de încet.

– Cred că se pregătesc pentru nu știu ce manevre, zise acesta. Militarii fac tot timpul manevre încolo și încoace.

– Cât de departe este locul în care ne întâlnim cu Jorj Car'das? întrebă Karrde pe care nu îl interesa în mod deosebit programul din această zi al Flotei Aero-Spațiale Reunite de pe Exocron.

– Nu prea departe, îl asigură Entoo Nee. Vezi clădirea aceea albastră drept în față, cea care este puțin în sus pe panta muntelui? Acolo e.

Karrde își puse mâna streășină la ochi. De la această distanță, cel puțin, nu era un loc prea impresionant. Nu era o fortăreață; nici măcar un conac.

De fapt, când Entoo Nee ieși din zona militară și începu să traverseze porțiunea civilă, mai puțin circulată, a orașului, clădirea albastră din față începu să semene tot mai mult cu o casă simplă și modestă.

Se părea că și Shada se gândea la aceleași lucruri.

– Aici locuiește Car'das sau vine doar pentru întâlnire? întrebă ea.

Entoo Nee îi aruncă un zâmbet scurt.

– Numai întrebări pui, nu? Ce minte atentă și harnică.

– Să pun întrebări face parte din slujba mea, replică Shada. Și tu nu mi-ai răspuns.

– Să răspund la întrebări nu face parte din slujba mea, zise Entoo Nee. Haide, nu fiți nerăbdători... mai e un pic până acolo. Relaxați-vă și bucurați-vă de drum.

Pe măsură ce se apropiau, casa albastră devenea tot mai mică și mai neimpresionantă. Mai mică, mai neimpresionantă, mai veche și vizibil mai dărăpănată.

– După cum vedeți, a fost construită chiar pe fața stâncii, comentă Entoo Nee în timp ce treceau pe lângă ultimul grup de case și intrau pe un câmp înverzit prin mijlocul căruia curgea un pârâu iute.

– Cred că proprietarul inițial s-a gândit că asta îi va oferi un plus de stabilitate în timpul vânturilor de iarnă.

– Ce s-a întâmplat cu partea din stânga? întrebă Shada arătând cu mâna. S-a dărâmat o aripă?

– Nu, nu a mai fost construită, îi zise Entoo Nee. Car'das a început odată să extindă casa, dar... ei, o să vedeți.

Karrde simți o furnicătură neplăcută pe spate.

– Cum adică, o să vedem? Ce l-a oprit?

Entoo Nee nu răspunse. Karrde îi aruncă o privire Shadei și descoperi că ea se uita la el cu o expresie ciudată pe față.

Un minut mai târziu, ajunseră. Entoo Nee opri lin speederul de teren în fața unei uși odată albe, a cărei vopsea sărise și se ștersese cu trecerea anilor și din neglijență.

– Condu-ne, îi spuse Shada lui Entoo Nee, strecurându-se cu abilitate între Karrde și casă. Eu stau în spatele tău, Karrde va sta în spatele meu.

– Oh, nu, nu merge așa, zise Entoo Nee. Clătină din cap cu un gest rapid și neliniștit. Doar căpitanul Karrde și cu mine vom putea intra.

Shada miji ochii.

– Stai să îți explic altfel...

– Nu, e în regulă, Shada, spuse Karrde ocolind-o și făcând un pas spre ușă. Departe de centrul grupului, fără nimic între el și ferestrele goale, se simți dureros de expus.

– Dacă Jorj Car'das nu vrea să mă vadă decât pe mine, atunci așa trebuie să fie.

– Las-o baltă, zise Shada categoric, apucându-l pe Karrde de mână și ținându-l pe loc. Entoo Nee, ori intru și eu cu el, ori nu intru deloc.

– Shada, nu mă ajuți, mârâi Karrde, uitându-se urât la ea. Chiar voia să fie împușcați cu toții pe loc înainte să aibă ocazia de a susține cauza Noii Republici?

– Dacă voia să mă omoare, ar fi putut s-o facă de o sută de ori pe drum. Cu siguranță, ar fi putut-o face chiar aici.

– Știu, replică Shada. Și nu contează. Am venit ca garda ta de corp. Și asta am să fac.

Karrde se holbă la ea, având brusc o senzație stranie. La întâlnirea de la Turnul Orowood cu Solo, Organa Solo și Calrissian, Shada abia acceptase să vină în această călătorie pentru a-l ajuta. Când, în timpul celor două săptămâni și jumătate care trecuseră de atunci, se transformase acea înțelegere făcută în silă în angajamentul mult mai profund de a fi gardă de corp?

– Shada, îți mulțumesc pentru grijă, spuse el încet, dar ferm, punându-și cu blândețe mâna lui peste mâna ei care încă îl ținea pe loc.

– Dar trebuie să îți aduci aminte de situația generală. Viața mea, și ce se întâmplă cu ea, nu este cel mai important lucru care se află în joc.

– Sunt garda ta de corp, zise Shada, la fel de încet și de ferm. Pentru mine este cel mai important lucru.

– Vă rog, rosti Entoo Nee. Vă rog. Cred că ați înțeles greșit. Căpitanul Karrde și cu mine trebuie să intrăm primii, dar, cu siguranță, tu poți veni imediat după noi. Este doar pentru că... ei, o să vedeți.

Shada tot nu părea mulțumită, dar acceptă cu o mișcare din cap.

– Bine, fie, spuse ea. Dar să ții minte că dacă se întâmplă ceva, tu vei fi chiar în linia mea de tragere. Voi doi mergeți primii, apoi eu, după care 3PO.

– Zău, stăpână Shada, sunt sigur că nu este nevoie să vin și eu, se grăbi droidul să o asigure, făcând un pas înapoi către speederul de teren. Poate că ar trebui să rămân aici, să păzesc speederul...

– De fapt, s-ar putea să fie de ajutor, zise Entoo Nee, zâmbind încurajator. Haide, 3PO, o să fie bine.

– Da, stăpâne Entoo Nee, răspunse 3PO pe un ton resemnat. Gemând aproape neuzit pentru sine, veni la jumătate de metru în spatele Shadei. Dar, trebuie să spun, am un sentiment neplă...

– Bine, zise Entoo Nee voios. Odată depășit momentul solemn, radia din nou inofensivitatea lui obișnuită. Mergem?

Ușa era descuiată. Karrde îl urmă pe micuț înăuntru, simțindu-se mai vulnerabil ca niciodată atunci când pășiră din lumina soarelui în camera întunecată și umedă.

O încăpere care, spre surprinderea lui, părea să nu fi fost folosită de ceva vreme. Cele câteva piese de mobilier împrăștiate prin ea erau vechi și prăfuite, cu aceleași semne ale neglijenței pe care le văzuseră și în exteriorul casei. Cele trei ferestre, care de afară păruseră atât de întunecate și de amenințătoare, erau, dacă le priveai din interior, doar incredibil de murdare, cu un ușor aspect de mătuire dat de praful ori nisipul care, purtate de vânt, le loviseră ani întregi. În porțiunile slab luminate de soarele care reușea să străpungă mizeria, se vedeau lungi pânze de păianjen care se întindeau de la unele dintre scaune până în tavan.

– Pe aici, zise Entoo Nee încet, vocea lui străpungând atmosfera stranie, în timp ce îi conducea către o ușă închisă din capătul opus al camerei.

– Este aici, căpitane Karrde. Te rog să te pregătești.

Karrde inspiră adânc. În spatele lui, auzi un sunet slab de frecare, când pistolul Shadei fu scos din toc.

– Sunt gata, spuse el. Hai, să terminăm cu asta.

– Chiar așa. Întinzându-se pe lângă el, Entoo Nee apăsă butonul ușii. Cu un scârțâit ușurel, acesta se deschise.

Primul lucru care îl lovi pe Karrde fu mirosul. Un miros de bătrânețe și de amintiri de demult, de speranțe pierdute. Un miros de boală și de oboseală.

Un miros de moarte.

Camera era mică, mult mai mică decât s-ar fi așteptat Karrde. Fiecare dintre pereții laterali era îmbrăcat în rafturi încastrate, pe care era adunată o colecție ciudată de mici obiecte de artă, bibelouri inutile, instrumente și flacoane medicale. Un pat uriaș ocupa mare parte din spațiul rămas, picioarele ajungând până la un metru de ușă și lăsând liber un spațiu în care abia încăpeau două persoane.

Și, întins în pat sub un teanc de păături, murmurând încet pentru sine în timp ce privea în tavan, era un bărbat în vârstă.

– Jorj? îl strigă încetișor Entoo Nee când intră pe ușă. Murmurul se opri, dar privirea bărbatului rămase ațintită în tavan.

– Jorj? A venit cineva să te vadă.

Karrde păși lângă el, înghesuindu-se în spațiul rămas, în timp ce mintea i se învătea. Nu. Cu siguranță acesta nu putea fi Jorj Car'das. Nu bărbatul ambițios, iute la mânie și viguros care crease aproape de unul singur cea mai mare organizație de contrabandă din toate timpurile.

– Jorj? rosti el cu griță.

Fața ridată se încruntă, iar capul se ridică.

– Mertan? întrebă o voce tremurândă. Mertan? Tu ești?

Karrde suspină obosit. Vocea și ochii. Da, chiar el era.

– Nu, Jorj, spuse el cu blândețe. Nu e Mertan. Sunt Karrde. Talon Karrde. Îți amintești?

Bătrânul clipi de două ori.

– Karrde? zise el cu aceeași voce nesigură. Tu ești?

– Da, Jorj, eu sunt, îl asigură Karrde. Îți aduci aminte de mine?

Un zâmbet timid începu să se formeze pe fața bătrânului, dispărând ca și cum mușchii ar fi fost prea bătrâni sau prea obosiți pentru a-l menține.

– Da, spuse el. Nu. Cine ziceai că ești?

– Talon Karrde, repetă el, simțind pe limbă gustul amar al înfrângerii și al dezamăgirii, al epuizării totale. Atâta drum. Bătuseră atâta drum pentru a-l vedea pe Car'das și a-i cere ajutorul. Toate temerile lui Karrde față de această întâlnire... temerile, regretele, vina – toate, pentru nimic. Jorj Car'das care îl îngrozise în tăcere atâția ani dispăruse demult.

În locul lui era o carapace goală.

Slab, prin întunericul care i se învătea în minte, simți o mână pe umăr.

– Haide, Karrde, spuse Shada încet. Aici nu mai e nimic.

– Era Karrde, da? întrebă bătrânul. Un braț subțire ieși de sub pături, legănându-se un pic înainte ca mâna să reușească să potrivească mai bine pernele.

– Tarron Karrde?

– E Talon Karrde, Jorj, îl corectă Entoo Nee cu glasul unui părinte răbdător care se adresează unui copil foarte mic. Pot să-ți mai aduc ceva?

Car'das se încruntă, așezându-și la loc capul pe pernă, ochii abătându-i-se iar spre ce vedea în tavan.

– *Shem-mebal ostorran se'mmitas Mertan anial?* mormăi el aproape neauzit. *Kar-mida David shumidas krree?*

– Tarmidiană veche, murmură Entoo Nee. Limba copilăriei sale. În ultima vreme a vorbit-o tot mai des.

– 3PO? rosti Shada.

– Întreabă dacă Mertan a fost aici azi, traduse droidul. De data aceasta nu menționează câte tipuri de comunicare știa bine. Sau acea persoană drăguță, amiralul David.

– Nu, niciunul dintre ei, îi zise Entoo Nee siluetei din pat, îndemnându-l pe Karrde să iasă din cameră. Mă întorc mai târziu, Jorj. Încearcă să dormi nițel, da?

Îl urmă pe Karrde afară din încăpere și se întinse către butonul ușii.

– Să dorm? Bătrânul pufni slab, scoțând un hohot înfundat. Nu pot să dorm acum, Mertan. Am prea multe de făcut. Prea multe pentru...

Ușa se închise, întrerupând cu milă restul cuvintelor.

– Acum înțelegi cum stă treaba, zise Entoo Nee încetișor.

Karrde dădu din cap, simțind gustul morții. Toți acești ani...

– De când este în această stare?

– Și de ce te-ai mai oboșit să ne aduci aici? întrebă Shada.

– Ce-aș putea spune, zise Entoo Nee. E bătrân... mult prea bătrân... cu multe dintre diferitele boli care atât de des însoțesc bătrânețea. Ochii lui strălucitori se întoarseră spre Shada. Cât despre faptul că v-am adus aici, voi ați fost cei care au vrut să vină.

– Noi am vrut să-l vedem pe Jorj Car'das, replică Shada. Ce-i acolo nu este lucrul la care ne așteptam noi.

– E în regulă, Shada, zise Karrde. Toți acești ani... E vina mea, nu a lui Entoo Nee. Ar fi trebuit să vin aici în urmă cu mulți ani.

Clipi pentru a goni lacrimile care îi veniseră brusc în ochi.

– Cred că mai există doar o întrebare. Entoo Nee, Car'das avea o bibliotecă imensă de datacarduri. Ai idee pe unde ar putea fi?

Entoo Nee ridică din umeri.

– Orice-ar fi făcut cu ele, s-a întâmplat cu mult timp înainte de a intra în serviciul său.

Karrde dădu din cap. Se terminase cu ultima lor speranță de a găsi o copie a Documentului Caamas aici. Temeri irosite și, acum, o călătorie irosită. Dintr-odată se simțea foarte bătrân.

– Mulțumesc, zise el, scoțându-și comunicatorul și pornindu-l. Dankin?

– Aici sunt, șefule, veni repede vocea lui Dankin, cu o urmă de încordare în ea. Cum merg lucrurile?

– Merg destul de bine, mulțumesc, spuse Karrde, dând semnalul că totul era în regulă. Misiunea s-a încheiat. Pregătește nava; plecăm de îndată ce ajungem înapoi.

– Da, bine, ar putea fi cam delicat, zise Dankin, vocea devenindu-i macabră. Aici se pregătește ceva, șefule, ceva important. Toate navele de aici sunt pregătite de luptă.

Karrde se încrunță.

– Ești sigur?

– Da, spuse Dankin. Șiruri întregi de proiectile sunt suite la bord, costume pentru vid... tot tacâmul. Și se pare că înarmează și o grămadă de nave civile.

– Sunt Rei'Kas și pirații lui, murmură Entoo Nee de lângă Karrde. S-ar părea că unul dintre ei v-a urmărit până aici.

Karrde se strâmbă, încă o piesă a imaginii lui mintale construite cu grijă transformându-se în praf. Fusesse atât de sigur că Rei'Kas era angajat și adus aici de Car'das.

– Nu ar fi trebuit să ne poată urmări nimeni, îi zise el lui Entoo Nee. Întotdeauna avem foarte mare grijă de ce e în urma noastră.

Entoo Nee ridică iar din umeri.

– Nu știu cum au făcut-o. Știi doar că au reușit. Din spusele amiralului David, întreaga lor flotă a ieșit acum din baza secretă și se îndreaptă spre Exocron.

– Știai asta dinainte să aterizăm? întrebă Shada. De ce nu ai spus nimic?

– Ce ar fi trebuit să spun? replică Entoo Nee. Răul a fost deja făcut. Au găsit Exocronul. Făcu un semn în sus. De fapt, de aceea am vrut să te aduc eu însumi aici de pe Dayark, căpitane Karrde. Nu ar fi putut să ia urma navei mele.

Karrde se strâmbă. Ca și cum povara vinovăției sale nu ar fi fost destul de mare, acum venea și asta.

– Cât mai au până ajung la planetă?

– Scuzați-mă, interveni 3PO înainte ca Entoo Nee să poată răspunde. Dar dacă pirații sunt pe drum, n-ar trebui să ne pregătim plecarea?

– Are dreptate, aprobă Entoo Nee. Totuși, nu trebuie să vă grăbiți prea mult. Mai au cel puțin opt ore până ajung aici. Poate mai mult.

– Dar voi? întrebă Shada.

Entoo Nee își juguie buzele.

– Sunt sigur că o să fim bine. Am auzit că Flota Aero-Spațială Reunită este destul de bună.

– Poate împotriva vreunui contrabandist sau bandit răătăcit, zise Shada încruntată. Dar acum e vorba de Rei'Kas.

– Este problema noastră, nu a voastră, spuse Entoo Nee hotărât. Ați face bine să vă pregătiți de plecare.

Karrde își dădu brusc seama că lăsase comunicatorul deschis.

– Dankin? spuse el. Ai auzit totul?

– Da, șefule, confirmă Dankin. Mai vrei să pregătesc nava?

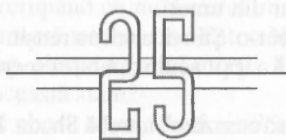
Karrde se uită pe lângă Entoo Nee la ferestrele înnegrite ale încăperii. Dincolo de acestea se aflau oameni pe care acțiunile lui, chiar fără intenție, îi pusese în pericol de moarte.

Ceea ce însemna că nu prea avea de ales.

– Da, pregătește-o, îi zise el lui Dankin. Dar pregătește-o de bătlie.

Își întoarse privirea spre Entoo Nee.

– Rămânem să luptăm.

Booster Terrik se gândea că ăsta era cel mai mare haos pe care îl văzuse vreodată la bordul *Întreprinderii Rătăcitoare*. Și, având în vedere că era vorba de *Întreprinderea Rătăcitoare*, asta chiar spunea ceva.

Erau peste tot: tehnicieni, muncitori și ofițeri ai Noii Republici, cu miile, mișunând prin fiecare colțișor al distrugătorului său spațial. Reparând lucruri, adăugând lucruri, scoțând lucruri, modernizând lucruri și, uneori, schimbând lucrurile doar ca să se distreze. Propriii săi oameni fuseseră copleșiți, dați deoparte, înlocuiți sau călcați pur și simplu în picioare de această echipă de recuperare ca un rancor supradimensionat care pășea greoi prin nava lui.

Și, mișcându-se prin centrul acestuia ca și cum ar fi fost singurul punct liniștit din mijlocul unei tornade, era generalul Bel Iblis.

— Încă cinci nave de război au intrat în sistem noaptea trecută, spunea un aghiotant care părea hărțuit, grăbindu-se să țină pasul cu Bel Iblis, deoarece generalul se plimba vioi pe coridorul amplasamentului armelor Tribord-16. Booster, cu picioarele lui lungi, avea mai puține probleme în această privință. În opinia lui, Bel Iblis încă avea mult mai multă energie decât ar fi trebuit să aibă cineva atât de devreme dimineața.

— *Furia Libertății, Spiritul lui Mindor, Războinicul Liniei de Stele, Santinela Stelară și Răzbunarea lui Welling.*

— Bine, zise Bel Iblis oprindu-se lângă panoul de monitorizare al unui turbo-laser. Cum rămâne cu *Garfin și Beleddeen II*?

— Încă nicio veste de la ei, spuse aghiotantul verificându-și datapadul. Am auzit zvonuri că ar fi sosit și *Webley*, dar încă nu s-au înregistrat.

— Sunt aici, rosti Booster. Cel puțin căpitanul Winger... degetele alea mecanice ale ei lasă niște semne destul de deosebite pe tuburile metalice pentru bere.

Ochii aghiotantului se întunecară.

— Toate navele care sosesc trebuie să se înregistreze imediat...

— E-n regulă, îl calmă Bel Iblis. Nu te îngrijora, o să se arate la timp. Probabil că Alex nu a vrut decât ca echipajul ei să se odihnească nițel înainte să înceapă să curgă ordinele.

– Nu sunt singurii cărora le-ar prinde bine ceva odihnă, mormăi Booster pentru sine.

Bel Iblis se încruntă ușor, ca și cum abia atunci ar fi observat prezența uriașului.

– Voi ai ceva, Terrik? întrebă el.

– Doar mă întrebam când va fi gata lucrul la nava mea, zise Booster.

– Suntem aproape gata, spuse Bel Iblis. Locotenente?

– Se pare că reutilizarea principală se va încheia în cel mult douăsprezece ore, confirmă bărbatul mai tânăr, cercetându-și datapadul. S-ar putea să mai rămână una, alta, dar astea pot fi terminate în drum spre Yaga Minor.

Bel Iblis se uită la Booster.

– Mai era ceva? întrebă el.

– Da, mai era, zise Booster. Se opri, uitându-se cu subînțelese la aghiotant.

Bel Iblis înțelese aluzia.

– Locotenente, du-te și verifică amplasamentul razei de tractare Numărul 7, spuse el. Asigură-te că reglajele de echilibru sunt făcute corect.

– Da, să trăiți, zise aghiotantul. Aruncându-i lui Booster o privire cercetătoare, se depărtă în pas rapid pe coridor.

– Ce-ar fi să intrăm aici, unde e mai ferit, propuse Bel Iblis îndreptându-se către o ușă cu însemnele de un roșu strălucitor ale unei stații medicale de urgență.

Intrară.

– Până acum ai fost destul de tăcut în privința planului tău pentru acest atac, spuse Booster când ușa se închise în urma lor. Cred că a cam venit vremea să aud ceva detalii.

– Nu-s prea multe de spus, răspunse Bel Iblis. Vom duce *Întreprinderea Rădăcitoare* dincolo de linia lor de gardă și, să sperăm, prin perimetrul lor defensiv principal. Odată ajunși înăuntru, oamenii din forța de intervenție vor veni în urma noastră din hiperspațiu și vor ataca perimetrul. Dacă avem noroc, imperialii vor fi atât de ocupați cu ei, încât nu se vor uita de două ori la noi.

– Asta presupune că prima dată când se vor uita la noi n-o să ne lipească de perete, firește, arată Booster întunecat. Presupunând că se întâmplă cum spui tu, ce urmează?

– Yaga Minor are o ciudățenie care, din câte știu, este unică printre unitățile imperiale, zise Bel Iblis. Există două stații de calculatoare montate la capătul unui turbolift orizontal cu rol de coridor-pasarelă și care se întinde cam la o sută de metri distanță de stația orbitală principală a Ubictoratului.

Booster se încruntă.

– Ciudat model.

– Ideea a fost de a oferi cercetătorilor civili de rang înalt acces la sistemul informatic de dosare fără a-i lăsa să intre în baza Ubictorat, îi spuse Bel Iblis. Marele Moff Tarkin își trecea o mare parte dintre treburile

cele mai private prin Yaga Minor și nu voia ca dușmanii lui politici să zărească nici cel mai mic detaliu din ceea ce plănuia.

– În regulă, deci există o conexiune de la distanță convenabilă la calculator, zise Booster. Dar nu cred că are și o trapă la fel de convenabilă pe unde să putem ajunge la el.

– Există trape, dar din păcate nu sunt așa la îndemână, spuse Bel Iblis, vocea devenindu-i întunecată. Probabil că va trebui să facem o gaură în laterala turboliftului-pasarelă și să ne trimitem sintezorii înăuntru în costume de vacuum.

Booster pufni.

– Bine... să faci o gaură în laterala stației. Asta sigur o să treacă neobservată.

– S-ar putea, zise Bel Iblis. Atunci forța principală va trage focuri de baraj cu torpile protonice. Imperialii ar putea presupune că una dintre ele a trecut pe acolo.

– Și dacă nu?

Bel Iblis ridică din umeri.

– Atunci noi doi și restul echipajului *Întreprinderii Rătăcitoare* vom începe să ne muncim din greu. Va trebui să-i ținem pe loc destul de mult pentru ca sintezorii să obțină o copie a Documentului Caamas și să o trimită navelor care atacă.

Booster pufni din nou.

– Fără supărare, generale, dar cred că ăsta e cel mai prost plan din câte am auzit în viața mea. Ce se întâmplă cu noi după ce obținem documentul?

Bel Iblis îl privi fix în ochi.

– Ce se întâmplă cu noi nu contează, spuse el tăios. Dacă acceptă să ne predăm, bine. Dacă nu... o să facă praf *Întreprinderea Rătăcitoare* la un loc cu noi.

– Stai o clipă, spuse Booster încruntându-se. Îngropat în toată acea strategie uimitor de proastă, observase brusc un cuvânt extrem de important.

– Cum adică, *noi*? Credeam că vei fi acolo cu flota principală.

Bel Iblis clătină din cap.

– Nava aceasta este cheia întregii operațiuni, zise el încet. Aceasta este nava care trebuie să supraviețuiască destul de mult pentru a obține prima Documentul Caamas și a-l trece apoi prin orice bruiaj au imperialii. Acolo este cea mai mare nevoie de mine. Deci acolo voi fi.

– Ei, stai așa, mârâi Booster, îndreptându-și toți cei un metru și nouăzeci de centimetri. Asta-i nava *mea*. Mi-ai spus că voi rămâne căpitanul ei.

– Încă ești căpitanul, îl aprobă Bel Iblis. Eu sunt doar amiralul.

Booster expiră lung, șuierător. Ar fi trebuit să-și dea seama că Bel Iblis nu cedase, de fapt, nimic. Ar fi trebuit să știe.

– Și dacă refuz să-ți cedez comanda?

Bel Iblis ridică ușor din sprâncene. Booster dădu din cap, simțind un gust amar. Cu *Întreprinderea Rătăcitoare* colcăind de oamenii lui Bel Iblis, întrebarea nici nu merita un răspuns.

– Bine, mormăi el. Știam că o să îmi pară rău.

– Poți să stai aici, dacă vrei, îi oferi Bel Iblis. Sunt sigur că îți va compensa Coruscantul...

– Lasă, replică Booster. E nava mea, iar tu nu o duci în luptă fără mine. Punct.

Bel Iblis zâmbi slab.

– Înțeleg, spuse el. Crede-mă, înțeleg. Mai era ceva?

– Nu, asta ar trebui să fie destul deocamdată, zise Booster cu un aer ursuz. S-ar putea să vrei să vezi dacă poți găsi un plan mai bun în următoarele trei zile.

– O să încerc, promise Bel Iblis. Întorcându-se, merse spre ușă...

– Stai o clipă, spuse Booster, căci îi mai trecuse ceva prin cap. Zici că o să facem o gaură în stația calculatoarelor. Ce se întâmplă dacă e cineva acolo în acel moment?

– Nu mă aștept să fie cineva, îi răspunse Bel Iblis. Mă îndoiesc că mai este folosită. În plus, nu văd cum putem s-o facem altfel.

– Dar dacă e cineva? insistă Booster. Chiar tu ai spus că locul e folosit doar de civili. Dacă faci o gaură în perete îi omori.

Pe fața lui Bel Iblis păru să treacă o umbră.

– Da, zise el încet. Știu.

– Bine, spuse Klif consultându-și ceasul. Au trecut patru ore. Ce crezi... încă două înainte să pornească alarma?

Navett ridică din umeri, făcând iute un calcul în minte. El și Klif fuseseră de văzut în altă parte atunci, pentru cazul în care s-ar fi făcut verificări, dar, din câte spunea Pensin, transferul discret al micilor lor bombe organice cu ceas pe hainele tehnicienilor bothani mersese ca uns. Trecuseră patru ore de când acei tehnicieni dispăruseră în clădirea generatorului de câmp din Drev'starn; să le mai dea o oră pentru a-și face cunoscută prezența, încă două pentru ca bothanii să își dea seama pe deplin de seriozitatea problemei și pentru a epuiza toate celelalte posibilități de a o rezolva...

– Cred că cel puțin trei, îi zise lui Klif. Nu vor fi prea grăbiți să cheme străini.

– Bine, chestia aia e gata când sunt și ei, spuse Klif ridicând din umeri.

În partea opusă a magazinului, soneria enervant de veselă sună când ușa se deschise. Adoptând expresia pe care Klif o catalogase a fi una de cinstit-dar-prost, Navett își ridică privirea.

Și înmărmuri. Acolo, mergând prin magazin, erau cei doi militari ai Noii Republici.

Lângă el, Klif scoase un sunet slab din fundul gâtului, ca și cum s-ar fi înecat.

– Taci, murmură Navett, adăugând expresiei un zâmbet cam tâmp și sărind cu nerăbdare pe după capătul tejghelei către vizitatori.

– O zi plină de distracție și profit sau orice doriți, spuse el, reglându-și vocea pe tonul plăcut, dar ușor insistent al negustorului hotărât să vândă ceva. Cu ce vă pot ajuta?

– Doar ne uităm, mulțumesc, spuse unul dintre bărbați în timp ce mergeau pe lângă șirul de cuști. Semănau între ei, observă Navett: amândoi erau cam scunzi, amândoi aveau părul castaniu ușor încărunțit, cel care vorbise avea ochi căprui, celălalt, verzi.

Și, văzut de aproape, Ochi Căprui părea foarte cunoscut.

– Sigur, sigur, zise Navett, stând pe lângă ei în stilul tradițional al unui vânzător. Căutați ceva mai deosebit?

– Nu chiar, interveni Ochi Verzi, uitându-se în cușca cu polpieri. Ce sunt ăștia? Polpieri?

– Sigur că da, spuse Navett. Amândoi vorbeau cu un slab accent corellian. Vă pricepeți la animale.

– Știu și eu puțin, zise Ochi Verzi, uitându-se la el cu o scânteiere în ochi de care lui Navett nici nu-i păsa. Credeam că bothanii sunt alergici la polpieri.

– Da, cred că unii dintre ei sunt, spuse Navett ridicând din umeri.

– Și, totuși, i-ați adus pe Bothawui?

Navett își luă o expresie uimită.

– Ei, sigur, zise el încercând să pară ușor rănit. Doar pentru că unii sunt alergici la ceva, nu înseamnă că altcineva nu va vrea să cumpere acel lucru. Nu toți bothanii sunt alergici la ei și oricum aici mai sunt și alții decât bothanii.

Se întrerupse când Ochi Verzi strănută.

– Uite... vezi? spuse el întinzând un deget către acesta ca și cum strănutul ar fi fost un fel de răzbunare. Probabil că e pe aici ceva la care e și *el* alergic. Dar tot ați intrat, nu? Și fac pariu că pot să găsesc ceva care să fie un animal de companie minunat pentru voi.

Sonerie de la ușă sună iar și Navett se întoarse și o văzu intrând pe femeia slabă, în vârstă. Însoțitoarea de la limită pe care o pomenise Klif?

– Bună, zise el făcându-i un semn cu capul. O zi plină de distracție și profit. Vă pot ajuta cu ceva?

– Sper că da, spuse ea. Ai vreun șoricar de ciulini?

Navett simți un nod în gât. Ce naiba era aia un șoricar de ciulini?

– Nu cred că am auzit de așa ceva, spuse el cu grijă, știind că nu avea rost să se prefacă a ști ceva despre care habar n-avea. Totuși, pot să verific listele, să văd dacă-i putem aduce de pe undeva. Ce fel de animale-s astea?

– De fapt nu sunt prea cunoscute, zise femeia. Vocea îi era calmă, dar îl privea la fel de atentă ca și Ochi Verzi. Sunt animale mici și agile, cu blană cafenie dungată și cu gheare retractile. Uneori sunt folosiți ca paznici de vite în regiunile muntoase.

– Oh, sigur, strigă Klif din cealaltă parte a tejghelei. Întins lejer peste ea, nu se vedea nici urmă de datapadul pe care, fără îndoială, îl ținea ascuns sub blat.

– Vă referiți la krissi kordulieni.

– Oh... *krissi* kordulieni, zise Navett dând din cap ca un cunoscător. Nici de ăștia nu auzise, dar semnalul lui Klif era evident. Sigur că da, doar că nu am mai auzit să li se spună și altfel. Klif, putem să facem rost?

– Stai să verific, spuse Klif, făcând un spectacol din a scoate datapadul pe tejghea și a se preface că îl deschide.

– Ce sunt ăștia? întrebă Ochi Căprui. Stătea lângă cuva cu mawkreni, uitându-se la ei cam suspicios.

– Pui de mawkren, îi zise Navett, venind lângă el și privind drăgăstos prin plasticul transparent la șopârlele minuscule care mișunau neobosite, una peste alta.

– Tocmai au ieșit din ou azi dimineată. Drăguțe, nu?

– Adorabile, spuse Ochi Căprui, fără să pară că o crede.

– Iată, strigă Klif. Krissi kordulieni. Să vedem...

Lui Navett îi sună comunicatorul.

– Scuzați-mă, zise el și scoase aparatul simțind dintr-odată un sentiment de groază. Dacă era apelul pe care îl așteptau...

– Alo?

– Sunteți proprietarul Navett de la „Exoticalia Pet Emporium“? întrebă o voce de bothan bătoasă, dar chinuită.

– Sigur că da, spuse Navett luptându-se să pară voios și cinstit-dar-prost. Era apelul, da; și, cu tot ghinionul posibil, venise când doi agenți ai Noii Republici stăteau chiar lângă el și ascultau.

– Avem o mică, dar dificilă invazie de insecte, zise bothanul. Încercările noastre de a le elimina s-au dovedit inutile până acum. Ca vânzător de animale exotice, ne-am gândit că ne-ați putea oferi niște sugestii.

– Probabil, spuse Navett. Klif și cu mine ne-am ocupat o vreme de dezinsecții, până să intrăm în afacerea cu animale de companie. Ce fel de insecte sunt?

– Nu sunt cunoscute experților noștri, zise celălalt, părând dezgustat. Tot ce știm este că sunt foarte mici, nu răspund la niciuna dintre metodele noastre de exterminare și, din când în când, încep toate să scoată un zumzet puternic.

– Ar putea fi skronii, sugeră Navett nesigur. Astea scot un sunet cam enervant. Sau aphrene ori... stați așa, fac pariu că sunt carii-de-metal. Aveți prin zonă ceva aparate electronice sau de mare capacitate?

Din comunicator se auzi un scurt sunet găuit.

– Destul de multe, da, spuse bothanul. Ce fac carii-de-metal?

– Mănâncă metalul, zise Navett. Bine, nu îl *mănâncă* la modul propriu... au enzime care...

– Nu-mi trebuie detaliile fiziologice, îl întrerupse bothanul. Cum le eliminăm?

– Ei, să vedem, spuse Navett, frecându-și gânditor bărbia pentru agenții Noii Republici. În privirea lui Ochi Verzi apăruse iarăși acea strălucire...

– Primul lucru pe care trebuie să-l faceți este să pulverizați ceva. Aveți niște... să vedem... niște TrehanCor pe acolo? Adică trehaniscol cordiolinic, dacă vă trebuie numele întreg.

– Nu știu, zise bothanul. Dar sunt sigur că putem face rost.

– Înainte de asta, asigurați-vă că aveți pe cineva care știe ce face, îl avertiză Navett. Nu o să vă ajute deloc dacă doar îl împrăștiati peste tot.

Urmă o scurtă pauză.

– Cum adică?

– Adică nu e de ajuns să îl împrăștiati peste tot, spuse Navett, lăsând să i se strecoare în voce o urmă de nerăbdare. Trebuie să acoperiți toate locurile din care se vor hrăni, dar și să le lăsați destule locuri libere... Oftă. Uitați, asta nu-i o treabă pentru amatori. Avem echipamentul necesar... îl folosim ca să ne dezinfectăm cuștile și marfa. Faceți-ne rost de TrehanCor, iar Klif și cu mine vă facem treaba.

– Imposibil, zise bothanul tăios. Străinii n-au permisiune în zona aceasta.

– Oh. În regulă. Navett ridică din umeri. Se așteptase la respingerea automată a primei oferte. Încercam să fiu de ajutor. O să aveți destul timp să scăpați de un singur neam înainte să facă prea multe stricăciuni.

Se încruntă, ca și cum și-ar fi adus brusc aminte de ceva.

– E doar un singur neam, da? Când zumzăie, este o singură notă sau se aud mai multe tonuri?

Urmă o scurtă pauză.

– Sunt câteva tonuri diferite, spuse bothanul. Cinci, poate șase.

Navett scăpă un fluierat încet.

– Cinci? Oh, mamă. Hei, Klif... au cinci neamuri diferite. Ei, baftă. Sper să găsiți pe cineva să se ocupe de ele înainte să înceapă războiul dintre neamuri.

Închise comunicatorul.

– Cinci neamuri, murmură el clătinând din cap. Oho.

– Șocant, aprobă Ochi Verzi, încă având strălucirea în priviri. Cari-de-metal sunt niște insecte cam exotice.

– Vin pe nave, uneori, zise Navett, dorindu-și să înțeleagă ce era în spatele acelei fețe. Ochi Verzi era foarte suspicios, bine. Dar era suspicios în privința lui Navett sau doar a situației cu carii-de-metal?

– Am auzit și că merg pe mynocki. Se suie într-un fel pe ei...

Comunicatorul sună iar.

– Scuze din nou, spuse el, scoțându-l. Alo?

– Tot controlorul de teren Tri'byia sunt, zise aceeași voce bothană părând dezgustată. Am vorbit adineaori.

– Da, cum să nu, spuse Navett. Cu ce vă pot ajuta?

– Mi s-a cerut să vă întreb cât ar costa să ne scăpați de carii-de-metal, zise Tri'byia.

– Oh, nu prea mult, spuse Navett ascunzându-și cu grijă un zâmbet. Din tonul vocii lui Tri'byia era clar că brusca schimbare oficială de poziție nu era ideea lui.

– De fapt, dacă dați TrehanCorul... ei, uite. Tipul de la Vamă a zis că ne trebuie o licență comercială specială dacă vrem să ne vindem animalele în afara Drev'starnului. Ne faceți rost de licență și o facem gratis.

– Gratis? repetă Tri'byia, pe un ton mai scăzut. De ce sunteți așa generoși?

– Ascultă, am văzut ce pot să facă aceste carii-de-metal, spuse Navett hotărât. Dacă tu crezi că vreau să fac afaceri într-un oraș în care au intrat, mai gândește-te. Și, cu cât începem mai repede, cu atât mai ușor va fi să scăpăm de ei. Faceți-ne rost de licență și de substanță, și suntem chit.

– Cred că asta se poate aranja, zise Tri'byia în silă. Voi și echipamentul vostru va trebui să vă supuneți unei scanări complete înainte de a vi se permite accesul în incintă.

– Nicio problemă, spuse Navett. De fapt, va fi chiar distractiv... ca pe vremuri. Când vreți să venim?

– O să vă ia un speeder de teren în treizeci de minute, zise bothanul. Tot nu părea fericit, dar era o urmă de ușurare în glasul lui. Să fiți gata.

– O să fim, promise Navett.

Bothanul închise fără să se mai obosească să dea bună ziua.

– Ei, nici nu știi la ce să te aștepti, nu? spuse Navett filozofic, băgându-și comunicatorul la loc.

– Scuze, oameni buni. Doamnă, vreți să vă comandăm niște krissi? Kilf, ai găsit ceva?

– Se pare că putem să îi luăm de la un furnizor de pe Eislo... îi primim în două, trei zile, anunță Klif. Sau îi putem lua direct de pe Kordu. Probabil că va fi ceva mai ieftin, dar va dura mai mult.

– Vreți să comandați astăzi? întrebă Navett plin de speranță. Trebuie să plătiți doar o zecime din preț în avans.

Bătrâna clătină din cap.

– Cred că mai întâi o să mă duc să văd dacă îi are altcineva pe stoc.

– Bine, dacă nu găsiți, întoarceți-vă, strigă Klif în vreme ce clienții se îndreptau spre ușă. Putem să facem o livrare urgentă la un preț rezonabil.

– O să ținem minte, promise Ochi Căprui. Mulțumim. S-ar putea să revenim.

Ieșiră, trecând prin fața vitrinei și dispărând din raza vizuală a lui Navett în timp ce ușa se închidea în urma lor.

– Fac pariu că da, zise el pentru sine.

Clătină din cap, gonindu-i din minte. Hoțele de la limită și chiar agenții Noii Republici erau complet lipsiți de importanță acum. Ceea ce era important era că își făcuseră treaba carii-de-metal, micile lor bombe cu ceas introduse în hainele tehnicienilor generatorului de scut.

Iar acum era timpul ca el și Klif să și-o facă pe a lor.

– Să ne pregătim, spuse el, îndreptându-se vioi către încăperea din spate. Nu trebuie să-i lăsăm pe bothani să ne aștepte.

– Iar aici, zise generalul Hestiv apăsând o combinație de taste, este locul în care vei lucra.

– În regulă, spuse Ghent, privind cu nervozitate în lungul coridorului din spatele lor. Era la mare distanță de bază, iar Hestiv îl asigurase că rareori mai venea cineva aici. Dar acolo, în spate, era o întreagă stație a Ubictoratului imperial, iar el nu putea scăpa de sentimentul că era urmărit de ochi dușmănoși.

Cu o pală de aer ușor stătut, ușa se deschise.

– Iată-ne, zise Hestiv, făcându-i semn să înainteze. Intră.

Ghent păși în cadrul ușii, aruncându-i o privire piezișă lui Hestiv. Amiralul Pellaeon garantase pentru el, știa. Dar omul tot era un ofițer imperial, iar Ghent era din Noua Republică. Dacă acest Moff Disra voia să scape de el, acesta ar fi fost locul perfect în care să o facă.

Și atunci zări pentru prima dată încăperea...

– Aceasta este noua ta casă temporară, spuse Hestiv din spatele lui. Cum ți se pare?

Ghent abia îl mai auzea. Nu-i venea să-și creadă ochilor, de fapt, când se uita prin cămăruță. Înghesuite în ea erau un sistem de stocare Everest 448, două decriptoare/descifratoare Fedukowski D/pătrat, cinci procesoare periferice de mare capacitate Wickstorm K220, un analizator numeric în spectru larg Merilang-1221...

– Probabil că echipamentul nu seamănă cu ce ești tu obișnuit, zise Hestiv ca și cum și-ar fi cerut iertare. Dar să sperăm că e de ajuns.

... Și acolo, ca piesă centrală, era nici mai mult, nici mai puțin, decât un OcTerminal Cap-de-linie-70 Rikhous nou-nouț. Un *Cap-de-linie-70*!

– Nu, nu prea seamănă, îngăimă Ghent, încă holbându-se cu ochii ieșiți din orbite la tabloul strălucitor. Și o să îl lase pe el să folosească toată încăperea? Doar el?

– Dar mă descurc.

– Bine, spuse Hestiv, traversând camera și deschizând o altă ușă pe care Ghent nu o observase. Apartamentul tău este aici, deci nu va trebui să părăsești deloc această zonă. De fapt, ai putea dori să schimbi codul de la încuietorea ușii după ce plec eu ca nimeni să nu intre peste tine, nici măcar din greșeală.

– Sigur, zise Ghent, care uitase deja de neliniștea lui în privința acestui loc. Pot să o încui bine. E în regulă dacă mă apuc de treabă?

– Oricând dorești, spuse Hestiv. Vag, Ghent observă că celălalt îl privea ciudat.

– Știi cum să dai de mine dacă ai nevoie de ceva. Noroc.

– Sigur, zise Ghent în timp ce Hestiv ieșea. Urmă o altă pală de aer, iar Ghent rămase singur.

Lăsându-și geanta pe podea o împinse cu piciorul în direcția zonei de locuit. Moffii imperiali, pericolul ascuns, chiar și iminentele războaie civile, toate erau ca și uitate, iar el trase scaunul în fața Capului-de-linie-70 și se așeză.

Avea să fie distractiv.

A durat o oră întreagă de scanări și de examinări sub ochii atenți și mâinile lipsite de blândețe a ceea ce-i păru lui Navett a fi jumătate din contingentul Securității bothane din Drev'starn. Da, într-un final, cu reținerea evidentă a cuiva căruia îi displace din tot sufletul o situație, dar nu are alte variante mai bune, controlorul de teren Tri'byia îi conduse pe el și pe Klif la nivelurile inferioare ale clădirii generatorului de scut.

Chiar în centrul sistemului defensiv al Drev'starnului.

– Impresionante chestii, comentă Navett sub privirile amenințătoare ale gărzilor în timp ce se uita nepăsător prin încăpere. Înțeleg de ce vreți să scăpați repede de insecte.

Își săltă bidonul de TrehanCor nițel mai sus pe umăr.

– În regulă, zise el, legănând ușurel în mână pulverizatorul subțire. Primul lucru este să-mi arătați tot ce este foarte delicat sau important și la care nu vreți să ajungă.

– Nu vrem să ajungă la *nimic*, se răsti Tri'byia, zburându-și blana.

– Da, bine, bine, îl liniști Navett. Mă refer la locurile cu care vreți să începeți. Ar trebui să ne ocupăm de lucrurile cele mai fragile mai întâi. Tri'byia își zburli iar blana.

– Cred că ai dreptate, spuse el nefericit. În mod clar, nu voia deloc să arate celor doi oameni cele mai importante părți ale prețiosului lor generator de scut.

– Pe aici.

Nu că ar fi contat, firește. Navett știa la perfecție ce era fiecare lucru din acest complex și nici el, nici Klif nu aveau nevoie ca bothanii să le arate punctele-cheie. Dar era ceva ce un proprietar de magazin de animale cinstit, dar prost, ar fi trebuit să întrebe. În plus, era curios să vadă cât de onești ar fi putut deveni bothanii într-o asemenea criză.

– Puteți începe de aici, zise Tri'byia, oprindu-se și arătând la o consolă de comunicații de siguranță total neimportantă.

– În regulă, spuse Navett. Se părea că nu foarte onești.

Pulverizau în continuu de cincisprezece minute, desenând spiralele complicate de chimicale care erau singurul mod eficient de a ucide carii-de-metal, când lucrurile începură să devină interesante.

– Acum asta, zise Tri'byia, punând protector o mână pe marginea uneia dintre consolele care mențineau raportul energie-frecvență între diferiții stâlpi ai scutului planetar.

– Bine, spuse Navett, inima începând să-i bată mai tare în timp ce pășea spre consolă. Asta era: primul pumnal înfipt în inima speciei ale cărei acțiuni costaseră Imperiul atât de mult în decursul anilor. Tehnicienii bothani scosese deja panourile de acces; mutându-și nevăzut mâna pe pulverizator în timp ce se lăsa pe vine, Navett strecură vârful acestuia în labirintul electronic și apăsă delicat.

Doar că, de această dată, lăsă să picure pe plăcile de circuite și să se scurgă încet pe sursele de energie și pe cutiile ventilatoarelor de dedesubt și

altceva în afară de TrehanCorul ucigător de carii-de-metal. De data aceasta, strângând diferit pulverizatorul, apăsase pe recipientul subțirel ascuns în mâner și vărsase o parte din conținutul special al acestuia în insecticid.

Examinarea de o oră la care bothanii supuseseră echipamentul lor căutase toate lucrurile la care aceste minți paranoice s-ar fi putut gândi: arme, aparatură de spionaj, explozibili, otrăvuri, somnifere, acizi, clești și, probabil, încă cincizeci de amenințări posibile. Dar nicăieri pe parcursul acestor straturi multiple de precauție nu se gândise nimeni să programeze o căutare de hrană.

Nu că cineva din clădirea generatorului ar fi găsit acest amestec măcar pe departe gustos, nici măcar pentru carii-de-metal. De fapt, acum când afurisitele de insecte își jucaseră rolul, le venise sorocul.

El și Klif petrecură următoarele două ore mișcându-se sistematic prin complex, împrăștiindu-și dărele de otravă și, cam în douăzeci de puncte atent alese, adăugând puțin din lichidul lor nutritiv. Când terminară, mirosul dulce-acrișor greu al TrehanCorului era ca o barieră fizică ce trebuia împinsă în lături când treceau prin ea.

– În regulă, spuse Navett voios, în timp ce erau escortați înapoi în zona de securitate de la intrare. Primul pas a fost făcut. Acum, tot ce trebuie este să porniți un difuzor care să bruieze diferitele tonuri de comunicare ale neamurilor. Asta le împiedică să comunice între ele în interiorul grupurilor și *asta* le împiedică să se înmulțească mai repede și să înceapă să se lupte cu alte neamuri. Înțelegeți?

– Da, zise Tri'byia, părând ceva mai puțin nefericit acum, când străinii nu mai erau în contact direct cu scumpa lui mașinărie. Cât timp va dura?

– Oh, o săptămână ar trebui să fie de ajuns, spuse Navett. Opt sau nouă zile, pentru siguranță. Unele neamuri sunt mai greu de omorât decât altele. Nu vă faceți griji, totuși... nu o să mănânce nimic în timpul ăsta. În cea mai mare parte, o să moară.

– Foarte bine, aprobă Tri'byia în silă. Atunci, mai am o singură întrebare. Mi s-a spus că aceste insecte sunt destul de rare. Cum de au ajuns până aici?

Navett ridică din umeri cât putu el de nepăsător. Fundația fusese pusă, dar asta nu însemna că ieșiseră încă din groapa cu șerpi. Dacă bothanii se hotărâu să fie destul de bănuitori pentru a se duce și a curăța tot ce puseseră el și Klif, toată această înscenare ar fi fost inutilă.

– M-ai prins, zise el. Ați adus vreun echipament nou aici în ultimele două săptămâni?

Blana bothanului se undui cu nesiguranță.

– Au fost două piese care au ajuns acum șapte săptămâni. Dar ambele au fost cercetate cu atenție înainte de a fi aduse aici.

– Da, dar fac pariu că scanerele voastre nu sunt programate pentru forme de viață bazate puternic pe metal, ca astea, arătă Navett. Era un pariu sigur; cu siguranță scanerele bothanilor nu detectaseră micile animale când intraseră pe hainele tehnicienilor.

– Sincer vorbind, nu cred că știe cineva de unde vin sau cum vin. Doar apar din când în când și fac probleme. Totuși, probabil că au venit cu aparatele alea. Ar fi bine să prindeți vreo două și să le folosiți pentru a vă reprograma scanerile ca să nu vă mai dea bătăi de cap.

– Mulțumesc, zise Tri'byia, un pic iritat. Se părea că bothanii care ocupau poziții ca a lui nu erau obișnuiți să li se arate lucrurile evidente.

– Nicio problemă, spuse Navett voios. Cinstit, dar prost era tipul de om care ia totul de-a dreptul, fără să observe subînțelesurile. Mă bucur că am fost de ajutor. Iar dumneavoastră o să ne faceți rost de licența aceea de comerț, da?

– Voi face tot ce pot pentru a vă ajuta, zise Tri'byia.

Ceea ce, observă Navett, nu era chiar ce promisesse la început. Dar era în regulă. În șase zile, dacă totul mergea conform planului, Tri'byia nu va mai exista, împreună cu orașul Drev'starn și cam cât vor mai reuși distrugătoarele spațiale ascunse să lovească din restul planetei Bothawui.

Și, în acea zi, Navett plănuia să privească de deasupra lumea sfârșimată, de pe unul dintre acele distrugătoare spațiale și să râdă. Dar, deocamdată, nu trebuia decât să zâmbească.

– Minunat, spuse el bucuros. Mulțumesc mult. Și, dacă mai aveți nevoie de ceva, nu trebuie decât să ne căutați.

El și Klif nu-și vorbiră pe drumul de întoarcere la magazinul de animale. Nu ziseră nimic nici după ce ajunseră, cel puțin nimic despre substanță, înainte de a se căuta bine unul pe altul cu detectorul spion de microfoane ascuns în fundul cuștii de muște-cameleon.

Dar, dacă Tri'byia nu-i plăcea în mod deosebit, se părea că nici nu era foarte bănuitor în privința lor. Nu găsiră nimic.

– Neglijenți, mârâi Klif când puseră detectorul înapoi în ascunzătoare. Te-ai aștepta ca măcar să vrea să ne audă felicitându-ne pentru că ne luăm licența atât de ieftin.

– Sunt sigur că ne-au verificat dosarele înainte să ne cheme, zise Navett, mirosind dezgustat în timp ce-și scutura cămașa. TrehanCorul ăsta afurisit se lipea de orice.

– Ai reușit să vezi pe unde intră în clădire conducta noastră de curent? Eu n-am ajuns prin partea aia.

– Am văzut-o. Klif dădu aprobator din cap. Chiar au făcut o derivație de la unul dintre cabluri, probabil gata să fie conectat la noile echipamente despre care vorbea Tri'byia.

– Dar n-au spart deloc peretele?

Klif clătină din cap.

– Nu-s atât de proști. Nu, peretele e încă întreg.

– Bine, spuse Navett ridicând din umeri. Ar fi fost util să aibă dată din calea lor o parte din acel zid impenetrabil, din mai multe straturi, bine întărit și gros de un metru. Dar, cu siguranță, nu era necesar.

– Doar îmi fac griji că va mai dura șase zile până când o să putem termina asta, continuă Klif. Chestia pe care am lăsat-o acolo nu o să se deterioreze?

– Nicio problemă, îl asigură Navett. Partea delicată este că acum va trebui să săpăm către conducta de energie din localul ho'din și apoi să tăiem din ea fără să pornim toți senzorii de aici până la Odve'starn.

– Crezi că supraveghează chiar și conducta?

– Eu așa aș face, zise Navett. Horvic și Pensin pot să ne bage înăuntru după program, dar nu vom avea mult timp pentru muncă în fiecare noapte. Încet și constant, așa trebuie să facem, iar șase zile ar trebui să fie de ajuns.

– Cred că da, spuse Klif devenind serios. Firește, asta presupunând că mai *avem* șase zile. Sau te-ai hotărât până la urmă să facem ceva cu agenții Noii Republici? Brusc, pocni din degete. Oh, la *naiba*... tocmai mi-am adus aminte de față. Wedge Antilles.

– Ai dreptate, zise Navett, strâmbându-se când numele se potrivea cu întârziere feței lui Ochi Căprui. Generalul Wedge Antilles, comandantul acelei escadrole Vagabond mult blestemată. Un singur grup insignifiant de X-interceptoare care făcuse Imperiului probabil mai multe necazuri decât toți bothanii din univers la un loc.

– Și asta o să îngreuneze și mai mult lucrurile. Chiar și fără implicarea celebrităților Noii Republici, o triplă crimă ar provoca mare agitație.

Privirea i se plimbă prin magazin, cuprinzând șirurile de cuști, amestecul subtil de mirosuri și de sunete. Cu siguranță, Antilles nu ar fi văzut nicio amenințare într-un magazin de animale inofensive.

Dar nu. Fuseseră chiar aici când venise apelul și știa că fuseseră invitați în clădirea generatorului de scut. Nu, era sigur că însemnaseră magazinul.

– Dar nu cred că ne putem permite să-i lăsăm să își mai bage nasul pe aici, recunosc el. Cred că e timpul să scăpăm de ei.

– Așa mai vii de-acasă, spuse Klif, aprobându-l amenințător. Vrei să mă ocup de ei?

Navett ridică o sprânceană.

– Ce, de unul singur?

– Hei, sunt doar șoferi de X-interceptor, zise Klif. Cel puțin așa e Antilles. În afara cockpiturilor, sunt niște copii cu caș la gură.

– Poate, spuse Navett. Dar pe *noi* ne-au găsit deja. Iar bătrâna aia pare să știe cum să se descurce.

– Adică?

Navett îi zâmbi încordat.

– Adică nu te ocupi de ei de unul singur, zise el. O facem împreună.

Moranda sorbi din lichiorul verde-albăstrui.

– Nu știu, spuse ea, clătinând din cap. N-aș putea spune că vreunul dintre ei mi-a sărit în ochi și mi-a făcut cu mâna.

– E și așa un fel de-a spune, zise Wedge cu amărăciune, masându-și tâmplile care îl dureau cu degetul mare și arătătorul. Cincizeci de magazine, afaceri, puncte de prestări servicii și localuri. Toate fuseseră înființate în Drev'starn de când navele de luptă începuseră să se adune deasupra; pe

toate le vizitase împreună cu Moranda și Corran în ultimele patru zile. Rata de fluctuație a lucrătorilor pe Bothawui trebuie că era astronomică.

– Un alt fel este să recunoaștem că am dat de o altă fundătură.

– Nu aș merge atât de departe, spuse Corran încet, învârtindu-și gânditor băutura în pahar. Au fost câteva locuri care în mod clar erau mai suspecte decât celelalte. Bijutierul acela meshakian, de exemplu.

– Vânzător de bunuri furate, îl goni Moranda cu o mișcare din mână. Și, apropo, și-a dat seama imediat că suntem orice, doar clienți obișnuiți nu. Corran, chiar trebuie să înveți cum să-ți ascunzi atitudinea înțepată de SecCor.

– Și cafeneaua ai ho' din, continuă Corran ignorând-o și înaintând cu degetul pe listă. E chiar deasupra uneia dintre conductele de cabluri ale clădirii generatorului.

– Și stă acolo de zece ani, îi aminti Miranda.

– Doar că responsabilul de zi a pomenit faptul că tocmai a angajat doi oameni pentru tura de noapte a îngrijitorilor, mai știi? zise Corran. E ceva aici care nu-mi dă pace.

Wedge îl privi peste buza paharului. Corran, știa și el, nu avusese niciodată prea mare noroc cu aspectele Forței legate de citirea gândurilor, nu ca Luke sau ca Leia. Dar dacă nu putea citi gândurile altora, tot putea obține impresii, bănuieli și texturi. Combinate cu fostul lui antrenament de detectiv de la SecCor însemna că orice nu-i dădea pace lui Corran merita mare atenție.

– Și apoi, firește, adăugă Corran, mai sunt și cei doi amici ai noștri de la „Exoticalia Pet Emporium”.

Wedge se uită la Moranda, așteptând să îl contrazică. Dar nu o făcu.

– Uite-i și pe ei, da, zise ea în schimb, privind încruntată în jos. Asta nu-mi place deloc.

– Parcă spuneai că nu ți-a sărit niciunul în ochi, îi aminti Wedge.

– Da, așa este, aprobă Moranda. Tocmai asta-i ideea. Tipii au jucat perfect. Dar câți proprietari de magazin de animale știi tu care se întâmplă să fie și experți în dezinfecții? Mai ales când e vorba de insecte exotice cum sunt carii-de-metal?

– Ar trebui să putem verifica și să vedem dacă o astfel de experiență apare în dosarele lor, zise Corran. Dar nici el nu părea mai fericit decât Moranda. Mi-aș fi dorit doar să fi știut exact unde a avut loc această invazie de carii-de-metal.

– Trebuie să fie într-un loc cu pază foarte bună, spuse Wedge. Prima dată nici n-au vrut să-i lase să se ducă.

– Și, în același timp, decizia a fost respinsă foarte iute, spuse Moranda dând din cap. E un loc foarte bine păzit, dar, în același timp, extrem de sensibil și de important.

Pentru o clipă, cei trei se uitară unul la altul. Corran rupse tăcerea.

– E clădirea generatorului de scut. Nimic altceva din Drev'starn nu se potrivește.

– De acord, zise Moranda, sorbind din băutură. Acum întrebarea este dacă incursiunea pentru carii-de-metal a fost atacul sau momeala? Dacă este atacul...

Se întrerupse când se auzi un sunet de la comunicatorul lui Wedge, care era îngropat în adâncurile unuia dintre buzunarele jachetei.

– Cine știe că sunteți aici? întrebă ea.

– Naveta noastră, îi spuse Wedge, scoțând aparatul. Am stabilit un releu pentru transmisiunile care vin. Pornindu-l, scăzu sonorul comunicatorului.

– Hai, Roșu Doi, dădu el parola.

Mesajul fu foarte scurt.

– Sunt tata, spuse vocea familiară a lui Bel Iblis. Totul este iertat: veniți acasă.

Wedge strânse puternic comunicatorul.

– Am înțeles, zise el. Suntem pe drum.

Închise comunicatorul și ridică privirea întâlnind-o pe cea a lui Corran.

– Tata?

Wedge dădu afirmativ din cap.

– Tata, confirmă el. E timpul să ne întoarcem acasă.

– Adică? întrebă Moranda.

– Adică trebuie să plecăm, îi spuse Wedge. Chiar acum.

– Oh, ce convenabil, mârâi Moranda aruncându-i o privire urâtă. Și cum rămâne cu generatorul de scut?

– De acum, bothanii sunt pe cont propriu, spuse Wedge golind paharul și așezând monede pe masă. Îmi pare rău, dar oricum eram doar într-o misiune temporară.

Moranda se strâmbă, dar dădu din cap.

– Înțeleg, zise ea. Ei, a fost distractiv.

– Poate că ar trebui să suni la Securitatea Bothană, spuse Wedge ridicându-se. Să îi îndreptăm spre prietenii noștri de la magazinul de animale.

– Lasă, zise Moranda fluturând din mână. Zbor plăcut.

– Mersi, spuse Wedge. Haide, Corran.

– Stai o clipă, răspunse acesta. Nu se mișcase din scaun și o privea pe Moranda cu o sclipire în ochi.

– Vreau să știu ce o să faci Moranda acum.

– Oh, haide, îl dojeni ea, îndemnându-l să plece. Mă descurc.

– Cu alte cuvinte, o să te ocupi de asta, zise el direct.

Ea își ridică sprâncenele.

– Asta-i foarte bine. La SecCor ai învățat să faci asta?

– Nu ai răspuns, spuse Wedge așezându-se la loc. O să suni la Securitate, da?

– Și ce să le zic? replică ea. Nu avem nici cea mai mică dovadă. E chiar mai rău de atât – probabil că deja i-au verificat pe Navett și pe prietenul lui și tot i-au lăsat în clădirea generatorului.

– Și ce o să faci? insistă Wedge. Te ocupi de asta de una singură?

Fața Morandei deveni dură.

– Am primit o însărcinare, Wedge, spuse ea încet. Trebuie să stau aici și să urmăresc orice atentate ale Răzbunării împotriva planetei.

Corran clătină din cap.

– Nu-i o idee bună, zise el. Dacă Răzbunare este condusă sau îndrumată de imperiali...

– Și, voi unde vă duceți? întrebă Moranda ironic. Vreo vacanță pe plajele de pe Berchest? Fac pariu cincizeci la unu că oriunde vă duceți o să fie mai periculos decât în orice aș intra eu aici.

– Moranda... începu Wedge.

– În plus, nu aveți timp de stat la discuții, îl întrerupse ea. Dacă „tata” este cine cred eu, o să se supere dacă întârziați acasă. Acum, vaea, amândoi. Mulțumesc pentru toate băuturile.

Fără tragere de inimă, Wedge se ridică iar. Firește, avea dreptate; și era mai mult decât destul de mare ca să ia singură această hotărâre. Dar asta nu însemna că trebuia să-i placă.

– Haide, Corran. Moranda... ai grijă de tine, da?

– Și voi, zise ea cu un surâs. Nu vă faceți griji pentru mine. O să fiu bine.

O aromă stranie, aproape nefirească, îi atrăgea simțurile Marei când aceasta își recăpăta conștiința. Ceva ciudat, dar destul de plăcut...

– Bună dimineața, auzi ea slab vocea lui Luke. Cu o tresărire, Mara se trezi de tot.

Și în acel prim moment de dezorientare, își dori să n-o fi făcut. Chiar în timp ce își deschidea ochii la crepusculul slab din jurul ei, simți brusc sutele de înțepături de durere din mușchi, de la călcăie, prin picioare și spate, până la ceafă.

– Au, gemu ea pentru sine.

Fața lui Luke apărură deasupra ei, privind-o cu îngrijorare.

– Tot te mai doare umărul? întrebă el.

Mara se încruntă, clipind pentru a goni încă un pic din ceața care-i învăluia mintea. Da... umărul ei grav ars. Intinzându-și capul în jos, concentrându-și ochii încă adormiți, se uită la combinezonul ei părlit.

La combinezonul ei părlit și la pielea netedă, fără semn, care se vedea prin gaura de acolo.

– Nu, spuse ea, fără a-i veni să creadă. Umărul e bine. E... oh, da. Transa ta de vindecare.

– Este normal să te simți un pic dezorientată când ieși prima dată din ea, o asigură Luke. Nu te îngrijora.

– Nu mă îngrijoram. Își roti ușurel umerii, încercând să nu ia în seamă noul val de înțepături pe care mișcarea i-l trimise în spate. Mâna lui Luke era acolo, prinzând-o de braț și ajutând-o să se ridice în capul oaselor.

– Ziceai că-i dimineață?

– Ei, de fapt e după-amiază, se corectă Luke. Dar Han mi-a spus odată că, practic, dimineață e atunci când te trezești.

– Asta seamănă cu felul în care ia el lucrurile, zise ea. De cât timp – timp adevărat – zac aici?

– Cam de cinci zile, îi spuse Luke. Ușurel acum.

– Oh, chiar așa, aprobă ea, strâmbându-se când mușchii pe care stătuse cinci zile întregi continuau să riposteze cu putere pentru tratamentul nepotrivit.

– Sunt impresionată. Cred că nici măcar o bactacuvă nu ar fi făcut treaba la fel de repede.

– Ai un dar puternic în Forță, zise Luke în timp ce mâna lui aștepta pregătită lângă brațul ei. De obicei asta ajută în procesul de vindecare.

– Care este unul pe care cu siguranță îl voi învăța, se hotărî ea uitându-se în jur. Aroma pe care credea că o visase era încă acolo...

– E un fel de pasăre prăjită, explică Luke făcând un semn cu capul către partea din spate a palierului. Un dar la trezire pentru tine de la qom jha-i.

– Zău, spuse Mara, ridicându-se cu grijă în picioare și schiopătând până acolo. Era o pasăre prăjită, da, sfârșind pe o platformă de gătit.

– Nemaipomenit de frumos din partea lor. De unde ai luat primusul?

– L-am trimis pe Păstrătorul Promisiunilor înapoi la Apărătorul tău pentru restul echipamentului de supraviețuire, explică Luke. Aș fi preferat să-i trimit la X-interceptorul meu – trusa de rezervă pe care mi-a pregătit-o Karrde era mult mai completă. Dar după ciocnirea noastră cu Amenințătorii, nu sunt așa de dornici să umble pe afară.

– Asta vine de la specia care mănâncă termite de foc vii? arată Mara în timp ce se așeza ușurel lângă platforma de gătit. Asta-i o frivolitate destul de selectivă.

– E un pic mai complicat, zise Luke, așezându-se și el turcește pe podea în partea cealaltă a platformei de gătit și făcând un semn spre mâncare. De aici și darul, de fapt. Au ajuns la concluzia că le-ai salvat viețile atunci.

– Nu știu cum au ajuns la impresia asta, mârâi Mara, rupând o bucată de friptură. În noi s-a tras, nu în ei.

Luke își țuguie buzele.

– De fapt, există niște semne de întrebare în privința asta. Spărgătorul de Pietre crede că Amenințătorii trăgeau în qom jha-i, cel puțin până ai început să tragi și tu. Iar eu mi-am revăzut amintirile despre luptă și cred că are dreptate.

Mara mușcă precaut. Carnea era puțin cam arsă pentru gustul ei, dar nu era rea deloc. Oricum, după cum îi amintea stomacul care chiorăia puternic, cineva care n-a mâncat de cinci zile, nu-și permite să fie prea mofturos.

– Interesant gând, spuse ea, dar nu sunt sigură ce ne aduce. În oricine ar fi tras, problema este că încă sunt atenți la străini.

– Poate, zise Luke pe un ton ciudat. Dar poate că nu. Nu te-ai întrebat de ce Amenințătorii n-au venit să te caute în peșteră după ce te-ai lovit?

– Ești sigur că nu au venit? replică Mara cu gura plină.

– Qom jha-ii spun că nu, îi zise Luke. Au făcut câteva zboruri cu navele și asta a fost tot. De fapt, din câte știe Copilul Vânturilor, n-au făcut vreo cercetare la sol a zonei.

Mara mestecă gânditoare, împotrivindu-se impulsului de a sublinia că qom qae-ul nu era chiar cea mai de încredere sursă de informații.

– În regulă, spuse ea. Să presupunem că Amenințătorii și-au pierdut interesul pentru mine. Unde ne duce asta?

– Dacă doar și-au pierdut interesul, nu știu, zise Luke. Dar dacă *nu* și-au pierdut interesul, ci doar au hotărât să aștepte până ajungi tu singură în Fortăreața Înaltă?

Mara mai mușcă o dată. Acesta era un gând neliniștitor. De fapt, era un gând extrem de neliniștitor. Cu atât mai mult cu cât aceasta era exact acțiunea la care se gândise la începutul captivității ei.

– Nu știu dacă ți-a pomenit Karrde, spuse ea încet, dar am descoperit acest sistem urmărind intersecția vectorilor pe care au scăpat două dintre navele lor. Presupunerea mea a fost că pur și simplu nu au știut că le putem urmări vectorul vreme de câteva microsecunde după ce fac saltul la viteza luminică. Dar acum nu mai sunt sigură.

– Crezi că au vrut să vii aici?

– S-ar potrivi cu faptul că nu m-au căutat prea mult după ce am aterizat, arată Mara. Firește, dacă discutăm în această direcție, ar trebui să găsim și motivul pentru care au încercat să te doboare pe *tine*.

– Poate că nu voiau să aibă mai mult de un musafir o dată, sugerează Luke privind în gol. Sau poate că nu voiau să discute cu nimeni din Noua Republică înainte de a vorbi mai întâi cu *tine*.

Mara îl privi cu atenție. Tocmai atunci avusese loc un tremur în emoțiile lui...

– La asta te-ai gândit tu? întrebă ea. Sau primești niște indicii de la Fortă? El clătină din cap, privind încă în gol.

– Nu sunt sigur, recunosc eu el. Dar am sentimentul că... nu, lasă.

– Ce să las? întrebă Mara bănuitoare, încercând să-i pătrundă în minte. Haide, nu avem timp de ghicitori.

Lui îi zvâcnă un mușchi pe obraz.

– Am sentimentul că pe *tine* vor să te vadă, zise el. Pe *tine*, în mod special. Mara își ridică sprâncenele.

– Sunt flatată. Continuă să mi se ducă vestea.

– Mâncătorul de Termite de Foc chiar spunea că i-a auzit pe Amenințatori vorbind despre *tine*, îi aminti Luke. Mi-aș fi dorit să știu în ce context.

Se auzi un fâlfâit de aripi dinspre scară și apărură unul dintre qom jha-i. Vorbi...

– Mulțumesc, Zburătorule prin Țepi, zise Luke. Te-aș ruga să mergi să vezi dacă Păstrătorul Promisiunilor are vreo veste.

Qom jha-ul răspunse și, cu o agitație a aripilor, dispărură în josul scării.

– I-am pus pe unii dintre qom jha-i să patruleze în zonele superioare ale scării și să asculte semne ale activității din partea cealaltă a ușilor, explică Luke. Zburătorul prin Țepi mi-a spus că în zonele superioare ale fortăreței a fost ceva activitate în această dimineață, dar se pare că acum s-au liniștit.

– Ah, zise Mara, sfâșiind o altă îmbrăcătură cu ceva mai multă forță decât ar fi fost, probabil, nevoie. Afurisiții ăia de qom jha-i și afurisitele de voci de neînțeles ale lor...

– S-a întâmplat ceva? întrebă Luke.

Mara se uită urât la el.

– Știi, Skywalker, chiar îi e greu omului să-și țină gândurile pentru sine când ești tu prin preajmă.

El îi aruncă o privire inocentă care conținea mult prea mult amuzament pentru gustul ei.

– Ciudat. Cred că îmi amintesc de o situație care a avut loc nu cu mult în urmă și în care abia așteptai să-ți descarci în mine ceva din gândurile acelea nesigure.

Mara se strâmbă.

– Ne simțim ceva mai bucuroși pentru greșelile noastre din trecut în dimineața asta, nu?

El deveni serios.

– Nu, nu bucuos, zise el. Doar că am aflat cum să le recunosc, cum să învăț din ele, și apoi să mă ridic și să merg mai departe. Știi, în ultimele cinci zile am avut destul timp de gândire.

– Ai ajuns la vreo concluzie anume?

El o privi drept în ochi.

– Știu de ce nu ai trecut de partea întunecată, spuse el. Și de ce îți tot depășești limitele în ceea ce poți face cu Forța.

Cu o nepăsare pe care nu o simțea, Mara mușcă încă o dată din friptură și se sprijini de peretele de piatră din spatele ei.

– Ascult.

– Esența părții întunecate este egoismul, zise Luke. A-ți pune persoana și propriile dorințe deasupra a orice altceva.

Mara dădu din cap.

– Până acum e destul de evident.

– Ideea este că tot timpul cât l-ai servit pe Împărat, nu ai făcut-o din motive egoiste, spuse Luke. Tu *doar* serveai, chiar dacă *era* vorba de Palpatine și de scopurile lui egoiste. Iar a fi în slujba altora este esența unui Jedi.

Mara se gândi la asta.

– Nu, spuse ea clătînând din cap. Nu, nu-mi place. A servi răul tot e rău. Ceea ce zici tu este că a face ceva rău nu e rău dacă motivele tale sunt bune. Asta e o prostie.

– De acord, spuse Luke. Dar nu asta zic. Unele dintre lucrurile pe care le-ai făcut au fost, cu siguranță, rele; dar pentru că nu le făceai pentru scopurile tale, actele în sine nu te-au expus părții întunecate.

Mara se uită urât în jos.

– Văd diferența, spuse ea. Dar tot nu-mi place.

– De fapt, nu este prea diferită de situația cu *jensaraai* peste care am dat eu și Corran pe Susevfi, zise Luke. Nu știau cum să fie Jedi, dar serveau binele despre care știau.

– Și pe parcurs au ajuns atât de suciți, că v-a luat ani întregi să-i îndreptați, îi aminti Mara mușcător. Oricum, ei cel puțin aveau amintirea unui model pe care să îl urmeze, nu? Acel Jedi, cum îl chema?

– Nikkos Tyriss, spuse Luke dând din cap. Ceea ce mă face să mă gândesc la ceva și mai interesant. Poate că și *tu* ai avut un model de urmat.

Mara clătină din cap.

– Nicio șansă. În curtea interioară nu exista nici măcar o singură persoană care să aibă vreo urmă de ceea ce consider eu a fi virtute sau moralitate.

– Atunci poate că a fost cineva din viața ta de dinainte de a fi luată pe Coruscant, sugerează Luke. Părinții tău sau vreun prieten apropiat.

Mara luă ultima îmbucătură din friptură și aruncă scheletul într-un colț.

– Aceasta este o conversație fără sens, declară ea ferm, ștergându-și mâinile pe combinezon, acolo de unde uleiurile și mizeria aveau să cadă până la urmă.

– Să ne întoarcem la treaba pe care o avem. Unde mi-ai băgat pistolul?

Luke nu se mișcă.

– Știu că nu-ți aduci aminte prea multe despre trecutul tău, zise el încet. Dacă are vreo importanță, înțeleg cum te simți.

– Mersi, mârâi Mara. Sigur ajută.

– Ți-ar plăcea să primești înapoi acel trecut?

Ea se încruntă la el, în timp ce emoții contrarii se loveau dintr-odată una de alta.

– Cum adică? Întrebă ea cu precauție.

– Există tehnici pe care Jedii le pot folosi pentru a scoate la iveală amintirile îngropate, spuse el. Iar tu ai putea fi un Jedi, Mara. Ai putea fi un Jedi puternic.

– Bine, replică Mara. Tot ce trebuie să fac este să declar că sunt gata să servesc galaxia, nu?

Luke se încruntă, iar ea prinse pâlpâirea de nedumerire din partea lui.

– Ce te sperie la asta? Întrebă el. I-ai servit pe oameni și ai lucrat cu ei toată viața ta – Palpatine, Karrde, Leia, Han și eu. Și odată ce ți-ai oferit loialitatea, este pe vecie. Poți s-o faci – știu că poți.

Mara își strânse mâna în pumn, hotărâtă pe jumătate să încheie subiectul, și de această dată să se asigure că rămâne așa. Dar în adâncul sufletului ei știa că Luke merita un răspuns la asta.

– Nu pot să ofer această invitație în alb, zise ea. Sigur că pot fi loială; însă doar față de oamenii pe care îi aleg *eu*. Nu sunt pregătită să mă deschid în fața primului venit.

Se strâmbă.

– În plus, îmi tot amintesc povești despre cum ultimul pas în a deveni un Jedi este să faci un sacrificiu personal suprem și cam urât. Nici *asta* nu mă prea atrage.

– Nu este întotdeauna atât de rău pe cât pare, spuse Luke, iar Mara îi simți disconfortul când propriile lui amintiri neplăcute ieșiră la suprafață.

– Chiar înainte să moară, maestrul Yoda mi-a zis că înainte de a deveni cu adevărat un Jedi, trebuie să îl înfrunt iar pe Vader. Am tras

concluzia că asta însemna că trebuia fie să îl omor eu, fie să mă las omorât de el. După cum s-a dovedit, nu s-a întâmplat în niciun fel.

– Dar a trebuit să fii dispus să faci acel sacrificiu, la nevoie, arată Mara. Mersi, dar nu mă interesează.

– Atunci tu îți limitezi automat capacitățile, zise Luke. Dacă nu dorești să faci un angajament...

– Angajament? pufni Mara. *Tu-mi spui mie* de angajament? Cum rămâne cu Callista sau cu Gariel ori cu toate femeile cu care ți-ai încrucișat drumul în ultimii zece ani? Unde a fost angajamentul acolo?

Explozia de mânie a lui Luke a fost atât de bruscă și de neașteptată, încât a făcut-o să se lipească de perete.

– Tu vorbești, se răsti el. Cum a fost cu Lando? Ha?

În schimb simți cum mânia lui se retrăgea, fiind înlocuită de rușine, de o rușine profundă.

– Îmi pare rău, zise el, luându-și ochii de pe fața ei. Nu era nevoie de asta.

– Nu, eu sunt cea care ar trebui să-și ceară iertare, spuse Mara, încercând să-și ascundă propriile sentimente de vinovăție și dându-și seama că reușea doar în parte. Știu ce ai simțit pentru acele femei și ce s-a întâmplat cu ele. Îmi cer iertare.

– Nu-i nimic, murmură Luke. Ce li s-a întâmplat lor a fost probabil și vina mea. Poate chiar a fost în cea mai mare parte vina mea. Eu sunt cel care a atins partea întunecată, nu ele.

– Îți recunoști greșelile și înveți din ele, îi aminti Mara. Apoi, te ridici și mergi mai departe. E vremea să te ridici și să mergi mai departe.

– Cred că da. Tot fără să se uite la ea, Luke se ridică greoi în picioare. Ai dreptate... ar trebui să mergem. I-am pus pe qom jha-i să facă niște măsurători în timp ce dormeau și se pare că ușa superioară ar trebui să ne scoată într-unul dintre cele trei etaje din partea de sus a fortăreței. Să încercăm această abordare.

– Doar o clipă, zise Mara ridicând privirea spre el. Își promisese – cu destulă trufie, își dădu ea seama privind în urmă – că nu îi va spune acest lucru până când el nu i-o va cere direct. Dar tăcerea ei era copilărească. Oricum, acuzația pe care tocmai i-o aruncase în față era, probabil, de ajuns.

– Voiai să știi ce a fost între Lando și mine. Da?

Văzu vena care îi zvâcni pe gât.

– E în regulă, zise el. Nu e treaba mea.

– Dar vreau eu să fie treaba ta, spuse Mara ridicându-se în picioare pentru a-l putea privi în ochi. Ce a fost între mine și Lando a fost... absolut nimic.

Ochii lui fugiră bănuitori spre ai ei.

– Cum adică?

– Adică exact așa cum îți spun: absolut nimic, repetă ea. Karrde avea o misiune importantă pentru mine, și pentru că Lando oferise punctul de pornire, s-a invitat și el. Re... bine, aspectele personale ale întregii chestii nu erau decât un paravan ca oamenii să nu își dea seama ce făceam de fapt.

Simți cum Luke îți sonda marginile minții.

– Ai fi putut să-mi spui, zise el, fără să fie prea acuzator.

– Ai fi putut să mă întrebi, replică ea. Niciodată n-ai părut prea interesat de asta.

El se strâmbă, iar ea simți noul val de rușine care trecu peste el.

– N-am părut, nu? recunosc el.

– Înveți și mergi mai departe, îi reaminti Mara. De fapt, dacă vrei să afli, tu ai fost cel care a pornit totul. Mai știi radiobaliza de apelare pe care ai găsit-o pe Dagobah și pe care i-ai dus-o lui Lando pe Nkllon?

Luke o privi cu atenție.

– Da. De fapt, tocmai mă gândeam la ea acum câteva zile. Mă întrebam de ce mi-a venit brusc în minte.

– Fără îndoială au fost imbolduri ale Forței, zise Mara. Era un răspuns la fel de bun ca oricare. S-a dovedit că acea radiobaliza de apelare aparținuse unei persoane pe care Karrde a cunoscut-o odată și care dispăruse cu câțiva ani în urmă. Un tip pe nume Jorj Car'das... ai auzit de el?

Luke scutură din cap.

– Nu.

– Se pare că nu mulți au auzit de el, spuse ea. A făcut ca totul să fie mult mai greu. Oricum, radiobaliza era un punct de pornire, iar Karrde m-a rugat să încerc să dau de el. Cum ziceam, Lando – mirosind profitul, neîndoielnic – a insistat să vină și el.

– Trebuie să fi fost o căutare lungă, murmură Luke. Poveștile despre tine și Lando...

– A durat câțiva ani, spuse Mara. Cu întreruperi, firește. Își ridică sprâncenele. Dacă mai contează, partea cu povestea de dragoste a acoperirii m-a scos din minți. Dar pentru Karrde era important să-l găsească pe Car'das, așa că am acceptat. Cum ziceai și tu, loialitate.

Șuieră ușor printre dinți, aducându-și aminte.

– Deși chiar s-a dovedit a fi extrem de jenant uneori. A fost o săptămână anume pe M'haeli când Lando încerca să-l ducă cu zăhărelul pe vicebaronul Sukarian pentru niște informații de care aveam nevoie. A trebuit să devin un obiect decorativ lipsit de minte și frivol pentru că Sukarian disprețuia automat acest tip de femeie, iar asta îmi oferea libertatea de mișcare de care aveam nevoie. Partea cea mai urâtă a fost că Solo m-a prins în flagrant cu un releu de comunicații când eu credeam că e Sukarian. Nu am avut niciodată curajul să îl întreb ce a gândit despre asta.

– Nu cred să-i fi stricat părerea despre tine, zise Luke, iar în vocea lui era un amestec ciudat de sprijin, galanterie și o urmă de rușine rămasă.

– Deși cred că părerea lui Sukarian era deja probabil dincolo de punctul în care ar mai fi putut să fie îmbunătățită.

– Oh, n-aș zice, îl asigură Mara. De obicei, purtam cămășile lui Lando în timpul vizitelor și apelurilor târzii ale lui Sukarian și am avut grijă să las una dintre ele agățată de ușa seifului din biroul lui personal. După ce l-am golit.

Luke zâmbi. Un zâmbet timid, cam rușinat încă, dar, cu toate acestea, un zâmbet adevărat. Deocamdată, asta era destul.

– Cred că a avut o reacție interesantă.

Mara dădu din cap.

– Așa îmi place să cred.

– Da. Luke inspiră adânc, iar ea îl simți gonind vechile amintiri și gândurile neimportante. Dar, după cum spuneai, avem o treabă de făcut, zise el pe un ton vioi și vom avea mult de urcat. Să ne strângem echipamentul și să pornim la drum.

Era într-adevăr, din cât estimase Luke după cifrele pe care qom jha-ii le adunaseră pentru el, un urcuș lung. Aproape la fel de lung cât fusese drumul parcurs de la picioarele scării ascunse până la prima ușa. Și cum mușchii Marei încă își reveneau după cele cinci zile de lipsă de activitate, iar Luke se ocupa de R2 și de tot echipamentul lor, ar fi trebuit să fie destul de obositor.

Dar spre slaba lui uimire, nu a fost. Și nu era nevoie de profunzimi Jedi pentru a înțelege de ce.

Bariera pe care o așezase între el și Mara dispăruse.

Partea ciudată era că nici nu-și dăduse seama că fusese o barieră. Felul în care comunicau – abilitatea de a-și simți unul altuia gândurile și emoțiile – fusese atât de mare, încât crezuse că mai mult nu se putea.

Greșise. Greșise *foarte* mult.

Era o experiență înălțătoare; și totuși, în același timp, era și cam intimidantă. Luke mai avusese contact mental strâns și cu alte persoane, dar niciodată la același nivel ca acum. Gândurile și emoțiile Marei păreau să curgă peste el, nivelul și intensitatea lor părând acum a fi limitate doar de barierele ei personale, așa cum se întâmpla cu gândurile și cu emoțiile lui. Între ei exista un nou raport, o adâncire a vechii lor relații despre care abia acum își dădea seama cât de mult îi lipsise.

Mărturisirea, scuza și iertarea, îi plăcuse întotdeauna mătușii Beru să îi amintească, sunt uneltele cu care prietenii transformă zidurile în poduri. Rareori în viața lui avusese parte de o demonstrație mai clară a acestui adevăr.

Cu grija pentru condiția fizică și rezistența Marei aflată pe primul loc în minte, se asigura că grupul făcea pauze dese, un lucru care o scotea pe Mara din minți doar cu o idee mai puțin decât pe qom jha-i. Dar el insistă și, prin urmare, le-a luat aproape o oră să ajungă la ușă. Însă, cel puțin, atunci când au ajuns, Mara era total pregătită.

– Bine, uite care-i planul, îi spuse Luke întinzându-și Forța. Din câte își dădea seama, toată zona de după ușa ascunsă era liberă.

– Îi lășăm pe R2 și pe qom jha-i aici, iar noi mergem să facem o scurtă recunoaștere.

– Sună bine. Mara își scoase pistolul cu laser și îl verifică, iar Luke o simți luptându-se să-și controleze propria neliniște de a se întoarce acolo.

Era de înțeles, firește; doar ea fusese cea împușcată. Luke avusese o problemă asemănătoare când se întorsese prima dată în Orașul Norilor.

– Ce-ai zice să lăsăm un comunicator aici, cu ei?

– Bună idee, aprobă Luke, scoțându-și comunicatorul de la curea și punându-l în brațul pentru munci ușoare al lui R2.

– Să nu uiți să-l închizi, îl dojeni el pe droid.

R2 ciripi indignat, iar traducerea se derulă pe datapad.

– Da, știu, îl asigură Luke. Glumeam.

– Ce? întrebă Mara.

– A zis că întreruperea comunicatoarelor în momente importante este specialitatea lui 3PO, îi spuse Luke. O glumă de-a noastră. Ești gata?

O simți cum își întindea Forța pentru a se calma.

– Gata, zise ea. Să-i dăm drumul.

Destul de satisfăcător, ușa se deschise la fel de tăcut ca și cealaltă. Cu Luke în față, intrară, închizând-o după ei.

– Acum *asta*, îi șopti Mara la ureche, chiar seamănă cu fortăreața de pe Hijarna.

Luke dădu din cap în semn de confirmare, privind în jur. Erau într-o cameră largă, în care scurte segmente de zid împrăștiate aparent la întâmplare uneau podeaua cu tavanul destul de jos. Lipseau tapiseriile strălucitoare, podeaua complicată și suporturile de pe pereți pe care le văzuseră mai jos, lăsând la vedere piatra neagră nedecorată și netedă. Totuși, în ciuda acestui fapt, locul părea straniu de aerisit.

– Se pare că prietenii noștri de jos nu folosesc partea asta, zise Luke. Mă întreb de ce.

Mara făcu câțiva pași într-o parte și arătă pe după unul dintre segmentele de zid.

– Uite de ce, spuse ea. Hai... să mergem să vedem.

Dispăru pe după perete. Luke o urmă, observând pentru prima dată curentul slab de aer care venea din acea direcție.

Și motivul deveni repede evident. După zid, în capătul opus al camerei, roca neagră fusese tăiată formând o deschizătură spre cer.

– Fac pariu că este o stricăciune provocată de lupta care a dărâmat turnul ăla, zise Mara, îndreptându-se deja spre deschidere.

– Ai grijă, o sfătui Luke, grăbindu-se să o prindă din urmă.

– Da, da, spuse Mara. Ajunse la deschizătură și se uită cu precauție afară.

– Am avut dreptate, zise ea arătând cu mâna. Uite-l. Sau ce-a mai rămas din el.

Luke ajunse lângă ea și se uită și el. Vedeau un acoperiș circular întins care cobora cu o pantă destul de abruptă față de ei. Ciotul turnului despre care vorbea Mara era în fața lor și un pic spre stânga, la o distanță de cam optzeci de metri. Din cauza depărtării și a luminii slabe a soarelui, era greu de spus cu siguranță, însă lui Luke i se părea că marginea lui neregulată era ușor topită.

– Și spuneai că piatra asta absoarbe focurile de turbo-laser, zise el.

– Ca un burete foarte uscat, aprobă Mara încruntată. Oricine ar fi constructorii acestui loc, cred că au avut niște inamici foarte puternici.

– Să sperăm că s-au mulțumit să le dărâme turnul ăla și că au plecat, spuse Luke, cercetând iute, dar atent, restul acoperișului.

Așezat simetric, în partea dreaptă a acoperișului înclinat, era un alt turn, de data aceasta întreg, înălțându-se la vreo nouăzeci de metri pe cer și cu un cerc de umflături amenințătoare în vârf. Fără îndoială, sisteme de arme. La capătul opus al turnului, cam la două sute de metri de locul în care stăteau el și Mara, vedeau două ridicături gemene care păreau să se întindă spre exterior și să se continue pe zid. Probabil două camere de gardă care flancau intrarea principală. Dincolo de acoperiș se vedea o suprafață dreaptă care se depărta de fortăreață pe creasta stâncoasă a muntelui, și care nu putea fi decât un drum de acces. În centrul fortăreței era o structură de treizeci de metri lungime, al cărei acoperiș plat se întindea orizontal din cel principal, făcând ca întreaga construcție să semene cu o aripă cu colțurile rotunjite care fusese adăugată mai târziu.

– Deasupra e o platformă de aterizare, spuse Mara arătând spre structură. Uite, se zăresc însemnele.

Luke dădu din cap. Însemnele erau slabe, dar destul de vizibile dacă știai unde să te uiți.

– Probabil că au lumini care se aprind când vine un prieten.

– Iar turbo-laserele sunt pregătite în vârful turnului ăluia, dacă nu e prieten. Strecurându-se prin spărtura din zid, Mara făcu câțiva pași pe acoperiș, uitându-se la platforma de aterizare.

– Se pare că zona de sub platformă e deschisă în față, raportă ea. Probabil că e hangarul lor. Ar putea fi un loc destul de bun spre care să ne îndreptăm dacă suntem prinși prea departe de ieșire. Se întoarce...

Și i se tăie respirația, un val de surpriză invadând-o.

– Uau, spuse ea, în timp ce își ridica ochii. Vino să vezi asta.

Trecând prin deschizătură, Luke veni lângă ea și se întoarce. Ridicându-se deasupra camerei în care tocmai stătuseră, era încă un turn.

Și avea tovarăși. Împărțite pe curba acoperișului fortăreței spre stânga, mai erau trei. Chiar și din poziția lui ciudată, Luke își dădea seama că aceste patru turnuri din spate erau mai groase și cu vreo douăzeci de metri mai înalte decât cel care se afla sub ei.

Și, ca și cel de dedesubt, și aceste patru turnuri erau încoronate cu un inel de amplasamente de arme.

– În zilele lui bune, ăsta trebuie să fi fost un loc impresionant, comentă Mara. Vocea îi era calmă, dar Luke își dădea seama că ea avea aceeași nelinește vagă ca și el.

– Ca cel de pe Hijama. La naiba, aș vrea să știu ce au apărut.

– Sau de ce să se apere, adăugă Luke, aruncând o ultimă privire pe acoperiș. Nicio lumină, nicio mișcare; niciun semn de viață.

– Să intrăm înapoi și să începem să coborâm.

Drumul în jos era pe partea opusă a celorlalte segmente de zid: o versiune mai mică a benzii rulante în spirală pe care o folosiseră în zona garnizoanei de sub ei. Spre deosebire de aceea, totuși, banda rulantă de aici nu se mișca.

– Ori e stricată, ori e oprită pentru că nu e folosită, zise Mara, uitându-se cu grijă peste margine. Nici etajul de sub noi nu pare locuit.

– Cred că toată această zonă este dezafectată, spuse Luke în timp ce coborau. După forma pantei pe care o are acoperișul spre turnul dărâmat, fiecare dintre etaje ar trebui să fie un pic mai mare, pe măsură ce coborâm. Probabil că s-au stabilit la nivelurile mai întinse.

– Pare logic, aprobă Mara. Hai să mergem până ajungem la un etaj la care funcționează banda rulantă. Acolo ar trebui să fie nivelul cel mai de sus pe care îl folosesc sau aproape de el.

Într-adevăr, etajele deveneau tot mai întinse pe măsură ce coborau, iar dispunerea fragmentelor de zid se schimba la fiecare nivel. Abia la al patrulea etaj, Luke distinse zumzetul slab al aparaturii care funcționa.

– Cred că am ajuns, murmură el, apucând sabia de lumină și întinzându-se spre Forță. Tot nu părea să fie ceva în jur.

– Așa se pare, aprobă Mara, punându-și mâna pâlnie la ureche. Parcă ar fi una dintre benzile rulante. Să aruncăm o privire?

Luke dădu din cap.

– Merg eu primul. Stai în urma mea.

Se depărtă, mișcându-se cât de tăcut putea prin spațiul gol, încercând să ignore prezența Marei din spatele său. Putea să-i spună protecivitate exagerată, dacă voia – și, neîndoindu-l, chiar așa o socotea – dar după ce o veghease timp de cinci zile în transă de vindecare, prefera să exagereze în privința precauției. Ajunse la unul dintre fragmentele rare – cel puțin aici – de zid și se uită pe furiș pe după el. Acolo, chiar lângă peretele opus, era banda rulantă în spirală pe care o auziseră.

– Bine, murmură Luke peste umăr. Acum, încetișor...

Simți chemarea emoțională a Marei; dar nu venea direct din spatele lui. Privi în jur, simțind o sclipire de iritare când o zări la colțul unui alt segment de zid, la douăzeci de metri în stânga lui. Ea îi făcu un semn iute și nerăbdător.

Și, brusc, simți un sentiment de groază în emoțiile ei...

Ajunse lângă ea în mai puțin de zece secunde.

– Ce e? șuieră el.

Ea făcu semn cu capul către perete, cu o tulburare tăcută în ochi și în gânduri.

– După ăsta, zise ea.

Cu sabia pregătită în mână, Luke se strecură pe după fragmentul de perete.

Dincolo de acesta era un spațiu larg, deschis, care fusese aranjat ca un fel de centru de comandă, deși acum era la fel de pustiu ca și toate locurile

în care fuseseră azi. Două cercuri de console de comandă fuseseră puse acolo, panourile și ecranele pâlpâindu-și luminițele de stare către scaunele goale din fața lor. Într-o parte, un scaun mai mare și mai complicat, înconjurat de propriile lui panouri de stare era instalat pe o platformă înaltă de un metru de unde putea vedea tot ce se întâmpla acolo.

Iar în centrul tuturor acestora era o imagine care îl făcu pe Luke să se înfioare amintindu-și: o hartă holografică a galaxiei, cu sectoarele Noii Republici, ale Imperiului și ale restului regiunilor cunoscute marcate cu o serie zăpăcitoare de douăsprezece culori diferite. Întreg mozaicul pestriț era întins cam peste un sfert din spirala imensă, transformându-se în alb neutru acolo unde granițele Teritoriilor din Inelul Exterior lăsau loc întinderii Regiunilor Necunoscute de dincolo de ele. Era o copie a hologramei galactice pe care Împăratul Palpatine o avusese în sala tronului din Muntele Tantiss.

Luke înghiți cu greu, simțind un nod în gât, smulgându-și ochii de la hologramă pentru a cerceta mai atent echipamentul din jur. Da, consolele erau, într-adevăr, modele imperiale: panourile de stare și de acces la sistemul informatic erau de la un distrugător spațial sau de la altă navă de luptă de mari dimensiuni. Scaunele, la fel, proveneau direct din fosele echipajului de pe un distrugător spațial.

Iar scaunul și panourile supraveghetorului erau cele ale unui amiral al flotei imperiale. Așa cum va fi folosit și Marele Amiral Thrawn.

Simți șoapta aerului când Mara veni aproape de el.

– Cred că am găsit legătura cu imperialii, îi spuse el. Se pare că însuși Palpatine ar fi avut un amestec aici.

Palatul Marei îi flutură pe umăr când ea scutură din cap.

– Nu vezi principalul, Luke, mormăi ea. Uită-te la hologramă. Adică uită-te *bine* la ea.

Și atunci, brusc, lui Luke i se tăie respirația. Nu. Nu... avea vedenii. Sigur avea vedenii.

Dar nu. La marginea galaxiei cunoscute, unde holograma lui Palpatine arăta doar stelele albe ale Regiunilor Necunoscute, fusese colorată o zonă complet nouă.

O nouă zonă *imensă*.

– Ciudat, nu? zise Mara, groaza încă trecând prin ea. A fost exilat de la curtea imperială, știi. Gonit fără întârziere.

– Cine? întrebă Luke.

– Marele Amiral Thrawn, spuse ea. A ales partea greșită într-una dintre luptele politice care aveau tot timpul loc și a pierdut. Toți ceilalți participanți la complot au sfârșit retrogradați sau închiși ori, altfel, detașați la camere de tortură semiprivat cum ar fi serviciul la garnizoană în Inelul Exterior. Dar nu Thrawn. Oh, nu. Chiar și Inelul Exterior era prea bun pentru acest extraterestru nerecunoscător, care fusese acceptat în societatea imperială și răsplătise bunătatea lor cu o palmă peste față. Nu, trebuia să găsească ceva foarte special pentru el.

– Și acest ceva a fost exilul în Regiunile Necunoscute?

Mara dădu din cap.

– Dacă Inelul Exterior era o cameră de tortură, Regiunile Necunoscute erau o groapă plină ochi cu rancori, zise ea. Așa că, făcând multe demersuri – și, probabil, multe înțelegeri – l-au convins pe Palpatine să-l urce la bordul unui distrugător spațial și să-l trimită într-o călătorie, doar dus, dincolo de Inelul Exterior.

Scoase un hohot batjocoritor.

– Și pentru a adăuga și o insultă, au reușit să facă o expediție de cartografiere. Imaginează-ți – unul dintre cei mai buni strategii din câți a cunoscut vreodată Imperiul, redus la o misiune de cartografiere. I-au distrus viața și reputația dintr-o singură lovitură. Fac pariu că ani întregi după asta au chicotit împreună.

Luke clătină din cap.

– Nu cred că înțeleg gluma.

– Nici ei, spuse Mara, starea ei întunecată devenind și mai puternică. Gluma constă în faptul că nimănui nu i-a dat prin cap că Palpatine era întotdeauna cu un pas înaintea a orice se întâmpla la curte. Și, dacă *el* era cu un pas înaintea, un strateg ca Thrawn era cu cel puțin *doi* pași în față.

Lui Luke i se uscă gura.

– Vrei să zici că Thrawn și Palpatine plănuiseră totul încă de la început?

– Firește că da. Mara făcu semn către hologramă. Doar *uită-te* la tot teritoriul pe care l-a deschis. Nu avea cum să facă asta de capul lui, doar cu un singur distrugător spațial. Palpatine trebuie să-i fi furnizat oameni și nave tot timpul.

– Dar nu se poate ca tot ăsta să fie teritoriu imperial, spuse Luke. Adică... nu se poate.

– De ce nu? replică Mara. Oh, sunt de acord că acolo probabil nu sunt decât câteva colonii. Dar poți să bagi mâna în foc că peste tot sunt împrăștiate garnizoane imperiale, plus centre de contrainformații și posturi de ascultare și, probabil, câteva șantiere navale complete. Și, din câte îl cunosc eu pe Thrawn, probabil o întreagă rețea de alianțe cu localnicii.

– Dar dacă tot ăsta e teritoriu imperial, de ce nu s-a folosit Imperiul de el? susținu Luke. Am văzut datele, Mara... sunt reduși practic la zero.

– E evident, nu? spuse ea încet. Nu îl folosesc pentru că nu știu că există.

Pentru o vreme, nici unul dintre ei nu vorbi. Luke se uita fix la hologramă, ascultând zumzetul îndepărtat al bandei rulante în spirală, implicațiile îngrozitoare ale luminițelor care străluceau ușor prăvălindu-se una după alta în mintea lui. Probabil că acolo era echivalentul a două sute cincizeci de sectoare – aproape de treizeci de ori mai mult decât dimensiunea actuală a Imperiului.

Cu de treizeci de ori mai multe nave de luptă, garnizoane și șantiere navale decât avea Imperiul? Foarte posibil. Dacă toate aceste resurse erau puse brusc la dispoziția Bastionului...

– Avem nevoie de mai multe informații, spuse el pornind spre cercurile de console. Să vedem dacă găsim vreo mufă la care să se poată conecta R2.

– E riscant, îl avertiză Mara. Acesta e un centru de comandă, iar centrele de comandă au întotdeauna sisteme de securitate pentru a detecta accesul neautorizat.

El se opri, strâmbându-se. Din nefericire, avea dreptate.

– Bine, atunci, zise Luke, întorcându-se iar spre ea. Care-i planul *tău*?

– Mergem direct la sursă. Mara inspiră adânc. Merg jos și vorbesc cu ei. Luke căscă gura.

– Și zici că planurile *mele* sunt riscante?

– Ai o propunere mai bună?

– Nu despre asta-i vorba, mârâi el. Oricum, dacă se duce cineva jos, eu ar trebui să fiu acela.

– În niciun caz, spuse Mara cu fermitate. În primul rând: au tras în tine când am venit, dar în mine nu. În al doilea rând: chiar tu ai zis că ai sentimentul că vor să mă vadă. În al treilea: dacă situația degenerază până la punctul în care este nevoie de o operațiune de salvare, tu și abilitățile tale Jedi sunteți mai potriviți împotriva unui grup decât mine. Și în al patrulea rând...

Zâmbind cu încordare, își desfăcu sabia de lumină și păși spre el.

– În al patrulea rând, s-ar putea să nu cunoască până unde merg abilitățile mele în Forță, zise ea dându-i arma. Dacă se ajunge la luptă, s-ar putea ca asta să fie în avantajul meu.

Luke pipăi sabia, simțindu-i în palmă răceala familiară. Prima lui sabie, cea pe care i-o dăduse Obi-Wan, pe care el, la rândul său, i-o dăduse Marei pe acoperișul palatului de pe Coruscant. Când purtase prima dată sabia în pericol, era mai tânăr decât fusese ea atunci. Mai tânăr, mai puțin experimentat și mult mai necugetat. Și totuși...

– Și ultimul lucru de care am nevoie acum este să devii exagerat de protector, adăugă Mara, cu o scânteie de amenințare în privire. Am scăpat cu viață atâția ani. Pot să-mi port de grijă și singură.

Luke se uită fix în ochii ei. Ciudat, se gândi el, că uitase ce ochi de un verde strălucitor avea. Deși poate era doar lumina.

– N-am cum să te conving să nu faci asta? întrebă el, încercând pentru ultima dată.

– Doar dacă găsești tu alt plan mai bun, spuse ea, scoțându-și comunicatorul și pistolul din mânecă. Uite... nu are rost să le țin. Oricum o să mi le ia. O să păstrez pistolul obișnuit; ar deveni suspicioși dacă aş veni complet neînarmată.

Luke luă obiectele, mâna zăbovindu-i pe a ei înainte de a și-o retrace, împotrivindu-se în mod ciudat să-i dea drumul.

– Aș fi vrut să nu fi lăsat celălalt comunicator la R2, zise el. L-ai fi putut lua pe acesta și aș fi putut să trag cu urechea la ce s-ar fi întâmplat.

– Dacă se-ntâmplă ceva, s-ar putea să fie nevoie să-i chemi pe qom jha-i imediat, îi aminti ea. Oricum, nu poți să mă urmezi cu Forța?

– Pot să-ți urmez prezența, spuse Luke. În acest fel pot să simt emoțiile tale și probabil să și văd niște imagini. Dar nu pot să fac prea multe în privința vorbelor.

– Păcat că nu ești Palpatine, comentă Mara, ocupată să-și scoată tocul din mână. Cu el puteam vorbi foarte bine.

Luke simți o înțepătură de vină și de rușine, acuzația ei de mai devreme despre cum se lăsase el atras de partea întunecată revenind. Mara îi surprinse emoțiile sau expresia și surâse ușor.

– Hei, glumeam, îl asigură ea, dându-i tocul pistolului. Uite, tu doar urmărește ce poți. O să-ți fac un raport complet al detaliilor când mă întorc.

– Bine, zise Luke. Fii atentă, da?

Spre surpriza lui, ea se întinse și îl luă de mână.

– O să fie bine, îi spuse ea strângându-l de mână încet înainte de a-i da drumul. Pe curând.

Și cu acestea plecă, ieșind din centrul de comandă, trecând pe după perete către banda rulantă.

Oftând, Luke păși către fragmentul de zid de lângă el și se lăsă pe vine, sprijinindu-se cu spatele de el. Închizându-și ochii pentru a se concentra mai bine, își întinse Forța.

Pe vremuri, pe Dagobah, pe Tierfon și în alte părți, reușise să folosească Forța pentru a obține imagini ale locurilor sau evenimentelor din viitor. Acum, în timp ce Mara cobora pe banda rulantă, el încerca să-și concentreze aceeași abilitate asupra observației în timp real, sperând să poată vedea ce i se întâmpla.

Și funcționă, într-un fel. Imaginea Marei și a împrejurimilor ei era slabă și încețoșată, puternic colorată de emoțiile ei și de starea ei mentală schimbătoare, plus aceeași tendință tulburătoare de a undui și de a metamorfoza care părea să fie caracteristică viziunilor Jedi în general. Dar cum mintea Marei funcționa ca o ancoră, reuși să tragă repede imaginile către ceva cel puțin vag inteligibil. Nu era nici pe departe perfect, dar părea clar că mai bine de atât nu se putea.

Banda rulantă de la acest nivel părea să fie cam de aceeași mărime cu cea pe care o folosiseră pentru a coborî de pe acoperiș. Mara păși pe secțiunea interioară și porni în jos, fără a părea să facă vreo încercare de a se ascunde. Lipsa oricărei senzații de luptă din emoțiile ei când ajunse la etajul următor arăta faptul că nu vedea pe nimeni, deși el avea impresia că ea tot auzea sunete din depărtare.

Nu făcu nicio mișcare pentru a rămâne aici și lăsă banda rulantă să o ducă mai departe. Următorul etaj fu asemănător, nimeni nu veni lângă bandă. Luke simțea cum o iritare bruscă începea să se scurgă în atenția din mintea Marei, o iritație provocată atât de aparentul dezinteres al extrate-

reștrilor pentru ea, cât și de incompetența lor în materie de securitate internă. Trecu de acel etaj și de următorul, își continuă coborârea...

Și, dintr-odată, un șoc amețitor cutremură emoțiile ei, însoțit de o scurtă explozie de durere.

Luke se încordă, iar ochii i se căscară larg pe când se ridică. Dar chiar în același timp simți o pâlpare liniștitoare de la ea, înțelegând, totodată, și ce se întâmplase. Fără vreun semn, partea de banda rulantă pe care mersese își schimbase sensul, trăgându-i picioarele de sub ea și trântind-o pe rampă cu fața în jos.

Și, când momentul de amețală dispăru, emoțiile ei de luptă deveniră brusc total treze.

Nu mai era singură.

Luke își strânse pumnii neajutorat, în timp ce-și forța emoțiile pentru a străpunge imaginea încețoșată. În jurul ei stăteau câteva persoane din aceeași specie cu cei cu care deja avuseseră de a face.

Și, din câte își dădea seama din priveliștea tremurată, unul dintre ei îi spunea Marei pe nume.

Pentru o clipă continuă să-i vorbească, iar Luke, deși nu auzea cuvintele, avea impresia că îi cerea să-i însoțească mai departe în fortăreață. Ea aprobă. Urmă o pâlpare de inevitabilitate când îi luă pistolul cu laser, apoi grupul se depărtă de banda rulantă pe un coridor pe care Mara îl recunoscuse ca fiind decorat asemănător cu zona cazarmei pe care o văzuse mai jos.

Curând – mult prea repede – grupul ajunse la o ușă deschisă. Un alt schimb de cuvinte neauzite, o fâlfăire înăbușită de neliniște din partea Marei, și ea păși singură în camera de dincolo de ușă.

Din gândurile ei, Luke își dădu seama că alții o așteptau înăuntru. Unul dintre ei – poate mai mulți – o chemă în timp ce ea înainta. Mara răspunse, valuri și pâlpari de emoții marcau farâme de informație pe care, din cauza contactului lor slab, Luke nu le primea. Continuă să meargă prin încăpere...

Și fără vreun semn, chiar în mijlocul unui pas, legătura cu mintea ei se întrerupse brusc, lăsându-l pe Luke cu ochii holbați la luminițele centrului de comandă. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, el își întinse Forța, încercând să restabilească legătura. *Mara? Mara!*

Dar degeaba. Nu primi niciun răspuns, nu refacu nicio legătură, nu-i simți prezența. Deloc.

Dispăruse.

Mara cercetă încăperea dintr-o privire în timp ce intra pe ușă. Era lungă și îngustă, întinzându-se cam cincizeci de metri, dar nu avea mai mult de cinci metri lățime. Aproape de peretele din fund era un scaun care părea solid, așezat cu spatele la ea. La cinci metri după el, chiar la peretele din spate al camerei, erau încă șase extratereștri cu pielea albastră, cu toții purtând aceleași uniforme în carouri, vișinii și strâmte, ca și cei care o escortaseră până aici de la banda rulantă. Și, asemenea escortei ei, fiecare dintre extratereștri purta pe piept, chiar sub gulerul înalt, barete imperiale care arătau rangul.

Dar chiar în timp ce privirea ei fugară observa aceste detalii, atenția îi fu atrasă de omul din mijlocul grupului, care stătea așezat pe un scaun identic celui care se afla la cinci metri în fața lui. Avea părul cărunt, pielea ridată de vârstă; însă ochii îi erau atenți și ageri, iar spatele îi era drept și semeț.

Și purta uniformă și însemnele unui amiral imperial.

– Deci iată-te, în cele din urmă, Mara Jade, zise el, făcându-i semn să se apropie cu o mână noduroasă. Trebuie să spun că nu te-ai grăbit.

– Îmi pare rău că v-am lăsat să mă așteptați, replică Mara cu o urmă de sarcasm în glas în timp ce se apropia de el. Primea îngrijorarea și neliniștea lui Luke în minte și încercă să îi trimită o încurajare pe care ea nu o simțea. Acești indivizi știau cine era și, probabil, ce era; și totuși, uite-i, o lăsau să se miște liberă către ei. Totul părea mult prea degajat, iar ei nu-i plăcea deloc.

– Dacă oamenii tăi n-ar fi fost atât de nerăbdători să apese pe trăgaci, aș fi ajuns mai repede.

Amiralul făcu o plecăciune scurtă din cap.

– Îmi cer iertare. Dacă are vreo importanță, a fost un accident. Te rog, ia loc.

Mara înaintă, încercând să-i privească pe toți deodată, cu simțurile treze la orice pericol. Dacă aveau vreo capcană pregătită, aceasta ar fi pornit înainte de a ajunge prea aproape de ei...

Și fără vreun semn, chiar în mijlocul unui pas, prezența lui Luke dispăru din mintea ei.

Îngheță, picioarele mișcându-i-se doar din inerție. *Luke? Luke! Haide, unde ești?*

Dar nu primi niciun răspuns. Nicio emoție, niciun fel de minte, de gând sau de prezență. Incredibil, imposibil, dispăruse.

Nu mai era.

– Haide, ia loc, zise iar amiralul. Mă gândesc că ești cam obosită după toate prin câte ai trecut.

– Sunteți prea bun, spuse Mara, iar cuvintele îi sunară îndepărtate și mecanice peste bubuiturile inimii, în timp ce își forța picioarele să continue să înainteze. Pe lumi, ce se întâmplase cu el?

Nu exista decât un răspuns. Nu se știe cum, trecuseră de simțurile lui Jedi, îi penetraseră puterile Jedi și lansaseră un atac imparabil, nedetectat și brusc.

Iar Luke Skywalker, Maestru Jedi, era inconștient.

Sau mort.

Gândul îi străpunse mintea, tăindu-i inima ca un pumnal cu lamă zimțată. Nu... nu se putea. *Nu se putea.* Nu acum.

Bărbatul cu părul cărunț încă o privea fix, cu o expresie gânditoare pe față, iar cu un efort chinuitor, Mara goni teama și durerea în străfundurile minții. Dacă Luke era doar inconștient, tot mai puteau ieși din asta. Dacă era mort, cel mai probabil avea să i se alăture și ea în curând. În oricare dintre cazuri, nu era momentul să-și lase emoțiile să-i încețoșeze gândirea.

Parcurse restul drumului până la scaun și se lăsă în el cu grijă.

– Nu trebuie să pari atât de îngrijorată, spuse amiralul pe un ton liniștitor. Nu avem nicio intenție să îți facem rău.

– Firește că nu, zise Mara, simțind amărăciunea din glasul său. Așa cum nu ați avut nicio intenție să îmi faceți rău când am venit?

Amiralului îi zvâcni buza.

– După cum am mai spus, acela a fost un accident regretabil, rosti el. Trăgeau în dăunătorii care zburau pe lângă tine... am avut ceva probleme cu ei în trecut. Când ai început să tragi, mă tem că au înțeles greșit. Îmi cer iertare din tot sufletul.

– Asta mă face să mă simt mult mai bine, mârâi Mara. Și acum?

Amiralul păru ușor surprins.

– Discutăm, zise el. De ce altceva crezi că ți-am fi dezvăluit poziția noastră? Voiam să vii să ne vizitezi.

– Ah, spuse Mara. Deci ghicise bine mai devreme... cele două nave chiar zburaseră intenționat pe vectori care duceau aici.

Doar dacă nu cumva mințea pentru a acoperi stângăciile piloților săi.

– Ați fi putut să-mi trimiteți o invitație, îi zise ea, simțind cum fruntea i se încrețea ușor, în timp ce își întindea Forța spre el. Ciudat; nu știa de ce, dar părea să nu reușească să-l atingă. Nici pe el, nici pe extraterestrii care-l flancau.

– Sau asta ar fi fost prea direct și prea ușor pentru voi?

Amiralul zâmbi înțeleghător.

– În cazul unei invitații deschise, mă îndoiesc că ai fi venit singură. Ceva mai subtil ni s-a părut o mișcare mai bună. Îți cer iertare că nu am avut o escortă care să te aștepte, apropo... aterizarea ta ne-a cam luat prin surprindere.

– Ca și sosirea voastră în fortăreață de mai devreme, adăugă extraterestrul care stătea în picioare la dreapta amiralului. Avea o voce mie-roasă și educată, iar ochii roșii strălucitori erau ațintiți asupra Marei.

– Dacă am fi știut că veniți, oamenii noștri ar fi fost mult mai atenți la armele lor. Pot să te întreb cum ați reușit să pătrundeți în fortăreață fără să fiți observați?

– Ne-am transformat în dăunători și am venit în zbor, firește, îi spuse Mara. A fost mai rapid decât mersul pe jos.

– Firește, zise amiralul surâzând. Sau poate că v-ați cățarat pe laterala fortăreței și ați intrat printr-una dintre crăpături?

Mara clătină din cap.

– Scuze. Secret profesional.

– Ah, spuse amiralul, încă surâzând. Nu este important; eram doar curios. Principalul este că te *afl*i aici, Mara, așa cum ne-am dorit. Apropo, pot să-ți zic Mara? Sau preferi căpitane Jade sau vreun alt titlu?

– Zi-mi cum vrei, răspunse Mara. Și eu cum ar trebui să-ți spun *ție*? Sau nimeni de aici nu are nume?

– Toate ființele care gândesc au nume, Mara, spuse bărbatul. Al meu este amiralul Voss Parck. Mă bucur să te cunosc în cele din urmă.

– La fel, zise Mara, uitându-se fix la el, tresărind de surpriză. Voss Parck: căpitanul distrugătorului spațial Victoria, care îl găsisese pe Thrawn pe o lume pustie și îl adusese la curtea imperială. Și care, după aceea, i se alăturase în rușine și în presupusul exil din Imperiu.

Dar omul din fața ei...

– Bănuiesc că îți par mai bătrân decât te-ai fi așteptat, spuse Parck imediat. Presupunând că aveai vreo așteptare, desigur. S-ar putea să mă fi amăgit prea mult închipuindu-mi că Mâna Împăratului și-ar aminti măcar de numele meu, cu atât mai puțin de figura mea.

– Îmi aduc aminte de amândouă, zise Mara. Erai unul dintre cei pe care fiecare facțiune de la curte îi folosea drept exemplu despre ce nu trebuie să faci într-o confruntare politică. Le aruncă o privire extraterestrilor. Dar totuși, este vorba de aceiași oameni care au crezut că Palpatine l-a trimis pe Thrawn aici ca să-l pedepsească. Deci ce știau ei?

– Iar tu crezi că misiunea lui Mitth'raw'nuruodo a fost alta? Întrebă extraterestrul din dreapta lui Parck.

– Știu că a fost alta, îl asigură Mara, privindu-l din cap până în picioare. Spune-mi, domnule amiral, întreaga rasă vorbește ca Thrawn? Sau le faci o educație culturală specială trupelor dumneavoastră pentru cazul în care sunt invitați la vreo festivitate?

Extraterestrul miji ochii...

– Liniștește-te, Stent, spuse Parck sec, ridicând o mână. Trebuie să înțelegi că una dintre cele mai subtile arme ale Marei Jade a fost întotdeauna

talentul ei de a scoate oamenii din sărite. Vezi tu, oamenii nervoși nu gândesc clar.

– Sau poate că nu-mi place niciunul dintre voi prea mult, zise Mara sec, simțind o urmă de iritare din cauza înțelegerii rapide și calme a lui Parck. De obicei, inamicii ei nu-și dădeau seama prea curând de chestia asta. Cei mai înceți nu-și dădeau seama deloc.

– Dar destul despre mine. Să auzim despre marea voastră avansare în Regiunile Necunoscute. Până la urmă, ai renunțat la multe: Coruscant, statutul și camaraderia din Flota Imperială... Intenționat, se uită la Stent. Civilizația.

Stent miji iar ochii, dar Parck doar zâmbi.

– L-ai cunoscut pe Thrawn, spuse el, vocea înmuindu-se până ajunsese aproape de venerație. Orice războinic ar fi cedat tot ce ar fi fost nevoie pentru șansa de a-l servi.

– În afara propriului său popor, din câte înțeleg, replică Mara. Sau am auzit greșit povestea despre cum a ajuns pe Coruscant?

– Nu, sunt sigur că ai auzit corect, zise Parck ridicând din umeri. Dar ca tot ce mai cred oamenii că știu despre Thrawn, acea poveste este cumva incompletă.

– Chiar așa, spuse Mara, lăsându-se pe spate în scaun și punând picior peste picior, o poziție menită ca prin aparenta ei inofensivitate să-i liniștească pe cei bănuitori. Cu aceeași mișcare legănă pe ascuns scaunul pe spate, încercând să-i estimeze greutatea. Din păcate, era foarte greu, ceea ce îl făcea imposibil de folosit ca armă pentru aruncat.

– Se pare că am ceva timp liber. De ce nu o iei de la început?

Stent își puse mâna pe umărul lui Parck.

– Domnule amiral, nu sunt sigur...

– E în regulă, Stent, îl calmă Parck, cu ochii ațintiți asupra Mării. Nu ne putem aștepta să ne ajute dacă nu știe faptele, nu?

Mara se încruntă.

– Cu ce să vă ajut?

– A început cu mai bine de o jumătate de secol în urmă, zise Parck, ignorând întrebarea. Atunci când Proiectul *Extinderea* se pregătea să înceapă, chiar înainte de a izbucni Războaiele Clonelor. Cu mult înaintea ta, firește – nici nu cred că ai auzit de el.

– Am citit despre Proiectul *Extinderea*, spuse Mara. Un grup de Maeștri Jedi și de alte persoane s-au hotărât să se îndrepte spre altă galaxie pentru a o cerceta.

– Destinația lor finală era, într-adevăr, o altă galaxie. Parck dădu din cap. Dar înainte ca această expediție să înceapă, s-a decis să fie trimiși într-o, că-i spunem, o croazieră de probă: un lung tur printr-o parte a întinselor Regiuni Necunoscute ale galaxiei noastre.

Făcu un semn cu mâna în spate, către Stent și gărzi.

– După cum s-a dovedit, aceasta a fost o rută care i-a adus la hotarele teritoriului controlat de poporul chiss.

Chiss. Deci așa își spuneau. Mara căută numele în memorie, încercând să găsească vreo referință pe care ar fi putut-o face Împăratul la ei. Nimic.

– Și chiss-ii s-au gândit că n-aveau chef de musafiri?

– De fapt, familiile chiss conducătoare n-au avut ocazia să se hotărască în această privință, zise Parck. Palpatine decisese deja că membrii Jedi reprezentau o amenințare serioasă pentru Noua Republică și trimisese o forță de atac în zonă pentru a se ocupa în liniște de Proiectul *Extinderea* atunci când apăreau.

– Și iată-i acolo, ocupați să-și pregătească ambuscada, când a dat Thrawn peste ei.

Amiralul clătină din cap.

– Mara, pentru a aprecia situația pe deplin, trebuie să o înțelegi. Pe de-o parte erau unitățile alese pe sprânceană din armata personală a lui Palpatine, dotate cu cincisprezece nave de luptă de vârf. De cealaltă parte erau colonelul Mitth'raw'nuruodo din Apărarea Expansionară Chiss și cam douăsprezece nave de patrulare pe graniță, mici și lipsite de importanță.

– O apreciez foarte bine, spuse Mara, ascunzându-și fiorul. Cât de rău i-a măcelărit Thrawn?

– Complet, zise Parck, iar fantoma unui zâmbet îi încreți fața. Cred că doar o singură navă a lui Palpatine a rămas capabilă de zbor, și asta doar pentru că Thrawn voia să lase în viață câțiva dintre invadatori pentru a-i interoga.

– Din fericire pentru cei rămași în viață și, poate pentru întreaga galaxie într-o zi, printre supraviețuitori era și conducătorul acelei forțe de intervenție. Un om pe nume Kinman Doriana.

Mara înghiți. Numele *ăsta* și-l amintea cu siguranță. Fusese mâna dreaptă a lui Palpatine, probabil unul dintre marii arhitecții ai ascensiunii lui.

– Da, am auzit de el, spuse ea.

– Așa mă gândeam și eu, zise Parck dând din cap. Un fel de eminență cenușie – puțini îi cunoșteau numele, și mai puțini, adevărata lui poziție și putere. Dar printre cei care știau, se vorbea adesea că moartea lui prematură a lăsat un loc gol pe care, în cele din urmă, Palpatine a încercat să îl umple cu alți trei oameni: Darth Vader, Marele Amiral Thrawn... Zâmbi iar. Și tu.

– Ești prea bun, spuse Mara pe un ton egal, fără ca afirmația să-i provoace vreo urmă de mândrie. Deci, într-adevăr, avusese poziție și putere în ochii lui Palpatine, poate mai mult decât își dăduse seama.

Dar nu conta. Acea parte din viața ei murise, neplânsă, cu mult timp în urmă.

– Ești foarte bine informat.

– Aceasta a fost baza personală a lui Thrawn, zise Parck, făcând un semn în jurul lui. Și, după cum poate ai observat, informația era una dintre puținele sale obsesii. Bazele de date din inima fortăreței de sub noi sunt, probabil, cele mai cuprinzătoare din întreaga galaxie.

– Magnific, sunt sigură, spuse Mara. Ce păcat că toată această cunoaștere nu l-a putut ajuta să nu fie omorât.

Sperase să trezească vreo reacție în ei. Spre surprinderea sa, totuși, nici măcar nu clipiră. Parck, de fapt, chiar surâse.

– Niciodată să nu presupui, Mara, o sfătui el. Dar o luăm înainte poveștii. Unde rămăsesem?

– Doriană și Proiectul *Extinderea*, zise Mara.

– Mulțumesc, spuse Parck. În orice caz, Doriană i-a explicat lui Thrawn întreaga situație și l-a convins că proiectul *Extinderea* trebuia distrus. Două săptămâni mai târziu, când nava a sosit în spațiul chiss, Thrawn îi aștepta.

– La revedere, proiectul *Extinderea*, murmură Mara.

– Da, aprobă Parck. Dar, deși acesta a fost sfârșitul proiectului, a însemnat și începutul problemelor lui Thrawn. Filozofia militară chiss, vezi tu, nu recunoaște moralitatea atacurilor preventive. Ceea ce a făcut Thrawn era, pentru ei, echivalent cu o crimă.

Mara pufni ușurel.

– Fără supărare, amirale, dar mie mi se pare că percepțiile *voastre* au nevoie de ceva corecții. Cum se poate ca măcelărirea unor Maeștri Jedi care-și văd de treaba lor să fie altceva *decât* crimă?

Parck o privi grav.

– Vei înțelege, Mara, zise el cu o voce aproape tremurândă. Cu timpul, vei înțelege.

Mara se încruntă. Fie omul era un actor nemaipomenit, fie în toată povestea asta se ascundea ceva care îl îngrozea nespus. Din nou, își întinse Forța; din nou, nu reuși să-l atingă deloc.

Cu un efort evident, Parck își reveni.

– Dar, iarăși, o iau înainte. Cum spuneam, acțiunea lui Thrawn nu le-a picat bine familiilor conducătoare Chiss. A reușit să se dezvinovățească și să își păstreze poziția, dar de atunci au început să-l urmărească cu mare atenție.

– Și, în cele din urmă, pe când se ocupa de niște inamici ai chiss-ilor, a împins lucrurile un pic prea departe. A fost pus sub acuzație, degradat și trimis în exil pe o lume nelocuită de la hotarul spațiului imperial.

– Unde ce putea să se ivească, dacă nu distrugătorul spațial Victoria, zise Mara. Conduc de un om dornic să-și asume riscurile de a-l aduce pe Coruscant. Își ridică sprâncenele. Doar că nu a fost vorba de niciun risc, așa cum credeau toți, nu?

Parck zâmbi.

– Cu siguranță nu, spuse el. De fapt, am aflat mai târziu că, în decursul anilor, Palpatine avusese cel puțin două încercări nereușite de a-i contacta pe chiss-i și de a-i oferi lui Thrawn o poziție în viitorul lui Imperiu. Nu, a fost foarte încântat de darul meu, deși din cauza realităților politice de la curte a fost nevoit să își ascundă încântarea.

– Deci Thrawn a intrat într-un program de antrenament militar secret și, în final, a urcat până la cel mai înalt rang pe care i-l putea oferi Palpatine, zise Mara. Și atunci, ce, a aranjat să fie trimis înapoi aici pentru a le face pe familiile conducătoare chiss să plătească pentru ceea ce-i făcuseră?

Parck păru șocat.

– Cu siguranță nu. Chiss-ii sunt poporul lui, Mara... nu dorește să le facă rău. De fapt, chiar din contră. S-a întors pentru a-i apăra.

– De ce?

Stent pufni disprețuitor.

– De ce, rosti el cu asprime. Femeie slabă și încrezută. Tu crezi că doar pentru că vă desfățați pe lumile voastre liniștite, în spatele unui inel de nave de luptă, restul galaxiei e un loc sigur. Există o sută de amenințări diferite care ți-ar face să-ți înghețe sângele în vene dacă le-ai cunoaște. Familiile conducătoare nu le pot opri; nici orice altă putere din zonă. Dacă poporul nostru trebuie apărat; de noi depinde.

– Și voi cine sunteți? Adică voi, cei de aici.

Stern se îndreptă.

– Suntem Falanga Sindică a Casei Mitth'raw'nuruodo, spuse el și nu puteai să nu observi mândria din glasul său. Trăim doar pentru a-l sluji. Și prin el, pentru a-i sluji pe chiss-i.

– Indiferent dacă vor și ei sau nu, bănuiesc, zise Mara, observând că extraterestrul folosisese timpul prezent. Iat-o din nou: presupunerea sau credința că Thrawn nu era mort. Se putea să fie atât de rupti de lume?

– Măcar știu că sunteți aici?

– Știu că forțele Imperiului se află aici, spuse Parck. Și, în timp ce familiile conducătoare chiss se prefac a nu ști că Stent și trupa lui colaborează cu noi, chiss-ul obișnuit știe cu adevărat. Avem un flux constant de tineri chiss care vin la diferitele noastre baze și garnizoane pentru a se înrola.

Mara își ascunse o grimasă. Deci chiar aveau baze aici.

– Palpatine n-ar fi fost prea bucuros să vadă că extraterestrul se amestecă cu forțele imperiale, observă ea. Mă îndoiesc că actualul regim de pe Bastion ar gândi altfel.

Parck deveni serios.

– Într-adevăr, zise el. Ceea ce ne aduce la problema și la situația cu care ne confruntăm acum. Cu mulți ani în urmă, Thrawn ne-a spus că dacă se anunță vreodată că este mort, noi să ne continuăm munca aici și în Regiunile Necunoscute și să-i așteptăm întoarcerea după zece ani.

Mara clipi neîncrezătoare. Chiar *erau* rupti de lume.

– O să aveți cam mult de așteptat, zise ea încercând să nu pară prea sarcastică. A fost înjunghiat în piept, chiar prin spătarul scaunului de comandă. Majoritatea oamenilor are probleme să își revină după un astfel de tratament.

– Thrawn nu este majoritatea oamenilor, îi aminti Stent.

– A fost, spuse Mara. Nu este: *a fost*. A murit pe Bilbringi.

– Chiar așa? întrebă Parck. Ai văzut vreun cadavru? Sau ai auzit despre presupusa lui moarte ceva care să nu vină de la sursele de informare imperiale?

Mara deschise gura... se opri. Parck se întindea ușor spre ea, cu o scânteie de nerăbdare în ochi.

– Asta a fost o întrebare retorică? întrebă ea. Sau chiar te aștepti să am un răspuns?

Parck surâse și se lăsă înapoi în scaun.

– Ți-am spus că e isteasă, zise el uitându-se la Stent. De fapt, da, am crezut că ai putea avea. Ai acces total la rețeaua de informații a lui Talon Karrde, până la urmă. Dacă cineva ar ști adevărul, tu ai fi aceea.

Mara înțelese brusc, tresărind.

– Nu vânați legături imperiale când ați zburat pe lângă baza Cavrillu și pe lângă distrugătorul spațial al lui Terrik, nu? Mă vânați pe *mine*.

– Foarte bine, într-adevăr, spuse Parck aprobator. De fapt, când Dreet te-a zărit lângă acel distrugător spațial, s-a gândit că tu și Thrawn ați ajuns deja la o înțelegere. Prin urmare, transmisiunea lui prin care îi cerea lui Thrawn să stabilească un contact.

Mara clătină din cap.

– Uite, știu că ați stat mult timp aici și îmi dau seama că trebuie să fi fost greu pentru voi. Dar este timpul să acceptați faptele dure. Vă place sau nu, Thrawn *este mort*.

– Zău, zise Parck. Atunci de ce zumzăie rețeaua HoloNet cu știri despre faptul că s-a întors și că face alianțe?

– Și că a fost văzut de mulți conducători planetari și de sector? interveni Stent. Inclusiv senatorul diamal la Coruscant și fostul general Lando Calrissian.

Mara se holbă la el. *Lando?*

– Nu, spuse ea. Greșiți. Sau blufați.

– Te asigur... Parck se întrerupse, ochii mutându-i-se pe un punct din spatele Marei când o pală de aer pe ceafă o anunță pe aceasta că ușa din spatele ei se deschisese.

Se întoarse, încordându-se. Dar nu era decât un bărbat între două vârste, care se apropia de ea șchiopătând ușor, mergând pe lângă peretele din stânga încăperii înguste. În ciuda vârstei, purta uniforma de pilot imperial de TIE; între bărbuța încărunțită și claia de păr negru înspicat și el, purta o raritate aproape nemaivăzută: o legătură neagră peste ochiul drept.

– Da, generale? strigă Parck spre el.

– Transmisiune din mijlocul drumului de la Sorn, domnule amiral, zise bărbatul, ațintindu-și singurul ochi fără să clipească asupra Marei în timp ce trecea pe lângă ea. Trecerea lui prin sistemul Bastion nu a dat roade. Multe zvonuri și speculații, dar nicio dovadă solidă. Făcu o pauză. Dar zvonurile *chiar* spun că acum Thrawn se află acolo.

– Stai o clipă, interveni Mara încruntându-se. Știți unde e Bastion?

– Oh, da, o asigură Parck. Thrawn a anticipat că sediul conducerii s-ar putea schimba periodic și a vrut ca noi să știm oricând unde se află. Așa că a pus un dispozitiv special de urmărire într-un dosar fals din Arhiva Centrală Imperială, judecând că acolo unde merge guvernul, curând îl va urma și arhiva.

– Este un dispozitiv de fabricație chiss, adăugă Stent cu vădită mândrie. Stă în adormire totală în afară de momentele când este în hiperspațiu, unde, practic, nimeni nu se gândește să caute așa ceva. Am urmărit cu mare interes mutarea Bastionului din sistem în sistem.

– Într-adevăr. Parck se uită iar la pilot. Sorn e pe drum?

– Ar trebui să ajungă cam în trei ore. Pilotul făcu un semn cu capul spre Mara. V-a dat ceva folositor?

– Nu chiar, zise Parck, uitându-se la ea în timp ce făcea un gest către noul venit. Dar sunt nepoliticos. Mara Jade; acesta este generalul Baron – făcu o pauză dramatică – Soontir Fel.

Fața Marei rămase inexpressivă. Baron Soontir Fel. Odată un legendar pilot TIE, își întorsese mai târziu spatele Imperiului și devenise membru al escadrilei Vagabond, apoi dispăruse cu ani în urmă într-o capcană întinsă de Isard, directorul Contrainformațiilor Imperiale, și nu se mai auzise de el. Presupunerea generală era că Isard pusese să fie executat imediat pentru trădare. Și totuși, iată-l aici, din câte se părea zburând din nou în forțele imperiale. Și încă era general.

– Generale Fel, dădu ea din cap în semn de confirmare. Să înțeleg din tonul amiralului că ar trebui să fiu impresionată?

Tânărul Fel, bănuia ea, s-ar fi simțit jignit imediat pentru asta. Dar această versiune mai în vârstă abia dacă îi oferă un zâmbet șters.

– Jade, aici nu avem timp pentru mândrie, spuse el grav. Odată ce ni te vei alătura, vei înțelege.

– Sunt sigură, zise Mara, încrucișându-și brațele pe piept și strângându-și tare pumnii, în încercarea de a-și întinde Forța din toate puterile. Forța era acolo – o simțea curgând prin ea. Însă, dintr-un motiv necunoscut, tot nu putea atinge pe niciunul dintre ei, om sau chiss. Semăna cu efectul de suprimare a Forței pe care îl aveau acele animale fără coadă de pe Myrkr, pe nume ysalamiri. Dar nu se putea, pentru că încă simțea Forța foarte bine. În plus, în încăperea nu era niciun animal...

Își ascunse o grimasă, simțindu-se ca o fraieră când se concentra asupra lui Parck și a chiss-ilor care stăteau cu spatele la perete. Firește, nu erau ysalamiri în cameră... erau în încăperea alăturată, lipiți de zid, de unde îi puteau apăra de sondele ei mintale pe cei care o interogau. Probabil că puseseră animale și pe laturi; de aceea fusese Fel atât de atent să meargă lipit de perete când intrase. Poate că împrăștiaseră câteva și pe tavan...

Inspiră adânc, o mare parte din încordarea pe care o simțea în piept dispărând. Firește că erau ysalamiri în tavan. De aceea legătura ei cu Luke fusese întreruptă atât de brusc.

Ceea ce însemna că era încă în viață.

Inspiră iar, dându-și seama că Parck și Fel o priveau fix.

– Ce invitație amabilă, zise ea, încercând să reia firul conversației de dinainte ca tăcerea ei să devină prea evidentă. Îmi pare rău să vă dezmăgesc, dar am deja o slujbă.

Dar era prea târziu.

– Văd că și-a dat seama, spuse Fel neutru.

– Da, zise Parck. Sunt cam surprins că i-a luat atât de mult. Mai ales că a observat efectul ysalamirilor de îndată ce a intrat sub vălul lor. Am remarcat cum și-a întrerupt mersul.

– Cel puțin asta dovedește că are abilități Jedi, spuse Fel. Exact cum ne așteptam.

– Vă felicit pe toți pentru deșteptăciunea voastră, zise Mara, punându-și în glas o urmă de batjocură. Sunteți adevărații moștenitori ai geniului și măreției militare ale lui Thrawn. Hai să n-o mai lungim. Ce vreți mai exact de la mine?

– După cum a spus deja generalul Fel, zise Parck, vrem să ni te alături. Mara miji ochii.

– *Chiar* glumiți.

– Deloc, spuse Parck. De fapt...

– Domnule amiral? îl întrerupse Stent, aplecându-și capul ușor într-o parte, ca și cum ar fi ascultat ceva. Cineva tocmai a încercat să acceseze calculatorul din Sala de Comandă Superioară.

– Skywalker, zise Fel dând din cap. Drăguț din partea lui să ne scutească de deranjul de ai mai da de urmă. Trimite Falanga să-l aducă aici, Stent. Amintește-le că doar cei care au ysalamiri pot să se apropie de el.

– Da, să trăiți. Stent trecu pe lângă Fel și se depărtă pe lângă zid în pas grăbit, vorbind rapid pe limba lui în drum spre ușă. Când trecu pe lângă Mara, ea zări micul aparat pe care îl avea în ureche – fără îndoială, varianta chiss a unui comunicator.

– Va fi cu noi în câteva minute, spuse Fel uitându-se iar la Mara. Probabil că pe Coruscant ești foarte prețuită de vreme ce l-au trimis pe Luke Skywalker în persoană să te salveze. Sper că nu o să se împotrivească până la punctul în care chiss-ii să fie nevoiți să-l rănească.

– Sper, spre binele chiss-ilor, că nu s-au întins mai mult decât îi ține plapuma, replică Mara, încercând să pară mai încrezătoare decât era. Luke mai fusese nevoit să funcționeze sub handicapul ysalamirilor, dar asta se întâmplase cu mult timp în urmă.

– Vorbind despre rănire, generale, ce s-a întâmplat cu fața ta? Sau legătura este doar ceva ce porți pentru a impresiona localnicii?

– Mi-am pierdut ochiul în urma ultimei bătălii pe care am dus-o cu unul dintre așa-zișii lorzi ai războiului de aici, zise Fel pe un ton calm, dar un pic tăios. Unitățile noastre medicale de transplant sunt limitate și eu am ales să cedez un ochi nou în favoarea unui alt pilot de al meu care ar putea avea nevoie de operație. Zâmbi încordat, o urmă din mai tânărul și mai necugetatul Fel trecând dincolo de vârstă și maturitate. În plus, chiar și cu un singur ochi, tot sunt cel mai bun pilot.

– Sunt sigură, aprobă Mara. Dar închipuie-ți cum ai fi cu doi ochi. Iar la cum s-a redus războiul cu Noua Republică până aproape de zero, mă

gândesc că Imperiul are un surplus destul de mare de proteze de rezervă. Tot ce trebuie este să te arăți și să ceri una.

Se uită iar la Parck.

– Dar, firește, asta ar însemna să lăsați Bastionul să afle marele secret, ceea ce se pare că nu vreți. De ce?

Parck suspină.

– Pentru că tot ce am făcut aici – tot ce avem aici – îi aparține cu adevărat lui Thrawn. Și, în acest moment, chiar nu știm de ce parte a conflictului vostru o să treacă.

Mara clipi.

– Pardon? E vorba de un Mare Amiral imperial și nu sunteți în stare să vă dați seama de ce parte o să treacă?

– Imperiul a fost redus la opt sectoare, îi aminti Fel. Din punct de vedere militar, acestea nu mai sunt o putere care să merite să fie luată în seamă.

– Și, după cum ai arătat deja, încă au o problemă cu părerile anti-extraterestre, adăugă Parck. Pe de altă parte, Coruscantul are și el probleme serioase, cea mai importantă fiind inabilitatea de a-și împiedica membrii să se lupte între ei.

– Iar aici intervi tu, zise Fel. Ca Mână a Împăratului, știi multe despre Imperiu și despre cei care dețineau puterea în el. Pe de altă parte, ca prietenă a lui Skywalker și a tovarășilor săi, cunoști foarte bine regimul de pe Coruscant al Noii Republici.

Zâmbi subțire.

– Și, firește, ca secund al lui Talon Karrde, cunoști multe despre orice altceva. Ai putea fi neprețuită pentru a ne ajuta să încheiem conflictul, să unificăm această regiune și să începem pregătirile pentru provocările care ne așteaptă.

– Experiența și cunoștințele tale sunt foarte importante pentru noi, spuse Parck. Am fost obligați să ne îndreptăm atenția spre exterior, iar rezultatul este că suntem cam ruși de problemele din această parte a spațiului. Avem nevoie de cineva care să poată acoperi această lipsă.

– Așa că, firește, v-ați gândit la mine, zise Mara în batjocură.

– Nu fi așa de obraznică, o dojeni Fel.

– Nu sunt; doar că sunt neîncrezătoare, replică ea. Nu mă pot gândi că Thrawn ar fi fost de acord să mă angajați pe mine drept consilier pe probleme interne.

– Dimpotrivă, spuse Parck. Thrawn te aprecia destul de mult. Știu sigur că dorea să îți ofere un post alături de noi odată ce Imperiul și-ar fi recâștigat teritoriile.

Unul dintre chiss-ii de lângă Parck se mișcă, aplecându-și capul așa cum făcuse și Stent mai devreme.

– Domnule amiral? zise el încetitor, aplecându-se lângă scaun și șoptindu-i ceva la ureche lui Parck. Acesta răspunse și, vreme de un minut, purtară o conversație neauzită. Mara îi cercetă din priviri pe Fel și pe cei cinci chiss-i, socotind în minte cum ar fi putut să-i doboare dacă s-ar fi ajuns la luptă.

Dar încercarea nu era decât un simplu exercițiu, iar ea o știa. Cu ochii ațintiți pe ea și cu mâinile odihnindu-se pe mânerele armelor din tocuri, nu avea cum să-i doboare pe toți înainte de a fi prinsă. Nu fără Forță.

Conversația se termină, iar chiss-ul se îndreaptă și pleacă iute pe lângă perete.

– Te rog să mă ierți pentru întrerupere, se scuză Parck când extraterestrul ieși din încăpere.

– Nu-i nimic, spuse Mara. Rămăseseră patru chiss-i, plus Fel și Parck. Tot era imposibil.

– Aveți probleme să-l prindeți pe Skywalker?

– Nu chiar, o asigură Parck.

– Mă bucur, zise Mara, dorindu-și mai mult ca niciodată să poată prinde ceva din gândurile lui. Ieșirea de adineaori nu fusese a cuiva care nu are probleme. Dacă ar fi avut vreun indiciu despre ce punea Luke la cale...

– Deci Thrawn se gândea să îmi dea un post, da?

– Chiar așa, spuse Parck. Știa cine erau cei mai buni, atât în privința talentelor, cât și în cea a tăriei mintale de care avea nevoie. Făcu un semn către Fel. Generalul Fel este un bun exemplu. Rebeliunea lui împotriva lui Isard nu a contat pentru Thrawn. Ceea ce a contat au fost sentimentele lui pentru popoarele și lumile din această zonă. Așa că după ce Thrawn l-a pus pe Isard să-l prindă...

– Stai așa, îl întrerupse Mara. *Thrawn* a fost implicat?

– A fost în întregime planul lui, zise Fel. Doar nu crezi că Isard ar fi putut născoci ceva așa de deștept, nu? Își strânse buzele, iar singurul lui ochi privi gânditor în gol.

– El m-a adus aici, continuă Fel încet. Mi-a arătat cu ce ne confruntăm și ce va trebui să facem pentru a-i opri. Mi-a arătat că și cu toate resursele Imperiului și ale Noii Republici la un loc, chiar și cu el însuși la conducere, tot nu exista nicio garanție a victoriei.

– Dimpotrivă, deja a făcut planuri pentru varianta înfrângerii, adăugă Parck pe un ton sobru. Cu zece ani în urmă, a împrăștiat prin Imperiu și prin Noua Republică celule în adormire alcătuite din cei mai buni războinici clonați ai lui, gata să formeze nuclee de rezistență locală dacă Bastion și Coruscant ar cădea. Oameni care își iubesc familiile, pământurile și lumile și care și-ar da viețile pentru a le apăra.

– Da, spuse Fel. Odată ce am înțeles... odată ce am înțeles *cu adevărat*... nu am avut de ales decât să mă alătur lui.

– Ca noi toți, zise Parck.

Mara clătină din cap.

– Scuze. Am alte planuri.

– Vom vedea, spuse Parck calm. Poate că Thrawn însuși va reuși să te convingă când se va întoarce.

– Și dacă nu se întoarce? întrebă Mara. Dacă zvonurile sunt doar atât: zvonuri?

– Oh, se va întoarce, zise Parck. A spus că o va face și întotdeauna și-a ținut promisiunile. Singura întrebare este dacă acest zvon este sau nu adevărat.

Se uită la Fel.

– Și, în aceste condiții, presupun că singurul mod în care vom afla cu siguranță ar fi ca eu să merg, în cele din urmă, pe Bastion. Dacă Thrawn și-a stabilit cu adevărat sediul acolo, asta ar trebui să arate de partea cui este.

Mara simți cum palmele i se strângeau în pumni.

– Nu știi ce vorbești, spuse ea. Nu poți să cedezi toate astea Imperiului. Toate aceste resurse, baze, alianțe...

– Nu le vor irosi, spuse Parck cu un glas amenințător. Ne vom asigura de asta. Sarcina ce ne așteaptă este mult prea gravă pentru ca cineva să-și piardă timpul pe ceva atât de lipsit de importanță ca politica ori câștigul personal.

– Dacă *asta* crezi, atunci *chiar* ești rupt de lume, se răsti Mara. Încearcă să-ți amintești cum era la curtea lui Palpatine și ce le-a făcut acelor oameni gustul puterii. Câștigul personal este singurul lucru la care se gândesc unii dintre ei.

– Este un risc pe care va trebui să ni-l asumăm, zise Parck ferm. Vom fi atenți, desigur... vom vorbi cu Sorn când se va întoarce și vom analiza datele pe care le-a cules în trecerea lui prin sistemul Bastion. Dar dacă nu există ceva care să infirme clar zvonurile despre întoarcerea lui Thrawn, este timpul să stabilesc contactul.

Mara inspiră adânc.

– Nu pot să vă las să faceți asta, spuse ea.

– *Tu* nu ne poți lăsa să o facem? întrebă Fel cu subînțeles.

– Nu, zise Mara. Nu pot. Dacă dați toate astea Bastionului, primul lucru va fi să le arunce asupra Coruscantului.

– Nu te-ngrijora, spuse Parck. Nu vom ceda nimic înainte de a fi siguri că Thrawn e cu ei.

– Pe de altă parte, am face bine să ne îngrijorăm în privința *ei*, domnule amiral, sublinie Fel privind-o gânditor. Cineva care se opune contactării Bastionului cu atâta vehemență ca ea ar putea să ne facă necazuri.

– Cred că ai dreptate, zise Parck fără tragere de inimă. Se ridică din scaun, iar unul dintre chiss-i se apropie de el și îi întinse o mână de sprijin.

– Mara, mă tem că tu și Skywalker va trebui să fiți oaspeții noștri o vreme.

– Și dacă Thrawn *chiar* s-a întors, iar eu tot nu vreau să mă alătur vouă? întrebă Mara. Ce se întâmplă atunci?

Parck strânse scurt din buze.

– Sunt sigur că nu se va ajunge la asta, o asigură el. Dar nu o privi în ochi când rosti acestea. Vom lămuri totul în câteva zile. Cu siguranță nu mai mult de o lună.

Mara pufni.

– Doar nu vorbești serios. Chiar crezi că vreo câteva zeci de ysalamiri o să ne țină pe Luke Skywalker și pe mine în loc atât timp?

– Are dreptate, domnule amiral, aprobă Fel. Va fi nevoie de mai mult pentru a-i ține pe cei doi liniștiți.

Parck studie fața Marei.

– Ce propui?

Fel făcu semn spre unul dintre chiss-i.

– Brosh, charricul tău. Pune-l la nivelul doi.

– Stai o clipă, zise Mara iute, sărind în picioare când chiss-ul își scoase arma. Un scurt val de emoții o inundă... *Trage de timp*, i se ivi urgent un gând în minte... Stai doar o *clipă*. Sunt un prizonier neînarmat.

Cealaltă chiss-i își scoteau și ei armele acum.

– Știu, spuse Fel. Părea să regrete cu adevărat, dacă avea vreo importanță. Și îmi pare foarte rău că sunt nevoit să fac asta. Dar am ceva experiență cu Jedi și singurul fel care îmi vine în minte pentru a te ține prizonieră câteva zile este să te oblig să intri într-o transă de vindecare.

Se uită la Brosh...

– Stai așa, zise Mara. *Trage de timp, trage, trage*. Spuneai că vrei să faci o înțelegere cu mine, nu? Ei, pot să te asigur că dacă tragi în mine o să începi aceste negocieri cu stângul. De fapt, aș merge până acolo, încât aș zice că m-ar împiedica definitiv să colaborez cu tine.

– Nu se va întâmpla așa, o asigură Fel încruntat. Nu când vei ști adevărata măsură a amenințărilor cu care ne confruntăm.

– Poate că da, poate că nu, replică Mara. Și nu uita nici de Karrde. Dacă vrei cu adevărat informații, cu el trebuie să te înțelegi. Și Karrde *nu* se poartă frumos cu cei care trag în oamenii lui. L-am văzut distrugând organizații întregi pentru așa ceva. De fapt, a existat un anumit grup de hutt-i...

– Da, sunt sigur, o întrerupse Parck, încruntându-se. Zău, Mara, te agiți mai mult decât este nevoie. Arsurile de charric sunt, desigur, serioase, dar asta nu este o problemă pentru cineva cu abilități Jedi de suprimare a durerii și de vindecare. Iar generalul Fel are dreptate: *chiar* trebuie să te ținem liniștită o vreme.

– Da, înțeleg asta, spuse Mara. Și e o idee inteligentă... chiar este. Dar există o mică problemă: nu știu nici cum să suprim durerea, *nici* cum să mă vindec.

– Haide, îi reproșă Parck făcând semn către gaura cu margini negre din combinezon. Umărul tău arată altceva.

– Skywalker m-a pus în transă, zise Mara, relaxându-și mușchii conștient, în așteptare. Și el nu e aici. Aș putea muri din cauza șocului, aș putea sângera până la moarte...

– Nu o să se întâmple așa ceva, o asigură Fel. Știu atât puterile, cât și limitările armamentului chiss. Privește-o ca pe un motiv în plus pentru ca Skywalker să se predea.

Se uită în ochii lui Brosh și dădu din cap. Chiss-ul dădu și el din cap, își ridică arma...

Și din ea veni o explozie de un verde strălucitor.

Fără un semn, chiar în mijlocul unui pas, Mara dispăru. *Mara?* gândi Luke cu disperare către ea, întinzându-și Forța. *Mara!*

Dar nu primi niciun răspuns. Cumva, trebuie că trecuseră de simțul ei de pericol și de iscusința ei în luptă și lansaseră asupra ei un atac brusc și copleșitor.

Iar ea era inconștientă. Sau moartă.

– Nu, șopti el, simțindu-și pulsul în urechi. Încă o dată, o persoană la care ținuse...

– Nu! rosti el cu dinții încleștați, durerea din inimă învârtindu-se în ceva întunecat și mortal, transformându-se într-o furie crescândă. Omorau la întâmplare, da? Dacă moartea era ceea ce doreau, le va arăta cum e moartea. Cu ochii minții se văzu coborând repede pe banda rulantă, aruncând extraterestrii în lături ca pe niște momâi, trupurile izbindu-li-se de piatra neagră dură și căzând grămadă la podea. Sabia lui de lumină ar fi scăpărat prin rândurile lor, tăind arme și corpuri, lăsând tot mai multă moarte în urmă...

Sabia lui Jedi.

Se uită în jos la arma din mână. Nu la cea pe care o facuse el însuși în căldura apăsătoare a deșertului de pe Tatooine, ci la cea pe care tatăl lui o facuse cu atât de mulți ani în urmă. Arma pe care el i-o dăduse lui Mara...

Inspiră adânc, gonind mânia și ura, simțind un fior rece pe șira spinării când își dădu seama de grozăvia pe care aproape o făcuse. Încă o dată ajunsese chiar la un pas de a ceda părții întunecate. Aproape cedase urii și poftelor de răzbunare și dorinței copleșitoare de a-și folosi puterea în scopuri egoiste.

Dacă cinstești motivul luptei lor... îi răsunară obsedant în minte vorbele Maestrului Yoda.

– În regulă, murmură el. Nu va răzbuna orice i se va fi întâmplat Marei, cel puțin nu de dragul răzbunării. Dar va căuta adevărul despre soarta ei.

Cu un efort, goni și ultima emoție din gânduri, imaginea Marei despre păsările care cântă într-o unitate de măcinat minereu pâlpâindu-i o dată prin minte. Întinzându-și Forța, își concentrează sonda mintală asupra locului

în care prezența Marei dispăruse. Dacă nu o luaseră deja de acolo, ar fi trebuit să-i simtă măcar corpul...

Dar nu era nimic. Nici Mara, nici oamenii sau extraterestrii spre care se părea că se îndrepta când dispăruse.

De fapt, într-o anumită zonă, nu detecta nimic. Aproape ca și cum ceva i-ar fi împiedicat accesul la Forța...

Brusc, expiră puternic, umplându-se în egală măsură de ușurare și de umilință. Firește... extraterestrii puseseră ysalamiri între el și Mara. Chiar și având în vedere cele patru etaje dintre ei, tot ar fi trebuit să înțeleagă imediat ce se întâmpla. Încă o dată, se părea, trebuia să își aducă aminte avertismentul lui Yoda de a nu acționa mânat de emoții puternice. Dar nu era timp pentru a-și face reproșuri. Sub efectul ysalamirilor, puterile Jedi nesigure ale Marei erau inutile; și depindea de el să o scoată de acolo.

Își scoase comunicatorul și îl porni.

– R2? îl chemă el încet. Am nevoie de tine aici... mergi pe banda rulantă în spirală care nu se mișcă, din spatele peretelui aflat la dreapta ușii secrete și coboară patru etaje. Spărgătorule de Pietre, lasă pe cineva în urmă să închidă ușa, iar restul veniți cu R2. Ați înțeles?

Se auzi un piuit de la droid și un cîrîp de la qom jha. Luke își puse comunicatorul la loc la cureaua și merse încet până într-unul dintre colțurile din spate ale etajului, întinzându-și în același timp Forța sub el. Simțea ființe la nivelul de sub el, dar niciuna dintre ele nu părea să fie în această zonă anume.

Asta ar fi putut fi înșelător, având în vedere că încă nu avea niște date clare despre această specie. Dar va fi nevoit să riște. Aprinzând sabia Marei, senzația armei aducându-i un noian de vechi amintiri în minte, o strânse cu ambele mâini și vârî lama alb-albastră în podea.

Cea mai mare teamă a lui fusese că, asemeni minereului de cortoză din peștera de dedesubt, roca neagră avea să reziste cumva sabiei de lumină. Dar, deși se simțea ca și cum ar fi tras o creangă împotriva curentului, lama tăie piatra fără probleme. Mergând într-un cerc restrâns, îndreptând tăișul spre interior pentru ca bucată să nu cadă la etajul inferior, săpă o gaură rotundă, nițel mai mare decât R2.

Terminând de tăiat, verifică pentru ultima dată că nu era nimeni dedesubt. Apoi, întinzându-și Forța, ridică bucata de rocă.

Era grea – mult mai grea decât ar fi trebuit să fie orice lucru de aceste dimensiuni. Mutând-o într-o parte, o puse jos în așa fel încât să depășească puțin buza găurii, apoi se întinse pe podea și se uită cu grijă dedesubt.

Zona părea să fie, într-adevăr, pustie. Prinzându-se de margine, se strecură prin gaură și se lăsă să atârne în mâini. Făcându-și curaj, întinzându-și Forța pentru a-și întări mușchii, își dădu drumul.

Podeaua era cam la patru metri distanță, o cădere mică pentru un Jedi. Își flexă picioarele când ateriză, absorbind impactul și făcându-și corpul să semene cu ceea ce spera că era o grămadă ce putea trece neobservată în timp ce își încorda simțurile pentru orice semn că ar fi fost văzut sau auzit.

Dar nu era nimic. Ridicându-se cu grijă, se uită iar în jur...

Maestre Călător în Ceruri?

Luke ridică privirea. Păstrătorul Promisiunilor era în camera de deasupra lui, uitându-se în jos prin gaura din podea.

– Liniște, îl avertiză el pe qom jha. Unde sunt restul alor tăi?

– *Vin într-o curbă pe flanc, zise Păstrătorul Promisiunilor. Unii îți apără aparatul... este cel mai încet.*

– Anunță-mă când ajunge aici, îi spuse Luke, întinzându-și Forța. Își dădea seama că la etajul de mai jos erau mai mulți extraterestri, dar iarăși nu păreau să fie prea aproape de el. Aprinzându-și din nou sabia, începu să taie o gaură nouă drept sub prima.

Terminase și coborâse la nivelul următor, când auzi un fluierat ușor de deasupra, semnalând sosirea lui R2.

– Minunat, rosti Luke încet în timp ce își scotea comunicatorul și îl pornea, privind în sus la cupola albastru-argintie, care se uita grijuliu peste margine la două etaje deasupra.

Droidul se retrase și se auzi un alt fluierat de confirmare din comunicator.

– În regulă, zise Luke privind în jur. De data aceasta coborâse într-o cameră pustie, dar prin ușa deschisă putea zări umbre care se mișcau.

– Vezi panourile alea de comandă de acolo? Vreau să găsești un mufă la care să ai acces și să te conectezi la ea. Încearcă să obții un plan al fortăreței; dacă nu reușești, caută prin jur și vezi ce mai găsești. Când îți dau iar semnalul, deconectează-te și întoarce-te la gaură cât de repede poți. Ai înțeles?

Se auzi un piuit care părea ușor agitat, apoi comunicatorul amuți. Strângând în mână sabia Marei, încercând să simtă ceva de la mințile de sub el, Luke așteptă.

Când se întâmplă, se întâmplă totul deodată. Brusc, practic la unison, toate mințile extraterestre se schimbă, diferitele lor tonuri, griji și texturi concentrându-se la unison în aceeași direcție. Nu cu teamă sau cu îngrijorare, nici măcar cu surprindere, ci cu hotărârea ucigașă, calmă a soldaților profesioniști.

R2 activase alarmele despre care îl avertizase Mara, iar fortăreața se pregătea pentru a acționa.

Luke se ghemui mai aproape de podea, profund conștient că în acest moment totul depindea de ceea ce va presupune acea acțiune. Dacă toți extraterestrii rămăneau unde erau și se pregăteau pentru un posibil atac, nu ar fi avut de ales decât să își croiască drumul către Mara prin luptă. Oricum, dacă preferau să se concentreze asupra benzilor rulante și a etajului la care avusese loc încercarea de intrare...

Și așa făcură. Chiar în timp ce Luke își ținea respirația, simți cum extraterestrii de dedesubt se mișcă hotărâți spre banda rulantă pe care o folosisse Mara mai devreme. Dacă era atent – și rapid – calea spre ea s-ar fi putut să fie deschisă. Mai ales dacă era rapid. Aprinzându-și sabia de lumină, se apucă să taie încă o gaură în roca neagră.

Terminase și coborâse la următorul etaj când simți semnalul pe care îl așteptase: schimbarea subtilă din mințile extratereștrilor când trupele de atac reunite se pregăteau.

– Acum, R2, strigă el încetșor în comunicator. Trimite-i pe qom jha-i la mine prin gaură și vino și tu.

Droidul confirmă, iar Luke păși sub deschizătură, așteptând. Qom jha-ii nu pierdeau timpul; deja cădeau prin ea ca frunzele dintr-un copac, strângându-și bine aripile în timp ce treceau prin fiecare gaură, deschizându-le la fiecare etaj pentru a-și recâștiga controlul asupra zborului în picaj. Prin vârtejul de qom jha-i, zări cupola lui R2 aplecându-se cu grijă peste margine și desluși un ecou al piuitului surprins și neliniștit când droidul văzu cât de mult coborâse Luke de ultima dată când se uitase.

Un piuit care se transformă într-un suspin electronic atunci când Luke își întinse Forța pentru a-l apuca și a-l trece cu roțile înainte prin gaură.

Luke se strâmbă în așteptarea zgomotului; dar, din fericire, R2 își dădu iute seama de ce se întâmpla și tăcu înainte ca sunetul unui tipăt electronic în cădere să dea totul de gol. Luke aduse droidul în siguranță lângă el, apoi își întinse iar Forța către dopul de piatră pe care îl lăsase lângă prima gaură. De la această distanță era și mai greu; dar, cum probabil că luptătorii extratereștri deja se desfășurau către centrul de comandă, avea un motiv foarte bun să se grăbească. Trei secunde mai târziu, dopul era bine pus la loc.

Cincisprezece minute după aceea, acoperise și restul găurilor.

– Mara e la un etaj mai jos, le spuse lui R2 și grupului îngrămădit de qom jha-i, întinzându-și Forța. Toți extratereștrii de dedesubt plecaseră și nu avusese loc nicio schimbare în starea mintală generală care să fi arătat că extratereștrii dăduseră peste trucul lui.

Deși, destul de ciudat, nu mai simțea nici echipele de atac. Poate că erau echipate cu ysalamiri?

Probabil. Dar, deocamdată, grupurile acelea erau prea departe pentru a-și face probleme.

– Stați aproape de mine, zise el aprinzând sabia și începând să taie ultima gaură. O să încercăm să păstrăm liniștea atât cât putem.

– *Dar dacă ne descoperă?* întrebă temător Copilul Vânturilor.

Luke se încruntă la el ușor surprins. Nu-și dăduse seama că tânărul qom qae venise cu qom jha-ii. De fapt, se gândise să dea instrucțiuni ca cel mic să rămână în urmă cu cel care închisese ușa secretă. În mod clar, îi ieșise din minte; la fel de clar, era prea târziu să mai facă ceva în această privință.

– Dacă se dă alarma, vă despărțiți și creați o diversiune, le spuse Luke extratereștrilor. Îi trageți cât de departe reușiți, apoi ieșiți cum puteți din fortăreață și vă duceți acasă.

– *Ne vom supune*, zise Păstrătorul Promisiunilor, bătând din aripi.

– Și încercați să nu vă răniți, adăugă Luke, terminând de tăiat și ridicând discul de piatră din gaură. Copile al Vânturilor, tu stai cu R2 și cu mine.

Se aplecă pentru a cerceta repede din priviri camera goală de dedesubt.

– În regulă, spuse el, strecurându-și picioarele prin deschizătură și pregătindu-se pentru un alt salt. Să mergem.

Din imaginea încețoșată a acestui etaj, pe care o avusese înainte de a fi întrerupt contactul dintre el și Mara, părea destul de bine structurat, cu încăperi și coridoare largi în locul fragmentelor de zid împrăștiate la întâmplare pe care le întâlneau mai sus. Nu era chiar un decor ideal pentru a te furișa în liniște.

Dar, pentru primele minute, păru să meargă. Luke îi conduse precaut către locul gol care indica grupul de ysalamiri, împărțindu-și atenția între zona din jurul lui și diferitele grupuri de războinici împrăștiate pe lângă benzile rulante. Doar șase extraterestri mergeau destul de aproape pentru a prezenta potențiale probleme, iar el reuși să-și treacă nevăzut grupul de ei, folosind zgomete create cu Forța și alte mijloace de a le distra atenția. Luptătorii de la etajul cu centrul de comandă erau în mod clar niște personaje metodice, iar când se apropie de ysalamiri, Luke începu să creadă că ar putea reuși să dea buzna neanunțat peste Mara și cei care o prinseseră.

Han ar fi putut avea atât noroc. Luke, din nefericire, nu. Aproape că ajunseseră la țintă, când iluzia se sparse brusc.

– Sunt după noi, murmură el.

– *Știi unde suntem?* întrebă Zburătorul prin Țepi.

– Nu știu, zise Luke, întinzându-și Forța și încercând să descifreze tulburarea bruscă din emoțiile extraterestrilor din jurul lui. Nu avea cum să-și dea seama dacă echipa de atac găsise gaura pe care o facuse sau dacă doar descoperiseră că etajul era pustiu și trăsese concluzia logică.

Ceea ce *putea* să își dea seama era că orice ar fi descoperit, consternarea lor se întinsese repede la restul grupului. În mod clar, aveau un sistem de comunicații superb aici.

Ceea ce însemna că cei care o prinseseră pe Mara știau aproape sigur că el umbla liber prin fortăreață.

Ceea ce însemna că nu mai avea timp.

– Intru, le spuse el qom jha-ilor încordat, trăgând cu ochiul pe după capătul coridorului. Imediat în dreapta, în partea opusă a unui coridor în cruce, vedea o ușă fără însemne. În fundul încăperii, își dădea seama, erau ysalamirii.

– R2, Copile al Vânturilor – veniți cu mine. Restul, împrăștiati-vă.

– *Ne supunem, Călătorule în Ceruri*, zise Constructorul cu Pietre; și, cu o mulțime de bătăi de aripi la un loc, pleacă.

– Stați în spatele meu, îi sfătui Luke pe droid și pe qom qae și, aruncând o privire rapidă pe coridor, goni spre ușă, aprinzând sabia Marei în timp ce fugea. Apucă maneta de deschidere, rotind-o și împingând ușa cu aceeași mișcare și sări înăuntru.

Doar ca să descopere că socotise greșit. Camera în care intrase era lungă și slab luminată, cu cea mai mare parte din jumătatea din stânga plină cu grămezi de cutii, și nici urmă de Mara.

Dar la o a doua privire, își dădu seama că nu socotise chiar atât de greșit pe cât crezuse. Așezați unul lângă altul, un grup de ysalamiri pe cadre de hrănire fusese sprijinit de peretele din spate.

R2 ciripi întrebător.

– E în camera alăturată, strigă Luke peste umăr în timp ce fugea către șirul de cadre, iar un plan deja prindea formă în mintea lui. Dacă cei care o interogau nu erau și ei sensibili la Forță, nu ar fi avut de unde să știe dacă bariera lor protectoare mai exista sau nu. Dacă ar fi reușit să mute destui ysalamiri din drum pentru a-i reda Marei accesul la Forță, ei ar fi putut răsturna situația și ar fi scăpat. Oprindu-se cu o alunecare în fața unuia dintre cadrele din mijloc, simțind brusc tăcerea tulburătoare din minte când intră în raza de acțiune de un metru a efectului animalului, așează sabia de lumină pe podea și ridică rama.

Din fericire, având în vedere că nu ar fi avut cum să-și mărească puterea musculară atât de aproape de un ysalamir, cadrul nu era prea greu. Il duse la câțiva pași de zid și îl rezemă de cea mai apropiată cutie. Întorcându-se la următorul, îl luă și se duse la primul...

Simțurile Jedi fiindu-i orbite de efectul ysalamiriului, țipătul brusc al lui R2 fu singurul lui avertisment. Ridică privirea, scăpând cadrul și sărind înapoi, iar mâna i se întinse instinctiv către sabia de pe podea. Unul dintre extraterestii cu piele albastră stătea ghemuit în ușa deschisă, cu un alt cadru de hrănire prins pe spate și cu arma ridicată și urmărindu-l. Luke facu un alt pas în spate, Forța scurgându-se dintr-odată în jurul lui când ieși din raza ysalamirului. Simți înțepătura energiei prin mână când chemă iar sabia la el, întrebându-se de ce nu o avea deja în palmă...

Și înțelese brusc și cu întârziere. El nu mai era sub efectul animalului, dar sabia da.

Extraterestrul îl luase acum în cătare.

– Nu mișca, comandă el într-o bazică în care se simțea accentul, tonul lui arătând foarte clar că vorbea serios. R2 începu să ruleze cu grijă spre el; ochii roșii strălucitori îi aruncară droidului o privire de avertizare...

Și, cu un țipăt care era pe jumătate de luptă, pe jumătate de groază pură, Copilul Vânturilor căzu în picaj din tavan și prinse bine cu ghearele mâna în care extraterestrul ținea arma.

Aceasta se descărcă, o rază albastră strălucitoare care trecu pe lângă Luke, se lovi de unul dintre cadrele de hrănire de la perete. Luke plonjă pe spate în direcția opusă, la adăpostul grămezii de cutii, apucându-și sabia de la centură și desprinzând-o. Inerția îl făcu să se lovească de unul dintre cadrele de hrănire, dărâmându-l și spărgându-l. Și pentru o clipă, când ricoșă din perete și ajunsese după cutii, simți iar prezența Marei.

Legătura nu dură mult, poate o jumătate de secundă înainte ca Luke să ajungă înapoi în raza celor doi ysalamiri pe care îi pusese lângă cutii. Dar a fost destul. A putut simți că ea era în regulă, a simțit propria ei ușurare pentru că și el era întreg, a avut un sentiment despre oamenii și extraterestrii

aliniați lângă perete în fața ei. A avut timp pentru un singur sfat transmis emoțional – *Trage de timp!* – înainte ca legătura să fie iar întreruptă. Înfigându-și picioarele în podea, își aprinse sabia de lumină și sprintă pe lângă cadre, întrebându-se dacă va ajunge în partea cealaltă a razei efectului animalelor înainte ca extraterestrul să-și restabilească țința.

A fost o cursă strânsă și, pentru două secunde, se gândi că actul de curaj al Copilului Vânturilor avea să-l coste viața pe qom qae. În loc să încerce să-și desfacă atacatorul înaripat de pe brațul drept, extraterestrul îl lovi pe Copilul Vânturilor în gât cu mâna stângă, apoi apucă arma cu aceasta. Pentru o clipă, prima lui intenție păru să fie de a omorî ființa cu gheare ascuțite care se agăța de el; dar când îl zări pe Luke alergând spre el cu sabia pregătită, își mută arma asupra ținței mai periculoase și trase.

Dar era prea târziu. Luke trecuse de ultimul ysalamir și, având acces la Forță, un singur trăgător nu mai avea cum să-i străpungă apărarea. Continuă să alerge, anticipând și măturând cu sabia, cu o ușurință exersată, toate razele de laser trase de extraterestru. Încă trăgând, acesta din urmă fandă spre dreapta, trecând în spatele lui R2. Luke schimbă direcția pentru a se potrivi mișcării lui, întrebându-se dacă extraterestrul voia să folosească droidul drept scut.

Dacă era așa, n-a mai apucat. De la mijlocul corpului lui R2 veni explozia unui arc electric...

Și, cu o tresărire bruscă a mușchilor picioarelor care zvâcneau, extraterestrul își pierdu echilibrul și căzu greoi într-o parte la podea, luându-l și pe Copilul Vânturilor cu el. Luke sări peste R2, aterizând cu un picior pe armă și simțindu-se dintr-odată orbit când intră în raza ysalamirului prins pe spate. Ochii roșii strălucitori ai extraterestrului se uitară la Luke cu o expresie impenetrabilă în timp ce acesta ridica sabia deasupra capului și o cobora rotind-o. Văzându-și propria moarte apropiindu-se...

Și atunci, în mijlocul mișcării de tăiere, Luke stinse lama și în loc să-l decapiteze pe extraterestru, îl lovi cu mânerul greu din metal după ceafa. Fără un sunet, acesta se întinse inert la podea, inconștient.

– Ai pățit ceva? îl întrebă Luke pe Copilul Vânturilor, ajutându-l să-și desfacă picioarele încleștate de pe mâna trăgătorului. Observă că din punctele în care ghearele qom qae-ului fuseseră înfipse se scurgeau picături roșii care se întindeau încet.

– *Nu sunt rănit*, zise Copilul Vânturilor cu un glas tremurat. *De ce i-ai apărat viața?*

– Pentru că nu era nevoie să-lucid, răspunse Luke, ridicând privirea spre R2. Droidul părea și el nițel cam zguduit, dar curajos ca de obicei, în timp ce își retrăgea în compartimentul lui aparatul de sudură cu arc electric.

– Mulțumesc pentru ajutor... amândurora. Haide, Mara are nevoie de noi.

Fugind înapoi la zid, începu să apuce cadrele de hrănire și să le arunce în spatele lui, toate gândurile fiindu-i înlocuite acum de o dorință disperată de a fi cât mai rapid. Acea imagine caleidoscopică scurtă pe

care o avusese prin mintea Marei incluse și amenințarea armelor. Aruncă în lături trei dintre cadre, riscă să piardă timpul să scape și de cel lângă care se afla arma Marei, apoi se apropie de perete.

Și, cu un val de teamă, își dădu seama că întârziase puțin cam mult. Filtrată prin ceața emoțională și gândirea tactică rapidă care se amestecau în mintea Marei, simțea o imagine tremurată și neclară a patru extraterestri cu armele ațintite asupra ei. Atingându-și fruntea de zid, Luke își făcu exercițiile de îmbunătățire senzorială...

– Skywalker m-a pus în transă, auzi slab vocea ei prin piatră. Și el nu e aici. Aș putea muri din cauza șocului, aș putea sângera până la moarte...

– Nu o să se întâmple așa ceva, spuse o altă voce. Știu atât puterile, cât și limitările armamentului chiss. Privește-o ca pe un motiv în plus pentru ca Skywalker să se predea.

Luke nu mai așteptă. Ridicându-se, își trase sabia Jedi în spate, întinzându-și Forța în timp ce îndrepta vârful lamei verzi strălucitoare spre perete, dându-și seama cu durere că nu avea decât o singură încercare. Dar dacă Forța îl putea îndruma cu precizia necesară pentru a para razele de laser...

Și, cu o claritate uimitor de neașteptată, o imagine îi apără în minte: un extraterestru stătea cu spatele la Luke, aproape în fața lui, ridicându-și arma către Mara. Strângând din dinți, Luke își aruncă sabia prin zid pentru a tăia partea superioară a pistolului extraterestrului. Și, de partea cealaltă a zidului, simți cum scena frumos ordonată se transformă în haos.

Luke trase sabia în jos pentru tăia o deschizătură atât de repede cât îi permitea roca neagră încăpățânată, agitația emoțională a luptei inundându-l atunci când Mara trecu la acțiune. Simți o rotire amețitoare când ea se învârti pe loc și se ghemui în spatele scaunului, întinzându-și Forța spre armele inamicilor. Smulse una direct din mâna proprietarului – răsucii alta într-o parte pentru a trage inofensiv în tavan – se feri în timp ce o altă rază de laser se lovea de colțul spătarului, trimițând picături minuscule de metal topit pe obrazul ei...

Și atunci porțiunea de perete a lui Luke se prăbuși cu o bufnitură în mijlocul haosului. Prinse privirea Marei când acesta se ghemuia după scaun și îi aruncă sabia lui, își întinse Forța pentru a o înhăța pe a ei de pe podea, din spate...

Și când bătrâna armă îl invada cu amintiri despre Tatooine, și Hoth, și Bespin, Luke păși în mijlocul luptei, lama alb-albastră respingând razele de laser inamice și tăind pistoalele. Unul dintre extraterestri sări spre el cu un cuțit sclipindu-i în mână; Luke îl prinse bine cu Forța și îl izbi de alți doi care se pregăteau pentru aceeași manevră...

– Stop! comandă o voce autoritară.

Extraterestrii înghețară în mijlocul atacului, cu ochii ațintiți fără să clipească asupra lui Luke. Drept răspuns acesta îi privi prudent, cu sabia de lumină pregătită. Cu coada ochiului îl zări pe cel care vorbise: un bărbat cărunt, îmbrăcat în uniformă de amiral imperial.

– Nu are rost să vă irosiți viețile, spuse amiralul cu asprime. Lăsați-i să plece.

Luke își întinse Forța spre el, încercând să-i măsoare sinceritatea. Însă atât el, cât și celălalt imperial din cameră erau încă apărați de ysalamirii rămași după peretele lateral.

– Mara? întrebă Luke, riscând să-i arunce o privire.

– Tu ce crezi? zise ea pufnind când veni lângă el, ținând pregătită lama verde a sabiei între ea și extratereștri.

– Încearcă să-și salveze pielea.

– Firește că da, recunoscu amiralul fără jenă. De asemenea, încerc să apăr pielea trupelor mele. Dacă Thrawn a avut grijă ca ofițerii lui să înțeleagă un lucru, acela este ca niciodată să nu-ți irosești oamenii fără motiv. Zâmbi. Și se știe foarte bine că Maestrul Jedi Luke Skywalker nu omoară fără rost sau cu sânge rece.

– În plus, trage de timp, adăugă Mara. Probabil că pregătesc o capcană chiar acum.

– Atunci ar fi bine să plecăm. Luke făcu un semn cu capul spre grup. Crezi că ar trebui să luăm pe unul dintre ei ca ostatic?

Mara șuieră printre dinți.

– Nu, zise ea. Parck e prea bătrân – ne-ar încetini – și nu am încredere că vreunul dintre acești chiss-i nu ne va face prea multe probleme. E valabil și pentru generalul Fel.

Luke clipi, concentrându-și pentru prima dată atenția asupra feței imperialului mai tânăr. Baron Fel?

– Da, eu sunt, Luke, confirmă acesta. A trecut mult timp.

– Da, așa e, murmură Luke. Baron Fel, lucra iar pentru Imperiu?

Mara îi dădu un ghiont.

– Hai să lăsăm pe altă dată reuniunea veteranilor din escadrila Vagabond, da? Trebuie să mergem.

– Da, zise Luke, pășind înapoi spre perete și deschizătura din el.

– Te rog să te gândești la oferta noastră, Mara, strigă amiralul după ei. Cred că vei considera că lupta noastră de aici este cea mai importantă provocare din câte vei întâlni vreodată.

– Iar *voi* să vă gândiți la avertismentul meu, replică Mara. Țineți-vă departe de Bastion.

Amiralul scutură ușor din cap.

– Vom face ce trebuie să facem.

– La fel și eu, atunci, amenință Mara. Să nu ziceți că nu v-am spus.

Fel îi zâmbi.

– Fă tot ce poți.

– Poate că teama ta de ce ar putea face Imperiul cu informațiile noastre va fi un motiv în plus pentru a ni te alătura, adăugă Parck. În orice caz, sunt sigur că ne vom mai vedea.

– Bine, spuse Mara. Abia aștept.

Luke așteaptă până când Mara trecu prin deschizătură înaintea de a ieși și el cu spatele din cameră.

– Cred că asta îți aparține, zise el, închizând sabia și întinzându-i-o.

– Mersi, spuse ea, în timp ce i-o dădea pe a lui. Interesant mâner are a ta. Cred că îmi place mai mult decât a mea.

– Poți să îți minte asta pentru când vei ajunge să îți faci și tu una, odată, zise Luke, scoțând din buzunarul jachetei pistolul ei de rezervă și aruncându-i-l. Uite-ți pistolul. Ai grijă... unii dintre oamenii lor poartă ysalamiri în spate.

– Știu, spuse Mara. Ajunsese la ușă acum și se uita cu grijă pe coridor. Pare liber, dar asta nu va ține prea mult. Care-i planul? Ne întoarcem la scară?

– Din păcate, i-am pus pe qom jha-i să închidă ușa, îi zise Luke, venind lângă ea în cadrul ușii în timp ce arunca o ultimă privire la deschizătura pe care o facuse. S-ar fi așteptat ca unul dintre extraterestri – chiss-i, așa îi numise Mara – să încerce să mai tragă o dată, dar se părea că hotărâseră să rămână pe loc.

Ceea ce însemna că Mara avea dreptate. Pregăteau altceva.

Se uită pe coridor, întinzându-și Forța.

– Copile al Vânturilor, stai pe R2, îi spuse el qom qae-ului. Nu vreau să te pierzi.

– Sau să stai în drum, adăugă Mara. Deci unde mergem?

Înainte ca Luke să apuce să răspundă, R2 intră în coridor, îndreptându-se încrezător spre stânga, cu tânărul qom qae legănându-se pe cupolă.

– Cred că îl urmăim pe R2, zise Luke pornind după ei. Probabil că a reușit să descarce planurile, așa cum i-am cerut.

– Ori asta, ori caută o priză, mormăi Mara când îl ajunse din urmă. Cât de bine poți să găsești ysalamiri individuali?

– Nu atât de bine cât pot cu grupurile, recunosc el, întinzându-și Forța. Simțea activitatea amenințătoare din jurul lor, căci chiss-ii se pregăteau de luptă...

Micul spațiu gol din stânga lor era atât de bine ascuns, încât aproape că nu îl observă.

– Atenție! îi zise el repede Marei, oprindu-se cu o alunecare și rotindu-se cu fața în acea direcție. Chiar când își ridică sabia, un panou de jumătate de metru ascuns în perete se deschise și apărură o armă. În spatele ei, în alcovul întunecat, zări ochii roșii strălucitori și sclipirea unui cadru de hrănire deasupra lor...

Din spatele lui Luke veni o rază de laser, îndreptată nu spre ochi, cum s-ar fi așteptat, ci deasupra lor. Auzi un urlat în minte...

Și zona de tăcere din jurul trăgătorului dispărură iute.

Arma extraterestrului trase o rază albastră către pieptul lui Luke. Dar prea târziu. Efectul ysalamirului fiind întrerupt, Luke o pară cu ușurință. Inamicul mai trase două focuri, de asemenea, parate, înainte ca cercuri albastre concentrice de paralizare să-l facă să se prăvălească la podea.

– Oh, bine, spuse Mara, ridicând pistolul și umblând la reglaje. Raza paralizantă funcționează pe ei.

– Ar putea fi util, aprobă Luke, cercetând iute împrejurimile cu ochii și cu mintea. Nu mai simțea alte amenințări, cel puțin nu în imediata lor apropiere.

– Ai avut vreun motiv anume să nu-l omori?

– Hei, tu ești cel care vrea să încep să mă port ca un Jedi, replică Mara, pornind iar pe coridor. R2 o luase cu câțiva metri înainte și puia cu nerăbdare și neliniște în timp ce își rotea cupola spre ei.

– Problema este că unda paralizantă de pe arma asta are raza cam cât ai putea să arunci un bantha de departe. Dacă sunt destul de isteți să păstreze distanța, va trebui să le parezi focurile în timp ce eu trag în ysalamiri.

– Bine, zise Luke, încruntându-se și mărind pasul. În spatele protecției barierei mintale a Marei creștea ceva amenințător: un gând întunecat sau un scop la fel de întunecat. Pentru o clipă, se gândi să o întrebe; dar faptul că ascundea acest lucru de el îi sugera cu tărie să nu o facă.

– Ai vreo idee despre planul lor? întrebă el în schimb când îl ajunseră pe R2 din urmă.

– Pe termen scurt, să ne pună la păstrare pentru câteva zile, spuse Mara. Au impresia că a ne face să intrăm în transe de vindecare este cel mai ușor mod de a ne ține pe loc; de aici și focurile de armă.

– Prietenoși, tipii, murmură Luke.

– Da, aprobă Mara. Pe termen lung, așteaptă întoarcerea lui Thrawn. Avu loc o pâlpâire scurtă în emoțiile ei, o adâncire a acelui întuneric ascuns... și cum ei cred că s-ar putea să fi apărut pe Bastion, Parck s-a hotărât să se ducă acolo și să discute cu ei.

Lui Luke i se făcu dintr-odată frig.

– Și să predea acest loc Imperiului?

– Locul și tot ce e în el, spuse Mara amenințător. Poate că nu se gândește să facă asta; dar odată ce Imperiul află că sunt aici, o să pună mâna pe tot. Într-un fel sau altul.

În față R2 ciripi și coti la dreapta la o intersecție a coridoarelor.

– Unde mergem? întrebă Mara în timp ce îl urmau.

– Nu știi, spuse Luke încruntându-se. La douăzeci de metri în față, coridorul se termina, bifurcându-se în formă de T, și dintr-un motiv necunoscut mintea i se întoarse la baza de pe asteroid a piraților Cavrilhu și la coridorul foarte deosebit în formă de T de la capătul capcanei pentru Jedi în care îl ademeniseră. Undeva, drept în față, simțea zona goală creată de un grup de ysalamiri.

Iar atunci R2 piui cu nesiguranță și se opri, rămânând cu fața la peretele care le bloca coridorul, vizibil zăpăcit...

– R2, înapoi! strigă Luke, ridicându-și sabia de lumină și făcând un pas mare pentru a ajunge în fața Marei.

– E o capcană! Drept în față, peretele explodează într-o ploaie de scântei orbitoare și se dezintegrează complet...

Și stând umăr la umăr în coridorul de după ce mai rămăsese din peretele fals, doisprezece chiss-i echipați cu ysalamiri deschiseră focul.

R2 țipă, se roti pe loc și goni cu toată viteza înapoi spre Luke, iar Copilul Vânturilor se lupta nebunește să se țină de el. Luke abia îi observă, cu toată atenția îndreptată spre chiss-i. Se obligă să se relaxeze, lăsând Forța să-i îndrume mâinile așa cum se întâmplase în atât de multe bătălii, rotindu-și sabia pentru a para fiecare foc de armă. Dar cum zona din jurul chiss-ilor era închisă acelei preștiințe subconștiente, pierdea o fracțiune de secundă din timpul lui normal de pregătire. În spatele său, pistolul Marei sclipea regulat peste umărul lui, eliminând metodic ysalamirii. Dacă și-ar fi putut menține destul timp apărarea pentru ca ea să-și termine treaba...

Undeva, în străfundurile minții îl auzea pe Copilul Vânturilor țipând ceva, dar nu putea să se mai concentreze și asupra traducerii. În față, prin linia strânsă de chiss-i zărea ceea ce părea fi o mișcare; și atunci, fără un semn, se lăsară cu toții într-un genunchi...

Dezvăluind o altă linie de soldați care veniseră în spatele lor.

Și, brusc, erau de două ori mai multe raze care zburau în direcția lui. În fața cărora încet, dar constat, pierdea teren.

În spatele lui, Mara zise repede ceva și prin ceața concentrării Luke îl văzu pe unul dintre extraterestri care stătea în picioare zvâcnind și prăbușindu-se pe spate când Mara renunță la încercarea de a nu ucide. Luke strânse din dinți și se strădui mai mult, dându-și seama cu greu că dacă Parck trimitea acum încă o trupă în spatele lor, el și Mara erau terminați. Copilul Vânturilor țipă iar...

Și atunci, coborând în picaj din ambele brațe ale coridorului din față, un grup de qom jha-i intra chiar în focul luptei.

Chiss-ii nu avură timp să reacționeze. Zburând cu toată viteza pe deasupra capetelor soldaților care stăteau în picioare, qom jha-ii apucară marginile cadrelor de hrănire, inerția dărâmându-i pe trăgători din picioare și lovindu-i cu putere de podea.

– Haide, se auzi Luke strigând, începând să alerge cu grijă către șirul rămas de chiss-i îngenunchiați. Dacă reușea să ajungă destul de aproape de ei pentru ca Mara să poată folosi raza paralizantă...

La jumătate de coridor mai departe, qom jha-ii se opriră din zborul lor nebun, se rotiră pe loc cu o grație imposibilă și porniră iar la atac împotriva chiss-ilor rămași. Din nou apucară cadrele de hrănire din zbor, trăgându-le pe ele și pe soldați cu fața la podea.

Luke opri mișcarea sabiei Jedi, mușchii mâinii începând să tremure din cauza adrenalinei și a încordării întrerupte brusc. Mara trecuse deja în fugă pe lângă el, dând qom jha-ii în lături, în timp ce pistolul își arunca cercurile albastre către chiss-ii căzuți la pământ. Chiar când Luke ajunse lângă ea, ultimul dintre trăgători zvâcni și încetă să mai miște.

– A fost distractiv, scrâșni Mara din dinți, aruncând iute o privire în ambele direcții pe coridor în timp ce umbla iar la reglajele pistolului.

– Sper că nu mai au multe capcane de acest fel.

– Nu cred că avem mult de mers, spuse Luke, uitându-se la R2. Micul droid rula deja pe coridorul din stânga, îndreptându-se către o ușă mare și care părea grea, aflată la o distanță de cincisprezece metri. Observă că era dotată cu același sistem de închidere ca cele de pe scara ascunsă din spatele lor.

– Spărgătorule de Pietre, adună-ți semenii și urmează-ne.

Fugi înainte, stingând sabia și prinzând-o la curea, ajunse la R2 când acesta se oprea în fața ușii. Învârtind roata, Luke apăsă mânerul și trase. Ușa se deschise greoi, lăsând să iasă o pală de aer curat...

– *Ceruri însângerate*, mormăi Păstrătorul Promisiunilor uimit. *Ce loc mai e și asta?*

– Drumul de ieșire, îi zise Luke, simțind și el aceeași teamă sfioasă când privi imaginea ce se desfășura în fața lor. Întinse pe podeaua din rocă neagră, parcate strâns una lângă alta ca militarii la paradă, erau șiruri întregi de mici nave spațiale ca cele două care îl atacaseră pe el la sosire.

În spatele lui, Mara fluieră încet.

– Hangarul nu părea așa de mare de afară, spuse ea.

– Probabil că se întinde mai mult decât indică acoperișul lui, aprobă Luke, întrebându-se cum de niște nave așezate atât de înghesuit puteau fi întreținute ca lumea. O privire în sus îi oferă răspunsul: întreaga zonă de sub tavanul înalt era plină cu echipament de întreținere, de monitorizare și de alimentare, totul fiind unit de cadre metalice și de o rețea de pasarele.

– Cred că sunt o sută.

– Cel puțin, aprobă Mara... iar în timp ce vorbea, Luke simți acea întunecare secretă devenind și mai adâncă în ea. Era vremea să o întrebe despre asta...

Simți brusc pâlparea unei senzații în spatele lui.

– Atenție! strigă Mara, rotindu-se pe loc și trăgând două focuri de armă peste umăr spre ușa deschisă.

Luke se întoarse și el, scoțându-și sabia și aprinzând-o. O mână de chiss-i, aflați în intersecția pe care tocmai o părăsiseră, se fereau din reflex de focurile Marei.

– Continuă să tragi, îi zise Luke, uitându-se repede la ușă. Pe partea dinspre hangar nu exista o roată de închidere, dar era o gaură mică de unde se părea că o astfel de roată fusese scoasă. Învârti roata cu câteva grade; prin gaură, se vedea cum pivotul mecanismului de încuiere se rotea.

Perfect. Descuie iar ușa complet și, cu o lovitură de sabie, desprinsе roata de pe ușă. Stând aplecat sub focul de acoperire al Marei, închise ușa.

– *Dar tot e descuiată, obiectă Zburătorul prin Țepi. Pot folosi manetele pentru a o deschide.*

– Nu pentru mult timp, îl asigură Luke. Lăsându-se pe vine, se uită prin gaură la axul central și își întinse Forța. Fără ajutorul roții, acesta era mult mai greu de învârtit, dar gândul chiss-ilor intrând în hangar era un imbold mai mult decât necesar. Zece secunde mai târziu, ușa era bine închisă.

– Asta nu o să-i țină prea mult în loc, îl avertiză Mara. Până la urmă, pot să vină pe acoperiș și să intre pe partea cealaltă.

– Știu, zise Luke, întinzându-și gâtul pentru a vedea dincolo de vehiculele parcate. Mara avea dreptate: după cum bănuiseră când văzuseră prima dată locul, toată partea din față era larg deschisă, având doar o copertină pentru a o apăra de ploaie sau de atacuri. Arhitecții fortăreței, se gândi el, probabil că nu socotiseră că hangarul avea să fie atât de plin.

– Dar ar trebui să-i încetinească destul timp cât să putem noi împrumuta o navă și să ieșim de aici.

– Atunci nu va trebui să ne facem griji decât de ce or avea în turnurile alea, spuse Mara înțepător, strecurându-se pe lângă el și aplecându-se între două nave.

– Va trebui să luăm ceva din față, strigă ea peste umăr. O să încerc să pornesc una. Ai grijă ca ușa să rămână închisă, apoi găsește o cale să împiedici restul navelor din primul șir să vină după noi.

– S-a făcut, zise Luke. R2, ia-l pe Copilul Vânturilor și urmează-o pe Mara – ajut-o să înțeleagă sistemele de zbor. Spărgătorule de Pietre, tu și semenii tăi ați face bine să plecați cât mai puteți. Vă mulțumesc pentru ajutor.

– *Noi ne-am făcut partea, Maestre Călător în Ceruri*, spuse qom jha-ul pe un ton ușor neliniștitor. *Acum partea ta va fi să ne scapi de Amenințători, așa cum ai promis.*

Apoi el și ceilalți plecară în zbor peste navele parcate.

– O să facem tot ce putem, murmură Luke.

Verifică iar ușa, apoi își întinse vreme de o clipă gândurile în coridor. Era gol. Din câte se părea, chiss-ii se gândiseră să nu-și irosească timpul pe roca impenetrabilă.

Mai ales că aveau la dispoziție o variantă atât de evidentă. Treizeci de secunde mai târziu, urmând sunetul roților lui R2 pe piatra neagră, ajunsese în partea din față a hangarului.

R2 și Copilul Vânturilor erau acolo, ultimul luptându-se din greu să-și mențină echilibrul pe vârful cupolei droidului care se rotea înainte și înapoi. Luke privi în lungul șirului de nave, observând un spațiu gol între vehiculele frumos aranjate, acolo unde se părea că lipsea unul.

Totuși, nu o zărea pe Mara.

– R2, unde-i Mara?

Droidul ciripi un răspuns negativ, încă uitându-se în jur. Luke își miji ochii pentru a vedea prin lumina slabă a soarelui și își întinse Forța...

– Ce mai așteptați? întrebă Mara venind în fugă din spatele lui. Trebuie să dezafectăm navele astea.

– Te așteptam pe tine, îi spuse Luke, încruntându-se. Secretul întunecat încă se întrezărea în mintea ei; dar acum avea ceva nou în textură. Toate urmele de nesiguranță dispăruseră, fiind înlocuite de o tristețe adâncă și amară. Ceva extrem de important tocmai se întâmplase...

– Ei, nu mai așteptați, mârâi ea, plesnind un panou de deschidere de pe laterala celei mai apropiate nave. Deasupra lor, se deschise o trapă și o scară se desfășură până jos.

– Se pare că una dintre nave lipsește, observă Luke.

– Știu... Parck spunea că e pe drumul de întoarcere, zise Mara, urcând repede pe scară. N-avem ce-i face. Hai, treci la treabă.

Dispăru înăuntru.

– Bine, murmură Luke, întinzându-și Forța pentru a-l ridica pe R2 în lăcașul din spatele ei. Apoi, mergând la următoarea navă din șir, o cercetă dintr-o privire. Aceasta era de trei ori mai mare decât un X-interceptor, cu patru panouri solare de TIE, care se uneau într-un flux tulburător de linii extraterestre. Și, probabil cu un set de elevatoare repulsoare sub ele...

Se aplecă sub carenă. Iată-le, o pereche care trecea longitudinal de o parte și de alta a liniei centrale: modelul în romb, vag, dar clar, al elevatoarelor repulsoare. Patru lovituri iuți de sabie, și nu mai erau funcționale. Trecând aplecat pe lângă trenul de aterizare, înaintă spre următoarea navă.

Dezafectase șapte dintre ele și mai avea încă șapte, când prinse schimbarea din emoțiile Mării. Încet, cu mișcări ușor stângace din cauza navei pe care nu o cunoștea, ea ridică nava jumătate de metru de la podea și înaintă încet. Comunicatorul sună...

– Avem musafiri, anunță Mara cu o voce încordată; și, când Luke se concentra, simți mințile chiss îngrijorate și spațiile goale create de ysalamiri care se apropiau pe acoperiș.

– Grăbește-te... o să încerc să îi țin pe loc.

Iar ea așa făcu. Interiorul hangarului pâlpâia în lumina reflectată a focurilor de armă când Luke termină de dezafectat ultimul vehicul: raze albastre slabe de la pistoalele chiss-ilor și unele mai clare, de un albastru mai strălucitor, de la nava în care era Mara. Gata, se gândi el spre ea, fugind pe lângă șirul de vehicule dezafectate către capătul deschiderii hangarului,

de unde păreau să vină cele mai multe dintre razele strălucitoare. Ajunse acolo, se uită cu grijă pe după colț...

Pregătește-te, primi el în minte confirmarea Marei; și, lăsând o furtună de nisip în urmă, nava trecu de copertină și se opri săltând în fața lui.

Luke era gata. Chiar când nava sălta iar, el deja fugea pe după coada ei spre partea opusă. Trapa pe care Mara o folosise mai devreme era deschisă; încordându-și mușchii picioarelor cu puterea Jedi, Luke sări, prinzând ușa și trăgându-se înăuntru, aterizând nedemn, rășchirat, pe punte.

– Dă-i drumul! strigă el, întinzându-și Forța pentru a închide trapa.

Mara nu avea nevoie de îndemn. Nava deja sărea spre cer, urletul elevatorilor repulsoare nereușind să acopere țuiturile focurilor de armă trase de chiss-i în burtă și în coadă.

– *Suntem în siguranță?* întrebă Copilul Vânturilor neliiniștit. Era înghesuit în scaunul cel mai din spate, strângând în gheare centurile de siguranță.

– Cred că da, îl liniști Luke, ascultând țuiturile slabe de metal tensionat când Mara gonea spre înălțimi. Se pare că acolo nu au decăt arme ușoare. Dacă nu reușesc să-și pregătească armele de calibru mai mare destul de repede...

– Luke, treci aici, îl strigă Mara, cu o voce încordată, de pe puntea de zbor.

Luke se ridică în picioare, întinzându-și mintea spre cea a Marei. Gândul întunecat era încă acolo, ascuns în străfundurile minții ei. Dar acum fusese copleșit de altceva, o încurcătură și un amestec pe care nu le putea descifra. Trecu pe lângă R2, care bolborosea gânditor într-un alcov pentru droid, și se lăsă în scaunul copilotului de lângă Mara.

– Ce e? zise el repede.

– Uită-te la fortăreață, îi spuse ea, rotind încet nava.

– Ce, armele din turnuri? întrebă Luke, întinzându-și Forța în timp ce privea structura care se întorcea alene în imaginea pe care o vedea prin cupolă. Nu vedea și nu simțea niciun semn că s-ar fi pregătit să tragă. Se uită la bordul Marei, căutând ecranele de senzori...

– Lasă logistica și strategia pentru o clipă, zise Mara tăios. Uită-te la fortăreață. Doar *uită-te* la ea.

Luke simți cum se încrunta în timp ce privea iar pe cupolă. Era o fortăreață. Ziduri; un acoperiș înclinat, circular și plat cu un hangar în mijloc; în spate, patru turnuri cu arme urmând curba acoperișului, un turn intact și mai departe în față...

– Uită-te, repetă Mara, foarte încet.

Și, brusc, văzu.

– Stelele Alderaanului, suspină el.

– E aproape amuzant, nu? spuse Mara cu o voce stranie. Am respins automat ideea că ar putea fi vreun fel de superarmă. Cu toții am spus că Thrawn nu a folosit niciodată superarme.

– Și totuși, exact asta este. Singurul fel de superarmă pe care cineva ca Thrawn a folosit-o vreodată. Singurul fel de care a avut vreodată nevoie.

Luke se gândi la holograma galaxiei din centrul de comandă, la toate planetele și resursele pe care le adunase Thrawn. Destul pentru a înclina balanța puterii în orice direcție ar fi dorit moștenitorii lui.

– Informație, zise el, înfiorându-se.

Mara dădu din cap.

– Informație.

Luke răspunse tot cu o mișcare din cap, uitându-se în jos la fortăreața care acum se retrăgea în dealurile înconjurătoare, căci Mara depărta iar nava. Fortăreața cu acoperișul plat, cu cele patru turnuri ale ei din spate și cu unul în față, înălțându-se către cer. Arătând pentru toată lumea precum cinci degete întinse pentru a culege stelele de pe cer.

Mâna lui Thrawn.

La aproape un kilometru distanță de fortăreață, ascunsă vederii de o creastă zimțată, era o scobitură adâncă în fața stâncii. Mara manevră cu grijă nava înăuntru și o duse cât mai adânc putu.

– Asta e, spuse ea, oprind elevatoarele repulsoare și simțindu-se dărmată de epuizare și tensiune eliberată. Deocamdată, cel puțin, erau în siguranță.

Deocamdată.

De pe scaunul de la pupa, Copilul Vânturilor zise ceva. Aproape inteligibil, de această dată, însă Mara era prea obosită ca să încerce măcar să descifreze.

– Ce a spus? întrebă ea.

– A întrebat ce o să facem acum, traduse Luke. O întrebare bună, de fapt.

– Ei, deocamdată o să stăm aici, zise Mara, cercetând cu un ochi critic hainele lui Luke. Erau șase noi locuri arse acolo unde focurile de armă ale chiss-ilor trecuseră prin apărarea lui, iar ea simțea cum el își bloca durerea automat și aproape inconștient.

– Mi se pare că ți-ar prinde bine câteva ore într-o transă de vindecare.

– Mai poate aștepta, spuse Luke uitându-se pe cupolă la terenul de afară, care dispărea în întunericul tot mai profund al înserării.

– Stricăciunile de la elevatoarele repulsoare nu o să-ți țină mult pe loc. Trebuie să ne întoarcem acolo înainte să înceapă să ne caute din zbor.

– De fapt, nu cred că o să se obosească, zise Mara, făcând un semn către panoul ei de control. Senzorii de pe cheștiile astea par cam inutile în căutările amănunțite la sol. Bănuiala mea este că vor trimite trupe în zona în care cred că ne-am ascuns navele și că se vor limita la atât.

– Nu crezi că o să se teamă că ne-am putea întoarce?

– Să facem ce?

Luke se încruntă.

– Cum adică?

Mara inspiră adânc.

– Adică nu sunt sigură că ar trebui să ne amestecăm în ce fac ei.

Copilul Vânturilor scoase un sunet ca un comentariu înăbușit. Luke se uită la el, apoi se întoarce iar la Mara.

– Dar sunt inamici ai Noii Republici, spuse el. Nu?

Mara scutură din cap.

– Nu știu. Doar pentru că au uniforme imperiale...

Oftă.

– Uite. Baron Fel era acolo. Același Baron Fel care a întors spatele Imperiului cu ani în urmă, când a aflat cât de corupte și de rele ajunsese lucrurile sub Isard și alți succesori ai lui Palpatine.

– Totuși, iată-l aici, purtând iar uniforma imperială. Spălarea creierului este inutilă împotriva unui om ca el – i-ai distrage latura de luptă care îl face să-ți fie folositor. Trebuie că s-a întâmplat ceva care chiar l-a făcut să se răzgândească.

– Thrawn?

– Într-un fel, spuse Mara. Fel zicea că Thrawn l-a dus în Regiunile Necunoscute și că i-a arătat locurile... și că atunci a fost de acord să li se alăture iar.

Simți cum se întunecau emoțiile lui Luke.

– E ceva acolo, nu? spuse el încet. Ceva îngrozitor.

– Conform chiss-ilor, sunt o sută de lucruri îngrozitoare acolo, zise Mara. Firește, *asta* e ce spun chiss-ii. Există șanse ca multe dintre pericole să fie destul de inofensive pentru ceva de mărimea și cu resursele Noii Republici. Amenințări pe care le-am putea îndepărta fără probleme dacă s-ar aventura dincolo de Inelul Exterior.

Ridică neliniștită din umeri.

– Pe de altă parte...

– Pe de altă parte, Fel știe la fel de bine ca noi ce resurse avem, termină Luke fraza. Și, totuși, e aici.

Mara dădu aprobator din cap.

– Și el, și Parck. Și niciunul dintre ei nu pare a avea vreun interes să-și irosească resursele pe acțiuni împotriva Noii Republici. Asta spune multe.

Pentru o vreme, nava rămase cufundată în tăcere. Apoi Luke se mișcă.

– Din nefericire, mai trebuie să ne gândim la ceva, zise el. Bastion și Imperiul. Spuneai că Parck vrea să ia legătura cu ei?

– Da, răspunse Mara, durerea tăcută din ea devenind mai puternică. Și nu am încredere că cei ce se află acum la conducerea Imperiului vor privi lucrurile din aceeași perspectivă pe termen lung ca Fel. Dacă le dai Mâna lui Thrawn, vor lovi Coruscantul.

Luke se uită iar prin cupolă.

– Nu putem lăsa să se întâmple asta, spuse el încet. Nu când Noua Republică este în starea actuală.

– Mai ales dacă aceste resurse sunt necesare pentru înfruntarea unei alte amenințări, aprobă Mara, desfăcându-și legăturile. Ceea ce, din păcate, înseamnă că trebuie să ne întoarcem acolo și să obținem copii

ale acelor date. Cel puțin atunci vom avea șansa de a para orice ar face Bastionul pentru a le atrage de partea Imperiului.

Îl simți pe Luke gonindu-și oboseala din minte.

– Ai dreptate, zise el în timp ce începea să-și desfacă propriile legături. Dacă reușim să îl ducem pe R2 la o mufă de calculator ca să descarce totul...

– Stai, stai așa, spuse Mara punându-i o mână pe umăr pentru a-l opri. Nu voiam să spun să mergem chiar în clipa asta. Nu plecăm nicăieri până nu îți vindecî arsurile astea.

– Nu-s importante, protestă Luke, uitându-se la urmele carbonizate. Le fac față.

– Oh, zise el cu curaj, spuse Mara, epuizarea și propria durere adăugând tonului ei o notă neintenționată de batjocură. Să reformulez: *eu* nu merg nicăieri cu tine până nu te vindecî. Abia ai reușit să faci față ultimului atac... nu vreau să-ți irosești atenția pe răni vechi de care ai fi putut scăpa în câteva ore de odihnă. Ai înțeles?

Luke se uită urât la ea. Dar în spatele acestei priviri ea simțea aprobarea lui neconvinsă.

– Bine, ai câștigat, zise el cu un oftat, așezându-se la loc. Dar mă trezești imediat, dacă se întâmplă ceva. Semnalul ca să mă scoți din transă va fi „bun venit înapoi“.

Mara dădu din cap.

– Am înțeles.

– Și dacă nu se întâmplă nimic, trezește-mă în două ore, adăugă el închizând ochii. Nu o să le ia mai mult de câteva ceasuri ca să mute destule dintre navele avariate din drumul celor din spate. Va trebui să ajungem acolo înainte de acest lucru, dacă vrem să-l oprim pe Parck să cedeze toate astea Bastionului.

Fără să mai aștepte un răspuns, inspiră încă o dată adânc și se întinse bine în scaun. Gândurile și emoțiile i se limpeziră și dispărură, și adormi.

– Nu-ți face griji despre Bastion, zise Mara încet. O să mă ocup eu de asta.

Pentru un moment ea rămase în tăcere, uitându-se la fața lui, un amestec de emoții răsucindu-se prin bezna propriei dureri. Se cunoșteau de zece ani, ani care ar fi putut fi plini de camaraderie și de prietenie. Ani pe care Luke practic îi pierduse cu rătăcirile lui singuratice și arogant de prostestî prin durere și îndoială complet inutile.

Își trecu blând un deget pe fruntea lui, îndepărtând câteva șuvițe rebele de păr. Și totuși, după toate acestea, iată-i din nou împreună, iar omul pe care odată îl respectase foarte mult și la care ținuse se întorsese iar pe calea lui cea dreaptă.

Sau poate că ei doi, împreună, se întorseseră pe calea *lor* cea dreaptă. Poate.

Din spatele ei se auzi un timid ciripit întrebător.

– E doar o transă de vindecare, îl asigură Mara pe droid, dând înături ultimele centuri de siguranță și ridicându-se din scaun. Va fi bine. Ai grijă de ce se întâmplă aici, da?

Droidul piui iar, pe un tot dintr-odată suspicios.

– Mă duc înăuntru, îi spuse Mara, verificând că pistolul din mânecă și sabia erau bine prinse la locurile lor. Stai liniștit, mă întorc.

Se strecură pe lângă el, ignorând șuvoiul brusc de întrebări și comentarii ale droidului și deschise trapa. Copilul Vânturilor trecu pe lângă ea în timp ce scara se desfășura, ciripind iute câteva secunde, și apoi zburând în beznă care se adâncea.

O beznă la fel de neagră ca durerea din adâncul sufletului ei.

Pentru o clipă se uită înapoi la creștetul capului lui Luke, care se vedea peste marginea scaunului, întrebându-se dacă îi ghicise planul. Îl ținuse secret cu mare grijă în ea, în spatele barierelor mintale pe care Palpatine o învățase cu atât timp în urmă cum să le construiască.

Vechiul Luke, cel obsedat de a rezolva el însuși fiecare problemă, ar fi putut trece cu forța de acele bariere pentru a afla adevărul. Noul Luke, știa, n-ar fi făcut așa ceva.

Probabil că mai târziu el va regreta că nu a făcut așa. Dar atunci deja va fi prea târziu. Nu conta decât faptul că Parck și chiss-ii trebuia împiedicați să dezvăluie Imperiului secretele acestui loc.

Și depindea de ea să îi oprească. Oricum ar fi putut. Oricât ar fi costat.

Droidul rămăsese fără cuvinte și o urmărea, poziția lui amintindu-i cumva de cea a unui copil speriat.

– Nu-ți face griji, îl liniști ea încet. Nu pățesc nimic. Ai grijă de el, da?

Droidul scoase un gemăt deznădăjduit. Întinzându-și Forța, Mara se întoarse și coborî pe scară.

Oricum ar fi putut. Oricât ar fi costat.

30

Chiar și în miezul nopții, astroportul Drev'starn era un furnicar în plină activitate, trecătorii și vehiculele aruncând umbre lungi în lumina strălucitoare a felinarelor, în timp ce se grăbeau la treburile lor. Aceași lumină puternică, se gândi Navett în timp ce mergea înainte, care ar fi transformat astroportul într-o țință ideală pentru navele de luptă care orbitau deasupra lor.

Se întrebă dacă același gând trecuse și prin mințile celorlalți din mulțimea grăbită. Poate că acesta era unul dintre motivele pentru care se grăbeau.

Ajunse la zona-țință și fluieră ușor. Primi imediat răspunsul din spatele unei grămezi de cutii de transport din dreapta lui. Mergând în spatele grămezii, îl găsi pe Klif care îl aștepta.

– Raportează, murmură el.

– Suntem gata, murmură și Klif. A intrat cam cu o oră în urmă și a închis totul. Am scurtcircuitat un felinar ca să ne putem apropia.

Navett trase cu ochiul pe după marginea cutiilor. Pacificatorul Sydon al bătrânei ședea liniștit în cercul lui de asolizare, fără nimic altceva decât luminile de aterizare pornite. O bandă lungă de umbră aruncată de o altă grămadă de cutii ducea până aproape de trapa închisă.

– Pare bine, spuse el. Și cei doi agenți ai Noii Republici?

– Ei, asta-i o întrebare interesantă, zise Klif. Am intrat repede în calculatorul astroportului; și, conform înregistrărilor, au plecat.

Navett se încruntă. Plecați? Acum?

– Unde?

– Habar n-am, spuse Klif. Dar am făcut o căutare globală după numărul lor de înregistrare și seria motorului și nu există nicio indicație că ar fi ocolit și ar fi aterizat iar aici sau în altă parte pe Bothawui.

– Într-adevăr, interesant, murmură Navett, mângâindu-și bărbia în timp ce se uita la Pacificator. Fie i-am păcălit de tot, fie au avut brusc ceva mai important de făcut. Acum escadrila Vagabond este în subordinea lui Bel Iblis, da?

Klif dădu din cap.

– Crezi că Bel Iblis pune ceva la cale?

– Enervantul ăla pune tot timpul ceva la cale, mârâi Navett. Totuși, nu el e problema noastră. O să trimitem vorbă pe Bastion și îi lăsăm pe ei s-o descâlcească. Acum – își scoase pistolul cu laser din tocul secret – trebuie să ne ocupăm de altă persoană enervantă. Haide.

Se strecurară la adăpostul umbrei și se îndreptară spre Pacificator, cu ochii și urechile pregătite pentru orice semn de pericol. Nu se ivi niciunul până ajunseră la navă, lăsându-se pe vine în poziții de luptă de o parte și de alta a trapei.

– Deschide-o, mormăi Navett cu pistolul pregătit în timp ce încerca să se uite peste tot deodată. La plecare, Antilles ar fi putut trimite pe ascuns alți agenți ai Noii Republici...

Se auzi clinchetul înfundat al șeptraclului lui Klif urmat de un șuierat slab și porțiunea de sus a trapei se lăsă lin pe permaton, partea ei interioară formând o rampă. Cercetând pentru ultima dată zona, Navett se ridică și se strecură pe rampă în navă.

Înăuntru era întuneric, doar luminile slabe de veghe marcând coridoarele. Auzi încetișor respirația lui Klif în spatele lui în timp ce înainta spre zona de locuit. Tot nu erau semne de viață; probabil că bătrâna dormea deja. Se duse la prima ușă, o deschise ușurel...

Și, brusc, peste tot în jurul lor, luminile se aprinseră orbitor.

Navett se lăsă imediat pe vine, înjurând pentru sine în timp ce clipea din cauza luminii apărute dintr-odată. Simți o bufnitură pe umeri când Klif se aruncă în același fel cu spatele la el.

– Nu-i nimeni aici, șuieră Klif.

– Nici aici, zise Navett, încruntându-se când ochii i se obișnuiră într-un final cu lumina și dându-și seama că ceea ce lor li se păruse atât de oribitor nu părea să fie altceva decât lumina normală de la bord.

Nici trăgători, nici arme automatizate, nici măcar lumini defensive orbitoare, care să le ardă ochii.

– Bună seara, domnilor, rupse o voce tăcerea încordată.

Vocea bătrânei.

– Klif? șuieră Navett, privind iar în jur. Tot nu vedea pe nimeni în partea lui. E cineva?

– Nu, nu sunt aici, îi asigură vocea cu aroganță. Este o înregistrare. Nu i-ați face rău unei biete înregistrări inofensive, nu? Pufni. Desigur, având în vedere cine sunteți, s-ar putea s-o faceți.

– Acolo, zise Klif arătând. Pe jumătate ascuns în spatele unui canal de cabluri era un mic datapad din care ieșea o tijă de înregistrare.

– Cred că vă considerați destul de tari, continuă femeia. Vă plimbați țănoși la vedere, păcăliți bothanii birocrați – hei, asta e cam drăguț – și, în general, aburiți pe toată lumea.

Navett merse la datapad. Era vârat în spațiul dintre canal și perete ca și cum ar fi fost pus acolo la rezezeală.

Pe de altă parte, *fusesse* potrivit să pornească odată cu luminile...

– Ei, îmi pare rău că vă dezumflu așa de nepoliticos, spuse ea. Dar nu sunteți așa de deștepți pe cât vă credeți. Nici pe *departe* așa de deștepți.

Navett prinse privirea lui Klif și dădu din cap către dormitoare. Klif răspunse tot cu o mișcare din cap și se strecură către cel mai îndepărtat. Lipindu-se cu spatele de un perete, Navett își ridică pistolul în lungul coridorului care ducea la puntea de zbor. Încă se putea ca totul să nu fie decât o diversivune.

– Vedeți voi, am stat de vorbă cu câțiva prieteni în după-amiaza asta, continuă înregistrarea. Mi-au spus că de fiecare dată când încearcă să pună mâna pe această organizație Răzbunare, mare și zgomotoasă, care face atâta gălăgie, dispare ca prin farmec. Cam cum v-am dezumflat eu... ca un balon de săpun. Unul făcut de – să îndrăznesc? – o mână de agenți imperiali.

Navett zări cu coada ochiului o mișcare. Se uită repede și îl văzu pe Klif ieșind din zona dormitoarelor și, clătinând din cap, îi făcu un semn cu capul către cală și își ridică sprâncenele în semn de întrebare.

– Deci bănuiesc că nu rămânem decât voi doi și cu mine, zise bătrâna. Prietenii mei din Noua Republică au plecat – ceea ce cred că deja știți – iar vasta organizație drept care v-ați dat nu există. Așa. Voi și cu mine. Ar trebui să fie distractiv.

Klif se holba la Navett, cu o încruntare uimită pe față.

– Ce naiba tot vorbește acolo? șuieră el. Ne *provoacă*?

Navett ridică din umeri.

– Oh, și serviți-vă cu ceva din bucătărie dacă vreți, adăugă ea. Mai ales cel care a stat toată ziua să-mi urmărească nava. Să stai de pândă poate să îți facă atâta sete. Doar să puneți totul la loc în răcitor după ce terminați, bine? Ei, ne vedem mai târziu. Ceea ce nu înseamnă că o să mă vedeți și voi, firește.

Se auzi un clinchet slab și înregistrarea se opri.

– Femeia asta e nebună, declară Klif uitându-se în jur. Își dă seama cu cine are de-a face?

– Nu știu, zise Navett privind gânditor datapadul. Sugerează că știe că suntem imperiali; dar nici măcar o dată nu a spus nimic despre acoperirile noastre de aici. Sau măcar dacă știe că a stat de vorbă cu noi.

Klif mârâi.

– Deci ne trage de limbă.

– Ne trage de limbă, dădu Navett din cap. Și mai exact, o face singură. Dacă ar fi avut vreo dovadă sau vreo susținere oficială, ar fi pregătit ceva mai mult decât doar niște lumini și o înregistrare. Se pare că acum planul ei este doar să ne facă să ne dăm de gol.

– Deci ce facem? întrebă Klif. Intrăm în joc?

Navett își frecă bărbia.

– Nu, cred că ne retragem, zise el încet. Dacă începe să se apropie iar prea mult, ne putem răzgândi. Dar dacă Antilles și partenerul lui au plecat, nu o să mai fie așa eficientă.

Se uită pe coridor, către puntea de zbor.

– Asta dacă nu cumva încă e pe aici pe undeva încercând să ne vadă, adăugă el, ridicându-și pistolul. Caz în care e automat moartă.

– Așa mai vii de-acasă, mârâi Klif.

– Ai grijă, îl avertiză Navett. S-ar putea să fi pus niște capcane.

Au rămas acolo încă o oră, cercetând bine nava înainte de a renunța și de a pleca. Doar de trei sau de patru ori după ce se terminase înregistrarea se apropiaseră destul de mult pentru ca Moranda să audă ce vorbeau prin comunicatorul ascuns în datapad.

În majoritatea acestor frânturi, păreau destul de iritați.

Privind prin gaura făcută într-o cutie goală dintr-o grămadă de la cincizeci de metri de navă, Moranda îi urmări pe cei doi strecurându-se iar afară, în aglomerație. Deci avuseseră dreptate, ea, și Corran, și Wedge. Imperialii erau aici și puneau ceva urât la cale.

Și erau suficient de stârniți pentru a fi gata să riște să facă o crimă chiar în mijlocul astroportului. Asta era foarte interesant.

Și dacă urechile nu o înșelaseră, conversația neatentă și foarte lipsită de profesionalism de lângă daptapadul ei le dezvăluise identitățile: proprietarii cinstiți, dar proști, ai „Exoticalia Pet Emporium”.

Firește, să știi e una. Să dovedești e cu totul altceva. Și, probabil, pentru prima dată în viața ei, această mare scăpare din lege avea să funcționeze împotriva ei.

Acum imperialii se alăturaseră trecătorilor pe unul dintre trotuarele principale, iar poziția și mersul lor erau între nepăsător și hotărât. Cel mai probabil erau de la Contrainformațiile Imperiale sau poate chiar unii dintre tipii din divizia de trucuri pe sub mână a Ubictoratului. În orice caz, erau în mod clar experți care știau ce fac.

Din nefericire, reprezentării Noii Republici în Drev'starn nu ar fi fost interesați de nimic din acestea fără dovezi. Nici bothanii.

De fapt, dacă se gândea mai bine, probabil că pe Bothawui încă mai erau în vigoare câteva mandate pe numele ei. Asta îi scotea de tot din calcul pe bothani.

Imperialii plecaseră acum, dispăruseră spre intrarea de la vest și, probabil, ieșiseră din astroport. Totuși, după cum Moranda învățase cu mult în urmă, „probabil” nu aducea niciodată potul de sabacc și nici nu scotea animalele la plimbare. S-ar fi putut ca noii ei prieteni de joacă să fi fost destul de enervați pentru că le scăpase printre degete, încât să lase în urmă un observator.

Deschizând sticluța de buzunar, sorbi din lichiorul albastru dulce-amăru și își consultă ceasul. Încă două ore, poate trei, și ar fi trebuit să fie sigur să se miște.

Sorbind iar, închise sticluța și se așează confortabil într-un colț al cutiei. Demult nu mai avusese un adversar de un asemenea calibru și

dacă tot era blocată aici, ar fi fost bine să înceapă să se gândească la următoarea mutare.

– E așa de bine să îți aud iar glasul, Han, se auzi vocea Leiei prin difuzorul *Doamnei Norocoase* și ușurarea din vocea ei nu putea fi confundată cu altceva. Mi-am făcut atâtea griji pentru tine.

– Hai, dragă, nu a fost mare lucru, o asigură Han, ascunzând adevărul doar un pic. Va avea destul timp să-i spună toată povestea micii lor călătorii pe Bastion când o va putea ține de mână.

Și, în plus, ultimul lucru pe care voia să îl zică într-o convorbire prin HoloNet, chiar și una criptată, era că Marele Amiral Thrawn trăia cu adevărat.

– Important este că am intrat și am ieșit întregi și că ne îndreptăm spre casă, continuă el.

– Mă bucur că sunteți în siguranță, spuse ea și o speranță precaută se strecură în glasul ei. Ați... adică...?

– Am luat-o, îi zise Han. Cel puțin, așa cred.

Urmă o scurtă pauză.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că am luat ce ne trebuia, spuse Han. Și că totul mi s-a părut în regulă. Dar... ei, au fost câteva complicații. Să lăsăm asta acum, da?

– Bine, zise ea fără tragere de inimă. În mod clar nu îi convenea să o lase așa, dar știa la fel de bine ca el care erau limitările siguranței HoloNet.

– Dar nu vă duceți la Coruscant. Sunt în drum spre Bothawui.

– Bothawui?

– Da, spuse ea. Mă îndreptam spre Coruscant, când am aflat că președintele Gavrisom e acolo încercând să medieze toată treaba asta cu flota de război.

– Ah, zise Han, încruntându-se către difuzor. Având în vedere că o lăsase pe Pakrik Minor în urmă cu zece zile, ar fi trebuit să fie *deja* pe Coruscant, nu în drum spre. Oare se întâmplase ceva la acea întâlnire cu Bel Iblis?

– Vizitatorul tău a întârziat cumva? întrebă el indirect.

– Vizitatorul a venit la timp, spuse ea. Doar că nu era chiar cel pe care îl așteptam. Iar eu am ajuns să fac un mic voiaj.

Han își strânse pumnii.

– Ce fel de voiaj? întrebă el. Dacă iar încercase cineva să îi facă rău... Ai pățit ceva?

– Nu, nu, n-am pățit nimic, se grăbi ea să-l asigure. Lucrurile au mers altfel decât mă așteptam, asta-i tot. Totul are legătură cu motivul pentru care trebuie să vorbesc imediat cu Gavrisom.

Securitatea HoloNet.

– Da, bine, ne îndreptăm spre Bothawui, zise Han. Ajungem în vreo două zile.

– E bine, spuse ea. Abia mâine ajung și eu.

Han se strâmbă. Ar fi fost mai bine dacă ai fi putut ajunge acolo înaintea ei. Din tot ce auzea, cerul de deasupra planetei bothanilor era pe punctul de a lua foc.

– Bine, ai grijă, Leia, da?

– Da, promise ea. Mă bucur că *voi* sunteți în siguranță. Îl sun imediat pe Gavisom și îi dau vestea cea bună despre misiunea voastră.

– Și spune-i că nu i-o dau decât dacă promite că îți dă o vacanță adevărată după ce se termină toate astea, amenință Han.

– Absolut, aprobă ea.

– Bine. Te iubesc, Leia.

Aproape că o putu vedea surâzând.

– Știu, repetă ea gluma dintre ei. Ne vedem curând.

Suspînând, Han închise comunicatorul. Încă două zile spre Bothawui, iar Leia ajungea acolo cu o zi înaintea lor. Poate că Lando ar fi putut să meargă mai repede. Își roti scaunul...

– Deci ce face Leia? întrebă Lando din cadrul ușii.

– E bine, îl asigură Han, cercetând fața prietenului său. În spatele ochilor acestuia se ascundea ceva foarte neplăcut. Se pare că a făcut mai mult decât să se ducă direct acasă de pe Pakrik Minor, totuși, iar noi trebuie să schimbăm cursul spre Bothawui, ca să ne întâlnim cu ea. Ce s-a întâmplat?

– Probleme, spuse Lando încruntat, făcând semn cu capul peste umăr. Vino un minut.

Lobot și Moegid așteptau în camera de control de pe puntea de la pupa când sosi Lando, așezați de o parte și de alta a unei mese cu un calculator. Lobot arăta ca de obicei, dar antenele lui Moegid zvâcneau într-un fel pe care Han nu îl văzuse niciodată la un verpin.

Și, așezat pe masă între ei, era datapadul pe care Thrawn li-l dăduse.

– Nu te lua de mine, avertiză el când Lando luă datacardul și îl băgă în cititorul calculatorului. Ziceai că e curat.

– Așa am crezut, spuse Lando, deschizând Documentul Camaas pe ecranul mare.

– Dar apoi Moegid s-a gândit să încerce altceva. Arătă spre ecran. S-a dovedit că a fost modificat.

Un șir întreg de blesteme corelliene trecu prin mintea lui Han. Niciunul nu se potrivea situației.

– Cum e modificat? întrebă el ca să zică ceva.

– Chiar trebuie să întreb? mârâi Lando. Lista bothanilor implicați în atac a fost schimbată. Singurul lucru care ne trebuia cel mai mult.

Han se apropie, uitându-se la ecran.

– Ești sigur? întrebă. Iar, doar ca să se afle în treabă.

– Moegid e, zise Lando privindu-l pe verpin. E o treabă de maestru, dar sunt câteva trucuri pe care verpinii le-au scormit în decursul anilor. Arătă spre ecran. Mai știi cât de surprinși am fost când ne-am uitat prima

dată la el și am văzut câte familii bothane alese au fost implicate? Ei, acum știm de ce sunt acolo.

– Încă ceva să mai agite lucrurile un pic, spuse Han strâmbându-se. Și pentru a face ca restul Noii Republici să aibă și mai puțină încredere decât până acum în conducerea bothană.

– Te-ai prins, prietene. Lando trase un scaun și se așeză. Ceea ce înseamnă că o luăm de la capăt.

Han își trase și el un scaun.

– Nu suntem nici măcar atât de norocoși, zise el posomorât. Deja i-am spus Leiei că avem documentul.

– Nu crezi că va ține această informație pentru ea?

– În mod normal, da, răspunse Han anevoie. Din păcate... deja a zis că se duce să-i dea lui Gavisom vestea cea bună.

– Și el n-o să tacă din gură?

Han clătină din cap.

– E pe Bothawui, încearcă să împiedice războiul. Și nu e genul care nu folosește orice instrument are.

– Deci, cu alte cuvinte, o să apărem pe Bothawui și toată lumea o să ne aștepte ca pe niște eroi. Lando scutură din cap. Unde-i o ambuscadă imperială când ai nevoie de ea?

– În locul tău, nu aș glumi cu așa ceva, îl avertiză Han. Poți să pun pariu că Thrawn nu o să se ia de noi acum; dar sunt destui dintre ai *noștri* care nu ar vrea să vadă că bothanii scapă.

Lando se strâmbă.

– Asta nu mi-a trecut prin cap. Deși dacă stau să mă gândesc... nu.

– Ce?

– Mă gândeam la ce spunea Thrawn despre oamenii lui Fey'lya care au furat puștile cu lunetă Xerrol, zise el încet. Dar dacă a mințit despre Documentul Caamas...

– Nu înseamnă neapărat că a mințit și despre asta, spuse Han. De fapt, nu avem vreo dovadă că Thrawn a fost cel care a schimbat numele alea.

Lando pufni.

– Tu chiar nu crezi asta, nu?

– Cineva trebuia să aducă vorba, arătă Han. Asta pot să garantez.

Han ridică din umeri.

– Ajungem pe Bothawui la timp și ne prefacem că totul este bine. Poate că bothanii chiar știu cine a fost implicat. Dacă așa este, poate că îi putem păcăli să mărturisească.

– Și dacă nu o fac sau nu reușim?

Han se ridică în picioare.

– Avem două zile la dispoziție să găsim ceva. Hai, să întoarcem cutia asta către Bothawui.

– Asta e, spuse Tierce rânjind satisfăcut, făcând semn spre ecran. Au venit.

– Nu sunt convins, mârâi Disra, uitându-se la imaginea prelucrată de calculator de pe ecran. Bine, deci oricine ar fi se pare că folosește tehnologie de luptă TIE. Asta nu demonstrează nimic.

– Au zburat pe lângă Bastion, observă Tierce. În mod clar ne căutau. Și nu am mai văzut așa ceva nicăieri...

– Asta nu dovedește nici că era din Regiunile Necunoscute, pufni Disra. Cu atât mai puțin că era Parck sau Mâna lui Thrawn sau mai știu eu cine.

– ...Și Bastion este locul în care se spune că a fost văzut ultima dată, termină Tierce cu o notă de finalitate în glas. Îndoiește-te cât vrei, excelență, dar îți pot spune chiar acum că planul a mers. Vechii aliați ai lui Thrawn au început în cele din urmă să adulmece momeala.

– Sper că ai dreptate, zise Disra. Explozia de pe Bothawui e amânată, iar Pellaeon probabil că îl scoate pe Vermel chiar acum din Stația Rimcee...

– Ți-am spus să nu-ți faci griji despre asta, spuse Tierce cu o urmă de asprime în voce. Nu are cum să ne facă rău.

– Cine nu are cum să ne facă rău? întrebă Flim de undeva din stânga.

Disra se întoarse și îl văzu pe Flim intrând pe ușa secretă. Observase că în ultima vreme maestrul în deghizări făcea des lucrul ăsta: se furișa peste tot și trăgea cu urechea la cei doi parteneri ai săi. Ca și cum nu ar fi avut încredere în ei.

– Amiralul Pellaeon, îi spuse Tierce. Tocmai discutam că el și colonelul Vermel vor trece probabil pe aici la un moment dat pentru a cere o explicație pentru felul în care i-am tratat.

– Și discutați și despre nava aia extraterestră care tocmai a trecut pe lângă Bastion acum vreo două zile? întrebă Flim. Sau vreți să așteptați până bate Mâna lui Thrawn la poarta palatului ca să pomeniți de asta?

– Te asigur că primul lucru pe care *nu* îl vor face va fi să vină în persoană, zise Tierce. Aceștia sunt oameni foarte secretoși, Amirale. Ceea ce, luând în considerare atuul pe care îl dețin, au tot dreptul să fie. Nu, primul lor contact va fi o transmisiune precaută de undeva din adâncul spațiului, de unde pot fugi repede dacă se decid că e nevoie.

– Tot nu înțeleg cum ne ajută asta, spuse Flim cu răceală. Într-un fel sau altul, tot vor vrea să vorbească cu Thrawn.

– Firește că da, explică Tierce răbdător. Dar dacă sună din afara planetei pot eu să preiau un mesaj pentru tine și să scot niște informații utile de la ei în același timp. Ai încredere în mine, Amirale, am plănuit acest moment de multă vreme.

Flim se strâmbă.

– Asta o să fie foarte liniștitor dacă Parck vede păcăleala și face Bastionul praf.

Tierce scutură din cap.

– Acești oameni i-au fost extrem de loiali lui Thrawn, Amirale, spuse el. Nu contează cât de precauți și de sceptici par, *vor* ca Thrawn să fi

supraviețuit la Bilbringi. Ești maestru în deghizări; sigur înțelegi ce efect au iluziile asupra țintei.

– Oh, e foarte util, mormăi Flim. Mai înseamnă și că e de două ori mai periculos când le tragi preșul de sub picioare. Venind vorba despre pericol, știa vreunul dintre voi că generalul Bel Iblis a dispărut?

Tierce și Disra avură un schimb de priviri.

– Ce spui acolo? întrebă Disra.

– Am primit un mesaj de la echipa de șoc de pe Bothawui acum vreo două ore, zise Flim, pășind înainte și aruncând un datacard pe masă. A spus că doi piloți din escadrila Vagabond care dădeau târcoale pe acolo s-au retras brusc și au părăsit sistemul. A sugerat că asta ar putea însemna că Bel Iblis pune ceva la cale.

– S-ar putea. Tierce dădu din cap, apropiindu-se de birou și ridicând datacardul. Stai să-l verific.

– Deja am făcut-o, spuse Flim, trăgându-și un scaun și așezându-se. Povestea oficială este că Bel Iblis e la Kothlis să adune din Noua Republică o forță pentru a apăra Bothawui. Dar dacă începi să cauți prin informații, nu găsești nicio dovadă că ar fi pe undeva pe lângă spațiul bothan.

– Cum ai aflat asta? îl întrerupse Disra.

Flim își ridică sprâncenele în semn de surprindere politicoasă.

– Sunt Marele Amiral Thrawn, excelență, îi aminti el. Am sunat la Contrainformații și am întrebat.

– Ai primit un raport scris? îl întrebă Tierce. Pusese datacardul în datapad și acum îl cerceta.

– Este la sfârșitul acelei înregistrări, îi spuse Flim. Au fost destul de îndatoritori, de fapt – m-au întrebat dacă vreau să trimită pe cineva să zboare pe lângă Kothlis și să vadă ce găsește.

– Pierdere de vreme, zise Tierce pe un ton cam ciudat. Dacă Kothlis este acoperirea, Bel Iblis a făcut să fie prea greu de aflat ceva de acolo.

– Exact asta le-am spus și eu, zise Flim cu îngâmfare. Încep să înțeleg cu adevărat ce înseamnă tactica, aș putea spune.

– Nu te amăgi, zise Tierce absent, uitându-se la datapad. Și, pe viitor, te rog frumos să nu mai interacționezi cu nimeni decât în prezența mea sau a lui Moff Disra. Acum taci și lasă-mă să gândesc.

Disra privi fața Gardianului și o senzație neplăcută i se strecură în suflet. Tierce părea să facă tot mai mult lucrul ăsta în ultima vreme. Se uita în gol, ca într-un fel de transă, în timp ce se gândea. Presiunea și încordarea începeau să-l ajungă? Sau fusese întotdeauna așa, iar Disra nu observase?

Brusc, Tierce ridică capul.

– Amirale, ziceai că femeia aceea, D'ulin, a chemat-o pe una dintre conducătoarele Mistryl să discute cu noi?

– Da, spuse Flim. Ultima dată când am vorbit era pe drum.

– Pune-o pe D'ulin să ia legătura cu ea și să-i spună să schimbe cursul, îi ordonă Tierce. Ne întâlnim cu ea la Yaga Minor.

– Yaga Minor? repetă Disra încruntându-se.

– Da, zise Tierce zâmbind subțire. Cred că vom putea să-i oferim conducătorarei Mistryl o demonstrație pe viu a geniului tactic al lui Thrawn. Și să îl convingem pe căpitanul Parck că Thrawn s-a întors cu adevărat; și să dăm o lovitură umilitoare unuia dintre cei mai deștepți și mai buni oameni ai Coruscantului.

– Stai o clipă, stai așa, protestă Disra. M-ai pierdut.

– Cred că încearcă să ne spună că Bel Iblis va fi destul de nebun să lovească Yaga Minor, zise Flim, uitându-se cu o neîncredere evidentă la Tierce.

Gardianul își înclină ușor capul.

– Foarte bine, Amirale. Doar că nu e nebulie – este ultima lor șansă de a evita un război civil. Pe cine să trimită dacă nu pe Bel Iblis?

– Cred că Flim avea dreptate, spuse Disra. Vorbești de Documentul Caamas; dar deja au copia pe care le-am dat-o lui Solo și Calrissian.

– Dar Bel Iblis nu știe despre ea. Tierce bătu cu palma în datapad. Conform raportului, a dispărut la presupusa lui adunare de la Kothlis cu opt zile înainte ca trădătorul ăla de Carib Devist să-și ducă informațiile false la stația Ubictoratului de la Parshoone, ceea ce a fost felul în care Solo a descoperit Bastionul. Presupunând că Bel Iblis a fost practic lipsit de un contact cu Coruscantul – și aceasta e situația cea mai probabilă – nu știe nimic despre călătoria pe Bastion a lui Solo.

– Și dacă verifică înainte de a porni la atac și i se spune să stea pe loc? replică Disra.

– Atunci o impresionăm pe Mistryl doar cu mărimea și puterea unei baze Ubictorat imperiale, zise Tierce. Nu trebuie să știe că ne așteptăm la un atac înainte să se întâmple.

Se uită la Flim.

– E o metodă clasică de escrocherie, adăugă el. Dacă ținta nu știe ce trebuie să se întâmple, nu are cum să fie dezamăgită dacă nu se întâmplă.

– Are dreptate aici, aprobă Flim.

– În regulă, fie, spuse Disra. Și dacă cei de pe Coruscant se răzgândesc și îl trimit pe Bel Iblis să atace Bastionul, în schimb?

Tierce ridică din umeri.

– Cu ce motiv? Le-am dat Documentul Caamas...

– Modificat.

– Ceea ce ei nu știu și nu au cum dovedi, îi aminti Tierce. Ideea e că dacă Bel Iblis își vâra nasul în sistem doar, ne vor oferi o armă de propagandă pe care o vor regreta ani întregi. Dă-mi niște holograme ale unui atac neprovocat al Noii Republici împotriva Bastionului și doar în prima lună fac o mie de sisteme să se despartă de Coruscant.

– În plus, excelență, spuse Flim dând degajat din mână, chiar dacă Bel Iblis chiar ar lovi Bastionul, noi trei am fi în siguranță pe Yaga Minor. Asta dacă nu ești atât de atașat de lucrurile tale de aici, încât să nu suporți să renunți la ele.

– Eu nu făceam decât să observ, zise Disra îndârjit, că nu ar da bine pentru Thrawn să fie în altă parte când capitala imperială ar fi sub atac.

– Stai liniștit, spuse Tierce pe un ton de încheiere. Bel Iblis nu va lovi Bastionul; ci va lovi Yaga Minor. Și, odată ce l-am înfrânt, vom vedea cum prestigiul Imperiului va crește considerabil.

– S-ar putea să forțăm Bastionul să lanseze un atac total împotriva noastră, avertiză Disra.

Tierce clătină din cap.

– În cinci zile Coruscantul va avea un război civil pe cap, zise el. Și cu mult înainte de a fi pregătiți să-și îndrepte atenția în această direcție, noi îi vom avea pe Parck și pe Mâna lui Thrawn.

Ochii îi sclipiră.

– Și, de această dată, nimic nu ne va mai opri. Absolut nimic.

Coridorul era lung, lipsit de viață și cenușiu, încadrat de uși la fel de cenușii. Uși închise, firește – era o închisoare, până la urmă. Pereții și tavanul erau din metal, podeaua era formată dintr-un grilaj din metal care scotea două clinchete sparte la fiecare pas.

Cu siguranță scoteau o mulțime de astfel de clinchete acum, se gândi Pellaeon, ascultând cum sunetul se răsfrângea din pereți în timp ce mergea pe coridor către al doilea post de pază care era imediat după colț în capătul opus. Parcă era o paradă, de fapt, sau o rafală de ploaie care bătea brusc pe un acoperiș metalic subțire. Iar cei din față auziseră agitația. Deja patru gărzi își ițiseră capetele acoperite cu căști negre pe după colț pentru a vedea ce era cu zarva asta. Două dintre ele încă se mai vedeau; ceilalți dispărușera, probabil pentru a raporta celui care deservea postul de pază. Celelalte două gărzi apăruseră din nou când Pellaeon ajunsese la colț, toate patru stând în poziție de drepti acum. Fără o vorbă sau o privire, Pellaeon trecu prin grup și pe după colț.

Încă patru gărzi stăteau în poziție de drepti în spatele biroului postului de pază, la trei metri în fața unei uși de celulă care părea a fi de siguranță maximă. La birou, privind în sus la Pellaeon cu un amestec de nesiguranță și de aer morocănos pe față, ședea un tânăr maior. Deschise gura pentru a vorbi...

– Sunt amiralul Pellaeon, îl întrerupse Pellaeon. Comandantul Suprem al Flotei Imperiale. Deschide ușa.

Maiorului îi zvâcni obrazul.

– Îmi pare rău, domnule amiral, dar am ordin ca prizonierul să fie ținut în izolare strictă.

Câteva secunde Pellaeon se uită fix la el, cu o privire amenințătoare pe care o dezvoltase și o rafinase în lungi decenii de comandă imperială.

– Sunt amiralul Pellaeon, zise el într-un final, lătrând fiecare cuvânt, glasul lui fiind corespondentul verbal al acelei priviri tăioase. Dorise să le dea gărzilor o șansă, dar nu avea nici timpul, nici dorința de a accepta orice prostie.

– Comandantul Suprem al Flotei Imperiale. Deschide ușa.

Maiorul înghiți vizibil cu greu. Ochii îi fugiră la cei doisprezece soldați din trupele de șoc care se zăreau pe coridor în spatele amiralului, mintea zburându-i probabil la ceilalți doisprezece de după colț despre care gărzile trebuie să-i fi spus, apoi se uită iar, în silă, la Pellaeon.

– Ordinele mele vin direct de la Moff Disra în persoană, domnule, rosti el cu dificultate.

Lângă Pellaeon, comandantul soldaților din trupele de șoc se mișcă.

– Moff Disra e un civil, îi aminti Pellaeon maiorului, dându-i o ultimă șansă. Iar eu anulez acele ordine.

Maiorul inspiră cu grijă.

– Da, să trăiți, spuse el, capitulând în cele din urmă. Se întoarse pe jumătate și făcu un semn cu capul spre una dintre gărzi.

Aceasta, care, de asemenea, privise soldații din trupele de șoc și evident făcuse deja socoteala, nu ezită nicio clipă. Pășind iute către ușa celei din spatele său, o descuie și se dădu sprinten în lături.

– Așteaptă aici, îi spuse Pellaeon comandantului soldaților din trupele de șoc, trecând pe după birou și intrând în celulă, simțind cum pulsul îi bătea în gât. Dacă Disra reușise cumva să treacă de blocarea transmisiunilor și să trimită vorbă aici ca toți martorii să fie eliminați...

Așezat la o masă, jucând sabacc de unul singur, colonelul Vermel își ridică privirea, căscând ochii de uimire.

– Domnule amiral! zise el, în mod clar nevenindu-i să creadă. Eu...

Brusc se ridică în picioare.

– Colonel Meizh Vermel, domnule amiral, spuse el iute. Cer permisiunea de a mă întoarce la datorie, domnule.

– Permișiunea se acordă, domnule colonel, zise Pellaeon, fără să se obosească să-și mai ascundă ușurarea. Și așa dori să spun cât de încântat sunt că vă găsesc arătând atât de bine.

– Mulțumesc, domnule amiral, zise Vermel, oftând și el ușurat în timp ce pășea pe lângă masă. Sper că nu ați venit singur.

– Nu-ți face griji, îl asigură Pellaeon întunecat, făcându-i semn lui Vermel spre ușă. Nu pot spune că am cucerit stația Rimcee; dar oamenii mei sunt gata să o facă dacă vreunul dintre cei ai lui Disra se arată deranjat de plecarea noastră.

– Da, domnule, zise Vermel aruncându-i o privire ciudată. Cu toate acestea, îmi permiteți să propun să ne grăbim?

– Exact așa mă gândeam și eu, aprobă Pellaeon încruntându-se. Fusese ceva în privirea aceea...

Trecură de maior și de stația de pază fără comentarii și se depărtară pe după colț. Soldații din trupele de șoc, după cum le ordonase Pellaeon mai devreme, intrară în formație de escortă completă, câte doisprezece în față și în spate.

– Nu păreai foarte încrezător când am pomenit de oamenii lui Disra adineaori, comentă Pellaeon în timp ce mergeau pe coridorul lung.

– S-ar putea ca dumneavoastră să nu sfidați autoritatea lui Disra, domnule amiral, spuse Vermel, apropiindu-se de Pellaeon ca și cum i-ar fi fost teamă să fie auzit.

– Când căpitanul Dorja m-a adus la bord după ce mi-a interceptat nava la Morishim, a zis că a primit ordine să facă acest lucru de la Marele Amiral Thrawn în persoană.

Pellaeon simți un nod în gât.

– Thrawn.

– Da, domnule, spuse Vermel. Am tot sperat că e un truc de-al lui Disra – îmi aduc aminte că ați zis cât de mult este împotriva acestor convorbiri de pace. Dar Dorja părea atât de *sigur*.

– Da, murmură Pellaeon. Am auzit și eu unele dintre aceste zvonuri. Se spune că a fost văzut de diferite persoane și în Noua Republică.

Vermel rămase tăcut o clipă.

– Dar dumneavoastră nu l-ați văzut?

– Nu. Pellaeon își făcu curaj. Dar cred că ar fi timpul să o fac, zise el. Dacă într-adevăr s-a întors.

– Ați putea avea probleme cu el pentru că m-ați eliberat, observă Vermel cu neplăcere, uitându-se peste umăr. Poate că ar fi mai bine să mă întorc.

– Nu, zise Pellaeon hotărât. Thrawn nu-i pedepsea niciodată pe ofițeri pentru că făceau ceva ce credeau cu sinceritate că era corect. Mai ales dacă el nu le dăduse ordinele sau informațiile necesare pentru a înțelege altceva.

Ajunseră la capătul coridorului și intrară în stația de legătură principală a gărzilor. Pellaeon îi lăsase pe paznici și pe ofițeri uitându-se urât sub ochii atenți ai încă unui contingent de soldați din trupele de șoc ale *Himerei*.

– Nu, mergem înapoi pe Bastion și vedem ce are de spus Moff Disra despre toate astea, continuă el în timp ce treceau prin stație și se îndreptau spre cala terminalul de aterizare care găzduia navetele lor. Dacă zvonurile sunt false, atunci nu ar trebui să avem nicio problemă cu Moff Disra. Colonelul Dreyf și cu mine am obținut un set de datacarduri – chiar cu codul de criptare al lui Disra în persoană – care conține întreaga lui operațiune: nume, locuri și afaceri, inclusiv toate legăturile lui cu pirajii Cavrillu și cu diferiți finanțatori dubioși de ambele părți ale graniței.

Fața îi deveni de piatră.

– Și cuprinzând detaliile eforturilor sale de a stârni un război civil în Noua Republică. Doar asta, și ar trebui să fie foarte valoroasă în orice negocieri viitoare cu Coruscantul. Cu siguranță, Disra va fi închis multă vreme.

– Da, domnule, murmură Vermel. Și dacă zvonurile sunt adevărate? Pellaeon înghiți un nod din gât.

– Dacă zvonurile sunt adevărate, vedem atunci ce o să facem.

Vermel dădu din cap.

– Da, domnule.

– Între timp, continuă Pellaeon plăcut, ultimul tău raport a întârziat foarte mult. Aș vrea să aud exact ce s-a întâmplat la Morishim.

Pregătirile duraseră șase ore: șase ore de muncă nebunească pentru a pregăti de luptă toate navele bune de zbor de pe Exocron. A luat o altă oră pentru a le duce pe toate în spațiu și încă una pentru a le aranja în ceva ce semăna cu o zonă de bătălie. Și, după acestea, perioada lor de grație estimată a fi de opt ore expiră.

Iar acum, când întreaga bandă de pirați a lui Rei'Kas era pe drum, cea mai demnă de plâns flotă de apărare din câte văzuse Shada vreodată stătea tremurând de așteptare, gata să își apere lumea sau să moară încercând.

Cel mai probabil, să moară încercând.

– Raport de la sol, domnule am'ral David, zise Chin de la consola de comunicații de pe puntea *Sălbaticului Karrde*, uitându-se la navigator. Am'ralul suprem Darr spune că suntem toți pe poziții bune. De asemenea, spune că navele aero-flotei sunt pregătite dacă pirații trec de noi.

Înălțându-se deasupra lui Dankin, cu mâinile împreunate strâns la spate, amiralul Trey David dădu din cap.

– Foarte bine, zise el, tonul lui oficial trădând în mod clar o mare agitație care avea loc în interiorul său. Semnalează restului flotei să fie pregătită. Ar putea ajunge aici în orice clipă.

– Oh, vai, spuse 3PO nefericit de lângă Shada, care stătea la consola de observare. Așa de mult urăsc lupta în spațiu.

– Nu pot să te contrazic, aprobă Shada, uitându-se la panoul de stare. La început se întrebese – se întrebese cu o mare doză de suspiciune, chiar – de ce ar fi cerut amiralul David să conducă lupta de pe *Sălbaticul Karrde* în loc să o facă de pe una dintre navele de luptă ale Exocronului. Dar apoi evaluarea pe care o făcuse acelor nave și posibilităților lor îi oferise, din păcate, răspunsul.

Cu opt ore înainte, îi sugerase în batjocură lui Entoo Nee că flota Exocronului ar fi putut găsi ceva mai greu de învins decât un contrabandist mai puternic decât ea. În viața ei niciun comentariu negândit nu subliniase mai bine adevărul.

Simți o pală de aer.

– Acum e un joc al răbdării, zise Karrde îngenunchind lângă scaunul ei. Ce crezi?

– N-avem nicio șansă, îi spuse Shada direct. Doar dacă Rei' Kas nu se deranjează să trimită ceva mai mare decât acei Corsari cu care ne-a atacat la Dayark.

Crezuse că vorbise destul de încet pentru a o auzi doar Karrde. Se părea că David auzea foarte bine.

– Nu, va aduce tot ce are, o asigură amiralul. Întreaga lui armada, cu el însuși în frunte. De mult timp vrea să pună mâna pe bogăția Exocronului.

Zâmbi subțire.

– În plus, am înțeles de la Entoo Nee că i-ați cam umflat un ochi pe Dayark. Doar pentru răzbunare, și tot o să vină.

Shada simți suspinul tăcut al lui Karrde ca o adiere de aer cald pe obraz.

– Ceea ce în ultimă instanță poate fi singura noastră șansă adevărată, zise ea. Dacă ne putem preface că fugim, s-ar putea să atragem destule nave departe, pentru ca forțele noastre să se ocupe de restul.

– Poate, aprobă David. Nu că asta ne-ar face nouă prea mult bine, firește.

– E vina mea că e aici, îi aminti Karrde. Nu e prea târziu să vă transferați pe altă navă...

De la consola de senzori, H'sishi mârâi brusc.

[Vin], anunță ea. [Trei corvette sienare de clasă *Prădător*, patru crucișătoare de atac de clasă *Discril*, patru cargoboturi ușoare Etti modificate pentru luptă CSA și optsprezece nave de luptă de clasă *Corsar*].

– Confirm, zise Shada, cercetând ecranele de observare, simțind un gol în stomac. *Sălbaticul Karrde* ar fi putut doborî oricare dintre acele nave sau ar fi putut face probleme oricăror două. Dar toate deodată...

– Pregătiți turbo-laserele, zise Karrde ridicându-se în picioare lângă ea.

– Turbo-laserele pregătite, confirmă Shada, transmițând informațiile pentru ținte către cele trei console de arme. Doar pentru că nu aveau nicio șansă nu însemna că nu trebuia să-și dea toată silința.

– Corsarii par să formeze un scut în jurul navelor mai mari.

– Căp'tane? strigă Chin de la consola de comunicații. Primim o transmisiune de la unul dintre Prădători. Vrei să-i răspund?

Shada îl simți pe Karrde încordându-se. Da, dă-i drumul, zise el.

Chin deschise comunicatorul...

– Salut, Karrde, bubui din difuzorul de pe punte o voce cunoscută, plină de satisfacție. Ți-am spus că o să mă vezi din nou înainte să mori, nu?

– Da, Xern, așa e, aprobă Karrde fără ca glasul să trădeze ceva din încordarea pe care Shada știa că o simțea. Sunt surprins că mai ești în viață după acel fiasco de pe Dayark. Cred că Rei' Kas s-a înmuiat la bătrânețe.

Din fundal se auzi un șuvoi de jigniri în rodiană.

– Rei' Kas spune că pentru asta s-ar putea să te păstreze pentru la sfârșit, zise Xern. Ți place, ha?

Din partea opusă a punții, David își dresă glasul.

– Rei’Kas, sunt amiralul Trey David de la Flota Aero-Spațială Reunită a Exocronului, spuse el.

– Oh, un amiral, ha? zise Xern batjocoritor. Adică adunătura asta de fiare vechi merită un amiral plin?

– Ai violat spațiul Exocronului, spuse David cu calm, ignorând insulta. Aceasta este ultima ta șansă de a te retrage în pace.

Xern hohoti.

– Oh, e tare. E foarte tare. E *clar* că pe voi trebuie să vă lăsăm la urmă. Apoi putem să vă scoatem mațele la toți și să vă lăsăm la prădători.

Se auzi o altă izbucnire în rodiană.

– Hei, trebuie să plecăm, Karrde – e timpul să facem bucăți fiarele vechi. Ne vedem mai târziu, amirale.

Comunicatorul se opri.

– Dar chiar sunt bine aprovizionați în materie de încredere, nu? murmură Shada.

– Da, zise Karrde. Mâna i se frecă de umăr, ezită, apoi se întoarse aproape fără să vrea și se așează acolo.

– Îmi pare rău, Shada, spuse el atât de tare, încât să o audă doar ea. N-ar fi trebuit să te bag în asta.

– Nu-i nimic, zise Shada. Deci asta era: sfârșitul lungii călătorii. La Turnul Orowood, înfruntându-i pe noghri și pistoalele lor, fusese pregătită să moară. Aproape își dorise să exagereze și să o ucidă, de fapt. Soluția cea mai ușoară, se gândise ea atunci.

Acum, înfruntându-i pe piraii care se apropiau, își dădea seama că nu existau soluții ușoare. Nu exista niciun mod de a muri care să nu implice abandonarea unei responsabilități sau a lăsa neterminat un lucru necesar...

Se uită la Karrde, care privea pe videcran cu fața împietrită. Sau, într-adevăr, a lăsa prieteni în urmă.

Se întrebă în treacăt când începuse să se gândească la Karrde ca la un prieten.

Nu știa. Dar nu conta. Ceea ce conta era să facă tot ce putea pentru a rezolva problema pe care o creaseră aici. Îndreptându-și iar atenția spre ecrane, începu să marcheze ținte primare și secundare. Navele conducătoare erau aproape în raza de acțiune...

– Semnal către toate navele, anunță amiralul David. Retragerea. Repet: retragerea.

Shada se încruntă la el.

– Ce?

– Am spus retragerea, repetă David, răspunzându-i cu o privire aproape uimită. Ce n-ai înțeles?

Shada începu să spună ceva usturător; dar se abținu când Karrde o strânse de umăr în semn de avertisment.

– Se gândea că *Sălbaticul Karrde* nu este la fel de ușor de manevrat în apropierea unui câmp gravitațional pe cât este în spațiul liber, îi zise el lui David. Nici majoritatea navelor din flota dumneavoastră.

– Am înțeles, spuse David. Ordinul rămâne. Retragerea.

– Șefule? întrebă Dankin.

Shada se uită iar în sus. Karrde îl privea pe David, măsurându-l din ochi.

– Transmite ordinul, Chin, zise el pe un ton dintr-odată gânditor. Dankin, dă-i drumul și retrage-te, dar păstrează formația cu celelalte nave. Shada, spune-le trăgătorilor să înceapă foc de acoperire.

– Bine. Shada porni comunicatorul intern, cercetând ecranele în timp ce încerca să își dea seama ce se întâmpla. De obicei, motivul tactic pentru retragerea spre suprafața planetei era de a ademeni un inamic în raza de acțiune a armelor de la sol sau a unei ambuscade lansate de la suprafață. Dar toate navele pe care le avea Exocronul erau deja aici, iar senzorii lui H'sishi ar fi detectat cu siguranță orice armament de la sol destul de puternic pentru a bate atât de departe.

Flota începea să se mute acum, retrăgându-se către Exocron, după cum sunau ordinele. Unele dintre navele civile înarmate deja trăgeau inutil în Corsarii care se îndreptau tăcuți spre ei, risipindu-și energia pe niște ținte pe care nu le puteau atinge. Shada se uită la David, dar el ori nu observase, ori nu-i păsa de ce făceau. Oare pentru el civilii nu erau decât niște pioni de sacrificiu?

– Continuați să vă retrageți, spuse el în schimb. Toate navele.

Corsarii erau aproape în raza de acțiune, navele de luptă mai mari formând acum o linie de atac dreaptă în spatele lor. Nu era de mirare; având în vedere opoziția, nu era nevoie să încerce nimic complicat. O trecere directă prin navele strânse în fața lor, apoi probabil o buclă laterală joasă peste principalele centre urbane ale Exocronului, doborând în drum și jalnica flotă aeriană a amiralului Darr...

– Continuați retragerea, zise David iar. Ecranul tactic, vă rog.

H'sishi șuieră o confirmare și ecranul tactic apăru. Apărătorii intraseră bine în câmpul gravitațional al Exocronului acum, mult prea departe pentru ca vreunul dintre ei să se răzgândească și să încerce să scape în hyperspațiu. Asta încerca David? se întrebă Shada. Să îi aducă în punctul în care nu ar fi avut de ales decât să lupte până la moarte?

Chiar când îi veni această idee tulburătoare, ultimul dintre piraiți trecu și el de granița invizibilă. Cu toții erau acum obligați să lupte. Nici atacatorii, nici apărătorii nu vor părăsi Exocronul până când una dintre tabere nu va fi nimicită.

– Uite-i că vin, murmură David.

Shada se uită la el, o replică amară stându-i pe limbă. *Firește că vin...*

Și, brusc, H'sishi mârâi neîncrezătoare.

Shada își îndreptă iute atenția spre videcran. Pirații erau încă acolo, încă se apropiau.

Dar nu la ei se referise David. În spatele liniilor piraților, apăruse altceva.

Era o navă spațială, desigur. Dar era una cum Shada nu mai văzuse în viața ei. Aproape ovoidală, cu încă jumătate mai mare decât un Prădător, avea acoperită carena cu plăci groase care îi dădeau aspectul unui fel de creaturi marine blindate. Brațe conice, poate guri de evacuare sau platforme de propulsie, ieșeau în afară din carenă fără vreo simetrie sau vreun model pe care Shada să le zărească. O imagine mărită apărui pe unul dintre ecrane, arătând o serie complicată de simboluri și de glife extraterestre care acopereau carena. De aproape, aceasta semăna tulburător cu ceva viu...

Cineva de pe punte înjură, foarte încet. Shada se uită iar la videcran, tocmai la timp pentru a vedea încă trei astfel de nave ivindu-se. Nu făceau *saltul*, cu acea pâlpare caracteristică de pseudo-mișcare a unui salt din hiperspațiu normal, ci, pur și simplu, apăreau.

Și atunci, aproape nepăsătoare, prima navă extraterestră merse în spatele unuia dintre Prădătorii lui Rei'Kas; și, cu o panglică de energie verde-albăstrie filigranată, strălucitoare, o tăie în două.

H'sishi mârâi.

[Ce-s astea]? întreabă ea.

– Li se spune călugării aing-tii, zise David cu un amestec ciudat de satisfacție și de venerație în glas. Ființe extraterestre care-și petrec cea mai mare parte a vieții lângă Fisura Kathol. Nu știm prea multe despre ei.

– Dar vin în ajutorul vostru, observă Karrde. Și mai important, știi că trebuie să vină.

– Urăsc stăpânii de sclavi, spuse David. Rei'Kas e stăpân de sclavi. E foarte simplu.

Un al doilea Prădător explodă în flăcări și aer fierbinte când o altă navă aing-tii trase unul dintre acei boboci ciudați de energie prin laterala lui. În fața navelor distruse, linia de atac încrezătoare se rupse când atacatorii rămași se întoarseră cu fața la această nouă amenințare care apăruse atât de neașteptat în spatele lor. Dar era degeaba. Navele aing-tii se fereau cu ușurință de focul nebun de turbo-laser în timp ce treceau sistematic prin rândurile atacatorilor, tăind navele mai mari și zdrobindu-le pe cele mai mici de carenele lor.

– Mă tem că nu este așa de simplu, amirale, îi zise Karrde lui David. Din câte spunea Bombaasa, Rei'Kas s-a stabilit în această zonă cam de un an. De ce aing-tii, au așteptat atât de mult pentru a-i ataca?

– Cum ziceam, preferă să stea lângă Fisură, spuse David. Este nevoie de ceva special pentru a-i face să vină chiar și până la Exocron.

– Cu alte cuvinte, zise Karrde încet, aveai nevoie de cineva care să-l atragă pe Rei'Kas în teritoriul lor. Și acel cineva am fost noi.

David nu mișcă, dar Shada vedea o nouă încordare subtilă în expresia și în poziția lui. Poate că se întreba ce ar fi pățit dacă toți contrabandiștii duri de pe punte s-ar fi hotărât să fie jigniți pentru că fuseseră folosiți drept momeală.

– Noi am folosit acțiunile tale, căpitane Karrde, spuse el. Decizia ta de a veni pe Exocron, lipsa de iscusință în a-i împiedica pe oamenii lui Rei'Kas să vă ia urma. Nu pe tine te-am folosit.

Ochii îi fugiră spre punte.

– Pe niciunul dintre voi.

Pentru o vreme, puntea rămase cufundată în tăcere. Shada se uită iar pe videcran și văzu că distrugerea piraților era aproape terminată. Se mai vedeau doar trei aing-tii și, în timp ce privea, încă unul dispăru, plecând la fel de misterios pe cât venise. Ultimele două nave extraterestre rămaseră doar cât să-și termine treaba înainte de a dispărea și ele în beznă.

– Spui *noi*, zise Karrde. Asta înseamnă doar tu și restul armatei de pe Exocron?

– Asta este o întrebare ciudată, spuse David pieziș. Cine ar mai putea fi implicat?

– Într-adevăr, cine? murmură Karrde. Chin, deschide o frecvență de transmisiuni cu suprafața. 3PO, vreau să-mi traduci un mesaj în tarmidiana veche.

Shada se uită la el. Fața lui Karrde era ca de piatră, iar expresia îi era de necitit.

– Tarmidiana veche? întrebă ea încruntându-se. Limba lui Car'das?

El dădu din cap.

– Uite mesajul, 3PO: „Sunt Karrde. Cer permisiunea de a veni și de a te vedea din nou.“

– Desigur, căpitane Karrde, zise 3PO, mișcându-se nesigur spre consola de comunicații. Chin dădu din cap și droidul se aplecă peste umărul său.

– *Merirao Karrde tuliak*, spuse el. *Mu parril'an se'tuffriad moa sug po'porai?*

Se uită la Karrde.

– Înțelegeți, desigur, că s-ar putea să treacă ceva timp până vom primi un mesaj...

– *Se'po brus tai*, bubui o voce prin difuzor, făcându-l pe droid să tresară.

O voce vibrantă, puternică, fără urmă de slăbiciune sau de boală. Shada se uită iar la Karrde, observând că expresia lui de piatră devenise și mai dură.

– Traducerea? ceru el.

3PO păru să își facă curaj.

– A spus, domnule... vino.

Entoo Nee îi aștepta când *Sălbaticul Karrde* se așeză iar în Cercul 15 al terenului de aterizare din orașul Rintatta. Maniera lui degajată, sporovăiala lui voioasă și călătoria în speederul de teren împreună cu Shada și 3PO către casa de un albastru pal de lângă munte au fost ca o repetiție fantomatică a ultimului drum al lui Karrde prin zonă din urmă cu câteva ore.

Dar exista o mare diferență. Atunci, emoțiile care îi provocaseră starea fuseseră frica, groaza și contemplarea morbidă a morții care se apropia de el. Acum...

Acum, nu mai era sigur în ce stare era. Uimire și nesiguranță, poate, atinse de o urmă de indignare pentru că fusese mânuit ca o marionetă.

Și, peste toate acestea, un nou val de groază. Car'das, nu putea să nu-și amintească, vorbise întotdeauna cu drag despre animalele de pradă care se joacă cu prada înainte de a o omorî. Casa albastră era neschimbată, la fel de veche, de dărăpănată și de prăfuită ca mai înainte. Dar când Entoo Nee îi conduse spre ușa dormitorului, Karrde observă că mirosul de bătrânețe și de boală dispăruse.

Și, de data aceasta, ușa se deschise singură când se apropiară. Făcându-și curaj, abia dându-și seama că Shada își băgase cu iscusință un umăr în fața lui, Karrde intră împreună cu ea.

Rafturile încastrate, cu toate nimicurile lor și materialele medicale exotice, dispăruseră. Patul și mormanul de perne dispăruseră și ele.

Și, în locul în care fusese patul, la fel de bătrân, dar acum la fel de plin de viață pe cât fusese de slăbit, stătea Jorj Car'das.

– Salut, Karrde, zise el, iar larga rețea de riduri de pe față se mișcă atunci când zâmbi. Mă bucur să te văd din nou.

– Nu că ar fi trecut prea mult, spuse Karrde încordat. Te felicit pentru felul uimitor în care ți-ai revenit.

Zâmbetul nici nu se clinti.

– Ești furios pe mine, desigur, zise Car'das cu calm. Înțeleg asta. Dar totul se va lămuri în curând. Între timp...

Se întoarse pe jumătate și făcu un semn spre peretele din spate; și, dintr-odată, peretele nu mai era acolo. În locul lui era un tunel lung, dotat cu patru șine electrice care se pierdeau în depărtare. Chiar în spatele locului în care se aflase peretele, aștepta un vehicul electric închis.

– Hai să te duc la casa mea *adevărată*, continuă Car'das. E mult mai confortabil decât aici.

Făcu un semn cu mâna către mașină, iar o ușă laterală se deschise primitor.

– Te rog, după tine.

Karrde se uită la ușa deschisă; simțind o strânsoare ciudată în inimă. Animale de pradă care se joacă cu prada lor...

– De ce nu mergem doar noi doi? propuse el în schimb. Shada și 3PO se pot întoarce la *Sălbaticul Karrde*...

– Nu, îl întrerupse Shada cu fermitate. Dacă vrei să-i arăți cuiva casa, Car'das, mă iei pe mine. Apoi, dacă – *dacă* – hotărâsc că este sigură, mă gândesc dacă îl las pe Karrde să vină.

– Zău, spuse Car'das, privind-o cu un amuzament atât de evident, încât Karrde se trezi sperându-se. Să fii amuzat de cineva ca Shada nu era un lucru prea sănătos.

– Ce loialitate nervoasă le inspiri oamenilor tăi, Karrde.

– Nu face parte dintre oamenii mei, îi zise Karrde iute. I s-a cerut de către înaltul consilier al Noii Republici, Leia Organa Solo să mă însoțească. Nu are absolut nicio legătură cu mine și nici cu ce am făcut în trecut...

– Te rog, îl întrerupse Car'das, ridicând o mână. Recunosc că asta este foarte distractiv de urmărit. Dar, cu toată seriozitatea, amândoi vă faceți griji degeaba.

Il privi pe Karrde drept în ochi.

– Nu mai sunt omul pe care îl știai tu, Talon, spuse el încet. Te rog, dă-mi șansa să o dovedesc.

Karrde își desprinsese ochii din acea privire fixă. Animale de pradă care se joacă cu prada lor...

Dar dacă și Car'das îi voia cu adevărat morți, nu mai conta dacă intrau sau nu în joc.

– În regulă, zise el. Haide, Shada.

– Scuzați-mă, domnule? rosti ezitant 3PO. Presupun că nu veți avea nevoie de mine?

– Nu, nu, te rog, spuse Car'das îndemnându-l pe droid să înainteze. Mi-ar face mare plăcere să stau la taclale cu tine mai târziu... a trecut atât de mult timp de când am întâlnit pe cineva cu care să vorbesc în tarmidiana veche. Zâmbi către Entoo Nee. Entoo Nee încearcă, dar nu e același lucru.

– Nu chiar, nu, recunoscui Entoo Nee cu regret.

– Așa că te rog să ne însoțești, adăugă Car'das către 3PO. Apropo, nu cumva se întâmplă să cunoști și dialectul cincher?

3PO păru să se lumineze.

– Desigur, domnule, zise el, mândria părând să depășească temporar nervozitatea. Vorbesc fluent peste șase milioane...

– Excelent, spuse Car'das. Să mergem, atunci.

Un minut mai târziu, erau cu toții în vehiculul electric, înaintând lin prin tunel.

– De obicei, acum sunt cam retras, comentă Car'das, dar uneori tot trebuie să mă ocup cu problemele oficiale ale Exocronului. Folosesc casa albastră pentru astfel de întâlniri. Este convenabil și îi împiedică să fie intimidată de locuința mea adevărată.

– Știu cine ești? întrebă Shada, pe un ton aproape de interogatoriu. Adică, cine ești cu adevărat?

Car'das ridică din umeri.

– Au câteva fărâme din trecutul meu, zise el, Dar, după cum vei vedea în curând, această poveste este irelevantă acum.

– Ei înainte de a ajunge la povești, să încercăm ceva evenimente actuale, spuse Shada. Începând cu acești călugări aing-tii ai voștri. David poate să mintă cât vrea despre chestia că sunt împotriva stăpânilor de sclavi, dar știm cu toții că e mai mult de atât. Tu i-ai chemat, nu?

– Aing-tiii și cu mine am făcut niște afaceri în trecut, aprobă Car'das sobru, cu o expresie gânditoare pe fața ridată. Brusc zâmbi. Dar asta e altă poveste, nu? Toate la timpul lor.

– Bine, spuse Shada. Să încercăm altceva. David zice că nu ne-ai folosit ca să-l ademenеști pe Rei' Kas până aici. Eu aș zice că ai făcut-o. Car'das se uită la Karrde.

– Îmi place de ea, Talon, declară el. Are un spirit minunat. Își întoarse privirea spre Shada. Bănuiesc că nu te interesează o nouă slujbă, nu?

– Am pierdut doisprezece ani cu o bandă de contrabandiști, Car'das, mârâi Shada. Nu mă interesează să mă alătur alteia.

– Ah, spuse el dând din cap. Iartă-mă. Am ajuns.

Tunelul se termina într-o cămăruță bine luminată. Car'das deschise ușa și sări jos când vehiculul se opri lin.

– Veniți, veniți, îi îndemnă el. Talon, o să-ți placă locul ăsta, așa să știi. Sunteți gata? Să mergem.

Aproape ținând de o nerăbdare copilărească, îi conduse spre o ușă cu o arcadă deasupra. Făcu un semn când se apropie și, așa cum facuse și peretele din casa albastră, ușa dispăru pur și simplu.

Și, întinzându-se dincolo de ușă, era o lume de vis.

Karrde păși înăuntru, prima lui impresie fiind că intraseră într-o grădină în aer liber îngrijită cu meticulozitate. Drept în fața lor era o zonă largă plină de flori, plante mici și tufișuri, toate aranjate artistic și cu atenție, întinzându-se cam pe o sută de metri înainte. O cărare șerpuită mergea prin grădină, cu bănci de piatră așezate în diferite puncte ale ei. La margini, grădina lăsa loc unei păduri de copaci înalți, de zeci de specii, cu frunze ale căror culori mergeau de la albastru-închis până la roșu-strălucitor. De undeva din interiorul pădurii se auzea clipocitul apei care curgea într-un pârau cu albie pietruită, dar de unde erau ei nu se vedea. Doar când se uită la vârfurile celor mai înalți copaci zări cupola de un albastru ca al cerului de deasupra lor. O cupolă care se prelungea în niște pereți ascunși în spatele șirurilor de copaci...

– Da, totul e înăuntru, confirmă Car'das. Chiar foarte înăuntru – suntem sub unul dintre munți de la est de Rintatta. Minunat, nu?

– O îngrijești singur? întrebă Karrde.

– În cea mai mare parte, zise Car'das începând să meargă spre potecă. Dar mai sunt și alți câțiva. Pe aici.

Îi conduse prin grădină până în partea opusă, la o ușă ascunsă între doi copaci cu trunchiuri roșii.

– Cred că ai avut ceva de furcă să faci toate astea, comentă Shada când ușa dispăru iar la un semn al lui Car'das. Te-au ajutat prietenii tăi aing-tii?

– Da, într-un mod indirect, spuse Car'das. Aceasta este camera mea de primire. La fel de minunată ca și grădina, în felul ei.

– Da, aprobă Karrde uitându-se în jur. Camera de primire era aranjată într-un stil nobil alderaanian mai mult sau mai puțin clasic, îmbrăcată în

lemn negru și plante întreșute, dând același sentiment de întindere ca și grădina de afară.

– Ce ai vrut să zici cu ajutor indirect?

– De fapt, e cam ironic, zis Car'das traversând camera spre o altă ușă din dreapta lor. Când am ajuns pe Exocron, am început să-mi construiesc locuința sub acești munți doar din motive de apărare. Acum, când apărarea nu mai este o problemă, găsesc că îmi place acest loc pentru solitudinea lui.

Karrde îi aruncă Shadei o privire. Apărarea nu mai era o problemă.

– Rei'Kas a fost o amenințare așa de mare?

Car'das se încruntă.

– Rei'Kas? Oh, nu, Talon, ai înțeles greșit. Rei'Kas a fost o amenințare, desigur, însă doar pentru restul Exocronului. Am ajutat la eliminarea lui doar pentru a-mi proteja vecinii, însă eu nu am fost deloc în pericol. Vino, o să vezi să vezi asta neapărat.

Făcu un semn spre ușă pentru a o face să dispară și îi îndemnă înainte. Karrde intră...

Și se opri uimit. Stătea pe marginea unei camere circulare care părea să fie chiar mai mare decât grădina din care veniseră. Podeaua cobora spre centru, ca într-un amfiteatru, iar acolo era ceva ce semăna cu o consolă de lucru sau cu un calculator. Așezate în cercuri concentrice în jurul biroului, despărțite doar de pasarele înguste, erau șiruri întregi de rafturi înalte de doi metri.

Și, umplând toate aceste rafturi, erau datacarduri. Mii și mii de datacarduri.

– Cunoașterea, Talon, spuse Car'das încet de lângă el. Informația. Pasiunea mea, arma mea, apărarea și confortul meu. Clătină din cap. Uimitor, nu, care credem uneori că sunt cele mai importante lucruri din viață.

– Da, murmură Karrde. Arhiva lui Car'das... și Documentul Caamas.

– Deci Entoo Nee ne-a mințit, rosti Shada, iritarea din vocea ei trezindu-l pe Karrde din uimire. A zis că nu știe ce s-a întâmplat cu arhiva ta.

– Entoo Nee, strigă Car'das. I-ai mințit?

– Deloc, Jorj, protestă Entoo Nee din depărtare, din spatele lor. Karrde se întoarse și îl văzu pe omuleț încă în partea opusă a camerei de primire, pregătind niște băuturi. Nu am spus decât că ce-ai făcut cu ea s-a întâmplat cu mult înainte de a intra eu în serviciul tău.

– Ceea ce este perfect adevărat, aprobă Car'das, făcându-le semn să se întoarcă. Dar luați loc. Știu că aveți multe întrebări.

– Să încep cu cea mai importantă, zise Karrde fără să se miște. Motivul pentru care am venit este să căutăm un document istoric de importanță vitală. Este vorba...

– Da, știi, spuse Car'das oftând. Documentul Caamas.

– Știi de asta?

– Nu sunt bătrânul slab și imobilizat la pat pe care l-ați cunoscut în urmă cu câteva ore, îi aminti Car'das cu blândețe. Mai am câteva surse de informații și încerc să păstrez legătura cu tot ce se întâmplă acasă.

Clătină din cap. Din păcate, nu vă pot ajuta. De îndată ce a izbucnit problema cu Caamas, am verificat toate documentele să văd dacă am o copie. Dar mă tem că nu am.

Karrde simți un fior în inimă.

– Ești absolut sigur?

Car'das dădu din cap.

– Da. Îmi pare rău.

Karrde dădu și el din cap. După toată munca și tot pericolul de a ajunge aici, iată. Capătul drumului; și, la final, o mână goală.

Shada nu era pregătită să renunțe atât de ușor.

– Și ce dacă *ai fi* găsit o copie? întrebă ea. Poți să vorbești cât vrei despre a păstra legătura, dar adevărul este că în ultimii douăzeci de ani tu ai stat liniștit aici și i-ai lăsat pe alții să facă treaba.

Car'das ridică din sprâncene.

– Bănuitoare și neiertătoare, comentă el. E cam trist. Chiar nu există nimeni sau nimic în corp să ai încredere?

– Sunt gardă de corp profesionistă, replică Shada. Încrederea nu e treaba mea. Și nu încerca să schimbi subiectul. Te-ai ținut deoparte și de Rebeliune, și de prima încercare a lui Thrawn de a obține puterea. De ce?

Ceva de neînțeles trecu pe fața lui Car'das.

– Thrawn, murmură el, mișcându-și încet ochii pentru a-și privi arhiva. O persoană foarte interesantă, într-adevăr. Am cea mai mare parte a istoriei lui cu Imperiul înregistrată aici – am scos-o de curând să o citesc. În povestea asta e ceva mai mult decât se vede – sunt convins de asta. Mult mai mult.

– Tot nu mi-ai răspuns la întrebare, zise Shada.

Car'das își ridică sprâncenele.

– Nu mi-am dat seama că mi-ai pus una, spuse el. Nu am auzit decât acuzații cum că i-aș fi lăsat pe alții să facă toată treaba. Dar dacă asta trebuia să fie o întrebare... Zâmbi. Cred că e adevărat, într-un fel. I-am lăsat pe ceilalți să-și facă treaba în timp ce eu mi-am făcut-o pe a mea. Dar haide – o să se răcească *rusc'teul* pregătit de Entoo Nee.

Îi conduse prin camera de primire în cercul aflat mai jos decât podeaua. Entoo Nee îi aștepta răbdător acolo, cu tava lui acum plină așezată pe o masă în formă de coloană.

– Ce i-ai spus doamnei despre mine, Talon? întrebă Car'das în timp ce le făcea semn celor doi să ia loc la masă. Asta doar ca să evităm repetițiile.

– I-am spus lucrurile importante, zise Karrde, așezându-se ușurel. În ciuda bunei dispoziții și a prieteniei pe care le vedea, nu putea să-și gonească sentimentul că dincolo de suprafață se petrecea ceva mai mult.

– Cum ai început organizația, apoi ai plecat pe neașteptate în urmă cu douăzeci de ani.

– Și i-ai spus despre cum am fost răpit de Jediul Întunecat Bpfasshi? întrebă Car'das pe un ton dintr-odată straniu. Atunci a început totul.

Karrde îi aruncă Shadei o privire.

– Da, i-am pomenit și despre asta.

Car'das oftă, fără să ridice ochii spre Entoo Nee când acesta îi puse o ceașcă fierbinte în mâini.

– A fost o experiență îngrozitoare, zise el încet, uitându-se în ceașcă. Se poate să fi fost prima dată în viața mea când m-am simțit cu adevărat și sincer îngrozit. Era pe jumătate nebun de mânie – poate mai mult de jumătate. Și avea toată puterea lui Darth Vader și nimic din autocontrolul lui. Pe unul dintre cei din echipajul meu l-a făcut bucățele, sfâșindu-l în adevăratul sens al cuvântului. Asupra celorlalți trei a preluat controlul mintal, sucindu-le și arzându-le mințile și transformându-i în ceva doar cu puțin mai mult decât extensii vii ale lui. Pe mine...

Sorbi cu grijă din băutură.

– Pe mine, m-a lăsat în mare parte în pace, continuă el. Încă nu știu de ce, doar dacă s-o fi gândit că ar fi putut avea nevoie de cunoștințele mele despre porturi și căi prin spațiu pentru a putea fugi. Sau poate că doar a vrut să aibă o minte întreagă la bord care să-i poată înțelege puterea și măreția și care să se teamă cu adevărat de ele.

Sorbi iar.

– Am mers prin spațiu ferindu-ne de forțele care se adunau împotriva lui sau evitându-le. În acest timp am pus la cale plan după plan pentru a-l înfrânge dar niciunul nu a trecut de punctul de pregătire pentru simplul motiv că îl știa pe fiecare aproape înainte să mă gândesc la el. Aveam sentimentul că eforturile mele demne de plâns îl distrau foarte mult.

– În cele din urmă, din motive pe care încă nu le înțeleg pe deplin, ne-am îndreptat spre un mic sistem izolat care nu este destul de important pentru a apărea pe cele mai multe dintre hărți. O planetă care nu are decât mlaștini, păduri umede și zloată înghețată.

– O planetă pe nume Dagobah.

Dinspre laterala lui Karrde veni o aromă de mirodenie exotică, iar el își ridică privirea și îl văzu pe Entoo Nee întinzându-i o cană. Expresia voioasă obișnuită a micuțului dispăruse; fiind înlocuită de o seriozitate profundă pe care Karrde nu o mai văzuse la el.

– Nu știu dacă Jediul Întunecat se aștepta să fie singur acolo, continuă Car'das. Dar dacă da, a fost repede dezamăgit. Abia am ieșit din navă și am zărit o creatură micuță și ciudată, cu urechi mari și ascuțite care stătea la marginea luminișului în care aterizaserăm.

– Era un Maestru Jedi pe nume Yoda. Nu știu dacă aceea era casa lui sau dacă venise acolo pentru acea ocazie. Ceea ce *știu* este că în mod clar ne aștepta pe noi.

Car'das se înfioră într-un mod straniu.

– Nu voi încerca să descriu lupta dintre ei, zise el cu o voce joasă. Chiar și după ce m-am gândit la ea timp de patruzeci și cinci de ani, tot nu sunt sigur că aș putea. Aproape o zi și jumătate mlaștina a strălucit în lumina focului, a

trăsnetelor și a altor lucruri pe care încă nu le înțeleg. La final, Jediul Întunecat era mort, s-a dezintegrat într-o ultimă explozie uriașă de flăcări albastre.

Inspiră cutremurându-se.

– Nimeni din echipajul meu nu a supraviețuit bătăliei. Nu că ar mai fi fost prea mult din ce fuseseră. Nu m-am așteptat să supraviețuiesc nici eu. Dar, spre surprinderea mea, Yoda s-a ocupat de îngrijirea și de readucerea mea la viață.

Karrde dădu din cap.

– Am văzut nițel din ce poate să facă Luke Skywalker cu transele de vindecare, spuse el. Uneori sunt mai bune decât o bactacuvă.

Carde pufni.

– În cazul meu, bactacuva ar fi fost complet inutilă, zise el pe un ton categoric. Așadar, i-a luat ceva lui Yoda până m-am însănătoșit. Tot nu știu cât de mult. După aceea, am reușit să peticesc nava destul de bine cât să poată zbura și m-am târât spre casă.

– Doar când am ajuns înapoi la organizație am început să îmi dau seama că, undeva pe parcurs, o parte din mine fusese schimbată.

Se uită la Karrde.

– Sunt sigur că-ți amintești, Talon. Păream să fi câștigat abilitatea de a gândi mai iute decât oponentii mei – de a le ghici strategiile și planurile, de a ști când vreunul dintre ei pune la cale o mișcare împotriva mea. Abilități pe care am presupus că le absorbisem cumva de la Yoda în timpul procesului de vindecare.

Se uită la tavan, cu o nouă înflăcărare în voce și în ochi.

– Și, brusc, nu mai existau limite pentru ce puteam face. Niciuna. Am început să extind organizația, înghițind orice grup care părea să-mi poată fi folositor și eliminându-le pe toate cele care nu-mi erau de ajutor. Victorie, după victorie, după victorie – oriunde mergeam, cuceream. Am văzut cartelurile crimei ale huttilor și mi-am făcut planul cum să le dobor; am prevăzut adunarea puterii în jurul senatorului Palpatine și am socotit unde și când aș putea intra în lupta ce avea să urmeze pentru a avea de câștigat. Practic nimic nu mă putea opri, iar eu și întreg universul știam asta.

Brusc, înflăcăarea se stinse.

– Și atunci, zise el încet, fără vreun semn, totul s-a prăbușit dintr-odată.

Luă o înghițitură mare din cană.

– Ce s-a întâmplat? Întrerupse Shada liniștea.

Karrde îi aruncă o privire pe furiș, ușor uimit de concentrarea puternică ce i se citea pe față. În ciuda neîncrederii pe care o arătase față de Car'das, în mod clar găsea povestea lui fascinantă.

– M-a lăsat sănătatea, spuse Car'das. În doar câteva săptămâni, toată tinerețea și toată vigoarea pe care vindecarea lui Yoda le insuflase trupului meu parcă s-au evaporat. Se uită la Shada. Pe scurt, eram pe moarte.

Karrde dădu din cap, ultimul mister al acelei radiobalize de apelare abandonată pe Dagobah găsimu-și locul.

– Așa că te-ai întors la Yoda și l-ai rugat să te ajute.

– L-am rugat? Car'das scoase un scurt hohot autoironic. Nu, Talon, nu l-am rugat. I-am cerut.

Clătină capul față de acea amintire.

– Cred că arătam cam absurd, chiar. Iată-mă pe mine, în picioare, înălțându-mă deasupra lui cu un pistol într-o mână și cu radiobaliza în cealaltă, amenințând că aduc nava și tot armamentul ei înspăimântător asupra acestei creaturi micuțe și zbârcite care stătea sprijinită în toiaș în fața mea. Firește, eu eram cel care crease de unul singur cea mai mare organizație de contrabandiști din toate timpurile, pe când el nu era decât un simplu Maestru Jedi prăpădit. Clătină iar din cap.

– Sunt uimit că nu te-a ucis pe loc, zise Shada.

– Atunci aproape mi-am dorit să se fi întâmplat așa, spuse Car'das îndurerat. Ar fi fost mult mai puțin umilitor. În schimb, nu a făcut decât să-mi ia pistolul și radiobaliza din mâini și să le arunce învărtindu-se în mlaștină, apoi m-a suspendat la câțiva centimetri de pământ și m-a lăsat să țip și să dau din mâini după pofta inimii.

– Și când, în cele din urmă, am rămas fără suflare și fără puteri, mi-a spus că urma să mor.

Entoo Nee veni lângă el, turnându-i în tăcere încă o cană de băutură aromată.

– Am crezut că prima parte fusese umilitoare, continuă Car'das. Ce a urmat a fost și mai rău. Cum ședeam eu pe o piatră și gâfâiam, iar apa mlaștinii mi se scurgea în cizme, el mi-a spus în detalii dureros de grăitoare cât de rău irosisem darul vieții pe care mi-l făcuse el cu un sfert de secol în urmă. Cum goana mea total egoistă după putere personală și mărire mă lăsase golit de spirit și de scop.

Se uită la Karrde.

– Când a terminat, am știut că nu mă mai pot întoarce. Că în veci nu aș mai fi putut da ochii cu vreunul dintre voi.

Karrde își coborî privirea în cană, abia acum dându-și seama că o strângea cu putere.

– Atunci, n-ai fost... adică nu erai...

– Mânios pe tine? Car'das îi surâse. Din contră, vechiul meu prieten: ai fost singurul punct strălucitor în toată mizeria aia. Pentru prima dată de când am părăsit Dagobah, m-am gândit la toți cei din organizația mea. Oameni pe care îi abandonasem răutății războiului intern căci locotenenții mei, la fel de egoiști pe cât eram și eu, s-au luptat pentru bucățile lor din acel brualiki gras pe care îl creasem.

Scutură din cap, iar ochii lui bătrâni erau aproape înlăcrimați.

– Nu te-am urât pentru că ai preluat puterea, Talon. Depart de mine. Ai păstrat organizația unită, tratându-i pe oamenii mei cu respectul și cu demnitatea pe care le meritau. Ai transformat ambiția mea egoistă în ceva cu care să te mândrești... și de douăzeci de ani vreau să-ți mulțumesc pentru asta.

Și, spre surprinderea lui Karrde, se ridică și traversează cercul.

– Mulțumesc, spuse el simplu, întinzând mâna.

Karrde se ridică, simțind cum o greutate uriașă i se ridica de pe inimă.

– Cu plăcere, murmură el, strângându-i mâna. Aș fi vrut să fi aflat mai devreme.

– Știu, zise Car'das, întorcându-se la locul lui. Dar, după cum spuneam, în primii câțiva ani mi-a fost prea rușine să dau ochii cu tine, măcar. Iar apoi, mai târziu, când Mara Jade și Lando Calrissian au venit să adulmece pe aici, am presupus că o să apari și tu în curând.

– Așa ar fi trebuit, recunoscui Karrde. Dar nu eram prea dornic să o fac.

– Te înțeleg, zise Car'das. Vina ne aparține în egală măsură amândurora. Dădu din mână. Totuși, după cum s-a dovedit, sosirea ta a fost exact ce ne trebuia pentru a-i elimina pe Rei' Kas și pe pirații lui. Arată spre tavan. De fapt, acesta este unul dintre multele lucruri pe care le-am învățat de la aing-tii. Deși nu totul este predestinat, totuși este, într-un fel, îndrumat. Încă nu înțeleg asta pe deplin, dar mă străduiesc.

– Sună ca ceva spus de un Jedi, sugeră Karrde.

– E asemănător, dar nu același lucru, aprobă Car'das. Aing-tiii au o înțelegere a Forței; dar este diferită de cea a unui Jedi. Sau poate că ei doar se referă la un alt aspect al Forței. Nu sunt sigur.

– Vezi tu, Yoda n-a putut să mă vindece. Sau, mai degrabă, n-a avut timpul necesar. Mi-a spus că trebuia să se pregătească pentru probabil cea mai importantă instrucție pe care o avusese de făcut în ultimii o sută de ani.

Karrde dădu din cap, o altă piesă intrând la locul ei.

– Luke Skywalker.

– El a fost? întrebă Car'das. Întotdeauna am bănuit asta, dar nu am reușit niciodată să confirm că s-a antrenat pe Dagobah. Oricum, Yoda a zis că singura șansă de a-mi amâna moartea era să-i caut pe călugării aing-tii din Fisura Kathol, care poate – *poate* – ar fi dorit să mă ajute.

Karrde făcu un semn spre el.

– Evident, au făcut-o.

– Oh, da, cum să nu, spuse Car'das, schimonosindu-și gura. Dar cu ce preț.

Karrde se încruntă, înfiorându-se.

– Ce fel de preț?

Car'das zâmbi.

– Nimic altceva decât viața mea, Talon, zise el. Viața mea, pe care să mi-o petrec învățând despre Forță de la ei.

Ridică o mână.

– Nu mă înțelegeți greșit, vă rog. Nu a fost cererea lor, ci alegerea mea. Vedeți voi, toată viața mi-au plăcut provocările – cu cât mai mari, cu atât mai bine. Odată ce am văzut ce au descoperit acolo... Făcu semn cu mâna spre încăperea. Era cea mai mare provocare din câte întâlnisem. Cum aș fi putut refuza?

– Credeam că îți trebuie o anumită aptitudine înnăscută pentru a fi Jedi, observă Shada.

– Pentru un Jedi, poate. Car'das dădu din cap. Dar, cum spuneam, aing-tiii au o altă abordare a Forței. Nu în termeni de Jedi și Jedi Întunecat – de alb și negru, cum ar fi – ci într-un fel la care îmi place să mă gândesc ca la un curcubeu. Uite, să vă arăt. Entoo Nee, vrei să-ți iei tava, te rog?

Micuțul ridică tava, lăsând masa goală, în timp ce Car'das își puse cana în fața lui pe podea.

– Acum, priviți, spuse el frecându-și palmele. Să vedem dacă reușesc. Își relaxă umerii, se uită fix la masă...

Și, brusc, cu un pocnet ascuțit al aerului mișcat, apără o carafă mică din cristal.

Karrde tresări puternic, băutura sărind din cană pe degetele lui. Niciodată în întâlnirile lui cu Mara sau cu Skywalker nu văzuse așa ceva.

– E în regulă, zise Ca'das iute. Îmi pare rău – nu am vrut să vă sperii.

– Tu ai creat asta? întrebă Shada pe un ton uimit.

– Nu, nu, firește că nu, o asigură Car'das. Doar am mutat-o din bucătărie. Este unul dintre trucurile pe care le-am învățat de la aing-tii. Ideea este să vezi camera, apoi să o vizualizezi cu carafa deja aici...

Se întrerupse, își luă cana și se ridică în picioare.

– Îmi cer iertare, aș putea să vorbesc toată ziua despre aing-tii și despre Forță; dar sunteți amândoi obosiți, iar eu îmi neglijez îndatoririle de gazdă. Hai să vă conduc la camerele voastre și să vă las să vă odihniți nițel până pregătesc eu masa.

– E foarte frumos din partea ta, spuse Karrde, ridicându-se și scuturându-și picăturile de băutură aromată de pe degete. Dar mă tem că trebuie să plecăm. Dacă nu ne poți face rost de Documentul Caamas, trebuie să ne îndreptăm imediat spre spațiul Noii Republici.

– Vă înțeleg angajamentele și obligațiile, Talon, zise Car'das. Dar sigur vă puteți permite o noapte de odihnă.

– Aș vrea să putem, spuse Karrde încercând să nu pară prea nerăbdător. Chiar aș vrea. Dar...

– În plus, dacă plecați acum, o să vă ia mai mult să ajungeți acasă, adăugă Car'das. Am vorbit cu aing-tiii și au fost de acord să trimită mâine o navă care să-l ducă pe *Sălbaticul Karrde* oriunde doriți.

– Și de ce e mai bine așa? întrebă Shada.

– Este mai bine pentru că motorul lor stelar este foarte diferit de al vostru, îi spuse Car'das. După cum se poate să fi observat în timpul luptei. În locul călătoriei hiperspațiale obișnuite, navele lor sunt capabile să facă un salt instantaneu către orice punct în care vor să ajungă.

Karrde se uită la Shada.

– Tu ai fost la consola de observație, zise el. Asta făceau?

Ea ridică din umeri.

– E o explicație la fel de bună ca oricare alta, recunosc eu ea. Știu că H'sishi a cercetat datele și nici ea nu și-a dat seama ce s-a întâmplat. Se uită bănuitoare la Car'das. Și de ce nu pot să facă asta acum?

– Pentru că le-am spus că nu vă trebuie nava până mâine dimineață, zise Car'das zâmbind. Haide, faceți-i pe plac unui bătrân care vrea să aibă companie, da? Sunt sigur că și echipajului vostru i-ar prinde bine o noapte de odihnă, după toate prin câte a trecut în această călătorie.

Karrde clătină din cap, învins.

– Încă ești un maestru în manipulare, nu, Jorj?

Zâmbetul se lărgi.

– Nu te poți schimba de tot, spuse el pe un ton jovial. Și cât se odihnesc ei, adăugă îndreptându-și ochii spre 3PO, poți să vii să mă ajuți la gătit cât stăm de vorbă.

– Cu siguranță, domnule, zise 3PO încântat. Știți, am devenit un bucătar destul de bun cât timp am fost în serviciul prințesei Leia și a familiei sale.

– Minunat, spuse Car'das. Poate mă înveți și pe mine câte ceva din experiența ta culinară. Talon, de ce nu suni la nava ta, să le spui să se liniștească până dimineață. Și, apoi vă voi conduce la camerele voastre.

Liniile de stele se sparseră în stele; și privind pe videcranul *Șoimului*, Leia inspiră iute.

– Doamnă consilier? întrebă Elegos, încruntându-se în scaunul copilotului.

Leia arată spre planeta Bothawui care era chiar în fața lor. Spre planetă și spre armada de nave de luptă care roiau în jurul ei.

– E mai rău decât credeam, spuse ea cu voce joasă. Uită-te la ei.

– Da, zise Elegos încet. Ironic, nu? Toate aceste nave de luptă puternice, pregătindu-se de luptă, de ucidere și de moarte. Un carnagiu întins care se ridică din profundul lor respect pentru Vestigiul Caamas.

Leia se uită la el. În timp ce privea acele nave, pe fața lui se citea o tristețe profundă, o tristețe cu o urmă de acceptare aproape amară a inevitabilului.

– Ai încercat să vorbești cu ei, îi aminti ea. Tu și ceilalți împuterniciți. Mă tem că nu mai sunt dispuși să asculte de rațiune.

– Rațiunea și calmul sunt primele victime ale acestui fel de confruntări. Elegos facu un semn spre navele adunate. Tot ce a mai rămas este setea lor de răzbunare și de îndreptare a ceea ce cred ei că este rău. Chiar dacă acest rău există sau nu, chiar dacă obiectul răzbunării este sau nu responsabil pentru el.

Își întinse gâtul.

– Spune-mi, putem să vedem cometa de aici?

– Cometa? întrebă Leia aruncând o privire ecranului de rază medie. Era o cometă acolo, da, mai jos și spre babord, ascunsă de partea principală a carenei *Șoimului*. Învârtind nava cu câteva grade, o aduse la vedere.

– Da, iat-o, zise Elegos. Magnifică, nu?

– Da, aprobă Leia. Nu era la fel de mare ca alte comete pe care le văzuse, nici coada ei nu era mai lungă decât media. Dar apropierea ei de planetă compensa dimensiunile modeste. Încă în drumul ei spre bucla pe care avea să o facă în jurul soarelui, se părea că tocmai trecuse prin orbita lui Bothawui.

– Rareori vedeam comete de pe Caamas, spuse Elegos ca prin vis. Erau câteva în sistemul nostru, dar niciuna nu venea atât de aproape de planeta noastră ca acestea. Sunt, câte, douăzeci în acest grup?

– Cam așa, spuse Leia. Îmi aduc aminte că am auzit odată că ramuri întregi ale folclorului bothan s-au dezvoltat în jurul lor.

– Fără îndoială, cei mai mulți le consideră semne care prevestesc întâmplări îngrozitoare sau foarte importante, zise Elegos.

– Când ai așa ceva strălucind pe deasupra ta la jumătate de milion de kilometri te cam face să te îngrijorezi, aprobă Leia. Mai ales când vin o dată sau de două ori pe an. Se strâmbă. Firește, cu politica de lovire pe la spate, probabil că evenimentele îngrozitoare sau foarte importante au avut mari probleme să țină pasul cu cometele.

– Îmi închipui, spuse Elegos. Îi deplâng, doamnă consilier. Chiar îi deplâng. Cu toată forța și agilitatea mintală prin care ei susțin că tehnicile lor politice le oferă speciei, îi văd ca pe un popor în esență nefericit. Întreaga lor abordare a vieții naște neîncredere; și fără încredere, nu poate exista pace adevărată. Nici în politică, nici în individualitatea tăcută a inimii și a spiritului.

– Nu cred că până acum m-am gândit la asta așa, zise Leia, rotind *Șoimul* înapoi la poziția inițială și ascunzând iar cometa.

– Poporul tău a încercat să le arate aceste lucruri?

– Sunt sigur că unii dintre noi au făcut-o, spuse Elegos. Dar nu cred că resentimentul bothanilor față de noi a fost motivul pentru care ne-au sabotat scuturile, dacă asta te întrebi.

Leia simți cum se înroși.

– Sigur nu ai nicio sensibilitate la Forță?

El zâmbi.

– Niciuna, o asigură el. Dar Vestigiul Caamas s-a gândit mult și cu atenție la această ghicitoare de la distrugerea lumii noastre.

Ridică din umeri, mișcându-și tot corpul.

– Ceea ce cred eu este că deși sabotorii au fost probabil amenințați, ori șantajați pentru această acțiune de către Palpatine sau de agenții lui, a fost implicat și un lucru mai personal. Un secret întunecat pe care acei bothani îl dețineau și se temeau că poporul caamas îl posedă și că l-ar putea dezvălui odată.

– Dar nu știi care ar putea fi acel secret?

Elegos clătină din cap.

– Nu. Poate alții din Vestigiu au aflat acea amintire, dar dacă așa s-a întâmplat, probabil că nu sunt conștienți de semnificația ei.

Leia se încruntă.

– Au aflat amintirea?

– Există anumite calități ale amintirilor caamasilor, îi zise el. Cândva, poate că îți voi povesti despre ele.

– Doamnă consilier? interveni tăios vocea lui Sakhisakh prin interfon. Probleme în față: douăsprezece grade cu patru.

Leia se uită în acea direcție. Un crucișător de luptă ishori de la marginea apropiată a roiului de nave părea să plutească spre două bărci spațiale sif'krie mult mai mici.

– Se pare că încearcă să intre pe o orbită mai mică, spuse ea.

– Din păcate acel loc este deja ocupat, observă Elegos.

– Da, aprobă Leia încruntându-se. Straniu; în ciuda nepotrivirii totale în privința dimensiunilor și a puterii de foc, bărcile stăteau pe loc.

Și brusc văzu de ce. Venind iute din partea cealaltă a acestora, erau două transportoare de blocadă diamale.

Elegos le văzu și el.

– Cred, zise el, că cineva s-a hotărât să forțeze subiectul.

Leia se uită la restul navelor adunate. Altele începeau să reacționeze la confruntarea iminentă, începând să iasă din spațiile lor orbitale strâmte și deschizând ușile caletor pentru nave de vânătoare sau rotindu-se pentru a ținti mai bine cel mai apropiat oponent.

Bărcile spațiale sif'krie începeau acum să se miște, în mod clar nedorind să se afle în centrul unei încleștări. Ishorii, observându-le ezitarea, își crescură viteza cu care se apropiiau de ei; drept răspuns, cele două transportoare diamale măriră și ele pasul, rupând formația într-o poziție de flancare și foc încrucișat.

– O să treacă peste acei sif'krie, murmură Elegos. Sau diamalii vor deschide focul asupra ishorilor ca să împiedice asta. În orice caz, ambele părți vor susține că partea cealaltă a început.

– Și în orice caz, lupta va începe, spuse Leia încordată, degetele fiindu-i spre datele de la senzori. Nave ale Noii Republici... trebuia să fie câteva ale Noii Republici pe undeva pe acolo. Dacă vreuna era destul de aproape pentru a interveni sau chiar pentru a se băga între ishori și diamalii...

Dar nu erau decât trei corvette coreliene cu identificarea Noii Republici, toate în partea opusă a grupului de nave. Nu aveau cum să ajungă la timp la confruntare.

Ceea ce însemna că depindea de ea.

– Țineți-vă bine, strigă ea în interfon. Fără a mai aștepta replica celor doi noghri, întoarse botul *Șoimului* către crucișătorul ishori și accelerează la maximum motorul sublumini.

Motoarele urlară și Leia fu lipită pentru un moment în scaun din cauza vitezei până când compensatoarele le ajunseră din urmă.

– Sper că ai un plan, zise Elegos cu calm, acoperind zgomotul. Ține minte, te rog, că autoritatea ta de înalt consilier s-ar putea să nu fie de ajuns pentru a-i opri.

– Nici măcar nu voiam să aduc vorba despre asta, spuse Leia, legănându-se spre ecranul de navigație și trăgând doar un pic de maneta de navigație. *Șoimul* era acum pe un curs de coliziune cu carena crucișătorului ishori.

– Preia, adăugă ea, scoțându-și centurile și luându-și sabia de lumină în timp ce se ridica. Ține acest curs.

– Am înțeles, auzi vocea lui Elegos din depărtare în timp ce fugea prin tunel și aluneca pe lângă trapa de ieșire spre ușa calei de marfă de la pupa. Își întinse Forța spre butonul de deschidere în timp ce se apropia, făcând ușa să se deschidă...

– Doamnă consilier? strigă vocea neliniștită a lui Barkhimkh de la laserul din partea superioară.

– Stai acolo, îi strigă Leia în timp ce fanda și intra în cala pe care o traversă spre partea de la babord. Încă o ușă, și ajunsese în cele din urmă la grilajul care proteja convertoarele de putere și stabilizatorul de flux ionic de la babord.

Han avea să o omoare, dar era singura lor șansă. Aprinzându-și sabia Jedi, strângând din dinți, înfipse lama strălucitoare într-unul dintre convertoarele de putere și o trase în stabilizator.

Și se prinse de ceva când *Șoimul* zvâcni ca un tauntaun înțepat. Zvâcni iar; și brusc uruiul motoarelor se transformă într-un vaiet amenințător.

Douăzeci de secunde mai târziu era înapoi în cockpit.

– Raport? ceru ea când se așeza în scaun.

– Am pierdut manevrele de la babord, spuse Elegos. Se pare că motoarele încearcă să intre în instabilitate de răspuns. Se uită la ea. Sper că asta face parte din planul tău.

– Ai încredere în mine, îl asigură Leia încercând să se simtă la fel de sigură pe cât părea în timp ce pornea comunicatorul. Crucișător ishori, aici cargobotul *Șoimul Mileniului*. Avem probleme serioase și cerem ajutor.

Nu primi niciun răspuns.

– Crucișător ishori...

– Aici crucișătorul ishori *Predominația*, mârâi în difuzor o voce mânioasă de ishori. Identificați-vă.

– Sunt înaltul consilier al Noii Republici, Leia Organa Solo, la bordul cargobotului *Șoimul Mileniului*, zise Leia. Am pierdut direcția și controlul energiei în motoarele de la babord. Cursul nostru curent ne duce prea aproape de carena voastră. Trebuie să vă dați imediat din calea noastră cât încercăm să recăpătăm controlul.

Urmă o pauză lungă. Leia urmări nava de luptă care se profila tot mai aproape, dându-și seama cu neplăcere că dacă voia, colonelul ishori putea întoarce tot acest lucru în favoarea lui. Nu trebuia decât să folosească cererea ei ca scuză pentru a accelera către bărcile spațiale sif'krie...

– Vă rog să vă grăbiți, spuse Leia. Îi veni o idee și se întinse pentru a strica un pic raza concentrată a transmisiunii. Doar cât să lase și alte nave de dincolo de ishori să tragă cu urechea...

– Pasagerul meu, împuternicitul Elegos A'kla încearcă să facă reparațiile, dar mă tem că echipamentul de la bord nu se potrivește cu experiența caamas.

Fără un cuvânt, Elegos își desfăcu centurile și se ridică în picioare, dispărând pe ușa cockpitului.

– Crucișător ishori *Predominație*, mă mai auzi? adăugă Leia. Repet...

– Nu-i nevoie, mârâi iar vocea. Leia simți pe loc mânie ca răspuns la acest ton, dar se forță să își aducă aminte că toate emoțiile din vocea ishoriului însemnau că se gândea din greu. Se uită iar la crucișător ținându-și respirația...

Și, brusc, înaintarea ishorilor spre bărci încetini, carena rotindu-se pentru a se feri din calea *Șoimului*.

– Suntem gata să vă ajutăm pe tine și pe împuternicitul A'kla, rosti ishoriul, vocea lui deja părând mai calmă. Momentul de gândire se încheiase, iar acum era vremea pentru acțiune.

– Coborâți-vă scuturile și pregătiți-vă pentru impactul accelerație, continuă el. Vom încerca să vă prindem cu o rază de tractare pentru a vă încetini.

– Mulțumesc, zise Leia oprind scuturile. Nu blocau în mod special undele de tractare, dar nu avea rost să îngreuneze și mai mult o prindere dificilă, la mare viteză.

– Odată ce suntem în raza voastră, o să încercăm o oprire la rece să vedem dacă putem să recăpătăm controlul.

– Suntem pregătiți să vă oferim orice ajutor de care aveți nevoie, spuse ishoriul. Fiți gata...

Șoimul zvâcnă când unda îl prinse, se clătină o clipă, apoi se calmă când prinsoarea deveni mai strânsă. Întinzându-se spre panoul de control al motoarelor, Leia apăsă butoanele de oprire.

Vaietul motorului scăzu și amuți. Pe panoul de control, indicatoarele se facură roșii; în jurul ei, luminile pâlpăiră o dată când porni bateria.

– Ați reușit să vă opriți, anunță ishoriul. Dacă doriți, vă putem aduce la bordul navei noastre să vă ajutăm la reparații.

Pentru o clipă, Leia fu tentată. A avea un caamas la bordul navei uneia dintre cele mai sincere și mai bătbăioase specii ar fi putut ajuta la instalarea păcii. Dar, pe de altă parte, ar fi putut fi interpretat greșit ca o aprobare tacită a lui Elegos față de poziția anti-bothană a ishorilor.

– Vă mulțumesc din nou, îi spuse ea extraterestrului. Dar avem o întâlnire urgentă cu președintele Gavrisom pe care nu o putem amâna. Dacă ne-ați putea escorta către grupul de nave ale Noii Republici, v-am rămâne recunoscători.

– Firește, zise ishoriul cu o foarte mică ezitare. Diamalii ajunseseră acum la bărcile sif'krie, toate patru nave stând acum împreună, sfidând în tăcere orice acțiune viitoare. Șansa fusese pierdută, iar ishoriile știau asta.

La fel și restul armadei. Peste tot în jurul lor, văzu Leia, celelalte nave începeau să revină la așteptarea lor atentă și încordată.

Punctul de inițiere fusese depășit. Sau, cel puțin, acest punct de inițiere. Opri comunicatorul.

– Chiar o încasezi în călătoria asta, nu, murmură ea, bătând încetișor cu înțelegere pe panoul de control al *Șoimului*. Îmi pare rău.

Ușa din spatele ei se deschise.

– Văd că a funcționat, spuse Elegos strecurându-se înapoi în scaunul de pilot. Doamnă consilier, ai un dar al diplomației unic și minunat.

– Și, uneori, doar am noroc, zise Leia.

Elegos ridică din sprâncene.

– Credeam că membrii Jedi nu cred în noroc.

– Mi se trage de la faptul că am stat cu Han și cu nava asta, spuse Leia sec. Totuși, unde ai fost? Să te uiți la stabilizator?

Caamasul dădu din cap.

– Nu mă așteptam să pot face ceva, mai ales după ce te-ai ocupat tu de el. Dar ai menționat că încercam să-l repar și am vrut să fie ceva adevăr în spusurile tale.

– Adevăr. Leia oftă. Asta e ceea ce ne trebuie aici, Elegos. Ceea ce ne trebuie cu disperare. Adevărul.

– Căpitanul Solo va aduce acest adevăr într-o zi, îi aminti Elegos încet. Tot ceea ce aveți de făcut tu și președintele Gavrisom este să țineți lucrurile în frâu până atunci.

Leia își întinse Forța, încercând să simtă ceva din viitor.

– Nu, nu cred, zise ea încet. Ceva îmi spune că nu va fi așa de ușor. Nici pe departe atât de ușor.

Navett și Klif tăiaseră podeaua nivelului inferior de depozitare al subsolului de la cafeneaua ho' din în prima lor noapte de lucru, o treabă de zece minute cu tăietorul de fuziune pe care Pensin îl șterpelise de undeva. Dar după aceea lucrul se transformase în ceva mai lung, mai greu și considerabil mai plictisitor.

– Încă patru zile de așa ceva, ha? mârâi Klif aruncând încă o lopată de țărână toxică de Bothawui din groapa adâncă până la piept pe pânza mare pe care o întinseseră pentru a aduna pământul.

– Ei, dacă punem cu adevărat osul la treabă, s-ar putea să dureze doar trei, observă Navett adunând țărâna de pe pânză și aruncând-o în recipientul lor cu dezintegrator de fuziune Valkrex. Înțelegea frustrarea lui Klif, dar nu prea aveau ce face în această privință. Vibrațiile provocate de săpăturile lor erau destul pentru a trezi bănuiala; dacă ar fi încercat să folosească utilaje grele în raza senzorilor canalui de cabluri, și-ar fi adus Securitatea Bothană pe cap într-o clipită.

– Mersi mult, zise Klif, vărsând încă o lopată. Știi, nu mă deranjează să mor pentru Imperiu, dar să ia Vader toate pregătirile astea.

– Ai grijă ce vorbești, îl avertiză Navett uitându-se la intrarea din capul scărilor. Pensin ar fi trebuit să fie cu ochii pe ușa care dădea la nivelul inferior al subsolului, dar în cafenea mai erau și alți angajați și gărzi de noapte, iar un cuvânt greșit auzit de vreunul dintre ei ar fi putut strica totul. Ridică următoarea lopată plină...

Se auzi un râcâit la ușă. Navett lăsă în tăcere lopata pe pânză, căzând într-un genunchi și scoțându-și pistolul dintr-o singură mișcare lină. Ridică

arma spre ușă, apoi o dădu în lături când cineva ciocăni de două ori, o dată, de două ori. Ușa se deschise și Horvic își vâră capul pe după ea.

– Strângeți, șuieră el. Gărzile de noapte cred că au observat un intrus și s-ar putea să vină aici să caute.

Klif ieșise deja din groapă, împingând la locul lui pătratul pe care îl tăiaseră din podeaua de durbeton.

– Au văzut cine e? întrebă Navett punând pistolul în toc și dându-i o mână de ajutor lui Klif.

– Nu știu, zise Horvic încruntat. Dar eu fac pariu că e bătrâna aia a voastră. Am văzut pe cineva care corespunde descrierii ei stând într-un separeu din colț când eu și Pensin am intrat în tură.

– Minunat, mârâi Navett pentru sine, lăsându-l pe Klif să mascheze marginile trapei lor în timp ce închidea dezintegratorul și îl ducea în ascunzătoarea lui din spatele unei grămezi de cutii cu vodokren.

– Ei, nu sta acolo – du-te și ajută-i s-o găsească.

– Da, spuse Horvic. Și voi?

– O să mergem afară, spuse el. Poate că o putem prinde când iese.

– Vânătoare plăcută, zise Horvic și dispăru.

Dură treizeci de secunde să împăturească pânza și să o ascundă și încă un minut să se strecoare prin subsolul principal până la ușa din spate cu încuietorea blocată. La această oră, străzile din această parte a Drev'starnului erau aproape pustii, panourile montate la înălțime împrăștiind o lumină destul de redusă.

– Eu rămân aici în spate, murmură Navett spre Klif. Tu mergi în față. Ai grijă să nu fi văzut.

– Stai liniștit. Mișcându-se ca o umbră, Klif se îndreptă spre aleea laterală și dispăru pe după colțul clădirii. Uitându-se în stânga și-n dreapta, Navett traversă către un coș de gunoi aflat la câțiva metri distanță. Ascunzându-se la umbra lui, își așează pistolul pe genunchi și așteaptă.

Și așteaptă. Din când în când, zărea siluete care treceau în grabă prin fața ferestrelor luminate ale cafenelei, iar de câteva ori ho'dinul sau vreuna dintre gărzile de noapte își scoase capul pe ușa din spate, verifică încuietorea și se retrase. Dar nimeni nu ieși. Nici femeia, nici nimeni altcineva.

Trecu o oră până când agitația dinăuntru păru să înceteze în cele din urmă. Navett mai așteaptă treizeci de minute, socotind nervos cu câte lopeți rămăneau în urmă din cauza asta, apoi își scoase comunicatorul.

– Klif?

– Nimic, răspunse Klif. Părea iritat și el. Se pare că au renunțat.

– Trebuie să fi fost o alarmă falsă, zise Navett. Vino aici și să ne întoarcem la lucru.

Câteva minute mai târziu, erau înapoi la nivelul inferior al subsolului. Klif recuperează pânza în timp ce Navett se duse după cutiile cu vodokren, puse una peste alta să ia dezintegratorul.

Și se opri acolo. Pe dezintegrator era un comunicator.

– Klif? îl chemă el încet. Vino aici.

Într-o clipă, celălalt fu lângă el.

– Nu-mi vine să cred, spuse el părând uimit. Cum naiba a făcut *asta*?

– De ce nu o întrebăm pe ea? zise Navett ridicând precaut comunicatorul. Era un model bidirecțional, observă el, din cele folosite de obicei pe navele spațiale mici și conectat doar la încă un comunicator anume. Îl verifică repede de capcane, apoi îl porni.

– Ești foarte ingenioasă, spuse el. Trebuie să recunosc.

– Ei, mulțumesc, răspunse prompt vocea femeii. Mă simt flatată. Mai ales când vine de la o echipă imperială de trucuri murdare.

Navett îi aruncă o privire lui Klif.

– Știi, e a doua oară când ne acuzi că suntem imperiali, îi aminti el. Firește, doar ghicești.

– Oh, nu prea, zise ea în batjocură. Cine ar mai încerca să doboare scuturile planetare ale bothanilor?

– Încă ghicești, spuse Navett, ascuțindu-și urechile pentru a auzi vreun sunet din fundal care să indice ceva și dorindu-și din tot sufletul să fi avut echipamentul cu care să poată urmări transmisiunea.

– Dacă ai fi fost sigură, ai fi chemat Securitatea Bothană în loc să te furișezi încă în felul ăsta.

– Cine spune că nu i-am chemat? zise ea. Sau poate că îmi place să mă furișez. S-ar putea să fie din cauză că obișnuiam să fac tot timpul chestia asta cu hutt-ii și cu alte lepădături. Poate caut o nouă provocare.

– Sau poate că doar cauți o moarte violentă și timpurie, replică Navett. Totuși, cum ne-ai găsit?

– Oh, haide, îl dojeni ea. Doar nu crezi că acoperirea voastră e *chiar* atât de bună, nu? Amicii mei din Noua Republică și cu mine v-am nimerit din prima. Deci care-i treaba cu carii-de-metal de la generatorul scutului?

Navett zâmbi subțire.

– Acum încerci să ne tragi de limbă? Te rog.

– Nu se știe niciodată, zise ea. Apropo, care dintre voi a blocat încuietoarea aia de la ușa din spate trebuie să-și facă treaba mai bine data viitoare – e atât de evidentă, că la fel de bine ați putea să puneți un semn pe ușă. A fost util, totuși.

– Așa îmi închipui, spuse Navett. Încă ești în clădire, nu?

– Acum cine trage de limbă pe cine? replică ea. De fapt, nu, am plecat acum ceva vreme – e un loc prin care te poți strecura pe sub tavan și care dă la un luminator la îndemână. Asta a fost gratis.

– Mulțumesc, zise Navett printre dinții încheștați. Cu cine credea plevușca asta de la limită că stă de vorbă?

– Uite un sfat gratis în schimb. Întoarce-te la navă și pleacă de pe Bothawui. Dacă nu, *chiar* o să mori pe bulgărele ăsta de nori. Îți garantez.

– Cu tot respectul, domnule locotenent – sau e maior? Colonel? Oh, bine, la cum se târâie Imperiul în zilele astea, cred că rangul nu mai contează.

Cu tot respectul, domnule imperial, am fost amenințată de tipi mult mai impresionanți decât tine. Oricând vrei să ne confruntăm, sunt gata.

– Oh, o să ne confruntăm, cum să nu, promise Navett, înăbușindu-și furia. Furia și gândirea încețoșată care o însoțea, erau exact ce căuta ea. Stai liniștită. Dar când o s-o facem, eu voi alege locul și timpul, nu tu.

– Cum vrei, zise ea. Noaptea ar fi cel mai bine – așa o să îți poți folosi din plin acea pușcă Xerrol Nightstinger a ta. Sper că nu ai aruncat-o după revolta aceea de acum câteva săptămâni, nu? Cea la care i-ai înscenat lui Solo că a tras în mulțime?

Navett se uită urât la comunicator. În afară de a fi un ghimpe în coastă, femeia asta era mult prea bine informată. Pe spațiu, pentru cine lucra?

– Iar mă tragi de limbă, spuse el.

– Nu chiar, zise ea iute. Doar văd că unu și cu unu fac doi.

– Uneori matematica asta nu funcționează așa cum crezi tu, o avertiză Navett. Și uneori dacă matematicianul stă pe unde nu e bine-venit, nu trăiește să își termine socoteala.

Ea chicoti.

– Începi să te repeți, imperialule. Dacă aș fi în locul tău, aș încerca să pregătesc niște amenințări noi. Oricum, ora mea de culcare a trecut de mult și știu că ai de lucru, așa că te las. Dacă nu vrei să te duci să-ți aduci Xerrolul și să ieși la joacă, asta e. O să aștept.

– Mersi, zise Navett. Deocamdată refuz.

– Ține doar de tine, spuse ea. Păstrează comunicatorul – am destule de rezervă. Noapte bună și spor la săpat.

Transmisiunea se întrerupse.

– Iar ție, vise neplăcute și neliniștite, murmură Navett, aruncând comunicatorul în dezintegrator.

Se uită la Klif.

– Asta, zise el încruntat, este exact ce ne lipsea.

– Oh, exact, scrâșni Klif. Deci, ce facem cu ea?

– Deocamdată, nimic, spuse Navett ridicând dezintegratorul și ducându-l lângă pânză. Oricât ne-a tras de limbă și ne-a acuzat, nu știe nimic.

– Pe naiba nu știe, replică Klif. Știe că săpăm deasupra unuia dintre canalele de cabluri ale clădirii scutului. Ce-i mai trebuie?

– Exact asta spuneam și eu, zise Navett. A observat că săpăm, dar nu a chemat Securitatea peste noi. Se lăsă pe vine și strecură lama lopeții sub marginea trapei lor. De ce nu a făcut-o?

– Eu de unde să știu? mormăi Klif, vârând lopata în partea cealaltă. Poate se gândește că o să primească o recompensă dacă poate să ofere tot pachetul.

– Se poate, spuse Navett, ridicând cu grijă. Blocul se ridică, iar el își băgă degetele sub margine. Cred că e mai probabil că are niște necazuri ale ei cu bothanii și nu se poate duce la ei cu acuzațiile.

– Asta nu ar opri-o să sune și să facă un denunț anonim, mârâi Klif în timp ce ridicau lespede de pe gaură. La starea în care sunt acum, probabil că ar sări la fiecare surcică ruptă.

– Nu, zise Navett, uitându-se în groapă. Nu, nu e genul care să facă denunțuri anonime. Cred că nu știi din ce motive s-a hotărât să ia toată treaba asta personal. Mândrie profesională, poate – nu știi. Ideea este că a transformat asta într-un duel privat între noi și ea.

Klif mârâi.

– Cam prostesc.

– Prostesc pentru ea, aprobă Navett. Util pentru noi.

– Poate, spuse Klif. Și acum ce facem?

– Ne întoarcem la muncă, zise Navett sărind în groapă. Și când terminăm, adăugă el, înfigând lopata în țărâna tasată de la picioarele lui, o să mă duc să recuperez Xerrolul. Poate mânie noapte onorăm invitația ei de a ieși la joacă.

***

Gavrisom ridică privirea de pe datapadul Leiei, vârfurile aripilor lui care puteau apuca alergând fără oprire pe birou, lângă el.

– Și crezi că este sincer? întrebă el.

– Foarte sincer, spuse Leia, simțind cum fruntea i se încrețea într-o încruntătură. Se așteptase la o reacție considerabil mai bună față de propunerea de pace a lui Pellaeon.

– Și am verificat scrisorile de adeziune de la Moffii Imperiali. Totul a fost în ordine.

– Sau așa s-a părut, zise Gavrisom, scuturându-și coama. Așa a părut.

Se uită înapoi la datapad, atinse butonul de control pentru a derula. Leia îl urmări, încercând să înțeleagă acest conflict emoțional straniu și neașteptat pe care îl simțea în el. Un sfârșit al acestui lung război putea să fie, în cele din urmă, aproape. Cu siguranță aceasta era o veste care să stârnească cel puțin o nerăbdare precaută.

Deci de ce nu era cuprins de o nerăbdare precaută?

Gavrisom se uită iar la ea.

– Nu se pomenește nimic despre Thrawn nicăieri, observă el. L-ai întrebat pe Pellaeon despre asta?

– Am discutat pe scurt, spuse Leia. Până în acel moment nu primise nicio vorbă de la Bastion despre faptul Thrawn ar fi preluat comanda supremă. Nici nu avea vreo indicație că Moffii i-ar fi retras autorizația de a începe convorbirile de pace.

– Niciuna dintre acestea nu înseamnă nimic, zise Gavrisom, pe un ton dintr-odată neobișnuit de aspru. Cu Thrawn pe scenă, oficial sau nu, asta nu are absolut niciun sens. Plesni datapadul cu un vârf de aripă.

– Vă înțeleg îngrijorările, zise Leia, alegându-și cu atenție cuvintele. Dar dacă nu este un truc, ar putea fi ocazia noastră de a încheia în sfârșit acest lung război...

– Este mai mult decât sigur că e un truc, doamnă consilier, scrâșni Gavrisom. Măcar de atât putem fi siguri. Singura întrebare este ce speră exact Thrawn să câștige cu el.

Leia se retrase în scaunul ei. Explozia de emoții din acea clipă...

– Nu vreți ca oferta lui Pellaeon să fie adevărată, nu? întrebă ea. *Vreți să fie un truc.*

Gavrisom își luă ochii de la ea, scoțând un ușor suspin nechezat.

– Privește în jur, Leia, spuse el încet, întorcându-și capul pentru a se uita pe videcranul camerei operative. Uită-te la ei. Aproape două sute de nave de luptă și zeci de popoare, toate gata să înceapă un război civil pentru conceptele lor personale despre ce ar însemna dreptate pentru Caamas. Noua Republică este pe punctul de a se distruge... iar eu nu pot face nimic să previn acest lucru.

– Han are o copie a Documentului Caamas, îi aminti Leia. O să o aducă aici mâine. Asta ar trebui să îndepărteze multă tensiune.

– Sunt sigur că așa va fi, aprobă Gavrisom. Dar în acest moment nu sunt dispus să mă bazez nici pe asta pentru a-i opri. Amândoi știm că pentru mulți dintre potențialii combatanți, Caamas nu a devenit decât o scuză convenabilă pentru a-și începe războaiele cu vechii dușmani.

– Îmi dau seama de acest lucru, spuse Leia. Dar odată ce această scuză le va fi luată, vor trebui să se retragă.

– Sau să creeze o altă scuză, replică Gavrisom cu amărăciune. Problema este, Leia, că Noua Republică se află în pericol de a se fragmenta, de a fi sfâșiată de propria noastră diversitate uriașă. Avem nevoie de timp pentru a respinge aceste forțe; de timp pentru a vorbi, de timp pentru a plănuși, de timp pentru a încerca să clădim un fel de unitate între toate aceste popoare diferite.

Flutură o aripă spre videcran.

– Dar nu mai avem acest timp – această criză ni l-a răpit. Trebuie să îl recuperăm.

– Documentul Caamas o va face, insistă Leia. Sunt sigură.

– Poate, spuse Gavrisom. Dar, ca președinte, nu-mi pot permite să îmi pun toate speranțele în el. Trebuie să mă pregătesc să adun orice scop comun pot găsi pentru Noua Republică. Orice scop comun, orice țel comun, orice etos comun.

Bătu în datapad, ușurel de această dată.

– Și, la nevoie, orice dușman comun.

– Dar ei nu mai sunt un dușman adevărat, zise Leia, luptându-se să-și păstreze calmul vocii. Sunt mult prea mici și prea slabi pentru a mai reprezenta vreo amenințare.

– Poate, spuse Gavrisom. Dar atât timp cât sunt acolo, avem pe cineva împotriva căruia să ne unim. Ezită. Sau chiar împotriva căruia să luptăm, la nevoie.

– Doar nu vorbești serios, zise Leia uitându-se cu atenție la el. A începe o acțiune împotriva Imperiului în acest moment nu ar fi altceva decât un măcel.

– Știi asta. Își scutură capul. Nici mie nu îmi place, Leia. Sunt gata să recunosc că îmi este rușine să îi folosesc astfel pe oamenii Imperiului.

Dar dacă amintirea și numele meu vor fi pedepsite de istorie nu contează. Treaba mea este să țin Noua Republică unită și o voi face indiferent de ce va fi nevoie pentru a obține acest lucru.

– Poate că eu am mai multă încredere în oamenii noștri decât dumneavoastră, spuse Leia încet.

– Poate că da, zise Gavisom dând din cap. Sper sincer să ai dreptate. Pentru un moment, rămaseră în tăcere.

– Presupun că nu veți face publică știrea despre oferta lui Pellaeon, spuse Leia în cele din urmă. Cu permisiunea dumneavoastră, totuși, aș dori să încep alcătuirea unei liste de delegați pentru o conferință de pace. Dacă și când veți hotărî să faceți acest lucru.

Gavisom ezită, apoi dădu din cap.

– Îți admir încrederea, doamnă consilier, zise el. Mi-aș dori să o pot împărtăși. Da, te rog să alcătuiești lista.

– Mulțumesc.

Se ridică din scaun și își luă datapadul.

– Lista va fi gata până mâine. Se întoarse spre ușă...

– Desigur, mai există o opțiune pentru dumneavoastră, strigă Gavisom din spatele ei. Nu sunteți decât în concediu de la Președinție. Presupunând că Senatul a confirmat această decizie, vă puteți relua poziția imediat.

– Știu, spuse Leia. Dar nu este momentul potrivit. Vocea dumneavoastră a fost cea care a vorbit pentru Coruscant de când a ieșit la lumină Documentul Caamas. Nu ar fi bine ca această voce să se schimbe brusc.

– Poate, zise Gavisom. Dar în Noua Republică sunt mulți cei care cred că un calibop nu are decât meșteșugul cuvintelor și nimic mai mult. Poate că este vremea ca vorbele să ia sfârșit, iar timpul acțiunii a sosit.

Leia își întinse scurt Forța.

– Se poate ca vremea acțiunii să fi sosit cu adevărat, aprobă ea. Dar asta nu înseamnă că timpul vorbelor a luat sfârșit. Întotdeauna va fi nevoie de ambele.

Gavisom necheză încetișor.

– Atunci eu voi continua cu vorbele, zise el. Și vă voi încredința dumneavoastră acțiunea. Fie ca Forța să fie cu noi doi.

– Forța fie cu noi toți, spuse Leia încet. Noapte bună, domnule președinte Gavisom.

33

Așteptă o oră după ce sunetele din fundal ale casei încetară. Apoi, ridicându-se din pat, Shada își părăsi camera din vastul complex subteran care era locuința lui Jorj Car'das și se strecură pe coridorul întunecat.

Ușa arhivei era închisă, iar trucusul aing-tii cu mâna, pe care Car'das îl folosisese ca să intre era clar că nu avea să funcționeze și pentru ea. Totuși, înainte de a le ura noapte bună, le arătase ei și lui Karrde metoda mai convențională de a deschide ușile camerelor lor, iar ea paria că o putea folosi și la arhivă. Pipăind pietrele care încadrau ușa, o găsi pe cea nițel mai rece și își apăsă palma pe ea.

Vreme de cam douăzeci de secunde, nu se întâmplă nimic. Shada păstră presiunea asupra pietrei, atentă la orice semn de activitate în zonă și mirându-se iar de această procedură ridicolă. Din povestea vieții lui pe care le-o spusese, nu îl putea vedea pe Jorj Car'das care venise pe Exocron ca fiind un om extrem de răbdător, cu siguranță nu genul care să monteze în casa lui uși care se deschid în jumătate de minut. Nu putea presupune decât că el se gândise atunci că intrușii veniți pentru furt sau violență ar fi fost la fel de nerăbdători.

Acum, firește, cu trucusurile lui aing-tii, aceste lucruri nu mai contau. Cel puțin nu pentru el.

Sub mâna ei, resortul pietrei zvâcni ușor. Shada continuă să apese; și, câteva secunde mai târziu, ușa se deschise greoi.

Se așteptase ca arhiva să fie la fel de întunecată ca restul casei, cu doar o mână de panouri slab luminoase care să arate drumul. Spre surpriza ei neliniștită, încăperea era luminată mult mai puternic de atât. Nu pe cât fusese când Car'das îi condusese în ea mai devreme, dar mult mai luminată decât ar fi trebuit să fie o cameră neocupată. Se strecură înăuntru, fandând în stânga cadrului ușii; iar când o făcu, zări o umbră care se mișca în cercul central lângă biroul calculatorului.

Car'das? Își înăbuși o înjurătură. Karrde deja programase dis-demineată plecarea *Sălbaticului Karrde* la întâlnirea cu nava aing-tii. Aceasta era singura ei șansă de a obține datacardul pe care îl căuta.

Și atunci, ridicându-se de la biroul calculatorului, auzi o voce înfundată, dar foarte familiară: deosebită, cam înțepată și destul de mecanică. În tăcere, se desprinsе de perete și începu să coboare pe unul dintre intervalurile dintre rafturi, îndreptându-se către centru.

Descoperi că urechile nu o înșelaseră.

– Bună, stăpână Shada, zise 3PO încântat, îndreptându-se din poziția lui aplecată peste biroul calculatorului. Credeam că dumneavoastră și ceilalți v-ați retras pe timpul nopții.

– Am crezut că și tu ai făcut la fel, spuse Shada, aruncând o privire spre cel mai apropiat raft în timp ce pășea spre el. Fiecare locșor era complet plin de teancuri de datacarduri; fiecare teanc fiind format din opt până la zece. O colecție incredibilă de cunoaștere.

– Sau ce or fi făcând droizii noaptea.

– Oh, de obicei mă închid o vreme, îi zise 3PO. Dar în timpul discuției mele de mai devreme cu stăpânul Car'das, acesta mi-a propus să stau de vorbă cu calculatorul lui principal. Nu că cel de la bordul *Sălbaticului Karrde* nu ar fi o companie plăcută, firește, adăugă el iute. Dar trebuie să recunosc că uneori îi simt lipsa lui R2 și a celor de felul meu.

– Înțeleg, îl asigură Shada, simțind cum i se forma un nod în gât. Uneori poți să te simți foarte singur acolo unde nu este locul tău.

– Chiar așa, zise 3PO cu interes. Cred că întotdeauna am presupus că ființele umane se pot adapta oricărui loc și oricărei situații.

– A te putea adapta la ceva nu înseamnă neapărat că îți și place, observă Shada. În multe feluri și eu sunt la fel de nelalocul meu la bordul *Sălbaticului Karrde* ca și tine.

Droidul își lăsa capul într-o parte.

– Îmi pare rău, stăpână Shada, spuse el părând îndurerat. Nu știam că vă simțiți așa. Vă pot ajuta cu ceva?

– Poate să mă ajuți să mă întorc acolo unde îmi este locul. Shada făcu semn spre biroul calculatorului. Ai ajuns să cunoști calculatorul destul de bine pentru a reuși să faci o căutare în arhiva lui Car'das?

– Cu siguranță, zise 3PO părând dintr-odată îngrijorat. Dar acesta este echipamentul stăpânului Car'das. Nu sunt sigur că ar trebui...

– O să fie bine, îl liniști Shada. Nu fur nimic. Tot ce vreau este o informație.

– Cred că asta ar fi în regulă, spuse 3PO părând încă nesigur. Cu toții suntem oaspeții lui și adesea oaspeții dețin conducerea tacită a casei...

Se opri când Shada ridică o mână.

– Poți s-o faci? întrebă ea iar.

– Da, stăpână Shada, replică el pe un ton cumva intimidat. Ce doriți să caut?

Shada inspiră adânc...

– Emberlene, veni o voce înceată din spatele ei. Planeta Emberlene.

– Oh, vai! tresări 3PO. Shada se roti pe loc, ușor aplecată, mâna zburându-i în tunică pe mânerul pistolului...

– Iartă-mă, spuse Car'das ieșind la iveală de după cercul interior de rafturi. Nu am vrut să te iau prin surprindere.

– Sper că nu, zise Shada, încă ținând mâna pe pistol, mușchii și reflexele fiindu-i gata de luptă. În cazul în care Car'das era deranjat de prezența ei aici...

– Nu te-am auzit venind.

– Nu am vrut să mă auzi, spuse el zâmbind. Sper că nu ai de gând să folosești pistolul, da?

Se terminase cu subtilitatea Mistryl.

– Nu, firește că nu, zise ea, retrăgându-și mâna de pe el. Eu doar...

Se întrerupse, încruntându-se, când vorbele pe care el le rostise cu o clipă mai înainte ajunseră brusc la mintea ei conștientă.

– Ce ai zis când ai venit?

– I-am spus lui 3PO că vrei să caute planeta Emberlene, zise Car'das privind-o fix. Asta *este* ceea ce voiai să cauți, nu, tânăra mea gardă Mistryl din umbră?

Primul ei impuls a fost să nege. Dar uitându-se în acea privire directă, știu că ar fi fost o pierdere de vreme.

– De când știi? întrebă ea în schimb.

– Oh, nu de prea mult timp, zise el dând din mână într-un gest ciudat de modestie. Am bănuit, firește, dar nu am *știut* cu adevărat până nu i-ai învins pe cei patru bandiți în fața locului lui Bombaasa.

Shada se strâmbă.

– Deci Karrde a avut dreptate, spuse ea. S-a gândit că dacă își dă numele lui Bombaasa, în cele din urmă, vei afla.

Car'das scutură din cap.

– Ai înțeles greșit. Bombaasa nu lucrează pentru mine și nici eu pentru el. De fapt, în afară de Entoo Nee și de alți câțiva din casa mea, nimeni nu lucrează pentru mine.

– Da... te-ai retras, mârâi Mara. Am uitat.

– Sau nu crezi cu adevărat, zise Car'das. Spune-mi, ce vrei pentru Emberlene?

– Ceea ce vrea toată lumea, zise ea. Cel puțin ceea ce vor pentru lumi mari, importante, cum este Caamas. Vreau dreptate pentru poporul meu.

Car'das clătină din cap.

– Poporul tău nu vrea dreptate, Shada, spuse el, cu o tristețe infinită în voce. Nu a vrut niciodată.

– Ce tot vorbești? întrebă Shada simțind cum i se încălzea fața. Cum îndrăznești să ne judeci? Cum îndrăznești să judeci pe *oricine*? Stai aici măreț și superior, fără să te înjosești niciodată să îți murdărești mâinile în timp ce toată lumea suferă și moare...

Se opri, furia ei crescând față de atitudinea lui, luptându-se cu teama adânc înrădăcinată de a-și pierde controlul.

– Nu știi cum e pe Emberlene, rosti ea. Nu ai văzut niciodată suferința și mizeria. Nu e treaba ta să spui că am renunțat.

Car'das ridică sprâncenele.

– N-am spus niciodată că ați fi renunțat, o corectă el cu blândețe. Ceea ce am spus a fost că nu ați vrut dreptate.

– Atunci ce *vrem*? mârâi Shada. Pomană? Milă?

– Nu. Car'das clătină din cap. Răzbunare.

Shada miji ochii.

– Ce tot vorbești?

– Știi de ce a murit Emberlene, Shada? Întrebă Car'das. Nu *cum* a murit – nu furtuna de foc și atacul aerian și spațial puternic care au distrus-o în final – ci *de ce*?

Shada se holbă la el, o neliniște întunecată începând să se agite în flacăra mâniei și frustrării ei. În spatele acestor ochi era ceva ce nu-i plăcea deloc.

– Cineva s-a temut de puterea și de prestigiul nostru crescând și a hotărât să ne dea drept exemplu, spuse ea cu grijă. Unii cred că aceea persoană a fost însuși Palpatine, de aceea nu am lucrat niciodată pentru Imperiul lui.

Sprâncenele se ridică iar.

– Niciodată?

Shada trebui să-și ia ochii de la aceea privire.

– Aveam milioane de refugiați de îmbrăcat și de hrănit, zise ea, vocea sunându-i spart și în apărare. Da, uneori am lucrat chiar și pentru Imperiu.

Pentru o clipă, în încăpere se lăsă o tăcere stânjenitoare.

– Principiile sunt adesea așa, nu? spuse Car'das în cele din urmă. Atât de alunecoase. Atât de greu să le păstrezi.

Shada se uită iar la el, încercând să găsească o replică destul de tăioasă. Dar nu îi venea nimic în minte. În cazul lui Emberlene – în cazul Mistryl – cinismul lui tăcut era mult prea adevărat.

– Oricum, acest principiu anume nu a avut nicio valoare, continuă Car'das. De fapt, Palpatine nu a avut nimic de a face cu distrugerea lui Emberlene.

Trecu pe lângă ea și se îndreptă spre raftul din spatele lui 3PO.

– Am adevărata istorie a lumii tale chiar aici, zise el făcând semn spre șirul de sus de datacarduri. Am adunat toate informațiile la un loc când am știut că vei veni aici cu Karrde. Vrei să o vezi?

Automat, Shada păși către el... ezită.

– Ce vrei să spui cu *adevărat*? Întrebă ea. Ce vrea să spună oricine cu asta? Știm amândoi că istoria este scrisă de învingători.

– Istoria este, de asemenea, scrisă și de cei de pe lături, zise Car'das, încă ținându-și mâna lângă datacarduri. De caamas, de alderaanieni și de Jedi. Popoare care nu au avut nicio parte și niciun câștig în ceea ce s-a întâmplat. I-ai acuza pe *toți* de minciună?

Shada înghiți, teama și o senzație îngrozitoare de inevitabilitate răsu-cindu-i-se în jurul gâtului.

– Și ce spun toate aceste părți dezinteresate? întrebă ea.

Încet, Car'das își coborî mâna.

– Spun că înainte cu trei ani de distrugerea ei, zise el cu blândețe, conducătorii lui Emberlene au pornit o campanie violentă de cuceriri. Că în primii doi ani și jumătate, au distrus, au cucerit și au jefuit fiecare dintre celelalte douăsprezece lumi aflate în apropiere.

– Nu, se auzi Shada șoptind. Nu. Nu poate fi adevărat. Nu am... nu am fi putut face așa ceva.

– Cetățenilor obișnuiți nu li s-a spus povestea adevărată, desigur, zise Car'das. Deși îmi închipui că majoritatea ar fi putut citi printre rânduri dacă ar fi vrut într-adevăr să afle ce făceau conducătorii lor. Dar aveau parte de triumf și de prăzi, de mândrie și de glorie. De ce să se mai obosească cu simplul adevăr?

Din nou, Shada trebui să își ia ochii de la acea privire. *Nu a fost vina mea, voi ea să protesteze. Nu am fost acolo. Nu am făcut-o eu.*

Dar cuvintele erau goale, iar ea știa asta. Nu, nu ea fusese cea care pregătise cuceririle lui Emberlene și care așteptase cu nerăbdare mai mult. Dar, pentru că își dedicase viața grupului Mistryl, ajutase în felul ei la perpetuarea minciunii.

Totul pentru că voise să schimbe ceva.

– Nu ar trebui să iei nimic din astea personal, Shada, răspunse Car'das încet gândurilor ei. Nu ai știut; iar dorința de a face o schimbare este ceva adânc înrădăcinat în fiecare dintre noi.

Shada îi aruncă o privire sfredelitoare.

– Ieși din mintea mea! se răsti ea. Gândurile mele nu te privesc.

El își plecă scurt capul.

– Îmi cer iertare, zise el. Nu am vrut să mă bag. Dar când cineva strigă, de obicei e greu să nu auzi.

– Ei, mai încearcă. Shada inspiră adânc. Și ce s-a întâmplat? Cum am fost opriți?

– Victimele voastre și potențialele victime erau prea slabe pentru a se împotrivi de unele singure, spuse Car'das. Așa că și-au adunat resursele și au angajat o armată de mercenari. Armata a fost... poate mult prea sânguincioasă.

Mult prea sânguincioasă. Din nou, Shada căută o replică arzătoare. Din nou, nu putu spune nimic.

– Și toți din sector s-au bucurat, murmură ea.

– Da, zise Car'das încet. Însă pentru oprirea unei mașinării de război periculoase. Nu pentru suferința inocenților.

– Nu, inocenții nu sunt niciodată o prioritate, nu? spuse Shada, auzindu-și amărăciunea din voce. Istoria ta adevărată, zice, și cine a fost armata care ne-a distrus? Sau cine au fost sponsorii lor?

Fața lui păru să se relaxeze abia vizibil.

– De ce vrei să știi?

Shada ridică din umeri, o cocoșare neplăcută cu mușchii brusc oboșiți.

– Poporul meu nu a știut niciodată cine a făcut-o.

– Și dacă ți-aș da informația, ce ai face cu ea? întrebă Car'das. Ai întoarce răzbumarea Mistryl împotriva lor după atâția ani? Ai crea mai multă suferință printre și mai mulți inocenți?

Simți vorbele ca un jungher în inima.

– Nu știu cum o vor folosi, spuse Shada, iar lacrimile care îi veniră în ochi îi încețoșară brusc privirea. Tot ce știu este că acesta e ultimul lucru pe care îl pot duce înapoi, care m-ar putea... Se întrerupse, ștergându-și furioasă ochii.

– Nu vrei să te întorci la ele, Shada, zise Car'das. Trăiesc într-o minciună, chiar dacă știu asta sau nu. Nu e pentru tine.

– Trebuie, spuse Shada nefericită. Nu înțelege? Trebuie să muncesc pentru ceva mai important decât mine. Întotdeauna am avut nevoie de asta. Trebuie să am ceva la care să țin și pentru care să servesc, în care să pot crede.

– Ce zici de Noua Republică? întrebă Car'das. Sau de Karrde?

– Noua Republică nu mă vrea, replică ea. Iar Karrde... Clătină din cap, simțind o arsură în gât. Karrde e un contrabandist, Car'das, cum ai fost și tu. Ce fel de țel e ăsta?

– Oh, nu știu, spuse Car'das gânditor. Karrde a schimbat mult organizația de când am părăsit-o.

– E tot la limită, zise Shada. E tot ilegală și pe ascuns. Vreau ceva onorabil, ceva nobil. Cer prea mult?

– Nu, firește că nu, spuse Car'das. Totuși, Karrde e mai mult un comerciant de informații acum, nu un contrabandist. Nu e măcar nițel mai bine?

– Nu, zise Shada. De fapt, e mai rău. Afacerile cu informații nu înseamnă decât a vinde proprietatea privată a oamenilor celor care nu merită să o dețină.

– Interesant punct de vedere, murmură Car'das, mutându-și privirea spre dreapta Shadei. *Tu* te-ai gândit vreodată așa?

– Până acum, nu, răspunse vocea lui Karrde.

Shada se roti, scuturându-și din ochi ultimele lacrimi rămase. În dreapta ei, îmbrăcat în halat și cu papucii de pe navă, Karrde stătea chiar la marginea cercului interior, uitându-se la ea cu o expresie ciudată.

– Poate că ar trebui să îmi revizuiesc gândurile, adăugă el.

– Ce faci aici? întrebă Shada.

– Car'das m-a chemat, zise Karrde. Se uită la acesta, încruntându-se. Cel puțin, *cred* că m-a chemat.

– Oh, da, fără îndoială, îl asigură Car'das. Mă gândeam că ar trebui să participi la această parte a conversației. Își plecă capul puțin spre Shada. Din nou, îmi cer iertare, Shada, dacă te-am surprins.

Shada își ascunse o grimasă.

– E plin de surprize, nu? comentă ea.

– Întotdeauna a fost așa, aprobă Karrde pășind lângă ea. În regulă, Car'das. Cele două marionete ale tale au sosit și îți așteaptă comenzile. Ce vrei de la noi?

Car'das căscă ochii într-o expresie inocentă.

– Eu? protestă el. Nu vreau nimic de la voi, prieteni. Din contră, doresc să vă fac un dar.

Shada se uită repede la Karrde și primi în schimb aceeași privire bănuitoare.

– Zău, spuse Karrde sec. Și care ar fi acest dar?

Car'das zâmbi.

– Niciodată nu ai gustat surprizele, nu, Karrde? zise el. Nu te descurci prea rău cu ele, desigur, dar le primești foarte prost. Însă cred că asta o să îți placă.

Se întoarse spre raftul din spatele său și alese două datacarduri din partea de sus.

– Acesta este darul meu, spuse întorcându-se din nou cu fața la ei, ținând câte un datacard în fiecare mână. Aici – ridică mâna dreaptă – este istoria lui Emberlene despre care tocmai vorbeam cu Shada. Ceva ce își dorește foarte mult sau, cel puțin, în trecut a crezut că își dorește. Aici – ridică mâna stângă – este un datacard pe care l-am făcut special pentru voi. Unul despre care eu cred că va aduce mai multe beneficii pe termen lung, pentru toată lumea.

– Ce-i pe el? întreabă Karrde.

– Informații utile. Car'das puse datacardurile unul lângă altul pe birou. Puteți lua unul dintre ele. Vă rog să alegeți.

Lângă ea, Shada îl simți pe Karrde inspirând adânc.

– E alegerea ta, Shada, spuse el încet. Ia-l pe care îl vrei.

Shada se uită la cele două datacarduri, așteptând începerea acelei tulburări emoționale inevitabile. Singura ei șansă de a se alătura iar Mistryl – poate chiar singura șansă de a scăpa cu viață după ce ele o condamnaseră la moarte – era acolo, la stânga ei. La dreapta era ceva necunoscut, adunat de un om care ar fi putut fi cu ușurință pe jumătate nebun, în beneficiul unui alt om al cărui singur scop în viață era antiteza a ceea ce ea își dorise întotdeauna.

Dar, spre surprinderea și îngrijorarea ei, tulburarea nu avu loc. Oare dezvăluirile făcute mai devreme de Car'das o curățaseră cu totul din ea, se întreabă Shada în treacăt, nemailăsându-i puterea de a simți mânie ori nesiguranță?

Dar nu. Nu era nicio tulburare pentru că nu avea de luat cu adevărat o decizie. Car'das avea dreptate: nu mai putea lucra cu Mistryl, care servise, omorâse și murise pentru ca Emberlene să se poată ridica odată. Nu acum când știa ce fusese Emberlene.

Și, cu siguranță, nu acum când înțelegea ce ar fi putut face cei Unsprezece cu informațiile de pe datacard.

Dreptatea pe care crezuse odată că o căuta fusese deja făcută. Tot ceea ce ar fi putut crea datacardul ar fi fost răzbunare.

Întinzându-se spre birou, abia conștientă că acum rupea ultimul pod care o lega de trecutul ei, luă datacardul din dreapta.

– Sunt mulțumit de tine, Shada D’ukal, copilă a Mistryl, zise Car’das cu o căldură pe care ea nu o mai auzise până atunci în vocea lui. Îți promit că nu vei fi dezamăgită.

Shada se uită la Karrde, pregătindu-se pentru reacția lui la dezvăluirea lui Car’das. Dar acesta nu făcu decât să zâmbească.

– Nu-i nimic, spuse el. Știu de mult cine ești.

Shada se uită iar la Car’das.

– Cine *am fost*, îl corectă ea pe Karrde încet. Ce sunt acum... nu știu.

– Îți vei găsi calea, o asigură Car’das. Brusc, își îndreptă spatele și își frecă mâinile. Dar acum e timpul să plecați.

Shada clipi.

– Deja? Credeam că avem timp până dimineață.

– Ei, *este* dimineață, zise Car’das dând ocol biroului și luându-i pe Karrde și pe Shada de câte o mână. Cel puțin, e aproape dimineață. Haide... mai aveți multe de făcut. Și tu, 3PO... vino.

– Și asta? spuse Shada fluturând datacardul în timp ce Car’das îi grăbea spre ieșire pe intervalul dintre rafturi.

– Puteți să îl citiți pe drumul spre punctul de întâlnire, îi zise Car’das. Doar voi doi – nimeni altcineva. După aceea, cred că veți ști ce să faceți. Ajunseră la ușă, iar Car’das o deschise cu un semn.

– Și tu? întrebă Karrde în timp ce bătrânul îi conducea pe coridorul acum bine luminat către camerele lor.

– Ușa mea vă este deschisă întotdeauna, răspunse Car’das. Oricăruia dintre voi, firește. Veniți oricând doriți. Dar acum, trebuie să vă grăbiți.

O oră mai târziu, *Sălbaticul Karrde* se ridică de pe Exocron și se depărtă prin spațiu. O oră după aceasta, după ce se asigurase că erau pe drumul cel bun, spre punctul de întâlnire cu nava aing-tii, Karrde o duse pe Shada în biroul lui.

Și stând amândoi în fața ecranului de pe masă, citiră datacardul.

Shada rupse prima tăcerea.

– A avut dreptate, nu? murmură ea. E incredibil. Dacă este adevărat, adică.

– Oh, e adevărat, spuse Karrde uitându-se fix la ecran în timp ce mintea îi gonea nebunește. Shada nu calificase bine situația: *incredibil* nu era nici măcar pe aproape de corect.

– Oricum o fi fost, toată viața lui Car’das a fost de încredere.

– Asta pot să cred. Shada scutură din cap. Presupun că o să le cerem aing-tiilor să ne ducă drept pe Coruscant?

Karrde ezită. Desigur, Coruscant era alegerea evidentă.

Dar exista o întreagă gamă de posibilități. Unele erau chiar foarte interesante.

– Karrde? îi întrerupse Shada șirul gândurilor, pe un ton dintr-odată bănuitor. Noi *chiar* ducem asta pe Coruscant, da?

El îi zâmbi.

– De fapt, nu, spuse el. Cred că putem face ceva mai bun.

Se uită iar la ecran, simțind cum surâsul îi devenea neînduplecat.

– Mult, mult mai bun.

Stând cu picioarele depărtate pe pasarela de comandă a distrugătorului spațial imperial *Tiranic*, căpitanul Nalgol se uita în gol la bezna de dincolo de videcrane. Tot nu era nimic de văzut acolo, desigur, doar dacă vreuna dintre navele lor sondă se întâmpla să intre în marginea ecranului lor de invizibilitate, ori dacă voia să contemple capătul murdar al cometei de lângă ei. Însă era o tradiție ca un căpitan de navă să privească universul de pe punte, iar Nalgol se simțea cam tradiționalist azi.

Patru zile. Încă patru zile, și această lipsă de activitate lungă și batjocoritoare avea să se încheie în cele din urmă. Doar patru zile, asta dacă echipa de șoc încă se încadra în program.

Patru zile.

Din capătul opus al pasarelei de comandă auzi apropiindu-se pași care bocăneau încet ai șefului Contrainformațiilor, Oissan. Întârziase aproape zece minute, observă el cu neplăcere uitându-se la ceas.

– Domnule căpitan, zise Oissan gâfâind ușor când ajunsese lângă Nalgol. Am raportul ultimei navete-sondă.

Nalgol se întoarse spre el, remarcând roșeața de pe fața lui Oissan.

– Ai întârziat, spuse el.

– A fost nevoie de o analiză mai atentă decât de obicei, zise Oissan anevoie, întinzând un datapad. Se pare că navele de lângă Bothawui aproape că au pornit războiul cu câteva zile mai devreme.

Nalgol miji ochii când luă datapadul.

– Ce tot spui? întrebă el, căutând documentul potrivit.

– Una dintre navele de luptă ishori s-a hotărât să se ia de diamali, spuse Oissan. A ajuns aproape să-i forțeze la luptă deschisă.

Nalgol înjură pentru sine, uitându-se peste raport. Dacă nebunii ăștia de extratereștri înfierbântați își începeau ostilitățile înainte ca echipa de șoc să fie gata...

– Ce i-a oprit? întrebă el. Lasă; uite, adăugă el cercetând acea secțiune. Interesant. A obținut cineva identificarea aceluia cargonot?

– Niciuna dintre navele-sondă nu a fost destul de aproape, zise Oissan. Dar traficul de comunicații care a urmat prin flotă a spus că a fost înaltul consilier Organa Solo. Totuși, acest lucru nu este confirmat.

– Dar foarte posibil, mârâi Nalgol. Fără îndoială, este aici ca să-l ajute pe Gavrisom să-i calmeze pe toți.

– Fără îndoială. Oissan ridică din sprâncene. Se zvonește, de asemenea, că a adus un împunernicit caamas cu ea.

– I-auzi, zise Nalgol, simțind cum, încet, un zâmbet începea să îi întindă colțurile gurii. Nu mai spune.

– Ar trebui să știm sigur într-o zi sau două, comentă Oissan. Dacă Gavrisom are un caamas adevărat cu mesajul lui de pace, cu siguranță va defila cu el prin fața tuturor de îndată ce o va putea face.

– Într-adevăr, murmură Nalgol. Și dacă poate să îl țină aici să vorbească despre pace încă patru zile, vom putea spune că la distrugerea planetei Bothawui a fost de față un caamas. De față și, prin urmare, total de acord. Clătină din cap în semn de uimire. Uluitor. Mă întreb cum a reușit Thrawn să facă *asta*?

– Da, este uluitor, aprobă Oissan, fără să pară nici pe departe la fel de entuziasmat. *Eu* doar sper că nu a greșit socoteala pe undeva. O sută nouăzeci și una de nave de luptă ar fi cam mult pentru ca trei distrugătoare spațiale să le facă față de unele singure.

– Îți faci prea multe griji, îl dojeni Nalgol, înapoiindu-i datapadul. L-am văzut pe Thrawn la lucru; și nu socotește niciodată greșit. Echipa de șoc își va face treaba; iar apoi aceste nave de luptă ale tale vor începe să se sfâșie între ele. Tot ce vom avea de făcut va fi să eliminăm supraviețuitorii și să distrugem ce o mai rămâne din planetă.

– Sau așa zice teoria, oricum, spuse Oissan acru. Domnule căpitan, îmi permiteți să vă recomand ca cel puțin să ordonați *Tiranicului* și celorlalți să rămână în alertă cât mai stăm aici? Astfel ne vom putea mișca rapid dacă lucrurile încep mai repede decât ne așteptăm.

– Asta ar însemna și patru zile de uzare a instinctelor de luptă, îi aminti Nalgol. Nu cred că va fi folositor.

– Dar dacă lucrurile izbucnesc prea repede...

– Nu se va întâmpla, îl întrerupse Nalgol brusc. Dacă Thrawn zice patru zile, patru zile va dura. Punct.

Oissan inspiră adânc.

– Da, să trăiți, mormăi el.

Nalgol se uită la ușă, simțind un amestec de dispreț și de milă. Până la urmă, Oissan nu îl întâlnise niciodată pe Thrawn; nu auzise niciodată încrederea și autoritatea din glasul Marelui Amiral. Cum ar fi putut înțelege?

– În regulă, facem un compromis, zise el. Voi ordona ca în această după-amiază să înceapă pregătirile preliminară de luptă; și, cu o zi înainte de explozia programată, vom intra în alertă. Te simți mai bine?

– Da, domnule. Lui Oissan îi zvâcni buza. Vă mulțumesc, domnule.

– Și pregătirile preliminară de luptă vor începe acum pentru *tine*, continuă Nalgol, făcând semn către datapad. Vreau să alcătuiști o listă de priorități/amenințări pentru fiecare dintre navele de acolo. Pune în ea tot ce ai despre posibilitățile lor, apărare, toate punctele slabe și include detalii despre speciile căpitanilor și ale echipajelor dacă poți.

Zâmbi subțire.

– Când vom ieși, în cele din urmă, de sub acest ecran blestemat de invizibilitate, vreau să pot distruge ce a mai rămas fără să pierd nici măcar un turbo-laser sau o Pasăre-de-Pradă. Ai înțeles?

– Am înțeles, domnule căpitan, zise Oissan. O termin până mâine.

– Foarte bine. Nalgol dădu din cap. Ești liber.

Întorcându-se iute, Oissan se îndreptă cu pași repezi spre pupa, pe pasarella de comandă. Nalgol îl urmări o clipă, apoi se întoarse către imaginea goală ce se vedea pe videcaran.

Patru zile. Patru zile, și vor avea, în final, șansa să măcelărească pleava Rebelă.

Zâmbi în întuneric. Da, astăzi chiar se simțea foarte tradiționalist.

Cu o tresărire, Luke se trezi.

Pentru o clipă, rămase luptându-se cu poticnirea obișnuită a dezorientării provocate de transă, în timp ce făcea o evaluare rapidă a situației lui. Ședea pe un scaun cam inconfortabil, observă el, cu un panou de control nefamiliar în fața lui și cu o cupolă dincolo de el. De undeva din spatele său, câteva lumini străluceau ușor; în față, în afara cupolei, era complet întuneric...

Clipi brusc, trezindu-se de tot. *Complet întuneric?* Își desfăcu anevoie centurile, uitându-se în același timp la ceas.

Și se opri, aruncând ceasului încă o privire. Fusese în transa de vindecare aproape cinci ore.

Cinci ore?

– Mara, ți-am spus să mă trezești în două ore, strigă el către spatele navei, eliberându-se de centuri și ridicându-se greoi în picioare.

– Ce s-a întâmplat, ai adormit și tu acolo?

Dar nu primi niciun răspuns, doar piuitul agitat al lui R2.

Iar Mara lipsea.

– Oh, nu, oftă Luke, întinzându-și mintea pentru a cerceta fiecare colțisor al navei. Mara nu era de găsit.

– R2, unde e? zise el repede, lăsându-se într-un genunchi și ridicând datacardul pentru traducere, care era încă prins de droid. Cuvintele se desfașurară pe el...

– Cum adică a plecat? întrebă el. Când? De ce?

R2 gemu plângător. Luke se uită la vorbele care se scurgeau pe datapad, simțind un gol în stomac. Mara plecase în urmă cu cinci ore, imediat după ce el intrase în transă. R2 nu știa unde se dusese și nici de ce.

Dar la aceste întrebări Luke putea deja să ghicească răspunsurile.

– E în regulă, suspină el, bătându-l pe droid cu palma în semn de îmbărbătare în timp ce se ridică în picioare. Știu că nu aveai cum să o oprești.

Se duse la trapă, gustul fricii puternice amestecându-se cu gândul amar că orice s-ar fi dus să facă, era mult prea târziu ca el să o mai poată opri.

– Ai grijă de navă, îi spuse el micului droid, deschizând trapa. Mă întorc cât pot de repede.

Păși afară, fără să se mai deranjeze cu scara, lăsându-se să cadă pe pământ. Chiar deasupra lui, printre vârfurile de stâncă din jur, petice de stele sclipeau puternic printre norii care pluteau; în jur, totul era cufundat în beznă. Mara, strigă el, rostindu-i fără speranță numele cu mintea prin întuneric.

Se văzu ca și cum o siluetă acoperită cu o mantie se clinti. Undeva, nu foarte departe, o prezență întunecată, ascunsă, părea să se miște. Mantia se crăpă...

Aici sus, răspunse gândul ei.

Luke se uită la beznă stâncii din fața lui, prins între ușurarea că ea era încă în viață și sentimentul grav, potrivit căruia ceva îngrozitor era încă pe cale să se întâmple. Imaginea dispăru când Mara păru să își tragă iar în jurul ei mantia mintală...

Unde ești? își trimise Luke gândul, înfrânându-și tentația de a străpunge coconul în care ea se retrăsese brusc și inexplicabil.

Simți ezitarea ei și suspinul aproape resemnat. Apoi, pâlpâindu-i în minte ca niște viziuni fragmentate zărite într-o lumină inegală, prinse o serie de imagini ale versantului din fața lui, marcând drumul pe care îl urmase. Trimițându-i o confirmare și o încurajare, se duse la stâncă și începu să urce.

Cățărarea nu fu nici pe departe atât de dificilă cum se așteptase și, cu mușchii întăriți în stil Jedi, drumul dură mai puțin de zece minute. O găsi pe Mara șezând pe o margine aproape de vârf, sprijinită la adăpostul parțial al unui stei aspru de piatră din lateral.

– Salut, spuse ea încet când el ajunsese pe ultima cornișă. Cum te simți?

– Complet vindecăt, zise el, încruntându-se la ea în timp ce se apropia și se așeza lângă Mara. Vocea îi fusese scăzută și controlată; însă în spatele mantiei întunecate a barierei ei mintale simțea urma unei tristeți incredibile.

– Ce se întâmplă?

În scăteierea slabă a stelelor văzu o mână ridicându-se și arătând în față.

– Mâna lui Thrawn este acolo, spuse ea. Se văd cele patru turnuri din spate profilându-se pe nori dacă lumina este bună.

Luke se uită în acea direcție, folosindu-și tehnicile de îmbunătățire senzorială. Se zăreau într-adevăr turnurile și peretele din spate, împreună cu o ceva aflat între cele două turnuri din stânga, care era probabil acoperișul plat al hangarului din care se luptaseră să scape cu câteva ore în urmă.

– Ce au făcut? întrebă el.

– Nu prea multe, zise Mara. Nava care era plecată... îți amintești locul liber pe care l-am văzut în zona de parcare? S-a întors cam acum trei ore.

Luke se strâmbă. O navă în bună stare, aflată chiar în fața celor pe care le sabotase. Gata să se îndrepte spre Bastion într-o clipă.

– Nu a plecat din nou?

Simți că Mara scutură din cap.

– Nu aș putea spune. Oricum, Parck zicea că vor afla toate informațiile de la pilot înainte de a lua o decizie.

– Înțeleg, murmură Luke. O acțiune pe care, în aceste circumstanțe, fără îndoială Parck și Fel o vor grăbi cât vor putea. O decizie rapidă, o ridicare iute pe cer, și Imperiul va avea Mâna lui Thrawn și toate secretele lui.

Și totuși, iată-i pe el și Mara stând aici. Așteptând.

Dar ce?

– E ciudat, știi, murmură Mara de lângă el. Chiar ironic. Iată-ne: femeia care și-a petrecut zece ani încercând să-și construiască o nouă viață și bărbatul care și-a petrecut aceeași zece ani gonind nebunește și încercând să salveze galaxia de fiecare nouă amenințare care și-a arătat fața urâtă.

– Noi suntem, da, zise Luke privind-o neliniștit. Întunericul din ea devenea și mai puternic...

– Totuși, nu sunt sigur că înțeleg ironia.

– Ironia este că Noua Republică fiind gata să se sfâșie, te-ai grăbit să mă salvezi pe mine, spuse Mara. Ignorându-ți responsabilitățile pe care ți le-ai atribuit singur pentru a salva acea femeie și viața ei.

Luke o simți inspirând adânc.

– Iar acea femeie, adăugă ea aproape neauzit, este acum cea care trebuie să sacrifice acea viață nouă pe care și-o dorea, pentru a salva Noua Republică.

Dintr-odată, o sclipire verde din depărtare îi lumină fața. O față împietrită; o față care se uita în noapte cu o durere și cu o singurătate uriașe.

– Se pare că ai ajuns la timp, zise ea când un tunet slab răsună din depărtare.

Urmă o a doua sclipire verde. Făcând un efort, Luke își smulse privirea de pe fața ei chinuită și se întoarse.

Tunurile trăgeau. Chiar în timp ce se concentra asupra lor, o altă pereche de raze verzi de turbo-laser țâșni pe cer din vârful unuiu dintre ele, urmată de o altă pereche de la alt turn. Trăgeau în direcția opusă celei în care se aflau el și Mara.

– Focuri de evaluare, probabil, zise Mara cu un glas de un calm amăgitor, ca al unui arc extrem de întins. Încearcă să măsoare distanța. Nu mai durează mult.

Luke se uită la ea. Durerea creștea în ea, împingând în bariera ei mintală ca apele umflate într-un baraj.

– Mara, ce se întâmplă?

– Știi, a fost ideea ta, continuă ea de parcă nu ar fi auzit întrebarea. Tu ești cel care a vrut atât de mult ca eu să devin un Jedi. Suspină cu putere, asemenea cuiva care se abține să plângă. Îți amintești?

Și atunci, dinspre fortăreață izbucni o vâlvătaie de focuri de turbo-laser, razele verzi fiind de această dată însoțite de o replică albastră, a armamentului chiss. Toate cele patru turnuri trăgeau acum, nebunește și fără încetare, toate în aceeași direcție. Luke își întinse gâtul, încercând să vadă, întrebându-se în ce trăgeau. Oare Karrde trimisese până la urmă niște trupe de ajutor? Oare Noua Republică îi găsisese? Sau Imperiul? Sau unul dintre acele o sută de pericole îngrozitoare despre care vorbea Parck? Se uită la Mara...

Și în acea clipă îngrozitoare, știu.

– Mara, găfâi el. Nu. Oh, nu.

– Trebuia făcut, zise ea cu un glas tremurat. În lumina focurilor de armă inamice, Luke vedea că ea nu mai încerca să își înfrâneze lacrimile. A fost singura cale de a-i împiedica să ia toate astea și să le dea Bastionului. Singura cale.

Luke se uită iar la fortăreață, pumnalul durerii Marei înfigându-se în inima lui, mintea fiindu-i invadată de o agitație de gânduri și de grabă. Dacă s-ar fi trezit mai devreme – dacă ar fi trecut cu forța de barierele ei mintale când erau în fortăreață și ar fi aflat planul ei secret – dacă și-ar fi întins chiar acum Forța cu toată puterea...

– Nu, murmură Mara cu o oboseală infinită în voce. Te rog, nu. Este sacrificiul meu, nu înțelege? Sacrificiul final prin care trebuie să treacă orice Jedi.

Mâna ei nesigură se întinse pentru a o atinge pe a lui. Era foarte rece.

– Nu poți să faci nimic. Absolut nimic.

Luke inspiră zgomotos, aerul rece al nopții înfigându-se în plămânii lui ca gheața de pe Hoth, mâinile, mintea și inima îl dureau de dorința copleșitoare de a face ceva. De a face *orice*.

Dar Mara avea dreptate. Putea să nu-i placă, putea să se opună amarnic; dar în adâncul sufletului, știa că avea dreptate. Universul nu era responsabilitatea lui. Deciziile luate de alți oameni – acțiunile lor, consecințele, chiar sacrificiile – nici acestea nu erau responsabilitatea lui.

Mara făcuse o alegere și acceptase consecințele acesteia. Iar el nu era dator și nici nu avea dreptul de a încerca să i-o ia.

Ceea ce îi lăsa doar un sigur lucru de făcut. Apropiindu-se de ea, își puse brațul în jurul ei.

Pentru o clipă, ea se împotrivi, vechile temeri, obiceiuri și singurătatea amestecându-se cu durerea tulburată, făcând-o să își încordeze mușchii pentru a-l îndepărta. Însă doar o clipă. Apoi, de parcă și această parte a vieții ei ar fi fost acum pierdută, se lipi de el, barierele ei construite cu atâta grijă dându-se în lături când ea își revărsă în final durerea și pierderea pe care le ținuse ascunse atât de adânc în sine.

Luke își strânse mai bine brațul în jurul ei, murmurând vorbe fără rost în timp ce se lupta alături de ea prin furtuna de durere și de nefericire, absorbind ce putea din ea și oferindu-i în schimb toată alinarea și căldura de care era în stare. În depărtare, focurile de turbo-laser trase din turnuri se intensificară...

Și atunci, deasupra marginii stâncii, o zări. Trecând pe aproape de un deal din depărtare, carena ei fiind poleită de efectul supraréalist al scuturilor activate complet în atmosferă, se sucea și se zvârcolea ca o ființă vie în timp ce evita și se ferea ori, pur și simplu se scutura prin furtuna de foc distrugătoare care pârzolea aerul din jurul ei. Ca răspuns, trăgea constant, dar inutil, în roca neagră impenetrabilă ce se ridica în fața ei. Trasă ca un mynock de un cablu de către radiobaliza de apelare

pe care Mara o vârase în sistemul de comunicații al uneia dintre navele extraterestre, își continua drumul ei drept către ușa deschisă a hangarului, singurul punct slab al întregii fortărețe. Nava personală a Marei, singurul lucru din univers care era cu adevărat al ei.

Focul lui Jade.

Lacrimile se opriseră acum, iar umerii Marei se încordară sub mâna lui Luke când ea se întinse pentru a privi. *Focul* aproape ajunsese acum la Mâna lui Thrawn, iar Luke vedea că sub efectul de poleială carena fusese ruptă în douăsprezece locuri diferite, în spatele unora dintre ele strălucind vârtejul galben al flăcărilor turbate. Tunurile își intensificară atacul; dar era prea târziu. *Focul* plonjă pentru ultima dată, dispărând...

Și cu o bilă de foc galben-portocalie strălucitoare, care explodează spre munții din depărtare, luminând peisajul ca lumina zilei pe Coruscant, își atinse țelul.

Sunetul exploziei care avu loc după o secundă păru curios înfundat, ca și cum peretele înconjurător din piatră de Hijarna nu ar fi fost afectat de sunet așa cum, probabil, nu fusese afectat nici de explozie. Câteva secunde mai târziu, o altă detunătură chiar și mai înceată ajunsese la ei, sunetul fiind răsrânt de munți. Turnurile, aproape împotrivindu-se, încetară focul.

Și, încă o dată, liniștea nopții se lăsă în jurul lor.

Rămaseră acolo, în tăcere, multă vreme, ținându-se unul de altul în timp ce priveau strălucirea galbenă răsucită care era rugul funerar al *Focului*. Încet, pe măsură ce incendiul din hangar se stinge, Luke simțea cum durerea Marei dispărea și ea.

Dar, spre surpriza lui, nu amărăciunea deznădăjduită și nici chiar simpla epuizare nu se ridicară în ea pentru a lua locul durerii. Își deplânse pierderea și își consumase durerea; iar acum, așa cum se întâmpla întotdeauna cu ea, era vremea să pună deoparte sentimentele și emoțiile și să se concentreze din nou asupra a ceea ce trebuia făcut.

Și, într-adevăr, un minut mai târziu, Mara se mișcă în brațele lui.

– Ar trebui să mergem, spuse ea cu o voce ușor răgușită ca urmare a plânsului, dar altfel calmă și clară. O să se lupte cu focul o vreme. Probabil că asta este cea mai bună ocazie a noastră de a ne strecura înăuntru.

– După puterea exploziei, mă gândesc că am distrus tot ce era în hangar, comentă Mara în timp ce coborau pe stâncă spre nava lor.

– Cel puțin în ceea ce privește capacitatea de zbor. S-ar putea să mai poată salva ceva în spate de tot, dar o să aibă de furcă până o să le scoată de acolo.

Se bâlbâia, știa, cuvintele rostogolindu-i-se în toate felurile în urma acelei epuizante lovituri emoționale pe care tocmai o suferise. Nu-i plăcuseră niciodată bâlbâiții, iar ideea că ea însăși devenise unul, chiar și temporar, o cam scotea din sărite.

Dar, destul de ciudat, nu o făcea să se rușineze. Nici această parte nu era un mister. Dacă după ce vărsase totul asupra lui cum făcuse acolo sus

nu își schimbase opinia despre ea, probabil că nici după puțină bâlbâială nu avea s-o facă.

Și nu își schimbase părerea. Probabil că asta era cea mai surprinzătoare parte. Chiar nu și-o schimbase. Coborând pe stâncă, încă simțea aceeași căldură și aprobare trecând prin el ca atunci când o strânsese în brațe.

Mai erau, de asemenea, în acest amestec și ceva mai multă grijă și protecție excesivă decât i s-ar fi părut ei confortabil. Dar nu făcea nimic. Așa era Luke și cu siguranță putea să i se împotrivescă.

– Tot nu știu cum o să facem asta, zise Luke legănându-se ușor pe o porțiune de piatră desprinsă din spatele ei înainte de a-și recăpăta echilibrul.

– Ar dura mult prea mult să mai intrăm prin peștera.

– Știu, aprobă Mara. Parck a pomenit că sunt găuri în zid. Cred că va trebui să mergem pe jos până acolo și să ne cățărăm cumva pe un zid.

– O să fie dificil, o avertiză Luke. Nu o să mai fie nici pe departe la fel de amabili cu noi ca data trecută.

Mara pufni.

– Nu-i nimic, spuse ea pe un ton amenințător. Nici eu nu mai sunt chiar la fel de amabilă cu ei.

Acum, în față și în jos, abia vizibilă în lumina slabă a stelelor, zărea nava pe care o împrumutaseră, imediat după o ultimă fisură îngustă în stâncă. Adunându-și puterile, Mara sări peste gaură către un bolovan plat...

Și se opri brusc, dând din mâini pentru a-și păstra echilibrul pe piatră când șocul îi îngheță mușchii. Dintr-odată, pe neașteptate, un gând straniu sau un sunet îi apărui în minte.

– *Jedi Sky Walker? Ești acolo?*

Pierdu lupta pentru echilibru și căzu cam stângaci la pământ, abia reușind să aterizeze în picioare. Dar nici nu observă. Acolo, la navă, așezate pe panourile ca ale unui vânător TIE, erau douăsprezece umbre care băteau din aripi cu nerăbdare. Chiar când Luke ateriză lângă ea, una dintre ele se desprinsese de navă și zbură până la piatra de pe care tocmai săriseră ei.

– *Tu ești, într-adevăr, îi răsună gândul în minte, vorbele fiind pline de agitație și ușurare. Am văzut focul uriaș și m-am temut că tu și Mara Jade ați pierit.*

Era Copilul Vânturilor.

Iar ea îl auzea.

Se uită la Luke, văzu propria lui surpriză reflectată în minte și pe față.

– *Chiar îți plac schimbările dramatice, nu? Îngăimă ea făcând semn cu capul către qom qae. Frumoasă mișcare. Zău.*

Luke își ridică mâinile cu palmele spre exterior.

– Hei, nu te uita la mine, protestă el. N-am nimic de-a face cu asta.

– *Ascultați-mă, vă rog, interveni Copilul Vânturilor nerăbdător. Trebuie să mergeți în ajutorul qom jha-ilor. Amenințătorii le-au invadat casa.*

– Adică peștera? zise Luke încruntându-se.

– În întregime? adăugă Mara. Sau doar în partea din față?

Avu loc o conversație rapidă între extraterestru și ceilalți care încă stăteau pe navă.

– *Nu știm*, spuse Copilul Vânturilor. *Prietenii mei din acest cuib al qom qae-ilor i-au văzut intrând în peșteră cu crengi mari și cu mașinării.*

Mara se uită la Luke.

– Crengi mari?

– Armament greu, bănuiesc, răspunse el. Cât de lungi erau aceste crengi?

– *Unele erau de două ori mai lungi ca un qom qae*, zise Copilul Vânturilor întinzându-și aripile pentru comparație.

– Sunt cam mari ca să curețe peștera cu ele, spuse Mara. Se pare că și-au dat seama că așa am intrat.

– Și se pregătesc pentru cazul în care ne întoarcem, zise Luke încruntat. Ei, oricum știam că nu mai putem intra pe acolo. Sper doar că qom jha-ii au reușit să se ferească.

– Acum n-avem ce să mai facem, spuse Mara. Și dacă stăm aici și ne agităm nu facem decât să le dăm mai mult timp pentru a se pregăti.

– Ai dreptate, zise Luke fără tragere de inimă. Stai să mă duc să îl iau pe R2 și plecăm.

– *Nu vă duceți să-i ajutați pe qom jha-i?* întrebă Copilul Vânturilor neliștit când Luke trecu pe lângă el.

– Nu putem face nimic, îi spuse Mara. Trebuie să intrăm înapoi în Turnul Înalt imediat.

El se uită fix la ea.

– *Dar ați promis.*

– Nu am promis decât să facem ce putem, îi aminti Mara. În acest caz se dovedește că nu am putut face prea multe. Oftă. Uite, dacă mai contează, Amenințătorii nu vă consideră pe niciunul dintre voi ca fiind altceva decât niște dăunători mari și enervanți. Dacă de acum înainte stați departe de navele lor și de Turnul Înalt, cel mai probabil este că nu o să vă mai deranjeze.

– *Înțeleg*, zise Copilul Vânturilor, însă dezamăgirea încă se simțea în tonul lui. *Voi transmite acest mesaj.*

– Îmi pare rău că nu v-am putut ajuta mai mult, spuse Mara. Dar este un univers imperfect și nimeni nu primește niciodată ce vrea sau ce crede că vrea. O parte din a te face mare înseamnă să înfrunți asta, să o accepți și să mergi mai departe.

Qom qae-ul se îndreptă.

– *Și tu ce vrei, Mara Jade?*

Mara se uită la navă, la trapa deschisă prin care dispăruse Luke. Întâmplarea făcea că aceasta era o întrebare la care se tot gândise în ultima vreme. O întrebare care se amesteca cu emoții opuse și gânduri contradictorii, cu speranțe precaute și temeri prudente.

O întrebare pe care sigur nu era interesată să o discute cu un tânăr extraterestru străin.

– Tot ce vreau acum este o cale de a intra înapoi în Turnul Înalt, zise ea, alegând un scop mai apropiat. Hai să rezolvăm asta mai întâi, da?

Copilul Vânturilor păru să se înfioare.

– *Înapoi în Turnul Înalt? De ce?*

Luke reapăruse în deschizătura trapei acum și își folosea Forța pentru a-l coborî pe droid la sol.

– Ar dura prea mult să îți explic, spuse Mara. Dar este foarte important. Crede-mă.

– *Te cred, zise el cu o fervoare neașteptată. Te cred pe tine și pe Jedi Sky Walker. Ezită. Și vă pot arăta un drum.*

Mara se încruntă.

– Poți? Unde?

– *În direcția aceea, spuse el arătând cu capul spre un punct imediat la dreapta locului în care ar fi fost Mâna lui Thrawn. Prietenii mei zic că e o gaură în piatră lângă Lacul cu Pești Mici care duce în cavernă lângă locul prin care am intrat prima dată în Fortăreața Înaltă.*

Mara se uită la Luke, simțind cum un gând ciudat începea să i se strecoare în minte. Poate că nu avea nevoie să mai aibă de a face cu Turnul Înalt.

– E destul de mare ca să încăpem prin ea?

– *Nu știu. Copilul Vânturilor ezită. Dar mi se spune că e același coridor prin care trec termitile de foc când merg pe sub pământ.*

Mara simți înțepături în degete la această amintire. Ideea de a se strecura printr-o gaură în urma unei hoarde de termiti de foc îi făcea pielea de găină. Dar dacă aceasta era singura cale, atunci asta era.

– Stai să vorbesc cu Luke.

Se duse unde el stătea lângă droid și îl informă repede.

– Oricum, pare că merită verificat, aprobă el. Cât de departe este acest lac?

– *Nu durează mult, îl asigură Copilul Vânturilor. În zbor e foarte aproape.*

– Nu putem să luăm nava, îi spuse Luke. Amenințatorii ne-ar observa iute.

– *Nu mă refer la a zbura cu aparatul. Brusc, qom qae-ul păru să se îndrepte. Eu și prietenii mei vă vom duce acolo. Și nu vom fi văzuți.*

Mara și Luke se uitară unul la altul.

– Ești sigur? întrebă Luke privind grupul. Nu sunteți prea mulți, iar noi nu suntem atât de ușori pe cât părem. Și va trebui să-l luăm și pe R2.

– *Eu și prietenii mei vă vom purta acolo, repetă Copilul Vânturilor. Nu în speranța unui câștig, adăugă el iute, ci pentru că deja ați riscat mult pentru qom qae, iar noi nu v-am dat nimic în schimb. Este corect ca noi să facem asta.*

Luke se uită la Mara.

– Dacă mergem iar în subsol va însemna să urcăm din nou mult pe scara ascunsă, știi, o avertiză el. Ești sigură că ești pregătită?

Marei îi zvâcni buza.

– De fapt, nu cred că va mai trebui să intrăm în Turnul Înalt.

Luke se încruntă.

– Oh?

– Tocmai mă gândeam adineaori la sursa aia mare de energie pe care a observat-o R2 când am intrat prima dată în camera subterană, îi spuse ea. Cea din direcția în care Păstrătorul Promisiunilor spunea că este întotdeauna fatală pentru qom jha-ii care se rătăcesc în acea parte.

Se uită spre Turnul Înalt.

– Și atunci, adăugă ea încet, am început să mă întreb despre ce spunea Parck că le-a zis Thrawn. Că dacă se anunță vreodată că a murit, trebuie să îi aștepte întoarcerea în zece ani.

Simți momentul de zăpăceală al lui Luke, apoi încordarea emoțiilor lui când înțelese brusc.

– Ai dreptate, spuse el cu o voce joasă și întunecată. Ar fi în stilul lui, nu? Exact în stilul lui.

– Oricum, cred că merită să verificăm, zise Mara.

– Absolut, aprobă Luke, glasul și mintea umplându-i-se dintr-odată cu o nouă grabă. În regulă, Copile al Vânturilor, s-a făcut. Pregătește-ți prietenii și să mergem.

Maiorul care se uita urât de pe ecranul de comunicații de pe puntea de la pupa *Himerei* era între două vârste, supraponderal și aproape dureros de incult. Și, dacă răspunsurile lui arătau ceva, asta indică faptul că era lipsit de imaginație și nici deosebit de inteligent.

Dar, de asemenea, era complet și neabătut de loial superiorului său. Exact tipul de om, se gândea Pellaeon cu acreală, pe care Moff Disra l-ar fi ales în mod firesc să creeze o diversiune pentru el.

– Îmi pare rău, domnule amiral Pellaeon, spuse iar maiorul, dar excelența sa nu a lăsat instrucțiuni despre cum ar putea fi contactat. Dacă doriți să vorbiți cu șeful lui de cabinet, pot verifica dacă este disponibil...

– Eu am treabă cu Moff Disra în persoană, îl întrerupse Pellaeon, care era deja plictisit de acest joc. Și îți sugerez să îți aduci aminte cu cine stai de vorbă. Comandantul Suprem al Forțelor Imperiale trebuie, conform legii, să aibă tot timpul accesul potrivit la *toți* conducătorii civili de rang înalt.

Maiorul se adună într-un fel de poziție de drepti pe jumătate entuziasmat.

– Da, să trăiți, știu asta, zise el pe un ton aflat la marginea insubordonării. Totuși, din câte înțeleg, excelența sa este, de fapt, *cu* Comandantul Suprem.

Pellaeon se întunecă.

– Ce tot vorbești acolo? îl luă la rost. *Eu* sunt Comandantul Suprem.

– Poate ar trebui să-l întrebați pe Moff Disra despre acest lucru, spuse maiorul, în mod clar neimpresionat de amenințarea din glasul și din expresia lui Pellaeon. Sau pe Mar...

Se întrerupse, trăsăturile lui impasibile zvâcnind ca și cum și-ar fi dat seama cu întârziere că începuse să zică ceva ce nu ar fi trebuit.

– Dar eu nu am informații oficiale în această privință, termină el, cam nepotrivit. Excelența sa trebuie să se întoarcă în câteva zile. Puteți să-l căutați atunci.

– Firește, spuse Pellaeon încet. Mulțumesc, domnule maior, pentru timpul acordat.

Opri comunicatorul și se îndreptă; și doar atunci permise oboselii infinite din el să i se citească pe față.

La stânga lui, stând sub arcada care ducea spre puntea principală a *Himerei*, colonelul Vermel se clinti.

– E rău, domnule, nu? întrebă el.

– Destul de rău, recunosc Pellaeon, făcând semn spre ecranul gol. Aș fi acceptat insubordonarea directă din partea lui Disra. Dar să primesc același lucru din partea unui lacheu relativ lipsit de importanță arată că în palatul lui Disra există o încredere exuberantă, mult dincolo de cum ar trebui să fie.

Păși sub arcadă lângă Vermel.

– Și nu pot să mă gândesc decât la un singur motiv pentru acest grad de încredere.

Vermel își dresе glasul.

– Marele Amiral Thrawn.

Pellaeon dădu din cap.

– Maiorul aproape a spus-o – sigur ai prins asta. Și dacă Thrawn s-a întors și este de partea lui Disra...

Se întrerupe, anii îndelungați părând să cântărească și mai mult pe umerii lui. După tot acest timp, după toată această muncă neobosită și de sacrificiu pentru Imperiu, era dat în lături atât de ușor. Mai ales pentru cineva ca Disra.

– Dacă e de partea lui Disra, continuă el încet, atunci asta este cel mai bine pentru Imperiu. Și o vom accepta.

Pentru un minut rămaseră în tăcere, fără să se audă decât sunetul înfundat al activității de pe puntea *Himerei*. Pellaeon își lăsă privirea să se plimbe încet pe puntea navei lui, dorind să știe ce ar fi trebuit să facă. Dacă Thrawn se întorsese, desigur, nu trebuia să facă nimic – Marele Amiral avea să își facă cunoscute dorințele și ordinele la timpul lor.

Dar dacă Thrawn *nu* se întorsese...

Păși înainte și făcu un semn ofițerului de Contrainformații de serviciu la consola lui din fosa echipajului de la babord.

– Am interceptat câteva zvonuri despre întoarcerea Marelui Thrawn în ultimele două săptămâni, spuse el. Menționează vreunul dintre rapoarte că el ar fi asociat și cu alt distrugător spațial decât *Neîndurătorul*?

– Stați să verific, domnule amiral, zise ofițerul, lucrând la panoul lui. Nu, domnule, nu raportează. Toate zvonurile se referă fie la *Neîndurătorul*, fie la căpitanul Dorja, fie la amândoi.

– Bine, spuse Pellaeon. Vreau o căutare de prioritate imediată prin dosarele de la Controlul Militar de pe Bastion. Află unde s-a dus *Neîndurătorul*.

– Da, să trăiți.

Ofițerul se apucă de treabă la panou.

– Doar nu credeți că Dorja ar înregistra un plan de destinație împotriva ordinelor lui Thrawn, nu? murmură Vermel.

– Nu, zise Pellaeon. Dar nu sunt convins că tot acest secret nu provine de la Thrawn. Și dacă a fost ideea lui Disra, s-ar putea să nu se fi gândit să-i fi pomenit lui Dorja că o ascunde de mine.

– Da, dar...

– Iată, domnule, rosti ofițerul de Contrainformații. *Neîndurătorul*, comandat de căpitanul Dorja, a părăsit Bastionul cu douăzeci de ore în urmă în drum spre Yaga Minor. Timpul de tranzit estimat la douăsprezece ore. Pasageri înscriși: Moff Disra... Ridică privirea, iar Pellaeon îl văzu înghițind cu greu. Și Marele Amiral Thrawn.

Pellaeon dădu din cap.

– Mulțumesc, spuse el. Căpitane Ardiff?

– Domnule? zise Ardiff ridicându-și ochii de la conversația lui cu ofițerul de monitorizare a sistemelor.

– Stabilește un curs către Yaga Minor, comandă Pellaeon. Plecăm de îndată ce nava este gata.

– Da, să trăiți, spuse Ardiff întorcându-se și ridicând mâna spre consola de navigație. Navigator?

– Sper că știți ce faceți, domnule, zise Vermel neliniștit. Dacă Thrawn și Disra lucrează împreună, a forța o confruntare cu Disra în prezența lui s-ar putea să nu fie o mișcare bună pentru cariera dumneavoastră.

Pellaeon zâmbi lipsit de veselie.

– Orice considerații despre mișcări bune în carieră sunt departe în trecut, spuse el. Revenind la subiect, încă există o mică șansă ca Thrawn să nu știe de cele mai rele încălcări ale legii Imperiului facute de Disra. Dacă este așa, datoria mea ca ofițer imperial este de a i le prezenta...

– Domnule amiral! zise repede o voce de la consola de senzori. Se apropie o navă – cincizeci și cinci cu patruzeci. Configurație necunoscută, domnule.

– Pregătiți apărarea, replică Pellaeon cu calm, căutând din ochi pe vectorul anunțat în timp ce mergea pe pasarela de comandă către videcran. Navele necunoscute, în experiența lui, erau aproape întotdeauna alarme false: un unghi sau o modificare necunoscute, ori vreun model mai rar pe care ofițerul de la consola de senzori nu îl mai întâlnise. Zări pentru puțin timp nava la marginea videcranului...

Și se opri în mijlocul unui pas, holbându-se la ea cu neîncredere. În numele Imperiului, ce...?

– Domnule amiral? strigă timid ofițerul de comunicații, cu o voce nefiresc de înaltă. Domnule, ne cheamă. Mai degrabă, vă cheamă.

Pellaeon se încruntă.

– Pe mine în persoană?

– Da, domnule. A cerut în mod special cu amiralul Pellaeon...

– Atunci n-ai face bine să-i faci legătura amiralului Pellaeon? Îl întrerupse Ardifff brusc.

– Da, să trăiți, se înecă băiatul. Transmisiune pornită, să trăiți.

– Salutări, domnule amiral Pellaeon, bubui o voce din difuzoarele de pe punte. O voce bărbătească, vorbind primara fără niciunul dintre accentele mai evidente sau dintre inflexiunile asociate de obicei cu aparatul fonator ne-uman.

Și era o voce care părea ciudat de familiară, își dădu seama Pellaeon înfiorându-se. De fapt, neliniștitor de familiară. Ca un ecou din trecut...

– Sunt sigur că nu vă aduceți aminte de mine, continuă vocea, dar cred că ne-am întâlnit o dată sau de două ori.

– Vă cred pe cuvânt, replică Pellaeon, păstrându-și calmul vocii. Cărui fapt îi datorez plăcerea acestei vizite?

– Am venit să vă fac o ofertă, zise vocea. Pentru a vă da ceva ce vă doriți foarte mult.

– Zău. Pellaeon se uită la Ardifff care stătea acum pregătit și încordat în spatele consolei de comandă a turbo-laserului de la tribord.

– Nu știam că sunt îngreunat de astfel de dorințe neîmplinite.

– Oh, încă nu știți că vreți asta, îl asigură vocea. Dar vreți. Credeți-mă.

– Recunosc că sunt curios, spuse Pellaeon. Cum propuneți să facem?

– Aș dori să vin la bord și să vă întâlnesc. Odată ce veți vedea ce am de oferit, cred că veți înțelege nevoia de a avea un anumit grad de discreție.

– Nu-mi place, murmură Vermel de lângă el. Ar putea fi vreun truc.

Pellaeon scutură din cap.

– Cu o navă extraterestră necunoscută drept momeală? replică el, făcând semn către nava care stătea nemișcată pe fundalul înstelat de lângă proră, la tribord.

Își dresе glasul.

– Căpitane Ardifff? strigă el. Începi pregătirile pentru a-l aduce la bord pe oaspetele nostru.

În ultima parte a călătoriei lor, nu avusese loc niciun atac împotriva *Doamnei Norocoase*, așa cum Han aproape că se așteptase. Nici nu se întâmplă ca vreuna dintre cele cam o sută de nave de război care se urmăreau grijuliu una pe alta deasupra planetei Bothawui să pară prea interesată de iahtul care își alege cu atenție drumul către locul în care orbitau cele trei corvette ale Noii Republici, strânse laolaltă ca și cum ar fi fost îngrozite de puterea de foc uriașă ce se întindea pe cer în jurul lor.

Ceea ce, hotărî Han cu amărăciune, probabil că se și petrecea. Gavrisom, și calibopii în general, erau mai curajoși la vorbă decât la acțiune.

Ofițerul de serviciu de pe nava lui Gavrisom nu dorise inițial să le onoreze cererea de andocare, dar după câteva minute de ceartă – și probabil o discuție sau două în culise – își schimbase în cele din urmă atitudinea.

Când el și Lando urcară la bord prin trapa de andocare a *Doamnei Norocoase*, iar Leia i se topi în brațe, dintr-odată întreaga tevatură enervantă păru să fi meritat.

– Sunt așa de bucuroasă că te-ai întors, murmură Leia cu glasul înfundat de pieptul lui în timp ce îl strângea în brațe. Am fost așa îngrijorată pentru tine.

– Ei, dragă, mă știi, zise Han, încercând să aibă un ton nepăsător, dar strângând-o în brațe la fel de tare pe cât îl strângea ea.

Brusc, acum că totul se terminase, era ca și cum ar fi fost în stare să recunoască pentru el ce i-ar fi putut costa călătoria lor necugetată pe Bastion. Ce l-ar fi putut costa...

– Da, te știu eu, spuse Leia uitându-se la el și încercând un zâmbet care nu-l păcăli nicio clipă. Poate că și ea înțelegea că fuseseră pe punctul de a pierde.

– Și știu că niciodată în viața ta nu ai fost în stare să nu te bagi în necaz. Sunt așa de bucuroasă că de data asta ți-a ieșit.

– Și eu, zise Han sincer, privind-o mai atent. Pari obosită.

– Doar m-am trezit cam devreme, explică ea. Gavrisom merge după timpul de pe Drev'starn, iar acolo abia a răsărit soarele.

– Oh, spuse Han. Nu-i trecuse prin cap să-l întrebe pe ofițerul de serviciu care era timpul navei. Scuze.

– Nu-i nimic, zise ea. Crede-mă, chiar a meritat să mă trezesc mai devreme. Ezită, abia vizibil. L-ai adus cu tine?

Han îi aruncă o privire lui Lando peste capul ei.

– Într-un fel, răspunse el. Avem unde să mergem să vorbim?

Îi simți mușchii încordându-se sub mâinile lui.

– Firește, spuse ea, fără ca vocea să-i trădeze ceva din îngrijorarea ivită brusc. E o sală de ședințe pe coridor.

Câteva minute mai târziu ședeau în scaune foarte confortabile în spatele ușii încuiate.

– Încăperea nu e monitorizată, zise Leia. Am verificat deja. Ce s-a întâmplat?

– Cum ți-am spus, avem Documentul Caamas, zise el. Ceea ce nu știam atunci era că... ei, uite, să-ți arăt toată povestea.

Însoțit de comentariile ocazionale ale lui Lando, Han facu un rezumat al călătoriei lor pe Bastion, încheind cu felul în care Moegid descoperise că documentul fusese modificat.

– Cred că ar fi trebuit să-mi dau seama că pune la cale o escrocherie, mârâi el uitându-se urât la datacardul așezat pe masa centrală mai joasă. Trecând iar prin evenimente, își reaprinsese mânia rușinată pe el însuși pentru că se lăsase păcălit.

– Ar fi trebuit să aștept până când Lobot și Moegid ar fi terminat de verificat chestia asta înainte de a-ți spune ceva.

Leia îl strânse de mână pentru a-i reda încrederea.

– E în regulă, zise ea, forma gurii ei arătând că nu era deloc în regulă. Vina mea e la fel de mare ca a voastră. Știam că Thrawn s-a întors pe scenă. Ar fi trebuit să-mi dau seama că asta a fost prea ușor.

– Da, dar nu știai că el a fost cel care ne-a dat datacardul, o contrazise Han, hotărât în secret să nu o lase să se învinovățească de nimic. Tot ce știai...

În capătul opus al mesei, Lando își dresе glasul.

– După ce voi doi terminați să vă dați seama cine e de vină, spuse el doar un pic ironic, poate trecem la ce vom face în această privință.

Han se uită la Leia și îi văzu buzele relaxându-i-se într-un zâmbet sarcastic.

– Ai dreptate, spuse ea pe același ton ca al lui Lando. Și s-ar putea să nu fie atât de rău pe cât pare. Încă mai avem o șansă de a pune mâna pe o copie a documentului din altă parte.

– Te referi la Karrde? întrebă Han.

– Nu, mai este o posibilitate. Leia ezită. Chiar nu ar trebui să mai spun nimic despre asta acum, doar că dacă merge, probabil că va mai dura câteva zile.

– Ideea este că tot trebuie să-i ținem în loc pe toți o vreme, spuse Lando energic. Acum, Han și cu mine am avut vreo două zile să ne gândim la asta și credem că am putea avea o soluție ca cel puțin să câștigăm câteva zile.

– Așa-i. Han dădu din cap, bucuros să schimbe subiectul. Mai întâi, îi voi spune lui Gavrisom că nu poate să primească Documentul Caamas încă.

Leia căscă ochii.

– Pe lumi, cum o să motivezi asta?

– În baza faptului că situația de deasupra lui Bothawui e prea încordată pentru gustul meu, zise Han semeț. Voi cere ca toată lumea să se oprească și să se ducă acasă înainte ca eu să dau documentul cuiva.

Figura Leiei era un exemplu de uluire.

– Han, n-ai cum să reușești asta.

– De ce nu? replică Han ridicând din umeri. E vorba de *mine*, mai știi? Toată lumea se așteaptă să fac lucruri nebunești.

– Da, dar... Cu un efort vizibil, Leia își înfrână obiecțiile. Bine, să presupunem că Gavrisom e de acord cu asta. Și pe urmă?

Han îi aruncă o privire lui Lando.

– De fapt, nu am trecut de partea asta, recunosc el. Moegid spune că există o mică posibilitate de a reuși să reconstruiască datele... depinde cât de bun a fost cel care le-a schimbat. Iar acum, că avem documentul, îi putem păcăli pe bothani să ne zică tot ce știu.

– Presupunând că ei chiar știu ceva, observă Leia. Dacă nu știu, nu stăm mai bine ca înainte. Ba chiar mai rău, deoarece toți sunt porniți să acuze Noua Republică pentru faptul că ar fi făcut o înțelegere cu ei ca să ascundă numele.

– Știu, zise Han, încercând să-și ascundă valul brusc de frustrare. Dar dacă apărem și le spunem că nu avem nimic, o să facă la fel, nu?

Leia îl strânse iar de mână.

– Probabil, spuse ea, ochii ei privind în depărtare, ceea ce însemna că se gândea cu furie.

– În regulă, zise ea. Cei mai mari doi instigatori sunt diamalii și ishorii. Dacă reușim să-i convingem să se dea bătuți, chiar și temporar, mulți dintre ceilalți ar trebui să-i urmeze. De aceea a venit Gavrisom aici, de fapt, să încerce să stea de vorbă cu ei.

Han se strâmbă, amintindu-și încercarea lui mai puțin reușită de a le face pe cele două rase să cadă de acord. Și *acel* lucru privea doar detalii de transport.

– Doar ai grijă să nu fie în aceeași cameră, o sfătui el.

– Exact, zise Leia, uitându-se la Lando. Lando, tu și senatorul Miatamia vă mai înțelegeți bine?

Acesta o privi bănuitor.

– Nu știu dacă ne-am înțeles vreodată bine, de fapt, spuse el cu precauție. Mai ales nu după ce acel drum pe care l-am făcut împreună s-a încheiat cu o șuetă cu Thrawn la bordul distrugătorului lui spațial personal. La ce te gândești exact?

– Miatamia a sosit aici ieri seară pentru a verifica situația, zise Leia.

Stă pe una dintre marile nave de război diamale, *Gândurile Perseverente*. Aș dori să te duci acolo și să vorbești cu el.

Lui Lando îi tremură falca.

– Eu? Leia...

– Trebuie s-o faci, spuse Leia cu fermitate. Diamalii au un sentiment puternic de mândrie personală, iar Miatamia încă îți este dator pentru acel drum. Te poți folosi de asta.

– Uite, nu știu cât crezi tu că valorează ospitalitatea mea pe piața liberă, protestă Lando. Dar... se uită încă o dată la figura ei și oftă. Bine. O să încerc.

– Mulțumesc, zise Leia. Gavrisom și cu mine deja suntem programați să ne întâlnim cu conducătorii ishori pe *Predominația*, mai târziu, în dimineața asta. Poate că împreună reușim ceva.

Se auzi un sunet dinspre comunicatorul de pe masă.

– Doamnă consilier Organa Solo? spuse vocea ofițerului de serviciu.

Leia se întinse și apăsă butonul de pornire.

– Da?

– Un trimis diplomatic dorește să vă vadă, doamnă consilier. Sunteți disponibil?

Han simți o explozie de iritare. Nu ar putea s-o lase în pace *niciodată*?

– Aici Solo, strigă el către comunicator. Doamna consilier este ocupată cu...

Se întrerupse când Leia îl strânse brusc de mână. Pe fața ei se citea ceva...

– Da, o să mă întâlnesc cu el, spuse ea. Trimite-l aici.

Închise comunicatorul.

– Leia... începu Han.

– Nu, e în regulă, spuse ea cu aceeași expresie ciudată pe față. Am un sentiment straniu...

Se întrerupse când ușa încăperii se deschise. Han se ridică în picioare, lăsându-și instinctiv mâna pe pistol.

– Doamnă consilier Organa Solo, zise grav Carib Devist, intrând. Ochii i se mutară spre Han... și Solo, adăugă el, pășind către acesta și întinzându-i mâna. Mă bucur să văd că ați scăpat întregi de pe Bastion.

– Ba nu, spuse Han scurt, fără a face vreun gest de a apuca mâna celui alt. Am fost prinși.

Carib înlemni, cu mâna încă întinsă. Se uită spre Lando care încă stătea pe scaun, ca și cum abia atunci l-ar fi observat; apoi, încet, își coborî brațul.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el, iar încordarea i se citea pe față.

– Cum ziceam, am fost prinși, îi spuse Han. Ne-au urmărit prin oraș o vreme, apoi ne-au așteptat la navă. Își ridică sprâncenele. Se pare că suntem destul de bine văzuți acolo. Thrawn însuși a venit să se întâlnească cu noi.

Crezuse că fața lui Carib nu ar fi putut deveni mai încordată. Se înșelase.

– Thrawn era acolo? repetă celălalt, cu o voce abia șoptită. Era chiar el?

– În mod sigur nu a fost o hologramă cât un bănuț, replică Han. Firește că era el. Am stat nițel de vorbă, apoi ne-a dat Documentul Caamas. Arată cu degetul spre datacardul de pe masă. Uite-l.

Carib se uită la datacard.

– Și? întrebă el îngrijorat.

– A fost modificat, spuse Leia cu o voce aproape prietenoasă.

Han îi aruncă o privire iritată. Ce-o apucase de se purta frumos cu omul ăsta?

– N-ai nicio idee despre cum or fi dat de noi sau altceva? mârâi el, uitându-se iar urât la Carib.

Celălalt primi replica fără să clipească.

– Nu, nu știu, zise el. Dar având în vedere că nu ați fost săltați în clipa în care ați aterizat, cred că doar ați fost observați. Și aș putea să mai observ, adăugă el cu o urmă de amenințare în glas, că dacă au dat de voi înseamnă că au dat și de mine, ceea ce înseamnă că familiile noastre de pe Pakrik Minor sunt acum în pericol de a suferi represaliile imperiale. Oricât de puțin ar însemna asta pentru tine.

Han se strâmbă.

– Da, mormăi el. Îmi... bine, îmi pare rău.

– Lasă, spuse Carib, încă mânios. De fapt, de aceea sunt aici. Ne-am hotărât...

– Stai o clipă, interveni Lando. Ofițerul de serviciu zicea că ești un trimis diplomatic. Cum ai reușit să-l păcălești cu asta?

– Nu a fost nicio păcăleală, spuse Carib. Directoratul a vrut să vină cineva aici să-i ofere sprijinul nostru președintelui Gavrisom și Noii Republici în privința situației Caamas. Noi am fost voluntari. Doar atât.

– Și ai ajuns până la Gavrisom din prima încercare?

Carib ridică din umeri.

– Am tras câteva sfori. Dar nu a fost nevoie de prea multe. Zâmbi cu tristețe. Am impresia că în aceste zile nu sunt prea multe persoane care să se îngheșuie să-i ofere sprijin necondiționat lui Gavrisom. Probabil că noi vom fi o schimbare bine-venită.

Se uită iar la Leia.

– Ideea este că am discutat între noi și ne-am hotărât că nu putem sta deoparte și să lășăm asta să se rezolve de la sine. Luă poziție de drepti, probabil înconștient. Așa că am venit să vă oferim ajutorul nostru.

Han îi aruncă o privire lui Lando. O grămadă de clone imperiale, care se ofereau voluntare să se implice în disputa Caamas. Exact ce le lipsea.

– Și cum propui să faceți asta? întrebă el.

– Oricum putem, zise Carib. Și poate în feluri la care nici nu v-ați gândit. De exemplu, știți că grupul de nave de acolo include cel puțin trei imperiali?

Han miji ochii.

– Ce spui acolo?

– Vorbesc despre trei nave imperiale, repetă Carib. Unele mici, abia dacă se înscriu în clasa de vânător-stelar, probabil cu nu mai mult de trei sau patru oameni la bord fiecare. Însă sunt imperiale, cu siguranță.

– Ești sigur de asta? întrebă Leia.

Han se încruntă la ea. În ochi avea o privire ciudată, iar în glas se simțea o încordare neașteptată.

– Absolut, spuse Carib. Pe drumul de venire am interceptat o frântură de transmisiune care folosea ultimele coduri de criptare de pe Bastion.

Leia îi zvâcni buza.

– Înțeleg.

– Presupun că le-ai identificat, zise Lando.

– Pe cele pe care le-am observat, da, spuse Carib scoțând un datacard din buzunar și întinzându-i-l lui Han. Desigur, s-ar putea să fie acolo mai multe, care stau ascunse.

– Desigur, zise Lando.

Carib îi aruncă o privire tăioasă, apoi se întoarse spre Han. Pentru o clipă îi înfruntă privirea, cercetându-i fața...

– Uite, Solo, spuse el încet, știu că nu ai prea mare încredere în mine. Presupun că dacă aș fi în locul tău, în aceleași condiții, nici eu nu aș avea încredere în noi. Dar fie că tu crezi sau nu, suntem de partea voastră.

– Nu este o problemă de neîncredere, Carib, rosti Leia. Este întreaga nesiguranță despre ce e real și ce nu. Când Thrawn trage sforile, nu mai putem fi siguri nici de ce vedem cu ochii noștri, cu atât mai puțin de judecata noastră.

– Ceea ce s-ar putea foarte bine să fie cea mai puternică armă a lui, replică nerăbdător Carib. Faptul că nimeni nu este dispus să aibă încredere în aliați, în circumstanțele în care se află sau chiar în el însuși. Nu se poate trăi așa, doamnă consilier. Cu siguranță nu se poate lupta așa.

Leia scutură din cap.

– M-ai înțeles greșit. Nu propun să cedăm nesiguranței, ci doar explicăm ezitarea noastră. Din contră, avem un plan și vrem să încercăm să îl punem în aplicare.

– Bine, zise Carib, iar Han crezu că putea detecta o urmă slabă de ușurare în vocea lui. Ce vreți să facem?

– Aș dori să te întorci la navă și să începeți să vă plimbați alene prin zonă, îi spuse Leia, băgând un datacard în datapad și apăsând niște taste. Încearcă să găsești și să identifici fiecare navă imperială care e pe acolo.

– Și dacă nu mai transmit? întrebă Lando.

– Nu va conta, îl asigură Carib. Sunt anumite moduri în care piloții imperiali tind să facă lucrurile și care îi scot în evidență. Dacă mai sunt și alții, o să-i descoperim.

– Bine, zise Leia scoțând datacardul din datapad și dându-i-l lui Carib. Ai grijă să ții legătura cu Han, cu Lando sau cu mine – aici sunt frecvențele noastre personale de comunicare și ale navei. În afară de asta, doar fiți pregătiți.

– Așa vom face, promise Carib pipăind datacardul. Mulțumesc, doamnă consilier. Nu te vom dezamăgi.

– Știu, zise Leia pe un ton grav. Vorbim mai târziu.

Dând ușor din cap, Carib se întoarse și ieși din încăpere.

– Sper că știi ce faci, Leia, mormăi Han, privind încruntat la ușa închisă. Tot nu sunt sigur că am încredere în el.

– Doar istoria va putea să judece acțiunile lui de azi, spuse Leia pe un ton obosit. Sau pe cele ale oricărui dintre noi. Inspiră adânc și păru să își scuture osteneala. Dar nu putem face decât ce ne stă în puteri. Trebuie să merg să discut cu Gavrisom despre întâlnirea noastră cu ishori; iar tu, Lando, trebuie să vorbești cu senatorul Miatamia și să încerci să ajungi să îl vezi.

– Bine, zise Lando săltându-se cu o neplăcere vizibilă din confortul scaunului. Ne vedem mai târziu.

Plecă.

– Și eu? întrebă Han. Eu ce fac?

– Tu mă mai strângi o dată în brațe, spuse Leia ridicându-se și venind lângă el. Nu, serios, ai face bine să nu te bagi deloc în asta, adăugă ea cu sobrietate. Tu ești cel care are Documentul Caamas, cel care se află într-o poziție morală superioară. Nu poți fi văzut discutând direct cu niciuna dintre părți.

– Da, zise Han strâmbându-se. Întotdeauna mi-a plăcut să am poziția superioară... ești o țință așa de bună când ești sus. Haide, Leia... nu pot să stau și să nu fac *nimic*.

Fiind lipită de el, îi simți corpul încordându-i-se un pic.

– Bine, de fapt... *Șoimul* chiar are nevoie de ceva reparații, spuse ea cu grijă. Am pierdut convertoarele de energie și stabilizatorul de flux ionic de la tribord atunci când am intrat în sistem.

– E în regulă, am piese de rezervă pentru amândouă, zise Han. Ai idee ce s-a întâmplat cu ele?

Aproape o simți tresărind.

– S-au ciocnit cu o sabie de lumină.

El își întoarse gâtul și se uită la creștetul capului ei.

– Oh, spuse Han. Chiar așa.

– A fost pentru o cauză bună, se grăbi ea să adauge. Chiar a fost.

Han surâse, mângâind-o pe păr.

– Te cred, draga mea, o asigură el. Bine, mă apuc imediat de treabă. Nava e andocată în partea cealaltă, da?

– Da. Leia se depărtă pe jumătate de el. Încă un lucru. E un pasager la bord, pe care îl ținem, de asemenea, departe de politica locală deocamdată. Elegos A'kla, un împuternicit al Vestigiului Caamas.

Han ridică din sprâncene, apoi scutură din cap.

– Nu pot să te las singură nici o clipă, nu? zise el. Plec și eu de pe Pakrik Minor într-o scurtă călătorie; și imediat te însoțești cu un caamas de nivel înalt.

Leia îi zâmbi. Însă era un zâmbet neliniștitor de firav.

– Nu știi nici măcar pe jumătate ce s-a întâmplat, spuse ea, întinzându-se pentru a-l mângâia pe obraz.

– Păi, zi-mi.

Fără tragere de inimă, Leia clătină din cap.

– Nu avem timp acum. Poate după ce mă întorc cu Gavrisom de pe *Predominația*, îți voi putea povesti totul.

– Bine, spuse Han. Sigur. Atunci mă apuc să lucrez la *Șoim*, da?

– Bine. Leia îl strânse iar în brațe și îi dădu un sărut scurt. Ne vedem mai târziu.

– Da, zise Han încruntându-se. Tocmai își dăduse seama de ceva... Leia? Ea se opri în pragul ușii.

– Da?

– Acum un minut ai spus că istoria va judeca acțiunile de astăzi ale lui Carib, îi aminti el. De ce *astăzi*?

– Chiar așa am spus, nu? murmură Leia privind în gol. Nu știu.

Han simți un fior pe șira spinării.

– E o chestie din aia Jedi?

Leia inspiră cu grijă.

– Ar putea fi, zise ea încet. S-ar putea foarte bine să fie.

Vreme de câteva clipe se uitară unul la altul în tăcere.

– În regulă, spuse Han, forțându-se să aibă o voce nepăsătoare, ca de obicei. Oricum, ne vedem mai târziu, da?

– Da, zise Leia părăind încă tulburată. Mai târziu.

Se întoarse și ieși din cameră. Pentru o clipă, Han rămase nemișcat, gândindu-se la implicațiile a ceea ce tocmai se întâmplase. Erau o grămadă, toate la fel de neclare ca apa din mlaștină, niciuna dintre ele nefiind pe placul lui.

Dar un lucru era sigur aici, la fel de sigur ca faptul că soția lui era un Jedi. Într-un fel sau altul, se părea că avea să fie o zi foarte agitată.

Înșfăcând datacardul cu Documentul Caamas, îl vâri într-un buzunar, în siguranță. Și dacă asta avea să fie o zi agitată, adăugă el cu asprime pentru sine, nu avea cum să nu ia și el parte. Cu niciun chip.

Ieșind pe coridor, se întoarse spre cala de andocare unde era ancorat *Șoimul*. Oricare ar fi fost recordul de viteză la înlocuirea unui stabilizator de flux ionic, avea să îl depășească.

Sala de informare a *Întreprinderii Rătăcitoare* era destul de aglomerată când Wedge și Corran sosiră. Bel Iblis stătea în picioare în spatele unei mese pentru holograme, ochii mutându-i-se asupra fiecărui căpitan sau colonel de escadrilă pe măsură ce veneau, măsurându-i dintr-o singură privire. Pentru toți ceilalți, bănuia Wedge, părea perfect calm.

Însă din îndelungata istorie a lui și a escadrilei Vagabond petrecută alături de general, Wedge știa altceva.

Previzibil, Booster Terrik a ajuns ultimul. Ignorând cele câteva scaune libere, rămase în picioare în fața primului șir, direct în fața lui Bel Iblis și își încrucișă brațele în așteptare.

– Acestea vor fi ultimele instrucțiuni înainte de a ajunge la destinație, începu Bel Iblis fără introducere. Ținta noastră, pentru fiecare dintre voi care încă n-a ghicit, este baza Ubictorat de la Yaga Minor.

Din valul de surpriză care trecu prin cameră, hotărî Wedge, mulți dintre ei nu ghiciseră corect, de fapt.

– Înainte de a începe să numărați navele noastre și să le comparați cu apărările de la Yaga, continuă Bel Iblis, lăsați-mă să vă încurajez un pic. Nu încercăm să cucerim baza, nici măcar să o slăbim în mod special. De fapt, în afară de *Întreprinderea Rătăcitoare*, restul veți sta în afara luptei, ca o diversivune.

Apăsă o tastă și o imagine a bazei Ubictorat apărură pe masa de hologramă.

– *Întreprinderea Rătăcitoare* va ieși din hiperspațiu singură, în acest punct. O lumină albastră scânteietoare apărură imediat după inelul exterior de apărare. Vom transmite un semnal de pericol care să arate că fugim de o mare forță de atac a Noii Republici – adică voi – și că avem nevoie de adăpost. Cu ceva noroc – și presupunând că identificarea falsă îi păcălește – ni se va permite să străpungem apărarea exterioară prin acest punct.

Booster pufni destul de tare cât să-l audă toată încăperea.

– Cred că glumești, tună el. Un distrugător spațial imperial care fuge de o adunătură pestriță de gunoaie din astea? N-o să creadă niciodată așa ceva.

– De ce nu? Întrebă Bel Iblis blând.

– De ce nu? Booster făcu un gest atotcuprinzător prin cameră. Uită-te la noi. Ne-ai pus să pornim toate armele și apărarea, avem practic un echipaj în plus, un lustru și o strălucire care nu mai există de când era Palpatine copil de țâță. Cine o să creadă că avem probleme adevărate?

Bel Iblis își dresе glasul.

– Înțeleg că nu te-ai mai uitat la carena exterioară de curând.

Brațul lui Booster împietri în aer în mijlocul unui alt gest.

– Ce? Întrebă el cu o voce joasă și amenințătoare.

– Ai absolută dreptate despre nevoia noastră de a arăta ca o navă în pericol. Bel Iblis dădu din cap. Cred că vei descoperi că așa facem.

Pentru un moment dureros de lung, cei doi bărbați se uitară fix unul la altul, expresia de pe fața lui Booster amintindu-i lui Wedge de apropierea unei furtuni.

– O să plătești pentru asta, Bel Iblis, zise Booster în cele din urmă cu o voce înceată. Tu, în persoană, o să plătești pentru asta.

– O trecem în catastif, promise Bel Iblis. Stai liniștit, după ce se termină, punem totul la loc.

– Așa să faci, amenință Booster. Totul să fie reparat. Și un nou strat de vopsea. Se gândi. Altceva în afară de alb de distrugător spațial.

Bel Iblis zâmbi șters.

– Voi vedea ce pot să fac.

Se uită iar în încăpere, apoi apăsă niște taste de la panoul de control. Pe ecranul holografic, luminița albastră trecu de inelul exterior; și când o făcu, un grup de luminițe galbene apăru mai departe.

– În același timp, voi veți apărea și veți forma o linie de atac, continuă el. Nu veți ataca cu adevărat perimetrul defensiv, ci doar îl veți zgândări cât să le atrageți atenția spre voi. De asemenea, veți trage un baraj complet de torpile protonice, având grijă ca unele dintre ele să treacă prin inel și să ajungă la bază.

Luminița albastră se opri lângă un stâlp subțire care ieșea din baza principală.

– Între timp, *Întreprinderea Rătăcitoare* se va opri aici, de unde vom lansa un asalt asupra extensiei de acces a calculatorului și vom încerca să trimitem o echipă de sintezori înăuntru. Dacă Forța este cu noi, s-ar putea să reușim să localizăm și să descărcăm o copie a Documentului Caamas.

– Și cum ieșiți după aceea? întrebă unul dintre căpitani de nave. Presupun că nu vă așteptați să nu vă observe la *un moment dat*.

Bel Iblis ridică ușurel din umeri.

– *Suntem* un distrugător spațial imperial, îi reaminti el. Cred că vom putea să ne croim drum cu forța fără prea mari probleme.

Wedge se uită la Corran și văzu expresia acestuia. Nu, Bel Iblis greșea complet în această privință. Încredere calmă sau nu, distrugător spațial sau nu, odată ce imperialii înțelegeau ce se întâmpla, bătrânul general avea să dea lupta vieții lui. Sau altfel...

Wedge se uită iar la Bel Iblis cu o senzație stranie în stomac. Sau altfel, știa foarte bine că nu era cale de ieșire. Știa că tot ce putea spera era să găsească o copie a Documentului Caamas și să o transmită la timp restului flotei.

Știa că Yaga Minor era, de fapt, locul în care avea să moară.

Și dacă știa...

Wedge se concentrează asupra lui Booster, care stătea iar cu brațele încrucișate. Nava lui Booster, mergând spre propria ei distrugere.

Cu Booster încă la bord? Probabil. Aproape sigur.

Lângă el, îl auzi pe Corran oftând.

– Nu face cu noi pe nobilul care se sacrifică pe sine, Wedge, murmură acesta. Se gândește la Mirax și la Valin.

– Sigur, murmură și Wedge. Fiica lui Booster – soția lui Corran – și nepotul de șase ani al lui Booster. Da, firește că era logic. Booster Terrik, bătrânul pirat egoist, gălăgios și mare, ținea mult la familia lui, indiferent dacă recunoștea sau nu.

Și dacă încercarea de a preveni ca nepotul lui să crească în mijlocul unui război civil avea să îl coste viața...

– Bănuiesc că ar trebui ca escadrila Vagabond să aibă grijă ca ei să iasă de acolo, continuă Corran.

Wedge dădu din cap.

– S-a făcut, promise el.

– Dar vânătorii? Întrebă colonelul de A-interceptor C'taunmar din cealaltă parte a încăperii.

– Presupun că doriți ca escadrila mea să formeze un paravan?

Bel Iblis scutură din cap.

– Nu. Dacă aveam niște vânători imperiali – TIE sau Păsări-de-Pradă – cu siguranță i-aș fi luat și pe ei. Dar toată această operațiune depinde de a întinde păcăleala cât mai mult timp posibil; iar un paravan din A-interceptoare ne-ar demasca destul de repede. Nu, toți vânătorii stelari vor sta afară cu grupul care atacă.

Ochii lui îl descoperiră pe Wedge.

– Inclusiv escadrila Vagabond.

Îi susținu privirea lui Wedge destul de mult cât să fie sigur că nu va fi contrazis, apoi se uită iar în cameră.

– Însărcinările voastre individuale și pozițiile în zona de luptă vă vor fi date când ieșiți de aici. Mai sunt întrebări generale?

– Da, domnule, zise cineva. Ați spus că veți pregăti o identificare falsă pentru *Întreprinderea Rătăcitoare*. Va fi un nume real sau ceva fictiv?

– Oh, trebuie să fie real, zise Bel Iblis. Acum douăzeci de ani existau destule distrugătoare spațiale, încât un singur imperial nu ar fi putut să le țină socoteala la toate și ar fi putut presupune că bazei lui de date îi lipsea ceva. Dar nu mai este așa.

– Din fericire, Contrainformațiile au găsit trei nave despre care nu s-a mai auzit nimic de câteva săptămâni. Se presupune că au vreo misiune specială; indiferent, șansele sunt mici ca vreuna dintre ele să apară la Yaga Minor. Prin urmare, vom avea numele și identificarea distrugătorului spațial imperial *Tiranicul* – făcu semn spre Booster – sub comanda căpitanului Nalgol.

Cinci minute mai târziu, Wedge și Corran se întorceau spre cala de andocare în care aștepta restul escadrilei Vagabond.

– Va fi cam dificil să-i apărăm din afara perimetrului de apărare, comentă Wedge încruntat.

– Știu, zise Corran, glasul lui sunând în mod ciudat, distant.

Wedge se încruntă la el.

– Probleme?

Corran clătină din cap încet.

– *Tiranicul*, spuse el. E ceva care mă neliniștește că Bel Iblis folosește numele ăsta. Dar nu știu ce.

O bănuială Jedi?

– Ei, ai face bine să-ți dai seama repede, îl avertiză Wedge. Mai e doar o oră până la punctul de lansare.

– Știu. Corran inspiră adânc. O să încerc.

– **N**avett, scularea!

Navett se trezi într-o clipă, strângându-și mâna automat pe pistolul cu laser de sub pernă. Ochii i se deschiseră brusc, văzând scena dintr-o singură privire: Klif stătea în ușa dormitorului, cu un pistol în mână și cu o expresie furioasă pe față, abia distingându-se în lumina slabă a răsăritului din Drev'starn care intra pe fereastră.

– Ce? se răsti el.

– Cineva a fost în magazin, mârâi Klif. Trageți ceva pe tine și haide.

Da, cineva fusese în magazin. Navett pășea prin prăvălie uluit, strivind sub picioare datacarduri și diferite aparate, holbându-se neîncrezător la carnagiul care se abătuse asupra micului lor magazinăș de animale.

– Nu-mi vine să cred, mormăi Klif, cam pentru a cincea oară. Nu-mi vine să *cred*. Cum naiba a intrat fără să declanșeze alarmele?

– Nu știi, spuse Navett, aruncând o privire spre unul dintre șirurile de cuști. Cel puțin n-a luat mawkrenii.

– Din câte îmi dau seama, n-a luat nimic, mârâi Klif uitându-se în jur. Doar a desfăcut toate lucrurile în liniște și le-a rearanjat.

Navett dădu din cap. Însă în ciuda energiei și entuziasmului ei, se părea că ratase adevăratul trofeu. Porțiunea de perete din spate, de lângă panoul electric, unde el și Klif își montaseră compartimentul lor secret de depozitare, părea neatinsă.

– Ei, în afară de a răvăși totul, n-a făcut nimic, zise el trecând în spatele teighelei. Calculatorul era deschis; probabil că își băgase nasul prin documentele lor. Tot o pierdere de vreme și asta.

– Navett.

Își ridică privirea. Klif era la cușca șopârlelor, uitându-se fix pe raft, lângă ea.

– Ce-i? întrebă Navett, dând iar ocol teighelei și venind lângă el.

Așezați pe raft, în șiruri ordonate, erau cilindrii mici care fuseră ascunși în fundul fals al cuștii cu mawkreni.

Și lângă ei, era un alt comunicator bidirecțional.

- Vorbești cu ea? întrebă Klif.
- Și ce să fac? replică Navett. S-o ascult iar cum se bucură?
- Poate o poți face să spună ce o să facă mai departe. Klif arată spre cilindri. Unul dintre ei lipsește.
- Navett își înghiți o înjurătură. Apucând comunicatorul, îl porni.
- Ai fost tare ocupată, fetișo, nu? scrâșni el din dinți.
- Ei, bună dimineața, răspunse vocea femeii. Nu dormea niciodată?
- V-ați trezit devreme.
- Iar tu te culci târziu, replică Navett. Și ar trebui să ai mai mare grijă de tine. Exercițiile cu care nu ești obișnuită ar putea fi fatale la vârsta ta.
- Oh, vai, îl luă ea în râs. Nițel exercițiu ține inima bătrână în formă.
- Până dai cu ea de un obiect ascuțit, îi aminti Navett amenințător.
- Știi, pe Bothawui există legi împotriva vandalismului.
- Doar dacă știi împotriva cui să emiți mandatul, zise ea veselă. Iar voi nu știți, nu?
- Navett scrâșni din dinți. Avea dreptate; toate eforturile lor de a verifica identificarea navei ei nu dăduseră niciun rezultat.
- Atunci cred că o să fim nevoiți să ne ocupăm noi de tine, spuse el.
- Se auzi un chicotit.
- V-am propus asta noaptea trecută. Chiar aș dori să vă hotărâți.
- Apropo, ți-ai luat pușca Xerrol Nightstinger?
- Navett zâmbi încordat. O luase, da. Era chiar acolo, în capătul celălalt al încăperii, în compartimentul secret, pregătită să tragă.
- Totuși, ce credeai că o să găsești aici?
- Oh, nu se știe niciodată, zise ea. Știi, întotdeauna mi-au plăcut animalele. La ce folosesc cilindrii ăia?
- Tu le știi pe toate. Gândește-te ți su.
- Vai, ești morocănos dimineața, îl dojeni ea. Nici măcar un indiciu?
- Facem schimb, propuse Navett. Ce-ar fi să-mi spui ce plănuiești să faci mai departe?
- Eu? întrebă ea cu cea mai mare inocență. Ei, nimic. De acum încolo e treaba bothanilor.
- Navett îi aruncă o privire lui Klif.
- Firește că e, spuse el. Hai, acum... nu poți să anunți Securitatea despre asta și o știm amândoi. E doar între noi.
- N-ai decât să crezi ce vrei, zise ea pe un ton încurajator. Ei, sunt cam obosită, iar vouă trebuie să vă vină niște musafiri. Mai vorbim.
- Transmisia se întrerupse cu un clic.
- La revedere și ție, mormăi Navett închizând comunicatorul și punându-l pe raft. Își scoase cuțitul și îl înfipse în aparat.
- Cum adică să ne vină musafiri? întrebă Klif bănuitor în timp ce Navett arunca bucățelele de comunicator în coșul de gunoi. Doar nu crezi că a *anunțat* Securitatea, nu?
- Nici gând, spuse Navett. Haide, trebuie să facem ordine înainte de ora deschiderii...

Se întrerupse când în capătul celălalt al magazinului, se auzi o bătaie la uşă. Încruntându-se, traversă încăperea, ascunzându-şi pistolul şi cuţitul la locurile lor în tunică. Descuie uşa şi o deschise.

Şi se trezi faţă în faţă cu un grup de patru bothani care purtau diagonalele late în galben şi verde ale poliţiei locale.

– Sunteţi Navett, proprietarul „Exoticallia Pet Emporium“? întrebă cel din faţă.

– Da, confirmă Navett. Programul este...

– Eu sunt anchetatorul Proy'skyn de la Departamentul de Descurajare a Infracţionalităţii din Drev'starn, îl întrerupse energic bothanul, ridicând o insignă sclipitoare. Am fost anunţaţi că aici a avut loc o spargere.

Ochii îi fugiră peste umărul lui Navett.

– Evident, anunţul a fost corect. Putem intra?

– Fireşte, spuse Navett, dându-se înapoi pentru a-i lăsa să intre şi încercând ca vocea să nu îi trădeze gândurile ucigăse care îi veniseră dintr-odată. Nu, bătrâna nu facuse ceva atât de evident ca a anunţa Securitatea. Nu ea.

– Eram pe punctul să vă sun, de fapt, adăugă el în timp ce bothanii se răsفیرau prin magazin. Abia am descoperit şi noi.

– Aveţi făcută o listă a inventarului şi a stocului? strigă Proy'skyn peste umăr.

– V-o aduc acum, se oferi Klif îndreptându-se spre calculator.

Unul dintre bothani se oprise lângă cuşca şopârlelor.

– Domnule proprietar? strigă el. Ce sunt aceşti cilindrii? Se întinse spre unul dintre ei.

– Vă rog, aveţi grijă cu aştia, zise Navett iute, grăbindu-se să ajungă lângă el în timp ce mintea îi căuta cu furie ceva care să pară logic.

– Sunt capsule cu picături hormonale pentru puii de mawkren.

– Ce fel de hormoni sunt necesari? întrebă bothanul.

– Mawkrenii nou-născuţi au nevoie de o combinaţie anume de spectru solar, condiţii atmosferice şi dietă, interveni Klif, preluând firul lui Navett şi trăgând de el aşa cum doar Klif ştia să o facă. Aproape niciodată nu poţi să nimerişti amestecul corect de pe planeta lor, aşa că folosim picături hormonale.

– Uite-i acolo, adăugă Navett arătând spre cuşca în care erau micile şopârle. Le prindem cilindrii pe spate cu nişte hamuri făcute la comandă.

– Înţeleg, spuse bothanul uitându-se la ele. Şi când trebuie să faceţi asta?

– Chiar în dimineaţa asta, spuse Klif. Ne pare rău, dar va trebui să căutaţi de unii singuri o vreme, domnule anchetator Proy'skyn, dacă nu vă supăraţi.

– Fireşte, fireşte, zise Proy'skyn. Vă rog, vedeţi-vă de treabă.

Navett se duse la una dintre mesele răsturnate, ascunzându-şi un zâmbet satisfăcut şi ameninţător în timp ce o ridica. Se terminase cu încercarea femeii de a fi subtilă – în mod clar, el şi Klif puteau să fie oricând mai subtili decât ea. Nu doar că acum aveau un motiv să amâne lungile întrebări

oficiale, nu doar că adormiseră orice suspiciune posibilă lăsându-i pe anchetatori să facă ce voiau în magazin, dar vor pregăti ultima fază a planului lor chiar sub nasul blănos al oficialităților bothane. Desigur, nu avuseseră de gând să treacă la această etapă decât peste vreo două zile. Dar nu poți să le ai pe toate. Montând grilajul de blocare, ignorându-i pe bothanii care se agitau în tăcere în căutare de indicii, se apucară de treabă.

Terminaseră de echipat cu hamuri și cilindri nouăzeci și șapte de mawkreni și mai aveau cam douăzeci, când Navett își dădu pentru prima dată seama de un nou miros care plutea prin magazin.

Se uită la Klif, care era preocupat să prindă unul dintre cilindrii pe spatele micii șopârle care stătea rigidă și imobilă pe grilajul de blocare, apoi privirea i se mută asupra prăvăliei. Cei patru anchetatori bothani inițiali plecaseră de mult, fiind înlocuiți de un grup de tehnicieni care erau ocupați să ia amprente și mostre de substanțe de pe diferite tejele și cuști. Niciunul dintre ei nu părea să fi simțit mirosul.

Klif își ridică ochii și surprinse expresia lui Navett.

– Probleme? murmură el.

Navett își încreți nasul. Klif se încruntă mirosind aerul...

Și, brusc, făcu ochii mari.

– Fum.

Navett dădu din cap abia vizibil, ochii măturând iar iute magazinul. Nu se vedea nimic, nici flăcări și nici fum, dar mirosul devenea tot mai puternic.

– N-ar face-o, șuieră Klif. Sau da?

– Mai bine am presupune că da, zise Navett. Ia mawkrenii cu care am terminat și du-i la cafenea.

– Acum? Klif aruncă o privire la soarele puternic de afară. Navett, chiar acum acolo lucrează tot personalul.

– Atunci ai face bine să găsești o diversiune tare elegantă ca să scapi de ei, replică Navett. Dacă pierdeau mawkrenii, totul ar fi fost degeaba. Trezește-i pe Pensin și pe Horvic; suntem în alertă maximă.

Klif dădu din cap furios.

– Am înțeles, zise el. Lăsând uneltele deoparte, începu să pună ultimii mawkreni înapoi în cușcă...

Și brusc unul dintre bothani scoase un țipăt.

– Foc! mugi el. Clădirea a luat foc! Morv' vyal... cheamă stingătorii. Repede!

– Foc? întrebă Navett uitându-se în jur cu o uimire mimată. Unde? Nu văd niciun foc.

– Om prost, se răsti bothanul. Nu miroși fumul? Repede... lăsați totul și plecați.

Navett îi aruncă o privire urâtă lui Klif. Deci acesta era planul bătrânei. Nu-și putuse da seama de ce aveau nevoie din magazin pentru acțiunea lor, așa că voia să-i oblige să îl părăsească fără nimic.

– Dar marfa mea e foarte valoroasă, protestă el.

– Mai valoroasă ca viața ta? Bothanul, ignorându-și propriul sfat, se mișca rapid pe marginile exterioare ale magazinului, pipăind zidurile.

– Hai... ieșiți.

– Ce faci? întrebă Klif.

– Ai dreptate, încă nu se văd flăcări, explică bothanul. Așadar focul trebuie să fie în pereți.

– Vin stingătorii, anunță neliniștit un alt bothan fluturând comunicatorul. Dar mai întârzie câteva minute.

– Am înțeles, spuse primul, oprindu-se la panoul de curent. Brusc, blana i se lipi de corp și scoase un cuțit de la centură. Poate că îi putem ajuta să le pregătim calea.

– Stai așa, strigă Navett, sărind înainte. Bothanul vârâse cuțitul între panourile de pe perete chiar sub compartimentul lor secret. Ce naiba faci?

– Focul miroase a cabluri, explică bothanul pe nerăsuflăte. Aici la panoul de curent este cel mai probabil să fie. Dacă îl scoatem la iveală și aducem extinctoarele...

Se întrerupse, când cuțitul care căuta sparse pe neașteptate partea din față destul de subțire a compartimentului secret. Își recăpătă echilibrul, căscând gura când pușca cu laser cu lunetă Nightstinger se văzu înăuntrul.

– Proprietar Navett! exclamă el. Ce-i cu arma asta...?

Se prăbuși la podea, cu întrebarea rămasă neterminată, când Navett îl împușcă în spate.

Al doilea bothan apucă să scoată doar un țipăt înainte ca al doilea foc al lui Navett să îl nimerească. Al treilea se scotocea nebunește după comunicator și după pistol în același timp, când Klif îl împușcă.

– Ei, s-a terminat, mârâi Klif, uitându-se la Navett. În numele Imperiului, ce...?

– S-a așteptat să ne ocupăm ca niște profesioniști de asta, scrâșni Navett. Iar profesioniștii nu se apucă niciodată să tragă decât dacă sunt obligați. Deci bine: am devenit neprofesioniști. Asta ar trebui s-o ia prin surprindere.

– Oh, minunat, zise Klif. O strategie scilipitor de neortodoxă. Acum ce facem?

– O rezolvăm, mârâi Navett, vârându-și pistolul la loc în tunică și pășind peste cadavru ca să scoată pușca Nightstinger din ascunzătoarea ei.

– Trezește-i pe Horvic și pe Pensin și mișcați-vă fundurile la navă și în spațiu. Aveți două ore să ajungeți pe *Predominația* și să vă ocupați pozițiile.

Cu pușca în mână, se întoarse și descoperi o expresie uimită pe figura lui Klif.

– Navett, nu putem s-o facem acum, protestă el. Forța de atac va fi gata abia peste trei zile.

– Vrei să încerci să te ferești de amica noastră atât timp? se răsti Navett, trântind pușca pe masă și începând să bage restul mawkrenilor

în cușcă. Îi înțelegi planul... încearcă să manipuleze poliția, stingătorii sau Vader mai știe ce uniformă, să ne bage bețe-n roate în locul ei. Trebuie să ne mișcăm acum, când nu se așteaptă.

– Dar forța de atac...

– Nu-ți mai face griji despre forța de atac, i-o tăie Navett. O să fie gata, da. Sau o să se pregătească al naibii de repede. Ți-ai primit ordinele.

– Bine, spuse Kilf, băgându-și arma la loc. Îți las ție speederul de teren... eu pot să șutesc altul pentru noi trei. Îți mai trebuie ceva?

– Nimic pe care să nu-l pot lua singur, îi zise Navett scurt. Haide... ceasul ticăie.

– Da. Noroc.

Plecă. Navett termină de băgat mawkrenii în cușcă, apoi adună restul cilindrilor și îi strecură înapoi în fundul fals al cuștii. Da, bătrâna îi fortase mâna, iar această schimbare drastică a planului avea să-i coste scump.

Dar dacă se gândea că învinsese, se înșela. Nu-și dorea decât să fie prin apropiere când ea avea să își dea seama.

– Sunt sigură că înțelegeți, domnule Amiral, spuse Paloma D'asima, fiind evident că își alegea cuvintele cu foarte mare grijă, cât de lipsit de precedent ar fi acest pas pentru poporul nostru. Niciodată până acum nu am avut ceea ce ar putea fi considerate relații strânse cu Imperiul.

Așezat la un sfert de masă distantă, Disra își ascunse un zâmbet cinic. Paloma D'asima, una dintre mândrii și slăviții cei Unsprezece ai Mistryl s-o fi crezând subtilă, chiar isteată, în privința politicii și a negocierilor politice. Dar pentru el, era la fel de ușor de citit ca un amator. Dacă asta era tot ce puteau face Mistryl, o să le facă să-i mănânce din palmă până diseară.

Sau, mai degrabă, să mănânce din palma Marelui Amiral Thrawn.

– Înțeleg conflictele pe care le-am avut în trecut, zise Thrawn pe un ton grav. Totuși, după cum v-am arătat – și lui Karoly D'ulin înaintea dumneavoastră, adăugă el făcând un semn politic cu capul către femeia mai tânără de lângă D'asima, Imperiul sub conducerea mea va semăna foarte puțin cu cel al răposatului Împărat Palpatine.

– Înțeleg acest lucru, spuse femeia mai în vârstă. Fața ei nu trăda nimic; mâinile totuși, o făceau foarte bine. Am adus vorba doar pentru a vă reaminti că vom avea nevoie de mai mult decât cuvântul dumneavoastră drept garanție.

– Puneți la îndoială cuvântul Marelui Amiral Thrawn? întrebă Disra, lăsând să se întrevadă în vocea lui doar o urmă de amenințare.

Gambitul funcționează; dintr-odată, D'asima era în defensivă.

– Deloc, îl asigură ea, prea repede. Doar că...

Fu salvată de semnalul interfonului din sala de conferințe.

– Domnule Amiral Thrawn, sunt căpitanul Dorja, spuse glasul familiar.

Așezat lângă Thrawn, Tierce atinse butonul.

– Aici mairoul Tierce, domnule căpitan, zise el. Domnul Amiral ascultă.

– Iertați-mi întreruperea, domnule, spuse Dorja. Dar ați cerut să fiți informat de îndată ce orice navă neprogramată se apropie de bază. Tocmai au primit o transmisiune de la distrugătorul spațial imperial *Tiranic*, cerând urgent ajutor.

Disra îi aruncă o privire surprinsă lui Tierce. *Tiranicul* era una dintre cele trei nave care se ascundeau sub ecranele lor de invizibilitate lângă Bothawui. Sau cel puțin acolo ar fi trebuit să fie.

– Au specificat natura urgenței lor? întrebă Thrawn.

– Imediat, domnule... spun că au fost atacați de o forță de atac considerabilă a Noii Republici și că au suferit avarii serioase. Spun că forța este chiar în urma lor și că au nevoie de adăpost. Generalul Hestiv cere instrucțiuni.

Disra simți cum un zâmbet ușor îi încrețea colțurile buzelor. Nu... firește că nu era adevăratul *Tiranic* acolo. Bănuiala lui Tierce fusese corectă: Coruscantul chiar se lansase într-o încercare nebunească de a fura o copie a Documentului Caamas.

Și nu doar că era capcana pregătită, dar aveau cu ei și pe una dintre cele Unsprezece Mistryl care să privească transformarea acelei încercări jalnice într-o înfrângere umilitoare. Nici măcar adevăratul Thrawn nu ar fi putut potrivi lucrurile mai bine.

– Spune-i generalului Hestiv să lase distrugătorul spațial să treacă de perimetrul defensiv exterior, îi zise Thrawn lui Dorja. Apoi trebuie să pregătească toată apărarea pentru luptă și să aștepte atacul inamic.

– Da, să trăiți.

– Iar apoi, căpitane, adăugă Thrawn, vei pregăti și *Neîndurătorul* de luptă. Urmărește distrugătorul spațial când se apropie și determină-i cursul, apoi pune-ne direct între el și bază. În acel moment, îi vei ordona generalului Hestiv să abată toată apărarea interioară asupra lui.

– Da, să trăiți, zise Dorja, părând cam zăpăcit, dar, cu toate acestea, fără să pună întrebări. Veți veni pe punte?

– Firește, căpitane. Thrawn se ridică, oferindu-i lui D'asima un zâmbet ușor în timp ce-i făcea semn către ușa sălii de conferințe. De fapt, cred că vom veni cu toții.

Zgomotul brusc îl făcu pe Ghent să tresară din moțaiala lui și să se îndrepte zvâcnind în scaun. Se uită înnebunit prin zona de lucru, văzu că era tot singur. Doar atunci mintea lui încetoșată de somn își dădu seama că sunetul era un fel de alarmă. Se uită iar prin cameră, căutând sursa problemei. Nu vedea nimic. Evident, trebuia să fie în altă parte a stației. O căutare de o clipă în partea de control al climatului de pe panou, și găsi întrerupătorul.

Sunetul se transformă într-un țârâit neplăcut pentru urechile lui. Se uită la panou încă o clipă, întrebându-se dacă ar fi meritat să intre în sistemul de comunicații principal și să afle ce se întâmpla. Probabil că nu; orice ar fi fost, nu ar fi avut legătură cu el.

Brusc se încruntă. Panoul din fața lui părea să pâlpâie. Să pâlpâie?

Încruntătura dispăru când înțelese cu ușurare. Firește... vedea reflexii ale luminii care intrau prin videcranul din spatele lui, aflat în zona de locuit. Ridicându-se în picioare, strâmbându-se când genunchii îl anunțară că stătuse prea mult într-un loc, șchiopătă prin ușa deschisă și se uită pe videcran.

Sursa luminii pâlpâitoare se văzu imediat: o imagine minunată de explozii de turbo-laser și de torpile protonice care veneau din depărtare, de lângă perimetrul defensiv exterior al bazei.

Și, încadrată de toată această putere de foc, îndreptându-se inexorabil direct spre el, era masa uriașă a unui distrugător spațial imperial.

Ghent își ținu respirația, holbându-se la nava care se apropia. Brusc, toate vorbele lui Pellaeon și ale lui Hestiv despre amenințări și pericol, vârâte bine în adâncurile minții lui în ultimele câteva zile, ieșiră iute la iveală. Acel distrugător spațial venea după el... era sigur de asta.

Fugi! îi trecu un gând prin minte. Să fugă de aici, pe tunelul lung până în baza principală. Să-l găsească pe generalul Hestiv sau pe acel pilot de TIE care l-a adus aici de pe *Himera* sau doar să găsească o ascunzătoare.

Dar nu. Hestiv îl avertizase despre spionii din interiorul bazei principale. Dacă se ducea acolo, sigur unul dintre ei avea să-l prindă.

Și, în plus, își aminti el brusc, nu se putea duce nicăieri. Încuiase de trei ori singura ușă de acces, punându-i o serie de parole de care niciun inamic nu ar fi putut trece decât după ore întregi de muncă. Chiar și el, care pusese barierele, probabil că ar fi avut nevoie de vreo jumătate de oră ca să treacă de ele. Iar peste o jumătate de oră va fi prea târziu. Mult prea târziu.

Vreme de încă un minut urmări nava care se apropia, întrebându-se în treacăt ce aveau să-i facă. Apoi, oftând, se întoarse cu spatele. Era prins aici, ei veneau după el și nu avea ce face.

Intorcându-se în zona de lucru, închizând ușa după el de această dată, se așază iar în scaun. Cele două Wickstrom 220 terminaseră în sfârșit analiza complexă pe care el le pusese s-o facă înainte ca toate astea să înceapă. Trecând rezultatele la Cap-de-linie70, împingând evenimentele încă o dată în străfundurile minții sale, se apucă iarăși de lucru.

Lui Navett îi luă o oră să găsească și să cumpere butelia de lichid inflamabil de care avea nevoie și încă un sfert de oră să îi potrivească un cap de pulverizare. Patruzeci și cinci de minute în timpul cărora alarma provocată de bothanii morți din magazinul de animale, probabil că se întinsese în fiecare colț al orașului.

Dar era în regulă. Extratereștrii urâți și blănoși nu-l mai puteau opri acum; și, cu cât îi lua mai mult să se pregătească aici, la suprafața planetei, cu atât mai mult timp ar fi avut Klif, Pensin și Horvic pentru a reuși să ajungă la bordul navei ishori de deasupra.

Străzile din jurul cafenelei ho'din, atât de liniștite și de pustii noaptea târziu, zumzăiau de activitate acum, la prânz. Cu butelia de lichid așezată

pe locul de lângă el, înclinată într-un unghi incomod din cauza capotei joase, Navett conduse încet pe aleile pustii de pe laturile și din spatele cafenelei, pulverizând sistematic un strat gros de lichid pe zidurile și pe caldarâmul din jur. Peretele din față, care era îndreptat spre o stradă aglomerată, era prea expus pentru ca el să facă același lucru acolo fără a trezi pe loc suspiciuni. Dar oricum avea alte planuri pentru acea zonă. Intorcându-se la alea din spate, asigurându-se iar că nu era urmărit, trase un foc de laser în combustibil în timp ce conducea pe lângă cafenea.

Făcu agale un ocol pe străduțe până când ieși din nou în strada principală, rezultatul fiind că, atunci când speederul de teren se opri peste drum de cafenea, incendiul pe care îl pornise ardea deja cu furie pe zidurile exterioare. Trecătorii alergau înnebuniți înaintea și înapoi, dând din mâni și țipând în timp ce ori fugeau de flăcări, ori se adunau în pâlcuri macabre pentru a privi de la o distanță sigură; iar când Navett luă pușca Nightstinger de pe locul din spate, ușile cafenelei se dădură în lături și o mulțime de clienți și de chelneri la fel de isterici se scurse afară prin norii de fum. Verificând indicatorul armei, care confirma că încă mai avea trei gloanțe, Navett se puse pe așteptat.

Nu dură prea mult. Șuvoiul de refugiați din cafenea abia începuse să scadă când un camion-speeder alb al stingătorilor apărură urlând de după colț și frână brusc lângă clădire. Pe geamul lateral Navett îl văzu pe șofer gesticulând când partenerul lui ieși repede și începu să urce pe scara exterioară către tunul cu apă de sus.

Nu ajunsese. Proptind țeava puștii de spătarul scaunului pentru stabilitate, Navett îl doborî. Al doilea glonț invizibil îl elimină pe șofer; al treilea și ultimul zbură capacul rezervorului camionului, vărsând spuma extintoare pe pavaj, făcând-o să se scurgă nefolositoare, departe de flăcări.

Coborî arma acum goală pe podea, aruncând iute o privire mulțimii din jur. Dar nimeni nu acorda nici cea mai mică atenție omului care sta singur în speederul lui de teren. Toți ochii erau ațintiți pe clădirea în flăcări, probabil fără ca nimănui să-i treacă prin cap chiar și un gând trecător despre misterul celor doi stingători bothani care se prăbușiseră la pământ brusc și inexplicabil.

Șuvoiul de clienți care ieșeau din cafenea se oprise acum. Navett mai așteptă treizeci de secunde, doar ca să se asigure că ieșiseră toți. Apoi, scoțându-și pistolul și așezându-l la îndemână pe scaunul de lângă el, porni speederul de teren și se strecură prin mulțime către ușile din față ale cafenelei.

Trecuse de partea principală a mulțimii înaintea ca cineva să pară că observă ce făcea el. Cineva strigă, și un bothan purtând diagonală verde/galbenă a poliției sări în fața lui, dând cu putere din mâini. Înghățând pistolul, Navett îl împușcă, viră pe lângă cadavru și se lasă cu putere pe accelerație. Acum, în spatele lui cineva țipa; ținându-se bine, Navett mări viteza...

Lovi ușile cafenelei cu o putere zguduitoare, făcându-le praf, iar speederul de teren se opri chiar în mijlocul distrugerii. Ieși înainte ca sfărâmăturile să se oprească din a cădea pe capotă, apucând cușca cu mawkreni din spate și gonind prin fum și căldură către ușa care ducea în subsol și la nivelul inferior de dedesubt.

Ajunsese la jumătatea primei scări când, în spate, auzi explozia provocată de căldura care aprinsese lichidul care mai rămăsese în butelia sub presiune pe care o lăsase în speederul de teren.

Cum partea din față a cafenelei era cuprinsă de flăcări ca și restul clădirii, Navett era acum cu adevărat și irevocabil rupt de lumea de afară.

Nimeni din întreg universul nu-l mai putea opri acum.

La nivelul inferior al subsolului era doar o urmă de fum. Nimic serios, doar o prevestire a ceea ce avea să vină inevitabil. Echipamentul era acolo unde-l lăsaseră, dar își rezervă un minut să verifice dezintegratorul de fuziune.

Făcu foarte bine. Bătrâna fusese iar aici, modificând aparatul pentru a se supraîncărca și a arde circuitul de control principal atunci când era pornit prima dată. Rânjind fără umor pentru sine, Navett îl repară, apoi mai pierdu câteva minute prețioase pentru a reconfigura focarul ca raza de dezintegrare să se întindă cu câțiva centimetri față de gura recipientului.

În sfârșit, era gata. Prinzându-și incomod cușca cu mawkreni pe spate, sări în groapa pe care el și Klif o săpaseră și porni dezintegratorul.

Raza tăie pământul de sub picioarele lui ca un foc de laser prin zăpadă, făcând ca un nor de praf microscopic să-i bată în față. În trecere, își dori să-și fi adus o mască de protecție. Prea târziu. Privind printre gene ca să se ferească de vântul care îi ardea ochii, continuă, întrebându-se ce făceau bothanii cu miliardul de alarme pe care, fără îndoială, le pornea. Fugeau de colo-colo inutil, desigur, mai ales după ce vedeau că sursa pătrunderii le era total inaccesibilă.

Și unii dintre ei probabil că se vor lăsa pe spate și se vor relaxa, convinși cu îngâmfare că pierderea canalului de cabluri către care săpa el nu le va afecta nici un pic prețiosul scut planetar. Poate că vor râde sănătos de agentul imperial prost care credea că îl poate închide atât de ușor sau care credea că s-ar fi putut târî printr-o conductă cu un diametru de zece centimetri.

Nu vor mai râde prea mult.

Îi mai luă câteva minute să ajungă la canalul de cabluri. Învelișul lui era bine blindat și dură aproape zece minute pentru ca raza dezintegratorului să-l străpungă. Cablurile fură arse aproape instantaneu când se întâmplă acest lucru, firește – până la urmă erau doar cabluri obișnuite, nu erau create să reziste la nimic mai puternic decât curentul electric de înaltă tensiune. Continuă până când săpă o gaură destul de mare în înveliș, apoi opri dezintegratorul și comută pe unitatea de răcire care era montată în fundul lui. Câteva minute de pulverizare sistematică, și zona era iar destul de rece pentru a fi atinsă.

Opri unitatea de răcire, se așează lângă deschizătură... și, în tăcerea care se lăsase brusc, auzi un sunet.

Piuitul unui comunicator. Venea din dezintegrator.

Se încruntă, verificând aparatul. Iată-l, înfipt în gura de alimentare a unității de răcire. Zâmbind subțire, îl scoase de acolo și îl deschise.

– Salut, zise el. Îți merge bine totul?

– Pe praful Alderaanului, ce *faci*? întrebă vocea femeii.

El zâmbi mai larg, prinzând comunicatorul la guler și deschizând fundul fals al cuștii mawkrenilor.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el scoțând un mic tub cu pastă de hrană. Doar nu te-am luat prin surprindere, nu? A fost frumos trucul cu fumul de la magazinul de animale, apropo. Bănuiesc că l-ai aranjat înainte să pleci azi de dimineață?

– Da, spuse ea. M-am gândit că aveți lucrurile mai interesante sus cu voi sau că le-ați ascuns în spatele pereților sau al tavanului.

– Deci ai montat o fumigenă cu reacție întârziată pentru ca stingătorii să vină și să caute în spatele pereților în locul tău, zise Navett, deschizând cușca și scoțând una dintre micile șopârle. Foarte inteligent.

– Uite, n-ai timp să stăm la palavre, mârâi ea. Dacă n-ai băgat de seamă, deasupra capului tău clădirea arde ca o torță.

– Oh, știi, spuse Navett. Ținând șopârla cu o mână, îi întinse o picătură de hrană pe vârful botului și o așează în gaura pe care o tăiasse, îndreptând-o în direcția clădirii generatorului. O atingere pe un capăt al bombei cilindrice o activă, programând-o să explodeze când șopârla ajungea la punctul în care conducta trecea prin zidul blindat și să arunce cablurile electrice în toate părțile. Eliberă animalul, iar acesta o luă la goană prin spațiul îngust dintre cabluri și învelișul canalului, urmând mirosul de care era prea prost să își dea seama că era prins de nasul lui.

– Cum adică, știi? întrebă femeia. Dacă nu faci ceva foarte isteț, foarte repede, o să mori acolo. Știi și *asta*?

– Toți suntem datori o moarte, îi aminti Navett, mânjind nasul altui mawkren și trimițându-l după celălalt. Abia dispăruse pe conductă, când sunetul slab al unei mici explozii răsună prin tub.

Urechile bătrânei auzeau foarte bine.

– Ce-a fost asta? întrebă ea.

– Moartea planetei Bothawui, îi spuse Navett, mânjind un alt mawkren și dându-i drumul când o a doua explozie se auzi. Acum, că mirosul pământului dezintegrat dispărea, își dădea seama că izul de fum era mai puternic.

– Știi, nu am reușit să aflăm cum te cheamă, adăugă el, scoțând alt mawkren și întrebându-se neliniștit cât de repede se întindea focul de deasupra lui. Dacă flăcările sau fumul îi veneau de hac înainte ca mawkrenii și bombițele lor să reușească să facă o gaură prin mănunchiul de cabluri până în interiorul clădirii generatorului, tot pierdea.

– Deci, cum te cheamă?

– Ce, numele meu? Întrebă ea. Dacă mi-l spui pe-al tău, ți-l spun și eu pe-al meu.

– Scuze, zise el, eliberând mawkrenul. Numele meu s-ar putea să mai fie de folos cuiva de la capătul celălalt, chiar și după ce eu nu mai sunt. Se auzi altă explozie...

Și atunci, spre ușurarea și imensa lui satisfacție, o pală de aer rece îi bătu în față. Cablurile de curent fuseseră împrăștiate în perete, iar clădirea generatorului era deschisă pentru el.

– Uite, imperialule...

– Discuția s-a terminat, o întrerupse Navett. Admiră incendiul.

Închise comunicatorul și îl aruncă în lături. Apoi răsturnă cușca, lăsându-i pe ceilalți mawkreni să mișune liberi. Pentru o clipă, se învățiră prin poala și pe picioarele lui, recăpătându-și echilibrul și mirosind. Apoi, într-o grabă stărnită brusc, se cățără unul peste altul și dispărură prin conductă. Atrăși nu de pasta de hrană de pe boturi, ci de punctișoarele de substanțe nutritive pe care el și Klif le așezaseră cu grijă în urmă cu trei zile când pulverizaseră pentru carii-de-metal.

Și mai rămânea un singur lucru de făcut. Căutând în fundul cuștii, scoase ultimul obiect de acolo: un semnalizator de armare de la distanță pentru a activa restul cilindrilor care erau purtați acum către întâlnirea lor cu destinul. Mai erau câteva minute și bombele lui auto-ghidate se vor revărsa în clădirea generatorului printre picioarele bothanilor uimiți, grăbindu-se pe podeaua lustruită către punctele cheie ale instalației.

Prin conductă auzea deja sunetele slabe ale exploziilor, acum când mawkrenii ajungeau la țintele lor, și fitilele de proximitate se aprindeau. Doar câteva secunde – cel mult un minut – și secțiunea scutului planetar care proteja Drev'starnul avea să se prăbușească.

Moartea planetei Bothawui începuse. Și, cu ea, moartea Noii Republici. Singurul lui regret era că nu va mai fi de față.

Deasupra, sunetele focului se auzeau acum, pârâitul amestecându-se cu zgomotul sacadat mai slab al bombelor care încă detonau în depărtare. Zămbind spre tavan, Navett se sprijini de peretele de pământ. Și așteptă sfârșitul.

Discuțiile de la bordul *Predominației* tocmai intraseră în a patra rundă când puntea de sub ei scoase brusc o vibrație uruitoare. Un sunet și o senzație pe care Leia le învățase prea bine în decursul anilor.

Undeva, în adâncurile navei ishori, un cuib de turbo-lasere tocmai trăsese.

Căpitanul ajunsese la interfon chiar înainte ca uruitul să se stingă.

– De ce trageți? mârâi el.

Răspunsul se revărsă în ishori, prea repede și prea slab pentru ca Leia să-l înțeleagă.

– Ce se întâmplă? mârâi Gavrisom. Ați fost de acord că nu vor fi ostilități în timp ce...

– Nu suntem noi, mârâi căpitanul, plonjând spre ușă. Extraterestrii au pus stăpânire pe unul dintre cuiburile noastre de arme și trag spre planetă.

– Ce? întrebă Gavrisom clipind. Dar cum...?

Însă căpitanul plecase deja, luând și gărzile de la ușă cu el.

– Doamnă consilier Organa Solo...? începu Gavrisom, întrerupându-se când un alt uruit trecu prin navă. Doamnă consilier, ce se întâmplă?

Leia clătină din cap.

– Nu...

Și, brusc, zvâcni în scaun, inspirând scurt, din cauza valului de frică, de durere și de moarte care se scurse prin ea. Pe planeta de dedesubt, vocile țipau îngrozite...

Și în acea clipă oribilă, știu ce se întâmplase.

– Scutul planetar a fost doborât, zise ea repede, ridicându-se și ducându-se iute la videcran. Ajunse la timp pentru a vedea o a treia rază groasă de turbo-laser plecând de dedesubt către suprafața planetei. Avu loc o explozie de alb când trecu sfârșind prin atmosferă; iar, apoi distorsiunea dispăru, lăsând în urmă o strălucire puternică roșie, pătată cu negru.

Derv'starn, capitala bothană era în flăcări.

Se întoarse, îndreptându-se către ușă.

– E doborât, da, îi strigă ea lui Gavrisom când trecu în fugă pe lângă el. Cel puțin deasupra Derv'starnului.

– Unde te duci? strigă Gavrisom după ea.

– Să încerc să-i opresc pe cei care trag, răspunse Leia.

Afară, douăsprezece ishori în armuri alergau pe coridor cu carabinele cu laser pregătite. Lipiți de pereții despărțitori, încercând să nu stea în drum, cele două gărzi noghri ale ei se uitară la Leia.

– Doamnă consilier...?

– Haide, le spuse ea. Desfăcându-și sabia de lumină de la centură, întinzându-și Forța pentru putere și înțelepciune, se alătură șuvoiului.

Han intră gonind în cockpitul *Șoimului*, abia oprindu-se cu o alunecare în fața panoului de control.

– Unde? strigă el, trântindu-se în scaunul pilotului.

– Acolo, zise Elegos încordat, arătând prin videcran spre nava întunecată care se afla în spațiu la nici doi kilometri de ei. Nu știu a cui este, dar...

Se întrerupse când o altă rază de foc roșu străpunse bezna spațiului în drum spre planeta de dedesubt.

– Uite... ai văzut?

– Oh, da, am văzut, mârâi Han, simțind un fior puternic de frică în inimă, în timp ce apăsa butoanele de pornire rapidă. Poate Elegos pierduse șirul navelor și al proprietarilor lor, dar el nu. Cea care trăsesese era nava-portdrapel a forței de atac ishori, crucișătorul spațial *Predominația*.

Nava la bordul căreia era Leia.

Urmă o altă rază, îndreptată iar spre suprafața lui Bothawui.

– Știi să desfaci un colier de andocare? îi zise Han repede lui Elegos, în timp ce mâinile îi fugeau peste panourile de control.

– Da, așa cred...

– Fă-o, i-o tăie Han. Acum.

– Da, imediat. Sărind din scaun, caamasul se îndreptă spre pupa.

Motoarele începeau să prindă viață acum. Han deschise comunicatorul, programându-l pentru scanarea tuturor frecvențelor. Da, avea să fie aproape imposibil să repare această greșeală, indiferent ce credeau ishorii că făceau. Numerele de sincronizare pentru stabilizatorul pe care îl pornise apăreau acum; părea să meargă bine...

– Către toate navele, aici Gavrisom, președintele Noii Republici, bubui vocea încordată a lui Gavrisom din difuzorul cockpitului. Stați pe loc și nu trageți; repet, vă rog să stați pe loc și să nu trageți. Incidentul care are se desfășoară acum nu este...

Nu apucă să își termine rugămintea. Brusc se auzi un țipăt de bruiaj static pe acea frecvență, acoperindu-l...

– Atac! rosti o altă voce. Toate forțele corelliene, atacați de voie!

Han căscă gura la difuzor. Ce naiba făceau corellienii?

Și atunci căutarea trecu pe altă frecvență.

– Atac! tună o voce guturală de mon calamar. Toate navele mon calamar, la atac.

[Atac], strigă calm o voce diamală în limba ei, pe o altă frecvență.

{Atac}, veni replica mârâită a unui ishori pe o alta.

Han se uită la grupul de nave, inima bătând să-i spargă pieptul. Nu. Nu... era o nebunie. Sigur nu o s-o facă.

Dar o făceau. Peste tot, diferite nave de luptă prindeau greoi viață, îndreptându-se către cerul liber pentru a putea manevra mai bine sau doar întorcându-și armele către oponenți.

Și chiar în timp ce le privea, primele sclipiri de foc turbo-laser începură.

În spatele lui, Elegos intră grăbit în cockpit.

– Am desfăcut colierul, anunță el gâfâind în timp ce se așeza la loc. Putem pleca...

Se întrerupse, holbându-se neîncrezător la scena de afară.

– Ce s-a întâmplat? suspină el. Han... ce se întâmplă?

– Exact ce se vede, spuse Han încruntat.

– Noua Republică este în război.

Era un drum de doar cincisprezece minute, în zbor de qom qae, până în partea opusă a Măinii lui Thrawn și la lacul pe care îl pomenise Copilul Vânturilor. La început, Luke fusese sceptic în privința întregii idei, îngrijorat de capacitatea tinerilor extraterestri de a face față greutății pasagerilor lor, ca să nu mai vorbim de posibilitatea lor de a rămâne nevăzuți și în afara razei de tragere a ceea ce deja era, cu siguranță, un grup ostil de inamici din fortăreață.

Dar qom qae-ii l-au surprins în ambele privințe; și, în timp ce ei intrau și ieșeau cu experiență în și de sub acoperirea copacilor, a stâncilor și a defileelor, aproape începu să se liniștească față de această fază a operațiunii. Și Mara, simțea el, își îndreptase deja gândurile înainte, la ceea ce vor găsi la capătul acestui scurt zbor.

Din păcate, despre R2 nu se putea spune același lucru. Suspendat în centrul cadrului pe care îl înșăilaseră din ultimele lungimi de coardă-sintetică, gemu și bolborosi tot drumul.

Tăietura în rocă era la mai puțin de zece metri de marginea lacului, coborând într-o pantă destul de abruptă de sub un fel de streășină făcută din sol fixat de iarbă.

– Cel puțin stânca nu e prea neregulată, comentă Mara, trecându-și mâna, de probă, pe suprafața inferioară. Probabil că e tocită de ani întregi în care piciorușele termitelor de foc au fugit pe ea.

R2 păru să se înfioare, ciripind neliniștit.

– Mă îndoiesc că vom mai da peste ele de data asta, îl calmă Luke în timp ce desfăcea coarda-sintetică și o băga la loc în compartimentul de depozitare al droidului.

– Mulțimi atât de mari nu pot merge prea mult timp împreună – n-ar fi destul de multă hrană pentru toate.

– Să sperăm că sunt destul de deștepte ca să știe asta, adăugă Mara.

– *Sunteți norocoși că ați venit acum*, zise Copilul Vânturilor. *În ultimele câteva anotimpuri au fost multe ploi, iar Lacul cu Pești Mici a crescut tot mai mare.*

– Și nu s-au făcut și peștii mici mai mari? întrebă Mara.

Copilul Vânturilor bătu din aripi.

– Nu știu. E important?

Mara clătină din cap.

– Era o glumă. Lasă.

– Oh. Copilul Vânturilor se uită la Luke. *Nu voiam să spun decât că în curând intrarea aceasta ar putea fi acoperită de ape.*

– Înțeleg, zise Luke. Dar deocamdată nu este, iar voi ne-ați adus aici în siguranță.

– *A fost onoarea noastră*, spuse Copilul Vânturilor. *Ce vreți să facem acum?*

– Deja ați făcut mai mult decât era nevoie, îl asigură Luke. Mulțumesc. Mulțumesc tuturor.

– *Să vă așteptăm?* insistă Copilul Vânturilor. *Am fi onorați să vă așteptăm și să vă ducem înapoi la aparatul vostru zburător.*

Luke ezită. Într-adevăr ar fi fost foarte util să-i ducă cineva înapoi la navă. Din păcate...

– Problema este că nu știu pe unde vom ieși, zise el.

– *Atunci ne vom uita*, spuse Copilul Vânturilor cu hotărâre. *Și alții se vor uita.*

– Da, bine, aprobă Luke, nerăbdător să încheie discuția și să pornească la drum. Mulțumesc.

– Deci în ce ordine mergem? întrebă Mara.

– Eu sunt primul, zise Luke, așezându-se pe marginea pantei și lăsându-și picioarele în deschizătură. Apoi R2, iar tu la urmă. O să fiu atent la locurile în care se îngustează și o să încerc să le lărgesc din mers. Dacă pierde unul, va trebui să te ocupi tu de el.

– Bine, spuse Mara, scoțându-și sabia de lumină de la brâu. Aterizare plăcută și încearcă să nu-ți tai picioarele pe parcurs.

– Mersi. Aprinzându-și sabia, ținându-i lama pregătită pe picioarele întinse, Luke se strecură pe pantă și începu alunecarea.

Nu era nici pe departe la fel de rău pe cât se temuse. Se putea ca, într-adevăr, ani întregi piciorușele de termite de foc să fi netezit piatra; și mai important, tociseră și majoritatea obstacolelor care trebuie să fi existat. Doar de două ori a fost nevoit să taie bucăți de rocă în timp ce aluneca săltând, iar în unul dintre cazuri, probabil că nici nu fusese cu adevărat necesar. În spatele lui, auzea țâcănitul metalic mai puternic al lui R2 care aluneca și el pe pantă, aproape acoperindu-i piuitul nefericit neîncetat, dar nu de tot.

Panta se termină într-unul dintre aceleași tuneluri în care își petrecuseră prea mult timp în ultimele două săptămâni. Luke îl prinse pe R2 din zbor, dându-l din drum la timp pentru ca Mara să poată ateriza ușor.

– Ei, ne-am întors, zise ea, fluturând bagheta luminoasă în jur. Nu pare deosebit de cunoscut. Ai idee în ce direcție să o luăm?

– După poziția fortăreței, aș spune că pe acolo, răspunse Luke, arătând spre dreapta.

– În regulă, zise Mara. Să mergem.

Qom qac-ii, fie intenționat, fie dintr-o întâmplare norocoasă, își aleseseră bine intrarea. Nu parcuseseră mai mult de o sută de metri prin tunel când Luke văzu apărând pe după un cot al drumului o bine cunoscută arcadă naturală din piatră.

– Am ajuns, murmură el către Mara. Fii pregătită; dacă știi despre scară, s-ar putea să fi pus niște gărzi care să ne aștepte înăuntru.

Nu erau gărzi. Cinci minute mai târziu, după ce se strecuraseră anevoie prin deschizătura îngustă din piatra încărcată cu cortoză, stăteau din nou în camera subterană.

– Cred că până la urmă nu știi de scară, comentă Mara, mișcând bagheta luminoasă peste tăietura pe care o făcuseră mai devreme în peretele galben interior.

– Sau nu au cum să ajungă la ea, îi aminti Luke. Chiar și mecanismele de închidere păreau a fi făcute din piatră de Hijarna.

– Nu mă înțelege greșit... sunt și eu la fel de bucuroasă că scăpăm de data asta, se grăbi Mara să spună. Mă întreb câte dintre canalele alea de cabluri funcționează acum?

– Probabil mai multe ca data trecută când am fost pe aici, zise Luke întorcându-și bagheta luminoasă în cealaltă parte. Ca și mai înainte, capătul opus al încăperii se pierdea în umbre la care lumina nu ajungea.

– *Eu* mă întreb cât de lungă e camera asta?

– Nu poate fi *prea* lungă, observă Mara. E un lac pe undeva în direcția aia, mai știi?

– Corect, aprobă Luke. Ai vreun sfat înțelept înainte de a începe?

– Doar să fim atenți, spuse Mara venind lângă el. Unul lângă altul cât se poate, cu droidul în spatele nostru, cu simțurile și săbiile pregătite.

– Succint și practic, zise Luke, întinzându-și Forța înainte. Tot nu era niciun pericol pe care să îl poată simți.

– Haide, R2.

Remarca Marei despre dimensiunea încăperii se dovedi a fi corectă. Făcuseră doar câțiva pași când zidul din spate intră în raza baghetelor luminoase. În centru era o arcadă care ducea mai departe prin stâncă.

Totuși, nu era piatra naturală neregulată a cavelor. Pereții și podeaua acestui coridor erau netezi și finisați.

– Interesant, spuse Mara, mișcând raza baghetei luminoase în jur, în timp ce stăteau lângă arcadă. Observi ceva neobișnuit la tavan?

– Nu a fost netezit ca pereții, zise Luke, uitându-se la colțurile de piatră care ieșeau din tavanul arcuit.

– Mă întreb, murmură Mara. R2, senzorii tăi înregistrează ceva?

R2 ciripi un răspuns care suna cam îngrijorat și Luke se aplecă pentru a verifica traducerea de pe datapad.

– Spune că generatorul de electricitate maschează cam tot ce mai e pe aici, îi spuse el Marei. Probabil că de acolo se aude și zumzetul ăsta. Crezi că mai e ceva acolo?

– Păstrătorul Promisiunilor zicea că această porțiune este mortală pentru qom jha-i, îi aminti Mara. Și știm cât de mult le place qom jha-ilor să se agațe de tavan.

– Și am întâlnit animalele alea de pradă care mănâncă zburătoare, de felul qom jha-ilor. Luke dădu din cap înțelegând unde voia să ajungă. Și o grămadă de chiss-i în fortăreață care cred că ei sunt niște dăunătoare.

– Ca să nu mai vorbim de stratul de minereu de cortoză pe care l-am lăsat în urmă, spuse Mara. Despre care tot nu cred că a ajuns acolo pe căi naturale. Locul ăsta are de șase ori mai multe inele de protecție decât Coruscantul.

– Așa cum te-ai aștepta știind că Thrawn e șeful aici, zise Luke. Întrebarea este dacă să încercăm să facem ceva cu tavanul sau să presupunem că nu ne va face probleme?

– Niciodată nu e o idee bună să lași un pericol în spate, declară Mara, făcând un pas sub arcadă. Începem. Aprinzându-și sabia Jedi, o împinse cu îndemânare în sus, pentru a tăia tavanul de piatră.

Urmă o lumină strălucitoare, pârâitul și mirosul curentului electric de înaltă tensiune...

Și, brusc, întreg tavanul păru să se prăbușească.

Mara ieși din încăpere într-o clipă, chiar în timp ce Luke își aprindea sabia și o vâra protector deasupra locului în care fusese capul ei. Tavanul căzu pe ea, îndoindu-se o clipă pe lama verde-albă, înainte de a fi tăiat și de a-și continua drumul spre podea.

– Ce drăguț, zise Mara uitându-se peste umărul lui. E ca o plasă Conner sculptată. Un qom jha se așază undeva, are loc o descărcare de înaltă tensiune care îl prăjește, apoi cade totul ca să-i elimine și pe restul prietenilor lui care ar putea fi cu el.

– Da, drăguț, murmură Luke, împungând plasa cu vârful sabiei. Întrebarea este dacă pentru noi e sigur drumul.

– Probabil, spuse Mara. De obicei, plasele Conner sunt aparate cu o singură încărcătură și nu e prea util să le lași active când ajung pe podea.

– Pare logic, zise Luke, întinzându-și Forța în timp ce îndrepta ușurel un picior spre plasă. Nicio urmă de pericol... și, destul de sigur, piciorul atinse plasa fără să se producă măcar o scânteie de energie rămasă.

– E liber, spuse el.

– Stai, șuieră Mara făcând un pas mare înainte și punându-și mânerul sabiei pe pieptul lui pentru a-l opri, mâna cealaltă ținând acum pistolul de rezervă.

– Vine ceva.

Luke se opri, ascultând țăcănitul slab de picioare pe piatră. Era mai mult decât un singur ceva, după cum suna. Flutură raza baghetei luminoase în lungul tunelului încercând să vadă ce venea...

Și, brusc, dintr-un grup de deschizături laterale înguste, pe care nu le observase până atunci, veni o mulțime de creaturi ca niște insecte, cât pumnul de mari, mișunând iute pe pereți către ei.

– Ai grijă, zise Mara dintr-o suflare, urmărindu-le cu pistolul.

– Nu, așteaptă, spuse Luke, împingându-i mâna. Zărise o sclipire metalică... Să continuăm să mergem. R2, hai, grăbește-te.

Simți dezaprobarea puternică a Marei, dar ea făcu așa cum i se spusese fără să îl contrazică. Creaturile grăbite trecură pe lângă ei fără să încetinească, din câte se părea fără măcar să le arunce o a doua privire. Luke ajunsese la capătul plasei Conner căzute și pași pe podeaua de piatră; și când Mara și R2 făcură la fel, se întoarse să privească.

Creaturile se adunaseră în jurul marginii din față a plasei. Chiar în timp ce Luke se uita, ele începură să se cațere ușor pe pereți, purtând marginea plasei cu ele.

Lângă el, Mara pufni încetișor.

– Firește, zise ea, părând cam dezamăgită de sine însăși. Droizi de întreținere care au venit să pună capcana la loc. Cred că am exagerat nițel.

– Considerând că avem de a face cu Thrawn, exagerarea nu va fi prea des o problemă, spuse Luke.

– Mulțumesc, dar nu e nevoie să îmi înveselești sentimentele, îi zise Mara, punând la loc pistolul de rezervă și trecându-și iar sabia de lumină în mâna dreaptă.

– Mi-am învățat lecția. Mergem?

– În numele Imperiului, ce tot spui acolo? Întrebă căpitanul Nalgol, clipind pentru a-și goni somnul de pe gene în timp ce își lua uniforma și începea să o îmbrace. Cum de trag unii în alții? Punctul de inițiere e abia peste trei zile.

– Nu știu, domnule, răspunse înțepat ofițerul de serviciu al *Tiranicului*. Tot ce știu este că navele-sondă raportează că lupta a început și că secțiunea de scut planetar de deasupra capitalei bothane a căzut. E greu de zis de la această distanță, dar ei spun că orașul pare să ardă în câteva locuri.

Nalgol înjură amarnic pentru sine. Cineva greșise, și greșise rău. Fie echipa de intervenții a Contrainformațiilor...

Fie Thrawn însuși.

Era un gând șocant. Unul chiar destabilizator. Dacă socoteala lui Thrawn putea fi atât de eronată...

Își alungă îndoielile. Ce a fost a fost; și orice greșeli și erori de calcul fuseseră făcute, era hotărât ca el și *Tiranicul* să nu li se alăture.

– *Nimicitorul și Mâna de Fier* au fost anunțate? Întrebă el, mârâind ultimul cuvânt în timp ce se apleca să-și tragă cizmele.

– Da, să trăiți. Navele-sondă raportează că acum își ocupă pozițiile de luptă.

– Asigură-te să ajungem acolo înaintea lor, îi spuse Nalgol mușcător.

– Da, să trăiți, zise iar ofițerul. Estimăm că vom fi pregătiți de luptă în cinci minute. Navele-sondă continuă să raporteze.

– Bine, mormăi Nalgol. Acum că șocul veștii începea să dispară, își dădea seama că nu era chiar așa de rău pe cât păruse prima dată. În regulă, deci bătălia începuse deja. Cele trei distrugătoare spațiale erau pregătite sau vor fi înaintea de a fi nevoie de prezența lor pentru a elimina supra-viețuitorii luptei care se desfășura acolo.

Și, fiind orbiți de ecranul de invizibilitate, aveau neapărat nevoie de rapoarte la minut de la navele-sondă. Pericolul era că, dacă navele intrau și ieșeau de sub ecran cu regularitate, cineva ar fi putut observa că se petrecea ceva ciudat în jurul capului cometei și ar fi putut veni să cerceteze.

Dar exista o cale de a reduce riscul.

– Toți operatorii de raze tractoare să fie pregătiți, comandă el. Dacă vreo navă în afară de navele noastre sondă – și mă refer la *orice* navă – își vâră nasul după ecranul de invizibilitate, vreau să fie prinsă și ținută în spatele lui fără posibilitatea de a comunica. Asigură-te că mesajul ajunge și la celelalte nave. *Nimeni* nu trebuie să dea peste noi și să mai apuce să vorbească despre asta.

– Am înțeles, să trăiți, spuse ofițerul.

– Vin pe punte în două minute, zise Nalgol, luându-și tunica și centura. Vreau ca până atunci nava să fie complet pregătită de luptă.

– Va fi, să trăiți.

Nalgol închise interfonul și se îndreptă spre ușa apartamentului său. Bine; deci extraterestrii și iubitorii de extraterestri nu-și puteau ține în frâu ura lor autodistructivă atât de mult pe cât se așteptase Thrawn. Bine. Nu însemna decât că plictiseala și frustrarea înăbușite ale echipajului său vor fi eliberate ceva mai devreme.

Zâmbind amenințător, merse pe coridor către turbolift într-un ritm măsurat cu atenție. Avea să fie o plăcere.

Un turbo-laser sclipi, raza lui roșie, mortală sfârșind periculos de aproape de tribordul *Șoimului*, în drumul ei spre fregata de escortă cu însemne proslee. Han roti nava pentru a se feri de un al doilea foc, abia reușind să evite două nave vamaie bagmime care se îndreptau trăgând cu tunurile cu laser către proseli.

Întregul univers o luase razna. Iar el era chiar în mijlocul lui.

– Ce s-a întâmplat acolo? strigă el către comunicator, strecurându-se printre două nave de susținere opquise.

– Din câte zic ishorii, trei oameni au venit la bord cam cu jumătate de oră în urmă, răspunse vocea Leiei, sunetul unei alarme bâzâind în fundal. Aveau identificări de tehnicieni ai Noii Republici și o scrisoare de la Înalta Confluență Ishori care îi autoriza să verifice conexiunile electrice ale *Predominației* pentru avarii provocate de oxidare.

– Toate false, firește, mârâi Han, manevrând *Șoimul* într-un spațiu relativ liber și uitându-se în jur. Parcă era iar lupta de la Endor.

Doar că de data aceasta Imperiul nu era de zărit. Rebelii se luptau cu alți rebeli.

– Acum știm asta, aprobă Leia. Odată ajunși la bord, și-au ucis însoțitorii și au pus mâna pe unul dintre cuiburile de turbo-lasere. Când scutul de deasupra Drev'starnului a căzut... Han, au tras opt focuri spre suprafață înainte să putem opri alimentarea acelui cuib. Ishorii tot n-au reușit să intre în încăpere și să ajungă la ei, chiar și cu ajutorul lui Barkhimkh și al lui Sakhisakh.

Lângă Han, Elegos murmură ceva în limba caamasă.

– Cât de rău a fost lovit Drev'starnul? întrebă Han. Lasă... nu asta contează acum. Ce s-a întâmplat cu tine și cu nava?

– Suntem atacați, zise Leia pe un ton încordat. Trei nave diamale s-au unit împotriva noastră, una dintre ele stă între noi și planetă, în caz că încercăm să mai tragem asupra Drev'starnului. Încă nu sunt avarii serioase, cred, de nicio parte. Dar nu va mai dura mult.

– Nu le-ai spus ce s-a întâmplat? întrebă Han.

– Le-am spus eu, le-a spus căpitanul *Predominației*, le-a spus Gavrisom, zise Leia. Nu vor să audă.

– Sau nu le pasă, spuse Han, strângând din dinți atât de tare, încât îl duru. Leia, prinsă la bordul unei nave atacate puternic... Uite, o să încerc să ajung acolo, îi zise el. Poate că cel puțin pot să vă scot pe tine și pe Gavrisom.

– Nu... stai deoparte, spuse Leia tăios. Te rog. N-ai cum să reușești.

Han se uită cu amărăciune la lupta înflăcărată. Avea dreptate, firește; din noul lui punct de observație, vedea acum *Predominația* și furtuna de focuri de turbo-laser care se abătea asupra ei și știa foarte bine că scuturile *Șoimului* nu ar fi avut nicio șansă acolo. Dar nu putea să stea și să nu facă nimic.

– Uite, am mai învins distrugătoare spațiale până acum, zise el.

– Le-ai întrecut, îl corectă Leia. E o mare diferență. Te rog, Han, nu încerca să...

Se auzi un țuit și brusc se întrerupse.

– Leia! strigă Han, simțind cum i se strângea inima în piept când se uită iar la crucișătorul de luptă ishori. Părea să fie încă întreg, dar nu avea nevoie decât de un singur foc norocos în zona punții...

– E bine, spuse Elegos, arătând spre ecranul comunicatorului. Doar sunt iar bruiți.

Han expiră, fără să își dea seama până atunci că își ținuse respirația.

– Trebuie să facem ceva, zise el uitându-se pe cer după o idee. Trebuie să o scoatem de pe nava aia...

Comunicatorul cârâi și reveni la viață.

– Leia? strigă Han aplecându-se plin de speranță spre difuzor.

– Solo? îl strigă o voce bărbătească. Sunt Carib Devist.

Han se strâmbă.

– Ce vrei? Suntem cam ocupați.

– Nu mai spune, sări Carib. Și a cui vină crezi că e?

– Deja știm, mârâi Han. Niște instigatori au ajuns la bordul *Predominației* și au început să tragă. Probabil imperiali.

– Sigur imperiali, replică Devist. Și tot imperiali au fost și cei care au stârnit restul mulțimii să facă la fel. Sau nu i-ai auzit emițând ordine de atac înregistrate în șase limbi diferite?

Han îi aruncă o privire urâtă lui Elegos, simțind o împunsătură de umilință pentru că nu băgase de seamă. Deci de asta stătuseră pe lângă Bothawui toate navele alea imperiale pe care le identificase Carib. Evident.

Sau *ar fi fost* evident dacă vreunul dintre ei s-ar fi obosit să se gândească măcar un minut la asta. Dar nimeni nu o făcuse.

– Dar asta mai poate aștepta, continuă Carib. Te-am căutat să te anunț că am impresia că se întâmplă ceva lângă capul cometei aleia.

– Da? Ce fel de ceva? întrebă Han, atenția lui fiind deja îndreptată iar spre *Predominația* și spre cum avea să o scoată pe Leia de acolo.

– Nu știu, zise Carib. Dar pe acolo zboară o duzină de nave miniere. Toate sunt conduse de piloți imperiali.

Han se încruntă spre difuzor.

– Ce tot vorbești acolo? Ce treabă au imperialii cu gălețile de minereu?

– Îți spun că sunt piloți imperiali, insistă Carib. Se vede foarte clar din stilul lor de zbor.

– Bine, fie, zise Han, care nu era prea interesat să se contrazică în această privință. Și eu ce să fac?

Din difuzor se auzi șuieratul unei expirații.

– Noi o să verificăm, spuse el, părând dezamăgit. În aceste condiții, m-am gândit că poate te interesează să arunci și tu o privire. Îmi pare rău că te-am deranjat.

Comunicatorul se opri.

– Și mie îmi pare rău, mormăi Han. Îi aruncă o privire lui Elegos...

Se opri și se mai uită o dată.

– Ce? mârâi el.

Caamasul își ridică mâinile cu palmele desfăcute.

– N-am zis nimic.

– Ce, crezi că ar trebui să renunț și să mă duc cu el? întrebă Han. Să o las pe Leia și să plec în căutare de thresheri verzi pe pereți?

– Poți s-o ajuți acum? replică Elegos cu blândețe. Poți s-o eliberezi, să învingi navele care atacă sau să oprești toată lupta?

– Nu despre asta-i vorba, rosti Han mușcător. Zece la unu că sunt doar niște mineri care au zburat cândva pentru Imperiu. Sunt mii ca ăștia prin Noua Republică... nu înseamnă nimic.

– Poate, zise Elegos. Trebuie să pui asta în balanță cu restul.

– Cu ce rest?

– Cu restul lucrurilor, spuse Elegos. Cu ce știi despre Carib Devist și capacitățile lui de observare. Cu credința ta – sau lipsa ei – că el de fapt nu te-a trădat Imperiului când ai fost pe Bastion. Cu propria ta experiență

în stilul și acțiunile Imperiale și cu faptul că ai încredere că cineva cu abilitățile lui Carib le-ar putea recunoaște. Cu încrederea pe care o ai în soția ta și în ce a văzut ea la acest om.

Han ridică ușor din sprâncene.

– Și cel mai mult, cu simțul tău înăscut despre bine și rău. Dacă într-adevăr acolo există vreun fel de pericol, dacă ar trebui sau nu să îl lași să îl înfrunte de unul singur.

– Nu e chiar de unul singur, bombăni Han. Are o grămadă de alte clone cu el.

Elegos nu răspunse. Han oftă și cercetă iute cerul. Iată cargobotul Acțiune II jerpelit al lui Carib, da, trecând de granițele luptei către cometa în flăcări din depărtare. De unul singur.

– Știi, voi, caamasii, ați putea fi un adevărat ghimpe în coastă dacă v-ați strădui nițel, îi spuse Han lui Elegos, întorcând *Șoimul* pentru a urma cargobotul și pornind comunicatorul pe frecvența lui Lando.

– Lando? Hei, Lando, zi ceva.

– Da, Han, ce e? răspunse glasul încordat al lui Lando.

– Ai ajuns înapoi pe *Doamna Norocoasă*?

– Aș vrea eu, spuse celălalt înfierbântat. Sunt blocat pe *Gânduri Perseverente* cu senatorul Miatamia.

Han se strâmbă.

– Asta-i una dintre navele care o atacă pe Leia.

– Dacă e pe *Predominația*, da, zise Lando pe un ton dezamăgit și neliniștit. Han, trebuie să oprim chestia asta, și repede.

– Sunt total de acord, amice, spuse Han, ferindu-se de două nave de patrulare froffli care se înfruntau cu o corabie spațială d'fariană.

– Gavrisom e cu Leia. Dacă îl convingi pe Miatamia să întrerupă bruiajul, poate că reușește el să-i potolească.

– Deja am încercat, suspină Lando. Sunt ultima persoană pe care mai vrea s-o asculte cineva.

– Știu cum e, zise Han. Uite, am nevoie să-mi faci iute o favoare. Mă îndrept spre cometa aia de acolo alături de Carib Devist. Poți să pui un macro-binoclu pe noi, te rog, în caz că avem necazuri?

Urmă o scurtă pauză.

– Sigur, nicio problemă. Cam la ce fel de necaz te aștepți, mai exact?

– Probabil că nu-i nimic, zise Han. Lui Carib i se pare că zboară niște imperiali în găleți de minereu pe acolo. Fii atent la noi, da?

– Da, promise Lando. Noroc.

Han închise comunicatorul și ocoli ultima mână de nave dintre el și cometă.

– Ține-te bine, îi spuse lui Elegos când accelerează la maxim motorul subluminic. Pornim.

– Ușurel, acum, avertiză Bel Iblis de lângă Booster. Încet și cu calm. Suntem printre prieteni acum, cu protecția perimetrului defensiv exterior

între noi și forța aia urâtă de atac a Rebelilor. Acum suntem în siguranță și nu trebuie să pară că ne grăbim.

– Nu, n-am vrea să pară așa, mârâi Booster, uitându-se neliniștit la corpul uriaș al bazei Ubictoratului care se profila în fața lor. Dintr-odată, iubita lui *Întreprindere Rătăcitoare* nu mai părea așa de mare, de puternică și de sigură ca de obicei.

– Stai liniștit, Terrik, zise Bel Iblis. Vocea lui, spre iritarea și mai mare a lui Booster, era controlată și de un calm glacial. Spectacolul va fi în spatele nostru, mai știi? Ultimul lucru pe care îl vrem este să le atragem atenția asupra noastră.

Booster dădu din cap, aruncând o privire spre ecranul de la pupa. Da, era un spectacol acolo în spate, cu navele Noii Republici încasând-o pe cinste de la perimetrul defensiv al lui Yaga Minor.

Sau, cel puțin, așa ar fi trebuit să pară. Dacă urmau ordinele, ar fi fost, de fapt, destul de departe ca să nu primească lovituri serioase de la focurile puternice de turbo-laser. Sperau ca, în toată zăpăceala, imperialii să nu observe asta.

– Nu știu, spuse el. Nu-mi place asta, Bel Iblis. Am intrat prea ușor.

– Domnule general, înregistrăm mișcare, anunță ofițerul de la consola de senzori. Distrugător spațial imperial, se ridică de la tribord.

Booster făcu câțiva pași pe pasarela de comandă, uitându-se pe videcran, având o presimțire urâtă. Distrugătorul spațial apăruse pe după latura de la tribord a bazei și se mișcase către vectorul *Întreprinderii Rătăcitoare*.

Și, chiar în timp ce privea, se opri acolo, între ei și bază. Plutind în spațiu în fața lor, ca și cum i-ar fi provocat să treacă...

– Identificarea navei este drept *Neîndurătorul*, anunță cineva. Căpitanul Dorja este înregistrat ca fiind la comandă.

Presimțirea urâtă a lui Booster deveni dintr-odată și mai rea. *Neîndurătorul* – nu asta era nava care apărea întotdeauna în zvonurile despre Marele Amiral Thrawn?

Bel Iblis venise iar lângă Booster.

– Generale...? murmură acesta din urmă.

– Știi, zise Bel Iblis, calmul părăsindu-l doar un pic. Dar dacă fugim acum o să părem vinovați. Tot ce putem face este să jucăm în continuare.

– Transmisiune de la *Neîndurătorul*, domnule general, anunță ofițerul de comunicații. Cer să vorbească cu căpitanul Nalgol.

Booster se uită la Bel Iblis.

– Tot ce putem face acum este să jucăm în continuare, repetă el. Haide, încearcă.

– Sigur. Inspirând adânc, Booster prinse privirea ofițerului și îi făcu un semn din cap. Acesta apăsă un buton și îi răspunse cu același semn...

– Aici colonelul Raymeuz, aflat temporar la comanda distrugătorului spațial imperial *Tiranicul*, rosti el cu cea mai bună imitație de care era în stare a vorbirii obișnuite imperiale, extrem de băfoasă. Căpitanul Nalgol a fost grav rănit în ultimul atac și suferă un tratament de urgență.

Din difuzoarele de pe punte veni un chicotit încet.

– Zău, spuse o voce calmă. O voce liniștită; o voce educată; o voce care îl băgă în sperieți pe Booster. Aici Marele Amiral Thrawn. Mă dezamăgești, domnule general Bel Iblis.

Booster se uită la Bel Iblis. Acesta încă se uita fix pe videcran, iar fața lui nu trăda nicio emoție.

– Chiar nu mai are rost să încerci să continui această șaradă, zise Thrawn. Dar poate că ai nevoie de o demonstrație mai convingătoare.

Parcă cineva din spatele lui, i-ar fi tras brusc lui Booster un covor de sub picioare. Dintr-odată se prăvăli înainte, dând nebunește din mâini pentru a-și recăpăta echilibrul. În jurul lui se auzeau sunetele de consternare ale restului echipajului de pe punte; de undeva de dincolo de acestea se auzi zgomotul amenințător al metalului care scrâșnea.

– O mică demonstrație, cum spuneam, continuă Thrawn, pe un ton aproape batjocoritor. Distrugătorul vostru spațial este acum total neajutorat, ținut pe loc de aproximativ cincizeci dintre razele noastre de tractare de mare capacitate.

Booster își înghiți o înjurătură care voia cu disperare să iasă. Care *era* treaba cu nava asta și cu razele de tractare?

Tresări când Bel Iblis îl bătu pe braț. Generalul se uita urât la el, îndemnându-l nerăbdător spre consola de comunicații. Booster se uită și el urât, apoi luă o gură de aer.

– Domnule Amiral Thrawn, să trăiți, ce faceți? strigă el, încercând să amestece în glas respectul și uimirea înspăimântată. Partea finală nu mai avu nevoie de niciun fel de interpretare.

– Domnule, avem la bord ofițeri și oameni din echipaj răniți...

– E de ajuns, îl întrerupse Thrawn cu răceală. Se părea că încercarea de a fi degajat fusese prea mult pentru nenorocitul cu ochi roșii – iar era autoritar. Vă respect curajul de a face această încercare, dar jocul s-a încheiat. Chiar trebuie să ordon bateriilor de turbo-laser să înceapă să fărâme nava?

Bel Iblis expiră încet.

– Nu este nevoie, domnule Amiral, strigă el. Sunt generalul Bel Iblis.

– Ah, domnule general, zise Thrawn. Schimbase tonul încă o dată, observă Booster, acum de la amenințarea rece, la camaraderia nerostită, aproape cordială dintre doi profesioniști. Omul era foarte nestatornic.

– Vă felicit, domnule, pentru încercare, oricât de inutilă a fost.

– Mulțumesc, domnule amiral, spuse Bel Iblis. Totuși, propun ca succesul sau eșecul acestei operațiuni să nu fie încă hotărâte.

– Deci așa, zise Thrawn. Ei, atunci, să fac anunțul oficial. Din acest moment, vă cer să suspendați diversiunea și să predați nava.

Bel Iblis îi aruncă o privire lui Booster.

– Și dacă refuz?

– După cum am sugerat mai devreme, domnule general, vă aflați neajutorat în fața mea, spuse Thrawn pe un ton încărcat de amenințare. La ordinul meu, nava dumneavoastră va fi distrusă sistematic.

Pentru o vreme, puntea rămase cufundată în tăcere. Booster se uita la Bel Iblis; acesta, la rândul său, privea fix la distrugătorul spațial care le stătea în cale.

– Trebuie să discut cu ofițerii mei, zise el în cele din urmă.

– Firește, spuse Thrawn calm. Nu vă grăbiți. Doar că vă sugerez să nu întârziați *prea* mult. Echipa dumneavoastră de diversiune se luptă vitejește, chiar dacă ineficient, însă răbdarea mea față de ei nu va dura la nesfârșit. Cruciaștoarele interdictive își ocupă deja pozițiile pentru a-i prinde acolo, iar diferiți colonei de vânătoare mă roagă să le permit să-și lanseze aparatele TIE și Păsările-de-Pradă.

– Am înțeles, zise Bel Iblis. Vă voi oferi răspunsul cât mai repede posibil.

Îi făcu un semn ofițerului de comunicații să întrerupă transmisiunea.

– Ce o să faci acum? întrebă Booster. Gândul că *Întreprinderea Rătăcitoare* ar fi ajuns iar în mâinile imperialilor...

– Cum am promis, îi voi oferi răspunsul meu, spuse Bel Iblis calm. Tanneris, Bodwae, care este punctul de origine al razelor de tractare? Vin de la bază sau din perimetrul defensiv?

– Eu detectez treizeci și opt dintre amplasamente aflate în perimetru, raportă ofițerul de senzori al lui Bel Iblis.

– Încă cincisprezece vin de la navă, adăugă Bodwae. Le însemnez locațiile.

– Mulțumesc, zise Bel Iblis. Simons, avem ceva libertate de mișcare?

– Nu prea, domnule, spuse navigatorul. Suntem ținuti destul de bine în loc.

– Dar rotațional? Putem să ne învârtim pe o axă verticală?

– Ah... da, domnule, cred că putem, zise celălalt, încruntându-se la ecranele sale. Probabil nu mai mult de un sfert de întoarcere, totuși.

– Nu-i deloc de ajuns ca să scăpăm de aici, mormăi Booster.

– Scopul nu e să scăpăm de aici, îi reaminti Bel Iblis. Simons, rotește-ne nouăzeci de grade spre babord sau cât de mult poți în direcția asta. Turbo-laserele de la babord și torpilele, pregătiți-vă să trageți către perimetrul defensiv la comanda mea, ținind amplasamentele razelor de tractare care ne țin aici. Armamentul de la tribord, la fel, doar că țințiți amplasamentele de pe bază.

Urmă un cor de confirmări. Booster se uita la bază și la distrugătorul spațial care stătea pregătit în fața ei; și, în timp ce privea, începură să se miște spre dreapta. Încet și anevoie, dar se mișcau.

Făcu un pas mai aproape de Bel Iblis.

– Îți dai seama, firește, că nu o să păcălești pe nimeni cu asta, avertiză el. Cu atât mai puțin pe cineva ca Thrawn. O să ne vadă că ținim razele de tractare și o să facă bucați nava cu noi cu tot.

Bel Iblis clătină din cap.

– Nu cred. Oricum, nu încă. Toate dovezile arată că încearcă să reclădească Imperiul, iar o grămadă de sfărâmaturi nu i-ar fi de ajutor. Ce vrea el cu adevărat de la noi sunt câțiva prizonieri cu rang înalt în Noua

Republică cu care să poată defila prin fața potențialilor convertiți la cauza lui.

– Ca să nu mai vorbim de un distrugător spațial în plus pe care să-l folosească împotriva celor care nu se lasă așa de ușor convertiți?

– Și asta, recunosc Bel Iblis. Pe scurt, nu o să înceapă să tragă până când nu suntem aproape liberi. Poate nici atunci.

Booster se strâmbă. Nu, Thrawn nu avea să se grăbească. Nu când *Întreprinderea Rătăcitoare* era de partea greșită a întregii puteri de foc care aștepta lângă perimetru.

– Deci cum ai de gând să ne scoți de aici?

Bel Iblis scutură din cap.

– Nu încerc să ne scot de aici. Ți-am spus deja. Avem o treabă de făcut; și treaba asta ne așteaptă aici, înăuntru. Făcu semn cu capul spre baza Ubictorat care se vedea pe videcran.

– Cu Thrawn și un distrugător spațial între noi și ea? Booster pufni. N-o lua ca pe o jignire, generale, și sunt sigur că ai o minte de militar bună și așa mai departe. Dar încearcă s-o faci cu Thrawn de față și suntem prăjiți.

– Știu, zise Bel Iblis, iar vocea lui deveni dintr-odată foarte amenințătoare. De aceea nu o să-l atacăm pe el. Cel puțin, nu așa cum se așteaptă să o facem.

Booster îl privi precaut. Pe fața și în glasul celui lalt era ceva care începea să-i trimită fiori reci pe șira spinării.

– Despre ce vorbești?

– Trebuie să trecem de *Neîndurătorul*, Terrik, spuse Bel Iblis încet, privind pe videcran. Și, în același timp, trebuie să îl avariem destul, cât să nu poată să tragă în sintezorii noștri înainte ca ei să ajungă la extensia calculatorului și să pătrundă în ea.

– Și cum rămâne cu armele de pe bază?

– Și trebuie să o facem destul de repede ca armamentul bazei să nu apuce să se întoarcă spre noi, aprobă Bel Iblis. Adună totul, și nu e decât un singur mod în care putem s-o facem.

Încă privind pe videcran, părea să-și facă puțin curaj.

– De îndată ce ne eliberăm de razele de tractare, ne întoarcem și accelerăm cât mai mult direct spre *Neîndurătorul*.

– Și o să-l abordăm.

Booster simți cum aerul ieși din el într-o rafală tăcută.

– Doar nu vorbești serios? suspină el.

Bel Iblis se întoarse, privindu-l drept în ochi.

– Îmi pare rău, Booster. Îmi pare rău pentru nava ta; îmi pare rău că v-am lăsat pe tine și pe echipajul tău să veniți la bord.

– Domnule general? strigă navigatorul. Acum avem o deplasare de șaptezeci și nouă de grade. E tot ce putem.

Pentru încă o secundă, Bel Iblis susținu privirea lui Booster. Apoi, ferindu-și ochii, păși pe lângă el.

– E de ajuns, spuse el. Tot armamentul: porniți focul asupra amplasamentelor razelor de tractare.

Brusc, pe videcran se văzu cum erupse o furtună de foc de turbo-laser, tășnind în ambele direcții din carena așezată pieziș.

– Și, navigator și motoarele subluminice, adăugă generalul cu calm, fiți pregătiți pentru toată viteza de urgență.

– Uite-l, zise Elegos arătând cu mâna. Acolo, la tribord.

– Îl văd, spuse Han. Pentru un minut, pierduse cargobotul lui Carib în strălucirea puternică și agitată a cozii cometei. Vezi ceva din minerii despre care vorbea?

– Nu încă, zise Elegos. Poate că a greșit.

– Nu prea cred, mârâi Han, simțind cum firele de păr de pe ceafă începeau să se ridice. Poate nu era de acord cu faptul că Devist era în stare să recunoască piloții imperiali doar după stilul de zbor; dar cu siguranță nu se îndoaia că tipul era capabil să deosebească spațiul gol de gălețile de minereu.

– Mă întreb unde s-or fi putut duce?

– Poate că sunt ascunși de coadă, sugeră Elegos. S-ar putea să lucreze pe sfertul din spate al suprafeței cometei.

– Minerii nu lucrează niciodată acolo, spuse Han clătinând din cap. Praful și gheața îmbâcsesc filtrele aluvionare ceva de groază.

– Atunci unde sunt?

– Nu știi, zise Han încruntat. Dar încep să am o presimțire urâtă despre asta. Poți să-mi pornești o transmisiune către cargobotul lui Carib?

Elegos porni comunicatorul.

– Gata.

– Carib? îl strigă Han. Vezi ceva?

– Nimic, răspunse celălalt. Dar erau aici, Solo.

– Te cred, spuse Han aruncând iute o privire la panoul de armament al Șoimului. Laserele în cuarte erau pregătite, dirijate de la distanță de către el.

– Cred că e timpul să ne uităm de foarte aproape la suprafață. Să vedem ce ar putea fi ascuns acolo.

– De acord, zise Carib. Vrei să mergem noi înainte?

– Cargobotul tău e înarmat?

Urmă o ezitare foarte scurtă.

– Nu, nu chiar.

– Atunci mai bine trec eu în față, spuse Han, accelerând motoarele subluminice. Stai pe loc și lasă-mă să te depășesc.

– Cum zici.

– Vrei să mă duc la unul dintre terminalele de armament? întrebă Elegos încet.

Han îi aruncă o privire scurtă.

– Parcă poporul caamas ura omorul.

– Da, așa este, spuse Elegos pe un ton sobru. Dar, de asemenea, acceptăm că există momente în care uciderea a câțiva este necesară pentru un bine mai mare. S-ar putea ca acum să fie un astfel de moment.

– Poate, mârâi Han, reducând ușor viteza în timp ce *Șoimul* trecea pe lângă cargobot. Începeau să se apropie de cometă acum, iar el nu voia să intre în vreo piatră desprinsă care s-ar fi hotărât dintr-odată să le iasă în cale.

– Stai liniștit... orice ar ascunde acolo, ar trebui să-i fac față cu ușurință. Nu că ai putea înghesui prea mare putere de foc într-o găleată din alea de minereu...

Și, chiar în mijlocul frazei, chiar în fața ochilor, cometa și stelele din spatele ei dispărură brusc.

Și, în locul lor, cu luminile strălucind diabolic în bezna din jur, era forma întunecată a unui distrugător spațial imperial.

– Han! suspină Elegos. Ce...

– Distrugător spațial invizibil, răspunse Han iute, rotind maneta de navigație cu putere, întregul plan fiindu-i dintr-odată clar. Bătălia de deasupra lui Bothawui – toate acele nave care se făceau praf una pe alta – și un distrugător spațial care aștepta aici, gata să le termine pe toate și poate să ardă și planeta în același timp. Fără supraviețuitori, fără martori, doar cu o luptă pentru care toți cei din Noua Republică vor da vina unii pe alții.

Și războiul civil pe care această bătălie l-ar porni s-ar putea să nu se mai sfârșească niciodată.

– Pregătește comunicatorul, îi spuse el lui Elegos în timp ce *Șoimul* vira strâns către marginea invizibilă a ecranului.

– În clipa în care ieșim...

Comanda i se opri în gât când brusc fu zguduit în centuri. Sub el, *Șoimul* zvâcni într-o parte ca un animal rănit, urletul motoarelor subluminate amestecându-se cu scrâșnetul îmbinărilor și întăriturilor care erau forțate.

– Ce e? găfâi Elegos.

Han înghiți cu greu, strângând inutil mănșă.

– E o rază de tractare, îi zise el caamasului, aruncând o privire disperată spre ecranul de senzori. Dacă prinderea era spre margine, ceva slab și nesigur, poate ar fi reușit să se scuture de ea.

Dar nu. Îl prinseseră. Îl prinseseră bine.

Se uită iar în sus când prinse o mișcare cu coada ochiului: cargobotul lui Carib, care acum era alături de el după ecranul de invizibilitate, se zvârcolea neajutorat în aceeași strânsoare nevăzută.

– Ne-au prins, Elegos, oftă el, simțind gustul amar al înfrângerii în gură.

– Ne-au prins pe amândoi.

Mai dădură peste două plase Conner ascunse în drum, iar Mara insistă să le declanșeze pe amândouă și să scape de ele. Luke nu era convins că era nevoie de asta, dar, pe de altă parte, nu vedea cu ce ar fi putut strica. Dacă prima plasă nu pornise nicio alarmă – și nu era niciun semn că ar fi făcut-o – atunci dacă le dădeau jos și pe celelalte două, probabil că nu s-ar fi întâmplat nimic. Și, cel puțin, le dădea ceva de făcut droizilor de întreținere ca niște insecte și îi ținea departe de ei.

Uruitul din fundal crescuse și el pe măsură ce înaintau prin tunel, ajungând la un nivel la care Luke putea spune cu siguranță că venea de deasupra. Uriașul generator electric al fortăreței era, fără îndoială, închis în siguranță în stâncă, acolo unde ei nu puteau ajunge.

Și, în cele din urmă, cam după o sută de metri, tunelul se sfârși într-o încăpere largă, bine luminată.

– Am avut dreptate, murmură Mara de lângă Luke, în timp ce stăteau lângă arcada de la intrare. Știam că trebuie să aibă un loc ca ăsta ascuns pe undeva. Chiar și în fortăreața lui, ascuns de oamenii săi. Știam.

Luke dădu din cap în tăcere, privind în cameră. Era aproape circulară, în formă de cupolă deasupra, lungă de șaizeci de metri la bază și înaltă cam de vreo zece în centru, săpată toată în stâncă.

Un inel lat de trei metri din plăci de pardoseală mergea pe marginea exterioară la nivelul tunelului, coborând apoi un metru spre podeaua principală, care era, de asemenea, acoperită cu plăci. La cinci metri înălțime pe laterale, în spatele unui parapet, un balcon adânc săpat în stâncă mergea pe două treimi din diametrul camerei, pereții lui interiori fiind acoperiți cu echipamente electronice.

La nivelul principal al pardoselii, în partea lor dreaptă, era o versiune mai modestă a centrului de comandă pe care îl descoperiseră la etajul superior al Măinii lui Thrawn. Acesta avea un singur inel de console, așezat nu în jurul unei holograme galactice, ci al cilindrului larg și scund al unei baze de informații calculator/arhivă de capacitate extinsă. Din nou, ca și în fortăreața de deasupra lor, o mână de luminie strălucea

arătând că aparatul aștepta răbdător, pregătit. Restul nivelului principal era gol, cu excepția unui șir de mobile așezat lângă o margine a pasarelei, sub o foaie de plastic.

Dar toate acestea erau doar fundalul, lucruri care să fie observate în treacăt și depozitate în memorie pentru ca el să le evalueze mai târziu. Din prima clipă în care Luke și Mara intraseră în cameră, toată atenția lui fusese concentrată asupra alcovului adânc care se extindea din încăperea principală către stânga. Închis acolo, în spatele unui perete de oțel transparent, era un echipament complet de clonare: un cilindru spaarti înfășurat în tuburi pentru substanțe nutritive și în cabluri pentru învățare rapidă, înconjurat de aparate de ajutor, totul fiind legat la generatorul de fuziune care zumzăia.

Și, plutind încetitor în centrul cilindrului, dormind sau poate nici măcar cu adevărat în viață, era un umanoid adult cu piele albăstrie. Un umanoid cu o figură extrem de familiară.

Marele Amiral Thrawn.

– Zece ani, zise Luke încetitor. Exact cum ai spus. Exact cum te-ai gândit. Le-a spus că o să se întoarcă în zece ani.

– Bătrânul impostor, mormăi Mara, vorbele ei fiind într-un contrast puternic cu venerația nedorită pe care Luke o simțea în ea. O putea înțelege: alcovul și ocupantul lui intimidau cu grandoarea lor tăcută și cu amenințarea la fel de tăcută.

– Probabil că ciclul era programat pe zece ani să o ia de la capăt de fiecare dată când făcea câte o vizită pe aici.

– Probabil, aprobă Luke, smulgându-și ochii de la imaginea aproape hipnotică a clonei plutitoare și îndreptându-și privirea spre inelul de console din capătul opus al încăperii.

– R2, du-te acolo și găsește o mufă la care să te poți conecta. Începi să descarci tot ce găsești despre Regiunile Necunoscute și zona pe care a deschis-o Thrawn.

Micul droid ciripi o confirmare și rulă pe lângă el spre una dintre cele șase rampe care duceau de la inelul exterior spre nivelul principal. Ajunse la rampă fără să se răstoarne și porni către inelul de console, roțile lui tăcând ritmic peste micile spații dintre plăci. Se opri lângă una dintre console, fluieră aprobator, apoi își extinse mufa pentru calculator și se conectă.

– A intrat, zise Luke, fugind înapoi la cuva de clonare. Haide, vreau să mă uit mai de aproape la asta.

Împreună, el și Mara dădură ocol peretelui din oțel transparent.

– Nu-l atinge, îl sfătui Mara când el se întinse mai aproape. Probabil că e legat la alarme.

– Nici nu voiam, o asigură Luke, privind cu atenție înăuntru. Din unghiul în care se afla, zărea ceva ce nu fusese vizibil de la arcadă.

– Vezi ce mai are acolo cu el?

– Doi ysalamiri, Mara dădu din cap. Pentru cazul în care apare vreun Jedi rătăcit.

– Thrawn era genul care se gândea la tot.

– Așa era, sigur, aprobă Mara. Poate în afară de lacul de acolo.

Luke se încruntă.

– Cum adică?

– Acolo, spuse Mara, întorcându-se pe jumătate și arătând cu mâna în capătul celălalt al camerei.

Luke se întoarse și se uită. Era un perete de stâncă, mobilierul de sub husa de plastic și balconul cu echipament care mergea în jurul domului de deasupra.

– La ce mă uit mai exact? întrebă el.

– Stricăciunile făcute de apă, zise ea și arată din nou. Pe peretele din fața gurii tunelului. Vezi?

– Acum da, spuse Luke dând din cap. Zidul era ușor, dar în mod clar, decolorat, pata fiind marcată cu mai multe linii în locurile prin care apa se scursese prin piatră și picurase pe jos. De fapt, acum că se uita mai atent, zărea apa care se scurgea încet prin piatră prin douăsprezece locuri.

– Copilul Vânturilor zicea că lacul s-a tot extins, spuse el. Se pare că și-a croit drum spre caverne.

Se întoarse.

– Aș zice că această clonă și-a încheiat ciclul de zece ani taman la timp.

– Cum crezi că o să fie? întrebă Mara cu o voce ciudată. Adică, cât de aproape de originalul Thrawn va fi?

Luke scutură din cap.

– Asta e o discuție care se desfășoară de zeci de ani, spuse el. Cu aceeași structură genetică și cu un model de învățare rapidă luat direct de la sursă, o clonă ar trebui, teoretic, să fie complet identică cu persoana originală. Însă în ciuda acestui lucru, nu sunt niciodată *exact* la fel. Poate că unele subtilități mintale se pierd în tranziție sau poate că mai există ceva unic în noi pe care cititorul pentru învățare rapidă nu-l poate înregistra.

Făcu un semn din cap spre clonă.

– Probabil că va avea toate amintirile lui Thrawn. Dar oare va avea geniul lui, ori calitatea lui de conducător sau hotărârea neînduplecată? Nu știu.

Se uită la Mara.

– Ceea ce cred că ne conduce la întrebarea despre ce să facem cu el.

– Ciudat că întrebă asta, zise Mara gânditoare. Cu zece ani în urmă, aș fi spus pe loc să spargem cuva și să-l omorâm. Poate chiar și acum cinci ani. Dar acum... nu mai e așa de simplu.

Luke îi cercetă profilul, încercând să se descurce prin amestecul de emoții care se agita în ea.

– Tu chiar *ai fost* speriată de toate amenințările alea despre care s-a vorbit, nu?

Spre ușoara lui surpriză, ea nu se supără.

– Fel și Parck erau îngrijorați din cauza lor, îi aminti ea. Ești dispus să pariezi că se înșală amândoi?

– Nu chiar, recunosc Luke, uitându-se iar la clonă. Doar că încerc să-mi imaginez ce s-ar întâmpla cu Noua Republică dacă Thrawn ar apărea din senin. Cred că s-ar răspândi panica, iar Coruscantul ar încerca să găsească destule nave pentru o lovitură preventivă asupra rămășițelor Imperiului.

– Nu crezi că ar asculta ce ar avea de spus?

– După cum și-a săpat Thrawn drumul prin Noua Republică ultima dată? Luke clătină din cap. N-ar avea încredere în el nicio clipă.

– Probabil că ai dreptate, zise Mara. Parck spunea că umblă zvonuri cum că s-ar fi întors, deși cum ar putea apărea un astfel de zvon, asta nu știu. Dar nu a pomenit despre ce reacții au fost.

– Iar zvonurile sunt mult diferite de situația în care chiar ar intra pe ușă, observă Luke.

Vreme de un minut stătură acolo, în liniște. Apoi Luke inspiră adânc.

– Cred că e o dispută academică, zău, dacă stai să te gândești, spuse el. Orice ar fi făcut originalul Thrawn, această faptură de aici nu a făcut nimic rău. Cu siguranță nimic care să merite execuția pe loc.

– Adevărat, aprobă Mara. Deși îmi dau seama cât de greu ar fi să-i convingi pe oameni de asta. Următoarea întrebare, atunci: îl lăsăm aici să se trezească normal și să se alăture prietenilor noștri de sus? Având în vedere că în acest moment nu sunt prea încântați de noi sau de Noua Republică? Sau încercăm să grăbim procesul de creștere și îl ducem pe Coruscant?

Luke fluieră încet pentru sine.

– Te descurci să găsești întrebări grele, nu?

– Niciodată în viața mea nu a trebuit să caut vreo întrebare grea, replică ea mușcător. Întotdeauna m-au găsit ele pe mine.

Luke zâmbi.

– Știu cum e.

– Aș prefera să știi răspunsul, zise ea. În concluzie: ar fi Coruscantul în stare să se descurce cu problema asta?

Din partea opusă a încăperii se auzi brusc o droaie de ciripituri. Luke se întoarce și îl văzu pe R2 sărind agitat înainte și înapoi pe picioarele lui îndesate.

– Ce e? strigă el. Ai găsit datele despre Regiunile Necunoscute?

Droidul piui nerăbdător.

– Bine, bine, vin imedia, îl liniști Luke, îndreptându-se spre cea mai apropiată rampă către nivelul principal. Începu să meargă pe lângă mobilierul acoperit cu plastic...

Și se opri, uitându-se la obiectele adunate. Erau acolo șase scaune de diferite feluri, plus un pat, o masă și câteva lucruri care păreau a fi niște măsuțe.

– Ce crezi că-i cu astea? îi strigă el Marei.

– Par a fi lucrurile de care va avea nevoie ca să transforme locul ăsta într-un apartament confortabil când iese, sugerează Mara, sărind pe podeau principală și venind lângă el. O să aibă nevoie de ceva timp să-și revină, poate o să fie prins cu ce s-a întâmplat în ultimii zece ani. De fapt, fac pariu

zece la unu că inelul de console e conectat la orice legături de știri sau de date pe care le au sus.

– Da, dar de ce e totul adunat aici, în loc să fie pus prin cameră în așteptarea lui? întrebă Luke. Nu cred că Thrawn nu a știut ce fel de aranjament i-ar fi plăcut clonei lui.

– Interesantă idee, aprobă Mara, pe un ton dintr-odată neliniștit.

Luke îi aruncă o privire.

– Ce e?

– Nu știu, spuse ea încet, uitându-se în jur. Brusc e ceva în neregulă.

Luke privi și el prin încăpere. Nimic nu părea amenințător... dar, dintr-odată, o simțea și el.

– Poate că ar trebui să-l luăm pe R2 și să ieșim de aici, propuse el pe un ton scăzut. Luăm orice a aflat și plecăm.

– Hai mai întâi să vedem cât de mult a luat, zise Mara. Se întoarse spre droid și făcu un pas...

– Cine îndrăznește să tulbure somnul sindicului Mitth'raw'nuruodo? tună o voce profundă de deasupra lor.

Luke se lăsă pe vine, cu sabia de lumină înălțată din reflex deasupra capului. Ridică...

Și văzu o imagine extraordinară. Deasupra parapetului și a balconului cu aparate, o secțiune ovală mare a tavanului se unduia ca un fel de rocă fluidă. Chiar în timp ce privea, se formă într-o față uriașă care uita la ei.

– Cine îndrăznește să tulbure somnul sindicului Mitth'raw'nuruodo? repetă glasul.

– Țasta *chiar* e un truc frumos, murmură Mara. Ei, haide... răspunde-i.

Luke inspiră cu grijă.

– Suntem prieteni, strigă Luke. Nu vrem să-i facem niciun rău sindicului Mitth'raw'nuruodo.

Ochii fluizi părură să se îndrepte asupra lui.

– Cine îndrăznește să tulbure somnul sindicului Mitth'raw'nuruodo?

Luke se uită la Mara.

– O înregistrare?

– Așa pare, aprobă ea încordată. Dar la ce e bună o... atenție!

Dar Luke deja se întorcea, cu sabia Jedi sclipind în poziție de apărare în fața lui, căci propriile simțuri îl avertizaseră.

Erau doi, stând pe porțiunea superioară a podelei: o pereche de droizi santinelă mari și solizi, fiecare ținând câte o armă cu laser de mare calibru în mâna dreaptă.

– Treci în spatele meu! îi zise iute Luke Marei, făcând un pas mic în fața ei.

Tocmai la timp. Chiar în timp ce își întindea Forța, ambele santinele deschiseră focul.

– Proastă, proastă, proastă, o auzi pe Mara mârâind în spatele lui. O diversiune cât casa... cea mai veche șmecherie. Și eu m-am lăsat păcălită ca o țărăncuță toantă.

– Vezi cum vorbești, o avertiză Luke. Santinele erau bune, trăgând sistematic după un model care ar fi eliminat iute majoritatea oponenților. Până acum, totuși, le ținea piept cu ușurință.

– Poți să le faci ceva?

Răspunsul ei a fost o rafală de foc de pistol peste umărul lui, care a trecut pe încheieturile și ochii strălucitori ai droizilor.

– N-are rost... armura e prea groasă pentru pistolul meu, zise ea. Stai să încerc...

– Atenție... se mișcă, o întrerupse Luke. Santinela din stânga începuse brusc să ruleze pe roțile ei în lungul inelului mai ridicat al podelei către capătul opus al camerei, încă trăgând. Luke își încheiește fălcile, întinzându-și Forța cu și mai mare putere, simțind cum sudoarea îi tâșnea pe frunte. Sursa razelor de laser venind acum din două direcții opuse – și distanța dintre ele mărindu-se – devenea tot mai greu pentru el să miște lama sabiei destul de repede pentru a para loviturile. În spatele lui, auzi un *trosc-fâș* când Mara își aprinse și ea sabia...

Urmată de un țipăt brusc și de o bufnitură înfundată.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Luke iute, neîndrăznind să-și ia ochii de pe santinele.

– Nu încerca să pășești, îl avertiză Mara, vocea ei venind, inexplicabil, de pe podea. Thrawn a mai lăsat o surpriză pentru musafirii nepoțiți.

Luke se încruntă.

– Cum adică?

Cu coada ochiului, zări lama alb-albastră a sabiei ei respingând unul dintre focurile trase de santinela aflată mai departe, acum în capătul opus al încăperii.

– Bine, pe asta am prins-o, spuse ea. Dacă ai o secundă, uită-te la podea.

Lăsând Forța să-i îndrume mâinile, Luke riscă să arunce o privire în jos.

Doar atât avu nevoie. Din podea răsăriseră bucle de coardă verde-închis care formau o grămadă încâlcită în jurul picioarelor lor.

– Se pare că s-au extins prin crăpăturile dintre plăci, continuă Mara. La primul pas pe care l-am făcut, era să îmi prind piciorul într-unul dintre lațuri.

– Inteligent, aprobă Luke cu încordare. Nu cred că mai avem cum să scăpăm cu fuga.

– Cel puțin acum știm de ce e toată mobila adunată pe margine, adăugă Mara. Nu vrei să-ți aglomerezi câmpul de execuție cu o grămadă de chestii în spatele căroră victimele s-ar putea ascunde. Luke, cealaltă santinelă tot vine...

Luke riscă să arunce o privire. Al doilea droid trecuse de capătul opus al încăperii și acum rula constant pe cealaltă parte.

Și cam în zece secunde va ajunge într-un punct aflat direct în fața Marei.

– Repede – înainte să se apropie mai mult, îi spuse el. Strecurându-se un pic spre stânga pentru a se putea apăra iar de ambele santinele. Foloșește-ți sabia pe el.

– Bine, zise Mara și prin ceața concentrării el simți înțepătura ei emoțională la amintirea felului mai puțin perfect cu care își mânuiuse arma în încăperea în care tăiaseră stalactitele și stalagmitele împreună.

Dar momentul trecu; și, în timp ce el se străduia din greu să pareze rafalele, văzu sclipirea când sabia ei zbură învârtindu-se prin încăperea către santinelă. Lovi drept la îmbinarea dintre cap și trup...

Și, brusc, alb-albastrul dispăru.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Luke.

– La *naiba*! mârâi Mara. Cu coada ochiului, Luke văzu lama reapărând, rotindu-se către santinelă și dispărând iar.

– A pus un strat de minereu de cortoză sub armură.

– Atunci țintește arma.

– Da.

Lama alb-albastră sfârâi iar – se auzi un pâraie de metal și de plastic – și, dintr-odată, acel punct periculos se stinse din mintea lui Luke.

– Bună treabă, strigă el către Mara, îndreptându-și toată atenția către santinela din fața lor.

– Acum vino aici și fă-i și ăstuia la fel...

Se roti iar, mutându-și sabia tocmai la timp. Brusc santinela din fața Marei începuse iar să tragă...

– Atenție, strigă Mara iute un avertisment întârziat. Mai avea o armă pregătită pentru mâna stângă... oh, *shavit*.

– Ce...? Lasă, mârâi Luke. Ca răspuns la atacul Marei, droidul din fața lui scosese acum la iveală o a doua armă pentru mâna stângă.

– Are o armă de rezervă și pentru dreapta...

– Am văzut, am văzut, o întrerupse Luke, luptându-se tot mai greu să se apere. Cum dinspre santinele veneau de două ori mai multe focuri de armă, erau acum într-o situație mai proastă. O rază de laser scăpată trecu sfârâind dureros peste umărul lui...

– Scuze, spuse Mara care acum stătea lipită cu spatele de el, iar zumzetul sabiei ei părea a fi al unei insecte furioase.

Luke se strâmbă. Șirul de chiss-i dotați cu ysalamiri cu care avusese de a face în fortăreață fusese destul de rău; dar, cel puțin, acolo avuseseră varianta de a-și împușca inamicii dacă apărarea devenea prea dificilă. Aici, prinși în mijlocul unei camere goale, între focurile a doi droizi neobosiți care nu puteau fi uciși, cu sfori care li se prindeau de picioare răpindu-le orice șansă de a fugi...

– Luke? strigă iar Mara peste zgomot și agitație. Mă auzi?

– Te aud, te aud, răspunse el iute.

– Ce facem acum?

Luke își înghiți un nod din gât.

– Habar n-am.

Sub Leia, marea masă a *Predominației* se zgudui când o altă torpilă protonică trecu de apărarea ishori, explozia ei violentă sfâșind o altă bucată

de carenă. În față, prin cupola punții principale, cerul era o încurcătură de raze de turbo-laser care se spărgeau de scuturile lor sau, uneori, treceau prin straturile de metal sau de oțel transparent care se evaporau.

Dar, dintr-odată, într-o clipă înspăimântătoare, nimic nu mai conta: nici lupta, nici propria ei viață, nici măcar amenințarea îngrozitoare a războiului civil. Cu o pâlpâire de emoție îndepărtată, acel tremur brusc din Forță, un singur lucru se ridică pentru a depăși în importanță totul pentru ea.

Undeva acolo, Han era în pericol de moarte.

– Căpitane Av'muru! strigă ea acoperind hărmălaia de pe punte, îndreptându-se iute spre consola de comandă. Două gărzi își ridicară armele în semn de avertizare. Fără să se gândească, Leia își întinse Forța și dădu armele în lături când trecu.

– Căpitane, trebuie să vorbesc imediat cu tine.

– Sunt ocupat, doamnă consilier, mârâi căpitanul ishori, fără ca măcar să se uite la ea.

– Vei fi și mai ocupat decât dorești dacă nu mă asculți, replică Leia mușcător, întinzându-se din rășputeri către senzația neclară și slabă care era Han. Emoțiile lui clocoteau încă de pericol, de amenințare și de furie neajutorată; dar oricât ar fi încercat ea, nu putea străbate emoția și distanța către gândurile din spate.

Însă un lucru *era* foarte clar.

– Mai este o amenințare, îi spuse ea lui Av'muru. Una de care nu știi nimic.

– Celelalte amenințări nu au importanță! aproape că strigă el. Nu există altă grijă decât atacatorii diamali din jurul nostru.

– Căpitane...

Se întrerupse când simți o atingere ușoară pe braț.

– Nu are rost, doamnă consilier, zise Gavrisom cu fața lui lungă încordată și aproape amară. Nu poate și nici nu vrea să se gândească atât de departe înainte. Poți să-mi spui mie care este această amenințare?

Leia privi pe cupolă, încercând să străpungă acel spectacol de lumini orbitor și mortal de afară.

– Han e în pericol, zise ea.

– Unde? Cum?

– Nu știu, spuse ea, simțind cum stomacul i se strângea din cauza propriului ei sentiment de neajutorare. Nu pot să-i prind gândurile destul de clar.

– Cine ar mai putea ști? întrebă Gavrisom.

Leia inspiră adânc, forțându-se să-și calmeze mintea. Gavrisom avea dreptate: Han avea nevoie ca ea să își lase emoțiile deoparte și să gândească liber.

– Elegos era cu el pe *Șoim*, zise ea, întinzându-și Forța din nou. Dar nu era nimic.

– Pe el nici măcar nu-l simt.

– Cine ar mai putea ști? insistă Gavrisom. Cineva aflat mai aproape?

Leia se uită iar la bătaie, un tremur brusc de speranță timid stărnindu-se în ea.

- Lando. S-ar putea ca Han să-i fi spus ceva lui Lando.
- Atunci trebuie să vorbim cu el, zise Gavrisom cu hotărâre. Mă duc să vorbesc cu căpitanul despre străpungerea bruiajului diamal. Intre timp, abilitățile tale Jedi pot face ceva?
- Leia inspiră adânc.
- Nu știu, spuse ea. O să încerc.

***

– Crede-mă, asta nu poate aștepta, insistă Lando, punându-și în glas toată graba și intimidarea pe care le putea aduna. Trebuie să vorbesc cu înaltul consilier Organa Solo chiar acum. Toată soarta Noii Republici atârână de un fir de păr. Ca să nu mai zic de viețile voastre.

– Zău, spuse senatorul Miatamia, cu o voce glacială. Diamalii, știa Lando, erau recunoscuți ca fiind greu de înțeles, dar era extrem de clar că senatorul nu era impresionat.

– Și ce fel de amenințare este aceasta?

– Prietenul meu Han s-a dus să arunce o privire la cometa aia de acolo, spuse Lando. L-am urmărit cu macro-binoclul... Și a dispărut.

Obrajii lui Miatamia se încrețiră.

– Adică s-a prăbușit?

– Adică a *dispărut*, insistă Lando. Chiar așa, în aer liber.

– Totuși, cât de liberă este partea din jurul unei comete? observă diamalul, mișcându-și o ureche. Poate că a intrat în gazele din coadă sau poate că l-ai pierdut pentru scurt timp în strălucirea luminii soarelui reflectată de suprafață.

Lando se strâmbă. Miatamia nu doar că nu era convins, dar nici nu avea de gând să asculte serios.

Dar Lando știa ce văzuse.

– Bine, atunci, spuse el cu dinții înțeleștați. În acest caz, vă cer favoarea pe care mi-o datorați.

Acum ambele urechi zvâcniră.

– Care este această favoare?

– V-am dus de pe Cilpar pe Corsucant, mai știți? îi aminti Lando. Nu m-ați răsplătit pentru asta.

– Atunci ai afirmat că nu dorești altă plată decât conversația noastră.

– Am mințit, zise Lando egal. Și vreau să-mi întoarceți favoarea acum.

Miatamia îl privi încruntat.

– Suntem în situație de luptă.

– Asta nu o s-o pună în pericol. Lando făcu semn către puntea care se întindea dincolo de peretele din oțel transparent al camerei de observație în care stăteau el și Miatamia.

– Nu vreau decât ca bruiajul asupra *Predominației* să fie ridicat, doar pentru frecvența personală a comunicatorului doamnei consilier Organa Solo. Doar pentru acea frecvență... atât.

Diamalul clătină din cap.

– Nu aş paria că o astfel de acţiune nu ar crea un pericol în plus pentru vieţile şi bunurile diamale.

Se întoarse, uitându-se iar la luptă. Lando îşi înghiţi o înjurătură, privind pe lângă el şi nava ishori asediată, la cometa care strălucea cu o seninătate atât de înşelătoare dincolo de bătlie. Han îi ceruse ajutorul. Han avea încredere în el.

Şi *chiar* ştia ce văzuse.

– În regulă, spuse el, păşind drept în faţa lui Miatamia. Era timpul să-şi pună banii unde trebuia.

– Un pariu, ziceţi? Bine... să pariem.

Arată pe videcran la nava ishori.

– Uite rămăşagul. Mă lăsaţi să vorbesc cu Leia chiar acum; şi dacă se dovedeşte că ameninţarea nu este atât de serioasă pe cât susţin eu, dumneavoastră şi diamalii primiţi cazinoul şi operaţiunea mea minieră de pe Varn.

Urechile senatorului zvâcniră.

– Vorbeşti serios?

– Foarte serios, zise Lando. Prietenul meu este în pericol şi eu sunt singurul care-l poate ajuta.

Pentru o vreme, diamalul îl privi fix.

– Foarte bine, spuse el în cele din urmă. Doar frecvenţa înaltului consilier Organa Solo. Şi nu mai mult de două minute.

– S-a făcut. Lando dădu din cap. Cât de repede puteţi să o rezolvaţi?

Miatamia se întoarse către interfonul de pe puntea de observaţie şi vorbi iute în diamală. I se răspunse la fel. Mai avu loc un schimb rapid de cuvinte...

– E gata, zise el întorcându-se spre Lando. Cele două minute se scurg.

Lando deja îşi scotea comunicatorul şi îl pornea.

– Leia?

– Lando! răspunse imediat vocea ei uşurată. Speram să dau de tine. Han are necazuri.

– Ştiu, spuse Lando. S-a dus cu Carib să verifice cometa şi mi-a cerut să-l urmăresc cu macro-binoclul. S-au apropiat de suprafaţă şi apoi au dispărut.

– Cum adică au dispărut? întrebă Leia neliniştită. Ca şi cum s-ar fi prăbuşit?

– Nu, zise Lando încruntat. Ca şi cum ar fi intrat după un ecran de invizibilitate.

Auzi cum ea luă o gură scurtă de aer.

– Lando, trebuie să ajungem acolo imediat. Dacă o navă imperială e ascunsă acolo...

– Hei, nu te contrazic, spuse Lando. Dar deja mi-am folosit toate favorurile ca să obţin convorbirea asta.

– Bine, zise Leia cu un glas dintr-odată întunecat. Mă ocup eu, atunci.

– Ce o să faci? întrebă Lando.

– O să-l ajut pe Han, răspunse ea cu cel mai rece ton pe care el îl auzise vreodată în vocea ei. Stai deoparte... nu vrei să te bagi în asta.

Transmisiunea se întrerupse.

– Prea târziu, Leia, mormăi el în comunicatorul amuțit. Cu ani întregi prea târziu.

Un alt foc de turbo-laser de baraj țâșni de pe cea mai apropiată dintre cele două platforme de armament Golan, rafala ținând grupul de vânători stelari care o hărțuia din flanc.

Wedge își răsuci X-interceptorul în siguranță între razele de laser și făcu o verificare rapidă a restului escadrilei sale. Ca și la ultima salvă, și la cele patru sau cinci de dinaintea ei, nu fusese nimeni atins.

Din câte își dădea seama, nu fusese lovit nimeni nici din forța de atac. Strategia lui Bel Iblis de a sta tocmai la marginea razei de acțiune a platformelor Golan dăduse roade până acum.

Dar această strategie era pe punctul de a se schimba.

– Către toate brigăzile de vânătoare, aici Perris, auzi el în cască vocea încordată a comandantului de vânătoare de pe *Pribeagul*. Căpitanul Trena a confirmat că generalul Bel Iblis are probleme.

Wedge se strâmbă, întrebă de ce avusese situația nevoie de vreo confirmare. Bot în bot cu un distrugător spațial imperial, probabil ținut pe loc de toate razele de tractare puternice pe care le avea baza Ubictorat...

– Uite... trag, zise repede Vagabond Cinci. Cu tot ce au, se pare.

– Văd, spuse Wedge, privind la razele de turbo-laser care țâșneau din *Întreprinderea Rătăcitoare*, în timp ce ultima lui speranță slabă că Bel Iblis ar fi putut scăpa din asta doar cu vorba se evaporă ca ceața dimineții la răsăritul soarelui. Dacă deschisese focul asupra bazei însemna că păcăleala nu ținuse.

De asemenea, însemna că nu mai avea timp. Cel de-al doilea distrugător spațial, ca să nu mai vorbim de colonelul bazei Ubictorat, nu aveau să stea cu mâinile în sân în timp ce Bel Iblis le distrugea amplasamentele razelor de tractare și scăpa.

Trena și restul echipei de comandă a flotei de la bordul *Pribeagului* ajunseseră, în mod clar, la aceeași concluzie.

– În regulă, vânători, zise Perris. Flota intră la atac, și o facem cu putere. Treaba voastră este să atrageți focul de la navele principale, să dați ajutor oriunde reușiți să faceți o spărtură în perimetrul defensiv și să fiți gata să formați un paravan când își lansează și imperialii vânătorii. Toate brigăzile, confirmați și pregătiți-vă.

– Comandant Vagabond, am înțeles, spuse Wedge, trecând pe frecvența privată a escadrilei. Ei, Vagabonzi, v-ați uitat cu toții la perimetru. Aveți vreo idee pe unde ar fi punctele slabe?

– Poate, zise Vagabond Doisprezece. Mi se pare că turbo-laserele de la tribordul celei de a doua platforme Golan au o oscilație.

– Ești sigur? întrebă Vagabond Trei. Eu nu am observat nimic.

– E mică, dar există, spuse Vagabond Doisprezece. S-ar putea să fie de ajuns pentru a lăsa o mică deschizătură între...

– Generale Antilles? interveni o voce nouă.

Wedge se încruntă. Era un glas cunoscut, dar nu făcea parte din escadrila lui.

– Sunt Antilles, confirmă el precaut.

– Aici Talon Karrde. Cum merge?

Lui Wedge îi luă o secundă să-și recapete vocea.

– Karrde, ce naiba cauți aici? întrebă el.

– Să fiu foarte cinstiț, încerc să trec de trupele voastre, zise Karrde. Colonelul Horn e cu tine?

– Sunt aici, spuse Vagabond Nouă. Ce vrei?

– Vreau să îți cer favoarea pe care mi-o datorezi, zise Karrde. Cea despre care am vorbit când ne-am întâlnit ultima dată pe *Întreprinderea Rătăcitoare*, îți amintești?

Wedge auzi în cască un sunet exasperat.

– Karrde, ești nebun? Suntem în mijlocul unei lupte aici.

– Iar acesta este exact motivul pentru care am nevoie de acea favoare, spuse Karrde. Am nevoie să mă escortezi printre liniile Noii Republici.

– Până unde? replică Vagabond Nouă. Dacă n-ai observat, de partea cealaltă e o bază a Ubictoratului imperial.

– Ceea ce este foarte potrivit, deoarece întâmplarea face ca aceasta să fie destinația mea, îi zise Karrde.

Wedge pufni încet.

– Înseamnă că *Sălbaticul Karrde* este mult mai bine blindat decât credeam.

– Imperialii nu vor fi o problemă, spuse Karrde. Am un cod de nivel înalt pentru a trece de liniile lor. Problema mea sunt liniile *voastre*.

– Uite, Karrde, nu știu ce pui la cale, zise Vagabond Nouă. Și, sincer, acum nici nu-mi pasă. Dar noi avem treabă aici.

– Poate că eu pot face ca această treabă să nu mai fie necesară, răspunse Karrde, dintr-odată pe un ton amenințător. Mă bagi înăuntru, și s-ar putea să opresc lupta asta de tot.

– Zău, spuse Vagabond Doi cu glas brusc bănuitor. Pot să te întreb cum ai de gând să faci asta, mai exact?

Urmă o scurtă pauză, iar Wedge și-l închipui pe Karrde zâmbind în acel fel misterios pe care îl îndrăgea atât de mult.

– Să zicem că am cel mai tare atu, rosti el încet.

– Și acesta ar fi...?

– Toate brigăzile, aici Perris, se auzi vocea comandantului de luptă. Intrați în formație; pornim.

Wedge inspiră adânc. Aveau ordine oficiale acum, nu mai putea să facă manevre sau să tragă de timp sau orice altceva.

Însă aici era în joc viața generalului Bel Iblis...

– Karrde, sunt Antilles, spuse el. Unde ești?

– Vin din spatele și pe deasupra *Pribeagului*, îi zise Karrde. Porniți la atac?

– Cam așa ceva, spuse Wedge, verificând scannerul din coadă. *Sălbaticul Karrde* era acolo, da, stând pe loc la o distanță respectuoasă de linia de santinele a Noii Republici.

– Stai acolo... venim imediat. Vagabonzi; să mergem.

Întoarse strâns X-interceptorul și se îndreptă spre spatele lor. Se auzi un clic în cască atunci când cineva intră pe frecvența lui privată...

– Wedge, ce facem? întrebă Vagabond Nouă. Avem niște ordine de îndeplinit. Uite, dacă e vorba de așa-zisa favoare pe care i-o datorez...

– Corran, nu-mi pasă mie de favoruri acum, îl asigură Wedge. Dar ai auzit ce a spus Karrde. Are un cod imperial pentru a intra în perimetru.

– Da, îmi amintesc. Dar pe *noi* nu ne ajută cu nimic că are el un cod de acces.

– În mod normal, nu, aprobă Wedge zâmbind subțire. Dar adu-ți aminte și ce a spus Vagabond Doisprezece despre oscilația aceluia turbo-laser. Dacă îl conducem pe Karrde prin acel loc – și dacă stăm strânsi foarte aproape în spatele lui...?

Vagabond Nouă șuieră gânditor.

– S-ar putea să meargă.

– Oricum, merită încercat, zise Wedge. Pentru că dacă reușeau să intre în perimetru, ar fi avut șanse mai bune să lovească amplasamentele razelor de tractare care ținau în loc *Întreprinderea Rătăcitoare*.

Și cu cât mai repede nimereau acele amplasamente, cu atât mai repede ar fi reușit Bel Iblis să întoarcă nava și să fugă la loc sigur.

– Wedge? spuse Vagabond Nouă pe un ton ciudat. Nu crezi că *poate* cu adevărat Karrde să oprească lupta, nu?

Wedge începu să clatine din cap; se opri. Cel care puneă întrebarea era Corran Horn, Jedi.

– Nu prea, zise el cu precauție. Imperialii îl vor pe Bel Iblis – măcar asta e sigur. Singurul motiv pentru care cred că i-ar da drumul ar fi să primească ceva ce vor și mai mult.

– La asta mă gândeam și eu, spuse Vagabond Nouă, pe același ton straniu. Și atunci de ce mă gândesc că Karrde *chiar* are o șansă?

Wedge simți un fior pe ceafa.

– Nu știu, spuse el încruntat. Tot ce știu este că el e cea mai bună ocazie a noastră de a-i scoate de acolo pe Bel Iblis și pe Booster. Acum nu îmi pasă decât de asta.

Ajunseseră la *Sălbaticul Karrde*, iar Wedge își întoarse strâns nava și intră în poziție de escortă.

– Gata, Karrde, pornim, zise el verificând încă o dată că restul escadrilei își ocupase locurile. Stai aproape și urmează-mă.

Droidul santinelă își continua atacul, trimițându-și razele mortale arzătoare în direcția Marei. Sabia ei de lumină sărea pentru a le respinge, mâinile sucindu-i-se, întorcându-se și lovind cu arma sub îndrumarea Forței.

Ea știa că mâinile i se mișcau, așa cum știa și că strângea cu putere din dinți și că picăturile de transpirație i se scurgeau pe față. Dar nu le simțea. Nu simțea nimic. Atât de concentrată îi era mintea, atât de fixată pe supraviețuire, încât nu mai era nimic în univers care să pară să reușească să-i pătrundă în conștiință. Nici restul încăperii, nici forma santinelei care abia se distingea în spatele luminii orbitoare a razelor de laser, nici măcar propriul ei trup. Nimic în afară de arme și de sabia ei.

Și de Luke.

Era o senzație ciudată, își dădu seama părțica ei de minte care încă mai reușea să se gândească la astfel de lucruri. Lipiți spate în spate, întinzându-și Forța cu atâta putere, era ca și cum mințile lor practic s-ar fi contopit într-o singură entitate. Îi simțea încordarea psihică și fizică în timp ce el păstra defensivă; îi simțea încrederea în Forță și căutarea lui disperată pentru un plan de a scăpa de aici; și îngrijorarea lui puternică pentru femeia care era cu el.

Într-un fel, era o extensie logică a scurtelor contacte emoționale pe care le avuseseră pe parcursul acestei călătorii. Dar, în alt fel, era ceva complet nou, ceva ce nu mai trăise niciodată.

Pentru că în acel raport mintal, îl cunoscuse brusc și total pe Luke Skywalker. Știu totul despre el: speranțele și fricile; succesele și eșecurile; puterile și slăbiciunile; cele mai mari bucurii și cele mai profunde și mai intime tristeți. Văzu în străfundurile spiritului său, în adâncurile inimii lui, chiar în centrul ființei lui.

Și știu că exact în momentul în care el se deschidea în fața ochilor ei, la fel și inima și spiritul ei se deschideau în fața lui.

Totuși nu era înspăimântător sau umilitor cum s-ar fi putut așteptat. Așa cum s-ar fi așteptat. În schimb, era ceva absolut înălțător. Niciodată nu trăise o profunzime și o apropiere față de altă persoană, una care o

înțelegea atât de intim pe cât o înțelegea și Mara. Niciodată nu știuse că poate exista o astfel de relație.

Și asta era, în felul ei, cea mai surprinzătoare parte: să își dea seama dintr-odată, după atâția ani, cât de mult o rănisese hotărârea ei de a se ține departe de ceilalți. Îi încetinise dezvoltarea și viața la fel cum refuzul ei încăpățânat de a accepta responsabilitatea abilităților Jedi îi limitase avansarea.

Era o perspectivă uimitoare, mai ales că apărea în focul și fierbințeala bătăliei. Nu putea decât să regrete că nu începuse să înțeleagă mai devreme, nu acum. Acum, când era în pragul morții.

Pentru că moartea ei era într-adevăr aproape, într-un fel sau altul. Deja simțea cum mușchii îi oboseau în fața atacului crâncen al santinelei și știa că nu mai putea susține apărarea mai mult de câteva minute. Trebuia să acționeze acum, cât mai avea puterea să o facă, altfel ar fi murit și Luke.

Pentru că, dacă planul pe care îl alcătuiseră ar fi putut – *ar fi putut* – elimina amenințarea droidului din fața ei, era imposibil să-i dezafecteze ambele arme destul de repede pentru a evita să fie lovită. În treacăt, se gândi la Corran Horn și la abilitatea lui de a absorbi și de a disipa energie; dar ea nu avusese niciodată acest talent și, cu siguranță, nu avea timp să învețe acum acea tehnică. Nu, își va arunca sabia de lumină spre țintă, iar santinela o va împușca, iar ea va muri. Tot ce putea spera era să rămână în viață destul timp pentru a termina ceea ce trebuia făcut.

Nu, Mara. Nu! Era gândul ei? se întrebă ea. Sau al lui Luke?

Trebuie, Luke. Asta era al ei. Prin propriile ei temeri și regrete simți valul lui de emoție disperată când încercă să găsească o cale prin care ea să nu fie nevoită să moară.

Dar nu exista niciuna. Mara deja se gândise la toate posibilitățile și, pur și simplu, nu exista niciun mod prin care Luke să poată face față de unul singur celor patru arme, când două dintre ele trăgeau din spatele lui. Dar dacă ar fi putut trăi destul timp pentru a duce asta la bun sfârșit, folosindu-și trupul ca pe un scut până când santinela din fața ei ar fi fost eliminată...

Cât mai am putere, își reaminti ea. Și acum era momentul. Inspiră adânc...

Nu! emoția trecu prin hotărârea ei întunecată. *Stai. Uite.*

Nu avea atenție de irosit pentru a se uita în altă parte decât la droid și la armele lui. Dar nu trebuia. Luke deja văzuse noul factor important, iar acum imaginea se scurgea prin Forță în mintea ei.

În dreapta, cu micul lui aparat de sudură cu arc electric întins înainte ca o armă, R2 rula hotărât pe inelul podelei superioare către atacatorul ei.

Primul gând al Marei a fost să se întrebe de ce naiba îi luase atât de mult micului droid să-și mute fundul metalic în ajutor, abia atunci dându-și seama cât de puțin trecuse, de fapt, de când începuse lupta. Al doilea gând, cam nerespectuos, a fost să observe că R2 alesese să atace santinela ei, nu pe a lui Luke, și să se întrebe dacă se molipsise de tendința lui Skywalker către grija exagerată.

Al treilea gând a fost că Luke avea dreptate. Aceasta ar fi putut însemna pauza de care avea nevoie, deschiderea pentru ca planul ei să reușească fără ca ea să fie obligată să moară pe parcurs.

Poate.

R2 aproape ajunsese la santinelă, acum, o scânteie albastrie arcuindu-se între contactele aparatului de lipit. Droidul era perfect conștient de prezența lui, firește; singura întrebare era ce avea să facă...

Și, atunci, o imagine pâlpâi în mintea Marei. Un tablou cu ea și Luke zăcând întinși pe podea, printre corzile încâlcite de acolo.

Se simți suspinând. Oare aceasta era o viziune a viitorului, cu ei doi morți unul lângă altul? Oare planul ei era sortit eșecului?

Vezi? străbătu emoția lui Luke prin frica ce o cuprinsese brusc. *Înțelegi?*

Și atunci imaginea se limpezi, iar ea înțelese într-adevăr ce însemna. Nu era o viziune a morții, ci o speranță de viață: contribuția de ultimă clipă a lui Luke la planul ei. *Am înțeles*, răspunse ea.

Fii gata...

Simți când își încheștă dinții și mai puternic, cu sabia de lumină încă respingând atacurile santinelei, și se pregăti. R2 era aproape lângă santinelă, aparatul lui de sudură cu arc încă scânteind...

Și, cu o ușurință disprețuitoare și calmă, droidul își roti mâna stângă într-o parte, sprijini laterală armei din acea mână de cupola lui R2 și împinse micul droid pe spate.

Și, pentru o jumătate de secundă, doar una dintre arme mai trăgea.

Acum!

Mara reacționează instantaneu, strângându-și piciorul stâng sub ea și răsturnându-se pe partea dreaptă. Luke căzu împreună cu ea, spatele lui rămânând lipit de al ei tot drumul până jos. Atinseră podeaua – probabil că a fost o durere în umăr la impact, dar Mara nu era conștientă de ea – și Luke se răsuci pe spate, cu fața la tavan.

Și, cu acea singură mișcare, dintr-odată nu mai erau două atacuri care veneau din direcții opuse. Acum nu erau decât două atacuri care veneau de la doi inamici aflați la o distanță mare între ei, amândoi fiind în fața lui Luke.

Iar *asta* era un lucru căruia *putea* să-i facă față.

Du-te! veni comanda lui când lama alb-verzuie a sabiei lui sclipi peste capul ei, respingând o rază care i-ar fi lovit fața. Mara nu avea nevoie de comandă; deja sabia ei se învârtea spre santinelă. O tăietură rapidă, și arma din mâna dreaptă deveni inutilă. Cealaltă mână se legăna deja spre Mara; sabia de lumină își schimbă direcția și tăie din nou, iar cea de a doua armă a santinelei dispăru și ea.

Urmă un urlet scurt, hodorogit dinspre marele dorid – se părea că avea destulă judecată pentru fi iritat că fusese înfrânt astfel. Dar, de asemenea, era destul de isteț să știe că acest avantaj era doar temporar, că sabia ei nu-i putea face rău direct, cel puțin nu destul de repede.

Și creatorii lui îl pregătiseră, în mod clar, pentru o astfel de situație. În partea de jos a lui, pe laterale, se deschiseseră încă două compartimente, iar mâinile santinelei se băgaseră deja în ele pentru o altă pereche de arme de rezervă.

Dar, cu noroc, nu va mai apuca să le folosească. Mara își adusese deja sabia în fața santinelei, cu lama îndreptată spre droid. Acum, gemând din cauza efortului, o împinse în față.

Nu inutil în santinelă și carapacea ei din minereu de cortoză, ci drept pe lângă ea, înfigând lama alb-albastră în peretele pătat de apă din spatele ei.

Șuvoiul de apă care țâșni pe lângă mâner fu instantaneu și violent, o parte din el ajungând până la locul în care Mara și Luke erau întinși pe jos, la treizeci de metri distanță. Mara simți brusc o furnicătură față de puterea scurgerii; dar era prea târziu pentru a o mai opri. Ținând arma împotriva presiunii, o roti într-un cerc cu diametrul de zece centimetri, mânerul aproape dispărând de mai multe ori în spatele șuvoiului tot mai mare de apă care intra prin deschizătura pe care o tăia. Droidul își întoarse capul pentru a vedea ce se întâmpla; își ridică armele către sabia Jedi...

Și, cu un ultim efort, Mara termină tăietura.

Dopul de piatră țâșni din perete cu viteza unei torpile protonice, lovind drept în trunchiul santinelei cu o forță capabilă să zdrobească armura și dărâmând droidul neajutorat de pe inelul superior pe podeaua principală. Mara zări metalul boțit; văzu că șuvoiul de apă care împinsese dopul traversa acum camera pe deasupra capului ei...

Și, brusc, un val înspumat se sparse de ea din direcția opusă.

Cu mintea încă prinsă în vederea unidirecțională a modului de apărare Jedi, valul o luă prin surprindere. Se simți ridicată și aruncată de acesta în timp ce picioarele îi erau cumva eliberate din lațuri și băjbâi nebunește după ceva de care să se țină. Mâna stângă prinse un alt mănunchi de sfori și se prinse cu înverșunare, încercând să se orienteze. Un alt val trecu peste ea, făcând-o să le scape și, încă o dată, se trezi rotită de vârtej. Se luptă să ajungă la suprafață, luă o gură de ceea ce păru să fie jumătate apă, jumătate spumă, își scutură apa din ochi și văzu un alt val care se năpustea asupra ei...

Și atunci două mâini o prinseră de subțiori și, cu o smulgere care păru să o rupă de la mijloc, zbură dintr-odată în sus prin aer. Simți un junghi când se lovi cu spatele de ceva tare – una dintre mâinile care o ținea dispăru, iar cealaltă își întări strânsoarea...

– Uite... ține-te, îi strigă Luke în ureche.

Mara se întoarse pe jumătate în mâna lui, văzu lângă ea parapetul de la balconul cu aparate și se apucă de el.

– Gata.

– Așteaptă... mă duc după R2. Dând drumul parapetului, se aruncă înapoi în apă.

Cu un efort, Mara se trase peste balustradă și în balcon. Sub ea, vedea, camera devenea o masă umflată de apă înspumată.

Și se umplea repede. Mult mai repede decât ar fi trebuit, își dădu ea seama cu neliniște.

Și, brusc, văzu de ce. Gaura mică și netedă pe care o tăiasă în zid nu mai era nici mică, nici netedă. Patru sau cinci metri pătrați de zid umed cedaseră în jurul ei, iar Lacul cu Pești Mici se vărsa prin deschizătură. Deja era la jumătatea distanței dintre podea și locul în care stătea ea...

O mișcare în capătul opus al încăperii îi atrase atenția: Luke, ținându-se de o ieșitură din perete, îi făcea semn.

– Sunt aici, strigă ea pentru a acoperi urletul apei. Ce-ți trebuie?

Drept răspuns, partea de sus a cupolei lui R2 se înălță cu câțiva centimetri peste valuri. Adunându-și puterile, Mara își întinse Forța și ridică droidul spre ea.

Era mai greu decât se așteptase. Mult mai greu decât ar fi trebuit să fie. Droidul se ridică deasupra apei cu o încetineală chinuitoare și, de două ori în timpul acțiunii, ea aproape că îl scăpă. În mod clar, lupta cu droizii santinelă o obosise mai mult decât își dăduse seama.

Dar, într-un final, reuși, iar droidul se așează cu un bolborosit îngândurat lângă ea. Fusese deformat de apă și își pierduse datapadul pe care i-l atașaseră pentru traducere, dar altfel părea întreg. Se uită iar în jos, căutându-l pe Luke...

O mână se prinse plesnind de parapetul de jos.

– L-ai ridicat pe R2? gâfâi Luke, trăgându-se greoi pe balustradă.

– E aici, confirmă Mara, întinzându-se peste parapet pentru a-l ajuta. Ai pățit ceva?

– Sunt bine, gemu el când ajunse dincolo de balustradă și se prăbuși în balcon lângă ea.

– Lecția numărul unu, adăugă el printre inspirații. Un Jedi are nevoie de aer pentru a funcționa ca lumea.

– O să-mi notez, spuse Mara uitându-se în jos prin parapet. Și al doilea droid?

– M-am ocupat eu de el, zise Luke. Deja respira mai ușor. Uite-ți sabia, adăugă el scoțând ambele arme din tunică și întinzându-i-o pe a ei. Apropo, bună treabă cu peretele.

– Oh, sigur... bună treabă, replică Mara. Nimic nu e mai inteligent decât un plan care sfârșește aproape înecându-te. Că veni vorba, nu ar trebui să ieșim de aici înainte să crească apa și mai mult?

Urmă o scurtă pauză.

– Ei, de fapt...

Ea se uită la el, simțind cum brusc un tremur de teamă îi cuprindea inima.

– Ce-i?

El se întinse și o apucă de mână.

– Îmi pare rău, Mara, spuse Luke. Apa deja este deasupra nivelului tunelului. Deja umple camera subterană din spate.

Mara îl privi fix... nu știuse că apa intra atât de repede.

– În regulă, spuse ea, forțându-și vocea să rămână calmă. În regulă. Deci camera se umple. Dacă reușim să ajungem la scară, cel puțin putem să urcăm în fortăreață, nu?

Lui Luke îi zvâcni un mușchi pe obraz.

– Nu înțelegi, zise el. Este deja deasupra nivelului tunelului. Asta înseamnă să mergem o sută de metri fără aer, plus, probabil, să traversăm și toată camera subterană.

– Dar transa de hibernare? propuse Mara. La fel ca aceea pe care ai folosit-o să ajungi la rece de pe baza piratilor pe *Gheața Înstelată*?

Luke scutură din cap.

– Camera subterană umplându-se cu apă sau poate fiind deja aproape plină, apa nu va curge destul de repede prin tunel ca să ne împingă.

Și era sigur că nu puteau înota în timp ce erau în transă. Mara își împinse o șuviță udă de pe față, încercând să gândească.

Lângă Luke, R2 scoase brusc un țipăt agitat.

– Înțeleg, îi spuse Luke.

– Ce înțelegi? întrebă Mara.

– Nivelul apei începe iar să crească, spuse el fără tragere de inimă. Asta înseamnă că încăperea subterană s-a umplut. Singura scurgere are loc prin cele două găuri pe care le-am tăiat, cea din zona scării și cea din caverne.

Mara înghiți cu greu.

– Găuri mici.

– Mult prea mici ca să facă față la tot volumul de apă, aprobă Luke cu seriozitate. Mă tem...

Se întrerupse. Mara se uită în jos la apa care se umfla, acum destul de mare pentru a acoperi gaura pe care o tăiasse. Dar tot mai intra; valurile constante de la suprafață erau destul pentru a demonstra asta.

– Când ai venit aici la început, zise ea, ți-am spus că poți să te întorci pe Coruscant dacă vrei și să mă lași pe mine și pe qom jha-i să ne ocupăm de unii singuri de fortăreață. Tu ai spus că nu, că trebuie să fii aici, și că să nu te întreb de ce.

Luke inspiră adânc.

– Pe Tierfon am avut o viziune cu tine, zise el încet. Înainte să știu că ai dispărut. Te-am văzut zăcând într-un bazin cu apă, înconjurată de pietre zimțate. Ezită. Și păreai...

– Moartă?

El oftă.

– Da.

Pentru o vreme, rămaseră acolo, zgomotul apei fiind singurul care se auzea.

– Ei, cred că asta e, spuse Mara în cele din urmă. Cel puțin, am satisfacția minoră să știu că mi-am făcut-o cu mâna mea.

– Nu te da bătută încă, zise Luke. Dar în vocea lui nu se mai simțea nicio urmă de speranță.

– Trebuie să fie o cale de scăpare.

– E prea rău, spuse Mara. Se uită la el, urmărindu-i contururile feței cu ochii.

– Nu știi, dar după chestia de la baza piraților, Faughn mi-a zis că tu și cu mine facem o echipă bună. A avut dreptate. Chiar am fost.

– Chiar facem, o corectă Luke, uitându-se aproape neliniștit în ochii ei. Știi, când ne luptam cu droizii ăia, mi s-a întâmplat ceva. Eram atât de aproape în Forță, de parcă devenisem o singură persoană. A fost... a fost ceva foarte special.

Ea ridică o sprânceană, o urmă de amuzament strecurându-se chiar și în seriozitatea mortală a situației. În expresia lui era un fel de gravitate ciudat de stânjenită.

– Zău? spuse ea. Cât de special?

El se strâmbă.

– Nu ai de gând să mă ajuți, nu? mârâi el.

– Oh, haide, zise ea, pe un ton prefăcut acuzator. Când te-am ajutat eu pe tine?

– Nu prea des, recunosc el. Făcându-și vizibil curaj, se întinse și îi prinse iar mâinile.

– Mara... te măriți cu mine?

– Adică după ce ieșim de aici în viață?

Luke clătină din cap.

– Adică indiferent.

În altă situație, Mara știa, probabil că ar fi considerat a fi o datorie de onoare să îl facă să transpire, doar nițel. Dar cu apa care tot creștea sub ei, astfel de jocuri păreau cam lipsite de sens. În plus, nu avea rost ca vechile deprinderi de apărare să intervină. Nu acum. Nu cu el.

– Da, spuse ea. Mă mărit.

O rază de turbo-laser trecu pe lângă ei, lăsând o linie carbonizată pe cupola punții *Predominației*. Era ca un semn, se gândi Leia întunecată, în timp ce pași pe lângă inelul exterior de ecrane către grupul de control central: un semn al propriei ei căderi care era gata să se producă. Ceea ce era pe punctul de a face avea să fie cel mai probabil, știa asta, sfârșitul carierei sale. Ar fi putut-o trimite într-o colonie penală. Chiar ar fi putut s-o coste viața.

Dar viața lui Han era în joc. Față de asta, nimic nu mai conta.

Se opri lângă ishoriul de la consola de navigare și se uită peste umărul lui la panoul de control. Indicatoarele și butoanele aveau nume în limba ishori, firește, dar panoul în sine era un model Kuat Drive standard, iar ea îl cunoștea. Inspirând adânc, își întinse Forța și împinse maneta motorului subluminic.

Navigatorul fu primul care observă că era ceva în neregulă. Mormăind ceva pentru sine, trase maneta înapoi în poziția inițială. Leia o împinse iar, de data aceasta stabilind un nou vector pentru navă, către cometa care ardea în depărtare. Navigatorul mormăi iar și apucă din nou maneta.

Doar că de data aceasta nu se mișcă. Leia o ținea cu putere împotriva eforturilor lui; și, când el se opri, zăpăcit, ea profită de ocazie și o împinse și mai mult. Navigatorul se întoarse cu scaunul pentru a se uita la căpitanul Av'muru...

Și, cu coada ochiului, o zări pe Leia stând în spatele lui.

– Ce cauți aici? strigă el rotindu-se și mai mult pentru a o privi amenințător. Gărzi!

Leia se întoarse. Două gărzi veneau cu pași mari către ea, cu pistoalele în mâini. Întinzându-și iar Forța, le smulse armele din mâini și le izbi de podea cu o putere zdrobitoare.

– Doamnă consilier! strigă Av'muru, sărind din scaun. Ce faceți?

Leia nu răspunse, ci își întinse iar Forța spre maneta de viteză.

– Nu! țipă navigatorul, sărind din scaun cu mâinile întinse, încercând să o apuce de gât.

Însă degetele nu mai ajunseră la destinație. Leia îl prinse din zbor cu Forța, schimbându-i direcția saltului și făcându-l să se înalțe peste inelul de ecrane și să aterizeze grămadă în spatele punții.

– Gărzi! strigă Av'muru. Toate gărzile!

Leia se întorse către panoul de navigație, mărind iar viteza. Simțurile îi trimiseră un avertisment, iar ea își scoase sabia Jedi tocmai când două gărzi din partea opusă a camerei își ridicau armele. Traseră, dar razele paralizante se împrăștiară fără folos când se lovira de lama strălucitoare. Din nou le smulse pistoalele, de data aceasta aducându-le în zbor peste punte către ea și tăindu-le frumos în două cu sabia.

– Încetează! imediat, mârâi Av'muru, mergând drept către ea cu un pas egal și hotărât. Altfel voi declara stare de război între Confederația Ishori și Noua Republică.

– Întregul sistem este în pericol de moarte, zise Leia cu voce puternică. Ați refuzat să faceți ceva pentru a împiedica acest pericol. Prin urmare, am făcut eu.

– Riști să pornești un război între Isht și Coruscant, strigă Av'muru, încă înaintând spre ea. Ai timp până ajung la tine să oprești aceste acțiuni și să repui nava sub comanda mea.

Cu coada ochiului, Leia îl văzu pe Gavrisom apropiindu-se la trap de Av'muru dintr-o parte... Și acum nu mai avea decât o singură carte de jucat.

– Nu trebuie și nici nu există motive să implici Noua Republică, îi spuse ea ishoriul. În acest moment demisionez din Consiliul Suprem, din Senat și de la Președinție. Nu mai sunt altceva decât un cetățean obișnuit.

– Atunci renunți și la toate privilegiile diplomatice, sări Av'muru. Gavrisom ajunsese lângă el acum, trecând ușor în fața lui în timp ce amândoi continuau să se apropie de Leia. După viteza lui, Leia își dădea seama că Gavrisom încerca să ajungă primul la ea. Probabil că spera să o oprească el și, în același timp, să reducă răul diplomatic pe care ea tocmai îl făcuse Noii Republici.

Dar era prea târziu, iar Gavrisom o știa, cu siguranță.

– Ești la bordul unei nave de război ishori, continuă Av'muru. Pedepsa pentru revoltă pe o astfel de navă este moartea.

Leia simți un nod în gât. Și asta, își dădu ea seama cu tristețe, era tot. Căpitanul rostise cuvântul „revoltă”, invocând automat cel mai înalt nivel de lege marțială ishori. Dacă nu dădea înapoi, înaintea ei Av'muru să ajungă la ea, acesta nu ar fi avut de ales decât să aducă toată puterea navei lui de război asupra ei.

Puteau s-o oprească? Probabil că nu. Cu siguranță nu înainte de a ajunge la cometă.

Dar cu ce preț? Deși îi putea respinge, în mod clar nu o putea face fără ca, în cele din urmă, să se ajungă la vărsare de sânge. Și dacă acțiunile ei aduceau moarte, chiar moartea provocată de razele lor de laser ricoșate, soarta ei va fi pecetluită. Codul strict al legii marțiale ishori ar fi cerut moartea ei în schimb.

Și, de dragul unității din Noua Republică, ea ar fi trebuit să se supună. Av'muru și Gavrisom aproape ajunseseră la ea acum...

Și atunci, spre uimirea Leiei, Gavrisom se întoarse într-o parte și se opri brusc, corpul lui lung întinzându-se în spațiul dintre două console, tăind calea lui Av'muru.

– Cred că nu, domnule căpitan, zise el calm. Declar această navă de război sub comanda directă a Noii Republici.

– Deci este vorba de trădare și din partea Președinției Noii Republici? țipă Av'muru încercând să-l împingă cu trupul pe Gavrisom din drum. Dă-te sau mori alături de ea.

– Nu este vorba de nicio trădare, spuse Gavrisom. Glasul încă îi era calm, dar nu se clintise niciun milimetru. Doar dacă îndrepti asemenea acuzație împotriva dumatile, pentru că refuzi rechiziționarea oficială de urgență a acestei nave de către Noua Republică conform secțiunii 45-2 din Tratatetele de Loialitate.

Dintr-odată, Av'muru încetă să mai împingă.

– Vorbești prostii, zise el, țipând acum din toți rărunchii. Nu a fost nicio cerere oficială de rechiziționare.

– Tratatetele sunt vagi în ceea ce privește felul în care trebuie făcută o astfel de rechiziționare, spuse Gavrisom calm. Și sunt astfel intenționat, căci o situație de urgență cere, prin natura ei, flexibilitate.

Făcu un semn cu o aripă către Leia.

– În acest caz, rechiziționarea a început când doamna înalt consilier Organa Solo...

– Chiar ea a spus că nu mai e înalt consilier!

– Când doamna înalt consilier Organa Solo, repetă Gavrisom, accentuând fiecare cuvânt, a început să miște această navă către presupusa sursă a unui pericol.

Av'muru se uită urât la Gavrisom, își mută privirea spre Leia, o întoarse iar la Gavrisom.

– Doar nu crezi că va accepta Confederația un argument atât de absurd, urlă el.

– Ceea ce vor accepta sau nu rămâne de discutat, observă Gavrisom. Din păcate, bruiajul diamal a eliminat orice șansă ca tu să poți comunica cu guvernele tale pentru a cere sfaturi.

Își scutură coama.

– Este decizia dumatile, domnule căpitan. Trebuie să te bazezi pe cerințele legii, pe poziția mea de președinte al Noii Republici și pe cuvântul unui Cavaler Jedi care spune că nava dumatile este într-un pericol de moarte.

Av'muru tremura de emoție, ochii fugindu-i între Gavrisom, Leia și imaginea care se vedea prin cupolă. Leia aruncă și ea o ocheadă în acea direcție, confirmând că *Predominația* se îndrepta, într-adevăr, spre cometă.

– Navigator? strigă Av'muru.

– Aici, căpitane, răspunse celălalt, făcând un pas nesigur înainte.

– Revino la post, ordonă Av'muru cu o voce care începea să se calmeze. Continuă pe cursul stabilit de Cavalerul Jedi Organa Solo. Făcu o pauză. Și mărește viteza la maximum.

– Da, căpitane, zise navigatorul, frecându-se ușurel de Gavrisom în timp ce calibopul se dădea în lături. Leia se dădu și ea din drum, iar el se așează îngrijorat în scaunul lui.

– Cursul și viteza sunt după cum ai ordonat, căpitane.

– Haide, doamnă consilier, spuse Gavrisom făcându-i semn Leiei cu vârful unei aripi. Să nu le stăm în cale.

Împreună, se retraseră înapoi în spatele inelului de monitoare.

– Mulțumesc, zise Leia încet.

– Doar mi-am făcut treaba, spuse Gavrisom. Adesea am auzit despre calibopi că sunt grăbiți la vorbe și înceți la fapte.

Își zburli coama.

– Uneori, însă, vorbele trebuie să vină primele.

– Da, murmură Leia, uitându-se pe cupolă la cometă. Nu putea decât să speră că faptele ce vor urma vor fi la timp.

– I-am prins pe amândoi, domnule căpitan, ofițerul de la raza de tractare de la tribord strigă către pasarela de comandă. Două cargoboturi: un YT-1300 și un Acțiune II Corellian.

– Foarte bine, zise Nalgol, încă spumegând din cauza schimbării neașteptate și neanunțate din programul lor extrem de precis. Echipa de șoc de la suprafață, își promise el amenințător, va avea niște explicații serioase de dat când se va termina totul.

Dar, între timp, *Tiranicul* era gata de a face tot ce trebuia. Și primul lucru pe listă ar fi fost să se ocupe de acele iscoade.

– Adu-i mai aproape, domnule locotenent, strigă el. Ai grijă să nu scape.

– Da, să trăiți, răspunse ofițerul de la raza de tractare.

Nalgol simți o mișcare lângă el.

– Ai trimis după mine, domnule căpitan? spuse Oissan.

– Lista de priorități/amenințări pe care am cerut-o, zise Nalgol scurt. Unde e?

– Lista preliminară a fost înregistrată, spuse Oissan, părând nițel cam zăpăcit. Ne așteptam să avem ceva mai mult timp să o terminăm.

– Ei, și n-ai avut, nu? rosti Nalgol mușcător, complet dezamăgit. Mai întâi echipa de șoc, acum Oissan. Treci înapoi la lucru. Încă mai avem o oră sau două până când bătălia de acolo va ajunge la punctul în care să intrăm noi.

– Da, să trăiți, zise Oissan încordat. Doriți ca oamenii mei să-i interogheze pe prizonieri?

– Ce prizonieri?
 – Ei... băigui Oissan. Echipajele celor două cargoboturi de acolo. Nalgol scutură din cap.
 – Nu vor exista prizonieri.
 – Dar ați spus...
 – Am zis să-i aducă mai aproape, atât, i-o tăie Nalgol mușcător. Nu vreau ca sfărâmăturile să plutească în afara ecranului de invizibilitate, unde ar putea fi observate.

Se uită iar pe videcran. YT-1300 se zvârcolea nebunește în strânsoarea razei de tractare, tot încercând să scape, iar Acțiune II, mai mare, era curios de liniștit.

– Încă un minut sau două, adăugă el, și ne vom ocupa de ei. Permanent.

– Acolo! zise iute Lando, arătând pe videcranul *Gândurilor Perseverente*. Nu ți-am spus? Ishorii și-au dat seama de pericol și se duc să vadă ce este.

– Nu fac decât să fugă în încercarea de a-și salva pielea, replică senatorul Miatamia calm. Sau, altfel, cred că posibilitățile reduse de manevră din hiperspațiu le vor servi apărarea mai bine.

– Fie, spuse Lando. Oricum, nu-i poți lăsa să plece.

– Diamalii nu caută răzbunare împotriva nimănui, zise senatorul. Am oprit atacul lor neprovocat împotriva lui Bothawui. Deocamdată este suficient.

– Și cum rămâne cu amenințarea despre care te-am avertizat? întrebă Lando. Am pariat, mai știi?

– Dacă o astfel de amenințare există, și dacă ishorii o caută într-adevăr, cu siguranță o vor găsi singuri, spuse Miatamia pe un ton egal. Nu există motive ca vreo navă diamala să se expună pericolului.

Lando se uită amenințător pe videcran la nava care se depărta. Oricum o fi făcut, Leia convinsese *Predominația* să se ducă spre cometă și spre orice surpriză or fi ascuns imperialii acolo.

Însă, cum Thrawn trăgea sforile, probabil că surpriza va fi una de neuitat. Aproape sigur, prea mare pentru ca un singur crucișător de luptă ishori să-i facă față...

– Înțeleg, zise el, încercând să-și păstreze un ton nepăsător, ca al unei părți dezinteresate, care oricum nu are nimic de câștigat. Sunt sigur că ishorii sunt la fel de bucuroși să scape de voi.

– Ce contează părerea ishorilor? spuse Miatamia.

– Oh, nu contează, zise Lando ridicând din umeri. Tocmai mă gândeam că dacă s-ar hotărî că vor să se lupte cu adevărat, ar trebui să cheme întăriri. Și, firește, odată ieșiți din raza bruiajului vostru, vor putea s-o facă.

Urechile lui Miatamia se lipiră de cap.

– Cu siguranță nu vor face așa ceva.

– De ce? spuse Lando. Amintește-ți, ei cred că întreaga specie bothană ar trebui să plătească pentru partea pe care a avut-o în distrugerea Caamasului. Dacă aș fi în locul lor, m-aș gândi că spațiul de deasupra lui Bothawui ar fi locul cel mai potrivit să-mi închei socotelile cu diamalii.

Făcu un semn din cap în direcția planetei de sub ei.

– Mai ales când o parte a scutului planetar este dezafectată, ca acum. Toate resturile luptei care cad prin gaura aia vor fi un cadou în plus, în ce-i privește.

Miatamia era deja la interfon, vorbind grăbit la el. Lando se uită fix pe videcran, ținându-și răsuflarea...

Și atunci, la tribord și la babord, văzu două nave diamale întorcându-se greoi către crucișătorul ishori care se depărta și începând să-l urmărească. O clipă mai târziu, simți mișcarea ușoară provocată de accelerație, când *Gânduri Perseverente* porni după ele.

– Îi vom ține cumiți până când generatorul de scut din Drev'starn e reparat, zise Miatamia revenind lângă Lando. Dar după aceea, sunt liberi să plece dacă doresc.

– E bine, spuse Lando. Nu luați decât trei nave?

Miatamia se uită pe videcran.

– Am propus căpitanului ca toate navele diamale să fie chemate alături de noi.

– Pentru cazul în care până la urmă am dreptate?

Urechile senatorului zvâcniră.

– După cum am mai zis, neprevăzutul se poate produce uneori, spuse el egal. Diamalii cred că trebuie să fie pregătiți pentru o astfel de ocazie.

– Ține-te, scrâșni Han din dinți, rotind puternic *Șoimul*, mai întâi la tribord, apoi la babord. Degeaba; raza de tractare încă îi ținea bine. Întinzându-se către panoul de arme, mută ținta la laserele în cuarte de sus, trăgând acum fără oprire către distrugătorul spațial. Ca și manevra de rotire, nici puterea de foc nu făcea nimic.

– Stabilizatorul de la babord pâlpâie din nou, anunță Elegos, cercetând ecranele de monitorizare. S-ar putea să îl strici dacă mai continui în felul ăsta.

Han își înfrână o înjurătură. Da, se putea să strice stabilizatoarele. Se putea, de asemenea, să ardă o secțiune a motorului subluminescent sau să topească laserele, ori chiar să crape carena.

Dar nu avea de ales decât să facă orice era nevoie pentru a scăpa, chiar dacă ar fi fost obligat să omoare *Șoimul* pentru asta. Un distrugător spațial invizibil însemna ambuscadă... și ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit un imperial care a pregătit o ambuscadă ar fi fost să lase martori.

Elegos, totuși, încă nu înțelesese asta.

– Poate că ar trebui să încercăm să ne predăm, sugeră caamasul.

– Da? mârâi Han. De ce?

– Pentru a împiedica distrugerea noastră, firește, zise Elegos. În plus, Carib și grupul lui par să fi făcut deja asta.

– Cum adică? întrebă Han căutând pe cer. Preocupat cu partea lui de luptă, pierduse urma celui lalt cargobot.

– Adică nu se împotrivesc razei de tractare, explică Elegos, arătând pe videcran.

Avea dreptate. Uite cargobotul lui Carib, ceva mai la tribord și mult mai aproape de carena întunecată decât era *Șoimul*. Nu făcea nicio încercare de a scăpa.

Dar nu era logic. Cu siguranță, Carib știa chiar mai bine decât el că aici nu încăpea predarea. Oare el și ceilalți fuseseră deja uciși?

Sau proaspăt afirmata lor loialitate față de Leia și de Noua Republică nu fusese decât o păcăleală?

– Solo? cârâi o voce din difuzor. Sunt Carib. Pregătește-te.

– Pentru ce să mă pregătesc?

– Tu pentru ce crezi? replică Devist. Și fii atent; dacă nu reușim, vreau să ai grijă să se ocupe cineva de familiile noastre. S-a făcut?

Han se uită încruntat la Elegos. În numele spațiului, ce...?

– S-a făcut, strigă Elegos către comunicator, arătând la fel de nelămurit ca și Han, dar părând că vrea să intre în joc. Stai liniștit.

– În regulă. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

Comunicatorul se opri. Han se uită iar la cargobot, o premoniție bruscă trimițându-i un fior rece pe șira spinării...

Și atunci, dintr-odată, Acțiune II explodă.

Lângă el, îl auzi pe Elegos suspinând.

– Ce...?

– Fii atent, îl întrerupse Han, strângând maneta de navigație. Și, cum a spus omul, pregătește-te. Lumina și praful exploziei se împrăstiară, suflate de aerul care fusese în navă sau trase de unda de tractare...

Și, dintr-odată, din norul de sfărâmaturi, țâșniră douăsprezece interceptoare TIE.

Imperialilor nu le luă mai mult de cinci secunde să reacționeze la această nouă și complet neașteptată amenințare. Dar, în acest caz, cinci secunde era mult prea mult. Interceptoarele se adunară aproape de carenă, ferindu-se cu ușurință nepăsătoare de focul de turbo-laser turbat, trăgând sistematic în amplasamentele razelor de tractare.

Han urmări fascinat, aducându-și aminte de iscusința de pilot legendară a lui Baron Fel. Doar că de data aceasta doisprezece Baron Fel creau o diversiune pentru el.

Și, cu o zgâlțâitură care îl făcu pe Han să clănțane din dinți, Șoimul fu liber.

– Ține-te! strigă el iute, descriind un cerc strâns cu nava și accelerând motoarele sublumine. Turbo-laserele distrugătorului spațial începeau acum să tragă după el, văzând că prada le scăpa, iar el aruncă Șoimul într-o manevră răsucită de eschivă, în timp ce gonea cu toată viteza către marginea ecranului de invizibilitate.

– Mai ai comunicatorul pregătit să transmită către idioții ăia de deasupra lui Bothawui? adăugă el, privind îngrijorat la indicatorul deflectorului din coadă. Dacă scuturile cedau înainte ca ei să scape, imperialii tot mai puteau câștiga.

– Sunt gata, zise Elegos. Imediat ce...

Se întrerupse gâfâind. Han își întoarse capul într-o parte când forma familiară a unui interceptor TIE apăru brusc pe lângă el. Din reflex, se repezi la panoul de arme...

Și se liniști la timp. Pe panourile solare ale interceptorului era stema Noii Republici. Dincolo de el, restul unității lui Carib intra în poziție pe flanc...

Și, dintr-odată, bezna din jurul lor dispăru, și fură iar înconjurați de stele.

– Asta e, spuse el. Treci la comunicator.

Elegos își dresе glasul.

– Nu cred, zise el, că va fi nevoie.

Nelămurit, Han se întoarse să se uite.

Și i se tăie răsuflarea. Înaintând cu hotărâre către ei din direcția lui Bothawui, era un grup de peste douăsprezece nave mari.

Comunicatorul pârâi.

– Han? se auzi vocea lui Lando.

– Da, Lando, răspunse Han. Aveți grijă... aici e un distrugător spațial imperial sub un ecran de invizibilitate.

– Am înțeles, spuse Lando. Interceptoarele alea TIE sunt cu tine?

Han zâmbi încruntat.

– Mai întrebi? Poți să chemi niște ajutoare?

– Căpitane Solo, aici senatorul Miatamia, rosti o altă voce. Transmitem avertismentul tău către toate navele aliate cu diamalii și le cerem sprijinul.

– Minunat, zise Han. Vă sugerez să-i invitați și pe ishorii la această petrecere. O să avem nevoie de tot ajutorul pe care îl găsim.

– Han? interveni glasul Leiei, pârând sufocat, ușurat și încordat în același timp. Han, ai pățit ceva?

– Sunt bine, dragă, o asigură el. Mai ești cu ishorii?

– Da, spuse ea. Căpitanul tot nu e sigur...

Se întrerupse brusc.

– Leia? strigă Han.

– Nu-i nimic, zise ea, pe un ton dintr-odată amenințător. Nu cred că mai are îndoieli.

Han se încruntă, rotind *Șoimul* strâns și uitându-se în urmă. Distrugătorul spațial renunțase la ecranul de invizibilitate acum, că ambuscada îi fusese împiedicată.

Doar că nu era un singur distrugător spațial care venea către ei dinspre cometă. Erau trei.

Han inspiră adânc.

– Bine, spuse el. *Acum* ne batem.

41

– Raport de la Comanda Bazei, domnule Amiral, anunță ofițerul de comunicații din fosa echipajului de la babord. Distrugătorul spațial inamic a mai dezafectat două amplasamente de rază de tractare.

– Reparațiile să înceapă imediat, locotenente, zise Thrawn calm. Și ordonă Comenzii Bazei să mai pună trei raze pe țintă.

Stând puțin mai la stânga lui Disra, spre pupa pe pasarela de comandă, Paloma D'asima mormăi ceva încetișor către Karoly D'ulin.

– Întrebări? spuse Disra făcând un pas către cele două Mistryl.

Femeia mai în vârstă făcu un semn din cap spre Thrawn.

– Îi ziceam lui Karoly că nu îmi place ce se întâmplă, spuse ea pe un ton dezamăgit. Se joacă cu ei. De ce nu îi aruncă în aer și gata?

– Marele Amiral Thrawn este o persoană foarte subtilă, spuse Disra sperând ca măreția vocii lui să o descurajeze să-i pună întrebări la care nu ar fi putut răspunde. De fapt, nici el nu înțelegea ce voise Tierce cu asta. Dar maiorul stătea mândru lângă Thrawn, exact cum ar fi trebuit să facă o ordonanță bună, deci probabil că totul mergea conform planului încă.

Trebuie că Thrawn auzise comentariul. Îi murmură ceva lui Tierce, primi un semn de aprobare din cap, iar maiorul se întoarse și veni la Disra și la cele două Mistryl.

– Domnul Amiral Thrawn a auzit fără să vrea întrebarea dumneavoastră și mi-a cerut să vin să vă explic gândirea lui, zise el pășind lângă D'asima, de unde putea vorbi și, în același timp, rămâne cu atenția îndreptată asupra încercărilor lui Bel Iblis de a scăpa din capcană.

– Vedeți dumneavoastră, nu dorește să îl distrugă pe generalul Bel Iblis. Dimpotrivă, vrea ca generalul să își predea nava și echipajul intacte.

Făcu semn către multiplele raze de turbo-laser.

– Dar după cum, de asemenea, puteți vedea, Bel Iblis este un om mândru și încăpățânat. Mai întâi trebuie să fie convins că nu are nicio șansă împotriva resurselor acestei baze. Prin urmare, domnul Amiral Thrawn îi dă ocazia să facă tot ce poate împotriva noastră.

– Arătându-i inutilitatea împotrivrării, spuse D'asima. Nu părea chiar mulțumită, dar cel puțin în tonul ei nu se mai citea dezamăgire.

– Și punând sare pe rană, căci mărește numărul de raze de tractare de fiecare dată când Bel Iblis dezafectează una.

– Exact, zise Tierce zâmbind radios. Domnul Amiral Thrawn și-a tratat întotdeauna cu respect chiar și inamicii.

– Deși, firește, își tratează aliații mult mai bine, interveni Disra. Nu făcea rău să-i amintească lui D’asima de ce era aici.

– Domnule amiral? anunță iar ofițerul de comunicații. Primim o transmisiune directă de la coordonatorul perimetrului defensiv. Vă cere urgent ajutorul pentru a se ocupa de X-interceptoarele care au trecut prin linia de apărare.

Disra îi aruncă o privire surprinsă lui Tierce pe lângă capul lui D’asima.

– X-interceptoare? întrebă el.

– Nu știu, replică Tierce cu o voce încordată. Făcu un gest ca și cum s-ar fi grăbit să ajungă lângă Thrawn, dar își reveni la timp când Disra îi aruncă iute o privire urâtă, de avertisment. Nu s-ar fi potrivit, Mofful îi avertizase deja pe amândoi, ca Tierce să nu pară prea important. Maestrul în deghizări știa cum să îl aducă la el dacă avea nevoie.

Dar deocamdată, cel puțin, Marele lor Amiral părea să aibă totul sub control.

– Ce X-interceptoare sunt acelea, locotenente? întrebă el cu o voce calmă, dar cu o urmă de amenințare.

– Zice că a raportat pătrunderea generalului Hestiv acum zece minute, spuse ofițerul de comunicații, părând zăpăcit. Se pare că s-au strecurat înăuntru în spatele unuia dintre cargoboturile noastre.

– Unul dintre cargoboturile *noastre*? întrebă Thrawn.

– Un cargobot imperial, să trăiți, se corectă iute ofițerul de comunicații. O cursă de aprovizionare, probabil. Coordonatorul raportează că avea toate codurile de acces.

– Sunt sigur că da, zise Thrawn, ochii lui strălucitori scăpărând. Iar întâmplarea face că generalul Hestiv a uitat să ne transmită această informație, nu?

Privirea i se roti și se opri asupra lui Tierce.

– Domnule maior Tierce?

– Da, să trăiți, spuse Tierce făcând un pas rapid în față, la semnal. Să localizez cargobotul?

– Te rog, zise Thrawn grav, înțelegând și el semnalul.

Și atunci, încă uitându-se în direcția lor, ochii strălucitori se căscară brusc. Disra se încruntă...

– Nu te obose, domnule maior, rosti o voce familiară din spatele lui Disra. Cargobotul în discuție este acum andocat în terminalul numărul șapte.

Încet, neîncrezător, Disra se întoarse. Nu se putea. Nu se putea.

Dar așa era. Iată-l acolo, în centrul arcadei care ducea spre puntea de la pupa. Amiralul Pellaeon.

Elementul surpriză dispăruse, bălălia fratricidă de deasupra lui Bothawui se oprise mai repede decât, probabil se așteptaseră imperialii. Chiar acum, văzu Leia, ultimele focuri întârziate ale acelui conflict se stingeau când diferiții combatanți își dădeau seama de pericolul mai mare aflat pe flancul lor.

Dar chiar și atât de scurtă, lupta își luase greul tribut, își dădu ea seama în timp ce studia ecranul tactic al *Predominației*. Dintre cele aproape două sute de nave care se înfruntaseră, mai puțin de o sută zece se adunau să se opună celor trei distrugătoare spațiale care acum se apropiiau.

– Suntem depășiți, nu? zise Gavrisom încet de lângă ea.

– Mă tem că da, recunosc Leia. Și chiar și navele care mai pot lupta au suferit cu toate avarii. Distrugătoarele acelea spațiale sunt proaspete și odihnite.

– Și nu toate navele s-ar putea să mai rămână cu noi după ce socotesc și ele șansele, spuse Gavrisom, zvâcnind din aripi. Chiar și cu chemarea mea generală la luptă, în virtutea secțiunii 45-2, adevărul este că noi tot le cerem să lupte în apărarea lui Bothawui și a poporului bothan.

Leia dădu din cap încruntată.

– Ceva ce nici măcar jumătate dintre ei nu sunt interesați să facă.

– Leia?

Luă comunicatorul.

– Sunt aici, Han, zise ea. Ești bine?

– Oh, sigur, zise el, gonind pericolul cu nepăsare. Au renunțat să mai tragă în noi cu mult în urmă. Uite, Elegos a numărat navele pe care le aveți acolo și niciunul dintre noi nu e prea încântat de socoteala care i-a ieșit.

– Nici noi, spuse Leia. Gavrisom a lansat un mesaj către toate forțele Noii Republici din apropiere, dar până acum nu a răspuns nimeni.

– Da, ei, poate că reușesc eu ceva, zise Han pe un ton studiat degajat. Știi cumva dacă Fey'lya e acum pe Bothawui?

Leia se încruntă.

– De fapt, cred că e. De ce?

– Ai cum să dai de el?

– Frecvența lui privată de comunicator este în calculatorul *Șoimului*, la numele lui, spuse Leia. De ce?

– O să încerc ceva diplomație, îi zise el. Vezi dacă poți să îi pe loc distrugătoarele alea.

Închise.

– Da, murmură Leia pentru sine. Să le țin pe loc.

Lângă ea, Gavrisom își scutură blana.

– Leia, mai există o problemă de interes imediat, spuse el. Flota este alcătuită din ființe care, în general, nu au încredere unele în altele. Avem nevoie de cineva care să le comande și în care să aibă încredere sau, cel puțin, pe care să îl suporte.

– Asta cred că se poate rezolva, zise Leia deschizând iar comunicatorul. Lando?

– Da, Leia?

– Lando, la cererea președintelui Gavrisom, aș vrea să accepți imediat revenirea ta în armata Noii Republici, spuse ea. Avem nevoie să preiei comanda acestei forțe defensive.

Avu loc o scurtă pauză.

– Glumești, zise el.

– Deloc, generale, îl asigură Gavrisom. Ca erou de la Taanab și de la Endor, ești exact persoana care ne trebuie.

Urmă un suspin abia auzit.

– V-aș contrazice dacă aș crede că ar avea vreun rost, spuse Lando cu neplăcere. În regulă, o fac. Dar ar fi fost drăguț din partea voastră să îmi dați pe mână o flotă mai mare, totuși.

– Hei, nicio problemă, amice, interveni vocea lui Han. M-am ocupat eu de totul. Ia vezi în spate.

Leia se uită la ecranul de la pupa navei, simțind cum căsca gura de uimire. Ridicându-se rapid de la suprafața lui Bothawui, erau peste o sută de nave, orice de la Vânători de capete Z-95 la nave-detonatoare Skipray și chiar nave de luptă mai mici. Și mai multe se continuau să se înalțe prin atmosferă.

– Han! zise ea. Pe lumii, ce ai făcut?

– Cum spuneam, ceva diplomatie, răspunse el. Mi-am amintit că Thrawn ne-a sugerat lui Lando și mie că Fey'lya are o mică armată privată ascunsă. Mi s-a părut corect, așa că l-am sunat pe micul ghem de blană și i-am arătat că orice bothan care ar ajuta la salvarea lui Bothawui ar avea mari beneficii după ce s-ar termina toate astea.

– Și Fey'lya a scos toate *astea*? întrebă Leia, încă nevenindu-i să-și creadă ochilor.

– Nu chiar, spuse Han plin de sine. Se pare că semnalul transmisiunii mele s-a răspândit peste tot. Probabil niște avarii din luptă. Cred că jumătate de planetă a auzit.

Și, în cele din urmă, Leia înțelese.

– Și, firește, nimeni nu a vrut ca Fey'lya să aibă toată gloria de partea lui, zise ea, zâmbind subțire. Ți-am spus de curând că ești minunat?

– Nu, zise el. Dar nu-i nimic... ai fost ocupată. Suntem gata?

– Suntem gata, spuse Leia dând din cap. Generale Calrissian, flota așteaptă ordinele tale.

Pentru un minut, puntea păru să fi înghețat în timp și spațiu. Moff Disra rămase bătos unde era, la câțiva pași de cele două femei, cu fața schimonosită de neîncredere, de ură și poate chiar de o urmă de frică. Maiorul Tierce se opri și el, la jumătatea drumului pe pasarela de comandă, uitându-se la Pellaeon cu o expresie indescifrabilă pe față. Căpitanul Dorja și ofițerii de la consolele de pe margini se uitau la el și

chiar și oamenii din fosele echipajului simțiseră cumva că ceva era în neregulă și vorbeau în șoaptă.

– Domnule amiral Pellaeon, sparse tăcerea vocea ușor modulată a lui Thrawn. Pellaeon se așteptase ca el să fie primul care să vorbească.

– Bun venit la bordul *Neîndurătorului*. Mă tem că nu am primit vestea sosirii dumneavoastră.

– Așa cum nici eu nu am primit vestea reîntoarcerii dumneavoastră, replică Pellaeon. Ca și a lui Tierce, expresia din spatele acelor ochi strălucitori era de necitit.

– O scăpare neintenționată, sunt sigur.

– Puneți la îndoială deciziile Marelui Amiral? mârâi Disra.

– Dimpotrivă, îl asigură Pellaeon. Întotdeauna am avut cel mai înalt respect pentru Marele Amiral Thrawn.

– Atunci de ce v-ați furișat așa la bord? întrebă Tierce, venind pe pasarelă și oprindu-se lângă femeia mai tânără. Aveți ceva de ascuns? Vreo misiune întunecată de trădare de îndeplinit?

În mod intenționat, Pellaeon își mută privirea de la maior la femeile de lângă el.

– Mă tem că nu ni s-au făcut prezentările, zise el, plecându-și capul în semn de salut. Eu sunt amiralul Pellaeon, Comandant Suprem al forțelor imperiale.

– Ba nu mai ești, mârâi Disra. Marele Amiral Thrawn e la comandă acum.

– Zău, spuse el calm. Nu am fost informat despre vreo schimbare a comenzii. O altă scăpare neintenționată?

– Ai grijă, amirale, îl avertiză Tierce încetișor. Ești pe un teren foarte alunecos.

Pellaeon clătină din cap.

– Greșești, domnule maior, zise el. Terenul alunecos este sub picioarele *dumitale*. Se uită la Disra. Și ale dumneavoastră, excelență.

Își mută privirea spre personajul în uniformă albă de Mare Amiral.

– Și ale tale... Flim.

Lui Disra, capul îi zvâcni ca și cum ar fi atins un cablu de curent aflat sub tensiune.

– Ce tot vorbești? întrebă el. Dar în glasul Moffului era un tremur, iar ochii lui erau cei ai unui om care vede cum distrugerea bruscă se apropie inexorabil de el.

– Vorbesc despre un maestru în deghizări realizat, spuse Pellaeon, ridicând vocea pentru a fi auzit de toată puntea. Am chiar aici povestea lui cam colorată, adăugă el, scoțând un datacard din tunică și ridicându-l. Inclusiv holograme detaliate și un profil genetic complet.

Se uită la Flim.

– Dorești să mă însoțești la cea mai apropiată consolă medicală pentru o examinare?

– Dar i-am verificat profilul genetic, domnule, obiectă căpitanul Dorja, ieșind de după consola în spatele căreia stătuse. Căpitanul Nalgol a luat o mostră de piele și a comparat-o cu dosarele oficiale ale lui Thrawn.

– Dosarele pot fi modificate, domnule căpitan, îi aminti Pellaeon. Chiar și cele oficiale, dacă au fost învinse codurile de acces. Când ne întoarcem pe Bastion poți verifica înregistrările genetice cu cele de pe acest datacard.

– Minciunile pot fi create chiar mai bine pe datacarduri, zise Tierce. Vocea îi era calmă, însă în spatele ei era o urmă de răutate. Aceasta nu este altceva decât o ultimă și demnă de milă încercare de a submina autoritatea Marelui Amiral Thrawn, mânăta de teama geloasă a lui Pellaeon de a-și pierde poziția și prestigiul.

Se întoarse rapid.

– Înțelegeți, căpitane Dorja, nu? strigă el. Thrawn a venit la dumneavoastră, nu la Pellaeon – asta nu poate suporta el. A venit la dumneavoastră, la Nalgol și la alții, nu la el.

Ochii lui Dorja îi întâlneau pe cei ai lui Pellaeon, fața lui fiind încordată de confuzie.

– Domnule amiral, întotdeauna am avut încredere în cuvântul și în judecata dumneavoastră, spuse el. Dar în acest caz...

– Pe acest datacard mai există un dosar interesant, zise Pellaeon, uitându-se iar la Tierce. Din nou, din aceeași sursă. Este dosarul și povestea vieții unui anumit maior Grodin Tierce.

Încet, Tierce se întoarse cu fața la el. Și, de data aceasta, în ochii lui se citea foarte bine dorința de a ucide.

– Și ce spune acest dosar? întrebă el încet.

– Spune că maiorul Tierce a fost unul dintre cei mai buni soldați din trupele de șoc din câți au servit vreodată Imperiul, îi zise Pellaeon. Că succesele lui l-au ridicat la rangul de comandă mult mai repede decât ar fi cerut chiar și norma trupelor de șoc. Că la vârsta de douăzeci și patru de ani, a fost ales să servească Imperiul ca unul dintre Gardienii Regali de elită. Că loialitatea lui înflăcărată pentru Noua Ordine a lui Palpatine nu era întrecută de nimic.

Pellaeon ridică ușor din sprâncene.

– Și că, făcând parte din unitatea de trupe de șoc implicată în campania lui Thrawn împotriva planetei Generis, a murit în luptă.

– Acum zece ani.

Încă o dată, puntea amuți. Dar, de data aceasta, nu mai era tăcerea provocată de surpriză. Era tăcerea unui șoc total.

– Ești o clonă. Cuvintele veniseră dinspre Disra, însă vocea era atât de distorsionată, încât era aproape de nerecunoscut. Ești doar o *clonă*.

Încet, Tierce își întoarse privirea veninoasă de la Pellaeon la Disra. Și atunci, brusc, hohoti puternic, un râs scurt și chinuit.

– Doar o clonă... asta ai spus, Disra? *Doar* o clonă? Habar nu ai.

Se uită prin încăpere.

– Nici unul dintre voi nu are. Nu am fost doar o clonă... am fost ceva foarte special. Ceva special și glorios.

– De ce nu ne spui ce ai fost? Îl pofti Pellaeon încetișor.

Tierce se rotește iar cu fața la el.

– Am fost primul dintr-o nouă rasă, rosti el mușcător. Primul din ceea ce ar fi fost o clasă de comandanți de arme de un fel necunoscut în galaxie. Comandanți de arme care ar fi combinat puterea de luptă a unui soldat din trupele de șoc cu loialitatea față de geniul tactic al lui Thrawn. Am fi putut conduce și am fi putut cuceri, și nimeni nu ne-ar fi putut sta în cale.

Se întoarce, mișcările devenindu-i aproape bruște din cauza agitației.

– Nu înțelegeți? strigă el, ochii aruncându-i săgeți către fiecare dintre ofițerii care se holbau la el fascinați sau dezgustați. Thrawn l-a luat pe Tierce și l-a clonat, dar a pus și ceva din el în acest proces. A adăugat învățării rapide obișnuite o parte din geniul lui tactic, amestecând-o cu mintea lui Tierce.

Se rotește iar pentru a-l privi pe Disra.

– Ai văzut, Disra. Fie că o știi sau nu, ai văzut. Te-am manipulat încă de la început – nu înțelegi? Eu am fost, chiar din clipa în care m-am insinuat ca ordonanța ta. Toate acele atacuri ale piratilor – afacerile cu Păsările-de-Pradă – eu am fost. Doar eu. Nu ai înțeles niciodată – nici măcar n-ai bănuț – dar eu am fost cel care a făcut propunerile în tăcere și ți-a dat informațiile în ordinea potrivită pentru a te împinge să faci ce am vrut.

– Și voi, tot restul, ați văzut și voi, strigă el, învărtindu-se iar. Eu am condus tactica aici. Nu Flim... nu păpușa asta cu ochi roșii. Eu. Tot timpul am fost eu. Și sunt *bun* la asta... așa m-a transformat Thrawn. Pot să o fac.

Ochii i se opriă din nou asupra lui Disra.

– Vorbești despre Mâna lui Thrawn, arma lui supremă, zise el pe un ton aproape rugător. Eu pot *fi* Mâna lui Thrawn. Eu pot fi însuși Thrawn. Eu pot înfrânge Noua Republică... *Știu* asta.

– Nu, domnule maior, spuse Pellaeon. Războiul s-a sfârșit.

Tierce se învârti spre el.

– Nu, mârâi el. Nu s-a sfârșit. Nu încă. Nu înainte de a zdrobi Cuscantul. Nu înainte de a ne răzbuna pe Rebeli.

Pellaeon se uită la el, mila și repulsia amestecându-se în sufletul său.

– Nu înțelegi nimic, zise el întristat. Pe Thrawn nu l-a interesat niciodată răzburarea. Scopul său a fost ordinea, stabilitatea și puterea care se naște din unitate și țeluri comune.

– Și *tu* de unde știi ce-l interesa pe Thrawn? Își răsfrânse Tierce buzele. Ai *tu* vreo parte din mintea lui în tine? Ei? Ai?

Pellaeon oftă.

– Zici că ai fost primul dintre acești comandanți de arme. Știi de ce nu au mai fost și alții?

Ochii lui Tierce păreau să se fi retras în cap.

– Nu a mai avut timp, spuse el. A murit pe Bilbringi. *Tu* l-ai lăsat să moară pe Bilbringi.

– Nu. Pellaeon ridică nițel datacardul. Ai fost creat cu două luni înainte de moartea lui... avea destul timp să facă și alții. Adevărul este că nu au mai existat și alții pentru că experimentul a fost un eșec.

– Imposibil, suspină Tierce. Nu am fost un eșec. Uită-te la mine... *uită-te* la mine. Sunt exact ce a vrut.

Pellaeon clătină din cap.

– Ce a vrut el era un conducător cu inteligență tactică, spuse el cu blândețe. Ceea ce a ieșit a fost un soldat din trupele de șoc cu inteligență tactică. Nu ești un conducător, domnule maior. După propria ta afirmație, ești un manipulator. Nu ai viziune, doar sete de răzbunare.

Ochii lui Tierce țâșniră spre punte, ca și cum ar fi căutat sprijin.

– Asta nu contează, scrâșni el. Ce contează este că pot să fac treaba. Pot să-i înving pe Rebeli. Mai lăsați-mi doar ceva timp.

– Nu mai este timp, zise Pellaeon pe un ton de finalitate liniștită. Războiul s-a încheiat. Se uită la Ardifff. Căpitane Ardifff, te rog să chemi un detașament de securitate pe punte. Începu să se întoarcă...

Și, în acea clipă, Tierce țâșni în acțiune.

Femeia mai tânără de lângă el fu prima lui victimă, încovoindu-se de durere când Tierce își legănă pumnul în jos și i-l împlântă cu răutate în stomac. Cu aceeași mișcare, înșfacă pistolul care apăruse brusc în mâna ei, răsucindu-l pentru a trage un foc spre femeia mai în vârstă, în timp ce tânăra se prăbușea pe podea. Se întoarse, ațintind arma asupra lui Pellaeon. Acesta zări cu coada ochiului o mișcare fugară...

Și Tierce sări în spate, țipând de furie și durere în timp ce mâna cu arma îi era împinsă în lături, trăgând pe alături, pistolul zburându-i din strânsoare și alunecând pe punte până în fosa echipajului de la tribord.

Și, din ascunzătoarea de după marginea arcadei din spatele lui Pellaeon, alunecând în tăcere pe punte, apărură Shada D'ukal.

Tierce nici nu se obosi să scoată acul zenji lăcuit, care se legăna acum însângerat, înfipt în dosul palmei lui. Țipând incoerent, își încovoie degetele ca niște gheare de animal de pradă și atacă.

Din reflex, Pellaeon făcu un pas înainte. Dar nu ar fi trebuit să se deranjeze. Shada era deja acolo, întâlnindu-l pe Tierce la mijlocul drumului.

Și, într-o agitație neclară de palme și brațe, totul se termină.

– Căpitane Dorja, cheamă o echipă medicală pe punte, ordonă Pellaeon în timp ce Shada pășea peste trupul zdrobit al lui Tierce, grăbindu-se să îngenuncheze lângă femeia rănită.

– Apoi, comandă tuturor forțelor imperiale să înceteze focul imediat.

– Da, să trăiți, spuse Dorja nesigur. Totuși...

Flim ridică o mână cu piele albastră.

– Ceea ce încearcă el să spună, și nu-și găsește cuvintele, este că forțele imperiale se așteaptă să primească un astfel de ordin de la Marele

Amiral Thrawn, zise el. Vocea i se schimbase subtil, dar vizibil; și, când Pellaeon se uită pe punte, văzu că în cele din urmă acceptaseră adevărul.

– Dacă îmi permiteți?

Pellaeon făcu un semn.

– Poftim.

Flim se întoarse către ofițerul de comandă și dădu din cap.

– Aici Marele Amiral Thrawn, anunță el, încă o dată cu aceea voce perfect de elegantă. Către toate unitățile, încetați focul; repet, încetați focul. Domnule general Bel Iblis, te rog să le ceri forțelor dumitale să facă la fel, apoi așteaptă o transmisiune de la amiralul Pellaeon.

Inspiră adânc și expiră; și făcând acestea, aura de conducător și de comandant se desprinsese ușor de el. Era din nou doar un om, un om cu machiaj albastru și uniformă albă.

Iar Marele Amiral Thrawn murise încă o dată.

– Și, dacă îmi permiteți, domnule amiral, adăugă el în timp ce se întorcea pe pasarela de comandă, mă simt foarte ușurat că sunteți aici. Totul a fost un coșmar pentru mine. Un coșmar înfricoșător.

– Desigur, zise Pellaeon pe un ton grav. Mai târziu va trebui să ne facem timp să-mi spui toată povestea suferinței tale.

Flim făcu o plecăciune pe jumătate.

– Abia aștept, domnule.

– Da, zise Pellaeon, uitându-se la Disra. Și eu.

Sunetul puternic de curgere se redusese acum la un clipocit domol, în timp ce apa continua să urce încet, dar constat pe laturile camerei. Un clipocit care era punctat ritmic de zgomotele bucaților de piatră care cădeau pe măsură ce Luke săpa cu sabia de lumină o gaură conică tot mai adâncă în partea de sus a domului.

– Cred că-ți pierzi vremea, zise Mara când sunetul produs de o bucată mai mare de rocă răsună prin toată încăperea. Nu-i nimic acolo în afară de piatră.

– Cred că ai dreptate, cedă Luke, mutându-și brațul în alt loc pe umărul ei și încercând să o țină puțin mai aproape. Uzi până la piele, tremurau amândoi în aerul umed și rece.

– Speram că ne-am putea croi drumul până în zona generatorului principal. Dar bănuiesc că dacă nu am dat de el până acum, nu e acolo.

– Probabil că e la douăzeci de metri în spatele nostru, spuse ea, clănțănind ușor din dinți. N-avem cum să tăiem până acolo la timp. Pe tine încep să te doară urechile?

– Nișel, zise Luke, închizându-și sabia Jedi fără tragere de inimă și aducând-o înapoi în mână. Aerul de aici se comprimă. Presiunea crescută ar trebui să încetinească puțin apa care intră.

– Și, în același timp, o să ne împăienjenească ochii. Mara făcu un semn cu capul către peretele opus. Crezi că se poate ca partea de sus a camerei să fie deasupra nivelului apei? Dacă da, am putea scăpa pe orizontală.

– Și dacă nu, ne înecăm și mai repede, observă Luke. Oricum, nu cred că suntem destul de sus.

– Nici eu nu cred, aprobă Mara cu regret, întinzându-se pe lângă Luke să se uite la R2. Păcat că am pierdut datapadul... i-am fi putut cere lui R2 să își folosească senzorii. Desigur, tot putem să-l întrebăm, dar nu am înțelege răspunsul.

– Stai așa, zise Luke când îi veni o altă idee. Cum e cu tunelul prin care am intrat prima dată aici? L-am putea trimite pe R2 cu sabia să îl lărgască.

– N-are rost. Mara clătină din cap, mișcarea făcând șuvițele de păr ude să îl lovească ușurel pe Luke peste obraz. Toată porțiunea este din minereu de cortoză. Am verificat când am venit prima dată.

Luke se strâmbă.

– Mi se părea mie că e prea ușor.

– Nu așa e tot timpul? spuse Mara sarcasmul slab sunând ciudat când ieși printre dinții care clănțăneau. Păcat că nu avem un Jedi Întunecat la îndemână să îl omorâm. Mai ții minte explozia aia mare când a murit C'baoth?

– Da, zise Luke mecanic, privind în gol. Clona Jedi, nebună Joruu C'baoth, recrutată de Marele Amiral Thrawn pentru a lupta împotriva Rebeliunii.

Thrawn. Clonă...

– Mara, mi-ai spus că minereul de cortoză nu e foarte rezistent. Cât de slab e?

– Se desprindea sub cizmele noastre când mergeam prin tunel, zise ea aruncându-i o privire zăpăcită. În afară de asta, nu am nici cea mai mică idee. De ce?

Luke făcu un semn din cap către bazinul de sub ei.

– Avem o grămadă de apă aici, și apa nu se comprimă ca aerul. Dacă am putea provoca un șoc destul de mare aici, în cameră, valul stârnit de presiune ar putea ajunge prin tunel până la deschizătură. Dacă e destul de puternic, poate că putem dărâma toată zona.

– Pare minunat, aprobă Mara. Doar o problemă: cum faci tu șocul ăsta puternic al tău, mai exact?

Luke își adună curajul.

– Tăiem bariera aceea de oțel transparent și inundăm alcovul de clonare.

– Oh, pe stele, murmură Mara; și, chiar și cu epuizarea lui mentală, Luke simți tremurul ei de înțelegere uimită.

– Luke, acolo e un generator de fisiune Braxxon-Fipps 590. Toarnă apă pe el, și o să ai un șoc mai mare decât te aștepti.

– Știu că e riscant, spuse Luke. Dar cred că e singura noastră șansă. Dându-i drumul Marei, înfiorându-se când hainele ude i se lipiră de piele, se ridică.

– Așteaptă aici; mă întorc imediat.

Mara oftă.

– Nu, zise ea, ridicându-se lângă el și prinzându-l de mână. O fac eu.

– Pe naiba, mârâi Luke. E ideea mea nebunească. *Eu* o fac.

– Bine, spuse ea încrucișându-și brațele. Zi-mi cum se face o tăietură crucișă Paparak.

El clipi.

– O ce?

– O tăietură crucișă Paparak, repetă ea. Este o tehnică de a slăbi un perete care este forțat, astfel încât se prăbușește cam la un minut după ce

pleci de lângă el. Palpatine m-a învățat asta ca parte a antrenamentului meu de sabotaj.

– În regulă, spuse Luke. Ține-mi repede o lecție.

– Ce, ca o lecție rapidă despre cum să devii Jedi? replică ea în batjocură. Nu e așa de ușor.

– Mara...

– În plus, adăugă ea încet, când oricare dintre noi se duce acolo jos iese la suprafață, celălalt va trebui să-l ridice aici din calea exploziei. Nu cred că pot să te ridic atât de mult, atât de repede. Își strânse scurt buzele. Și, sincer, nu vreau să stau aici și să văd cum dau greș.

Luke se uită urât la ea. Dar avea dreptate și amândoi știau asta.

– Ăsta-i șantaj, știi.

– E bun simț, îl corectă ea. Omul potrivit la locul potrivit, ții minte? Zâmbi șters. Sau trebuie să-ți mai țin o prelegere?

– Scutește-mă, zise el suspinând și își trecu degetele peste obrazul ei. În regulă, te ridic eu aici. Ai grijă, da?

– Stai liniștit, spuse ea luând o gură mare de aer și desprinzându-și sabia de la brâu. Gata.

Întinzându-și Forța, el o ridică peste balustradă și o duse până în partea opusă a camerei, către peretele din oțel transparent. Mintea ei o atinse pe a lui, gândurile arătând că era pregătită, iar el o coborî în apă. Mara mai luă câteva guri de aer, apoi se îndoi de la mijloc și se scufundă. O singură mișcare verticală a picioarelor, și dispăru.

În partea cealaltă a balconului, R2 gemu neliniștit.

– O să fie bine, îl asigură Luke, strângând balustrada în mâini în timp ce se uita temător la apa cu valuri mici. Simțea gândurile Marei în timp ce ea înota înaintea și înapoi pe lângă perete, făcând tăieturi scurte în anumite locuri, cu sabia. Întinzându-și Forța și mai mult, el simți schimbarea curentului pe pielea ei când apa începu să se scurgă prin crăpături.

Și, dacă nivelul apei creștea prea repede acolo și ajungea la generator înainte ca ea să termine...

– Haide, Mara, haide, mormăi el încetișor. Ajunge... să mergem.

Simți gândul ei negativ; peretele nu era încă tăiat pe placul ei. Luke își împinse înapoi nerăbdarea și teama, fețele Callistei și Gaerielei plutindu-i în fața ochilor. Doar cu o săptămână în urmă își spusese cu fermitate că nu și-ar putea permite niciodată să o iubească pe Mara, că o asemenea apropiere și un asemenea angajament din partea lui ar fi pus-o, inevitabil, în pericol.

Iar acum își nesocotea acea hotărâre. Și, destul de sigur, ca și cu celelalte, ceea ce făcuse sau nu făcuse o pusese pe ea în pericol de moarte. Simți un tremur în emoțiile ei, amestecându-se cu frica și groaza care se ridicau sufocant în interiorul lui...

Și, brusc, ea ieși la suprafață.

– Gata, gâfâi ea.

Începuse să o miște înainte ca a doua silabă să-i iasă din gură, trăgând-o către ele cu toată viteza de care era în stare. O trecu peste parapet și o coborî pe burtă în balcon, culcându-se protectiv peste ea când ateriză.

– Cât mai e? întrebă el, întinzându-și Forța pentru a încerca să creeze un scut slab care ar fi putut oferi cel puțin o protecție minimă împotriva exploziei care urma să aibă loc.

– Din clipă în clipă, răspunse Mara cu vocea înăbușită de peretele de piatră din fața ei. Și, apropo, pe viitor, *niciodată* să nu te mai împotrivești să ții la cineva doar de teamă că ar putea fi rănit din această cauză. Mai ales când e vorba de mine. Ai înțeles?

Luke se strâmbă rușinat.

– Nu trebuia să auzi asta. În spatele lui, auzi trosnetul brusc și răbufnirea apei când peretele de oțel transparent cedă...

Și, cu o lumină strălucitoare, pe care o putu vedea chiar și cu ochii strâns închiși, generatorul explodează.

Bubuitura a fost aproape înfundată; însă urletul valului care se sparge peste ei îi ținu cu prisosință locul. Apa se umflă și se revărsă peste tot în jurul lor, ridicându-i fără greutate și lovindu-i înaintea și înapoi între perete, balcon și parapet. Luke se ținu cu înverșunare de Mara, dorindu-și cu întârziere să se fi gândit să-l lege pe R2 de ceva.

Și atunci, la fel de brusc pe cât lovise, vârtejul de apă scăzu, lăsându-i uzi și plini de vântăi, dar altfel întregi. Scuturându-și apa de pe ochi, Luke se ridică într-un cot și se uită prin încăpere.

Și i se tăie respirația. Doar unul dintre panourile luminoase supraviețuise exploziei; dar, în lumina lui slabă, vedea că apa scădea cu repeziciune.

– Mara... uite. A mers.

– Fir-aș kessel, zise ea scuipând niște apă. Și acum? Sărim și urmăm curentul?

Luke se aplecă peste balustradă, încercând să vadă tunelul de ieșire. Dacă nu mai era plin până la tavan...

Dar era.

– Nu e chiar așa de simplu, îi spuse el Marei. Curentul ar trebui să ne ducă înapoi în peșteră, da, însă mai e și problema de a trece prin tunel și prin camera subterană.

– De ce nu așteptăm aici până scade nivelul apei destul de mult?

– Nu putem, zise Luke. Nu știu de ce.

– Bănuială Jedi, spuse Mara. Atunci revenim la transele de hibernare. Cât de repede poți să mă pui într-una?

– Destul de repede, îi zise el. Ia câteva guri de aer și spune-mi ce frază vrei să folosesc pentru a te scoate din transă.

– O frază, da, spuse ea inspirând adânc în timp ce o dispoziție straniu de precauță îi atinge mintea. Bine. Să vedem dacă te descurci cu asta...

I-o zise, iar Luke zâmbi.

– Am înțeles, spuse el și își întinse Forța.

Un minut mai târziu, Mara dormea adânc în brațele lui.

– Tu mergi primul, R2, îi zise Luke droidului, trecându-l peste parapet. Venim chiar în spatele tău.

Droidul ciripi; și apoi fu în apă, cupola săltându-i pe valuri în timp ce plutea spre tunel. Luând-o pe Mara protector în brațe, Luke sări după el. Curentul îl prinse, împingându-i în spatele droidului în timp ce Luke se lupta să țină capul lui și al Marei deasupra apei. Peretele și partea de sus a arcadei tunelului se profilau în față; și, chiar înainte de a ajunge la ele, Luke inspiră adânc și se scufundă împreună cu Mara.

Restul călătoriei a fost un amestec neclar de viteză amețitoare, de lovituri neîncetate ale apei, de evitări la limită ale pereților netezi și ale pietrelor neregulate, de dureri în plămâni și în ochi. Prin semi-transa lui, Luke a fost conștient cu greu de locul prin care au părăsit tunelul și au intrat în camera subterană; a fost mai conștient de locul în care au trecut prin deschizătura lărgită de curând din peretele și din bariera de minereu de cortoză, când vârtejul i-a aruncat dintr-o parte în alta de stâncă. Torentul i-a târât, sucindu-i și învârtindu-i, prin cavernele și coridoarele prin care ei înaintaseră atât de atent cu câteva zile în urmă împreună cu Copilul Vânturilor și cu qom jha-ii. Slab, prin asfixierea lui înceată, Luke și-a dat seama că se potrivise că tăiaseră atât de multe dintre stalactitele și stalagmitele care le-ar fi stat în drum...

Brusc, se trezi, pe jumătate în apă, cu capul și pieptul odihnindu-se instabil pe un bolovan alunecos, simțind în urechi piuitul înnebunit al lui R2.

– Da, bine, îngăimă el, scuturându-și capul pentru a-și limpezi gândurile.

Și, brusc, se încordă. Mara nu mai era.

Își scutură iar capul, scormonind după bagheta luminoasă cu degete amorțite, pe jumătate înghețate în timp ce se împleticea, căutând să se ridice în picioare. Reuși imediat, apa în care era se dovedi că îi ajungea doar până la talie. Scoase până la urmă bagheta și o aprinse.

Stătea într-un lac mic chiar lângă marginea ultimului dintre râurile subterane pe care el și Mara le traversaseră în primul lor drum prin peșteră. La cinci metri în stânga, torentul care îi adusese aici dispăruse, lăsând în urmă doar râul care curgea molcom.

Și, la doi metri în dreapta lui, legănându-se ușor în lac în timp ce plutea pe lângă pietre zimțate, era Mara. Cu ochii închiși, cu brațele și picioarele inerte. Ca moartă.

Exact imaginea pe care o văzuse în acea viziune Jedi de pe Tierfon.

Și într-o clipă fu lângă ea, ridicându-i capul din apă, uitându-se la fața ei cuprinsă dintr-odată de frică. Dacă transa nu o ținuse în viață... dacă se lovise de ceva destul de tare ca să moară după ce o scăpase...

În spatele lui, R2 fluieră nerăbdător.

– Da, aprobă Luke, gonindu-și panica. Tot ce avea de făcut pentru a o aduce înapoi era să rostească fraza cheie pe care ea și-o alesese, fraza

despre care se întrebasese cu voce tare dacă el o să se descurce. Ca și cum i-ar fi fost teamă că nu...

Inspiră adânc.

– Te iubesc, Mara.

Ea își deschise ochii și clipi ca să gonească apa din ei.

– Salut, zise ea respirând greu în timp ce îl prindea de brațe și se sprijinea de ele pentru a se ridica.

– Văd că am reușit.

– Da, spuse Luke, luând-o în brațe și strângând-o cu putere, toată încordarea și teama lui evaporându-se într-o ceață de calm și ușurare. Viziunea fusese depășită, iar Mara îi supraviețuise.

Și erau iar împreună. Pentru totdeauna.

– Da, murmură Mara. Pentru totdeauna.

Își slăbiră amândoi strânsoarea puțin... și, stând acolo în apa rece, buzele li se uniră într-un sărut.

Păru să treacă mult timp până când Mara se trase, ușurel, din îmbrățișare.

– Nu că vreau să stric asta, spuse ea, dar amândoi tremurăm și tot mai avem mult de mers până acasă. Chiar, unde suntem?

– Înapoi în râul subteran, îi zise Luke, aducându-și înapoi mintea, fără tragere de inimă, la probleme mai practice.

– Ah. Se uită la apa curgătoare. Ce s-a întâmplat cu potopul nostru?

– Se pare că s-a terminat, spuse Luke. Sau altfel a fost oprit cumva.

– Probabil că s-a mai prăbușit o parte din cameră, zise Mara dându-și pe spate părul care i se lipise de față. S-au altfel a fost blocat de ce a mai rămas din echipamentul de clonare.

Luke dădu din cap, ajutând-o să-și dea restul părului din ochi.

– Bine că nu am mai așteptat acolo.

– Sigur că da, aprobă Mara. Utile chestii, intuițiile astea Jedi. Trebuie să mă înveți și pe mine.

– Ne ocupăm noi de asta, promise Luke, mergând către marginea bazinului. Cred că qom jha-ii spuneau că râul ăsta se scurge într-o mică cascadă.

– Sună bine, zise Mara. Hai să verificăm.

Un alt val de nave detonatoare Skipray trecu, bombardând *Tiranicul* cu focuri de laser. În spatele lor, două dintre crucișătoarele de luptă ishori intraseră în raza de tragere și împrăștiu pe coronament o ploaie orbitoare de raze de turbo-laser mai puternice.

– Încă două turbo-lasere de la tribord au fost distruse, anunță ofițerul de control pe un ton încordat. Coronamentul din față a fost spart; echipajul îl închide la loc.

– Am înțeles, spuse Nalgol, auzind cum îi tremura vocea de furie frustrată și total neputincioasă. Era de neconceput – *de neconceput* – ca o flotă formată din trei distrugătoare spațiale imperiale să se trezească luptând

pentru supraviețuire cu o asemenea gloată prăpădită de extraterestri și iubitori de extraterestri.

Dar exact asta făceau. Erau prea mulți ca să le mai țină socoteală. Prea mulți ca să-i respingă.

Și, cu toată mândria lui față de navă, de echipaj și de Imperiu, Nalgol era destul de realist pentru a-și da seama că lupta era fără sorti de izbândă.

– Mesaj către *Nimicitorul* și *Mâna de Fier*, comandă el printre dinții încleștați. Încetați focul și retragerea. Repet: încetați focul și retragerea.

– Confirmat, domnule căpitan, răspunse ofițerul de comunicații.

– În ce direcție, domnule? strigă navigatorul.

– Un salt scurt în orice direcție. Nalgol se uită urât pe videcran. Și, după aceea, alegeți cursul direct spre Bastion. Marele Amiral Thrawn trebuie să audă despre asta.

Și chiar o să audă, își promise Nalgol în gând. Da, într-adevăr. O să audă *totul* despre asta.

Gura de ieșire a cascadei era mult mai puțin strâmtă decât se așteptase Luke, gaura probabil fusese lărgită de potopul care tocmai trecuse prin ea. Nu erau prize de picior chiar lângă ea, dar în lumina slabă a stelelor, Mara zări o margine destul de bună cam la cinci metri în dreapta. Folosind Forța, Luke îi trecu mai întâi pe Mara, apoi pe R2, peste deschizătură. După aceea, ceva mai nesigură, Mara îl aduse și pe el lângă ei.

– Știi cumva pe ce parte a fortăreței suntem? întrebă ea, uitându-se în jur la peisajul întunecat. Sau cât mai avem până la răsărit?

– Nu, la ambele întrebări, spuse Luke, întinzându-și Forța. În apropiere nu se simțea niciun pericol.

– Probabil că în partea opusă; și probabil că nu mai sunt decât vreo câteva ore.

– Ar fi bine să folosim timpul ăsta pentru a ne ascunde, sugeră ea, studiind stânca de deasupra lor. Nu vrem să fim la vedere când Parck își trimite echipele de căutare după noi.

– Eu sper să nu fi găsit nava pe care am împrumutat-o, zise Luke. În afară de faptul că ar căpăta iar acces rapid la Bastion, ar însemna și că am pierde orice mijloc de a pleca de aici împreună.

– Ei, dacă se întâmplă asta, tu și R2 va trebui să luați X-interceptorul și să mergeți după ajutoare, spuse Mara.

– Adică *tu* și R2, zise Luke ferm. Și vorbesc serios, Mara. Nu ne contrazicem de data asta...

– *Jedi Sky Walker?*

Luke se uită în sus. Aterizând pe un bolovan de deasupra lor erau douăsprezece forme întunecate.

Iar tonul și mintea uneia dintre ele îi părea foarte cunoscute.

– Da, spuse el. Tu ești, Vânătorul Vânturilor?

– *Eu sunt, confirmă qom qae-ul. Fiul meu, Copilul Vânturilor, a informat toate cuiburile din apropiere despre faptele voastre în noaptea asta. Am așteptat întoarcerea voastră.*

– Mulțumesc, zise Luke. Vă suntem recunoscători pentru eforturile voastre. Poți să ne conduci spre un adăpost din apropiere? Trebuie să ne ascundem de cei din Turnul Înalt până când vom putea ajunge la nava noastră.

Vânătorul Vânturilor bătu din aripi.

– *Nu este nevoie de adăpost, Jedi Sky Walker, spuse el. Vă vom duce la mașina voastră de zbor așa cum fiul meu și tovarășii lui au făcut mai devreme, în această noapte.*

Luke se încruntă. După ce Vânătorul Vânturilor își arătase nepăsarea iute și deschis față de el și de misiunea lui, o astfel de mărinimie părea ciudat de nepotrivită.

– Pot să te întreb de ce dorești să îți asumi aceste riscuri pentru noi? Vânătorul Vânturilor bătu din aripi.

– *Am vorbit cu negociatorul acestui cuib de qom jha, zise el. Mâncătorul de Termite de Foc a fost de acord să te elibereze de promisiunea de a ne ajuta împotriva Amenințătorilor, cu condiția să părăsești această lume imediat.*

Luke simți cum se înroșea.

– Cu alte cuvinte, prezența noastră aici a devenit un pericol pentru voi?

– *Copilul Vânturilor a spus că Amenințătorii nu ne vor face rău dacă nu îi deranjăm, spuse Vânătorul Vânturilor cu brutalitate. În acest scop dorim să pleci.*

– Nimic nu se compară cu a fi apreciat, nu? mormăi Mara.

– Nu-i nimic, zise Luke, atingându-i mâna și mintea liniștită. Amintindu-i că, lăsând deoparte rușinea și chiar insulta ascunsă, aceasta era, de fapt, rezultatul pe care chiar ea spusese că îl dorea. Parck și chiss-ii vor fi acum lăsați în pace, nederanjați de qom jha și de qom qae și liberi să-și concentreze toate energiile asupra muncii lor în Regiunile Necunoscute.

– Bine, zise ea, iar Luke simți că accepta în silă. Dar nu îl mai cheamă Copilul Vânturilor. După toate prin câte a trecut, merită să aibă numele lui.

– *Zău, spuse Vânătorul Vânturilor aruncându-i o privire lungă și gânditoare. Și ce nume propui pentru el?*

– Cel pe care și l-a câștigat, zise ea încet. Prietenul Jedi.

Vânătorul Vânturilor bătu iar din aripi.

– *Mă voi gândi la asta. Dar acum, să mergem. Noaptea e pe sfârșite, iar voi veți vrea să plecați înainte de răsărit.*

– Abia aștept, îi spunea Flim lui Pellaeon când Karrde apărui pe puntea Neîndurătorului de după arcadă.

– Da, zise Pellaeon. Și eu.

Amiralul se întoarse când Karrde păși în spatele lui.

- Ai întârziat, spuse Pellaeon blând.
- Am păzit turboliftul, explică Karrde. M-am gândit că Flim și asociații lui ar putea încerca să aducă de partea lor un pluton de soldați din trupele de șoc.
- S-ar fi putut, de fapt, zise Pellaeon. Mulțumesc.
- Pentru puțin, răspunse Karrde, uitându-se pe punte. Clona maiorului Tierce zăcea nemișcată pe jos, Shada era în partea opusă cu celelalte două Mistryl, maestrul în deghizări Flim aștepta cu o lipsă de griji studiată la capătul pasarelei de comandă, iar Moff Disra stătea mai într-o parte, pe cât de distant, de rece și de demn poate sta cineva care își vede sfârșitul.
- În plus, nu mi se pare că ar fi fost nevoie de prezența mea.
- Nu, pentru această parte, nu, aprobă Pellaeon. Prietena ta, Shada, este destul de impresionantă. Nu cred că ar fi interesată de o slujbă.
- Ei, ea își caută o cauză mai înaltă pe care să o servească, îi spuse Karrde. Totuși, ca să fiu foarte sincer, nu cred că este Imperiul.
- Pellaeon dădu din cap.
- Poate că putem schimba asta.
- Domnule amiral Pellaeon? strigă o voce dinspre fosele echipajului. Am legătura cu generalul Bel Iblis.
- Mulțumesc. Pellaeon se uită la Karrde. Nu pleca... vreau să vorbesc cu tine mai târziu.
- Desigur.
- Amiralul plecă pe pasarela de comandă, trecând pe lângă Flim fără să-i arunce o privire. Uitându-se pentru ultima dată la Disra, Karrde se duse la locul în care Shada și cealaltă tânără Mistryl o ajutau pe femeia mai în vârstă să se ridice în capul oaselor.
- Cum se simte? întrebă Karrde.
- Nu e atât de rău pe cât credeam, spuse Shada, împungând cu grijă tunică arsă. A reușit să se ferească aproape de tot de raza de laser.
- Reflexe bine formate. Karrde dădu din cap. Odată Mistryl, toată viața Mistryl, cred.
- Femeia mai în vârstă se uită amenințător la el.
- Ești foarte bine informat, mârâi ea.
- Despre foarte multe lucruri, aprobă Karrde cu calm. Printre ele, și despre faptul că Shada se pare să-și fi atras cumva supărarea ta.
- Și ce, crezi că asta o spală de păcate? se răsti femeia pe un ton disprețuitor.
- Nu? replică Karrde. Dacă nu l-ar fi oprit pe Tierce, voi două ați fi murit primele după Pellaeon. Erați cele mai apropiate amenințări pentru el.
- Ea pufni.
- Sunt Mistryl, Talon Karrde. Îmi dau viața cu bucurie în slujba poporului meu.
- Zău. Karrde se uită la femeia mai tânără. Nici tu nu crezi că viața ta merită puțină recunoștință?
- N-o băga și pe Karoly în asta, zise femeia mai în vârstă pe un ton mușcător. Nu are nicio legătură.

– Ah, spuse Karrde. Soldați fără voce sau opinie. O filozofie remarcabil de asemănătoare cu cea a trupelor de șoc.

– Karoly a lăsat-o pe Shada să scape o dată, zise femeia uitându-se urât la ea. Este norocoasă că nu a fost pedepsită pentru asta.

– Oh, da, murmură Karrde. Ce noroc pe capul ei.

Ochii femeii scăpărară.

– Dacă ai terminat...

– Nu am terminat, spuse Karrde. În mod clar, nu crezi că viețile celor din Mistryl valorează ceva. Cum rămâne cu reputația Mistryl?

Ea miji ochii.

– Cum adică?

Karrde făcu semn către Flim.

– Erai pe punctul de a face o alianță cu oamenii ăștia. Erai pe punctul de a te lăsa convinsă de niște vorbe dulci, de iluzii și de un artist în deghizări de la limită. Și nu te oboseai să negi; un membru al celor Unsprezece nu pleacă de pe Emberlene doar ca să mai facă niște mișcare.

Femeia îi evită privirea.

– Subiectul era încă în discuție, mormăia ea.

– Mă bucur, zise Karrde. Pentru că dacă nici reputația nu contează pentru tine, gândește-te ce ar fi însemnat să legi Mistryl de un om răzbunător ca Moff Disra. Cât crezi că ar fi durat până ai fi devenit comandourile personale ale morții?

– Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată, interveni Karoly cu hotărâre. Nu ne-am coborât niciodată atât de mult, nici chiar obligate de un tratat.

Shada se mișcă.

– Asta încercai să mă împiedici să fac pe acoperișul Complexului Resinem? întrebă ea încet.

– Aia a fost altceva, protestă Karoly.

Shada clătină din cap.

– Nu. Să permiți și să sprijini crima nu este diferit de a o comite.

– Are dreptate, spuse Karrde. Și odată ce ai fi luat-o pe acest drum, ar fi fost sfârșitul pentru Mistryl. V-ai fi distrus toate legăturile cu orice potențial client; și când balonul de săpun al lui Flim s-ar fi spart, ceea ce ar fi fost inevitabil, nu ai mai fi avut nimic.

– Și, cu sfârșitul Mistryl, ar fi venit și moartea lui Emberlene.

Își încrucișă brațele pe piept și așteptă... și, după câteva secunde, femeia mai în vârstă se strâmbă.

– Ce dorești?

– Vreau ca echipele de vânatoare ale Mistryl să fie retrase de pe urma Shadei D'ukal, zise el. Oricare ar fi pretinsa ei vină față de voi, trebuie iertată, și sentința la moarte ridicată.

Gura femeii se schimonosi.

– Ceri mult.

– Am oferit mult, îi aminti Karrde. S-a făcut?

Ea ezită, apoi dădu din cap în silă.

– Foarte bine. Dar nu va fi reprimată în Mistryl; nici acum, nici altădată. Iar Emberlene va fi întotdeauna închisă pentru ea.

Își întoarse ochii arzători spre Shada.

– De acum înainte, este o femeie fără casă.

Karrde se uită la Shada. Fața îi era încordată, buzele strâns lipite una de alta. Dar îi întoarse privirea cu calm și dădu din cap.

– Bine, spuse el. Atunci va trebui să-i căutăm altă casă.

– Cu tine? Femeia pufni. Cu un contrabandist și un vânzător de informații? Mai zi-mi cât de mult se pot coborî Mistryl.

Nu avea răspuns la asta. Dar, din fericire, Karrde nu trebui să găsească unul. Lângă el avu loc o agitație bruscă și fu dat într-o parte ușurel, dar ferm, de echipa medicală care se aduna în jurul femeii rănite. Se dădu din calea lor, mutându-și atenția spre echipa de securitate care sosise în același timp. Cu eficiență profesională, aceștia îi scanară pe Flim și pe Disra de arme ascunse, îi legară pe amândoi și îi conduseră spre turboliftul de pe puntea de la pupa.

Un alt grup, venind în urma lor, ducea trupul lui Tierce.

– Karrde?

Se întoarse și îl văzu pe Pellaeon venind spre el pe pasarela de comandă.

– Trebuie să merg pe *Întreprinderea Rătăcitoare* să vorbesc cu generalul Bel Iblis, spuse amiralul când ajunse lângă el. Dar, înainte de a pleca, am vrut să discut cu tine prețul pentru informațiile despre Flim și Tierce pe care mi le-ai adus.

Karrde ridică din umeri.

– Pentru prima dată în viața mea, domnule amiral, nu știu ce să zic, recunosc el. Datacardul a fost un cadou. Mi s-ar părea cam necinstit să vă taxez pentru el.

– Ah. Pellaeon îl privi meditativ. Un dar de la acei extratereștri a căror navă i-a băgat în sperieți pe ofițerii mei de senzori de pe Bastion?

– De la un asociat de-al lor, spuse Karrde. Nu am permisiunea să dezvălui detaliile.

– Înțeleg, zise Pellaeon. Totuși, lăsând etica ta deoparte – pe care o găsesc demnă de laudă, apropo – aș vrea să găsesc un mod de a-ți mulțumi cu ceva mai concret decât vorbe.

– O să văd ce găsesc. Karrde făcu semn către distrugătorul spațial care se vedea pe videcran. Între timp, îmi permiteți să întreb ce veți discuta cu generalul Bel Iblis?

Pellaeon își miji ochii ușor. Dar apoi ridică din umeri.

– Este ceva încă foarte secret, firește, spuse el. Dar, cunoscându-te, probabil că oricum vei afla în curând. Propun un tratat de pace între Imperiu și Noua Republică. Este timpul ca acest lung război să se încheie.

Karrde clătină din cap.

– Ce de lucruri se întâmplă când sunt la marginea spațiului cunoscut și nu țin legătura, zise el pe un ton filozofic. Dacă are vreo importanță,

domnule amiral, sunt de acord din toată inima cu scopul dumneavoastră și vă urez noroc.

– Mulțumesc, spuse Pellaeon. Poți pleca oricând dorești sau îi poți permite echipajului tău să profite de oricare dintre facilitățile *Neîndurătorului*, dacă dorește. Și, din nou, mulțumesc.

Se îndreptă către turbolift. Karrde îl urmări plecând, apoi se uită iar la Shada. Echipa medicală își terminase munca de prim-ajutor și o ajuta pe femeia rănită să se urce pe o targă. Shada îi privea de la câțiva pași distanță, cu o expresie de durere ascunsă pe față. Precum cineva care privește cum ultimul membru al familiei lui părăsește casa.

Și atunci, nechemată, o idee pluti în mintea lui Karrde. Ceva mai important decât ea, îi spusese lui Car'das. Ceva la care să țină, pentru care să poată servi și în care să poată crede. Ceva mai onorabil și mai nobil decât viața unui contrabandist de la limită.

Ceva care ar fi contat...

– Domnule amiral Pellaeon? strigă el grăbindu-se către puntea de le pupa. Domnule amiral?

Pellaeon se opri lângă ușa deschisă a turboliftului.

– Da?

– Haide să merg cu dumneavoastră la *Întreprinderea Rătăcitoare*, dacă îmi permiteți, zise Karrde venind lângă el. Aș vrea să vă fac o mică propunere.

Ultima teamă a lui Luke era că turnurile înarmate ale Mâinii lui Thrawn i-ar fi observat când s-ar fi ridicat din ascunzătoare cu nava împrumutată, obligându-i ca plecarea lor de pe Nirauan să fie încă o cursă nebunească împotriva morții. Dar se părea că și chiss-ii se ocupau încă de urmările distrugerii hangarului, fără să mai fie atenți și afară.

Și, astfel, se ridicară în spațiu fără piedici; iar când Mara atinse maneta motorului de hiperpropulsie, stelele deveniră linii de stele și se pierdură în hiperspațiul pestrîț.

Și, în cele din urmă, erau în drum spre casă.

– Următoarea oprire, Coruscant, zise Luke cu un suspin, lăsându-se pe spate, obosit, în scaunul copilului.

– Următoarea oprire, cea mai apropiată bază a Noii Republici sau unul dintre avanposturile lui Karrde, îl corectă Mara. Nu știu tu cum ești, dar eu vreau un duș, niște haine curate și altceva de mâncare decât batoanele de hrană.

– Ai dreptate, spuse Luke. Întotdeauna ai fost practică, nu?

– Și tu ai fost întotdeauna idealist, zise ea. Cred că de asta lucrăm atât de bine împreună. Apropo de spirit practic, mai știi când în camera de clonare a început R2 să țipe?

– Chiar înainte să apară droizii santinelă?

– Exact. Nu am apucat să aflăm ce îl agitase așa de rău.

– Ei, să vedem, spuse Luke, ridicându-se din scaun și mergând până la alcovul droidului unde îl legaseră pe R2 la calculatorul navei. În

regulă, R2, ai auzit-o pe domniță. Ce ai găsit în informațiile despre Regiunile Necunoscute de ai devenit așa de agitat?

R2 ciripi, cuvintele apărând pe ecranul calculatorului.

– Zice că nu are nicio legătură cu Regiunile Necunoscute, raportă Luke. Despre care, apropo, zice că nu a obținut mai mult de o imagine generală.

– Nici nu credeam că a aflat prea multe, spuse Mara cu regret. Nu a fost conectat destul de mult la calculator pentru a descărca totul.

– Ei, cu siguranță nu ne întoarcem să luăm și restul, zise Luke privind cu atenție cuvintele care se derulau. Dar a dat peste ceva într-unul dintre dosare...

Probabil că Mara prinsese ceva din șocul lui.

– Ce-i? întrebă ea repede.

– Nu-mi vine să cred, murmură el încă citind. Mara, l-a găsit. L-a găsit.

– Minunat. Ce a găsit?

– Ce altceva? Luke se uită la ea. Copia lui Thrawn după Documentul Caamas.

Cincisprezece zile mai târziu, în camera de comandă secundară a distrugătorului spațial imperial *Himera*, se semna acordul de pace dintre Imperiu și Noua Republică.

– Eu tot cred că tu ar fi trebuit să fii acolo, se plânse Han, în timp ce el și Leia urmăreau din spatele sălii cum Pellaeon și Gavrisom îndeplineau ceremonie în mijlocul mulțimii de demnitari reuniți.

– Ai făcut mai multe pentru asta decât el.

– Nu-i nimic, Han, zise Leia, ștergându-și pe ascuns o lacrimă din colțul ochiului. Pace. După toți acești ani, după tot sacrificiul, și distrugerea și moartea. În cele din urmă, aveau pace.

– Da? replică Han bănuitor. Atunci de ce plângi?

Ea îi zâmbi.

– Amintiri, spuse ea. Doar amintiri.

El îi căută mâna și i-o strânse liniștitor.

– Alderaan? întrebă încet.

– Alderaan, stelele morții... Leia îl strânse de mână. Tu.

– Mă bucur că sunt între primii trei, oricum, zise el uitându-se prin cameră. Că veni vorba de amintiri, unde-i Lando? Credeam că o să fie aici.

– S-a răzgândit, spuse Leia. Cred că Tendra nu a fost prea fericită că el a plecat pe Bastion cu tine fără ca măcar să o anunțe și pe ea. A dus-o la cumpărături pe Celanon ca să se revanșeze.

Han clătină din cap.

– Femeile puternice, zise el, prefăcându-se întristat. Te prind de fiecare dată.

– Ai grijă, îl avertiză Leia, înghiontindu-l. Întotdeauna ți-au plăcut femeile puternice. Recunoaște.

– Ei, nu *întotdeauna*, spuse Han. Au... bine, bine. Îmi plac femeile puternice.

– Ce-i cu femeile puternice? întrebă Karrde din partea cealaltă a lui Han.

– Doar o discuție prietenească de familie, îl asigură Han. Mă bucur să te revăd, Karrde. Cum de nu ești acolo cu restul celor de rang înalt?

– Probabil din același motiv ca voi, zise Karrde. Nu prea mă potrivesc într-un astfel de grup.

– Asta o să se schimbe în curând, îi spuse Leia. Mai ales acum, că ai devenit respectabil și așa mai departe. Cum ai reușit să-i convingi pe Gavrisom și pe Bel Iblis să accepte această idee cu serviciul de contrainformații unit?

– În același fel în care l-am convins și pe Pellaeon, de fapt, zise Karrde. Nu am făcut decât să observ că pentru o pace stabilă și liniștită, cheia este ca ambele părți să știe că nici celălalt nu pune la cale o mișcare împotriva lui. Bastion nu are încredere în rețeaua noastră de Contrainformații, în mod clar nici Coruscantul nu are încredere în a lor.

Ridică din umeri.

– Aducă o a treia parte, neutră – noi – care cuprinde ambele regimuri și este deja pregătită să strângă și să adune informații. Acum doar o să le furnizăm celor două guverne, în locul cumpărătorilor privați.

– Cred că ar putea merge, aprobă Han cu precauție. Biroul de Nave și Servicii funcționează independent de ani întregi fără să devină politic, nici sub Imperiu, nici sub Noua Republică. S-ar putea să-ți iasă.

– Îmi place faptul că vom primi aceleași informații despre sistemele noastre pe care le vei da și Bastionului, zise Leia. Se va adăuga datelor pe care ni le trimit Observatorii și ne va ajuta să ținem pasul cu ce pun la cale guvernele de sector și de sistem. Asta ar trebui să ne ajute să identificăm problemele înainte de a deveni prea arzătoare.

– Da, spuse Han întunecat. Doar pentru că Documentul Caamas pe care Luke și Mara l-au adus înapoi a încetinit mult războaiele de hărțuire, asta nu înseamnă că nu vor începe iar.

– Totuși, bănuiesc că după ce au văzut cu câtă ușurință le-au fost manipulate vechile rivalități de către Disra și Flim, au devenit mai precauți, observă Leia. Știu cel puțin opt conflicte în care participanții au semnat petiții pentru a cere medierea Coruscantului.

– S-ar putea să depindă și de cum decurge procesul, zise Karrde. Am fost cam surprins să văd cât de mulți dintre vinovați sunt încă în viață.

– Bothanii trăiesc mult, de obicei, spuse Leia. Sunt sigură că acel grup regretă faptul ăsta.

În capătul opus al camerei, Leia îi vedea pe Bel Iblis și pe Ghent discutând cu Pellaeon acum. Ghent părea extrem de stânjenit din cauza includerii lui într-o companie – pentru mintea lui – atât de sus-pusă. Ceva mai în spatele lui, Chewbacca îi supraveghea răbdător pe Jacen, Jaina și Anakin, în timp ce copiii pălăvrăgeau agitați cu Barkhimkh și alți doi noghri despre aventurile prin care trecuseră în ultima lor vizită pe Kashyyyk.

– Apropo, v-a spus Luke unde a găsit copia documentului? întrebă Karrde. Eu n-am putut să scot nimic de la Mara.

– Nu, el și Mara au fost foarte tăcuți în privința asta, zise Leia. Luke a spus că trebuie să se gândească o vreme înainte de a ne da detaliile. Cu siguranță are legătură cu nava aia ciudată cu care s-au întors.

– Bănuiesc că e o poveste interesantă, rosti Karrde.

Leia dădu din cap.

– Sunt sigură că până la urmă o să o auzim.

Han își dresе glasul.

– Vorbind de Luke, zise el, și de femei puternice, adăugă el rânjind spre Leia, cum o să se descurce organizația ta fără Mara?

– O să avem ceva greutăți, recunoscו Karrde. Ea conducea mare parte din organizație, până la urmă. Dar o să ne descurcăm.

– În plus, are deja o înlocuitoare pentru ea, nu se putu abține Leia să adauge. Shada i s-a alăturat oficial... ai auzit?

– Da, spuse Han, aruncându-i lui Karrde o privire foarte meditativă. Știi, te-am întrebat odată ce ți-ar trebui ca să te alături Noii Republici. Mai ții minte? M-ai întrebat ce mi-ar trebui *mie* să mă alătur...

– Da, știu, îl întrerupse Karrde, cu o urmă neobișnuită de jenă în voce. Te rog frumos să ții minte că *nu* m-am alăturat Noii Republici. Și că relația mea cu Shada nu este așa.

– Nici a mea nu a fost, zise Han plin de sine, punându-și brațul în jurul Leiei. Nu-i nimic. Mai așteaptă nițel.

– Nu o să se întâmple, insistă Karrde.

– Da, spuse Han. Știu.

Pe planul interior al navei, camera se numea un loc de triangulare vizuală din față, pentru a stabili țintele armelor din raza vizuală dacă inamicul reușea să distrugă porțiunea principală de senzori.

Dar în această seară, cel puțin, devenise o galerie de observație privată.

Mara se sprijini de videcranul rece din oțel transparent, uitându-se la stele. Gândindu-se la întorsătura de o sută optzeci de grade pe care o luase viața ei.

– Ți dai seama, firește, comentă Luke când veni în spatele ei cu băuturile, că probabil se întreabă unde suntem.

– Lasă-i să se întrebe, zise Mara mirosind cu plăcere aburii din cana pe care el tocmai i-o dăduse. Curtenii lui Palpatine avuseseră întotdeauna un dispreț fâțiș pentru ciocolata caldă, considerând-o sub demnitatea unei elite ca a lor. Karrde și oamenii lui, ca niște buni contrabandiști ce erau, strâmbau din nas la băuturile nealcoolice în general.

Însă ciocolata se potrivea perfect cu trecutul de fermier al lui Luke. Îi dădea o senzație caldă, evocându-i un sentiment de confort, de stabilitate

și de necesitate. Lucruri simple, cărora le dusesese dorul atât de mult pe parcursul vieții.

Luă o înghițitură. Și, în plus de asta, băutura chiar avea un gust bun.

– Ți-a vorbit Leia despre nuntă? întrebă Luke, sorbind și el din cana lui în timp ce se sprijinea de videcran, cu fața la ea.

– Nu încă, zise Mara strâmbându-se. Presupun că o să vrea o ceremonie fastuoasă în stilul nobilimii alderaaniene.

Luke rânji.

– Probabil că vrea. Dar să nu se aștepte.

– Bine, spuse Mara. Aș prefera ceva liniștit, intim și maiestuos. Oricum, în cea mai mare parte, maiestuos. Cu demnitarii Noii Republici de o parte și cu contrabandiștii lui Karrde de cealaltă, probabil că va trebui să facem o zonă de lăsat armele la intrare.

Luke chicoti.

– Ne gândim noi la ceva.

Ea îl privi peste buza căinii.

– Apropo de gândit la câte ceva, te-ai hotărât ce o să faci cu Academia?

El își întorse capul și se uită pe videcran.

– Nu pot să-i părăsesc pe elevii pe care-i am acolo, zise el. Măcar asta știu. Mă gândeam că poate aș putea s-o transform încet în... oh, să-i spunem o școală pregătitoare de Jedi. Un loc în care elevii începători să afle elementele de bază, poate să învețe de la cei mai mari și să facă ceva exerciții între ei. Odată ce trec de etapa asta, tu, eu și alți instructori le putem încheia antrenamentul. Poate într-un stil mai personal, de la om la om, în felul în care Ben și Maestrul Yoda m-au învățat pe mine.

Se uită iar la ea.

– Asta presupunând că vrei să te implici în antrenament, desigur.

Ea ridică din umeri.

– Nu-mi prea convine ideea, recunosc eu. Dar acum *sunt* Jedi – cel puțin cred că sunt – și până când o să mărim rândurile profesorilor, cred că predarea o să facă parte din munca mea. Se gândi. Cel puțin, va face parte, după ce o să am și eu mai mult antrenament în spate.

– Antrenament particular, firește?

– Așa sper, spuse ea. Înainte de a face *asta*, totuși, am nevoie de ceva timp de a mă despărți cu eleganță de organizația lui Karrde. Am responsabilități pe care trebuie să le transfer altor persoane, nu pot să le las să se rezolve singure. Zâmbi. Responsabilitate și angajament, știi.

Avu loc un tremur în emoțiile lui.

– Da, murmură el.

– Deși chiar și când voi fi gata să mă apuc de predat nu cred că o să vreau să stau pe Yavin, continuă ea, privindu-l cu atenție. Poate că noi doi am putea călători prin Noua Republică cu elevii mai avansați, învățându-i pe parcurs. În felul acesta am fi disponibili pentru medierea și concilierea conflictelor urgente și tot ce mai trebuie să facă un Jedi,

dar, în același timp, le-am face elevilor o idee despre situațiile din viața reală.

– Ar fi foarte util, zise Luke. Știu că și mie mi-ar fi prins bine așa ceva.

– Bun. Se uită la el gânditoare. Acum spune-mi ce te frământă.

– Cum adică? Întrebă el îngrijorat, gândurile retrăgându-se în carapacea lor.

– Oh, haide, Luke, spuse ea cu blândețe. Am fost în capul și în inima ta. Nu mai poți să ai secrete față de mine. Ceva te-a lovit când am vorbit despre responsabilitate și angajare acum o clipă. Ce a fost?

El oftă, iar ea îl simți cedând.

– Cred că încă mai am niște îndoieli despre motivul pentru care ai vrea să te căsătorești cu mine, zise el nesigur. Adică, eu știu de ce te iubesc *pe tine* și de ce vreau să mă căsătoresc cu tine. Doar că nu mi se pare că ai avea prea mult de câștigat din asta, așa ca mine.

Mara se uită în lichidul întunecat din cana ei.

– Aș putea să observ că într-o căsătorie nu este vorba de profit și de pierdere, spuse ea. Dar cred că asta ar însemna să evit întrebarea.

Inspiră adânc.

– Adevărul este, Luke, că până la acea unire mintală și emoțională pe care am avut-o în timpul luptei din camera de clonare a lui Thrawn, nici nu știam ce voiam. Sigur, aveam prieteni și asociați; dar mă rupsesem atât de mult de orice atașamente emoționale, încât nici nu îmi dădeam seama cât de mult pierdeam o parte a vieții.

Clătină din cap.

– Adică, uite, am plâns când s-a prăbușit *Focul lui Jade*. O navă... un obiect; și, totuși, am plâns pentru el. Ce a spus asta despre prioritățile mele?

– Totuși, nu era doar un obiect, murmură Luke. Era libertatea ta.

– Sigur, zise Mara. Dar asta face parte din idee. Reprezenta libertatea, dar era libertatea de a scăpa de alții dacă mă hotăram că vreau să plec.

Se uită la stele.

– În multe feluri, încă sunt închisă emoțional. Tu, pe de altă parte, ești atât de deschis emoțional, că uneori mă scoate din minți. Asta trebuie să înveți; iar tu ești cel de la care vreau să învăț.

Veni mai aproape de el și îl luă de mână.

– Dar iar e vorba doar de pierdere și câștig. Adevărul simplu și final este că aceasta e calea potrivită pentru noi. Ca în proverbul acela qom jha pe care ni l-a spus Constructorul cu Liane în peșteră, cel despre multe liane împletite care sunt mai puternice decât același număr, luate separat. Ne completăm perfect, Luke, în toate privințele. În multe feluri, parcă am fi două jumătăți ale aceleiași ființe.

– Știu asta, zise el. Cred că doar nu eram sigur că o știi și tu.

– Acum știu cam tot ce știi și tu, îi aminti Mara. Faughn avea dreptate – *chiar* facem o echipă bună. Și nu putem decât să fim și mai buni. Să mai treacă un număr de ani, și inamicii Noii Republici o să fugă înnebuniți.

– Și, cu siguranță, acei inamici vor exista, spuse Luke, devenind serios în timp ce se întorcea iar pentru a se uita la stelele din depărtare.

– Acesta e viitorul nostru, Mara... acolo, în Regiunile Necunoscute. Speranțele și visele noastre; promisiunile și oportunitățile; pericolele și dușmanii. Și, deocamdată, noi suntem cei care au acea cheie.

Mara dădu din cap, venind lângă el și punându-și mâna în jurul lui.

– Va trebui să hotărâm ce vom face cu acea imagine de ansamblu pe care a descărcat-o R2. Poate trimitem nave-sondă să arunce o privire la unele dintre lumile pe care le-a înrolat Thrawn, să vedem despre ce e vorba.

– Pare corect, zise Luke. Fie pe cont propriu, fie cu ajutorul Noii Republici. Și, de asemenea, trebuie să ne hotărâm ce facem cu Mâna lui Thrawn.

– Eu propun să nu-i amestecăm și pe ei, spuse Mara. Dacă nu sunt interesați să discute cu noi, ultimul lucru pe care vrem să îl facem este să îi forțăm.

– Și dacă Parck se decide să vorbească cu Bastionul, în schimb? întrebă Luke.

Mara clătină din cap.

– Nu cred că o va face. Dacă nu i-a contactat până acum, înseamnă că a aflat știrile despre faptul că apariția Amiralului Thrawn a fost o farsă și s-au hotărât să rămână în continuare ascunși.

– La fel, s-ar putea să pună la cale cum să vină după tine pentru ce i-ai făcut la hangar și la nave, o avertiză Luke.

– Nu-mi fac griji pentru asta, spuse Mara. Fără îndoială că poate înlocui navele și ar trebui să îmi fie recunoscător pentru că l-am împiedicat să dea Mâna lui Thrawn lui Disra și lui Flim.

Ridică din umeri.

– În plus, Fel mi-a zis să fac tot ce pot.

Luke zâmbi.

– Mă îndoiesc că la asta se gândea.

– Nu, nu e treaba mea ce gândește Baron Fel, îi aminti Mara. Serios, cred că dacă vor încerca ceva, va fi să încerce din nou să mă recruteze.

– Și, firește, să aștepte întoarcerea lui Thrawn.

Mara se gândi la clona moartă care plutea în camera inundată.

– S-ar putea să dureze o vreme.

– Adevărat, zise Luke. Totuși, cred că și dacă se vor plictisi de așteptat și vor lua legătura cu Bastionul, avem un tratat cu Imperiul acum. Poate că, în final, vom începe să descoperim acele regiuni împreună.

Mara dădu din cap.

– Și să înfruntăm ce este acolo. Ar putea fi interesant.

Luke dădu și el din cap, și, pentru câteva minute, rămaseră ținându-se de mână și uitându-se la stele. O aproape-viziune pluti în fața ochilor Marei, o viziune din viitor – viitorul lor – și a ceea ce vor înfrunta împreună. Provocări, copii, prieteni, dușmani, aliați, pericole, bucurii, tristeți... toate acestea se amestecau într-un fel de mozaic viu, pierzându-se în depărtare. O viziune cum nu mai avusese până atunci.

Dar, totuși, până atunci nu fusese Jedi. Într-adevăr, o așteptau niște provocări interesante.

– Dar acela e viitorul, murmură Luke, iar ea îi simți respirația pe față. Acesta e prezentul.

Mara se trase puțin de lângă el.

– Și, în calitate de conducător al Academiei Jedi și de frate al înaltului consilier Organa Solo, n-ar trebui cel puțin să te arăți și tu pe la ceremonie? propuse ea.

El îi aruncă o privire ironică.

– Da, asta voiam să spun și eu, recunosc el. Înțeleg că o să dureze ceva până o să mă obișnuiesc cu asta.

– Tot mai ai timp să dai înapoi, observă ea.

El o sărută cu căldură.

– Nicio șansă, zise el. Ne vedem mai târziu.

Punând jos cana, se îndreptă spre ușă.

– Stai așa, spuse Mara depărtându-se de videcran și de scurta ei viziune tentantă a viitorului. După cum zisese Luke, acesta era prezentul. Viitorul putea să-și vadă singur de grijă.

– Vin și eu cu tine.

SFÂRȘIT

Editor: Dr. M.C. Popescu-Drânda
Dr. Cristian Cârstoiu

Redactor: Oana Cristina Plăcintă

Traducere: Bogdan Mihăilescu

Prepress: AMALTEA TehnoPlus

Tehnoredactare: Tatiana Militaru

Coperta: Cristian Furdul

Producție: Mihaela Conca

Distribuție: Mihaela & George Stanca

OP 13 – CP 145 București

internet: www.amaltea.ro

email: office@amaltea.ro

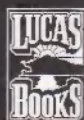
Tipărit la: **vizual** - 0722 829 408

seria STAR WARS

VIZIUNI DIN VIITOR

Timothy Zahn, câștigător al premiului Hugo, își încheie exploziv seria de două volume *Mâna lui Thrawn* cu o descoperire care zguduie din temelii Noua Republică... și amenință să reînvie Imperiul.

STAR WARS

VIZIUNI DIN VIITOR

Planul iscusit al Imperiului este în plină desfășurare. Noua Republică se află în pragul unui război civil, iar zvonurile despre reîntoarcerea din morți a legendarului Mare Amiral Thrawn unesc forțele imperiale. Acum, Luke Skywalker, Han Solo, prințesa Leia și aliații lor se confruntă cu provocarea vieții lor. Trebuie să se infiltreze într-o fortăreață secretă plină de fanatici imperiali, să întâlnească un comandant imperial care joacă pe două planuri și să călătorească în teritoriile inamice pentru a afla identitățile celor vinovați pentru un genocid de neînchipuit. Însă cel mai important lucru este adevărul despre Thrawn. În mâinile lui, mort sau viu, se află soarta Noii Republici.

ISBN 973-7780-41-8

9 789737 780416